

WILBUR
SMITH

THE LEOPARD HUNTS IN DARKNESS

တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်

ရင်ဘာရွာ

ဒုတိယအကြိမ်

ရင်ဘာဘွေ

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

THE LEOPARD HUNTS IN DARKNESS

by

WILBUR SMITH

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၁၉၉ ၀၆ ၀၉]

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၄၉၇ ၀၆ ၁၂]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ [၁၉၈၆၊ ဇန်နဝါရီလ]၊ မြဝတီရည်စာပေ
ဒုတိယအကြိမ်၊ [၂၀၀၇၊ ဇန်နဝါရီလ]၊ ဖူးပွင့်စေ့စောအုပ်တိုက်
အုပ်ရေ (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၅၉၀၁)၊ ရာပြည့်အော်ဖိဆက်
၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ (၀၃၈၀၁)
အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

အေဇက်

စာအုပ်မျှပ်

ဖူးပွင့်မွှေး

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ဇင်မင်းလှ

စာန်ဖိုး

၃၅၀၀ ကျပ်

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်၏ မူရင်း ဝတ္ထု ရေးသူ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ဝီလ်ဘားစမစ် (WILBUR SMITH) ၏ အကြောင်းနှင့်တကွ ဤ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပျက်ရာ နောက်ခံဒေသ အကြောင်းကို စာဖတ်သူများ သိထားခြင်းအားဖြင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း အရသာကို ပိုမိုပြည့်စုံစွာ ခံစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိပါသဖြင့် စာရေးဆရာနှင့်တကွ ဇာတ်လမ်း၏ နောက်ခံ ဒေသတို့အကြောင်းကို မိတ်ဆက်သဘော ရေးသား တင်ပြလိုက် ရပါသည်။

စာရေးဆရာကြီး ဝီလ်ဘားစမစ်သည် မျက်နှာဖြူလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်လင့်ကစား အာဖရိကတိုက် ဧင်ဘီယာနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အာဖရိကရှိ ရှိခိုးတက္ကသိုလ် တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး သူ၏ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အာဖရိက၌ပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် အာဖရိကတိုက်ရှိ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များကို အထူးစိတ်ဝင်စားကာ ရှားပါး တိရစ္ဆာန် မျိုးဆက် မပြုတ်ရေးကိုလည်း အလွန် လိုလားသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် စာပေရေးသားမှု ဝါသနာပါသည့်အလျောက် ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှ စ၍ အချိန်ပြည့် စာရေးဆရာအဖြစ် တောက်လျှောက် ရေးသားခဲ့ရာ သူ၏ဝတ္ထု အားလုံး လိုလိုမှာ အာဖရိကတိုက်ရှိ နိုင်ငံများကို နောက်ခံကာအဖြစ်ထားပြီး ရေးသားလေ့ ရှိသည်။

အာဖရိကတိုက်တွင် မွေးဖွား ကြီးပြင်းပြီး အာဖရိကတိုက်တွင်ပင် တောက် လျှောက်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဝီလ်ဘားစမစ်၏ ဝတ္ထုများမှာ အာဖရိကတိုက်၏ အခြေအနေကို အလွန်တိကျ မှန်ကန်စွာ သရုပ်ဖော်နိုင်စွမ်း ရှိရုံမက နိုင်ငံတကာ စာဖတ်ပရိသတ်၏ စိတ်အာရုံကို ထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင် ဖမ်းစားနိုင်သဖြင့် ယခုဆိုလျှင် သူ၏ ဝတ္ထုများသည် ကမ္ဘာစာပေ လောကတွင် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး၊ စောင်ရေ အများဆုံး ဘက်စုံဆယ်လာ စာရင်းဝင် ဖြစ်နေပေပြီ။

ဤဝတ္ထုတွင် အဓိဇာတ်ဆောင်အဖြစ် အာဖရိကတိုက်တွင် မွေးဖွား ကြီးပြင်းခဲ့သူ မျက်နှာဖြူလူမျိုး ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ခရိတ်ဆိုသူအား ဖန်တီးထားပြီး ဇာတ်လမ်း

ဖြစ်ပျက်ရာ ဒေသအဖြစ် အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံကို နောက်ခံ ဒေသအဖြစ် ရေးသားထားပါသည်။

ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံအကြောင်း အနည်းငယ် ရှင်းပြရန် လိုပါမည်။

ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ၏ မူလနာမည်မှာ ရိုးဝါးရှားနိုင်ငံ ဖြစ်လေသည်။ ထိုနိုင်ငံကို စတင် အခြေစိုက် တည်ထောင်ခဲ့သူ မျက်နှာဖြူလူမျိုး ရိုးဝါးဆိုသူ၏ နာမည်ကို အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ရိုးဝါးရှားဟု အမည်ပေးခဲ့ပြီး မကြာသေးမီကာလ အထိ မျက်နှာဖြူ လူနည်းစုကသာ စိုးမိုး အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ၏ ဒေသခံ တိုင်းရင်း သား အများစုဖြစ်သော ကပ္ပလီ (လူမည်း)များသည် မျက်နှာဖြူ လူနည်းစု၏ အုပ်စိုးမှု လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရန် လက်နက်ကိုင် တော်လှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရာ ယင်းတော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်သလောက် အလွန် ကြာရှည်ခဲ့ လေသည်။

ထိုအခါ ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သူ အာဖရိကတိုက်ရှိ အခြား အင်အားစု များကလည်း လူမည်းတို့၏ တော်လှန်ရေးကို အားပေးခဲ့ကြရုံမက အခြားနိုင်ငံ များကပါ ထောက်ခံ အားပေးခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းတို့၏ တော်လှန်ရေး အောင်မြင် ထမြောက်ပြီး လူမည်းများ အာဏာရကာ အောင်ပွဲ ခံနိုင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံ၏ အမည်ကိုလည်း ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့စနစ်၏ အမှတ်အသားဖြစ်သည့် ရိုးဝါးရှား အမည်ကို ပယ်ဖျက်ကာ မူလ အာဖရိက တိုင်းရင်းသားတို့၏ အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်သော ဇင်ဘာတွေ့ဟု နာမည်ပြောင်း ခဲ့ကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဇင်ဘာတွေ့သည် ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့ကြီးတွင် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပင် ရရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းသည်ကား ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား လူမည်းများမှာ တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ဘဲ လူဦးရေ အင်အား အများဆုံး လူမျိုး အုပ်စုကြီး နှစ်ခု ရှိနေလေသည်။

လူမျိုးအုပ်စု တစ်ခုက ရှိရာအုပ်စုဖြစ်ပြီး ကျန်အုပ်စု တစ်ခုမှာ မာတာဘယ်လီ ဟု ခေါ်လေသည်။

လက်ရှိ အစိုးရအဖွဲ့တွင် ရှိရာ အုပ်စုက အင်အားများ၍ လက်ဝါးကြီးအုပ် ကြီးစိုး ခြယ်လှယ်ကာ မာတာဘယ်လီ အုပ်စုထံမှ ဝန်ကြီးတစ်ဦးသာ နေရာ ရလေသည်။

လူမျိုးအုပ်စုချင်း မသင့်မတင့် ရှိရုံမက တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ရန်သူသဖွယ် မုန်းတီးကြလေရာ အာဏာရ ရှိရာ တိုင်းရင်းသားတို့က မာတာ ဘယ်လီ လူမျိုးအုပ်စု တို့အား နည်း သမျိုးမျိုးဖြင့် ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်ခြင်း၊ အနိုင်ကျင့် ညှဉ်းပန်းခြင်းများ ပြုလုပ် နေကြလေသည်။

ဤသို့လျှင် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံအတွင်း တိုင်းရင်းသား လူမျိုး အုပ်စုကြီးနှစ်ခု ပဋိပက္ခ ပြင်းထန် နေချိန်တွင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးများက မသိမသာ ဝင်ရောက် စွက်ဖက် ခြယ်လှယ်မှုများပါ စတင် ပေါ်ပေါက် လာလေသည်။

ယင်း အခြေအနေတွင် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံသား ဇာတိ မျက်နှာဖြူ စာရေးဆရာ ခရိတ်က သူ၏ ဇာတိနိုင်ငံသို့ တစ်ကျော့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာချိန်၌ လူမျိုးအုပ်စု ကြီးများ ပဋိပက္ခမှုအကြား တွေ့ကြုံ ခံစားရပုံများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဇာတ်လမ်း ဖန်တီး ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

အခန်း (၁)

အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ တစ်နေရာရှိ တောတောင် ထူထပ်သော ဒေသ တစ်ခုမှာ ဧမ်ဘေမီမြစ်ဝှမ်းဒေသ တစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

တောင်ဘက်စူးစူးရှိ နာမည်ကြီး ကာလာဟာရီ သဲကန္တာရကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေသည် ထိုဒေသရောက်ချိန်တွင် လေက မထန်လှတော့ချေ။

အလွန် ထွားကျိုင်းသော ဆင်ထီးကြီး တစ်ကောင်သည် တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ အောက်ခြေတွင်ရပ်ပြီး လေကို ရှူရှိုက်ရင်း အနံ့ ခံနေလေသည်။

ထိုဆင်ကြီးသည် ဆင်ရိုင်းအုပ်စုကြီး တစ်အုပ်၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဆင်ထီး ကြီးပင် ဖြစ်ပြီး ကျန်ဆင်များ သွားလာ လှုပ်ရှားရာ၌ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းမည့် နေရာများကို ဆင်ထီးကြီးက ဦးဆောင် လမ်းပြလျက် ခေါ်သွားတတ် လေသည်။

ဆင်ထီးကြီး၏ နှာခေါင်းတွင် သစ်ရိုင်းပင်၊ သစ်သီးရိုင်းပင်တို့၏ အနံ့၊ ဝေးလံသောဒေသမှ ငရုတ်ကောင်းနဲ့များ၊ တောင်အောက်ရှိ ကျွဲရိုင်းအုပ်များ၏အနံ့များ ရနေလေသည်။ သို့သော် ဆင်ထီးကြီး ရှာဖွေနေသည့်အနံ့မှာ ထိုအနံ့များ မဟုတ်ချေ။ သူ ရှာနေသည်ကား ဆင်တို့၏ အကြီးဆုံး ရန်သူဖြစ်သော လူနဲ့ ဖြစ်သည်။ လူတို့ သောက်သော ဆေးလိပ်နဲ့ အပါအဝင် အသားစားသော လူသားတို့၏အနံ့ကို ရှာနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်ထီးကြီးသည် အတန်ကြာကြာ ရပ်၍ အနံ့ခံနေပြီး နောက် သူ သတိထား ရှာနေသော လူနဲ့ကို ရလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ဆင်ကြီးသည် ဒေါသ ထွက်လာလေသည်။ သူတို့ ဆင်အုပ်ကြီး နောက်သို့ လူတွေ လိုက်နေခဲ့သည်မှာ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ ဆင် ထီးကြီးက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ရန်သူဖြစ်သော လူ၏အနံ့ကို ခံကာ အန္တရာယ်ကင်းဝေး အောင် ဆင်အုပ်ကြီးကို ဦးဆောင်လျက် တိမ်းရှောင်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုတစ်ဖန် ရန်သူ၏ အနံ့ကို ရနေပြန်လေပြီ။

ဆင်ထီးကြီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ် ဆင်ပေါက်ကလေး ဘဝကပင် လူသားတို့၏ အနံ့ကို ရလျှင် ရန်သူဟူ၍ သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ခဲ့သည်။ လူနဲ့ ရပြီ ဆိုလျှင် အလွန်ကြောက်ရွံ့သလောက် မုန်းတီးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှင်ရေး အတွက် လူနဲ့ကို အထူး သတိထားလျက် အန္တရာယ်ကို ရှောင်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ယခု အချိန်အထိ အသက်ရှင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဇမ်ဘောဇီ မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ဒေသသည်ကား တောရိုင်း ဘင်အုပ်များ သွားလာလျက် ကျက်စားရာနေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုမြစ်ဝှမ်း တစ်လျှောက်မှာပင် လူသားတို့က အဆက်မပြတ် ဆင်များကို လိုက်လံ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ လောဘရမ္မက် ကြီးစွာဖြင့် ဆင်စွယ်များ ကို ဖြတ်ယူခဲ့ကြသည်။ ဆင်အုပ်များ ကလည်း လူသား မုဆိုးတို့၏ ရန်ကို လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ တိမ်းရှောင်လျက် အသက်ရှင်ကာ ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစား ခဲ့ကြလေသည်။

ဆင်ထီးကြီး အနေဖြင့် နားမလည်နိုင်သော အချက်တစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းကား ဇမ်ဘောဇီ မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက် လူသား မုဆိုးများ ဆင်အုပ်များကို လိုက်လံ သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုဘဲ နေခဲ့သည့် ကာလတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလ ဆယ့်တစ် နှစ်ခန့် မုဆိုးများ တောလိုက်ပြီး ဆင်များကို မပစ်မခတ်တော့ဘဲ နေခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းကာလအတွင်း ဆင်အုပ်ကြီးများမှာ အန္တရာယ် ကင်းနေသည်။

ဆင်ထီးကြီး နားမလည်သော ယင်းသို့ ဆင်များ သတ်ဖြတ်မှု ရပ်စဲနေသည့် အကြောင်းကား ဧင်ဘာဘွေ နိုင်ငံ၌ ပြင်းထန်သော ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားနေခဲ့ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက် နေကြ သော ပြည်တွင်းစစ် ကာလအတွင်း မုဆိုးများ အနေဖြင့်လည်း အန္တရာယ် များလှ သောကြောင့် ဆင်များကို ပစ်ခတ်မှု ရပ်စဲနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကာလအတွင်း ဆင်အုပ်ကြီးများမှာ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းစွာဖြင့် လှုပ်ရှား သွားလာ ကျက်စား နေနိုင်သောကြောင့် ဆင်အုပ်များတိုးပွား လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ယခုတစ်ဖန် ဆင်များကို သဲသဲမဲမဲ လိုက်လံ သတ်ဖြတ်မှုများ ပြန်လည် စတင်လာပြန်သဖြင့် ဆင်အုပ်များမှာ လူ တည်းဟူသော ရန်သူကို အထူး ကြိုးစား ရှောင်တိမ်း နေရလေသည်။

ဆင်ထီးကြီးသည် လူနဲ့ရပြီဖြစ်၍ သူ၏ ဆင်အုပ်ထဲမှ အခြားဆင်များကို သတိပေးရန် တောင်ကုန်းမှ မြေနှိမ့်ရာသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ဆင်ထီးကြီး ဦးစီး ခေါင်းဆောင်သော ဆင်အုပ်မှာ ဆင်ကောင်ရေ သုံးရာခန့် ရှိလေသည်။ ယင်းတို့ အထဲတွင် သားသည် အမေ ဆင်မများနှင့် ယင်းတို့ သားငယ် ဆင်ပေါက်ကလေးများလည်း ပါဝင်လေသည်။

ဆင်ပေါက် ကလေးများက မိခင် ဆင်မကြီးများထံ နို့စို့နေကြပြီး ကျန် ဆင်ကြီးများကမူ နီးရာ သစ်ပင်များမှ သစ်ရွက်များ၊ သစ်သီးရိုင်းများကို ဆွတ်ခူး စားသောက် နေကြလေသည်။ အရွယ်ရောက်ကာစ ဆင်ထီးငယ် နှစ်ကောင်သည် သစ်ရွက်စိမ်းများ ပေါများသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို နှစ်ကောင်ပေါင်းသော အင်အားဖြင့် ဆွဲလှဲကာ သစ်ရွက်စိမ်းများကို အားပါးတရ စားသောက်နေကြလေသည်။

ဆင်အုပ်မှ ဆင်များအနေဖြင့် အန္တရာယ်ကို မသိကြသေးချေ။

ခေါင်းဆောင် ဆင်ထီးကြီးသည် ဆင်အုပ်ရှိရာ ခပ်သွယ်သွယ် လျှောက်လာရာ ဆင်စွယ်ကြီးများ ထောင်နေအောင် ဦးခေါင်းထောင်လျက် နားရွက်များပါ ထောင်နေ သဖြင့် အန္တရာယ်ကို သတိပေးရန် လာနေကြောင်း သိသာ ထင်ရှားနေပေသည်။

ဆင်အုပ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဆင်ထီးကြီးသည် သူတို့ ဘာသာတာဝ အန္တရာယ်ကို သတိပေးသည့် အနေဖြင့် နှာမောင်းကြီးကို ထောင်ကာ တအားမူတ်လျက် အသံပေးလိုက်လေသည်။

ကျန် ဆင်များအားလုံးသည် ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိဟန်ဖြင့် စားသောက်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းကာ လေစုန်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်ပြေးကြလေတော့သည်။ လေစုန်ဘက်သို့ ပြေးသည့် သဘောမှာ နောက်မှ ရန်သူများ လိုက်လာလျှင် ရန်သူ၏ အနံ့ကို ဆင်များက ရမည့်ဖြစ်ပြီး လွတ်ရာသို့ တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးနိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ရန်သူ လိုက်လာပြီဆိုလျှင် ဆင်များသည် လုံးဝ မရပ်နားဘဲ နှစ်ရက်နှင့် တစ်ညတိတိ တောက်လျှောက် ပြေးသွားနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

ခေါင်းဆောင် ဆင်ထီးကြီးသည် ရန်သူ(လူသား)တို့၏ အပြုအမူကို နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ လူနဲ့ ရခဲသည်မှာ ရှစ်ရက်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ လူနဲ့ ရလိုက် တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးလိုက်နှင့် ရှစ်ရက်ကြာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် လူတွေက သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေရလေသနည်းဟု ဆင်ထီးကြီးမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။

လေစုန်အတိုင်း သွားနေသဖြင့် ဆင်များက လူနဲ့ကို ကောင်းစွာ ရနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတွေကလည်း အတော်များပုံ ရသည်။ ဆင်တွေက လူနဲ့ရနေအောင် တမင်သက်သက် လုပ်နေသည်ဟုလည်း ထင်ရသည်။ သို့သော် အနံ့သာရပြီး လူတွေ ကိုတော့ ဆင်များက မမြင်ရချေ။ တမင်သက်သက် ဆင်တွေ မမြင်အောင် ရှောင်နေ ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆင်အုပ်ခေါင်းဆောင် ဆင်ထီးကြီးသည် တစ်ကြိမ်သာလျှင် လူ အရိပ်အယောင် မြင်ခဲ့ရသည်။ လူနဲ့ရပြီး ငါးရက်မြောက်သောနေ့က ဆင်ထီးကြီးသည် စိတ်တိုတိုနှင့် ဆင်အုပ်မှ ခွဲထွက်လာကာ လာသည့် လမ်းအတိုင်း တောင်စူးစူးဘက်သို့ ပြန်လှည့်

သွားကြည့်ရာ လူတွေကို မြင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် လူများက ဆင်ကြီးသွားသည့် လမ်းမှ ပိတ်ကာဆီးပြီး သံပုံးများ ဆူညံစွာ ရိုက်တီး၍ တောခြောက်ခဲ့ကြသည်။

ဆင်ထီးကြီးကလည်း ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ ပြန်လှည့်ကာ ဆင်အုပ်ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ဆင်ထီးကြီးအား ရှေ့ဆောင်လျက် စစ်ဘေးမိမြစ်ကြီး ရှိရာသို့ ဦးတည် ခေါ်ဆောင် သွားပြန်လေသည်။

ဆင်အုပ်ကြီး ယခု သွားနေသော တောလမ်းမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်း ထောင်ချီ၍ ဆင်များ လှုပ်ရှားသွားလာနေကျ ဆင်လမ်း တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ လူတည်းဟူသော ရန်သူနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် သွားရန် လိုအပ်သောကြောင့် ဆင်ထီးကြီးသည် ဆင်အုပ်မှ ဆင်များအား တစ်ညလုံး တောက်လျှောက် မရပ်မနား ဆက်သွားစေလေသည်။ လရောင် မရှိသောည ဖြစ်၍ မှောင်မိုက်ထဲမှာပင် ဆင်အုပ်ကြီးများသည် သစ်တော များအကြား ဆက်လက် သွားလေသည်။

ည သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် ခေါင်းဆောင်ဆင်ထီးကြီးသည် ဆင်အုပ်နောက် မှ ချန်ရစ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရာ လူနဲ့ ရနေသေးသဖြင့် ဆင်အုပ်ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်သွားပြီး ခပ်သွက်သွက် သွားစေလေသည်။

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ဆင်အုပ်ကြီးသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်အတွင်း မရောက်ခဲ့သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေသည်။ မြစ်ကမ်းနံဘေး တစ်နေရာ ဖြစ်ပြီး မကြာသေးမီက လူသားအချင်းချင်း တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသော ပြည်တွင်း စစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားရာ စစ်တလင်း တစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဆင်အုပ်များက ယင်းနေရာကို သတိထား ရှောင်ခဲ့ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုတော့မူ နောက်မှ လူတွေက တောခြောက် မောင်းနှင့် သဖြင့် ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆင်အုပ်ထဲမှ ဆင်များသည် အန္တရာယ် ဝေးသွားပြီဟု ယူဆလျက် စောစော ကလောက် လျင်မြန်စွာ မသွားတော့ဘဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် သွားနေလေသည်။

ခေါင်းဆောင် ဆင်ထီးကြီးကမူ နောက်မှ လူတွေနှင့် ဝေးလာလင့်ကစား ရှေ့တွင် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေလိမ့်မည်ဟု အလိုလို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိ သဖြင့် အထူး သတိထားလျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်သွားလေသည်။ အန္တရာယ်ရှိမည့် အသံတို့ကိုလည်း နားစွင့်လျက် သူ၏ရှေ့ရှိ ရှုခင်းကို သေချာစွာ ရှာဖွေ ကြည့်လေ သည်။

ဆင်ကြီးသည် မသင်္ကာဖွယ် တစ်စုံတစ်ခု မြင်မိသဖြင့် ရုတ်တရက် ရပ်တန့် လိုက်သည်။

မြင်လိုက်သည့် အရာကား သူ၏ မျက်စိတစ်ဆုံးတွင် နံနက်ခင်း၏ နေရောင် ကြောင့် ဝင်းလက်နေသော သတ္တုပစ္စည်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆင်ထီးကြီးသည် ကျန်ဆင်များအား အန္တရာယ်ရှိကြောင်း အချက်ပြသည့် အနေဖြင့် နောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆုတ်လိုက်ရာ ဆင်အုပ်မှ ဆင်များလည်း ချက်ချင်း ရပ်တန့် သွားကြသည်။

အတန်ကြာကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ခေါင်းဆောင် ဆင်ထီးကြီးသည် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်မှု လျော့ပါးသွားလေသည်။ သူ ကြည့်နေစဉ်အတွင်း လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ အလျဉ်း မတွေ့ရသင့်အပြင် မိမိတို့၏ ရန်သူ လူအရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် စိုးရိမ်မှု လျော့ပါးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သတ္တုပြားပစ္စည်း အများအပြား မြေပြင်တွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်း သတ္တုပစ္စည်းများတွင် ဝါယာကြိုးများလည်း သွယ်တန်းထားလေသည်။

တိရစ္ဆာန်သာဖြစ်သော ဆင်ထီးကြီး နားမလည်နိုင်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကား တစ်ချိန်က ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်းဘုတ်တွင် အန္တရာယ်ပြ အမှတ်အသားဖြစ်သော လူခေါင်းရိုးနှင့် အရိုးနှစ်ခု ကြက်ခြေခတ် ပြထားပြီး အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်...

“အန္တရာယ်”

သတိ မိုင်းခုံးများ ရှိသည်။

ဟု ရေးသား ထားလေသည်။

ဆင်ထီးကြီးသည် သတိထား၍ အနံ့ခံ ကြည့်သော်လည်း လူနဲ့ လုံးဝ မရချေ။

အမှန်က ထို မြေမြှုပ်မိုင်းခုံးများမှာ ယခင်ရိုဒီးရှား (မျက်နှာဖြူ) အစိုးရက တပ်ဆင်ထားသော မိုင်းများဖြစ်လေသည်။ တိုင်းရင်းသား လူမည်း(ကပ္ပလီ) ဇင်ဘာတွေ လူမျိုးများက မျက်နှာဖြူ အစိုးရအား ပြောက်ကျား စစ်ဆင်၍ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ခဲ့စဉ် ကာလက ဖမ်းဘေဇီ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ လူမည်းပြောက်ကျားများ မြစ်ကို ကူးလာလျှင် မိုင်းခုံးထိစေရန် မျက်နှာဖြူ အစိုးရက မိုင်းခုံးများ ဆင် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု ပြည်တွင်းစစ် ပြီးဆုံး၍ တိုင်းရင်းသား လူမည်း အစိုးရ အာဏာရကာ ရိုဒီးရှား နိုင်ငံကိုလည်း ဇင်ဘာတွေဟု အမည်ပြောင်းလျက် လွတ်လပ်သော သမ္မတနိုင်ငံ အဖြစ် ကြေညာနိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ထို မိုင်းခုံးများကို မည်သူကမှ မရှင်းဘဲ ထားခဲ့သဖြင့် ယခုတိုင် ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသူနှင့် ကင်းဝေးခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ဆင်ထီးကြီးက လူနဲ့ ရှာ၍ မရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆင်ထီးကြီးသည် ရှေ့သို့ ဆက်သွားသင့် မသွားသင့် ဝေခွဲ၍ မရဟန်ဖြင့် ရပ်တန့်နေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ကျယ်လောင်စွာ ဆူညံသည့် အသံများ ထွက်

ပေါ်လာလေသည်။ အသံတွေက ဆင်အုပ်ကြီး၏ နောက်ဘက်၊ တောင်စူးစူးဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆင်အုပ်ကြီးအား လူတွေက တောခြောက်၍ မောင်းနှင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တောခြောက်သံများ ဆူညံနေသည့်ပြင် သစ်ပင်များ၏ ထိပ်ဖျား အထက်နားဆီမှ ရဟတ်ယာဉ်၏ ပန်ကာ ဒလက်သံများကပါ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

ခေါင်းဆောင် ဆင်ထီးကြီးသည် လူသားတို့၏ အန္တရာယ် နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ သူ ရှေ့ဆောင်လျက် မိုင်းခုံးများ ရှိရာနေရာဘက်သို့ ပြေးလှေတော့သည်။ ကျန်ဆင်များကလည်း ဆင်ထီးကြီးနောက်မှ ပြေးလိုက်လာ ကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင် ဆင်ထီးကြီးသည် မိုင်းခုံးများဆင်ထားရာ နေရာအတွင်း ကိုက်ငါးဆယ်မျှ ဝင်သွားမိချိန်တွင် ပထမဆုံး မိုင်းခုံးတစ်လုံးသည် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။ ယမ်းအား အလွန်ပြင်းသော မိုင်းခုံးအမျိုးအစား ဖြစ်သောကြောင့် ပေါက်ကွဲသည်နှင့် ဆင်ထီးကြီး၏ နောက်ခြေထောက်ကို လွှဲနှင့် တိုက်ဖြတ်သလို ပြတ်ထွက်သွားစေကာ သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်သွားစေလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နောက်ထပ် မိုင်းခုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲပြန်ရာ ဆင်ထီးကြီးသည် မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားကာ ပြင်းစွာ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကြောင့် ဟစ်အော် ညည်းညူနေရှာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခြားမိုင်းခုံးများသည်လည်း တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဆက်တိုက် ပေါက်ကွဲကုန်သဖြင့် အခြားဆင်များလည်း မိုင်းခုံးထိပြီး အတုံးအရုံး လဲကျကုန်ကြ လေသည်။

ဆင်ပေါက်ငယ် တစ်ကောင်သည် မိုင်းခုံး အတော်များများကို လွတ်ကင်းသွားပြီး တအား ကြိုးစားပြေးသော်လည်း နောက်မိုင်းခုံးတစ်လုံး ထိမှန်သွားရှာ လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ဆင်များ၏ ဟစ်အော် ညည်းညူသံများဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိလေသည်။

မိုင်းခုံးများကလည်း အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲလျက်ရှိရာ ဆင်အုပ်ကြီးထဲမှ ဆင်များအားလုံး ထိမှန်ကုန်လေသည်။ ဆင်မအိုကြီး တစ်ကောင်မှာ မိုင်းခုံးထိ၍ ခြေထောက် လေးဘက်စလုံး ပြတ်ထွက်လျက် ဘေးစောင်း လဲကျနေရာမှ နာကျင်သည့် ကြားမှပင် ပြန်ထရန် ကြိုးစားနေရှာလေသည်။

နောက် ဆင်တစ်ကောင်က ဝမ်းဗိုက်နှင့်ပင် မြေပြင်တွင် တွားပြီး ရှေ့သို့ တိုးရန် ကြိုးစားနေလေသည်။ ဆင်ပေါက်ငယ်များသည် မိခင် ဆင်မများနှင့် ကွဲသွား ရာမှ ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်ရင်း လျှောက်ပြေးနေရင်း မိုင်းခုံး ထိမှန်ကုန်ကြ လေသည်။

သို့နှင့် စိတ်ထိခိုက် ရင်နာဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်မှာ အတော်ကြာကြာ ဖြစ်နေရာမှ နောက်ဆုံးဆင်များ၏ ဟစ်အော်သံများ တိတ်ဆိတ် ရပ်စဲ သွားလေသည်။

ထိုအခါ မိုင်းဝုံးများရှိရာ နေရာ၏အပြင်ဘက် မြေပြင်သို့ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ဆင်းသက်လေသည်။ အင်ဂျင်စက် ရပ်သွားပြီးနောက် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူမှာ ကပ္ပလီ (လူမည်း) တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မျက်နှာဖြူ အစိုး ရအား တော်လှန်စဉ် ကာလအတွင်းက လူမည်း ပြောက်ကျားများ ဝတ်ဆင်သော ဘောင်းဘီ အင်္ကျီ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သို့သော် ဖိနပ်ကမူ အနောက် နိုင်ငံသားများသုံးသည့် ဘွတ်ဖိနပ် အကောင်းစားတစ်ရန် စီးထားပြီး သူ၏ ညာဘက် လက်တွင် အေကေ ၄၇ အမျိုးအစား မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ် တစ်လက် ကိုင်ထားလေသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် သူသည် ဇင်ဘာတွေ လူမည်း ပြောက်ကျားတပ်မှ အရာရှိကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ပုံ ရလေသည်။

ထိုလူကြီးသည် မိုင်းဝုံးများရှိရာ နေရာ အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ဆင်ကြီးများ မိုင်းဝုံးထိ၍ အတုံးအရုံး သေဆုံးနေသည်ကို ငါးမိနစ်ခန့် လေ့လာ ကြည့်ရှုနေ လေသည်။ ထိုနောက် ရဟတ်ယာဉ် ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ပိုင်းလော့ (လေယာဉ်မှူး)သည် ထိုအရာရှိကို မကြည့်ဘဲ သူ၏ ရဟတ်ယာဉ်ကိုသာ ဂရုစိုက် စစ်ဆေးနေလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်၏ ကိုယ်ထည် အပြင်ဘက်တွင် မူလက ပါရှိသော အမှတ်အသား များကို တိပ်(ပလတ်စတာ)ဖြင့် သေချာစွာ ကပ်၍ ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

ယင်း ရဟတ်ယာဉ်သည် မည်သည့် ဌာန သို့မဟုတ် အဖွဲ့အစည်းပိုင် ပစ္စည်းမှန်း ရုတ်တရက် မသိအောင် အမှတ်အသားများကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူ အရာရှိသည် သူ၏ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို သစ်ပင် တစ်ပင်ရင်းတွင် ထောင်ထားလိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် မြေကြီးပေါ် ခင်းပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ယူ၍ ဒန်းဟီးလ် အမျိုးအစား အဖိုးတန် ဓာတ်မီးခြစ် တစ်ခုဖြင့် မီးညှိ သောက် လေသည်။

သူသည် အခြေအနေကို ကျေနပ်သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် သူ၏ အကြံအစည် ချောမောအောင်မြင်ခြင်းကို ကျေနပ်၍ ပြုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဆင်အုပ်ကြီးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် တောခြောက် မောင်းနှင်လျက် မိုင်းဝုံး များရှိရာသို့ ပြေးသွားစေခြင်းအားဖြင့် ဆင်များအားလုံးလိုလို သတ်ဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်နေ ပေသည်။

အကယ်၍သာ ဤဆင်အုပ်မှ ဆင်ကောင်ရေ သုံးရာခန့်ကို သမားရိုးကျနည်း အတိုင်း တစ်ကောင်ချင်း လိုက်လံ ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ရမည်ဆိုလျှင် အချိန်များစွာ ကုန်ရုံမက လူအင်အားနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက် ပမာဏလည်း များစွာ ကုန်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ဧဝံသာရော လွတ်လပ်ရေးအတွက် မျက်နှာဖြူအစိုးရအား လက်နက်ကိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ကြံရည် ဖန်ရည် စိတ်ကူးဉာဏ် အလွန်ကောင်းလျက် ရှိနေသေးပေသည်။

စီးကရက် တစ်လိပ်ကုန်အောင် သောက်ပြီးနောက် ထိုလူသည် စီးကရက် တိုကို မီးငြိမ်း သတ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် အိပ်ငိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာသဖြင့် သစ်ပင်ကို အသာမိုပြီး မျက်စိ မှိတ်ထားလိုက်ရာ ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော် သွားလေသည်။

အတန်ကြာအောင် အိပ်ပျော်နေပြီးနောက် လူသံများ ဆူဆူညံညံ ကြားရသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာလေသည်။ ထိုလူသည် ကောင်းကင်မှ နေကို မော်ကြည့်ရာ မွန်းတည့် လုနီးပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသည် ချက်ချင်းပင် ထ၍ ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ရဟတ်ယာဉ် မောင်းသူ ပိုင်းလော့ (လေယာဉ်မှူး)မှာလည်း အိပ်ပျော်နေသဖြင့် ပခုံးကို ပုတ်နှိုးလိုက်ပြီး-

“ဟေ့လူ့ ထတော့၊ လူတွေ လာနေကြပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ရဲအရာရှိ အသုံးပြုသည့် လက်ကိုင် အသံချဲ့စက် (ဟွန်း)တစ်ခု ယူလိုက်ပြီး ရပ်စောင့်နေလေသည်။

လာသည့် လူအုပ်မှာ နှစ်ရာ သုံးရာခန့် ရှိပြီး အဝတ်အစား အနေဖြင့် အနောက်တိုင်းသားတို့၏ ဘောင်းဘီဟောင်းများ၊ တီရစ္စာန်သားရေဖြင့် ချုပ်လုပ်ထား သော ဝတ်စုံ စသည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသူ တိုင်းရင်းသား လူမည်းများ ဖြစ်လေသည်။

လူအုပ်တွင် ယောက်ျားက ရှေ့ဆောင်ပြီး သူတို့နောက်မှ အမျိုးသမီးများလည်း တန်းစီ လိုက်ပါလာကြသည်။ အမျိုးသမီး အတော်များများမှာ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းတွင် လုံးဝ အဝတ်အစား မရှိဘဲ အောက်ပိုင်းသာလျှင် ဂါဝန်လိုလို အဝတ်အထည်များ ဝတ်ဆင် ထားကြသည်။

လူအုပ်ထဲမှ လူအားလုံးသည် မိုင်းစုံထိ၍ အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးနေသော ဆင်ကြီးများကို ကြည့်ပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် အချင်းချင်း စကားပြောလိုက်၊ ဆင်သေ ကောင်ကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရယ်မောလိုက်နှင့် ပျော်ရွှင် အားရနေပုံ ရလေ သည်။

ရဟတ်ယာဉ်အနီးမှ အရာရှိသည် ထိုလူများကို ကြည့်နေပုံမှာ အထင်အမြင် သေးဟန်၊ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချသည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် လူများ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေကြသည်ကို ဟန်တားခြင်း မပြုချေ။

အမှန်တော့ ထိုလူများသည် ရှစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆင်အုပ်နောက်မှ လိုက်၍ တောခြောက်လျက် ဤ မိုင်းခုံးများ ရှိရာနေရာသို့ ဆင်များကို မရောက်ရောက်အောင် မနားတမ်း မောင်းနှင်ပေးခဲ့ကြသဖြင့် ယခု သူတို့၏ ကြီးပမ်းချက် အောင်မြင်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေခြင်းကို မဟန်တားဘဲ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အတန်ကြာမှ အရာရှိသည် လက်ကိုင် အသံချဲ့စက် ကိရိယာကို သူ၏ ပါးစပ်တွင် တွေ့ပြီး

“ဟေ့ အားလုံး ငြိမ်ကြစမ်း၊ အားလုံး ငြိမ်” ဟု ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားတော့မှ အရာရှိသည် လူများ အုပ်စုခွဲ၍ အလုပ်လုပ်ရမည့် တာဝန်များကို ပြောပြလေသည်။ ပုဆိန်၊ ဓား၊ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်သူ ယောက်ျားများအား ဆင်သေကောင်များကို လှီးဖြတ် ဖျက်ရန် တာဝန် ပေးပြီး အမျိုးသမီးများကိုမူ မီးဖိုများ ဖိုရန်အတွက် ထင်းများအဖြစ် အသုံးပြုရန် သစ်ကိုင်း သစ်ချောင်းများ ရှာဖွေ စုဆောင်းခိုင်းလေသည်။

သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာနှင့် ဆင်များ သေနေသော မိုင်းခုံးရှိသော နေရာက အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးလေရာ ခုတ်ထစ် လှီးဖြတ်မည့် လူအုပ်စု တစ်စုကို ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် တင်လျက် အနီးဆုံး ဆင်သေကောင်ဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဆင်သေကောင်အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ လူမည်းအဖွဲ့ထဲမှ အသက် ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်အား...

“ဟေ့ အရင်ဆုံး ဆင်စွယ်တွေကို ထုတ်ယူရမယ်၊ ပြီးတော့မှ အသားတွေ ဖျက်ယူကြရမယ်၊ နားလည်လား” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လူမည်း အမျိုးသားကလည်း နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။ အရာရှိသည် သူကိုယ်တိုင် ဆင်ထီးကြီး ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်ပြီး ကျေနပ် အားရဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ လေသည်။

တိုင်းရင်းသား လူမည်းများက ဆင်သေကောင်ကို ခုတ်ထစ်၍ ဖျက်ရန် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

တစ်နေရာတွင် ဆင်မကြီး တစ်ကောင်သည် မသေသေးဘဲ လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အရာရှိက သူ၏ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်ဖြင့် အသေ ပစ်သတ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဆင်မကြီးလည်း တုံးလုံး လဲကျကာ ငြိမ်သွားလေတော့သည်။ အလားတူ မသေမရှင် ဖြစ်နေသော ဆင်များလည်း ရှိလေရာ ထိုဆင်များကို လည်း မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ် သေနတ်ဖြင့် အသေ ပစ်သတ်လိုက်သည်။

တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် အုပ်စုလိုက် တာဝန်ခွဲပေးထားချက်အရ ဆင်သေကောင်များကို ခုတ်ဖြတ် လှီးဖျက် လုပ်ငန်း စတင်ကြလေသည်။ သို့သော် ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကိုင် အရာရှိ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဆင်စွယ်ကြီးများကို ရှေးဦးစွာ လှီးဖြတ် ထုတ်ယူ ကြသည်။

တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကိုင် အရာရှိကို အလွန် ကြောက်ကြပုံ ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်စွယ်များကို ဖြတ်ထုတ်ရာ၌ အထူးသတိ ထားလျက် ဖြတ်ထုတ်ကြသည်။ တစ်ခါက တိုင်းရင်းသား တစ်ဦးက အမိန့်တစ်ခု မရှင်းလင်း၍ ပြန်မေးရာ အရာရှိက စိတ်ဆိုးပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် တအား လွှဲရိုက်လိုက်သောကြောင့် ထိုလူမှာ မေးရိုး ကျိုးခဲ့ဖူးသည်။

ဆင်စွယ်များတွင် ဓား၊ ပုဆိန် လက်နက်များဖြင့် ခုတ်ထစ်မိသည့် အရာများ ထင်သွားပါက အင်စွယ်တန်ဖိုး များစွာ ကျသွားနိုင်ကြောင်း သိကြသဖြင့် အထူး သတိထားကာ ဆင်စွယ်များကို ဖြတ်ထုတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်စွယ်တွင် ထိခိုက်မှု အပြစ် အနာအဆာများ ဖြစ်သွားပါက အရာရှိက မည်သို့ ရက်စက်စွာ အရေးယူမည်ကို မတွေးဝံ့ကြချေ။

ဆင်တစ်ကောင်မှ ဆင်စွယ် တစ်စုံကို ဖြတ်ထုတ်ပြီးသည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ် ပေါ်သို့ စက်သီးကြိုးဖြင့် ဆွဲတင်ယူလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ရဟတ်ယာဉ်က နောက်ထပ် ဆင်တစ်ကောင် ရှိရာသို့ သွားလေသည်။

သို့နှင့်ပင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းတို့၏ လုပ်အားဖြင့် ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှ စပြီး မနားမနေ အလုပ်လုပ်ကြရာ ညလုံးပေါက်လုပ်၍ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်သောအခါ ဆင်စွယ်အားလုံးလိုလို လှီးဖြတ် ထုတ်ယူပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။ သူတို့သည် တစ်ညလုံး မီးတုတ်များ ထွန်းညှိ၍ တောက်လျှောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ ကြသည်။

ဆင်စွယ်များ ထုတ်ယူခြင်းကို အဓိကဦးစားပေး လုပ်ပြီးသောအခါ ဆင်သေ ကောင်များမှ အသားများကို ခုတ်ထစ် ဖျက်ကြပြန်သည်။ ဆင်များ၏ ရင်ပုံနှင့် ပခုံးမှ အသား ကောင်းကောင်း၊ ပေါင်သားကောင်းကောင်းများကို ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် အခေါက် ခေါက်သယ်၍ မိုင်းစုံးရှိရာ ဧရိယာမှ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ခပ်ဝေးဝေးနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ ယူဆောင်လေသည်။

ထိုနေရာတွင် တိုင်းရင်းသူ လူမည်း အမျိုးသမီးများက ဆင်သားများကို လှီးဖြတ်၍ မီးသွေးမီးဖိုများဖြင့် ကင်ကြလေသည်။

ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကိုင် အရာရှိသည် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများအား ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲလျက် ရှိရာမှ ထိုနေ့အဖို့ ဆင်အုပ်ကြီးမှ ရရှိမည့် အကျိုးအမြတ် များကို စိတ်ထဲမှ ခန့်မှန်းတွက်ချက် ကြည့်လေသည်။ ယခု ဆင်စွယ်နှင့် ဆင်သား

များကိုသာ ယူပြီး ဆင်သားရေများကို မသယ်ယူနိုင်ခြင်းအတွက် ဝင်ငွေ အတော် လျော့သွားမည်ဟုလည်း တွက်မိသည်။

ဆင်တစ်ကောင်၏ သားရေကို စနစ်တကျ ခွာယူ၍ ရောင်းချပါက တစ်ခုလျှင် ဒေါ်လာငွေ တစ်ထောင်တန်ဖိုး ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ဆင်သားရေများသည် အလွန် ထုထည်ကြီးမားသဖြင့် သယ်ယူရာ၌ ခက်ခဲသည်ပြင် ကြာရှည်ခံအောင် ပြုပြင်စီမံ ရသည်မှာလည်း မလွယ်ကူလှသောကြောင့် မယူဘဲ စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဆင်စွယ်များနှင့် ဆင်သားများကို ရောင်း၍ ရမည့်ငွေ ပမာဏက အလွန်များလှပေသည်။ အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသားများသည် ဆင်သား ဆိုလျှင် အလွန်မက်မောစွာ ဝယ်ယူစားသောက်လေ့ ရှိကြပေသည်။

ယခု ဆင်သေများမှ ရရှိသည့် ဆင်သားက တန်ချိန် ၄၀ ရာခန့် ရှိမည် ဖြစ်သည်။ မီးကင်ထားသော ဆင်သားကို ရောင်းလျှင် တစ်ပေါင်လျှင် နှစ်ဒေါ်လာနှုန်း ရရှိရန်လည်း ကြိုတင် ပြောဆိုထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းနှုန်းဖြင့် ဆင်သားတန်ချိန် ၄၀ ရာကို ရောင်းလျှင် အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေ ဆယ်သိန်းခန့် ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

ဆင်စွယ်များကိုလည်း ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် သီးသန့် တစ်နေရာသို့ သယ်ယူ၍ နေရာချထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုဆင်စွယ်များကို တိုင်းရင်းသား လူမည်းများက ဆေးကြော တိုက်ချွတ်၍ သန့်စင်အောင် ပြုလုပ်နေကြသည်။ ဆင်စွယ်များတွင် သွေးစ သွေးနုများပင် မကျန်အောင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေကြသည်။

စုစုပေါင်းဆိုလျှင် ဆင်စွယ် အချောင်းလေးရာခန့်ရှိရာ အချို့ ဆင်စွယ်များ မှာ အရွယ်မရောက်သေးလော ဆင်များမှ ဖြတ်ယူရ၍ အလေးချိန် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ဈေးလည်း အနည်းငယ်လျှော့၍ ရောင်းရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆင်ထီး ကြီးများ၏ ဆင်စွယ်များကမူ တစ်ခုလျှင် အလေးချိန် (၈၀) ပေါင်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ဟောင်ကောင်မြို့တွင် ဆင်စွယ်ဈေးနှုန်းမှာ တစ်ပေါင်လျှင် ဒေါ်လာ တစ်ရာခန့် ရှိသဖြင့် စုစုပေါင်း အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေ ရှစ်သိန်းခန့် ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုနေ့ တစ်နေ့တာအတွက် ရရှိသည့် ဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာငွေ ဆယ်သိန်းကျော် ဖြစ်သည်။

[မှတ်ချက်။ ။ အာဖရိကတိုက် စင်ဘာဘွေလို နိုင်ငံ၌ လူတစ်ယောက်၏ တစ်နှစ် ပျမ်းမျှ ဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာ ခြောက်ရာသာ ရှိသည်။]

ထိုနေ့က ဆင်ကြီးများ သတ်ဖြတ်၍ ဆင်စွယ်၊ ဆင်သား ရယူခဲ့သည့် စစ်ဆင်ရေးတွင် ထိခိုက်မှုများတော့ အနည်းငယ် ရှိခဲ့ပေသည်။

တိုင်းရင်းသား လူမည်းတစ်ဦးသည် ပုဆိန်ကိုလျက် ဆင်သေကြီးတစ်ကောင် ပေါ်သို့ တက်၍ ဖျက်နေခိုက် ခြေချော်ပြီး ဘေးသို့ လွင့်စဉ် ကျသွားရာ မပေါက်

သေးသော မိုင်းစုံတစ်လုံးပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျသွားသဖြင့် မိုင်းစုံကွဲပြား သေဆုံးခဲ့သည်။
နောက် တစ်ယောက်ကလည်း ဆင်သေကောင်ကို ပုဆိန်ဖြင့် တအားလွှဲခုတ်လိုက်စဉ်
သူ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ခုတ်မိသွားသည်။အလားတူပင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသူများ
လည်း ရှိခဲ့သည်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင် အရာရှိကမူ တိုင်းရင်းသား လူမည်းများ ဆင်ခြင်ဉာဏ်
ကင်းမဲ့လွန်း၍ ဖြစ်ကုန်ကြသည်ဟု သတ်မှတ်ကာ လျစ်လျူရှုလိုက်သည်။

တတိယမြောက် နံနက်ခင်းတွင် ဆင်စွယ်အားလုံးကို တိုက်ချွတ် ဆေးကြော
သန့်စင်ခြင်း လုပ်ငန်း လုံးဝ ပြီးစီးသွားလေသည်။ ထိုအခါ ကပ္ပလီ အလုပ်သမားများ
သည် ဆင်သားများ လိုးဖြတ် မီးကင်ရာသို့ သွားရောက်၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြရ
လေသည်။

လက်နက်ကိုင် အရာရှိသည် ဤလုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို လာရောက် စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုမည့် သူ၏အထက်လူကြီးကို အသင့် စောင့်နေလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
လာရောက်သည့်အခါ သူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မည်သူမှ မသိရန်
အရေးကြီးသဖြင့် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများအား လုပ်ငန်းပြီးပြီးချင်း ခပ်ဝေးဝေး
တစ်နေရာသို့ မောင်းနှင် လွှတ်လိုက်သည်။

မကြာမီ စစ်ဆေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

သူသည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းခုံညား ချောမွေ့သူ ဇင်ဘာတွေ အမျိုးသား
လူမည်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလွန်လှပ ပုံကျစွာ ချုပ်ထားသော အနောက်
တိုင်း ဝတ်စုံတစ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အသင့်စောင့်နေသော အရာရှိအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး
ဆင်စွယ်များကို ကြည့်ကာ ကျေနပ် သဘောကျသွားပုံ ရလေသည်။

လူငယ် အရာရှိက

“ရဲဘော် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး ခင်ဗျား”

ဟု စကားစလိုက်လျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က လက်ကာပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ရဲဘော် နိုင်ငံရေးသမားလို့ မခေါ်နဲ့တော့၊ ကျုပ်က အခု ဗဟို
အစိုးရအဖွဲ့မှာ ဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဗျ။ အရင်ကလို ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်
မဟုတ်တော့ဘူး”

ဤသို့လျှင် သူ၏ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖော်ထုတ် ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

ခရိတ်သည် နယူးယောက်မြို့ ပဉ္စမရိပ်သာ လမ်းပေါ်တွင် တက္ကစီ ကားတစ်စီး ငှားစီး သွားရင်း စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ၏ဘဝကို မကျေနပ်သလို ငြီးငွေ့ သလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

အမှန်တော့ သူသည် အလွန် နာမည်ကျော်ကြား လူကြိုက်များသော ဝတ္ထု စာအုပ်များ ရေး၍ ဝင်ငွေ အထူးကောင်းသူ ထိပ်တန်း စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

[မှတ်ချက်။ ။ သူ၏ နာမည် အပြည့်အစုံမှာ ခရိတ်မယ်လို ဖြစ်သည်။ သို့ သော် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ် မှတ်သားရလွယ်ကူစေရန် ခရိတ်ဟူ၍ ရေးသား သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာပြန်သူ]

သူသည် တက္ကစီကားပေါ် ထိုင်လိုက်လာသော်လည်း သူ၏ စိတ်တွေက အဝေးသို့ ရောက်နေသည်။ နယူးယောက်မြို့ကြီးပေါ်မှ ကတ္တရာလမ်းတွင် တက္ကစီ ကား စီးရခြင်းထက် အာဖရိက တောတွင်းလမ်းများ၌ လင်းရိုဗာကား စီးရတာကမှ ပိုကောင်းသေးသည်ဟုလည်း ထင်နေမိလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူသည် အာဖရိကတိုက် ယခု ဇင်ဘာတွေဟု ခေါ်သော နိုင်ငံသား ဇာတိဖြစ်သည်။ မိဘမျိုးရိုးအားဖြင့် မျက်နှာဖြူလူမျိုး ဖြစ်သော်လည်း ဇင်ဘာတွေ သို့မဟုတ် ယခင် အမည် ရိုဒီရှားနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသဖြင့် အာဖရိက တိုက်သားအစစ် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ယခု ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားဆုံး မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော နယူးယောက်မြို့ကြီးသို့ ရောက်နေသော်လည်း စိတ်ကြည်လင် ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိချေ။ သူ၏ဇာတိ နေရပ် အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံကိုသာ လွမ်းဆွတ် အောက်မေ့ သလို တမ်းတသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံအတွင်း ဖြတ်သန်း စီးဆင်းသော ဇမ်ဘောစီ မြစ်ကြီးနှင့်တကွ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် သဘာဝ တောတောင် ရေမြေ ရှုခင်း များကိုလည်း မြင်ယောင် နေမိသည်။

အာဖရိကတိုက်သား ခရိတ်သည် သူ၏ ဇာတိ နေရပ် အာဖရိကကိုပင် လွမ်းနေမိပြီ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် စိတ်တွေ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေသဖြင့် စီးကရက် သောက်ချင် သလို ဖြစ်လာကာ ဆေးလိပ်သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် ဆေးလိပ် ဖြတ်ထားပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သတိရမိသဖြင့် အသာငြိမ်နေ လိုက်သည်။

နယူးယောက်မြို့၏ ရှုခင်းသည် အလွန်ခေတ်မီလှပပြီး ရှုမငြီးအောင် ရှိလင့် ကစား ခရိတ်အဖို့မှာမူ အာဖရိကတိုက်၏ တောတောင် ရေမြေ ရှုခင်းများကမှ ပို၍ သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

သူသည် နယူးယောက်မြို့ကြီး၏ အိမ်ခြေ တိုက်တာများ၊ မြောက်မြားစွာသော မော်တော်ယာဉ်များ၊ မြို့သူ မြို့သားများ၊ အကြားဝယ် အသက်ရှူကျပ်သလိုလည်း ဖြစ်မိလေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲမှ အာဖရိကတိုက်၏ ကျယ်ပြန့် လွတ်လပ်စွာသော လွင်တီးခေါင် တောတောင် ရှုခင်းများနှင့် အမြဲတမ်း မြင်နေရသော ကျယ်ပြန့်သည့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတို့ကို သတိရ တမ်းတနေမိလေသည်။

တက္ကစီ မော်တော်ကားသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားပြီး ယာဉ်မောင်းသူက “ဒယ့်ခြောက်လမ်းကို ရောက်ပြီ ခင်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခပ်တံသည် ဆယ်ဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူ တစ်ရွက်ကို ဒရိုင်ဘာအား ထုတ်ပေးရင်း-

“ပိုတဲ့ အကြွေကိုတော့ ခင်ဗျားပဲ ယူလိုက်ပါတော့” ဟု ပြောကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ ရှာဖွေသည့် စားသောက်ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်သဖြင့် ဆက်လျှောက် သွားလေသည်။

လမ်းလျှောက်ရာ၌ သာမန် လူကောင်း တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဣန္ဒြေမပျက် လျှောက်သွားသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ခရိတ်၏ ခြေတစ်ဖက်မှာ ဒူးဆစ်မှ ဖြတ်ထား ရပြီး သစ်သားခြေတု တပ်ဆင်ထားလေသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက် လမ်းလျှောက် နိုင်သောကြောင့် သူ၏ ခြေတစ်ဖက် ပြတ်နေခြင်းကို ရုတ်တရက် မည်သူမှ မရိပ်မိ နိုင်ချေ။

စားသောက်ဆိုင် အတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ သူ၏ ကိုယ်စားလှယ် (သို့မဟုတ်) မန်နေဂျာဖြစ်သူ အက်ရီဆိုသူက ခရိတ်ကို လှမ်းမြင်ပြီး သူ၏ စားပွဲသို့ ခေါ်လေသည်။

“ဟဲလို ခရိတ်၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ကျန်းမာလန်းဆန်းလို့ ပါပဲလား” အက်ရီက ခရိတ် ပခုံးတစ်ဖက်ကို ရင်းနှီးစွာ ပုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

[မှတ်ချက်။ ။ နိုင်ငံခြားမှ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာများသည် မိမိတို့၏ စာမူများနှင့် ပတ်သက်၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး၊ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စများကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရန် နှိပ်စားလှယ် “ဧရှင်း” သို့မဟုတ် မန်နေဂျာများ ထားလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း ခရိတ်က သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အက်ရီ ဆိုသူအား တာဝန်ပေး ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြန်သူ]

ယခု အက်ရီနှင့် ချိန်းထားသဖြင့် ခရိတ်က ဤစားသောက်ဆိုင်သို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်ရီသည် ရွှေကိုင်းမျက်မှန် တပ်ထားပြီး အဝတ်အစားကို သားနား သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ လူနေမှု အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် အထက်တန်း

ကျကျ နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဆေးလိပ်သောက်ရာတွင် အကောင်းဆုံး ဈေးအကြီးဆုံး ဆေးလိပ်အမျိုးအစားကိုမှ သောက်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

“ဒီစားသောက်ဆိုင်က အတော်ကလေး သားနားပါကလားဗျ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဆိုင်ကို ရှာတွေ့တာလဲ”

ခရိတ်က ဆိုင်အတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသလို ပြောလိုက်ရာ အက်ရိုက သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ဗျာ ကျုပ်က ခါတိုင်းသွားလာနေကျ စားသောက်ဆိုင်တွေကို ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာလို့ ဆိုင်ကောင်းကောင်း လိုက်ရှာရင်း ဒီဆိုင်ကို တွေ့တာပါ။ နောက်အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်ဗျ။ ဒီမယ်ခရိတ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံစေချင်လို့ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို အက်ရိုသည် ပြုံးလျက် သူ၏ ဘေးနားရှိ မိန်းကလေး တစ်ဦးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

သူမသည် နားစောပိုင်းက ဘာသိဘာသာနေရာမှ ယခု အက်ရိုက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့မှ ခရိတ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် သူမ၏ ညာလက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံအရ မိန်းကလေး၏ လက်ကိုကိုင်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူမ၏လက်သည် သေးသွယ်ပြီး အချိုးကျနေသော်လည်း လက်ချောင်းများ ထိပ်ဖျားတွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်ကာ မာကျောနေသဖြင့် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖူးသူတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ခရိတ်က ကောက်ချက် ချမိလေသည်။

ဆက်လက်၍ သူမ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများက အစိမ်းရောင် အဆင်းရှိပြီး အထူးတောက်ပြောင်လှပလျက် မျက်ခုံးကလည်း မျက်နှာနှင့် အဆင်ပြေ ပန်ရကာ ကြည့်ကောင်းနေပေသည်။ ခြံ၍ သုံးသပ်ရလျှင် လှပ ကြော့ရှင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေတည်း။

သူမသည် ခရိတ်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တိုက်ရိုက်ပင် လှမ်းကြည့်နေရာ ခရိတ်၏စိတ်ထဲ၌ ဤအမျိုးသမီးသည် အလွန်ရိုးသား ပွင့်လင်းသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

“ကိုင်း ဆယ်လီ၊ ဟောဒါက ကျုပ်ပြောတဲ့ စာရေးဆရာ မစ္စတာ ခရိတ်ဆိုတာပဲ”

အက်ရိုက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း မိန်းကလေး၏ နာမည်မှာ ဆယ်လီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အက်ရိုက ဆယ်လီအား ခရိတ်၏နာမည်ကိုပါ ကြေညာ မိတ်ဆက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် သူမ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မိန်းကလေး၏ နှာတံနှင့် ပါးစပ်တို့ကို လေ့လာကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆယ်လီအမည်ရှိ အမျိုးသမီးက ခရိတ်အား လှမ်းစကား ပြောလေသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးပြီရှင့်၊ စာအုပ်ထဲပါတာတွေက အလွန် သဘာဝကျတယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်”

စကားပြောလိုက်သည့် အသံကလည်း အလွန် သာယာကြည်လင် ပေသည်။ သို့သော် ယခု ဆယ်လီ ပြောလိုက်ခြင်းသည် မိမိအား ချီးကျူးခြင်းလော၊ ဝေဖန်သည့် သဘောဖြစ်နေသလောဟု ဝေခွဲ၍ မရချေ။

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင့်၊ အဲဒီ စာအုပ်က တော်တော်ကောင်းပါတယ်”

ဆယ်လီက ထပ်ပြောလိုက်တော့မှ ခရိတ်သည် သဘောကျ ကျေနပ်သွား မိလေသည်။ သူ ကျေနပ်သွားပုံကို ပြသည့်အနေဖြင့် ဆယ်လီ၏ လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမက လက်ကို ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

“ကဲပါ၊ ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီး အက်ရှိကို ကျုပ်တို့အတွက် ယမကာ တစ်ခွက်စီ ဝယ်တိုက်ခိုင်းကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ခရိတ်က ဆယ်လီအား ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာ အက်ရှိကလည်း အလိုက်သိစွာနှင့်ပင် အကောင်းဆုံး ယမကာတစ်ခွက်စီ မှာယူပေးလေသည်။

စားပွဲထိုးက အရက်ခွက်များ လာပေးချိန်တွင် အက်ရှိက

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဧည့်သည် နောက်တစ်ယောက် လာဖို့ရှိသေးတယ်၊ သူ့အတွက် ယမကာကိုတော့ သူ လာမှပဲ မှာတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကိုင်း၊ ဆယ်လီက မင်းရဲ့ လက်ရာတွေကို မစွတာခရိတ်သိသွားအောင် ပြလိုက်စမ်းပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်ကလည်း ဆယ်လီအားကြည့်ရင်း

“ကောင်းသားပဲ၊ ကြည့်ရအောင် ပြစမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆယ်လီသည် ကုလားထိုင် ဘေးနားမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားသော ကတ်ထူပုံးနှင့် ဖိုင်တစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ခရိတ်ရှေ့နား စားပွဲမှာ ချပေးလိုက်သည်။

ဖိုင်တွဲကို ဖဲကြိုးဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ချည်နှောင်ထားရာ ဆယ်လီက ဖဲကြိုးကို ဖြေ၍ ခရိတ်အား ဖွင့်ကြည့်ရန် လှမ်းပေးလေသည်။

ခရိတ်လည်း ဖိုင်၏အဖုံးကို လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး အလွန်အံ့အား သင့်သွားမိ လေသည်။

ဖိုင်တွင်း၌ကား အလွန်လက်ရာမြောက်သော ဓာတ်ပုံများ ပါရှိလေသည်။ ဗိသုကာ အနုပညာ လက်ရာပြောင်မြောက်လှသော ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံ၊

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း စသည်တို့ကို အလွန်သေသပ်လှပစွာ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံများ ပင်ဖြစ်သည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားမိသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ငေးစိုက် ကြည့်နေမိလေသည်။ ဓာတ်ပုံက အာဖရိကတိုက်မှ ဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင်၏ပုံဖြစ်ပြီး ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံလက်ရာက အလွန်ပင် အနုပညာမြောက်လှပေသည်။

ဆင်ထီးကြီး၏ အနေအထားက ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် ကင်မရာဘက်သို့ တည့်တည့် ကြည့်နေပြီး ဆင်နားရွက်ကြီး နှစ်ဖက်က ဘေးသို့ ကားထွက်နေလေသည်။ အနေ အထားက အလွန်ခုံညားနေသည်။

ဓာတ်ပုံတွင် ဆင်ကြီးနှင့်အတူ အာဖရိကတိုက်၏ သဘာဝ ရှုခင်းကိုပါ မြင်နေရလေသည်။ ဆေးရောင်စုံ ဓာတ်ပုံဖြစ်၍ နီကျင့်ကျင့် အဆင်းရှိသော အာဖရိက တိုက်၏သဘာဝ မြေပြင်နှင့်တကွ ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်ကြီး တို့သည်လည်း ဓာတ်ပုံတွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ မြင်နေရလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း နောက်ခံကားအဖြစ် ဆီးနှင်းများ ပုံးအုပ်နေသော တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလည်း ပါရှိနေသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်သူ၏လက်ရာ အလွန်ကောင်းသဖြင့် သဘာဝ ရှုခင်း၏ အလှအပ ကို ရာနှုန်းပြည့် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသော ပုံတစ်ပုံဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ဆယ်လီသည် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးခြင်း အတတ်ပညာ အထူးကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ခရိတ်သည် ဓာတ်ပုံထဲမှ သူ၏ ဇာတိရပ်မြေ အာဖရိကတိုက်၏ ရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာမိလေသည်။ အာဖရိကတိုက်ကို အထူးပင် လွမ်းဆွတ် သတိရသလို ဖြစ်လာမိသည်။

“ဒါထက် ဆယ်လီက ဘယ်အရပ် ဇာတိများလဲ”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ဆယ်လီက ချက်ချင်းပင် သွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေ လေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ ဇာတိချက်ကြွေ အရပ်ကတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံ ကော်လိုရာဒို ပြည်နယ် ဒင်ဗာမြို့က ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ကြီးက လန်ဒန်မြို့ အမေရိကန် သံရုံးမှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာပဲ ပညာသင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆယ့်ရှစ်နှစ် သမီး အရွယ်တုန်းက အာဖရိကတိုက်ကို အလည်အပတ် ရောက်သွားပြီးတော့ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ကျွန်မဟာ အာဖရိကတိုက်ကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာနဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ပါတယ်”

ခရိတ်သည် နောက် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုပုံတွင် အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသူ ကပ္ပလီ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကလေး ငယ်အား ရင်ခွင်ပိုက်၍ နို့တိုက်နေပုံ ဖြစ်သည်။ ထို အမျိုးသမီး ဝတ်ဆင်ထားပုံအရ

အာဖရိကတိုက်မှ အိုဗာဟင်ဘာခေါ် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စုမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိလေသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးထားပုံက ယခုချက်ချင်း အာဖရိကတိုက်သို့ သွားကြည့်ရဘိ သကဲ့သို့ ပကတိ နဂိုသဘာဝအတိုင်း ပီပြင်ထင်ရှားလှသဖြင့် ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ ဓာတ်ပုံပညာ အစွမ်းကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလေသည်။

နောက် ဓာတ်ပုံကိုလည်း ခရိတ်သည် ငေးစိုက် ကြည့်မိ ပြန်သည်။ ထိုပုံမှာ ခရိတ်ကိုယ်တိုင် အလွန် မြတ်နိုးနှစ်သက်သော အာဖရိကတိုက်မှ ဘီဂေလီယာခေါ် သဘာဝ တောပန်းများ၏ပုံ ဖြစ်လေသည်။ ပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်နေပုံကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဆေးရောင်စုံ ဓာတ်ပုံဖြစ်၍ သဘာဝ အရောင်အသွေးတို့၏ အလှကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြနိုင်ပေသည်။

နောက်ထပ် အခြားဓာတ်ပုံများကလည်း အာဖရိကတိုက်မှ ပုံများပင် ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမှာ ကပ္ပလီလူမည်း ပြောက်ကျားတစ်ဦး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ထမ်းလျက် ပြုံးနေပုံ ဖြစ်သည်။

ကိုင်းထားသော ရိုင်ဖယ် သေနတ်က အေကေ ၄၇ အမျိုးအစား မောင်းပြန် သေနတ် ဖြစ်သည်။ ထိုကပ္ပလီ (လူမည်း) ပြောက်ကျား၏ လည်ပင်းတွင် သူတို့ တိုင်းရင်းသား မှော်ဆရာက အဆောင်အဖြစ်ပေးသော လက်ဖွဲ့ သို့မဟုတ် အကာအကွယ် ပစ္စည်းကို ပုတီးသဖွယ် ပြုလုပ်၍ ဆွဲထားလေသည်။

နောက်ပုံတစ်ပုံကတော့ အာဖရိကမှ ကပ္ပလီလူမည်း တိုင်းရင်းမှော်ဆရာ (ဆေး ဆရာ)က လူနာတစ်ဦးအား ဆေးကုသနေပုံ ဖြစ်သည်။ လူနာက အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်အိပ်နေရာ သူမ၏ နဖူးမှစ၍ ပါးပြင်နှင့် ရင်ဘတ် များတွင် ပါးရဲများ ဆေးထိုးထားလေသည်။

ဆေးကုပေးနေသူ ကပ္ပလီ တိုင်းရင်း မှော်ဆရာ (ဆေးဆရာ)က အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်းတွင် တိရစ္ဆာန်ချို ခေါင်းဆောင်း တစ်ခု ဆောင်းထားကာ လည်ပင်းတွင်လည်း ပုတီးမျိုးစုံ ဆွဲထားလေသည်။ ဤပုံတွင်လည်း ဆယ်လီသည် အာဖရိကတိုက် ကျေးလက်ဒေသ မြင်ကွင်းကို ပီပြင်အောင် ရိုက်ကူးထားပေသည်။

နောက်ပုံတစ်ပုံမှာ အာဖရိကတိုက် ကျေးလက်ဒေသ တစ်နေရာမှ စာသင် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ကလေးသူငယ်များ စာသင်နေကြပုံ ဖြစ်သည်။

ကျောင်း အဆောက်အအုံက ဝါးသက်ငယ်တို့ဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက် လုပ်ထားသည်။ ကပ္ပလီ (လူမည်း) အမျိုးသမီး ဆရာမတစ်ဦးက စာသင်ပေးနေရာ ကျောင်းပစ္စည်း ချို့တဲ့သဖြင့် ဖတ်စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကလေးငယ် သုံးဦးတို့က အတူ ဝိုင်း၍ ဖတ်နေကြရသည်။ ထိုပုံကို ကြည့်ခြင်းအာဖြင့် အာဖရိကတိုက်မှ လူဦးရေ

အများစုဖြစ်သော ကပ္ပလီ လူမည်းတို့ မည်မျှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြောင်း သိသာ ထင်ရှား နေပေသည်။

ခရိတ်သည် ဓာတ်ပုံများကို ဆက်လက် ကြည့်သွားရင်း ပုံတစ်ပုံကို မြင်ပြီး အလွန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ငေးစိုက် ကြည့်နေမိလေသည်။ ထိုပုံကို ဆယ်လီက ဆေးရောင်စုံ ဖလင်ဖြင့် မရိုက်ဘဲ ရိုးရိုး (အဖြူနှင့်အမည်း) ဖလင်ဖြင့် ရိုက်ကူးထား သောကြောင့် ရှုခင်းကို ပို၍ ပေါ်လွင် ထင်ရှားလျက် ရှိစေသည်။

ပုံမှာ အာဖရိကတောတွင်း တစ်နေရာ၌ ဆင်ကြီးတွေ ခုပြု သေဆုံးနေရာမှ အချိန် ကြာမြင့်လာသဖြင့် ဒေရာမ အရိုးစုကြီးတွေ စုပုံ ကျန်နေသည့်ပုံပင် ဖြစ်လေသည်။ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးချိန်က နေရောင် အလွန်ကောင်းနေသည် ဖြစ်၍ အရိုးစုကြီးများသည် အထူးပင် ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေရာ မြင်ရသူအဖို့ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်လည်း ဖြစ်နေ ပေသည်။

အာဖရိကတိုက်တွင် လူတွေ ပြောလေ့ရှိသော ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ဆန်ဆန် ဆင် သချိုင်းကြီးများသည် ဤသို့ပင် ဖြစ်လေမည်လားဟုပင် ခရိတ်က ထင်လိုက်မိသည်။ အမှန်တော့ သူသည် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များကို ချစ်ခင်တတ်သူဖြစ်ရာ ဆင်ကြီးတွေ ယခု အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်ခံရပုံကို မြင်သည်တွင် ရင်နာသလို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

“အဲဒီမှာ ဆင်သေကောင်ပေါင်း နှစ်ရာရှစ်ဆယ်ကျော် ရှိတယ်ရှင်၊ ဆင်စွယ် လိုချင်တဲ့ လောဘသမားတွေက တိတ်တိတ်ခိုးပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်တာပါပဲ ရှင်”

ဆယ်လီက ရှင်းပြရာ ခရိတ်က သူမအား မော်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဒီဆင်နှစ်ရာရှစ်ဆယ်ကျော်ကို တစ်ချိန်တည်းမှာ သတ်ခဲ့တာလား”ဟု မေးလိုက် သည်။

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဆင်ခိုးသတ်တဲ့ ဂိုဏ်းက ဆင်အုပ်ကြီးကို မိုင်းမိုးတွေရှိတဲ့ နေရာရောက်အောင် တောခြောက် မောင်းသွားလို့ ဆင်တွေခမျာ မိုင်းမိုးထိပြီး သေကုန်ကြတာပဲ”

ဆယ်လီက ရှင်းပြလိုက်ရာ ခရိတ်သည် ကြက်သီးထသွားပြီးမှ ဓာတ်ပုံကို တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့် မိလေသည်။ သူသည် မိုင်းမိုးများအကြောင်း ကောင်းစွာ သိပေ သည်။ သူကိုယ်တိုင် တစ်ချိန်က မိုင်းမိုးတစ်ခု တက်နင်းမိရာမှ ပေါက်ကွဲပြီး ခြေ တစ်ဖက် ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရသည်အထိ ပြင်းစွာ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးလေရာ မိုင်းမိုးများ ပေါက်ကွဲလျှင် မည်မျှ ပြင်းထန်ပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းကြောင်း ကောင်းစွာ သိပေသည်။

ထိုအချက်ကို သတိရမိရင်း ခရိတ်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖြတ်ထားသော ခြေထောက်မှ သစ်သားခြေတုရှိရာသို့ အသာစမ်းလိုက် မိသည်။

ယင်း အပြုအမူကို ဆယ်လီက သတိပြုမိပြီး-

“ကျွန်မ ရှင့်အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ရှင့် ခြေထောက် တစ်ဖက်အကြောင်း ကျွန်မ သိနေပါတယ်” ဟု နှစ်သိမ့် အားပေးသလို ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ ကိုယ်စားလှယ် အက်ရိုကလည်း ပြုံးလျက်-

“ဆယ်လီက မခေဘူးဗျ၊ သူ တွေ့ဆုံရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း ကြိုတင် လေ့လာတတ်တဲ့ ဝါသနာရှိတယ်”ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ ခြေတစ်ဖက် ဖြတ်ထားရခြင်းအကြောင်း ပြောလျှင် သဘောမကျဘဲ ပြောသူကို မုန်းတီးတတ်သည်။ ယခု ဆယ်လီက စကားစပ် ပြော လိုက်သဖြင့် သူမအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိသည်။ ပက်ပက်စက်စက် ပြန်ပြော ရန်လည်း စိတ်ကူးမိသည်။

သို့သော် ခရိတ်က ဘာမှ မပြောနိုင်သေးမီ အက်ရို ချိန်းထားသည် ဆိုသော ဧည့်သည် ရောက်လာသဖြင့် ခရိတ်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။

အက်ရိုက ဧည့်သည်နှင့် မိတ်ဆက် ပေးလေသည်။

“ကိုင်း ခရိတ်၊ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ ဟောဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က မစွတာ ဟင်နရီ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှာ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ထမ်းဆောင်နေပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကမ္ဘာနိုင်ငံ အသီးသီးကို ဒေါ်လာငွေ သန်းချီပြီး တုတ်ချေး ထောက်ပံ့နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းပါပဲ”

ဤသို့ ပြောပြီးနောက် အက်ရိုသည် ဧည့်သည်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“မစွတာ ဟင်နရီခင်ဗျား၊ ဟောဒါက အာဖရိကတိုက်သား ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး မစွတာခရိတ်ပါပဲ။ အာဖရိကအကြောင်း သရုပ်ဖော်ရေးတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ စာအုပ်တွေက အလွန် နာမည်ကြီးနေပါတယ်”ဟု မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

ဟင်နရီ ဆိုသူကလည်း-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်လည်း သူ့စာအုပ် ဖတ်ဖူးပါတယ်”ဟု ပြောလေသည်။

ဟင်နရီ ဆိုသူကား အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူသည် ခရိတ်အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အနောက် တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုအရ ဆယ်လီ၏ လက်တစ်ဖက်ကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်လေရာ ခရိတ် က ထိုလူအား သဘောကျသွား မိလေသည်။

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီးနောက် ဟင်နရီက စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော ဆယ်လီ၏ ဓာတ်ပုံပိုင်တွဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း-

“အဲဒါတွေကို မစွတာခရိတ်က ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ”ဟု မေးလေသည်။

ထိုစကားကို ခရိတ်က ပြန်မဖြေမီ အက်ရိုက ဝင်၍ လျင်မြန်စွာ ဖြေလိုက် သည်။

“ဟာ ခရိတ်က သိပ်ပြီး သဘောကျနေတယ်ဗျ၊ သူဟာ အာဖရိကတိုက်က ဗုံတွေ ကြည့်ပြီး မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးမောကြည့်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါထက် မစ္စတာခရိတ်ကို ကျုပ်ရဲ့ အကြံပြုချက်အကြောင်း ပြောပြီးပြီလား”

ဟင်နရီ ဆိုသူက မေးလိုက်ရာအက်ရှိက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မပြောရသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရောက်လာမှပဲ ပြောမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဒါမှ သူ အံ့ဩသွားအောင်လို့ပါ”

ဤသို့ပြောပြီး အက်ရှိသည် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီလိုဗျ၊ မစ္စတာ ဟင်နရီက ခင်ဗျားကို စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားပြုစုဖို့ တာဝန် ပေးချင်တယ်၊ စာအုပ် နာမည်ကတော့ ‘မစ္စတာခရိတ်၏ ကိုယ်တွေ့အာဖရိက’ ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားက အာဖရိကတိုက် ပြန်သွားပြီး အနီးကပ်လေ့လာရင်း အာဖရိက အကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းအောင် ရေးဖို့ပါပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတ်ရုပ်မြေကို ပြန်သွားပြီး ဟိုက လူတွေနဲ့လည်း တွေ့ဆုံရမယ်”

ဤတွင် ဟင်နရီ ဆိုသူက ကြားဖြတ်လျက်

“နေပါဦးဗျ၊ ကျုပ် သိသလောက် မစ္စတာ ရိတ်ဟာ အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ဘာသာစကား၊ ဆင်ဒီဘယ်လ် ဘာသာကို တတ်ကျွမ်းတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဟုတ်ပါသလား” ဟု ဝင်မေးရာ အက်ရှိ က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တတ်တာမှ ခရိတ်က တကယ့် တိုင်းရင်းသားအစစ် တစ်ယောက် လို့ ဆင်ဒီဘယ်လ် ဘာသာစကားကို တတ်ကျွမ်းတယ်”

ဟင်နရီ ဆိုသူသည် အထူး သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး နောက် ခရိတ်အား ဆက်၍ မေးပြန်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ရှိတဲ့အပြင် ထိပ်တန်း အစိုးရအရာရှိကြီးတွေနဲ့လည်း ခင်မင်တယ် ဆိုတာကော မှန်ပါသလား”

ထိုမေးခွန်းကိုလည်း အက်ရှိကပင် ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“မှန်တာပေါ့ဗျ၊ ခရိတ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတချို့ဆိုရင် အခု ဇင်ဘာတွေ အစိုးရ အဖွဲ့မှာ ဝန်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါထက် ကောင်းတာ ဘာရှိသေးသလဲ”

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် ဓာတ်ပုံဖိုင်ထဲမှ ဆင်ကြီးများ သေဆုံးနေသည့် အစိုးရများ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

သူ၏စိတ်သည်လည်း ဓာတ်ပုံထဲမှ အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံဆီသို့ ပြန်ရောက်နေလေသည်။ အမှန်တော့ ခရိတ်သည် ဇင်ဘာတွေ ဟူသော နာမည်ကို

သဘောမကျမိချေ။ တိုင်းရင်းသားလူမည်း (ကပ္ပလီ)များက မျက်နှာဖြူ အစိုးရအား တော်လှန် တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပြီးနောက် နိုင်ငံ၏အမည်ကို ဇင်ဘာတွေဟု ပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မူလမှာမည်က ရိုဒီယား ဖြစ်သည်။

ခရိတ်အဖို့မှာ သူ၏ မွေးရာဇာတိလည်းဖြစ်သော ယင်းနိုင်ငံ၏ မူလအမည် (သူ၏မိဘ ဘိုးဘွားလက်ထက်က အမည်) ရိုဒီယားကိုပင် သဘောမကျမိ လေသည်။ ယခု ဇင်ဘာတွေဟု ခေါ်တွင်နေသော ရိုဒီယားနိုင်ငံသည် သူ၏ ဇာတိရပ်မြေ အစစ် အမှန်ဖြစ်သည်ဟုလည်း သံယောဇဉ်ကြီးစွာဖြင့် ယူဆထားလေသည်။

အက်ရိုက စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီမယ် ခရိတ်၊ အခု ခင်ဗျားတို့ စာအုပ်ရေးဖို့ တာဝန် ပေးထားတာဟာ အခွင့်အရေး ကောင်းလွန်းလို့ လက်ခံသင့်ပါတယ်။ စာအုပ်ရေးဖို့ လက်တွေ့ သွားရောက် လေ့လာရတဲ့ စရိတ်စက အားလုံးကိုလည်း ကမ္ဘာ့ဘဏ်က တာဝန်ယူမှာ ဖြစ်တယ်။ လိုတဲ့ အကူအညီ မှန်သမျှကိုလည်း ပေးလိမ့်မယ်”

အက်ရိုက အားပါးတရ ပြောလေရာ ခရိတ်က မစွတာ ဟင်နရီဆိုသူအား လှမ်းကြည့်ပြီး

“နေပါဦးဗျ၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ကြီးက စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းလုပ်လို့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဟင်နရီသည် အက်ရို ဘာမှ ဆက်မပြောရန် ဟန့်တားလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် ခရိတ်အား ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အဓိကတာဝန်က မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ နိုင်ငံတွေကို ထောက်ပံ့ကူညီဖို့ပါပဲ။ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာဆိုရင် ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ် အနေနဲ့ ဒေါ်လာငွေ သန်းပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထား တယ်။ ဒီလောက်များများ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရတဲ့ ကျုပ်တို့ငွေတွေ အလဟဿ မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်မှုလည်း လုပ်ချင်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဲဒီနိုင်ငံ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် မဖြစ်မနေ လုပ်ချင်တယ်။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာမှာ စံပြနိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာတာကို ကမ္ဘာကို ပြချင်တယ်။ ဒါ့အပြင် လက်ရှိ အစိုးရက တိုင်းရင်းသား ကပ္ပလီ (လူမည်း) အစိုးရ ဖြစ်ပေမယ့် ကျုပ်တို့ အကူအညီနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လောက် တိုးတက်အောင်မြင် လာတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပြချင်တယ်။ ဒီလို ဖြစ်လာအောင် ခင်ဗျားရေးမယ့် စာအုပ်က အထောက်အကူ ဖြစ်စေလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျုပ်တို့ ယုံကြည်မိတယ်”

“ထားပါတော့၊ ဒီဇာတ်ပုံတွေကကော ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ” ခရိတ်က ဆယ်လီ၏ ဇာတ်ပုံဖိုင်ကို ညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်မှာ ခင်ဘာဘွေ နိုင်ငံအကြောင်း ပိုပြီး သရုပ်ပေါ် ထင်ရှား
အောင် ဓာတ်ပုံတွေလည်း ပါစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်အတွက်
လိုအပ်မယ့်ဓာတ်ပုံတွေ စိတ်တိုင်းကျရိုက်ဖို့ ဆယ်လီက တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်”

ခရိတ်သည် ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေတ္တစဉ်းစားနေမိ လေသည်။
စာအုပ်ထဲ ဓာတ်ပုံတွေ ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် ကိစ္စကို သဘောမကျသလိုလည်း ဖြစ်မိ
သည်။ မိမိ၏စာရေးသားမှု စွမ်းရည်ဖြင့် ပြည့်စုံအောင် သရုပ်ဖော်နိုင်၍ ဓာတ်ပုံ
အကူအညီ ရယူရမလို သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆမိသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင်
နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် သူ၏ နာမည်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာပါ ထိခိုက်ဖွယ်ရာ
ဖြစ်နေမည်လော။

ဆယ်လီဆိုသူ အမျိုးသမီးသည် မိမိနှင့် အနုပညာ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်သဖွယ်
ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆယ်လီကိုယ်တိုင်က ခရိတ်အား ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေ
လေသည်။ သူမ၏ အမူအရာက ခရိတ်၏ စာအုပ်အတွက် ဓာတ်ပုံများ အာဖရိက
တိုက်သို့ သွားရောက် ရိုက်ကူးရမည်ကို အထူး စိတ်ဝင်စားသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေပေသည်။
သူမ၏ ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းတို့က အလွန်လှပ ကြည့်ကောင်းနေလေရာ ခရိတ်သည်
စိတ်တွေ လှုပ်ရှားချောက်ချားလျက် ရှိနေသည့်ကြားမှပင် ဆယ်လီ၏ နှုတ်ခမ်းလှလှ
ကလေးကို နမ်းလိုက်ရလျှင် မည်သို့ နေမည်နည်းဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိလေသည်။

ထိုအခိုက် ဆယ်လီက လှမ်း၍ စကားပြောလေသည်။

“ဒီမယ် ခရိတ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်နဲ့သာ အတူလိုက်ရမယ်ဆိုရင် အခု
ဇွန်မြင်နေရတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေထက် ကောင်းတဲ့ ပုံမျိုးတွေ ရိုက်ကူးပေးနိုင်ပါ လိမ့်မယ်။
ကျွန်မက ရှင်နဲ့အတူ လိုက်ပြီး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို
အဲဒီအခွင့်အရေး ပေးစမ်းပါလားရှင် နော်”

သူမက တိုးလျှိုးတောင်းပန်သလို ပြောရာ ခရိတ်သည် စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

“ဪ ဆယ်လီက ဆင်ကြီးတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး သဘောကျတယ်
ထင်တယ်။ ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဆင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ခု ပြောပြမယ်။
ဆေးဆေးချာချာ နားထောင်နော်၊ ရှေးရှေးတုန်းက ဆင်ထီးအိုကြီးတစ်ကောင် ရှိသတဲ့။
အဲဒီဆင်ကြီးရဲ့ နားရွက်ထဲမှာ ပိုးမွှားသေးသေးကလေးတစ်ကောင်က အမြဲနေတယ်။
ထန်နေတော့ ဆင်ထီးကြီးဟာ သိပ်ပြီး မခိုင်ခံ့တော့တဲ့ တံတားတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်
သွားတယ်။ တံတားဟိုဘက် ရောက်သွားတော့ ဆင်ကြီးနားရွက်ထဲက ပိုးကောင်
ကလေးက

“ဟေ့ ဆင်ကြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တံတားပေါ် ဖြတ်ခဲ့တာ တံတားကြီးဟာ
အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားတာပဲ” လို့ ပြောသတဲ့။

ဆယ်လီသည် နားထောင်နေရင်းက မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်များပင် လည်လာလေသည်။

ခရိတ်လည်း ဆယ်လီကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။ သူမသည် စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့သူဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် သနားသွားမိသည်။ နှစ်သိမ့် အားပေးလိုစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားချောက်ချားနေမိပုံကိုလည်း နားလည်အောင် ပြောပြချင်သည်။

ဆယ်လီသည် ဓာတ်ပုံများကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်း၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့ နောက်ဆုံးစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်မဖြင့် ရှင်နဲ့အတူ လိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝဖို့က မလွယ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်မိပါတယ်”

ဤသို့ပြောပြီး သူမသည် အက်ရှိတက်သို့ လှည့်၍

“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ သိပ်မဆာလို့ ဘာမှ မစားချင်တော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အက်ရှိလည်း ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အတူတူ ပြန်ကြတာပေါ့။ ကျုပ်ပါလိုက်ပြီး တက္ကစီကား တစ်စီး ငှားစီးသွားကြမယ်”

အက်ရှိက ဆယ်လီအားပြောပြီး ခရိတ်ဘက်သို့လှည့်၍

“အိုကေ၊ ခင်ဗျား နောက်ထပ်ရေးထားတဲ့ စာမူတွေ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးရင် ကျုပ်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ” ဟု ပြောကာ ဆယ်လီနှင့်အတူ လိုက်ထွက်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား နောက်မှ လှမ်းကြည့်နေရာ သူမကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် အချိုးကျ လှပပြေပြစ်ပုံကို သတိပြုမိလေသည်။

ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီဆိုသူကတော့ စားပွဲတွင် ဆက်ထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ယမကာခွက်ကို မသောက်ဘဲ ကြည့်နေရာ ခရိတ်က သတိပြုမိသဖြင့်-

“ဒီအရက်က လုံးလုံး မစွဲဘူးဗျ၊ နောက်တစ်မျိုး မှာသောက်မှ ကောင်းမယ်” ဟု ဆိုကာ စားပွဲထိုးတစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်၍ နောက် အရက်တစ်မျိုး မှာလိုက်သည်။

ဟင်နရီသည် နောက်ရောက်လာသော အရက်ခွက်ကို စမ်းသောက်ကြည့်ပြီး-

“ဒါကမှ တော်သေးတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ထိုနောက် ဟင်နရီကပင် သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်တို့ စားစာရာတွေ မှာကြဖို့ တော်ပြီထင်တယ်” ဟု ပြောကာ စားပွဲထိုးအား စားသောက်ဖွယ်များ မှာလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုင်ရင်း စကားပြောကြရာတွင် အမေရိကန်သမ္မတ ရိုဂင်၏ အနီးရအဖွဲ့အကြောင်း၊ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှ ပြည်ပကြွေးမြီများ မဆပ်နိုင်ဘဲ အခက်အခဲတွေ့နေရသည့်အကြောင်း၊ လက်ရှိ ရွှေဈေးအခြေအနေအကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို စကားစပ် ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။

စားသောက်ဖွယ်များ စားသောက်ပြီး၍ ကော်ဖီသောက်နေချိန်တွင် ရွှေဝါရောင် ဆံပင်နှင့် လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် အခြားစားပွဲတစ်ခုမှ ထလာပြီး ခရိတ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

“ရှင်က စာရေးဆရာကြီး မစ္စတာခရိတ်မဟုတ်လား ရှင်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်မြင်သံကြားမှာလည်း ကြည့်ရတယ်။ ရှင်ရဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း သိပ်သဘောကျမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမှတ်တရ ဟောဒီမှာ ရှင်လက်မှတ် (အော်တို) ထိုးပေးစေချင်ပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် မိန်းကလေးသည် ဟိုတယ်ဆိုင်၏ စားသောက်ဖွယ်များ စာရင်းစာရွက် (မိနူး) တစ်ခုကို ပေးလေရာ ခရိတ်ကလည်း လိုက်လျောစွာပင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် ခရိတ်အနီးသို့ လိုသည်ထက်ပို၍ နီးကပ်စွာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြေးလျက်

“ကျွန်မက ၅ လမ်းက အလှကုန်ပစ္စည်းဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်တယ်ရှင်။ ကျွန်မကို တွေ့ချင်ရင် အဲဒီဆိုင်နေရာမှာ အချိန်မရွေး လာတွေ့နိုင်ပါတယ်” ဟု ကနွဲ့ကလျပြောပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ဘေးမှ ထိုင်ကြည့် စိတ်ဝင်စားနေသူ ဟင်နရီသည် ခရိတ်အနီးသို့ကပ်၍-

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလဲ၊ မိန်းကလေး ချောချောလှလှကလေးတွေ အခုလို ချဉ်းကပ်လာရင် ခင်ဗျား ခပ်တည်တည်နဲ့ ပလွတ်လိုက်တာချည်းပဲလား” ဟု မေးလေသည်။

ဤတွင် ခရိတ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ဗျာ၊ ယောက်ျားမှန်သမျှ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်ချည်းပါပဲ။ ဧည့်စားသာ ကြည့်ပေတော့”

ထိုမျှနှင့် စကားပြတ်သွားပြီးနောက် စားသောက်ဖွယ်များအတွက် ကျသင့်ငွေကို ဟင်နရီကပင် စိုက်ထုတ် ရှင်းပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ မော်တော်ကား ပါလာတယ်။ ခင်ဗျား သွားချင်တဲ့ဆီကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်က လမ်းလျှောက်ချင်လို့ပါ”

“ဒီမယ် မစွတာခရိတ်၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ အာဖရိကတိုက်ကို ပြန်သွားချင်နေပုံ ရတယ်လို့ ကျုပ် အကဲခတ်မိတယ်။ စောစောက ခင်ဗျားဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်နေတုန်း ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာအမူအရာက အလွန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အာဖရိကကို ပြန်လွမ်းနေပုံမျိုးပဲဗျ”

“ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားရေးမယ့် စာအုပ်အကြောင်း ဆက်ပြောချင်သေးတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ မစွတာအက်ရှိက အပြည့်အစုံ မသိပါဘူး။ ခင်ဗျားက အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ ထိပ်သီးလူမည်းခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ သိက္ခာရင်းနှီးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချက်ကို ကျုပ်တို့ အထူး စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်ထဲက ပါတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ လက်ခံသဘောတူပါတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အာဖရိကကို ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဆီ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဤသို့ စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး ဟင်နရီသည် သူ၏မော်တော်ကားဆီကို လျှောက်သွားလေသည်။ တစ်ဖန် ကားပေါ်တက်ပြီးနောက် ခရိတ်အား လှမ်း၍-

“ကျုပ် သဘောအရတော့ ဆယ်လီရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက အလွန်ကောင်းတယ်လို့ ထင်မိတယ်” ဟု ပြောသွားလေသည်။

အခန်း (၃)

ဘာဝုအမည်ရှိ ဇိမ်ခံ(ယော့တ်) သင်္ဘောသည် အလျား လေးဆယ့်ငါးပေရှိ ခေတ်မီသင်္ဘော တစ်စင်းဖြစ်ပြီး ခရိတ်က အပိုင်ဝယ်ယူပြီးနောက် ပို၍ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် ပြုပြင်ထားလေသည်။

ယခု ဘာဝု သင်္ဘောသည် နယူးယောက်မြို့ ဆိပ်ကမ်းရှိ ပုဂ္ဂလိကကိုယ်ပိုင် သင်္ဘောများထားရှိရာ ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားလေသည်။ သင်္ဘော၏ သက်တမ်းက ငါးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အသစ်ကဲ့သို့ပင် အလွန်အခြေအနေ ကောင်းမွန်လျက် ရှိပေသည်။

ဆိပ်ကမ်း၌ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ထားရာတွင် တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ပေးသည့် မာရီနာ ရုံးတစ်ရုံးရှိရာ ခရိတ်သည် ဝင်းတံခါးမှ ရုံးရှိရာသို့ လျှောက်သွားစဉ် တာဝန်ကျ မိန်းကလေးက သူ့အား လှမ်းခေါ်လေသည်။

“မစ္စတာခရိတ် ရှင့်၊ ခဏကြပါဦး။ ရှင့်ဆီကို တယ်လီဖုန်းတွေ လာတာ ကျွန်မ ဟောဒီမှာ မှတ်ထားပါတယ်။ ရှင့် ပြန်ဆက်ချင်ရင် ဒီက တယ်လီဖုန်း သုံးနိုင် ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးသည် ရေးမှတ်ထားသော စာရွက်ငယ်များကို လှမ်းပေးလေသည်။

ခရိတ်လည်း စာရွက်များကို ယူကြည့်ရာ တစ်ခုက သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ပွဲစားထံမှ အရေးတကြီး ပြန်ဆက်သွယ်စေလိုကြောင်း ရေးမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။ နောက် စာရွက်တစ်ရွက်မှာ အမေရိကန်ပြည် အနောက်အလယ်ပိုင်းဒေသ သတင်းစာတစ်စောင်မှ စာပေရေးရာ အယ်ဒီတာထံမှ ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် ရှေးဦးစွာ သူ၏ပွဲစားထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ရာ သူ ဝယ်ယူထားသောရွှေများကို (ဝယ်စဉ်က တစ်အောင်လျှင် ဒေါ်လာ သုံးရာနှစ်ဆယ်ချေး) ယခု ချေးကောင်းရသဖြင့် ဒေါ်လာ ၄၀၀ ရာနှစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် ရောင်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ခရိတ်က ငွေများကို သူ၏ဘဏ်စာရင်းတွင် သွင်းထားရန် ညွှန်ကြား လိုက်သည်။

ထို့နောက် စာပေရေးရာ အယ်ဒီတာထံသို့တယ်လီဖုန်း လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

တာဝန်ကျ မိန်းကလေးသည် ခရိတ်အား စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် အနီးတွင် မယောင်မလည် လုပ်နေလေသည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးကျ လှပပုံကိုလည်း ခရိတ်က သတိပြုစေချင်ဟန်မျိုးဖြင့် သွယ်ဝိုက်၍ ကိုယ်ဟန်ပြနေသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားပေသည်။

တစ်ဖက်မှ စာပေရေးရာ အယ်ဒီတာ ဆိုသူက အမျိုးသမီး ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့လို မစ္စတာခရိတ်၊ ရှင့် စာအုပ်သစ်ကို ဘယ်တော့လောက် ထုတ်ဝေမှာလဲရှင့်”

“စာအုပ်သစ် ထုတ်ဝေဖို့ရက်က သိပ်မသေချာသေးပါဘူး။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်နဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးတဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ပြီး ရေးချင်လို့လား” ခရိတ်က ပြန်မေး လိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရှင့်စာအုပ် ထွက်လာတော့မှပဲ တွေ့ဆုံလိုပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အကြာကြီး စောင့်ရမှာပဲ”

ဤသို့ပြောပြီး ခရိတ် စကားဖြတ်လိုက်သည်။

တာဝန်ကျ မိန်းကလေးသည် ခရိတ်အား စကားလာပြောပြန်သည်။

“ဒီနေ့ည ဖိုင်ယားဝါတာ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပါတီရှိတယ် ရှင့်”

ခရိတ်သည် မိန်းကလေးအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်က ပြည့်ပြီး လှပနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် ယောက်ျားအဖော် လိုချင်တောင့်တနေပုံ ရသည်ဟု ယူဆမိသဖြင့်

“ငါကလည်း ငါ့သင်္ဘော ဘာဂူပေါ်မှာ ဒီည ပါတီပွဲလုပ်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ပါတီက လူနှစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ မင်းလာခဲ့မလား” ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးသည် ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ လေသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မရဲ့တာဝန်က ငါးနာရီဆိုရင် ပြီးပါ့မယ်”

“အေး ကောင်းတယ်၊ ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ ဂျူတီ ပြီးပြီးချင်း တိုက်ရိုက်သာ လာခဲ့ ပေတော့”

ခရိတ်သည် သူ၏သင်္ဘော ဘာဂူပေါ်ရှိ အိပ်ခန်းထဲတွင် လဲလျောင်းရင်း စဉ်းစားနေ လေသည်။ သူ၏ ဘေးတွင်ကား မာရီနာရုံးမှ စာရေးမ အမျိုးသမီးသည် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ခရိတ်အား စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်ချင်း လွတ်လပ်စွာ လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ခရိတ်သည် စိတ် တွေ့ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ခြင်းကို ပြောပျောက်လိုငြား ထိုမိန်းကလေးနှင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ချစ်တင်း နှီးနှောခဲ့ခြင်း ဖြစ်လင့်ကစား ယခု သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ လုံးဝမပြေပျောက် ဘဲ ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

သူ၏ အတွင်းစိတ်သည် မွေးရပ်မြေ အာဖရိကသို့ပင် ရောက်နေလေရာ အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံဆရာ ဆယ်လီ ရိုက်ကူးခဲ့သော အာဖရိကတိုက်မှ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိလေသည်။ သူ၏ နားထဲတွင်လည်း အာဖရိကတိုက် တောတွင်းဒေသမှ သဘာဝအသံများကို ကြားယောင်နေမိလေသည်။

အထူးသဖြင့် အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသား လူမည်းများ ညအချိန် ရိုးရာ ဂီတအဖြစ် တိုင်းရင်းဖြစ်စည် (သို့မဟုတ်) ဗုံရှည်ကြီးများ တီးသံကို ကြားယောင်ကာ လွမ်းဆွတ် သတိရနေမိသည်။ အာဖရိကတိုက်ရှိ မြစ်ကြီးများထဲမှ တသွင်သွင် ရေစီးသံများကိုလည်း ပြန်လည် ကြားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။

ယင်းသို့ အာဖရိကတိုက်အကြောင်း တောက်လျှောက် စဉ်းစားနေမိခြင်းကြောင့် ခရိတ်သည် ထိုညအဖို့ နောက်ထပ် အိပ်မပျော်တော့ချေ။

နံနက် မိုးလင်းသောအခါ စာရေးမကလေးက နံနက်စာကို ကျနစွာ ချက်ပြုတ် တည်ခင်းကျွေးလေသည်။ သူမသည် အပျိုစင်မဟုတ်ကြောင်း သိသာလင့်ကစား ခရိတ်က ဘာမှမပြောဘဲ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ခရိတ်သည် သင်္ဘောအပေါ်ထပ်အခန်းရှိ စာရေးစားပွဲဆီသို့ တက်သွားလေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ရေးလက်စ စာမူများရှိရာ ခရိတ်သည် ရေးပြီးသား စာရွက် ဆယ်ရွက်ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားကာ ဆက်ရေး နေလေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ရေးလက်စ စာမူများရှိရာ ခရိတ်သည် ရေးပြီးသား စာရွက် ဆယ်ရွက်ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားကာ ဆက်ရေး နေလေသည်။

သို့ရာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းကြောင့် အာရုံစူးစိုက်ရန် ခက်ခဲနေလေသည်။ တစ်နာရီခန့် ကြိုးစားရေးသော်လည်း လက်မသွက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အရေးထဲ သူ၏ စာမူတွင် ထည့်ရေးရမည့် စာလုံးတစ်လုံးကို မသေချာသဖြင့် ဝေါဟာရအဘိဓာန် စာအုပ်ကို ကြည့်ရန် စားပွဲဘေးရှိ စာအုပ်စင်မှ အဘိဓာန် စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ လှပသော လက်ရေးစက္ကူ စာရွက်တစ်ရွက် ခေါက်လျက်သား၊ စာအုပ်ကြားမှ ထွက်ကျလာလေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုစာရွက်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ အံ့အားသင့်သွားမိ လေသည်။

စာမှာ ဂျေနီအမည်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူ့ထံသို့ ရေးလိုက်သောစာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစာကို ရရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ခရိတ်က ဖတ်ပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ယခုတစ်ဖန် ပြန်တွေ့ရ၍ အံ့သြမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ ဂျေနီသည် တစ်ချိန်က အာဖရိကတိုက်တွင် ခရိတ်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်သည့်ပြင် ရိုဒီးရှား(စင်ဘာဘွေ)နိုင်ငံ ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက သူနှင့် အတူ ရှိနေခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်နေစဉ် ခရိတ်ဒဏ်ရာ ရခဲ့စဉ်ကလည်း ထိုမိန်းကလေးက သူ့အား အထူးဂရုစိုက်ပြီး အနီးကပ်ပြုစုခဲ့သည်။ ခရိတ်၏ ခြေတစ်ဖက်ဖြတ်ပစ်လိုက် ရပြီး ဒဏ်ရာပျောက်ကင်း၍ ခြေတုတ်ပစ်ကာ စတင်စမ်းသပ် လမ်းလျှောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း ထိုမိန်းကလေးက သူနှင့်အတူ ရှိခဲ့သည်။

ခရိတ်ကလည်း ထိုမိန်းကလေးအား အထူးခင်မင်မိကာ လက်ထပ်ထိမ်းမြား ရန်ပင် စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။

သို့သော် ခက်နေသည်ကား ယခု ခရိတ်သည် ထိုမိန်းကလေး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် မည်သို့ရှိသည်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစာကို ဂျေနီကသူ၏ဇာတိနေရပ် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ယောက်ရှိုင်းယားခရိုင်မှ ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရေးသည့်အချိန်က သူမသည် တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဆရာဝန် တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခါနီး သုံးရက်အလိုက ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာကလည်း တိုတိုတုတ်တုတ် မဟုတ်။ စာမျက်နှာ ဆယ်ရွက်တိတိရှိသော စာရှည်ကြီးဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ထိုစာကို ရရှိပြီးနောက် အဘိဓာန် စာအုပ်ကြားတွင် ညှပ်ကာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ဖန် ပြန်၍ ဖတ်ကြည့်သောအခါ ဂျေနီ၏စာတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော အချက်များပင် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျေနီက ခရိတ်အား ဝေဖန်သုံးသပ်ထားပုံ အချက်များက အလွန်မှန်နေပေသည်။

ဂျေနီ၏စာထဲမှ အောက်ပါ စာပိုဒ်များဆိုလျှင် မိမိ၏ချို့ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်များကို ပွင့်လင်းစွာ ထောက်ပြထားသလို ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်ဟာ ဘဝခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ဘာမှ အောင်မြင်မှုမရဘဲ အရေးနိမ့်ခဲ့တာချည်း များလွန်းတဲ့အတွက် အခု ရှင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် တိုးတက်အောင်မြင်လာတာကြောင့် အောက်ခြေလွတ်သွားတဲ့ သဘောမျိုးပဲရှင်”

“ဒီမယ် ခရိတ်၊ ရှင်ဟာ တစ်ချိန်က ရိုးသား အပြစ်ကင်းတယ်၊ သိမ်မွေ့ညင်သာတယ်၊ ချစ်ဖို့လည်းကောင်းတယ်၊ ကျွန်မက ရှင်ကို အဲဒီပုံအတိုင်း သဘောကျလို့ အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ နေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အာဖရိကတိုက်က ထွက်ခွာလာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကျတော့ ရှင်ဟာတစ်မျိုးပြောင်းလဲလာတယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သိမ်မွေ့မှုတွေ ပျောက်ကွယ်ပြီး ကြမ်းတမ်းလာတယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပထမဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့နေ့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ရှင်ကို “ရှင်ဟာ မိဘအလိုလိုက်ထားလို့ ပျက်ပြီး နှံ့ဆိုး ဆိုးနေတဲ့ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်နဲ့တူတယ်” လို့ ပြောခဲ့သေးတယ်လေ၊ နောက်ပြီး ရှင်ဟာ စိတ်တွေ မတည်ငြိမ်တဲ့ကလေးငယ်လို ရပြီးသား အရာဝတ္ထုကို လွယ်လွယ်နဲ့စွန့်လွှတ်ချင်တယ်လို့လည်း ကျွန်မက ဝေဖန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ဆက်ဆံရေးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ ဒါတွေ ထားပါတော့လေ၊ ရှင်ကို ကျွန်မတစ်ခု အကြံပေးပါရစေ၊ ရှင်ဟာ ဘာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့ စွန့်လွှတ်ချင်တဲ့ ဝါသနာရှိပေမယ့် တစ်ခုကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ပါနဲ့လို့ ကျွန်မ အကြံပေးချင်ပါတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ရှင်စာရေးတဲ့ အလုပ်ပါပဲ၊ စာရေးတာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်လိုက်ပါနဲ့၊ အမြဲတမ်း ဆက်ပြီး စာရေးနေဖို့ ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်”

ယင်းစာပိုဒ်ကို ဖတ်ရင်း ခရိတ်သည် စိတ်လှုပ်ရှား ချောက်ချားမိလေသည်။ ဂျေနီ၏ ဝေဖန်ချက်က မှန်လွန်း၍ စိတ်ထိခိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ပိုဒ်ကို ဆက်ဖတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ကျွန်မလေ ရှင်ကို တကယ်ပဲ ချစ်ခဲ့မိပါတယ်။ ချစ်တာကလည်း ရုတ်တရက် အလောတကြီး ချစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း တည်ဆောက်ယူရတဲ့ သဘော

မျိုး၊ အချိန်ယူပြီး ချစ်ခဲ့တာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အချစ်မျိုးဆိုတာ ပြန်ပြီး
 ဖောက်ဖျက်ပစ်ဖို့က မလွယ်ဘူးရှင့်။ ကဲပါလေ၊ ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပြောပါတော့မယ်၊
 ကျွန်မ အခု ရှင့်ကို မချစ်တော့ဘူး၊ ရှင့်ကိုသာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအနေနဲ့ တခြား
 အယ်ယောက်ကားကိုမှလည်း ချစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ရှင့်၊ အခု
 လာမယ့် စနေနေ့ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်မယ့်လူကိုလည်း ကျွန်မ တကယ်ချစ်မှာ
 မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ခင်မင်ပါတယ်၊ နောင်ကိုလည်း အမြဲပဲ ရှင့်ကို
 ခင်မင်နေမှာပါပဲ။ ရှင့် တိုးတက်ကြီးပွားပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့လည်း မျှော်လင့်
 မိတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှင် သတိထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ရှင့်မှာ သတိထားရမယ့် ရန်သူ
 တစ်ဦး ရှိနေတယ်၊ အဲဒီရန်သူက တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ်”

ခရိတ်သည် စာကို ဖတ်ပြီးလျှင် ပြန်ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌
 သူသည် အာခေါင်ခြောက်လာသလို ဖြစ်လာကာ ယမကာတစ်ခုခု သောက်ချင်စိတ်
 ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သင်္ဘောအောက်ထပ် စားသောက်ခန်းသို့ ဆင်းသွားပြီး အရက်
 တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ရင်း ဂျေနီ၏စာကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။

စာထဲမှာ အောက်ပါစာပိုဒ်ကို ပြန်ဖတ်မိသည်။

“အာဖရိကတိုက်က ထွက်ခွာလာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ရှင်ဟာ တစ်မျိုး ပြောင်းလဲ
 လာတယ်၊ သိမ်မွေ့မှုတွေ ပျောက်ပြီး ကြမ်းတမ်းလာတယ်”

စာပိုဒ်ပါ ဝေဖန်ထောက်ပြချက်က မှန်ကန်သလောက် သူ၏နှလုံးသားကို
 ပြင်းစွာ နာကျင်အောင်ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါဟာ ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်၊ သိမ်မွေ့မှုတွေပျောက်ပြီး
 ကြမ်းတမ်းလာခဲ့တယ်”

ဤသို့ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း ခရိတ်သည် စာရွက်များကို အစိတ်စိတ်
 အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ပြိပစ်လိုက်ပြီးနောက် ပန်းကန်ဆေးသည် ရေခွက်တွင်
 သွန်ချကာ ရေဖြင့် လောင်းချပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် သင်္ဘောမှ ကမ်းပေါ်သို့ တက်၍ အများသုံး တယ်လီဖုန်းတစ်ခုမှ
 ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာဟင်နရီထံသို့ ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ကျုပ် ခရိတ် စကားပြောနေတယ်”

“ဟဲလို မစ္စတာခရိတ်၊ ဘယ်လိုလဲဗျ၊ နေကောင်းရဲ့နော်”

တစ်ဖက်မှ ဟင်နရီက နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ခရိတ်က

“ဒီမယ်၊ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံက မာတာဘတ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ရှေးဟောင်း

ဆိုရိုးစကားတစ်ခုရှိတယ်။ ဇမ်ဘောဗီမြစ်ရေကို တစ်ခါသောက်ဖူးရင် နောက်ထပ်သောက်ဖို့
 ပြန်မလာဘဲ မနေနိုင်ဘူးတဲ့”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အခု ရေငတ်နေပြီဆိုပါတော့ ကျုပ်လည်း ထင်မိသားပဲ”

“ခင်ဗျားဆီ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပါဆိုလို့ အခု ဆက်လိုက်တာပဲ”

“ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့ပါလား”

“ဘယ်တော့လဲ၊ ဒီနေ့ပဲ လာရမှာလား”

“ဟာ ခင်ဗျားက လောမယ့်လောတော့ ခုချက်ချင်းမှ ဆိုသလို ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ နေဦးဗျ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းမှာ တခြားကိစ္စတွေ သိသလား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ အိုကေ ကောင်းပြီ၊ ဒီနေ့ညနေ ခြောက်နာရီမှာ ကျုပ်ဆီ လာခဲ့ပါလား။ ဒါထက်စောပြီး တွေ့ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

မစ္စတာဟင်နရီက ဤသို့ပြောသဖြင့် ခရိတ်လည်း လာတွေ့ပါမည်ဟု ကတိ ပေးလိုက်သည်။

ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာဟင်နရီ၏ ရုံးခန်းမှာ နယူးယောက်မြို့ ဗဟိုဥယျာဉ်ကြီး နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတစ်ခု၏ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ထပ်တွင် တည်ရှိလေသည်။

ခရိတ် ရောက်သွားသောအခါ ဟင်နရီက ဖော်ရွေစွာ ခရီးဦးကြိုပြုပြီး ပီစကီ အရက်ဖြင့် တည်ခင်း ဧည့်ခံလေသည်။

အလွန်မြင့်မားသော တိုက်ဖြစ်၍ ဝင်လှည့်နေမင်း၏ ညနေရွှေခင်း သာယာ လှပပုံကို ကောင်းစွာ မြင်နေရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပီစကီဖန်ခွက်ကိုယ်စီဖြင့် ခေတ္တသောက်နေကြပြီးနောက် ခရိတ်က လိုရင်းကိစ္စကို တိုက်ရိုက်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း မစ္စတာဟင်နရီ၊ ကျုပ်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ စကားပြောကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလုပ်စေချင်တယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း သာ ပြောစမ်းပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားက အခုလို စပြောမှတော့ ကျုပ်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပဲ ပြောရတာပေါ့။ ဧဝံဘာတွေ့နိုင်ငံအကြောင်း စာအုပ်ရေးဖို့ဆိုတာက အများ သိအောင် ဟန်ပြလုပ်ငန်း သဘောသာဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ခင်ဗျားက စာအုပ်ရေးပြီး အဲဒီစာအုပ်မှာ ဆယ်လီရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဖော်ပြတာကို တကယ် လိုလားပါတယ်”

ဤတွင် ခရိတ်က လိုရင်းအချက်ကိုသာ သိလိုသဖြင့် စိတ်မရှည်ဟန် ဖြစ်လာရာ ဟင်နရီကလည်း ရိပ်မိပြီး

“ဒီလိုပါ။ ကျုပ်က ဒီကမ္ဘာ့ဘဏ် အဖွဲ့အစည်းမှာ အာဖရိကတိုက်ဆိုင်ရာ ဌာနရဲ့ အကြီးအကဲ ဒုဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်း ပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းရေးထား သားပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် ဆက်ပြောပါမယ်၊ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အဖွဲ့အစည်းဟာ စာချို့လူတွေ ယူဆသလို ဒေါ်လာငွေတွေကို ဖြန့်တီးသလို အသက်ကား လျှောက်ပေးပစ် နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ဟာ အရင်းရှင် စီးပွားရေးစနစ်ရဲ့ အဓိကမဏ္ဍိုင်တစ်ခု တော့ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ထားပါတော့၊ အာဖရိကတိုက်ကြီးရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရင် စီးပွားရေး အခြေမခိုင်တဲ့နိုင်ငံတွေ အများဆုံးရှိနေတာ တွေ ရလိမ့်မယ်။ မျက်နှာဖြူ အစိုးရ အုပ်ချုပ်တဲ့ တောင်အာဖရိကနဲ့ မြောက်ပိုင်းက ရေနံထွက်တဲ့ နိုင်ငံတချို့က လွှဲရင် အာဖရိကနိုင်ငံ အများစုဟာ လယ်ယာကိုင်ကျွန်း အလုပ်ကိုသာ မှီနေရပြီး စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း မရှိသလောက် နည်းပါးတဲ့အပြင် သယံဇာတ သဘာဝပစ္စည်းတွေ လည်း မထွက်သလောက် နည်းပါးကြတယ်”

ဤတွင်လည်း ခရိတ် ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရာ ဟင်နရီက ဆက်ပြောလေသည်။

“အဲဒီ အာဖရိကနိုင်ငံတွေထဲက လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အရင် တိုလိုနီဟောင်းက မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေ အခြေစိုက် လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိနေတဲ့ နိုင်ငံတချို့တော့ ရှိတယ်။ တချို့နိုင်ငံတွေ ကျတော့လည်း (ဥပမာ ဧမ်ဘီယာနဲ့ တန်ဇန်နီယာနိုင်ငံတို့လို) လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာမှ စီးပွားရေး စာမောက်ကမ ဖြစ်တာတို့၊ နိုင်ငံရေး သဘောတရား အယူအဆတွေကြောင့် အချင်း ချင်း သဘောကွဲလွဲပြီး စည်းလုံး ညီညွတ်မှု ပျက်ပြားတာတို့ရှိခဲ့တယ်။ သို့သော်လည်း ခင်ဘာဘွေရယ်၊ ကင်ညာနဲ့မာလာဝီနိုင်ငံတို့က တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးဖို့ မျှော်လင့်ချက် အလားအလာ ရှိသင့်သလောက် ရှိနေတယ်။ မျက်နှာဖြူတွေ လုပ်ကိုင်သွားခဲ့တဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတချို့ဆိုရင်လည်း အခုထိ ဆက်လက်ရပ်တည် လည်ပတ်နေတယ်။ ဒါ့အပြင် ကြေးနီလို သတ္တုမျိုးထွက်လို့ နိုင်ငံခြားဝင်ငွေလည်း ရသင့်သလောက် ရရှိ နေတယ်။ ဒီနိုင်ငံမျိုးကျတော့ ဆက်ပြီး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် ကျုပ်တို့က ကူညီ ဆောင်ရွက်ရင် ဖြစ်မြောက်နိုင်စရာရှိတယ်”

“နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ငွေတွေကို အလှူပေးနေတာ မဟုတ် ဘူးဆိုရင် တာဖြစ်လို့ ဒီအာဖရိကနိုင်ငံတွေကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ”

ခရိတ်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် ပြောပြပါမယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အဲဒီနိုင်ငံတွေက လူတွေကို ကျုပ်တို့ အစာရေစာ ဝဝလင်လင် မကျွေးဘဲထားရင် တစ်နေ့ ဒီလူတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်ရမယ့် အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အာဖရိကနိုင်ငံက တိုင်းရင်းသားတွေ ငတ်မွတ်လာတဲ့အခါ မလိုလား အပ်တဲ့ နိုင်ငံရေးပယောဂတွေ ဝင်လာနိုင်တယ်။ နိုင်ငံကြီးတွေက ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ခြယ်လှယ်ပြီး နိုင်ငံရေးဩဇာ လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် ကြံစည်ကြိုးစားတာတွေ ဖြစ်လာနိုင် တယ်”

“ဒါတော့လည်း မှန်ပါတယ်”

ခရိတ်က ဝိစကီဖန်ခွက်ကို ယူသောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အာဖရိကနိုင်ငံတွေမှာ ရွှေလည်း မထွက်ပါဘူး၊ အဖိုးတန် သယ်စာတပစ္စည်းတွေလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သဘာဝတောတောင် ရေမြေ အနေအထားအရ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ အထူးစိတ်ဝင်စားကြတဲ့အတွက် တိုးရစွခရီးသွားလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ် ဖြစ်ထွန်းလာနိုင်တယ်။ နိုင်ငံခြားငွေတွေလည်း အများကြီး ရလာနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ဒေါ်လာငွေတွေ ကုဋေနဲ့ချီပြီး ကူညီထောက်ပံ့ထားတာကို နှစ်စဉ် ကျသင့်တဲ့ အတိုးငွေ မှန်မှန်ပေးဆပ်နိုင်အောင် အဲဒီနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေကောင်းမှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အခြေအနေကောင်းအောင် ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လို လုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ကျုပ်ပြောပြပါမယ်။ ဥပမာ ကင်ညာနိုင်ငံကို လေ့လာကြည့်ကြပါစို့။ ကမ္ဘာ လှည့်ခရီးသည်တွေ သဘောကျတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရှုခင်းလှလှတွေ မရှိတာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂရိနိုင်ငံနဲ့ ဆာဒီနီးယားတို့မှာလည်း ပင်လယ်ကမ်းခြေလှလှ မရှိပါဘူး။ မြေထဲပင်လယ် ရှုခင်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီ မြေထဲပင်လယ်မှာ လုံးဝမရှိတာက ဘာလဲဆို ဘာ အာဖရိကတိုက်က တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ သဘာဝတောတောင်ရေမြေ ရှုခင်းတွေပဲ။ ဒါတွေကို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေက အလွန်သဘောကျတယ်။ သူတို့သဘောကျတယ် ဆိုရင်ပဲ တိုးရစွခရီးသွားလုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးအောင်မြင်လာပြီး ဒေါ်လာငွေတွေလည်း ရနိုင် တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်တို့ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ကူညီထောက်ပံ့ထားတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာ တိုးရစွခရီးသွားလုပ်ငန်း အောင်မြင်ရင် ကျုပ်တို့အဖို့ အလုပ်ဖြစ်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်က ဘယ်လိုပါဝင် ပတ်သက်နိုင်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားက နည်းနည်းလေး စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နားထောင်စေ ချင်ပါတယ်။ ဘယ်လို ပတ်သက်နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ အာဖရိကတိုက် နိုင်ငံတစ်ခုဟာ လွတ်လပ်ရေးရပြီး မျက်နှာဖြူလူနည်းစုတွေ ထွက်ခွာ သွားတာနဲ့ ပထမဆုံး မျက်စိကျစရာ ဘာလဲဆိုတော့ ဆင်စွယ်တွေ၊ ကြံသတ္တဝါရဲ့

ဦးချိုတွေ၊ တိရစ္ဆာန်အသား(အစာအာဟာရ)တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ တိုင်းရင်းသား လူမည်း တစ်ယောက်အဖို့ ဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင် သို့မဟုတ် ကြွကြွတစ်ကောင် ရလိုက်မယ် ဆိုရင် သူ့အလုပ်ကြမ်း ဆယ်နှစ်လုပ်လို့ရတဲ့ ဝင်ငွေထက် အဆမတန် ပိုများများရပြီး ချမ်းသာလာနိုင်တယ်။ မျက်နှာဖြူ အစိုးရက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်တဲ့ ဌာနတစ်ခု သီးသန့်ဖွင့်ထားပြီး ဆင်တွေ၊ ကြွတွေ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ် မှုကို ကာကွယ်ပိတ်ပင်ထားခဲ့တယ်။ အခုတော့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေက သြစတြေးလျ သို့မဟုတ် တောင်အာဖရိက (မျက်နှာဖြူအစိုးရရှိရာ)ကို အပြီးပိုင် ပြောင်းထွက်သွား တော့ အဲဒီဌာနလည်း မရှိတော့တဲ့အတွက် တိုင်းရင်းသား လူမည်းတွေအဖို့ အလွန် အခွင့်အရေး ကောင်းလာတယ်။ ရနိုင်တဲ့ အမြတ်အစွန်း အလားအလာကိုလည်း ကြည့် ခဲ့လေ။ အလွန်ကြွယ်ဝတဲ့ အာရပ်စော်ဘွားတွေဆိုရင် ကြုံချီအစစ်နဲ့ လက်ကိုင်လုပ်ထား တဲ့ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ဒေါ်လာငွေ နှစ်သောင်းကျော် ပေးဝယ်ကြတယ်။ ဒီနေ့ တိုင်းရင်းသား လူမည်းတွေ ပြောက်ကျား စစ်ဆင်ခွဲခဲ့တာမို့ သူတို့လက်မှာ အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်သေနတ်တွေလည်း အဆင်သင့် ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ဘာတွေ ဖြစ်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါပြီ”

ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ လေ့လာကြည့်ရသလောက် ကင်ညာနိုင်ငံမှာဆိုရင် ဒီတိုင်းဖြစ်ခဲ့ တယ်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ တရားမဝင် တိတ်တိတ်ခိုးပြီး သတ်ဖြတ်မှု အလွန်ကြီး တွယ်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာရုံမက ထိပ်သီးပိုင်းက ကြီးကြီးလူတွေ ဝါဝင်နေတယ်။ ကြီးကြီးလူဆိုတာ တကယ့် ထိပ်သီးအာဏာပိုင် အဆင့်က လူတွေကို ဆိုလိုတယ်။ အဲဒီလို တိရစ္ဆာန်တွေ တရားမဝင်သတ်ပြီး ဆင်ခွယ်တွေ၊ ကြွချီတွေ မှောင်ခိုထုတ်ရောင်းနေတာကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ကြာခဲ့တယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ အာဖရိက တိုင်းရင်းသား သမ္မတတစ်ဦးလည်း အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကင်ညာနိုင်ငံမှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ သတ် ဖြတ်မှုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ အလွန်တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းပြီး ဇနစ်တကျ ဖန်တီးထားတာဟာ အာဖရိကမှာ အကောင်းဆုံး အခြေအနေဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို ဖြစ်လာအောင် ကျုပ်တို့ရဲ့ သြစတြေးလျအများကြီးသုံးပြီး တွန်းအားပေးခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ရဲ့ ကူညီထောက်ပံ့မှုတွေ ရပ်စဲပစ်လိုက်မယ်လို့တောင် ခြိမ်းခြောက် ခဲ့ရသေးတယ်။ ကောင်းပြီ၊ အဲဒါထားပါတော့။ လတ်တလော ပြဿနာက ဇင်ဘာတွေ နိုင်ငံမှာဖြစ်တယ်။ ဆင်အုပ်ကြီး တစ်အုပ်လုံး မိုင်းဝံ့တွေ ထောင်ထားတဲ့နေရာကို မောင်းသွင်းပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ခင်ဗျားမြင်ရပြီးပြီ ဟုတ်လား။ ဇင်ဘာတွေမှာ အဲဒီလို တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်နေတာကို အကြီးအကျယ်

နေ့စတကျ လုပ်နေပုံက ထိပ်သီးပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကြီးတစ်ယောက် ပါဝင်ပတ်သက် နေတယ်လို့ ကျုပ်တို့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလုပ်ရပ်ကို ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ရုပ်ဆိုင်းပစ်ဖို့ လိုတယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်က ဘယ်လို ပါဝင်ပတ်သက်နေနိုင်တယ် ဆိုတာကို ပြောပါ ဦးဗျ”

“ပြောမယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့အစည်းအနေနဲ့ ဧင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ လူယုံ ဧကျင်း(သူလှို)တစ်ဦး လိုတယ်။ ဒီလူက ဒေသဆိုင်ရာ မတွေ့အကြံ ရှိရမယ့်အပြင် အာဖရိကငဲ့ကံက တိရစ္ဆာန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့လူ၊ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားကို တတ်ကျွမ်းတဲ့လူ၊ ပြီးတော့ အာဖရိကကို သွားပြီး လေ့လာမေးမြန်း စုံစမ်းဖို့ တရားဝင် အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်း ရှိတဲ့လူလည်း ဖြစ်ဖို့လိုအပ်တယ်။ ဥပမာ ဟိုနိုင်ငံက အစိုးရပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ သိကျွမ်းရင်းနှီးတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဆိုပါတော့။ စာအုပ်သစ် တစ်အုပ်ရေးဖို့ အကြောင်းပြပြီး လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူယုံ ဧကျင်းဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားရမယ်။ မူလက ဟိုနိုင်ငံမှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသူ အတွက်လည်း အစိုးရကံက ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရနိုင်တယ်။ တကယ်လိုသာ ဒီလူက ကျုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းအပေါ် ယုံကြည်မယ်ဆိုရင် လုံးဝအောင်မြင်နိုင်တယ်”

“လက်စသတ်တော့ ကျုပ်က ဂျိမ်းစ်ဘွန်းလို သူရဲကောင်းစုံထောက် သူလှိုမျိုး လုပ်ရမယ်ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုလည်း တိုက်ရိုက်ပြောလို့ မရဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က တရားဝင် တာဝန်ပေးမှာက ကမ္ဘာ့ဘဏ်ရဲ့ကွင်းဆင်းလေ့လာရေး အရာရှိအဖြစ် ခန့်ပြီး လစာငွေ ကလည်း တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာငွေ လေးသောင်းပေးမယ်။ ဒါ့အပြင် သွားလာ လှုပ်ရှား လေ့လာရတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကိုလည်း ကျုပ်တို့ကပဲ ကျခံပါမယ်။ တကယ်လို ကိစ္စတွေ ပြီးသွားချိန်မှာ ခင်ဗျားက စာအုပ်တစ်အုပ် မရေးနိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုရင်လည်း ပြဿနာ မရှိဘူး”

“မစ္စတာ ဟင်နရီ ခင်ဗျား၊ ကျုပ် စောစောက ပြောခဲ့သလို ကျုပ်ကို အစစ အရာရာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစေချင်ပါတယ်”

ခရိတ်ကပြောလိုက်ရာ မစ္စတာ ဟင်နရီဆိုသူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သဘောကျသလား၊ ခင်ဗျား အခုလို ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တာဝန်ပေးဖို့ ရွေးချယ်တာဟာ မှန်ကြောင်း သေချာတယ်။ ခင်ဗျားက ကွက်ကျော် ကြိုမြင်တတ်တဲ့လူပဲ။ ကောင်းပြီ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ခပ်ရှည်ရှည်ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်။ ကဲ...ခင်ဗျားရဲ့ ယမကာခွက်ကို ထပ်ဖြည့်လိုက်ပါရစေဦး။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဟင်နရီက ဝီစကီ ထပ်ဖြည့်ထည့်ပေးပြီး စကားဆက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အနေနဲ့ ကူညီထောက်ပံ့ထားတဲ့နိုင်ငံတွေမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း သိထားဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် အဲဒီနိုင်ငံတွေမှာ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး အစီအစဉ် ရှိထားဖို့ လိုတယ်။ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံက ကျုပ်တို့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းက ကျေနပ်အားရဖွယ်မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ မကြာသေးခင်ကပဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူယုံတစ်ဦး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ မော်တော် ဏားတိုက်ခံရပြီးသေသွားတယ်။ ဒါဟာလည်း ရိုးရိုးသားသား မတော်တဆ ထိခိုက်မှုမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယရှိစရာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလူက မသေခင်မှာ သူမသင်္ကာဘဲ အချက်တစ်ခု သတင်းပို့ခဲ့တယ်။ ဘာလည်းဆိုတော့ ဇင်ဘာဘွေမှာ ရှုရှုရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း အားပေးမှုနဲ့ အာဏာသိမ်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ”

“ဒီမယ် ကျုပ်တို့ အာဖရိကတိုက်သားတွေရဲ့ သဘာဝက ဒီမိုကရေစီစနစ်နဲ့ မဲဆန္ဒပေး ရွေးချယ်တင်မြောက်တဲ့ စနစ်ကို တယ်ပြီး အယုံအကြည်မရှိကြဘူး။ အရေး ကြီးတာက တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတွေအချင်းချင်း သစ္စာရှိစွာစည်းလုံးနေဖို့နဲ့ အင်အား ကောင်းနေဖို့ပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အာဖရိကတိုင်းရင်းသားတွေက မဲပေး ရွေးကောက်ပွဲ ထက် အာဏာသိမ်းတာကမှ ပိုကောင်းတယ်လို့ ယူဆကြတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ သဘောထားကကော၊ ကျုပ် ပြောတာကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“နေဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး ကျခံမယ်ဆိုတာ လေယာဉ်စီးတဲ့အခါ ပထမတန်းလက်မှတ် ဝယ်စီးရင်ကော ကုန်ကျခံမှာလား”

ခရိတ်က ခပ်တည်တည်မေးလိုက်သည်။

“အင်း... လူတိုင်းကတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေး တောင်းကြတာပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူတိုင်းဟာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဈေး တောင်းတတ်ကြတယ်။ အခု ခင်ဗျားပြောတာ ခင်ဗျားရဲ့ ဈေးနှုန်းပဲလား”

“ကျုပ်က ဈေးပေါပေါနဲ့ လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သို့သော်လည်း ကျုပ်ရဲ့ ဇာတိရပ်မြေ ကျုပ်ရဲ့ ခြေတစ်ဖက်ဖြတ်ပြီး မြုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံကို နုရှည့်ဇာခံတွေ ခြယ်လှယ်တာကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ် အခု ခင်ဗျားပေးတဲ့ အလုပ်ကို လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဤတွင် မစွတာ ဟင်နရီက ခရိတ်အား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျား လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိသားပဲ။ ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြမယ်။ ကျုပ်က မိုင်တစ်ခုရယ်၊ နောက်ပြီး အာဖရိကမှာ အသုံးပြုဖို့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါတဲ့ သေတ္တာတစ်ခုရယ်ကို ခင်ဗျား အခုနေတဲ့ သင်္ဘောပေါ်လူတစ်ယောက်နဲ့ ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားက မိုင်ကို ဖတ်နေ

ချိန်မှာ ကျုပ်လူက စောင့်နေပြီး ဖိုင်ကို ပြန်ယူလာခဲ့မယ်။ သေတ္တာကိုတော့ ခင်ဗျား ယူထားလိုက်ပေတော့”

မစ္စတာဟင်နရီ ပို့ပေးလိုက်သော သေတ္တာတွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းများမှာ စုံလှပေသေး၍ စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာအဖြစ် အသုံးပြုရန်အတွက် တရားဝင် ကတ်ပြား၊ နာမည်ကြီး “တီ၊ ဒဗလျူ၊ အေ” သံတမန်ကလပ်တွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံကတ်ပြား၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ် အမည်ဖြင့် နေရာတွင် ဝယ်ယူသုံးစွဲ နိုင်သော ကြွေးယူခွင့်ကတ်ပြား၊ (ယင်းကတ်ပြားမှာ သုံးစွဲခွင့်တန်ဖိုး ကန့်သတ်ချက် မရှိ) ထို့အပြင် လှပသော ကြယ်ပွင့် (ရာထူးတံဆိပ်)တစ်ခု ပါရှိသော သားရေအိတ် (သားရေအိတ်တွင် ကမ္ဘာ့ဘဏ် ကွင်းဆင်းအရာရှိဟု ကမ္မည်းထိုးထားသည်) စသည်တို့ ပါရှိလေသည်။

ခရိတ်သည် သေတ္တာကို ပြန်ပိတ်ပြီး လက်ဖြင့် အသာဆကြည့်ရင်း...

“အင်း... ဒီသေတ္တာကတော့ တောထဲမှာ ခြင်္သေ့တွေရင် လက်နက်အဖြစ် ရိုက်သတ်ဖို့ဖြစ်မယ်။ တခြားနည်းနဲ့ အသုံးဝင်စရာတော့ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဖိုင်တွဲကတော့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ခရိတ်သည် ဖိုင်ကို ဖွင့်ဖတ်ရင်း သူ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်မှ စွန့်ခွာခဲ့သော ဇာတိရပ်မြေ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ (မူလ အမည် ရီဒီးရှား)အား အလွန် သတိရနေမိလေသည်။

အခန်း (၄)

ခရိတ်သည် အာဖရိကတိုက်သို့ ပြန်လည်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဘူလာဝေယိုမြို့ လေဆိပ်ဆက်သွယ်ရေးဌာနတွင် ကိုယ်ပိုင်မောင်းနှင်ရန်အတွက် မော်တော်ကားတစ်စီးငှားရာ ဗောက်ဝက်ဂွန်းအမျိုးအစား ကားတစ်စီးရသဖြင့် လက်ခံ ယူလိုက်သည်။

တာဝန်ကျ စာရေးမလေးက မော်တော်ကား သော့အပ်ရင်း-

“ကားထဲမှာ ဓာတ်ဆီအပြည့် ထည့်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ရှင် ဓာတ်ဆီဘယ်ကျမှ ရမယ်ဆိုတာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ရှင် အခုသွားမယ့် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားနယ်မြေမှာက ဓာတ်ဆီ အလွန်ရှားတယ်ရှင်”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြို့တွင်းမှ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကလည်း ဓာတ်ဆီရှားပါးခြင်းအကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်သေးသည်။

“ဓာတ်ဆီရှားတဲ့ အဓိကအကြောင်းက အရှေ့ဘက် ကမ်းရိုးတန်းကလာတဲ့ ဓာတ်ဆီပိုက်လိုင်းကို မာပူတို သူပုန်တွေက မကြာခဏ ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးလို့ပါပဲ။ နယ်ခြားရဲ့တောင်ဘက်က တောင်အာဖရိကနိုင်ငံမှာတော့ ဓာတ်ဆီတွေ အလွန်ပေါ နေတယ်။ ခက်တာက ကျုပ်တို့ဆီက လူငယ်တွေဟာ စီးပွားရေးကို လုံးဝ ထည့်မစဉ်း စားဘဲ နိုင်ငံရေးကိုသာ သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတော့ ခက်နေတာပေါ့။”

ခရိတ်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ဗောက်ဝက်ဂွန်းကားကို မြို့ပြင်သို့ မောင်းထွက် ခဲ့ရာ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် မောင်းသွားပြီးနောက် နယ်စပ်သို့ ရောက်လေသည်။ တစ်ချိန်က သူ့အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားသွားလာနေခဲ့သော နေရာသို့ ယခု ပြန်ရောက်လာသော အခါ ခရိတ်သည် စိတ်ထဲမှ သာယာကြည်နူးသလို ဖြစ်မိလေသည်။

သူမမိခင်ဘက်မှ အဘိုးဖြစ်သူ ဂျွန်နာသန်အမည်ရှိ အဘိုးကြီးကိုလည်း သတိရ မြင်ယောင်မိလေသည်။

ခရိတ်သည် မော်တော်ကားကို ဆက်မောင်းလာရင်း ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းများကို အကဲခတ် လေ့လာကြည့်မိရာ တစ်ချိန်က အလွန်ကောင်းခဲ့သော တိရစ္ဆာန် စားကျက်မြေ များ အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘဲ ပျက်စီးနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

တစ်နေရာတွင် သူသည် မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ပြန်သည်။

ထိုနေရာကား သူ၏အဘိုးဖြစ်သူ ဂျွန်နာသန် ပိုင်ဆိုင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော မြေ နေရာပင်ဖြစ်ရာ ခရိတ်အဖို့ သံယောဇဉ်ရှိသော မြေပင် ဖြစ်သည်။

(သူ၏အဘိုး၏ နာမည်မှန်က ဂျွန်နာသန် ဖြစ်သော်လည်း ဒေသခံ တိုင်းရင်း သားများက သူတို့၏ဘာသာဖြင့် ဘာဂူဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်က အမေရိကန်တွင် အပိုင်ဝယ်ယူထားသော သူ၏ ဇိမ်ခံသင်္ဘောအမည်ကို ဘာဂူ ဟု မှည့်ခေါ်ထားခြင်းမှာ ဘိုးအကြီးအား အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။)

သို့ရာတွင် ယခုတော့မူ သူ့အဘိုး ဘာဂူ အလွန်မြတ်နိုးခဲ့သော မြေယာများမှာ ပျက်စီးလျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ စားကျက်မြေအတွင်း၌ ယခင်ကလို အလွန်မျိုးကောင်း သော နွားများ မရှိတော့ဘဲ ဆိတ်အုပ်တွေသာ မြင်နေရသည်။ သူ၏အဘိုးရှိစဉ်က ဆိုလျှင် နွားမျိုးကောင်း အမြောက်အမြား ရှိခဲ့သလောက် ယခုတော့ ဆိတ်သတ္တဝါ တွေသာ ရောက်ရှိနေခြင်းကိုလည်း ခရိတ်က ဝမ်းနည်းမိလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆိတ်အုပ်များရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြည့်ရာ ဆိတ်ကျောင်းသား မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားလူငယ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခရိတ်က သူတို့၏ တိုင်းရင်းသား

ဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက်သောအခါ ဆိတ်ကျောင်းသားလူငယ် နှစ်ဦးမှာ အလွန်အံ့ဩသလောက် သဘောကျသွားလေသည်။

ခရိတ်သည် သူ့တွင်ပါလာသော အမေရိကန်မှ သကြားလုံးချိုချဉ်များ ပေး သောအခါလည်း လူငယ်နှစ်ဦးက ဝမ်းသာအားရ လက်ခံယူကာ စားရင်း စကားတွေ အဆက်မပြတ်ပြောလေတော့သည်။

ထိုလူငယ်နှစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အရ ခရိတ်သည် နယ်မြေအခြေအနေအကြောင်း များကို အသေးစိတ် သိရလေသည်။

သူ၏ အဘိုးပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြေယာဒေသကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကင်းလင်းဟု အမည်ပေးထားရာ ယခု ယင်းနယ်မြေတွင် တိုင်းရင်းသားကပ္ပလီလူမည်း (မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစု) မိသားစုသုံးဆယ်ခန့် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သိရသည်။

မိသားစုတိုင်းတွင် ဆိတ်များ မွေးမြူထားကြောင်း၊ ဆိတ်တွေကလည်း မျိုး ကောင်းမျိုးသန့်ဖြစ်၍ အကောင်းဆုံးဆိတ်များဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့်လည်း ဆိတ်ကျောင်း သားနှစ်ဦးက ပြောပြလေသည်။

“အရင်တုန်းက ဒီမှာ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်တဲ့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

ခရိတ်က သူ သိလိုသောအချက်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“သွားကြကုန်ပြီလေ။ မရှိကြတော့ဘူး။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသား စစ်သည်တွေက မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လို့ ထွက်ပြေးသွားကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့် အခု ဆိုရင် ဒီမြေတွေဟာ တော်လှန်ရေးရဲ့ သားသမီးတွေ ပိုင်ဆိုင်လာတယ်”

လူငယ်နှစ်ဦးက ဂုဏ်ယူကြွားဝင့်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဆိတ်ကျောင်းသားနှစ်ဦးမှာ ကလေးသာသာ အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း တော်လှန်ရေးစကား ပြောနေကြသဖြင့် ခရိတ်သည် အံ့ဩမိလေသည်။ သူတို့သည် သားရေလောက်လေးခွ တစ်ခုစီ ကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး သူတို့ ပစ်ခတ်ရရှိသော ငှက်သေကောင်များကိုလည်း ခရိတ်က သတိပြုမိလေသည်။

ခရိတ်က သူ၏ မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်လာသောအခါ ဆိတ်ကျောင်းသားလေး နှစ်ဦးက နောက်မှလိုက်လာပြီး သကြားလုံး ချိုချဉ်များ နောက်ထပ်ပေးရန် တောင်းကြ သေးသည်။

လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှ မာတာဘယ်လီခေါ် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် ထိုလူမျိုးများအပေါ် အထူးပင် သံယောဇဉ်ဖြစ်မိလေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ထိုတိုင်းရင်းသားများကို ဆွေမျိုးသားချင်းများလို သဘောထားမိသည်။ ယခု သူ ဤနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာချိန်၌ နှစ်ရှည်လများ ခရီးရှည်သွားရာမှ မိမိ၏ ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ရောက်လာသလို စိတ်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။

ခရိတ်သည် ကုန်းမြင့်တစ်နေရာတွင်ရပ်ပြီး သူ၏အဘိုးနေထိုင်ခဲ့သည့်အိမ်
ပိုခဲ့ရာ နေရာကို ပြန်ကြည့်မိလေသည်။ ယခင်က စိမ်းစိုလှပသော မြက်ခင်းပြင်များ
ပိုနေရာမှာ ယခုတော့ ခြောက်သွေ့ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သည်။ ပန်းခြံရှိရာတွင် မည်သည့်
နေ့ပင်မှ မရှိတော့ချေ။

တစ်ဖန် ဘိုးအကြီး၏အိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူမနေတော့ဘဲ
ခေတ်စား ခြင်းကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ
မှန်များ အားလုံး ကွဲနေပြီး အိမ်အမှီးလုပ်ထားသည့် မီးခံပြဲများလည်း မရှိတော့။
တိုင်းရင်းသား များက မီးခံကျောက်ပြားများကို ဖြုတ်ယူ၍ သူတို့၏ ယာယီအိမ်များတွင်
မီးထား ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

တစ်ချိန်က သုံးရေသိုလှောင်ထားရာ အုတ်ကန်ဆီသို့ သွားကြည့်ရာ ရေလုံးဝ
မရှိတော့ဘဲ အမှိုက်သရိုက်များပြည့်လျက် ညစ်ပတ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ခရိတ်သည် မော်တော်ကားဖြင့် တိုင်းရင်းသားများ၏ ကျူးကျော်နေအိမ်များ
ပိုရာအနီးမှ ဖြတ်မောင်းရင်း အကဲခတ်ကြည့်မိလေသည်။ ထိုနေရာ၌ မိသားစု ဆယ့်နှစ်
နှစ် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သတိပြုမိပြီး ခရိတ်သည် မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်၍
ထားသော်လည်း ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် မီးဖိုတစ်ခုအနီးတွင် ထိုင်နေသော တိုင်းရင်းသား လူမည်းအဘိုးကြီး
ထစ်ထောက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးနှုတ်ဆက်စကား ပြောလေသည်။

“အဖေကြီး၊ နေကောင်းရဲ့နော်”

ခရိတ်က တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောလိုက်ရာ
လူမည်း အဘိုးကြီးသည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားသလောက် သဘောကျသွားပုံ ရလေ
သည်။

ခရိတ်သည် မီးဖိုဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၍ အချိန်တစ်နာရီခန့် ကြာအောင် အဘိုး
ကြီးနှင့် စကားပြောနေလေသည်။ အဘိုးကြီးထံမှ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့
ဆယ့်နှစ်မြေအကြောင်းမျိုးစုံနှင့် လက်ရှိအခြေအနေမှန်ကို ပြည့်စုံစွာ သိရလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် ခရိတ်က တိုင်းရင်းသားဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်
မြောက်နေပုံကို အလွန်ဝမ်းသာ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြန်ပြော
လာသည်။

“သူတို့ကပြောတော့ တော်လှန်ရေးပြီးသွားရင် တိုင်းရင်းသားတွေ အားလုံးဟာ
လူထစ်ထောက် မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့် နွားအမျိုးကောင်း (မျက်နှာဖြူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော
နွားများ) အကောင်ရေ ၄၀၀ ရာစီရလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒါ အလကားဖြစ်နေတယ်။
အခုတော့ မော်တော်ကားရှိသူဆိုလို့ အစိုးရအဖွဲ့က ဝန်ကြီးတွေလောက်ပဲ ရှိတယ်။
ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေ မငတ်တော့ဘဲ ထမင်းဝဝ စားရမယ်လို့လည်း

ပြောခဲ့တယ်။ အခု လက်တွေ့ကျတော့ စားသောက်ကုန် ဈေးနှုန်းက အရင်ကထက် ငါးဆလောက် ပိုပြီးများနေတယ်။ ဆား၊ သကြား၊ ဆပ်ပြာတို့လို ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးဟာ ငါးဆလောက် ဈေးပိုကြီးနေတယ်ကွဲ့။”

အဘိုးကြီးက အခြေအနေကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင် သိရှိထားသည်ကား ဇင်ဘာဘွဲ့နိုင်ငံတွင် မျက်နှာဖြူအစိုးရ အုပ်ချုပ်နေခဲ့စဉ်က နိုင်ငံခြားငွေကြေး လဲလှယ်ရေးကို အထူးစည်းကမ်း တင်းကျပ်စွာ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သည့်ပြင် ပြည်တွင်း၌ ကုန်ပစ္စည်း ဈေးနှုန်းများကိုလည်း အစိုးရက ကန့်သတ်ထားခဲ့ပေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ငွေကြေးမောင်းပွမှု ပမာဏကိုလည်း ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ယခု လွတ်လပ်ရေးရပြီး တိုင်းရင်းသား လူမည်းအစိုးရ လက်ထက် တွင်မူ အဆိုပါ ထိန်းချုပ်မှု၊ ကန့်သတ်မှုများ ပယ်ဖျက်လိုက်ကြသည်။ ယင်းအခြေအနေ ၏အကျိုးသက်ရောက်မှုကား ပြည်တွင်းသုံးငွေတန်ဖိုးသည် ရာခိုင်နှုန်းနှစ်ဆယ်ခန့် လျော့ကျသွားလေသည်။

တိုင်းရင်းသား အဘိုးကြီးသည် စကားဆက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေက ဆင်းရဲနွမ်းပါးလို့ နွားတွေ ဝယ်မမွေးနိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဆိတ်တွေပဲမွေးကြရတယ်။ ဆိတ်မွေးရတာ သဘော မကျပေမယ့် အခြေအနေအရ မတတ်နိုင်တော့ ဆိတ်ပဲ မွေးရတယ်။ ကျုပ်တို့က ဆိတ်တွေကို အလွန်မုန်းတယ်၊ စက်ဆုပ်တယ်။ ဟိုခွေး တိရစ္ဆာန် ရှိမှာလူမျိုးတွေလိုပဲ မုန်းတီးရွံရှာတယ်... ထို့”

(မှတ်ချက်။ ။ ရှိရာဆိုသည်မှာ ဇင်ဘာဘွဲ့နိုင်ငံ၌ မာတာဘယ်လီ လူမျိုး များ၏အမြဲထာဝစဉ်ရန်သူဖြစ်သော တိုင်းရင်းသားလူမျိုး အုပ်စုပင်ဖြစ်သည်။ ဇင်ဘာဘွဲ့ အစိုးရအဖွဲ့တွင်လည်း ရှိရာတိုင်းရင်းသားအုပ်စုက ကြီးစိုးနေသည်။ မြန်မာပြန်သူ]

အဘိုးကြီးကဲ့သို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများသည် ရှိရာလူမျိုးတို့အား အလွန် စက်ဆုပ်မုန်းတီးကြကြောင်းကို ခရိတ်က သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

ခေတ္တမျှ ဆက်ထိုင်နေပြီးနောက် ခရိတ်သည် တစ်ချိန်က သူ၏အဘိုးနေထိုင် ခဲ့သော အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကြည့်လေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးကို ခရိတ်အနေဖြင့် အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့ပေသည်။ လှေကားမှ တက်၍ ကျယ်ဝန်းသော ဝရန်တာသို့ရောက်လျှင် သူ၏အဘိုး ရုတ်တရက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာလေမည်လောဟုပင် စိတ်ထဲက ဖြစ်မိလေသည်။ သူသည် ဘိုးအေဖြစ်သူအား ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

ထိုပြင် ယခုမှ မိမိ၏ဇာတိရပ်မြေ မူလနေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာဘိသကဲ့သို့ လည်း ခံစားမိလေသည်။

သို့ရာတွင် စိတ်ကူးယဉ်မှုကို ပြန်လည်ပယ်ဖျောက်ပြီး လက်တွေ့အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝရန်တာကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး အမှိုက်သရိုက်များ၊ ကျေးငှက်တို့ စွန့်ခဲ့သော အညစ်အကြေးများဖြင့် ညစ်ပတ်စွပ်ပွနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ နိုငှက်ရိုင်း များသည် ဝရန်တာ၏မျက်နှာကြက်တွင် အသိုက်ပြုလုပ်ထားကြသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ခရိတ်သည် ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် တစ်ချိန်က စာကြည့်ခန်း ပြုလုပ်ထားခဲ့သော အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လေသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ထိုစာကြည့်ခန်း၏ တံခါးဝတွင် အလွန်ကြီးမားလှသော ဆင်စွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို အလှူချိတ်ဆွဲ၍ ဝိဆာဆင်ထား ခဲ့သည်။

ယင်းဆင်စွယ်ကြီး တစ်စုံမှာ ဘိုးအေ ဘာဂူ၏ဖခင်ကြီးက ၁၈၆၀ ခုနှစ်က ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့သော ဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင်မှ အစွယ်များပင် ဖြစ်သည်။ ဘိုးအေ ဘာဂူခေါ် ဂျွန်နာသန်သည် ထိုဆင်စွယ်ကြီးများကို အလွန်ပင် တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးခဲ့ လေသည်။ ထို့ပြင် ဆင်စွယ်များသည် မိမိတို့မိသားစု၏ ရိုးရာအမွေအနှစ်ဟုလည်း ယူဆခဲ့သည်။

သို့သော် ယခုတော့မူ ဆင်စွယ်ကြီးများ မရှိတော့ဘဲ ဆင်စွယ်ချိတ်ဆွဲထားရာ သံချိတ်များသာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် မိသားစု အမွေအနှစ်အဖြစ် လက်ဝယ်ရရှိထားသည့် ပစ္စည်း ချိတ်ဆွဲသောသံချိတ်များသာ မိသားစုမှတ်တမ်းစာအုပ်များသာ ရှိလေသည်။ ယင်း မှတ်တမ်းစာအုပ်များမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်ကျော်က သူတို့၏ ဘိုးစဉ်တောင် ဆက် အဆက်အနွယ်များ အာဖရိကသို့ စတင်လာရောက် အခြေစိုက် နေထိုင်ခဲ့ချိန်မှ စ၍ အတွေ့အကြုံ အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို အမှတ်တရ မှတ်တမ်းရေးသား ဖြစ်ထားသည့် စာအုပ်များပင် ဖြစ်သည်။

ယခင်ကနေသော ဆင်စွယ်ကြီးတစ်စုံသည်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် မိသားစု အမွေအနှစ်ပင်ဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် ဆင်စွယ်များကို မတွေ့တွေ့အောင် ပြန်ရှာယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေသည်။

ထို့နောက် အခြားအခန်းများသို့ ဝင်ကြည့်ပြန်သောအခါ မူလက ရှိခဲ့သော မူလအသုံးအဆောင်များ ဘာမှမကျန်ရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးကို သူ၏ အဘိုးအေ၏ဖခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံ၍ တည် ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယခုလို ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်တွင် အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းပြီးနောက် ခရိတ်သည် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ မိသားစု အချိတ်ဆွဲမှုများရှိရာသို့ သွားကြည့်လေသည်။ တစ်ချိန်က အလွန်သန်ရှင်းသပ်ရပ်နေ

ခဲ့သော သချိုင်းနေရာမှာလည်း နှစ်ရှည်လများ ဂရုစိုက် ကြည့်မည့်သူ မရှိသောကြောင့် အလွန် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ပျက်စီးနေလေသည်။

ခရိတ်သည် ဘိုးအေးကြီး၏ သချိုင်းဂူရှိရာသို့ သွား၍ ဒူးထောက်လိုက်ပြီး-

“ဘိုးဘိုး ဘာဂူ၊ ကျွန်တော် အခု အိမ်ပြန်လာပြီလေ ဘိုးဘိုး” ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

မီးဖိုဘေးမှ တိုင်းရင်းသား အဘိုးကြီး ပြောလိုက်သော အောက်ပါစကားများကို လည်း ပြန်သတိရနေမိသည်။

“အိမ်ကြီးက အလွန်ပျက်စီးနေပြီ။ ဆင်စွယ်ကြီးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ပြီး တော့ မင်းတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးမြက်ခင်းတွေကိုလည်း ဆိတ်စားကျက်မြေ လုပ်ထား ကြတယ်”

ခရိတ်သည် ဘိုးအေးကြီး၏ သချိုင်းဂူကိုကြည့်ရင်း...

“ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးရဲ့မြေပေါ်က ဆိတ်အုပ်တွေကို မောင်းထုတ် ပစ်ပျံ့မယ်” ဟု တိုင်တည် ပြောဆိုမိပြန်သည်။

ထို့နောက် သူ၏ဗောက်ဝက်ဂွန်း မော်တော်ကား ထားခဲ့ရာသို့ ပြန်လျှောက် သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် မော်တော်ကားမောင်း၍ မြို့တွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အချိန်မှာ ငါးနာရီမထိုးသေးသဖြင့် ရုံးများ၊ ဆိုင်များ ဖွင့်ထားဆဲရှိကြောင်း တွေ့ရလေ သည်။

စတင်ဒတ်ဘဏ်တိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ “အိမ်၊ မြေ၊ ရောင်းဝယ်ရေး ဧကန်စီ” ရုံးခန်းလည်း ဖွင့်လှက်ရှိသေးသဖြင့် ခရိတ်သည် ထိုရုံးသို့ ဝင်သွားလေသည်။ အိမ်၊ မြေ ရောင်းဝယ်ရေး ဧကန်စီသည် လေလံတင် ရောင်းချခြင်း လုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်လေရာ လေလံအရာရှိ ဒင်နီရယ်ဆိုသူကို ခရိတ်က နဂိုကပင် သိကျွမ်းနေပေသည်။

ဒင်နီရယ်သည် ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ကာကီဘောင်းဘီတို့ ဝတ်ဆင်ထားလျက် ခရိတ်အား ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟဲလို ခရိတ်၊ ဘယ်လိုလဲဗျ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ခင်ဗျားလည်း နိုင်ငံခြားမှာ ကြာရှည်မနေနိုင်လို့ ဒီကို ပြန်လာတာ ထင်တယ်”

[မှတ်ချက်။ ။ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံတွင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းတို့၏ တော်လှန် ရေး အောင်မြင်ပြီး လူမည်းခေါင်းဆောင် မူဂါဘီ အစိုးရတက်လာသောအခါ မူလက ရှိနေသော မျက်နှာဖြူလူမျိုးနှစ်သိန်းခွဲအနက် လူတစ်သိန်းခွဲတို့က အင်္ဂလန်၊ ဩစတြေးလျ သို့မဟုတ် တောင်အာဖရိက စသော မျက်နှာဖြူ အစိုးရရှိရာ နိုင်ငံများသို့ ထွက်ခွာ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။ အချို့ မျက်နှာဖြူ အနည်းငယ်ကသာ ဇင်ဘာဘွေတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။]

ဒင်နီရယ်ကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဘယ်မှ မသွားဘဲ ဒီမှာပဲ ဆက်နေလိုက်တယ်။ အရင်က အပေါင်းအသင်းဟောင်းတွေ မရှိတော့လို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသားဗျ။ ခင်ဗျားကတော့ ဒီကထွက်သွားပြီးမှ သိပ်ပြီး ကြီးပွားနေတယ်လို့ ကြားရပါကလား။ သတင်းစာတွေထဲမှာ ခင်ဗျား စာအုပ်ရေးတာ စာမူခငွေ ဒေါ်လာဆယ်သိန်းလောက် ရတယ်လို့တောင် ရေးကြတယ်။ ဒီကလူတွေဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေကြတယ်။ လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်လူက ငှက်ကယ်ပဲ ကြီးပွားနေတာကိုး”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲ သတင်းဖြစ်နေသလား”

ခရိတ်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့စာအုပ်ကို တယ်ပြီး မကြိုက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရေးထားပုံက တိုင်းရင်းသား ကပ္ပလီလူမည်းတွေကို တကယ်သူရဲကောင်းကြီးတွေလို အမွမ်းတင်လွန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားမှာက လူမည်းတွေကို ချီးကျူးအမွမ်းတင်မှသာ လူကြိုက်များပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်ရောင်းရအောင် ခင်ဗျားက လူမည်းတွေဘက်က ရပ်တည်ပြီး ရေးလိုက်ပုံရတယ်”

ဒင်နီရယ်က ပြောလိုက်ပုံမှာ ဝေဖန်သလို သရှော်သလို လေသံမျိုးဖြစ်နေ၍ ခရိတ်က သဘောမကျမိချေ။

“စာအုပ်ဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ချို့က ကျုပ်ကို အသားအရောင် ခွဲခြားရေးဝါဒ သမားလို့တောင် ဝေဖန်ရေးခံကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့က လူတစ်ရာမှာတစ်ရာလုံး ခြိုက်အောင်တော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဤသို့ပြောရင်း ခရိတ်သည် စကားကို ပြောင်းသည့်အနေဖြင့်

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ယမကာ အတူတူသောက်ကြရအောင်။ ဘယ်လို သဘောရသလဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဒင်နီရယ်သည် သဘောကျသွားပုံရလေသည်။

“အေး...ကောင်းသားပဲ။ ကျုပ်လည်း အာခေါင်ခြောက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဘိုင်း ကျုပ် ဒီရုံးခန်းကို ပိတ်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့မှဆိုင်မှာ သွားသောက်ကြတာပေါ့”

“ပုလင်းသွားဝယ်ပြီး ဒီမှာပဲ သောက်ကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်းပေါ့”

ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒင်နီရယ်သည် အကြီးအကျယ် သဘောကျသွားလေသည်။

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျား သွားဝယ်မယ်ဆိုရင် ဆိုင်မှာ ဝီစကီ အကောင်း စား ဂျွန်ဟိတ်ပုလင်းတွေ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါသာ ဆွဲခဲ့ပါ။ ငြော် နောက်ပြီး ခင်ဗျား သွားရင်း ရေခဲပါ ဝင်ဝယ်ခဲ့ပါ”

သို့နှင့်ပင် ခရိတ်နှင့် ဒင်နီရယ်တို့သည် နှစ်ယောက်သား ဝီစကီ အရက်
သောက်ရင်း စကားပြောနေကြလေသည်။

ဒင်နီရယ်သည် အရက်သောက်ရင်း စောစောကလို ခရိတ်အား ဝေဖန်ရေး
စကားတွေ မပြောတော့ဘဲ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖြစ်လာလေသည်။

“ကျုပ် ဒီတိုင်းပြည်က ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားတာ ကျုပ်အနေနဲ့ သွားစရာ
နေရာကို မရှိလို့ဗျ။ အင်္ဂလန်ကို သွားဖို့ဆိုတာကလည်း ကျုပ်က အင်္ဂလန်ပြည်နဲ့
အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာကြာပြီ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးတော့နောက်ပိုင်း အင်္ဂလန်ကိုလည်း
တစ်ခေါက်မှ မရောက်တော့ဘူး။ ငါ့အဖေရိုက်ကို သွားဖို့ဆိုတာကလည်း ဟိုမှာ
အခြေအနေက တယ်ပြီး မကောင်းလှဘူး။ တစ်နေ့ကျရင် ဒီနိုင်ငံလို့ပဲ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။
နောက်တစ်ခုက ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်သွားရင် ငွေအနေနဲ့ ဒေါ်လာနှစ်ရာပဲ ယူသွား
ခွင့်ပြုတယ်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ တိုင်းတစ်ပါးမှာ
ဒေါ်လာနှစ်ရာနဲ့ ဘဝသစ်ထူထောင်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဘယ်မှ
မသွားဘဲ ဒီမှာ ဆက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါတွေ အသာထားလိုက်ပါတော့။ ဒီမှာနေရထိုင်ရတာ အခြေအနေ
ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ဒင်နီရယ်က ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီမှာ အခြေအနေ အခုထက် ပိုဆိုးမလားဘူးလို့ ယုံကြည်တဲ့လူတွေအဖို့တော့
စိတ်သက်သာရာ ရတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ တကယ်တော့လည်း မဆိုးလှပါဘူး။ အရင်
အစိုးရခေတ်ကလိုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ နှုတ်ပိတ်နေရင် နေရတာ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။”

“စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်တဲ့လူတွေကကော
ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိသလဲ”

“သူတို့ကတော့ ထိပ်တန်းအထက်တန်းလွှာ လူတန်းစားပါပဲ။ အစိုးရက အခု
ဆိုရင် အားလုံးပြည်သူပိုင်သိမ်းပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မူဝါဒကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဗျ။ တိုင်းရင်း
သားလူမည်းတွေ ထမင်းဝအောင် စားနိုင်ဖို့အတွက် မျက်နှာဖြူလူမျိုး စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး
သမားတွေရှိမှ ဖြစ်မယ်လို့ အစိုးရက သဘောပေါက်လာတယ်။ အခုဆိုရင် ဇင်ဘာတွေ
အစိုးရက မျက်နှာဖြူတွေရဲ့ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဂုဏ်ယူနေပြီး နိုင်ငံခြား
ကအထူးဧည့်သည်တော် (ဥပမာ-တရုတ် သို့မဟုတ် လစ်ဗျား နိုင်ငံက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး)တွေ
အလည်လာရင် အစိုးရက အဲဒီ ဧည့်သည်တွေကို မျက်နှာဖြူ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး
ခြံတွေတောင် လိုက်ပြလေ့ရှိတယ်”

“မြေယာ ဈေးနှုန်းတွေကကော ဘယ်လို အခြေအနေ ရှိသလဲ”
ခရိတ်က သူသိချင်သော အချက်ကို မေးကြည့်လေသည်။

“ပြည်တွင်းစစ် ပြီးဆုံးကာစ၊ တိုင်းရင်းသား လူမည်းတွေက မြေယာကို သိမ်းယူပြီး ပြည်သူအများကို ဝေပေးမယ်လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ချိန်တုန်းကတော့ မျက်နှာဖြူတွေအနေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့မြေတွေကို ရောင်းခွင့်(သို့မဟုတ်)ပေးခွင့်မရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုပိုင်တဲ့မြေယာနဲ့ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ကုမ္ပဏီရဲ့အဖြစ်ကိုပဲ ကြည့်တော့။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီက ကင်းလင်းမွေးမြူရေး ခြံကြီးအပါအဝင် မြေယာကွက်ကြီးသုံးခုကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားရဲ့ ဦးလေး မစွတာဒေါက်ကလပ်က အခြေအနေအထားနဲ့တော့တာနဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင် မြေကွက်အားလုံးကို ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီမြေကွက်တွေရဲ့ တန်ဖိုးဟာ စစ်မဖြစ်ခင်ကဆိုရင် ဒေါ်လာ သိန်းတစ်ရာလောက် တန်တယ်”

“ဟင် ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲနဲ့လား၊ ဒါက အလကားပေးလိုက်တာနဲ့ ဘာထူးသလဲ” ခရိတ်က အလွန်အံ့အားသင့်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီဈေးနဲ့ ရောင်းလိုက်တာဟာ မြေကွက်ချည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ရှိနေတဲ့ ဆွေမြူရေး တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံးလည်းပါတယ်။ အလွန်မျိုးကောင်းတဲ့ အာဖရိကသား

ခပ်စားထီးကြီးတွေ၊ နို့စားနွားမတွေ အကုန်အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဦးလေးက ဘယ်အိမ်နဲ့တုန်းက ဝန်ကြီးချုပ် မစွတာစမစ်ရဲ့ မျက်နှာဖြူအစိုးရဝန်ကြီး (ကက်ဘီနက်) အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေတော့ လာမယ့် အခြေအနေကို ကြိုတင်သုံးသပ်မိတယ်။

ပြည်တွင်းစစ် ပြီးသွားလို့ တိုင်းရင်းသား လူမည်းအစိုးရ တက်လာတာနဲ့ သူဟာ စောစောတော့ဘူးဆိုတာ တထစ်ချ တွက်မိလို့ တိုင်းပြည်က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှ

ဖြစ်မယ်ဆိုတာ တွက်မိတယ်။ သူရောင်းလိုက်တာ ဆွစ်ဇာလန်နဲ့ ဂျာမနီဖက်စပ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုပျံ့။ ဒါကြောင့် ငွေချေတော့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့မှာ ငွေချေတယ်။

ခင်ဗျားရဲ့ အန်ကယ် ဒေါက်ကလပ်ဟာ သူ့မိသားစုတွေနဲ့အတူ ဩစတြေးလျနိုင်ငံကို ထွက်သွားတယ်။ တစ်ခုရှိတာက သူဟာ စောစောပိုင်းကတည်းက သူ့ငွေအတော်များများ

နိုင်ငံခြားမှာ ကြိုတင်ပို့ထားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ဩစတြေးလျနိုင်ငံကျတော့ မွေးမြူရေး လုပ်ငန်း ကောင်းကောင်းဝယ်ယူလုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိတယ်။ သူ့အဖို့ မဆိုးလှဘူး

ဆိုရမယ်။ ကျုပ်တို့လို ငမ္မဲတွေတော့ ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘဲ ဒီမှာပဲ ကြိမ်ကုတ်ကတ်ပြီး ခြေထောက်ရတယ်”

“ကဲ ယမကာနောက်ထပ် သောက်ပါဦး”

ခရိတ်က ဒင်နီရယ်၏ ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဝီစကီအရက် ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်ပြီးမှ သူတို့မိသားစုပိုင် မြေယာကုမ္ပဏီအကြောင်း ဆက်မေးလေသည်။

“ဝယ်ယူလိုက်တဲ့ ကုမ္ပဏီက ဘာတွေ ဆက်လုပ်သလဲ”

“အဲဒီဂျာမန်နဲ့ ဆွစ်ဇာလန် ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီက လူတွေက အလွန်ပါးနပ်တဲ့ ငွေတွေပဲ။ အစိုးရပိုင်းက အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လာဘ်ပေး နားလည်မှုယူပြီး

ပြည်ပကိုထုတ်ခွင့် 'ထုတ်ကုန်လိုင်စင်' ရအောင် တောင်းယူပြီးတော့ ရှိသမျှမွေးမြူရေး တိရစ္ဆာန်တွေအားလုံးကို တောင်အာဖရိကနိုင်ငံကို ထုတ်ယူသွားတယ်။ ဟိုနိုင်ငံရောက် တော့ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်ဖြစ်တဲ့ နွားတွေရောင်းလိုက်တာချည်း ဒေါ်လာဆယ့်ငါးသိန်း ရတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်။ နောက်ပြီး ရောင်းရတဲ့ငွေကို ရွှေတွေဝယ်ယူပြီး ပြန် ရောင်းတော့လည်း နောက်ထပ် ဒေါ်လာသိန်းနှစ်ဆယ်လောက် အမြတ်ရသွားသတဲ့ဗျ။

“မွေးမြူရေး ခြံတွေကိုတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်သလား”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ဒင်နီရယ်က ခေါင်းညှိတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ သူတို့က ကုမ္ပဏီကို တစ်ဆင့်ပြန်ရောင်းဖို့ ကြိုးစား နေတယ်။ ရောင်းဖို့လည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ မြေယာရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီကိုပဲ အပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးမြူရေးခြံတွေရဲ့ အခြေအနေက ပျက်စီးနေလို့ ဝယ်သူက လုပ်ငန်းပြန်လည် လုပ်ချင်ရင် နောက်ထပ် ငွေရင်းအများကြီး လိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူကမှ ဝယ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားကြဘူး”

“ရောင်းဖို့ခေါ်တဲ့ ဈေးက ဘယ်လောက်တဲ့လဲ”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ဒင်နီရယ်က အံ့အားသင့်သွားပုံ ရလေသည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါထက် နေပါဦး၊ ခင်ဗျား စာအုပ်ရေးတာ စာမူခ ဒေါ်လာငွေဆယ်သိန်း ရတယ်ဆိုတာ အဟုတ်ပဲလား”

ဒင်နီရယ်က ဤသို့မေးသည်ကို ခရိတ်က ပြန်မပြောဘဲ၊

“သူတို့ ခေါ်တဲ့ ရောင်းဈေးက ဘယ်လောက်လဲ” ဟု ထပ်မံ၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်လာငွေ သိန်းနှစ်ဆယ်တဲ့ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဝယ်သူစပ်နေတာ၊ ဘယ်သူကမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ ဒါလောက်များတဲ့ ငွေတွေကို ဘယ်သူက ဒီတိုင်း ပြည်မှာလာပြီး မြုပ်နှံချင်ပါ့မလဲ”

“တကယ်လို့ ငွေကို ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့မှာ ပေးချေမယ်ဆိုရင်ကော အဲဒီဈေးနှုန်းက လျော့ပေးမှာလား။ ငွေဘယ်လောက် ကွာလာနိုင်မလဲ”

“ဟာ၊ ခင်ဗျားကလည်း”

“ကျုပ်မေးတာသာ ဖြေစမ်းပါဗျ။ ဇူးရစ်မြို့မှာ ငွေချေမယ်ဆိုရင် ဈေးက ဘယ်လောက် ကွာနိုင်မလဲ”

ခရိတ်က ခပ်တည်တည်နှင့် ထပ်မံ၍ မေးတော့မှ ဒင်နီရယ်သည် ထိုမေးခွန်းကို ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဇူးရစ်မြို့မှာ ငွေချေမယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့က ဒေါ်လာ ဆယ်သိန်းလောက်နဲ့ လက်ခံလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“နှစ်သိန်းခွဲလောက်နဲ့ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ခရိတ်က ဈေးဆစ်သလို ပြောလိုက်ရာ ဒင်နီရယ်က ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သူတို့ဆီ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်စမ်းပါ။ ပြောရမှာက ဒီက မြေယာကွက်တွေမှာ ကျူးကျော်သူတွေ ပြည့်နေလို့၊ အဲဒါတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့က နိုင်ငံရေးနည်းနဲ့မှသာ ရနိုင်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ အခု လောလောဆယ် စားကျက် တွေမှာ ဆိတ်အုပ်တွေ လွတ်ထားလို့ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာရင်စားကျက်မြေတွေ အားလုံး ပျက်စီးသွားမှာသေချာတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ပြီး ဒီတိုင်းပြည်က ဒီမှာမရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားသားပိုင် မြေယာတွေကို သိမ်းယူမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့အတွက် သူတို့ပဲ နစ်နာမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒါတွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ပါ”

“ခင်ဗျား ပြောတာတွေအားလုံး မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲနဲ့ ချွံ့တတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

“တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြည့်ပါဦး”

“နိုင်ငံခြားကို လှမ်းဆက်ရမှာဆိုတော့ တယ်လီဖုန်းဆက်ခ ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ”

“ကျုပ်က ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ် ဆက်ကြည့်ပါမယ်”

“ဘယ်တော့ ဆက်မှာလဲ”

“ဒီနေ့က သောကြာနေ့ဖြစ်နေပြီ။ တနင်္လာနေ့မှ ဆက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါထက် လောလောဆယ် ကျုပ် ဓာတ်ဆီလိုချင်တယ်။ လေးငါး နှစ်အောက် မရနိုင်ဘူးလား”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဓာတ်ဆီ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျုပ် ချီဇာရီအရပ်ကို သွားချင်တယ်။ ကျုပ် အဲဒီ မရောက်တာ ဆယ်နှစ် အောက်ရှိသွားပြီမို့ သွားကြည့်ချင်တယ်”

“ဟာ၊ ခင်ဗျား အဲဒီကိုသွားဖို့ မသင့်ဘူး။ ဟိုမှာက ပြောက်ကျားသူပုန်တွေ နေတယ်”

“သူပုန် မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ နိုင်ငံရေးအရ အယူအဆကွဲလွဲတဲ့ လူတွေပါ”

“သူတို့က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေဗျ။ ခင်ဗျားကို မြင်တာနဲ့ အသေပစ်သတ်လိမ့်မယ်”

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်အန္တရယ်ကို ကြည့်ရှောင်သွားမှာပေါ့။ ကဲပါ၊ ဓာတ်ဆီသာ ရအောင် ရှာပေးစမ်းပါ။ နောက်ပြီး ရှေ့အပတ်ကျတော့ ခင်ဗျား ဇူးရစ် ဖုန်းဆက်လို့ရတဲ့ အဖြေကို သိချင်တယ်”

“ထိုမျှနှင့်ပင် ခရိတ်က စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၅)

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ စိတ်ကြည်နူး သာယာဖွယ် ကောင်းလှသော သဘာဝရှုခင်း များဖြင့် အတိပြီးနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သဘာဝမိခင်၏ ဖန်တီးထားခြင်းကို လူတို့၏ လက်ဖြင့်ပြုပြင် စီရင်ခြင်း (တစ်နည်းအားဖြင့်) ဖျက်ဆီးထားခြင်း အလျှင်း မရှိသေးဘဲ ပကတိ သဘာဝအလှအပတို့ မပျက်မယွင်းဘဲ ရှိနေပေသည်။

၂. တို့ လာရောက်အခြေစိုက်ခြင်း အမှတ်အသားဖြစ်သော ခြံစည်းရိုးများ ကာရံထားခြင်း၊ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း စသည်တို့ လုံးဝမရှိချေ။ ထိုဒေသသို့ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များနှင့် စိုက်ပျိုးရေးသမား လယ်သမားများ မလာရောက် နိုင်အောင်လည်း သဘာဝ အဟန့်အတားတစ်ခုက ရှိနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန် ရာသည်။

ယင်း အဟန့်အတားကား ဓမ်ဘောဇီမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက် မြောက်မြားစွာ ရှိနေသော ဆက်ဆီးခေါ် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်တစ်မျိုး၏ အန္တရာယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူသူများ ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤဒေသ၏ တစ်ဖက်တွင် ချီဇာရီအမည်ရှိ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ မျိုးဆက် မပြုန်းရေးအတွက် ဘေးမဲ့လွတ်ထားသော သီးသန့်တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ကြီးရှိပြီး တစ်ဖက် တွင်မူ မာဇိုလို သစ်တောကြီးဝိုင်းကြီးရှိသည်။ ယင်းနေရာနှစ်ခုလုံးတွင် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။

၁၉၃၀ ခုနှစ် ကမ္ဘာစီးပွားရေးကပ်ကြီးဆိုက်ချိန်က ခရိတ်၏ဘိုးအေ ဘာဂူခေါ် မစ္စတာ ဂျန်နာသန်သည် ထိုနေရာ ဒေသ အနေအထားကို သဘောကျသဖြင့် တစ်ဧကလျှင် အင်္ဂလိပ်ငွေ ခြောက်ပယ်နိနွန်းဖြင့် ဝယ်ယူထားခဲ့ရာ စတာလင်ပေါင် နှစ်ထောင်ငါးရာနှင့် မြေရိုင်းဧကပေါင်း တစ်သိန်း ရရှိခဲ့ပေသည်။

“ဒီနေရာမှာက မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း လုပ်လို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူးကွဲ့။”

ဤသို့လျှင် တစ်ခါက ဘိုးအေကြီးကိုယ်တိုင်က ခရိတ်အား ပြောခဲ့ဖူးလေ သည်။ ထိုစဉ်က မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သား ချီဇာရီမြစ်အနီး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် တွင် စခန်းချ ညအိပ်ရင်း အဘိုးကြီးက ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာမှာက တိရစ္ဆာန်တွေ စားကျက်ဖြစ်ဖို့ရာ မြက်ပင်တွေကလည်း မကောင်းတဲ့အပြင် ဆက်ဆီးပိုးကောင်တွေ ကိုက်တာနဲ့အားလုံးသေကုန်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာဟာ အာဖရိကတိုက်ရဲ့ သဘာဝရှုခင်းအလှတွေ မပျက်မစီးဘဲ အမြဲရှိနေလိမ့်မယ်”

ဤသို့လည်း အဘိုးကြီး ဘာဂူက ပြောခဲ့သေးသည်။

အဘိုးကြီး ကိုယ်တိုင်က အာဖရိကတိုက်၏ တောတောင်သဘာဝ ရှုခင်းတွေကို အလွန်နှစ်သက်မြတ်နိုးလေသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူသည် ဤဒေသသို့ တောလိုက်အမဲပစ်

ထူးချွန်ဆင်းကြီး၊ ခြင်္သေ့သတ္တဝါများ ပစ်ခတ်လေ့ရှိသည်။ သူသည် အလွန်အန္တရာယ်များလှသော တောလိုက်ခြင်းကိုမှ နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အခြားလူများ ဤနေရာသို့ လာရောက် အမဲပစ်ခြင်းကိုမှ လုံးဝပိတ်ပင်တားဆီးထားခဲ့သည်။ သူ၏ အားများ မြေးများပင်လျှင် ထိုနေရာ၌ တောလိုက် အမဲပစ်ခွင့် မရှိချေ။

“ဒီမယ် လူကလေး၊ ဒီနေရာက ငါ့ရဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ကလေးတစ်ခုလိုပါပဲ။ အကြောင်း ငါက ဒီနေရာကို မူလသဘာဝအတိုင်း မပျက်မယွင်းအောင် ကြိုးစားပြီး ထားခဲ့တာပဲ”

အဘိုးကြီးက ဤသို့ပြောခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း ခရိတ်က သတိရ ကြားယောင်မိ လေသည်။

ခရိတ်သည် ငယ်စဉ်က အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးသော ဤနေရာသို့ ယခု တစ်ခန့် ပြန်ရောက်လာသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်မျိုး ခံစားမိလေသည်။ သူနှင့် သူ့အဘိုး ဤဒေသသို့ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကျော်က ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ အလွန်ထူထပ်စွာ ပေါက်နေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ဗောက်ဝက်ဝွန်းကားကလေးဖြင့် မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ လမ်းဟူ၍ မရှိပြင်ပြင် မရှိသဖြင့် မြေရိုင်းပေါ်တွင်သာ ကြိုးစားမောင်းနှင်ခဲ့ရသည်။ ယခင်က နှိုင်းသော လူသွားလမ်း သို့မဟုတ် လှည်းလမ်းများလည်း ပျောက်နေပြီဖြစ်၍ ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း မောင်းရလေသည်။

သူ သွားချင်သောနေရာသို့ ရောက်လုနီးသောအခါ မည်သို့မျှ ဆက်မောင်း၍ ချောတော့သဖြင့် မော်တော်ကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး ခြေကျင် ဆက်လျှောက်သွားရ လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ သွားချင်သည့် ရေအိုင်များရှိရာ ဒေသသို့ ရောက်သွား သောအခါ ညနေစောင်း၍ နေဝင်လှပြီဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ထိုနေရာတွင်ပင် စခန်းချကာ မြို့မှ ယူဆောင်လာသော ဆောင်များခင်း၍ အိပ်လိုက်ရာ နှစ်နှစ်မြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ တစ်ရေးမှ မနိုး အိပ်မက်လည်း မမက်ဘဲ တောက်လျှောက် အိပ်ပျော်သွားရာ နံနက်လင်းမှပင် နိုးလာလေသည်။ ထိုအခါ သူ၏ကျောပိုးအိတ်တွင် ပါလာသော စည်သွတ်ဘူး စားစရာ များနှင့် ကော်ဖီကျို၍ စားသောက်လေသည်။

စားသောက်ပြီးသော် ကျောပိုးအိတ်နှင့် စောင်များကို သူ့စခန်းချရာ ဝက်သစ်ချပင် ဆောက်မှာပင် ထားခဲ့၍ မြစ်ကမ်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ခြေကျင်လျှောက်ရသဖြင့် ခရိတ်သည် ဧက တစ်သိန်းကျော်ရှိသော မြေကွက်ကြီးတွင် နေရာနဲ့အောင် သွားကြည့်ရန် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း ချီစာရုံမြစ်က ယင်းမြေကွက် အလယ်ဗဟို သွေးကြောသဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မြစ်ကမ်းနားဆီသို့ လျှောက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်လေ

သည်။ ဤမြစ်ကမ်းနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြေကွက်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

မြစ်အနီးသို့ ရောက်သွားလျှင် ဤနေရာ၌ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ အတော်များများ ရှိနေသည်ကို ချက်ချင်း သတိပြုမိလေသည်။ အထူးသဖြင့် မျိုးဆက်ပြုတ်လုမတတ် ရှားပါးလှသော တိရစ္ဆာန်များပါ ကျန်ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရေစပ်နားတွင် ယမန်နေ့ညက ရေလာသောက်သွားသော ကျားသစ်ခြေရာများ ထင်ရှားစွာ တွေ့ရသည်။

မြစ်ကမ်းတစ်နေရာတွင်လည်း အလွန်ရှားပါးသော သမင်တစ်မျိုး မစင်စွန့်သွားခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် ဤမြေကွက်ဒေသသည် မူလသဘာဝအခြေအနေအတိုင်း ရှိသေးသဖြင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ သွားလာ ကျက်စားနေကြသေးကြောင်း တထစ်ချတွက်မိလေသည်။

ခရိတ်သည် နေ့လယ်စာအဖြစ် သူ မြို့မှ သယ်ဆောင်လာသော ဝက်အူချောင်းစသော စားစရာများကို စားသောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြစ်ကမ်းမှ သစ်ပင်တောအုပ်များရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြည့်ပြန်လေသည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ထူထပ်သော မြေရိုင်းဖြစ်သော်လည်း တစ်ချိန်က အမဲပစ်ရန် သွားသည့် လူသွားလမ်းများ၏ အစအနရှိနေသေးသဖြင့် ခရိတ်သည် ထိုလူသွားလမ်းဟောင်းများကို ရှာဖွေရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားလေသည်။ ကိုက်တစ်ရာမျှ သွားမိသော် တောအုပ်များအကြား မြေကွက်လပ်ငယ်တစ်ခု တွေ့ရလေသည်။

တောထဲ၌ ယခုလို မြေကွက်လပ် တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် လူတို့ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းထားသော မြေကွက်လပ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ သေချာစွာ လေ့လာကြည့်ရှုသောအခါ မွေးမြူရေး နွားများထားရှိခဲ့သည့် အမှတ်အသားလက္ခဏာများလည်း တွေ့ရပြန်သည်။ ကွက်လပ်၏ တစ်နေရာတွင်ကား အလွန်ရှားပါးပြီး မျိုးပြုန်းလုမတတ် ဖြစ်နေသော ကြံနက်သတ္တဝါများ ကျက်စားသည့် အရိပ်အယောင်များကို တွေ့ရလေသည်။

ကြံနက်သတ္တဝါများမှာ ကြုံဖြူဟုခေါ်သော ကြုံမျိုးနှင့် မတူချေ။ အလွန်ရှားပါးပြီး မကြာမီ မျိုးဆက်ပြုတ်တော့မည့် အန္တရာယ်ပင် ရှိနေပြီဟု သဘာဝတောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး ပါရဂူများက ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်အနေဖြင့် ဤဒေသတွင် ကြံနက်များ ရှိနေသေးကြောင်း သိရသောအခါ အလွန်အံ့ဩမိသလောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိလေသည်။

ကြံနက်များသည် အစားစားရာ၌ပင် သာမန်ကြုံဖြူများနှင့် မတူချေ။ ကြုံဖြူက မြက်ပင်များ စားသော်လည်း ကြံနက်သည် သစ်ပင်များ၏ အောက်ခြေနားရှိ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ၊ ချုံနွယ်များကို စားတတ်သည်။

သဘာဝအားဖြင့် စိတ်တိုလာပြီး တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ စိတ်တိုလာလျှင် တွေ့သမျှကို တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသည်။ တွေ့သမျှဆိုရာ၌ လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များ သာမက ကုန်တင်လော်လီကားများ၊ မီးရထားစက်ခေါင်းများကိုပင် အတင်းဝင်တိုက်ခိုက် တတ်လေသည်။

စင်ဘာဘေနိုင်ငံ ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်မီ တစ်ချိန်က ဧမ်ဘေဇီမြစ်ဝှမ်းတွင် အလွန်သောင်းကျန်းသော ကြံ့နက်ကြီးတစ်ကောင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူသွားလာကျက်စားရာ နေရာအနီး မီးရထားလမ်းနှင့် မော်တော်ကားလမ်းများ ဖော်လှူလျက်ရှိရာ ကြံ့နက်ကြီး သည် လူတို့၏ ယာဉ်များကို မျက်စိနောက်လာသဖြင့် အတင်းဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ကုန်တင်လော်လီကားများကို ရှေ့တည့်တည့်မှ ဦးချိုကြီးဖြင့် အတင်းဝင်တိုက် နှိပ်သဖြင့် လော်လီကား၏ ရေတိုင်ကီများပင် ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးသွားခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ မော်တော်ကားများကို တိုက်ခိုက် ပျက်ဆီးပစ်ပြီးနောက် ကြံ့ကြီးလည်း တွေ့နပ်အားရသွားဟန်ဖြင့် တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

နောက် များမကြာမီ ဝိတိုရိယရေတံခွန်စခန်းသို့ ခုတ်မောင်းသွားလာသည့် အမြန်မီးရထားကြီးကို ဝင်တိုက်ခိုက်ပြန်လေသည်။

သည်တစ်ခါတော့ မီးရထားစက်ခေါင်းက ထုထည်ကြီးမားပြီး တစ်နာရီ မိုင်နှစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် ခုတ်မောင်းလာရာ ကြံ့ကြီးကလည်း သူ၏ ကိုယ်အလေးချိန် နှစ်တန်ခန့်ရှိသည့် ခွန်အားကို အပြည့်သုံးလျက် ရထားစက်ခေါင်းကို ဝင်တိုက်ခိုက်သော ကြောင့် ရထားရပ်သွားပြီး ကြံ့ကြီးလည်း ဒဏ်ရာပြင်းစွာရကာ သေဆုံးသွားလေတော့ သည်။

ခရိတ်သည် ကြံ့နက်စွန့်သွားသော မစင်များကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းတွက်ကြည့် စရာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နာရီအတွင်း ဤနေရာသို့ ကြံ့ကြီး လာသွားကြောင်း သိရသဖြင့် ဝမ်းဗျောက်ကျေနပ် သွားမိလေသည်။ ခြေရာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကြံ့တစ်ကောင် သာမဟုတ်။ ကြံ့ထီးတစ်ကောင်၊ ကြံ့မတစ်ကောင်းနှင့် သားငယ်ကြံ့ကလေးတစ်ကောင် မိ သုံးကောင်လာသွားကြောင်း သိရလေသည်။

ကြံ့နက်သည် အလွန်ရှားပါးသော သတ္တဝါဖြစ်၍ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် စုစုပေါင်း ကြံ့နက်ကောင်ရေ တစ်ထောင်မျှပင် မကျန်တော့ဟု ဆိုကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်က ယခု ဤနေရာဒေသတွင် ကြံ့နက်အချို့ ကျန်ရှိသေးကြောင်း သိရသည်တွင် သူ့စိတ်ကူးထားသော အကြံအစည်အတွက် ဝမ်းမြောက်အားတက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ၍ တွေ့နပ်အားရမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် ဆက်လက်လျှောက်သွားကြည့်ရာ အခြားတောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များ၊ ကျေးငှက်များကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ တစ်နေရာတွင် ကျေးငှက်များ အုပ်လိုက်

ပျံသွားသည်ကို မြင်ရလေရာ သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ရှိ၍ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်မိလျက် အထူးသတိထား ကြည့်နေလေသည်။

သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရှေ့ကိုက်သုံးဆယ်မျှသာ ကွာဝေးသော ချုံပုတ်အတွင်း မှ အလွန်ထွားကျိုင်းသော ကြွကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာလေသည်။ ခရိတ် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွား မိသော်လည်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလိုက်သည်။ အကယ်၍ ကြွကြီးက သူရှိရာသို့ ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်ပါက သူ၏ ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ ပစ်လွှဲတိမ်းရှောင်ရန် လည်း အသင့် ပြင်ထားလိုက်သည်။

ကြွကြီးသည် ခြေလှမ်းဆယ့်ငါးလှမ်းခန့် အကွာမှ ရပ်ပြီး ခရိတ်အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း ဝဲယာနှစ်ဖက်သို့ ယိမ်း၍ လှုပ်ရှား နေရာ ခရိတ်သည် အသင့်ပါလာသော ဓားမြှောင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

ကြွကြီးသည် အနည်းငယ် ရှေ့သို့ တိုးလာပြန်သည်။ ကြွသတ္တဝါတို့သည် မျက်လုံးအားမကောင်းဘဲ အဝေးသို့ ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်ကြချေ။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ နီးကပ်လာလျှင်ကား လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို မြင်နိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်သည် အန္တရာယ် အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလေသည်။

ဤတွင် အကြံတစ်ခုရလာသဖြင့် ခရိတ်သည် သူ၏ဓားမြှောင်ကို ကြွကြီး ကိုယ်ပေါ်မှကျော်၍ နောက်ဘက်ရှိ ချုံပုတ်များရှိရာသို့ တအား လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ဓားသည် ချုံပုတ်ပေါ်သို့ကျရောက်ချိန်၌ အသံမြည်သွားလေရာ ကြွကြီးသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်၍ အသံကြားရာ နေရာဆီသို့ (ရန်သူရှိသည် ထင်မှတ်လျက်) တအား ပြေးလွှားကာ ဦးချိုကြီးနှင့် အတင်းတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ကြွကြီး၏ ပြေးလွှားတိုက်ခိုက်ပုံမှာ စစ်မြေပြင်တွင် သံချပ်ကာ(တင့်ကား)ကြီး တစ်စီး တရကြမ်းမောင်းဝင်တိုက်ခိုက်ပုံနှင့် တူလှပေသည်။

ချုံပုတ်အတွင်း၌ ဘာမှမရှိဘဲ အတင်းဝင်ငွေ့တိုက်ခြင်းသာဖြစ်ရာ ကြွကြီးသည် ချုံပုတ်ကို ထွင်းဖောက် ကျော်သွားပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသော်လည်း ရန်သူကို ရှာလိုဟန်ဖြင့် ဆက်လက်ပြီး ပြေးသွားလေသည်။

သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့လျက် မြေကြီးပေါ်တွင် ခေတ္တထိုင်၍ အပန်းဖြေနေလိုက်သည်။

ခရိတ်၏အကြံမှာ ဤမြေကွက်ကြီးပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝအနေအထားကို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားဧည့်သည် (တိုးရစ္စ)များ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ဟု ယူဆလျက် “တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ လွတ်လပ်စွာနေကြပုံကို လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်သည့် စခန်းတစ်ခု” အဖြစ် ဖန်တီးကာ စီးပွားရေးလုပ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု သူသည် မြေယာဒေသ အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်ရှုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တိုးရစွစခန်း ဖြစ်လာအောင် မည်သို့မည်ပုံ ပြုပြင်ဖန်တီးရမည် ဆိုလည်း သူသည် စိတ်ကူးထားပြီးဖြစ်သည်။

ဥပမာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ရေလာသောက်ချင်စဖွယ် ရေအိုင်များ ဖန်တီးခြင်းအားဖြင့် လာရောက် ကြည့်ရှုသူ တိုးရစွများသည် တိရစ္ဆာန်များအား ခြေရာခံခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤနေရာသို့ သွားလာရေးကလည်း လွယ်ကူနေသည်။ ကမ္ဘာလှည့် တိုးရစွများသည် အများဆုံး လာရောက်လေ့ရှိသော နာမည်ကျော် ဝိတိုရိယရေတံခွန်စခန်းမှ ဆိုလျှင် လေယာဉ်ခရီးနှင့် တစ်နာရီခန့်လာလျှင် ရောက်နိုင်ပေသည်။

ကမ္ဘာ တိုးရစွ စခန်းသွားလာရေးလုပ်ငန်း အေဂျင်စီ ကုမ္ပဏီများနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဝိတိုရိယ ရေတံခွန်ကြီးသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုသူများ ဤနေရာသို့ ဆက်လာအောင် စီစဉ်နိုင်ပေသည်။

အထူးသဖြင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ သဘာဝအလျောက် လွတ်လပ်စွာ နေကြသည်ကို လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ခြင်းကြောင့် တိုးရစွစခန်းသည်များသည် ဤနေရာသို့ သွားရန် စိတ်ဝင်စားကြမည်မှာ သေချာပေသည်။

ခရိတ်သည် ဤနေရာတွင် ခရီးသည်များ တည်းခိုနေထိုင်ရေး၊ စားရေး ဆောက်ရေးမှစ၍ အစစ အဆင်ပြေအောင် တိုးရစွစခန်းများကျနစွာ ဖန်တီး ဆောက်လုပ်ထားရန်လည်း စိတ်ကူးထားပြီးဖြစ်သည်။

အစားအသောက်ဆိုလျှင်လည်း ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတို့အကြိုက် နှစ်သက်အရက် အပါအဝင် ယမကာမျိုးစုံ၊ အနောက်တိုင်း အစားအသောက်မျိုးစုံ စသည်တို့ကို သောက်နိုင်အောင်လည်း စီစဉ်ထားမည်ဖြစ်သည်။

တိုးရစွစခန်းသည်များကို ဒေသအခြေအနေအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြရင်း ဝိတိုရိယရေတံခွန်ကြီး၏ လမ်းပြရွှေကြိုးများလည်း အဆင်သင့်ရှိအောင် ရွေးချယ် စီစဉ်ထားမည်ဖြစ်သည်။

နေ့ဘက်တွင် တိုးရစွစခန်းသည်များအား ခြေကျင်သွား၍တစ်မျိုး၊ လင်းရိုဗာကားများဖြင့် တစ်ပုံ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ကျက်စားရာနေရာများကို သွားရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာစေပြီး၊ ညနေဘက် မောမောပန်းပန်းနှင့် စခန်းသို့ပြန်လာသောအခါ တည်းခို ဆောင်များတွင် အဲယားကွန်ဒိုရှင်း လေအေးစက် တပ်ဆင်ထားသည့် အခန်းများ၌ ဆက်သောင့်သက်သာ အနားယူနိုင်အောင် စီစဉ်ထားမည်အပြင်၊ ဧည့်သည်များအား ခြေရန်အတွက် ချောမောလှပသောခိန်းကလေးများကို (လေယာဉ်မယ်များလို) ဧည့်ခံရေး သဘာဝပေးထားမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အချို့ညများတွင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအကြောင်း ရိုက်ကူးထားသည့် ရုပ်ရှင်ကားများပြခြင်း၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူ ပါရဂူများက ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ဟောပြောပို့ချခြင်းတို့ကိုလည်း စီစဉ်ပေးရန် ခရိတ်ကရည်ရွယ်လေသည်။

ညနေစောင်း၍ နေဝင်လုချိန်ကျမှပင် ခရိတ်သည် သူစခန်းချရာ ဝက်သစ်ချပင်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ အတော်ဝေးဝေး လျှောက်ကြည့်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ခြေအတု တပ်ဆင်ထားသည့် သူ၏ခြေတစ်ဖက်မှာ နူးကျင် ကျိန်းစပ်နေသည့်ပြင် တစ်နေကုန် နေပူထဲသွားခဲ့ရသဖြင့် အသားများ နေလောင်ပြီး အထူးပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလေရာ ညနေစာစားချင်စိတ်ပင် မရှိသလောက် ဖြစ်နေတော့သည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ခြေတုကို ခေတ္တဖြုတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် အသင့်ပါလာသော ဝိစကီပုလင်းမှ တစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ရင်းတွင် စောင်းများဖြန့်၍ လှဲအိပ်ချလိုက်ရာ ချက်ချင်းလိုပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် ခေတ္တနိုးလာပြီး ထ၍အပေါ့သွားစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြင်္သေ့ကြီးများ၏ ဟိန်းဟောက်သံများကိုပင် ကြားရလေသည်။ သို့သော် ခရိတ်သည် အိပ်ချင်နေသဖြင့် ပြန်၍ အိပ်လိုက်ရာ နှစ်မြိုက်စွာပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့် သစ်ပင်ထက်မှ ခိုရိုင်းငှက်များ၏ ဆူညံစွာ မြည်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် (ညက ဘာမှ မစားခဲ့ခြင်းကြောင့်) အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သူ၏စိတ်သည်လည်း (အမေရိကန်ပြည် နယူးယောက်မြို့မှာ နေစဉ်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ) အထူးကြည်လင်လန်းဆန်းလျက် ရှိလေသည်။

ပါလာသော စားစရာများကို နံနက်စာအဖြစ် စားသောက်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် အာဖရိကထုတ် ဖိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ဂျာနယ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူ၍ ရေစပ်နားသွားကာ သဲသောင်ပြင် တစ်နေရာတွင် ဂျာနယ်စာအုပ်ကို ထိုင်ဖတ်နေလေသည်။

ယင်း ဂျာနယ်တွင် ဖိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးသမားများအတွက် မြေယာကွက်များ၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေများ၊ မွေးမြူရေးတိရစ္ဆာန်များ ရောင်းချရန်ရှိကြောင်း ကြော်ငြာများပါသဖြင့် ခရိတ်သည် ကြော်ငြာများကို လေ့လာကြည့်ရင်း သူ၏အကြံအစည်အတွက် ကုန်ကျမည့် စရိတ်စကားများကို စိတ်တွက် တွက်ကြည့်မိလေသည်။

ကင်းလင်းအမည်ရှိ ခြံမြေအပါအဝင် သူ၏ဘိုးအကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြေကွက်တွင် ဖိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း ပြန်လည်ထူထောင်ပါက ကုန်ကျမည့်စရိတ်ကို တွက်မိသောအခါ အဆမတန် များပြားနေသဖြင့် ခရိတ်သည် အားလျော့သွားမိပြန်သည်။

ယင်းမြေကွက်ကို ဝယ်ယူခဲ့သော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီက မူလကရှိခဲ့သော မွေးမြူရေး
တီရော့နီများကို ဒေါ်လာငွေဆယ့်ငါးသိန်းဖြင့် ရောင်းချခဲ့သော်လည်း ယခုဆိုလျှင်
ဈေးနှုန်းတွေက အဆမတန် တက်နေပြီဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ယခု သူသည် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း လုပ်မည်ဆိုပါက သားစပ်
နှုတ်သီးကောင်းများ၊ မျိုးကောင်းနို့စားနွားများကို စတင်ဝယ်ယူပြီး တဖြည်းဖြည်း
တိုးချဲ့သွားရမည်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ အနည်းအကျဉ်းမျှဖြင့် လုပ်ငန်းစတင်မည်ဆိုလျှင်ပင် ကုန်ကျစရိတ်က
အတော်များမည် ဖြစ်သည်။ မွေးမြူရေးခြံကို အစက ပြန်လည် ထူထောင်ရမည်ဖြစ်ရာ
ဆိုအပ်သောပစ္စည်း ကိရိယာများ ဝယ်ယူခြင်း၊ ခြံကို အသစ် ပြန်လည်တည်ဆောက်
မူခြင်းတို့ကြောင့် ငွေကုန်ကြေးကျ အလွန်များမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူ စိတ်ကူးယဉ်မိသော၊ လုပ်ချင်နေသော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်စခန်း
ထုပ်ရမည့် ခရိတ်စကသည်လည်း အမြောက်အမြား ကုန်ကျမည်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင်
မြေကွက်တွင်း၌ လောလောဆယ်ရှိနေသော ကျူးကျော်တဲအိမ်များနှင့် ဆိတ်အုပ်များ
အိမ် ဖယ်ရှားပစ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ဘိုးအကြီး ဘာဂူတစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးသော စကားကို
ပြန်လည် သတိရမိသည်။

“ဟေ့...မင်း အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ ကုန်ကျစရိတ် တွက်တဲ့အခါ တွက်လို့ရတဲ့
အလုပ်ကို နှစ်ဆတိုးပြီးမှ စလုပ်ကွ၊ ဒါမှ တော်ရုံကျမယ်”

ဤသို့လျှင် သူ၏အဘိုး ဘာဂူက ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။

ခရိတ်သည် မွေးမြူရေးဂျာနယ် စာအုပ်ကို ဆားသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး သံသောင်ပြင်
ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် အိပ်နေရင်း ဆက်လက် စဉ်းစားကြည့်လေသည်။

သူသည် အမေရိကန်တွင် နေစဉ်က သူ၏ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောပေါ်တွင်သာ
နေပြီး အခြားနာမည်ကြီး စာရေးဆရာများလို အသုံးအဖြုန်းမကြီးဘဲ ခြံခြံချွေတာ၍
နေခဲ့သည်။

ခရိတ်၏ စာအုပ်ကလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရောင်းရ တွင်ကျယ်ဆုံး
“အင်္ဂလိပ်ဆယ်လာ” စာရင်းဝင်ဖြစ်ပြီး အုပ်ရေအမြောက်အမြား ရောင်းရသဖြင့် ဝင်ငွေ
အများကောင်းခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာ လေးဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေရခြင်း၊
မူပိုင်ခွင့်သက်ကြာမှု ဇာတ်လမ်းအဖြစ် ဖန်တီးတင်ပြခြင်း၊ ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက် မဂ္ဂဇင်းကြီးထဲ၌
အညွှန်းထည့်ဝင်ဖော်ပြခဲ့ခြင်းတို့မှလည်း နောက်ထပ် ဝင်ငွေများ ရရှိခဲ့သည်။

ရရှိသော ဝင်ငွေများဖြင့် ခရိတ်သည် ရွှေနှင့်ငွေများ ဝယ်ယူပြီး ရောင်းဝယ်ခြင်း၊
ကုမ္ပဏီ အစုရှယ်ယာများ ဝယ်ရောင်းခြင်း လုပ်ခဲ့ရာတွင်လည်း ကံကောင်း၍ အမြတ်

အစွန်း ရရှိခဲ့သည်။ ယခုသူ၏ဝင်ငွေအားလုံးနီးပါးကို ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသုံးငွေအဖြစ် လဲလှယ်ပြောင်းရွှေ့ထားပြီးဖြစ်သည်။

လိုအပ်လျှင် သူ၏သင်္ဘောကိုလည်း ရောင်းချနိုင်ပေသည်။ ဘာဂူဟူ၍ ဘိုးအကြီး၏နာမည် ပေးထားသော သူ၏သင်္ဘောကို လွန်ခဲ့သော တစ်လကပင် ဒေါ်လာတစ်သိန်းခွဲနှင့် ဝယ်ယူလိုကြောင်း စကားကမ်းလှမ်းလာခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်က ခရိတ်သည် သင်္ဘောကို သံယောဇဉ် ဖြစ်မိ၍ မရောင်းခဲ့ချေ။

နောက်တစ်နည်းက ငွေလိုအပ်လျှင် သူ၏ကိုယ်စားလှယ် (ဧဂျင်း)အက်ဂျီအား စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများထံမှ စာအုပ်သစ်တစ်အုပ်အတွက် စာမူခငွေ ကြိုတင်တောင်းလျှင်လည်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် ရှုထောင့်စုံမှ လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် စုစုပေါင်း ဒေါ်လာငွေတစ်သန်းခွဲ(ဆယ့်ငါးသိန်း) ခန့်ရှာ၍ ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

သူ့အနေဖြင့် ရရှိနိုင်သည့် အထက်ပါ အလားအလာများကို အကြောင်းပြု၍ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ စမ္မတာဟင်နရီအား ချဉ်းကပ်အကူအညီတောင်းလိုက်လျှင် ဒေါ်လာငွေ တစ်သန်းခွဲချေးယူရရှိရန် ကောင်းစွာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ခရိတ်သည် ကြည်လင်အေးမြသော မြစ်ရေကို ငုံ့သောက်လိုက်သည်။ ဤချီဇာရီ မြစ်သည် ဧမ်ဘောဇီမြစ်ကြီး၏ မြစ်လက်တက် တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

မြစ်ရေကို သောက်ရင်း သူ စိတ်ကူးထားသော တိုးရစွကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်စခန်းကို နာမည်ပေးရန် စိတ်ကူးရမိလေသည်။

စခန်းအမည်ကို ဧမ်ဘောဇီမြစ်ရေများဟုပင် အမည်ပေးလိုက်လျှင် မကောင်းပါလော။

ဤနာမည်မျိုးဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားသားအနေဖြင့် စိတ်ဝင်စားကြမည်မှာ သေချာပေသည်။

“ဧမ်ဘောဇီမြစ်ရေများ၊ ဧမ်ဘောဇီမြစ်ရေများ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီနာမည်ပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ နာမည်ပေးမယ်”

ခရိတ်သည် စိတ်ကူးယဉ်နေရာမှ စိတ်အားထက်သန်လာသဖြင့် ပါးစပ်ကပါ ရေရွတ် အော်ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက် သူလဲလျောင်းနေရာအနီးမှ စကားပြောသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့ ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး-

“ဒီလူက ရူးနေတာဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ ဒီလိုနေရာမျိုးကို လက်နက်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းလာတယ်။ ပြီးတော့ မိကျောင်းရှိတဲ့ မြစ်ကမ်းစပ်ကိုလာပြီး တစ်ယောက်တည်း သစ်ပင်တွေနဲ့ စကားပြောနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေရာ ခရိတ်မှာ မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသားတို့
တတ်ကျွမ်းသဖြင့် ကောင်းစွာ နားလည်လေသည်။

သူသည် ကပျာကယာထ၍ အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
သူနှင့် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းအကွာတွင် ရပ်ကြည့်နေသော တိုင်းရင်းသား လူမည်းသုံးဦးကို
မြင်ရလေသည်။

သုံးယောက်စလုံးမှာ ဇင်ဘာတွေ ပြည်တွင်းစစ်ကာလအတွင်းက တိုင်းရင်း
သား ပြောက်ကျားများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ယူနီဖောင်းအဟောင်းများ ဝတ်ဆင်
ထားပြီး အေကေ ၄၇ မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။

သူတို့ဝတ်ဆင်ထားပုံနှင့် ကိုင်ဆောင်သော လက်နက်ကို မြင်ရုံနှင့် ခရိတ်သည်
ဆိုလူများသည် မည်သူတွေဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလေသည်။

ယခု လွတ်လပ်သော ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ၏ တရားဝင် စစ်တပ်များသည်
ဤသို့စစ်တပ်သုံး ကာကိစိမ်း ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ပြီး ကိုင်သည့် လက်နက်များကလည်း
နေတိုးမဟာမိတ်အဖွဲ့တပ်များ အသုံးပြုသည့် ခေတ်မီလက်နက်များ ဖြစ်ကြသည်။

ယခု လူသုံးယောက်၏ ဝတ်ဆင်ထားပုံနှင့် အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်
ဆိုတို့ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် (တစ်ချိန်က မျက်နှာဖြူ အစိုးရကို တော်လှန်
ဆိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ယခု ပျက်သိမ်းထားသော) ဇင်ဘာတွေ ပြည်သူ့တော်လှန်ရေးတပ်မှ
တပ်သားဟောင်းများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

ယင်းတော်လှန်ရေးတပ်မှ လူအချို့သည် သူတို့တပ်ပျက်သိမ်းချိန်တွင် လက်နက်
များပြန်မအပ်ဘဲ နိုင်ငံရေး သူပန်များအဖြစ် တောခိုကာ ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေကြ
ကြောင်းကိုလည်း ခရိတ်က သိထားပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုလူများသည်
ထက်ရှိ တရားဝင် ဇင်ဘာတွေ (လူမည်း)အစိုးရအား ဆန့်ကျင်နေကြသူများ ဖြစ်လေ
သည်။

အထက်ပါအချက်များကို ခရိတ်က ကြိုတင်သိထားသော်လည်း ယခု ပြောက်
ကျားသူပုန်သုံးဦးနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်
မိလေသည်။

တိုင်းရင်းသား လူမည်းသုံးဦးသည် အချင်းချင်း စကားပြောနေကြပြန်သည်။

“ဒီလူကို အရှင်ဖမ်းစရာမလိုဘူး။ ပစ်သတ်ပြီး တစ်နေရာမှာ တိတ်တိတ်
မြုပ်ထားလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ။ ဒီနည်းက ပြန်ပေး ဓားစာခံဆွဲတာနဲ့ သဘောတရား
အတူတူပဲ ဟုတ်လား။”

ပြောက်ကျားသုံးဦးအနက် အငယ်ဆုံးလူက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏
အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိသော်လည်း လူအတော်များများ သတ်ခဲ့ဖူးသည့်
အတွေ့အကြုံ ရှိရမည်ဟု ခရိတ်က ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ဒုတိယပြောကဏ္ဍ: (ပထမလူထက် အနည်းငယ်သာ အသက်ကြီးပုံရသူ)က ပြောပြန်သည်။

“ဝိတိုရိယရေတံခွန်စခန်း သွားတဲ့လမ်းမှာ ကျုပ်တို့ ပြန်ပေးဆွဲခဲ့တဲ့ ဓားစာခံ ခြောက်ယောက်က အများကြီးဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့ကို ပစ်သတ် လိုက်ရတာပဲမဟုတ်လား။”

ဤသို့ပြောရင်း လူငယ်နှစ်ဦးစလုံးက တတိယပြောကဏ္ဍကို လှမ်းကြည့်လိုက် ကြသည်။ ခရိတ်သည် ဒုတိယပြောကဏ္ဍ ပြောလိုက်သော ပြန်ပေးဆွဲမှုအကြောင်း မှတ်မိလေသည်။

ဝိတိုရိယ ရေတံခွန်ကြီးသို့ သွားသည့်လမ်းတွင် တိုးရစွခရီးသည်များ လိုက်ပါ လာသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို ပြောကဏ္ဍသူပုန်များက လမ်းမှ ရပ်တန့်စေပြီး လူခြောက်ဦးကို ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုလူခြောက်ဦး မှာ အမေရိကန်နှင့် ကနေဒါနိုင်ငံသားများဖြစ်ပြီး ဗြိတိန်နိုင်ငံသားတစ်ဦး ပါဝင်သည်။

ယင်းသို့ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းအတွက် သူပုန်တို့၏ ဆောင်းဆိုချက်က ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ ရှိ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ လွတ်ပေးရမည်ဟု ဆိုလေသည်။ ဇင်ဘာဘွေအစိုးရ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် တရားဝင် စစ်တပ်တို့က အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း ဓားစာခံများကို လုံးဝရှာမတွေ့ခဲ့ချေ။

အထက်ပါဖြစ်ရပ်ကို ခရိတ် မှတ်မိလေသည်။

ပြောကဏ္ဍသုံးဦးအနက် ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသော တတိယလူသည် ခရိတ် အား အတန်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် သူ၏ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ် သေနတ်၏ မောင်းပြန် (အော်တိုမက်တစ်) ခလုတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။

တကယ်ပစ်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ခရိတ်လည်း တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မာတာ ဘယ်လီတိုင်းရင်းသား အစစ်အမှန်ဆိုတာ ကိုယ့်လူမျိုး အုပ်စုရဲ့ သွေးချင်းညီအစ်ကို တစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ မသတ်ဘူး။”

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။ သူသည် ယင်း ဘာသာစကားကို အထူးကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သဖြင့် ပြောလိုက်ပုံက တကယ်တိုင်းရင်းသားလူမည်း မာတာဘယ်လီအမျိုးသားတစ်ယောက်၏ လေသံအတိုင်း ဖြစ်နေရာ ပြောကဏ္ဍ ခေါင်းဆောင်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အံ့ သင့်သွားမိတော့သည်။

“အလို ခင်ဗျား စကားပြောတာ တကယ်ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက် ပြောသလိုပါပဲလား။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့နဲ့ သွေးချင်းညီအစ်ကို တော်တယ်လို့ ဆိုရအောင် ခင်ဗျားနဲ့ ညီအစ်ကိုရင်းလို ခင်မင်တဲ့ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသားရှိလို့လား အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်က တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားဖြင့် မေးလိုက်
သည့် ခရိတ်ကလည်း သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် သွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့သွေးချင်း ညီအစ်ကိုဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ရဲဘော်ဝန်ကြီး
ချွန်ဂါတာပဲဖြစ်တယ်”

[မှတ်ချက်။ ။ တွန်ဂါတာဆိုသူမှာ ခရိတ်နှင့် တကယ်ညီအစ်ကိုရင်းကဲ့သို့
ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခု လွတ်လပ်သော
မာတာဘွေနိုင်ငံတွင် ရှိရာ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စုက အများစုအဖြစ် အာဏာရနေ
သော်လည်း မာတာဘယ်လီ လူမျိုးအုပ်စုကိုလည်း အထိုက်အလျောက် အာဏာခွဲပေးရန်
လိုသဖြင့် တွန်ဂါတာက ဝန်ကြီးတစ်နေရာ ရရှိထားပေသည်။]

ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာ၏ နာမည်ကို ခရိတ်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ပြောက်ကျားသုံးဦး
အံ့သြသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။ စောစောက
ချိတ်ထားပစ်သတ်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့သလို
ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ၏ မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ် သေနတ်က
ချိတ်ထား ချိန်ရွယ်ထားလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။

ခေတ္တမျှ အားလုံးငြိမ်သက်နေကြပြီးနောက် အသက်အငယ်ဆုံး ပြောက်ကျား
သု၏သဘောထားကို ထုတ်ဖော်ပြောလေသည်။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ မျောက်တစ်ကောင်ဟာ ခြင်္သေ့မင်းရဲ့နာမည်ကို ပြောပြီး
အကာအကွယ် ယူတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်။ တကယ်တော့ ခြင်္သေ့မင်းဟာ အဲဒီ
မျောက်ကို သိချင်မှတောင် သိမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သဘောက ဒီလူကို
သတ်ပစ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲလို့ ပြောချင်တယ်”

ပြောက်ကျားလူငယ်က ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သော်လည်း ခေါင်းဆောင်
ထုပဲသူကမူ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနှင့်ပင်...

“ဒီလူ စကားပြောတာဟာ ငါတို့ သားချင်းတွေ ပြောပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။
အောက်တစ်ခုက ရဲဘော်တွန်ဂါတာဆိုတာ စိတ်ငြိုငြင်ရင် အလွန်ကြောက်စရာကောင်း
တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ရင်တမမနှင့်ပင် သူ၏အသက်အန္တရာယ် စိတ်မချရသေးကြောင်း
ဆွေမိလေသည်။ တိုင်းရင်းသားပြောက်ကျားတို့၏ စိတ်မြန်လက်မြန် သဘာဝအကြောင်း
ဆိုလည်း သူသည် ကောင်းစွာ သိထားပေသည်။

ဤတွင် ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုရလာသဖြင့်...

“ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်အောင် ကျုပ်အထောက်အထား ပြပါမယ်။
ကျုပ်ရဲ့ကျောပိုးအိတ် ထားတဲ့နေရာကို ပြန်သွားခွင့် ပြပါ” ဟု တိုင်းရင်းသားဘာသာဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်က ချက်ချင်း ခွင့်မပြုဘဲ စဉ်းစားနေရာ၊ ခရိတ်ကပင် ဆက်၍ “ဒီမယ်၊ ကျုပ်မှာ ဘာလက်နက်မှ မရှိဘူး။ ဓားတစ်လက်တောင် မပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က သုံးယောက်စလုံး သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့၊ ကျုပ်ကို ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိသလဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်က သဘောတူလေတော့သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိထားပြီးသွားပါ။ ကျုပ်က လူ မသတ် ကာ အတော်ကြာသွားပြီမို့ သတ်ဖို့ အကြောင်းရှိလာတာနဲ့ လက်ယားနေ တတ်တယ် ၊

ခရိတ်သည် သတိထား၍ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်ရာ သူ၏ ခြေတစ်ဖက်၌ ခြေတုတ်ပိတ်ထားသည်ကို လူမည်းသုံးဦးက သတိပြုမိပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ခရိတ် ခြေတစ်ဖက်အကောင်းကို အားပြုပြီး ကောင်းစွာ လျှောက်သွားနိုင်ပုံကို မြင်ရသောအခါ ထိုလူများသည် အံ့ဩကာ ခရိတ်အား ချီးကျူးဟန်ဖြင့် ဆက်ကြည့် နေကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ယခုလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့နိုင်ကြောင်း ကြိုတင်တွက်ထားမိသဖြင့် အသင့် ပြင်ဆင်လာခဲ့လေသည်။ သူ၏ကျောပိုးအိတ် ရှိရာသို့ရောက်လျှင် ပိုက်ဆံ ထည့်သည့် သားရေအိတ်အတွင်းမှ မာတာတယ်လီ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် (ယခု ဝန်ကြီးဖြစ်နေသူ) တွန်ဂါတာ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံမှာ ဆေးရောင်စုံ ဓာတ်ပုံဖြစ်ပြီး တွန်ဂါတာနှင့် ခရိတ်တို့ နှစ်ယောက် သား ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် လည်ပင်းဖက်ကာ လင်းရီဗာကား၏ စက်ဖုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေကြပုံ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘီယာ စည်သွတ်ဘူး တစ်ဘူးစီ ကိုင်ထားကြသည်။ လူချင်း အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးကြောင်း ထင်ရှားနေသည့်ပုံပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်က ထိုဓာတ်ပုံကို ပြလိုက်ရာ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်သည် အတန် ကြာကြာ ကြည့်ရှုနေပြီးနောက်

“ဒီပုံထဲက လူက ငါတို့ရဲဘော်ကြီး တွန်ဂါတာ အမှန်ပဲ” ဟု ပြောရင်း ကျန် လူနှစ်ဦးကြည့်ရန် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အသက်အငယ်ဆုံး ပြောက်ကျားကမူ လက်ခံချင်ပုံ မရချေ။

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာ အလွန်ကြာလှပြီ ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလူကို သုတ်သင်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်က

“မင်း ဒီလိုလုပ်ရင် ရဲဘော်တွန်ဂါတာက မင်းကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားပစ်မှာကွ နားလည်လား” ဟု ဝေဖန်သလို ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပခုံး တွင် ပြန်လွှယ်ထားလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ခြေတုတစ်ဖက်ကို သေချာစွာ ပြန်လည်တပ်ဆင်ရာ
ပြောက်ကျားလူမည်းသုံးဦးစလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဝိုင်းကြည့် နေကြလေသည်။
သူတို့သည် စောစောကလို ခရိတ်အား ရန်သူသဖွယ် သဘောမထားတော့ကြောင်း
ဆင်စူးလာပြီဖြစ်သည်။

အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် ရယ်စရာ ဟာသကို
အလွန် သဘောကျတတ်ကြောင်း ခရိတ်က သိထားလေရာ ပြောက်ကျားသုံးဦးအား
ဆန့်ခြေသည့်အနေဖြင့် ရယ်စရာပြက်လုံးဆန်ဆန် လှုပ်ရှားမှုများ လုပ်ပြလေသည်။

သူ၏ခြေထောက်အကောင်းတစ်ဖက်ကို အားပြု၍ ခုန်ပေါက်ကစားသလို
ကပြခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးလုပ်ပြပြီးနောက် အသက်အငယ်ဆုံး ပြောက်ကျားလူငယ်
၏ဦးထုပ်ကို ဆွဲယူကာ လုံးထွေး၍ မြေကြီးပေါ် ချလိုက်သည်။ ဦးထုပ်ကို ဘောလုံး
သဖွယ်ထားပြီး ခရိတ်က သူ၏သစ်သားခြေတုဖြင့် တအားကန်ပြလိုက်သည်။

ပြောက်ကျားသုံးဦးတို့သည် အလွန်သဘောကျကာ အားပါးတရ ရယ်မော
ကြလေရာ မျက်ရည်ထွက်သည်အထိပင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်စလုံးမှာ စောစောကလို ရန်ပြုမှုမည့်ဟန် လုံးဝမရှိတော့သဖြင့်
ခရိတ်က ပိုမို ရင်းနှီးလာစေရန် သူ၏ ဝိစင်္ဂီပုလင်းကိုထုတ်၍ မတ်ခွက်ဖြင့် တစ်ခွက်
ဆည့်ကာ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်လည်း သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို သစ်ပင်ရင်းတွင်
ဆောင်ထားလိုက်ပြီးနောက် မတ်ခွက်ကို လှမ်းယူ၍ မော့သောက်ချလိုက်သည်။
ဝိစင်္ဂီအရက် အရသာကိုလည်း အလွန်သဘောကျသွားပုံရလေသည်။

ကျန်ပြောက်ကျားနှစ်ဦးတို့သည် မတ်ခွက်ဖြင့် ဝိစင်္ဂီအရက် တစ်လှည့်စီ
ဆောက်ကြလေသည်။ သုံးယောက်စလုံးသည် ဝိစင်္ဂီယမကာအရသာကို အလွန်နှစ်ခြိုက်
သဘောကျပုံ ရလေသည်။

ခရိတ်သည် ဝိစင်္ဂီပုလင်းကို ရှေ့တွင်ချ၍ သူ၏ကျောပိုးအိတ်ကိုခင်းပြီး
ထိုင်ခွဲလိုက်သောအခါ ပြောက်ကျားသုံးဦးကလည်း ခရိတ်၏ရှေ့တွင် ထိုင်ကြလေသည်။
ထိုအချိန်၌ သူတို့၏ လက်နက်များကို ကိုင်မထားတော့ဘဲ ဘေးနားတွင် ချထားလိုက်
ကြသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ခရိတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတို့၏ တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ
ခေါ်ဆက်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကတော့ ခင်ဗျားကို ကူဖိလာလို့ခေါ်မယ်။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ တိုင်းရင်း
ဘာသာစကားဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကိုက်ညီတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့
ခြေတုတစ်ဖက်ဟာ သူ့အလိုလို လမ်းလျှောက်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်က ပြောလိုက်ရာ ကျန်လူနှစ်ဦးကပါ ထောက်ခံသည့် အနေဖြင့် လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးကြလေသည်။ ခရိတ်က လိုက်လျောလက်ခံကာ သူ့အတွက် နာမည်သစ်ပေးခြင်း အထိမ်းအမှတ်သဘောဖြင့် လူမည်းသုံးဦးစလုံးအား ဝိစင်္ကာတစ်ခွက်စီ ငဲ့တိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ပြောက်ကျားအကြီးအကဲက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လေသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ရဲဘော်လွတ်ကောက် ဖြစ်ပါတယ်”

ဤကား သူ၏နာမည်ရင်း မဟုတ်ဘဲ ပြောက်ကျားအများစုသည် နာမည် ဝှက်ယူလေ့ ရှိသည့်အတိုင်း ယခု လွတ်ကောက်ဆိုသည်မှာလည်း နာမည်ဝှက်ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က သဘောပေါက်လေသည်။

“ဟောဒါကတော့ ရဲဘော်ပီကင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ၌ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲအတွင်းက တိုင်းရင်းသားပြောက်ကျား များအား တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ နည်းပြဆရာများ လာရောက်ကူညီ၍ လျှို့ဝှက်စွာ စစ်သင်တန်းများ ပေးခဲ့သည်ကို အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ရဲဘော်ပီကင်းဟူသော နာမည်ဝှက် ယူထားခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပေသည်။

“ဟောဒါကတော့ ရဲဘော် ဒေါ်လာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်က အသက်အငယ်ဆုံးလူအား ညွှန်ပြရင်း မိတ်ဆက် ပေးလေသည်။

ခရိတ်သည် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်၏ မျက်နှာမှ အမာရွတ်ကိုကြည့်ပြီး

“ရဲဘော် လွတ်ကောက်ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားရဲ့မျက်နှာက အမာရွတ်က ကန်ကာ တွေ့ရဲ့လက်ချက်နဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကန်ကာဆိုသည်မှာ ဇင်ဘာတွေ တိုင်းရင်းဘာသာ မာတာဘယ်လီစကား ဖြစ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကတော့ခွေးဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တောခွေးအစစ်ကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်။ လက်ရှိ အာဏာရ အစိုးရ၏ စစ်တပ်များကို ဆိုလိုသည်။

ရဲဘော် လွတ်ကောက်ဆိုသူသည် သူ၏ပါးမှ အမာရွတ်ကြီးကို လက်တစ်ဖက် ဖြင့် အသာစမ်းရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါက လုံ့စွပ်နဲ့ ထိုးခံရတဲ့ ဒဏ်ရာပါ။ ကျွန်ကို သူတို့က လုံ့စွပ်နဲ့ ထိုးပြီးတော့ သေပြီမှတ်လို့ ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကကော ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက ဖြစ်ခဲ့တာ ပဲလား”

ရဲဘော်ဒေါ်လာဆိုသူက မေးလိုက်ရာ ခရိတ်သည် ချက်ချင်းမပြောဘဲ ခေတ္တ စဉ်းစားနေမိသည်။ အကယ်၍ ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက ခြေတစ်ဖက် ဖြတ်ခဲ့ရတာပါဟု ပြောလိုက်လျှင် သူသည် မျက်နှာဖြူ အစိုးရတပ်များဘက်မှ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျား

အိအား တိုက်ခဲ့သည်ဟု တထစ်ချ မှတ်ယူကြလိမ့်မည်။ ဤသို့ စဉ်းစားမိပြီးနောက်
ခရီးတံက ခေါင်းညိတ်လျက်

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်အတွင်းကပဲ ဆိုပါတော့။ ကျုပ်က ကျုပ်တို့ရဲ့ မိုင်းမိုးတစ်ခုပေါ်
အက်နင်းမိခဲ့လို့ပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် ရဲဘော် လွတ်ကောက် ရယ်စရာဟာသ တစ်ခုကဲ့သို့ သဘောကျဟန်
ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ကိုယ့်မိုင်းမိုးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်တက်နင်းမိ
အယ်လား၊ ဟား...ဟား...ဟား”

ရဲဘော် ပီကင်းဆိုသူက “ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးပြန်သည်။

“ဝီတိုရိယ ရေတံခွန်နဲ့ ကာစွန်ဂူလာအရပ်ကြားက မြစ်ကမ်းတစ်နေရာမှာပါ”

ခရီးတံက ပြောလိုက်လျှင် ပြောက်ကျားသုံးဦးသည် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်
အစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခေါင်းညိတ်ကြလေသည်။

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီနေရာက တော်တော်ဆိုတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ဒီနေရာက
အစ်ဆင့် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျုပ်တို့ဟာ ကင်းထောက်စစ်တပ်နဲ့
တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြတယ်”

[မှတ်ချက်။ ကင်းထောက်စစ်တပ်ဆိုသည်မှာ ဧင်ဘာဘွေနိုင်ငံတွင် မျက်နှာဖြူ
အနီးရလက်ထက်က အထူးတပ်ဖွဲ့ (ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့)ဖြစ်ပြီး ခရီးတံကိုယ်တိုင် ယင်းတပ်တွင်
စစ်လက်နက်ပစ္စည်း တာဝန်ခံအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးလေသည်]

“ကျုပ် မိုင်းမိုး တက်နင်းမိတဲ့နေ့က ကင်းထောက်စစ်တပ်က ခင်ဗျားတို့
ပြောက်ကျားတွေကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းထိအောင် လိုက်တိုက်ခဲ့ကြတဲ့နေ့ပဲဖြစ်တယ်။
မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း ဧင်ဘီယာနိုင်ငံ နယ်စပ်မှာ အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး ကင်း
ထောက်တပ် တစ်တပ်လုံး တစ်ယောက်မကျန်ပြုတ်အောင် အရေးနိမ့်ခဲ့ကြတယ်”

ခရီးတံက ပြောလိုက်ရာ ပြောက်ကျားသုံးဦးသည် အလွန်သဘောကျဟန်ဖြင့်
ရယ်မောကြလေသည်။

“အဲဒီနေ့က အနီးရ ကင်းထောက်တပ် အားလုံးပြုတ်ခဲ့တာအမှန်ပဲ။ တိုက်ပွဲမှာ
ကျုပ်တို့က ရဲဘော်တွန်ဂါတာနဲ့ အတူတိုက်ခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က သူတို့တပ်တွေကို ထောက်ချောက်ထဲ
ဝင်အောင် များခေါ်သွားပြီးမှ ရေရေလည်လည် ချေမှုန်းပစ်လိုက်တာပဲ”

ရဲဘော်ဒေါ်လာဆိုသူက အားရပါးရ ပြောပြန်သည်။

ခရီးတံကိုယ်တိုင်လည်း ထိုတိုက်ပွဲကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေသဖြင့် အလွန်ရင်နာမိ
လေသည်။ ထိုစဉ်က ကင်းထောက်တပ်ကို ဦးစီးသူမှာ သူနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်
သော ရိုလင်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က ခရိတ် မိုင်းမိုးတက်နင်းမိပြီး ပြင်းစွာ ဒဏ်ရာရလျက် လဲကျနေစဉ် ရိုလင်ဦးဆောင်သော ကင်းတပ် အထူးတပ်ဖွဲ့သည် မိုင်အနည်းငယ်မျှ အကွာတွင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းပြောက်ကျားများနှင့် အင်အားချင်း မမျှဘဲ ရင်ဆိုင်တိုက်ရသဖြင့် အားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။ မျက်နှာဖြူ အစိုးရတပ်လုံးပြုတ် ကျဆုံးခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲပင် 'ဖြစ်သည်။

ယခု ပြောက်ကျားသုံးဦးတို့က ယင်းတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ဘောလုံးပွဲတစ်ခု အကြောင်း စားမြုံ့ပြန်သလို ပျော်ရွှင်အားရစွာ ပြောနေကြသဖြင့် ခရိတ်က စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက် ဟန်ဆောင်လျက် လူမည်းသုံးဦးတို့အား ဝိစင်္ကာရက် နောက်ထပ် ငှဲ့ပေးလိုက်သည်။ တစ်ချိန်က ရန်သူဖြစ်ခဲ့သော လူမည်းပြောက်ကျားများ နှင့် မိမိက လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း အတူထိုင်သောက်နေပုံကို ကြည့်ရင်း ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြီးဖြစ်ပြီးခါစက ဗြိတိသျှလေတပ်မှ လေသူရဲများနှင့် ဂျာမန်လေတပ်မှ လေယာဉ်များ များအတူတွေ့ဆုံကာ ရင်းနှီးစွာ စားသောက်ခဲ့ကြပုံကိုပါ သတိရမိလေသည်။

စစ်ဖြစ်နေချိန်က မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခဲ့သူများသည် စစ်ပြီးသွားသောအခါ ခင်မင်ရင်းနှီးသော ရဲဘော်ရဲဘက်များ ဖြစ်လာနိုင်သည်ပါတကားဟုလည်း ဆင်ခြင် သုံးသပ်မိလေသည်။

“ဟာရာရေမြို့မှာ ရေနံနဲ့ ဓာတ်ဆီလောင်တဲ့ တိုင်ကီတွေကို ဒုံးကျည်နဲ့ပစ်ခတ် ပြီး ကျုပ်တို့က လောင်စာဆီတွေအားလုံး မီးရှို့ပစ်ခဲ့တုန်းကကော ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ” ပြောက်ကျားသုံးဦးက ခရိတ်အား မေးပြန်သည်။

[မှတ်ချက်။ ။ ဟာရာရေမြို့မှာ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ပင် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူအစိုးရ လက်ထက်က ထိုမြို့၏ မူလအမည်မှာ ဆော်လ်စ်ဘာရီ ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြန်သူ]

တစ်ဖန် ရဲဘော်ပီကင်းက ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက ဖြစ်ရပ်တစ်ခု အကြောင်း ပြောပြသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ မိုလင်ဂူရှိ စခန်းကို ကင်းထောက်စစ်တပ်တွေက ကောင်းကင်က လေထီးနဲ့ ခုန်ဆင်းပြီး တိုက်ခဲ့တာကိုကော ခင်ဗျား မမှတ်မိဘူးလား။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့ တည်းမှာ သူတို့က ကျုပ်တို့ တိုင်းရင်းသား ရှစ်ရာကျော်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့တော့ သူတို့ မမိလိုက်ဘူး။”

ထိုစကားမျိုး ကြားနေရသော်လည်း ခရိတ်သည် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများ အပေါ် မုန်းတီးစိတ် မဖြစ်ပေါ်မိချေ။ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲ (သို့မဟုတ်) ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ပွားစဉ်ကာလက မျက်နှာဖြူနှင့် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာဖြင့် သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း

ချစ်အေးဖြင့်ကား နဂိုကပင် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများအပေါ် အထူးခင်မင် လျက် သံယောဇဉ် ရှိခဲ့လေသည်။ သူတို့တိုင်းရင်းသားများ၏ မျိုးရိုးဇာတိဂုဏ်ကို ဆန်းနီးထားကြပုံ၊ ဇာတိမာန် တက်ကြွပုံတို့ကိုလည်း လေးစားမိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုပြောကံကျား လူမည်းသုံးဦးတို့က မျက်နှာဖြူတပ်များနှင့် ညီညွတ်ခံပုံတွေကို မြန်ရေရှက်ရေ ပြောနေလင့်ကစား ခရိတ်သည် စိတ်ငြိုငြင်ခြင်း ဆီသထွက်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပင် ဆက်ဆံ စကားပြောလေသည်။

လူမည်းသုံးဦးကလည်း ခရိတ်၏ ဆက်ဆံပုံကို ကြည့်ပြီး မိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောထားလိုသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်လာလေသည်။ ခရိတ်ကိုလည်း နာမည်ရင်းကို အသုံးပြုဘဲ သူတို့ပေးသည့် ကူဖီလာဟူသော နာမည်နှင့်ပင် ခေါ်ကြလေသည်။

“ဒါထက် ကူဖီလာ၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ဒီကင်းပြည်ကို ပြန်လာခဲ့ရတာလဲ။ ခင်ဗျားလာပုံက လက်နက်ဆိုလို့ တုတ်တစ်ချောင်းတောင်မပါဘဲ ကျားသစ်ရဲ့ ဂူတွင်းကို ခင်လာတာနဲ့ တူတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးပြောက်ကျားတွေ နှိုးနှေးတာကိုလည်း သိထားမှာပါ။ ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားက ဒီအရပ်ကို တစ်ယောက်တည်း အဖွဲ့ခွဲပြီး လာခဲ့တာဟာ ဘာကြောင့်လဲ”

ပြောက်ကျား လူမည်းများက မေးရာ ခရိတ်ကလည်း သွက်လက်စွာပင် ဖြန်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့တွေအကြောင်း ကြိုတင်ကြားသိနေတာ အမှန်ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ အလွန်သတ္တိရှိပြီး တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကလည်းသိတယ်။ ခင်ဗျားတို့က တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ မာဇီလီကာဇီရဲ့ ခင်သည်ရဲမက်တွေလိုပဲ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ လူတွေဆိုတာလည်း ကြားရပါတယ်”

ခရိတ်က မြောက်ပင်သလို ပြောလိုက်ရာ လူမည်းသုံးဦးတို့သည် ကျေနပ် သဘောကျသွားပုံ ရလေသည်။

“ကျုပ် အခု လာခဲ့တာကတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါပဲ” ခရိတ်က ဆက်ပြောလိုက်ရာ ရဲဘော် လွတ်ကောက်ဆိုသူက...

“ဘာကြောင့် စကားပြောချင်တာလဲ”ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးမလို့ပါ။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေအကြောင်း၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့က ဆက်ပြီး ညီညွတ်နေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို အမှန်အတိုင်း ကျုပ်ကထည့်ရေးဖို့ ရည်ရွယ် တယ်”

“စာအုပ်ရေးမှာလား”
ရဲဘော် ပီကင်းက မယုံသကဲ့ာဖြစ်ဟန်နှင့် မေးပြီး ရဲဘော်ဒေါ်လာကလည်း...
“ဘယ်လို စာအုပ်မျိုးလဲ”ဟု မေးလေသည်။

ရဲဘော် လွတ်ကောက် ခေါ် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်ကလည်း သဘောမကျ သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူမို့လို့ စာအုပ် ရေးမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ အသက်ငယ်ငယ် ရှိသေးတယ်။ ကျုပ် နားလည်သလောက် စာအုပ်ရေးတဲ့ စာရေးဆရာ များဟာ အသက်ကြီးကြီး ပညာဗဟုသုတကြွယ်ဝတဲ့ လူကြီးတွေသာ ဖြစ်တယ်”

အမှန်တော့ ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် အာဖရိကတိုင်း သား အများစု နည်းတူ စာအုပ်များကို ကြောက်ရွံ့လေးစားပြီး စာအုပ်ရေးသူ စာရေးဆရာကြီးများကို လည်း ကြောက်လန့်သည့် သဘာဝရှိသဖြင့် ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားက ခြေတစ်ဖက်တည်းရှိတဲ့ စာရေးဆရာပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

ဒေါ်လာဆိုသူက ရယ်စရာလို သရော်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောပြန်သည်။ ထိုအချိန်၌ ရဲဘော်ပီကင်းသည် သူ၏ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒီလူက စာအုပ်အကြောင်းကို လိမ်ပြောတာဖြစ်ရင် ရဲဘော်ကြီး တွန်ဂါတာနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာလည်း လိမ်ပြောတာ ဖြစ်မှာပဲ”

ဒေါ်လာက ဤသို့ ပြောပြန်ရာ ခရိတ်သည် လုံးဝ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ထူထူ တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုစာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း အတော်များများ ထွက်လာ လေသည်။

ခရိတ်သည် သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းထဲမှ တစ်ခုခု ရွေးထုတ်ပြီး ပြောက်ကျားခေါင်း ဆောင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ပြောက်ကျားသုံးဦးစလုံးသည် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများကို မြင်လျှင် စောစောကလို အထင်သေးပြီး လှောင်ပြောင်သရော်လိုသည့် ဟန်မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ စိတ်ဝင်စားလာပုံ ရလေသည်။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ခရိတ်၏စာအုပ်မှ ဇာတ်လမ်းကို ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်မှ တီဗွီဇာတ်လမ်းအဖြစ် ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းဇာတ်လမ်းမှာ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့အကြောင်း ဖြစ်ပြီး သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်(တိုင်းရင်းသားများက ဘုရင်ဟု သတ်မှတ်သူ)မာဇီလီကာဇီ အကြောင်း ပါဝင်လေသည်။

သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းမှာ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်း ဖန်တီးရိုက်ကူးပုံအကြောင်း ရေးသားထားသော သတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။ သတင်းစာတိုက်လည်း ဖော်ပြထားရာ ဇာတ်ပုံထဲတွင် ခရိတ်သည် ထိုဇာတ်လမ်း ရိုက်ကူးစဉ် သရုပ်ဆောင်များ နှင့်အတူ တွဲရိုက်ထားသောပုံ ဖြစ်လေသည်။

မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဘုရင် မာဖီလီကာဖီအဖြစ် အမေရိကန် လူမည်း (ကပ္ပလီ) ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးက ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ထားလေရာ ခြောက်ကျားသုံးဦးတို့သည် ဓာတ်ပုံထဲမှ ထိုလူအား ချက်ချင်း မှတ်မိကြပုံရလေသည်။

“ဟာ ဘုရင်ကြီး မာဖီလီကာဖီပါကလား”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က တအံ့တဩ ရှေ့တော်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ အမေရိကန် လူမည်းသရုပ်ဆောင်သည် ဓာတ်လမ်းအရ ကျားသစ်ရေ ချက်နှင့် ငှက်တောင်ချောင်းဆောင်း (ဦးထုပ်)တို့ဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားလေရာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ဘုရင်ကြီး မာဖီလီကာဖီနှင့် အလွန်တူနေပေသည်။

“ဘုရင်ကြီးနဲ့အတူ ရုပ်နေတာက ခင်ဗျားပါကလား”

ပြောက်ကျားများက ဓာတ်ပုံထဲမှ ခရိတ်ကိုမြင်ပြီး မှတ်ချက်ချကြလေသည်။

နောက်သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုမှာ ခရိတ်၏စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ နယူးယောက်

စာပေထုတ်ဝေရေးကိုက်မှ အထူးအစီအစဉ်အဖြစ် ဖန်တီးရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဖြစ်လေသည်။

ဓာတ်ပုံတွင် နယူးယောက်မြို့ နာမည်ကြီးစာအုပ်ဆိုင်ရှေ့၌ ခရိတ်က ရုပ်နေပြီး

သူ၏နောက်တွင် သူရေးသော စာအုပ်ပုံ ဧရာမ ပိုစတာကြီးတစ်ခု ထောင်ထားလေ သည်။

ထိုပုံကိုမြင်လျှင် ပြောက်ကျား လူမည်းသုံးဦးတို့သည် အလွန်အံ့သြသွားကြ လေသည်။

“ဟာ... အဲဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရေးတာလား”

ဤသို့လည်း တအံ့တဩ ရှေ့တော်လိုက်ကြသည်။

“ကိုင်း၊ အခု ခင်ဗျားတို့ ကျုပ် ပြောတာ ယုံပြီလား”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် လွတ်ကောက်သည် ချက် ချစ်ပြန်မပြေဘဲ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းမှ ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်နေသည်။

ခဏမျှကြာတော့ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ခရိတ်လက်သို့ ပြန်ပေးရင်း...

“ကူဖီလား၊ ခင်ဗျားဟာ အသက်ငယ်ပေမယ့် တကယ်အရေးပါတဲ့ စာအုပ်ရေး ဆရာတစ်ဦး အမှန်ပါပဲ”ဟု ပြောလေသည်။

ပြောက်ကျားသုံးဦးတို့သည် ခရိတ်အား ကောင်းစွာယုံကြည် စိတ်ချလာပြီဖြစ်ရာ သူတို့၏ ခံစားချက်၊ မကျေနပ်ချက်၊ နစ်နာချက်တွေအကြောင်း အဆက်မပြတ်ပြောကြ လေတော့သည်။

[အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသားများ၏ ရိုးရာအစဉ်အလာ ဓလေ့တစ်ခုမှာ မကျေနပ်ချက်၊ နစ်နာချက် တစ်စုံတရာရှိလျှင် ရံဖန်ရံခါ ထိုကိစ္စများကို ကြားနာ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် အင်ဒါဘာခေါ် အခမ်းအနားတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုအခါ အသက်ကြီးကြီး ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိသူ တိုင်းရင်းသား လူကြီးများက တရားရုံးသဖွယ် ထိုင်၍ ကြားနာကြသည်။ ထိုနောက် လူကြီးများကပင် တရားသူကြီး အဖွဲ့ကဲ့သို့ စဉ်းစားချိန်ဆပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးလေ့ရှိသည်။]

ယခုပြောကံကျား လူမည်းသုံးဦးက ခရိတ်အား သူတို့၏ နှစ်နာချက်၊ မကျေနပ်ချက်များကို ပြောဆိုတင်ပြနေပုံမှာ ရိုးရာတိုင်းရင်းသား အင်ဒါဘာပွဲတွင် တင်ပြအရေးဆိုနေကြပုံနှင့် တူနေလေသည်။

သုံးယောက်သွား ပြောနေကြသည်မှာ အဆက်မပြတ်နိုင်သဖြင့် အချိန်ကတဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားလေရာ ကောင်းကင်မှနေသည့် မွန်းတည့်သွားပြီးနောက် ညနေစောင်း နေဝင်လုဆဲ အချိန်ထိအောင်ပင် ကြာသွားလေသည်။

သူတို့ ပြောဆိုတင်ပြသည့် အဓိက အချက်များကတော့ အာဖရိကတိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး ဝမ်းနည်းဖွယ်အခြေအနေအကြောင်း၊ အကြမ်းဖက်မှုတွေများနေ၍ တိုင်းရင်းသားများသာလျှင် ထိခိုက် နှစ်နာနေရသည့် အကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စု အချင်းချင်း ရန်သူသဖွယ် ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေခြင်းကြောင့် အလွန် ဝမ်းနည်းဖွယ် ဖြစ်နေရပုံအကြောင်း စသည်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်နေရင်း အခြေအနေကို သဘောပေါက်မိလေသည်။ ယခု ပြောကံကျားသုံးဦး ပြောနေသော တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စု အချင်းချင်း ပဋိပက္ခဆိုသည်မှာလည်း ထိုလူသုံးဦးတို့၏ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးနှင့် လက်ရှိအာဏာရ ရှိနာလူမျိုးတို့၏ ပဋိပက္ခပင်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ခရိတ်က သိထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

“သူတို့တွေက အလကားလူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်သာသာပဲ ရှိတယ်။ သတ္တိလည်း မရှိဘူး။ ရင်ဆိုင်လည်း မတိုက်ဝံ့ဘဲ တောခွေးများလို နောက်ကျောကမှ အလစ်ဝင်တိုက်ဝံ့တဲ့သတ္တဝါတွေ ဖြစ်တယ်”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ရှိနာလူမျိုးတို့အား အလွန်နာကြည်းဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

ဤသို့ ပြောသည်ကိုလည်း ခရိတ်က အဓိပ္ပာယ် နားလည်လေသည်။ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့သည် ရိုးရာအစဉ်အလာအားဖြင့် သတ္တိရှိပြီး စစ်တိုက်ဝါသနာပါကြသည်။ ရှိနာလူမျိုးတို့က အရောင်းအဝယ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဝါသနာပါသူကပါပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်ရန် ဝါသနာပါသူတွေလည်း များကြသည်။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များတတ်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် မာတာဘယ်လီတို့က ရှိနာလူမျိုးများအား အထင်သေးတတ်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ မူလခေါင်းဆောင် ဘုရင်ကြီးမာဇီလီကာဇီက လင်ပိုပို အရပ်က တစ်ဆင့် မြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ရှိနာလူမျိုးတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ နောက်လိုက်ခွေးတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်”

ဤသို့လည်း ပြောက်ကျားသုံးဦးတို့က ရှိရာ လူမျိုးများအား စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့်
ပြောကြားလေသည်။

အာဖရိကတိုက်တွင် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စု တစ်စုက ဩဇာလွှမ်းမိုးပြီး
လူမျိုးတိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စုများနေရာမရဘဲ အနှိမ်ခံရသည့်အဖြစ်မျိုးမှာ ဧင်ဘာတွေ
တိုင်းရင်းသား ဖြစ်သည် မဟုတ်ချေ။ မြောက်ပိုင်းဒေသတွင်လည်း စစ်မက်
တိုက်ခိုက်ခြင်း ဝါသနာပါသော မာဆိုင် တိုင်းရင်းသား အုပ်စုက ကီကူယူလူမျိုးများအား
တိုက်ခိုက်အနိုင်ကျင့်ပြီး ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် အာဖရိကတိုင်းရင်းသားများတွင် ခန္ဓာကိုယ်အထွားကျိုင်းဆုံး ဝါတူဆီ
လူမျိုးများ (အရပ်အမောင်း ခုနစ်ပေကျော်ပြီး ခြောက်ပေခွဲထက် အရပ်နိမ့်သူများကို
အလှူခံစေရန် ဆုပ် အထင်သေးတတ်သူများ)က အကြမ်းဖက်မှု လုံးဝ ဝါသနာမပါသူ
လူမျိုး တိုင်းရင်းသားတို့အား အနိုင်ကျင့်ကာ ကျေးပိုင် ကျွန်ပိုင်များအဖြစ် ဖမ်းဆီး
ချုပ်ထားခဲ့လေသည်။

သို့သော် မျက်နှာဖြူတို့၏ ကိုလိုနီအစိုးရ ထွက်ခွာသွားသောအခါ၌မူ အနှိမ်ခံ
လူမျိုးတို့သည် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာရာမှ နာကြည်းဒေါသထွက်လျက် သူတို့အား
စွန့်ခွာခဲ့သူ ဝါတူဆီတို့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်သည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေလည်း
ရှိခဲ့သည်။

စစ်တိုက်ဝါသနာမပါသူ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများသည် နိုင်ငံရေးတွင် ပိုမို
လွှမ်းမိုးကြသဖြင့် မျက်နှာဖြူအစိုးရ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်လာချိန်တွင်
နိုင်ငံရေး ပရိယာယ် ကြွယ်ဝမှုကြောင့် အစိုးရအာဏာ ရရှိတတ်ကြသည်။

ယင်းအဖြစ်မျိုး ဧင်ဘာတွေနိုင်ငံတွင် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ လူဦးရေအားဖြင့်
များသော ရှိရာတိုင်းရင်းသားတို့က မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများအပေါ် လွှမ်းမိုးကြီးစိုး
နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

“ကျုပ်တို့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ရှိရာလူမျိုး ငါးယောက်ရှိနေတယ်။ ဒီလို
လူဦးရေများတာနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့အပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုး ကြီးစိုးခွင့် ရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်အဓိပ္ပာယ်
နဲ့ပဲ တရားမျှတမှု ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကျေးကျွန်ငါးယောက်ရှိတာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်တဲ့ ဘုရင်ကို နိုင်ရမှာလား။ မျောက်ငါးကောင်က စုပြီး ခြိမ်းခြောက်တာနဲ့ ခြင်္သေ့
ငယ်က ကြောက်ရမှာလား။”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က နာကြည်းစွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အင်္ဂလန်နဲ့ အမေရိကန်မှာတော့ ဒီစနစ် သဘောမျိုးပဲ ကျင့်သုံးနေကြတယ်ဗျ။
လူအများစုရဲ့ သဘောထား ဆန္ဒကို အဓိကထား ဦးစားပေးကြရတယ်။”

ခရိတ်က ဒီမိုကရေစီစနစ်၏ အခြေခံသဘောကို ပြောလိုက်ရာ ရဲဘော်လွတ်
ကောက်က လက်သင့်မခံဘဲ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကတော့ အဲဒီလို လူအများစုရဲ့ ဆန္ဒကို ဦးစားပေးတဲ့ စနစ်ကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီစနစ်မျိုးက အင်္ဂလန်နဲ့အမေရိကန်လို နိုင်ငံတွေမှာ နေရာကျချင် ကျမယ်။ ဒါပေမဲ့ အာဖရိကတိုက်မှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ထက် လူဦးရေများတဲ့ ရှိမှာလူမျိုးတွေ သြဇာလွှမ်းမိုးပြီး ဗိုလ်ကျနေတာကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။ သူတို့က ကျုပ်တို့ထက် လူဦးရေ ငါးဆမကလို့ အဆတစ်ရာ ပိုများနေရင်တောင် လူများလို့ဆိုပြီး ဗိုလ်ကျတာမျိုးကို မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ မာတာ ဘယ်လီလူမျိုး ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးနိုင်သူဆိုလို့ မာတာဘယ်လီ ဘုရင် တစ်ဦးတည်းပဲရှိတယ်။ တခြား ဘယ်သူ့အမိန့်ကိုမှ မနာခံဘူး။”

ခရိတ်သည် ထိုစကားကို စဉ်းစားမိလေသည်။ ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကဲ့သို့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ တွေးခေါ်ယူဆပုံကိုလည်း နားလည်မိသည်။ ဤကား အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသားတို့၏ သမားရိုးကျ အယူအဆပင်ဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖြူတို့က ကိုလိုနီစနစ်ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့စဉ်က ထိုအတွေးအခေါ်မျိုးတွေ အခိုက်အတန့် တိမ်မြုပ်နေသော်လည်း ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည် နိုးကြားရှင်သန်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထောင်ပေါင်းများစွာသော အင်္ဂလိပ် လူမျိုးလူငယ်များအကြောင်းကိုလည်း ခရိတ်က ဆက်လက်တွေးမိပြန်သည်။ ထိုလူငယ်များသည် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီဝန်ထမ်းခေါ် ကိုလိုနီနိုင်ငံများတွင် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်၌ မများလှသော လစာငွေဖြင့် အမှုထမ်းကြ သူများဖြစ်ရာ ယခု ဇင်ဘာတွေဖြစ်လာသော ရိုဒီရှားနိုင်ငံတွင်လည်း လာရောက်၍ ဆင်းရဲပင်ပန်းခံကာ အမှုထမ်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ဇင်ဘာတွေကဲ့သို့သော နိုင်ငံ များကို တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ကြိုးစားပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာရောက် အမှုထမ်းကြသူများ ဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်တွေ့အားဖြင့်မူကား သူတို့ ရည်မှန်းသလို ဖြစ်မလာခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံး အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်ကြရကုန် လေသည်။ သူတို့အကြီးအကျယ် မျှော်မှန်းခဲ့သော ရည်ရွယ်ချက်များ အကောင်အထည် ပေါ်မလာသည့် အခြေအနေဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရလေသည်။

အာဖရိကတိုက်တွင် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီစနစ်အရ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ခဲ့သည့် နယ်ခြားသတ်မှတ်ချက်များသည် အလွန်ပိုရဲသေသပ်ပြီး စနစ်ကျလှပေသည်။ များသော အားဖြင့် နယ်ခြားသတ်မှတ်ရာတွင် မြစ်ချောင်းတစ်လျှောက် သို့မဟုတ် ရေအိုင်ကြီး၊ ကမ်း၊ သို့မဟုတ် တောင်တန်းတစ်ခု စသည်တို့ကို နယ်ခြားအဖြစ် သတ်မှတ်လေ့ ရှိသည်။

သို့သော် ယင်းသို့ နယ်ခြား သတ်မှတ်ရာတွင် ဒေသခံတိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု တို့ကို ထည့်သွင်းမစဉ်းစားခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုလိုနီ အစိုးရက နယ်ခြားသတ်မှတ်

အားဖြင့် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများသည် တစုတဝေးတည်း မဖြစ်တော့ဘဲ
အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာတတ်လေ

သင်းအချက်ကိုလည်း တိုင်းရင်းသား လူမည်းတို့က မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတချို့ဟာ ဟိုဘက်က တောင်အာဖရိက
သို့ သွားခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့သာ ဒီဘက်မှာရှိရင် ကျုပ်တို့လူဦးရေ အခုထက် ပိုများ
အောင်တယ်။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေဟာ နှစ်နိုင်ငံကွဲတဲ့ အခြေအနေမျိုး
အောင်တယ်”

ဤသို့လျှင် ပြောက်ကျားရဲဘော် ပီကင်းက မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

“နောက်ပြီး ရှိနာလူမျိုးတွေက အလွန်ညာဏ်များတယ်။ ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီ
လူမျိုးတွေက သတ္တိကောင်းတဲ့ စစ်သည်တွေ ဖြစ်တာကိုသိလို့ ကျုပ်တို့စပြီး တော်လှန်
သူတို့ကိုယ်တိုင် မတိုက်ဘဲ မျက်နှာဖြူအစိုးရလက်ထက်က ကျန်တဲ့စစ်သား
သုံးပြီး တိုက်ခိုက်ကြတယ်”

ဤကား မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားပြောက်ကျားများက ရှိနာတို့အား
ပြောဆိုသည့် ဝေဖန်ချက် ဖြစ်လေသည်။

(ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံကို မူလက အုပ်စိုးခဲ့သော ဝန်ကြီးချုပ် စမစ်၏ မျက်နှာဖြူ
အစိုးရ၏ စစ်တပ်မှ မျက်နှာဖြူ စစ်မှုထမ်းအချို့သည် လွတ်လပ်သော ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ
သို့ ဆက်လက်အမှုထမ်းခဲ့ကြရာ လက်ရှိဝန်ကြီးချုပ် မူဂါဘီအစိုးရက မာတာဘယ်လီ
တိုင်းရင်းသား တော်လှန်ရေး ပြောက်ကျားများတို့အား နှိမ်နင်းရာတွင် မျက်နှာဖြူ
စစ်သားများကို အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။)

“ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးပြောက်ကျားတပ်တွေကို နှိမ်နင်းဖို့ မျက်နှာဖြူ
စစ်သားတပ်တွေ မောင်းတဲ့ စစ်လေယာဉ်တွေလည်း လာတယ်။ မျက်နှာဖြူတပ်တစ်တပ်
(ဒီဗွားတပ်ရင်း)လည်း လာတိုက်တယ်”

“ရှိနာလူမျိုးတွေက သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူတွေပီပီ မျက်နှာဖြူစစ်သားတွေကို
တိုက်ခိုက်ပြီးတော့ ဝန်ကြီးချုပ် မူဂါဘီနဲ့ အပေါင်းပါက ဟာရာရေမြို့မှာ ဘေးရန်
ကင်းကင်း ချောင်ခိုနေကြတယ်။ မျက်နှာဖြူ စစ်သားတွေက ကျုပ်တို့လူတွေကို
တိုက်ခိုက်ပြီး လက်နက်တွေပါ သိမ်းလိုက်ပြီးတော့မှသာ ရှိနာသတ္တဝါတွေက တကယ့်
စစ်အောင်နိုင်သူ ဟန်နဲ့ထွက်လာပြီး အသားယူကြတယ်”

ပြောက်ကျားသုံးဦးတို့သည် အာဏာရ ရှိနာလူမျိုးတို့အား အလွန်စက်ဆုပ်
အောင်ဟန်ဖြင့် ပြောကြလေသည်။ ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဇင်ဘာတွေ့ ပြည်တွင်း
စစ်ရေး အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သိလေသည်။

မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ခေါင်းဆောင်နိကိုမိုအား သူပုန်အားပေးသူ၊ တရားမဝင် လက်နက်ခဲယမ်းတွေ လျှို့ဝှက်စုဆောင်း သို့လှောင်သူအဖြစ် ရှိရာအစိုးရက စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် နိကိုမိုသည် နိုင်ငံရေးမှ အနားမယူ၍ မဖြစ်တော့ သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ခရိတ်က ထိုအကြောင်းများကို သတိရ၍ ပြန်လည်စဉ်းစားနေစဉ် ရဲဘော်ပီကင်း ဆိုသူက ထပ်ပြောပြန်သည်။

“သူတို့က ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို ဖမ်းပြီး လျှို့ဝှက်အကျဉ်းစခန်း တွေမှာ ချုပ်နှောင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့လူတွေကို သူတို့က မတရားနှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းပုံတွေက ပြောပြလို့တောင် မကောင်းဘူး။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေဆီက လက်နက်ဟေ့ သိမ်းယူလိုက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့ သီးသန့်တပ်ဖွဲ့တွေက ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီ ကျေးရွာတွေကို ဝင်ပြီး မတရား အနိုင်ကျင့်ကြတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးအမယ်ကြီးတွေကို ရိုက်နှက် နှိပ်စက်တယ်။ မိန်းကလေးတွေကို အဓမ္မ ဖော်ကားတယ်။ လူငယ်ယောက်ျားတွေ ကိုလည်း ဖမ်းခေါ်သွားလိုက်တာ နောက်ထပ် ဘာမှ သတင်းမရတော့ဘူး။ ပြန်လည်း မလာကြတော့ဘူး။”

ခရိတ် နားထောင်နေရင်း သူ မြင်ခဲ့ဖူးသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ပြန်လည် သတိရမိသည်။ ဓာတ်ပုံ၏အောက်မှ စာတွင် ဤသို့ ရေးထားလေသည်။

“အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှ တိုးရစွခရီးသည်များအား ပြန်ပေးဆွဲခဲ့သူ မာတာဘယ်လီ သူပုန်များအား ဧင်ဘာဘွေ ရဲတပ်ဖွဲ့က စစ်ဆေးမေးမြန်းနေပုံ”
ဓာတ်ပုံတွင်ကား မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားလူမည်းတစ်ဦးအား ဝက်လစ်စလစ် ချွတ်၍ မြေကြီးပေါ်၌ (ယခင် ဗြိတိသျှ တောင်အာဖရိက ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်များ၏ အပြာရောင်နှင့် ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသူ) ရဲတစ်ဦးက ဘွတ်ဖိနပ်ဖြင့် ခြေချင်းဝတ် နေရာတွင် တက်နင်းထားပြီး နောက်ထပ် ရဲနှစ်ဦးက မြေပြင်ပေါ်မှ လူအား နံပါတ်တုတ်ကြီးများဖြင့် တအားလွှဲ ရိုက်နှက် နှိပ်စက်နေလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် စောစောက ဝန်ခံခဲ့တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့က နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တွေကို ဓားစာခံအဖြစ် ပြန်ပေးဆွဲထားတာကို အစိုးရတပ်တွေက အဲဒီ ဓားစာခံခရီးသည်တွေ လှိုက်ရှာဖို့ ကြိုးစားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ လက်တွေ့ကျကျ ပြောရရင် စောစောကပဲ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုတောင် သတ်ပစ်ဖို့ (ဒါမှမဟုတ်) ဓားစာခံအဖြစ် ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြံစည်နေကြသေးတယ် မဟုတ်လား။”

ခရိတ်က ပြောက်ကျားသုံးဦးတို့အား အကဲခမ်းသလို ပြောလိုက်ရာ ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင် လွတ်ကောက်က-

“ရှိနာလူမျိုးတွေက အခုလို မတရားနှိပ်စက်တာဟာ ကျုပ်တို့က ခရီးသည်တွေ စားစာခံအဖြစ် ခပြီးမပမ်းခင် အစောကြီးကတည်းက လုပ်နေခဲ့တာပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့က အပြစ်မရှိတဲ့ ခရီးသည်တွေကို စားစာခံအဖြစ် ခံခဲ့ကြတယ်။ မျက်နှာဖြူ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေကိုလည်း ပစ်သတ်ခဲ့ကြတယ်” ခရီးသည်က ထောက်ပြလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခအကြောင်း ခုတွေ့သိအောင်လုပ်ဖို့က တခြားနည်းမှမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာ အသတ်ခံရတဲ့လူ၊ ထောင်ချခံရတဲ့လူဆိုလို့ မရှိသလောက် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေမှာ ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်နေရတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်ဆိုလို့ ကြိတ်ဖန် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ လက်နက်မဖြစ်စလောက်ဘဲ ရှိတယ်။ မတတ်ပဲ ကျုပ်တို့မှာ အင်အားကြီးမားတဲ့ မိတ်ဆွေ မဟာမိတ်ရယ်လို့လည်း လုံးဝ မရှိဘူး။ ရှိနာလူမျိုးတွေမှာတော့ တရုတ်တွေ၊ ဗြိတိသျှတွေ၊ အမေရိကန်တွေ မိတ်ဆွေ မဟာမိတ်အဖြစ် ရှိနေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေး ကြိုးပမ်းမှုအတွက် မန်ဂွေရယ်လို့လည်း ဘာမှ မရှိဘူး။ သူတို့မှာတော့ အဖိုးတန်တဲ့ မြေတွေလည်း ရှိတယ်။ အင်အားကြီးမားတဲ့ မဟာမိတ်တွေဆီက ဒေါ်လာငွေ သန်းချီပြီး ကူညီဆောင်ရွက်ပုံတွေ ရနေတယ်။ ဒီလို အခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘဝဖြစ်ရပ်အကြောင်း လူ့ဘဝ သိနားလည်လာအောင် လုပ်ဖို့အတွက် တခြား ဘာနည်းလမ်းမျှ ရှိလို့လဲ”

ခရီးသည် လွတ်ကောက်က စိတ်အား တက်ကြွစွာဖြင့် ပြောပြန်ရာ ခရီးသည်တစ်ဦး စဉ်းစားမိလေသည်။

ဤအချိန် ဤနေရာ၌ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လိုက်နာသင့်သော ကျင့်ဝတ်အကြောင်း၊ သဘောတရားအကြောင်း ဆွေးနွေးရန် မသင့်ဟု သုံးသပ်မိလေသည်။ ထိုအခါက လူ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာက ရှေးကျလွန်းပြီး ခေတ်မမီတော့သော အယူအဆအကြောင်းများ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေမည်ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဝေဖန်မိသည်။

ယခု ပါလက်စတိုင်း ပြောက်ကျားများ၊ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းမှ အကြမ်းဖက်ဝါဒီများ၏ လုပ်ရပ်များအကြောင်းကိုလည်း နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားတို့သည်လည်း အကြမ်းနည်းဖြင့် နိုင်ငံရေး ပြောင်းလဲမှု ဖန်တီးရန် ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ခရီးသည်အနေဖြင့် ယင်း အကြမ်းဖက်နည်းဖြင့် နိုင်ငံရေးလုပ်ခြင်းကို မည်သို့မှ သဘောတူ ထောက်ခံခြင်း မပြုလင့်ကစား သူ၏စိတ်ထဲ၌ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်း အဖွဲ့အစည်းအပေါ် မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်း မဖြစ်မိချေ။ ခရီးသည်တို့ မိသားစု အဆက်အနွယ်

များနှင့် မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးဆက်ဆံခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟုလည်း သုံးသပ်မိလေသည်။

မာတာဘယ်လီတို့သည် မျိုးရိုးဇာတိမာန် ထက်သန်ပြီး သတ္တိရှိသော တိုင်းရင်း သားဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ခရိတ်တို့၏ မိဘဘိုးဘွား လက်ထက်မှစ၍ ထိုလူမျိုးများ အပေါ် ခင်မင်လေးစားခဲ့ကြသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ခရိတ်၏ပင်ကိုစရိုက်တွင် လူများစုက လူနည်းစုကို အနိုင်ကျင့်မှု၊ ကြီးနိုင် ငယ်ညည်း ဝါဒကို မုန်းစား စက်ဆုပ်သော သဘောရှိလေသည်။ နိုင်ငံရေးတွင် မလို မုန်းထားစိတ်ဖြင့် အနိုင်ကျင့်မှုကိုလည်း မုန်းတီးသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားတို့သည် အကြမ်းဖက်သမားများ ဖြစ်လင့်ကစား သူတို့၏နှစ်နာချက်၊ ခံစားချက်များကို ခရိတ်က ကိုယ်ချင်းစာကာ နားလည်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ရဲဘော်တွန်ဂါတာနဲ့ တွေ့မှာ လား”

ပြောက်ကျားသုံးဦးကမေးရာ ခရိတ်က

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် မကြာခင် သူနဲ့တွေ့ဖို့ရှိတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့က ဒီမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေပြီ ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပြ လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ပြောလိုက်ပါမယ်”

ထိုနောက် ပြောက်ကျား သုံးဦးတို့သည် ခရိတ်နှင့်အတူ မော်တော်ကားရှိရာသို့ ရွှေ့ရောက်သွားကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ရဲဘော်လွတ်ကောက်က...

“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ဝိတိုရိယ ရေတံခွန်လမ်းမကြီး ထိအောင် လိုက်ခဲ့ မယ်။ လမ်းမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကင်းလှည့် အဖွဲ့တွေနဲ့ဆုံမိရင် ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ ပြဿနာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်” ဟု ပြောလေသည်။

သို့နှင့်ပင် သူတို့သည် ညမှောင်စပြုချိန်တွင် ကတ္တရာခင်းထားသော ဟိုင်းဝေး လမ်းမကြီးသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ခရိတ်က သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လက်ကျန်စည်သွတ် စားသောက်ဖွယ်များနှင့် ဝီစကီ အရက်တို့အပြင် သူ့တွင် ပါလာသော ငွေ ဒေါ်လာ နှစ်ရာကိုပါ ပြောက်ကျား များအား ပေးလိုက်ပြီးနောက် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်တွေလိုနေတယ်လို့ ရဲဘော်တွန်ဂါတာကို ပြောလိုက်ပါ”

ရဲဘော် ဒေါ်လာက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကလည်း နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကုမ္ပဏီ၊ ချမ်းသာစွာ သွားပေရော။ ခင်ဗျားရဲ့ ထူးခြားတဲ့ သစ်သားခြေထောက်
ခရီးရှည်ရှည်ကို မြန်မြန်ကြီး သွားနိုင်ပါစေ”

ခရိတ်သည် မော်တော်ကားကို စက်နှိုး မောင်းထွက်ပြီး နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်
ဆိုက်သောအခါ ပြောက်ကျား သုံးဦးတို့သည် တောတွင်းမှ သားရဲကျားသစ်များကဲ့သို့
ထွက်ပြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၆)

“ကျွန်က ခင်ဗျားကို ပြန်မှ တွေ့ရပါတော့မလားလို့ ထင်နေမိတယ်။ ဘယ်လိုလဲ၊
ခင်ဗျားက ချီစာရီနယ်ကို တကယ်ရောက်ခဲ့ရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်စဉ်းစားပြီးတော့
လျှောက် နေလိုက်သလား။”

မြို့သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လေလံတင် ရောင်းချရေး ကုမ္ပဏီမှ ဒင်နီရယ်က
ဆိုက်အား လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။

သို့သော် ခရိတ်က မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ “ကျုပ် အခု အသက်ရှင်ပြီး ပြန်လာ
တယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟိုကို မသွားတာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေက
အပြုလူဆိုး တောပုန်းတွေပဲ”

ဤတွင်လည်း ခရိတ်က ထိုအကြောင်းကို မပြောဘဲ၊

“ခင်ဗျား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့က လူတွေကို ဆက်သွယ်လို့ ရသလား”
ဆို ပြန်မေးလိုက်ရာ ဒင်နီရယ်က ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ကျုပ်က ဒီနေ့မနက် ကိုးနာရီကမှ တဲလ်လက်စ် ကြေးနန်းရိုက်လိုက်တယ်။
သူ့ဆိုက်က ဒေသစံတော်ချိန်က ဒီထက် တစ်နာရီနောက်ကျတဲ့အတွက် အခုအချိန်
အထိ ဘာမှအကြောင်းပြန်ချက် မရသေးဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့ တယ်လီဖုန်း ခဏသုံးပါရစေ။ ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာကိစ္စတွေ ဆက်စရာရှိလို့ပါ”

“တယ်လီဖုန်းဆက်ရင် ဒီမြို့တွင်းပဲ ဆက်မှာလား။ တော်တော်ကြာ ခင်ဗျားက
မယောက်မြို့လို ပြည်ပကို ဆက်နေရင် ကျုပ် တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲတွေ အများကြီး
ဆောင်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ်က မြို့တွင်းပဲ ဆက်မှာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်စားပွဲမှာ ထိုင်ဆက်ပေတော့”

ခရိတ်သည် ဒင်နီရယ်၏ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီ
၏ ဖိုင်ထဲမှ သူ ကူးယူမှတ်သားခဲ့သော မှတ်စုများ ခေတ္တပြန်ကြည့်လေသည်။

ပထမဆုံးတယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်သည်မှာ ဟာရာရေမြို့တော်ရှိ ဇင်ဘာဘွေ
နိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန် သံရုံးသို့ ဖြစ်လေသည်။

[မှတ်ချက်။ '။ ဟာရာရေမြို့တော်သည် ယခု သူ ရောက်ရှိနေသော
ဘူလာဝေယိုမြို့မှ မြောက်ဘက် မိုင်သုံးရာခန့်အကွာတွင် တည်ရှိသည်။]

အမေရိကန်သံရုံးမှ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာ၏ အသံကို ကြားရသည်နှင့်
ခရိတ်က-

“သံရုံးက ယဉ်ကျေးမှုသံမှူး မစ္စတာမော်ဂင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ” ဟု
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ချက်ချင်းလိုပင် တစ်ဖက်မှ မော်ဂင်၏အသံကို ကြားရလေသည်။

“ဟဲ့လို၊ မော်ဂင်စကားပြောနေတယ်”

“ဟဲ့လို မစ္စတာမော်ဂင် ကျွန်တော့်နာမည် ခရိတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့
ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကျွန်တော်ဒီရောက်ရင် ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်ဖို့ မှာလိုက်
လို့ပါ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှ မော်ဂင်ဆိုသူက သွက်လက်စွာ
ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟဲ့လို ခရိတ် ခင်ဗျားလာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်က ကြိုသိနေလို့ ဖျော်နေပါတယ်။
ခင်ဗျားအားရင် အချိန်မရွေး ကျုပ်ဆီကို ခဏလာတွေ့ပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း လာချင်နေပါတယ်”

ထိုမျှနှင့် ခရိတ်က စကားဖြတ်လိုက်သည်။

ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒု ဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီသည် ခရိတ်အား ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း
အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ထားရှိကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မိမိက
ဟင်နရီထံသို့ ဆက်သွယ်လိုလျှင် အမေရိကန် သံရုံးမှ မော်ဂင်မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်
နိုင်အောင် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိက စာရေးပြီး မော်ဂင်ထံ ပေးလိုက်ပါက
သံရုံး၏ တမန်ငေးအိတ်ဖြင့် အမေရိကန်သို့ သွားမည်ဖြစ်ပြီး ဆယ့်နှစ်နာရီအတွင်း
ဟင်နရီထံသို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်သံရုံးသို့ ဆက်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် ဆက်လက်၍ ဇင်ဘာဘွေ
အစိုးရ ပြန်ကြားရေးနှင့် ခရီးသွားလာရေးဌာန ဝန်ကြီးထံသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြန်
လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းဝန်ကြီးနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်၍ မရဘဲ ဝန်ကြီး၏ အတွင်းရေးမှူး
(အမျိုးသမီး)နှင့်သာ စကားပြောခွင့် ရလေသည်။

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ
ပြောဆိုလိုက်သောအခါ အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်းပင် ဖော်ရွေစွာ
ပြောပြလေသည်။

“ဝန်ကြီးက ပါလီမန်လွှတ်တော်မှာ ရောက်နေတယ်ရှင်”

ဤသို့ပြောပြီး သူမက ခရိတ်အား ဝန်ကြီး၏ သီးသန့်တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို
ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုနံပါတ်အတိုင်း ဆွက်လိုက်ပြန်သောအခါ ပါလီမန်အတွင်း (အမျိုးသမီး)
အနီးက ပြန်ဖြေလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ မာတာဘယ်လီလူမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရှိရာ တိုင်းရင်းသားတစ်ဦး
ဖြစ်စေရာ (သူတို့၏လူမျိုးသည် ပညာတတ်ဖြစ်ကြောင်း ကြွားလိုဟန်ဖြင့်) အင်္ဂလိပ်လို
ပြောပြလေသည်။

“လူကြီးမင်းက ဝန်ကြီးနဲ့တွေ့ရင် ဘာအကြောင်းကိစ္စ ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတာ
ပြောပြပါရှင်”

“ဆွေးနွေးစရာရယ်လို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ ဆိုပါတော့။ ကျုပ်က
ဝန်ကြီးနဲ့ သိကျွမ်းသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မက ဝန်ကြီးရဲ့ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်း စာအုပ်ထဲ ချိန်းထား
တာတွေကို လေ့လာကြည့်ရ ပါဦးမယ်။ လူကြီးမင်းက နောက်ထပ် တယ်လီဖုန်း
ဆက်ဆောင်ပါတယ်”

ပါလီမန် အတွင်းဝန် အမျိုးသမီးက ပြောပြီး စကားဖြတ်လိုက်သည်။

ခရိတ်သည် သူ တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် ကြိုတင် ရေးမှတ်ထားသော စာရင်းကို
ကြည့်ပြီးနောက် ဇင်ဘာတွေအစိုးရ ကုမ္ပဏီများ မှတ်ပုံတင်ရုံးသို့ တယ်လီဖုန်း
ဆက်လိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် အဆင်ပြေသွားပြီး
သူ သိချင်သော အချက်အလက်များကို ပြောပြနိုင်သူ စာရေးကြီးတစ်ဦးနှင့် ပြောခွင့်
ရလေသည်။

“ကျုပ် သိချင်တာက အရင်တုန်းက ရိုဒီးရှား မြေယာနှင့် သတ္တုတွင်း
ကုမ္ပဏီလီမိတက်လို့ ခေါ်ပြီး အခုတော့ ရိုလင်လီမိတက်လို့ခေါ်တဲ့ ကုမ္ပဏီအကြောင်း
အိမ်ထဲ အဲဒီကုမ္ပဏီ အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်များ စာရင်းရယ်၊ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ
ဇယားတို့တွေ အကြောင်းရယ် သိချင်ပါတယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ စာရေးကြီးက

“ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားလိုချင်တာတွေကို ကျုပ်မိတ္တူကူးပြီး လေးနာရီအချိန်မှာ
ပြီးနေအောင် လုပ်ထားပါမယ်။ အခုလို မှတ်တမ်းတွေ ပြန်ရှာဖွေပြီး ကူးပေးရတဲ့
အခါအခါက ဆယ်ငါးဒေါ်လာ ဖြစ်ပါတယ်”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ခရိတ်လည်း သဘောတူကြောင်း ပြော၍ စကားဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ခရိတ်သည် ဇင်ဘာတွေ အစိုးရ မြေတိုင်းဦးစီးဌာနသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ သူ၏ အဘိုးပိုင် ကုမ္ပဏီနယ်မြေရှိ ကင်းလင်းအမည်ရှိ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ခြံနေရာနှင့် ပတ်သက်သော ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းစာချုပ် စသည်တို့ကို မိတ္တူကူးယူရန် အစီအစဉ် ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် မှတ်ထားသော စာရင်းတွင် နောက်ထပ် လူဆယ့်လေးဦး၏ အမည် ကျန်နေသေးရာ ထိုလူအားလုံးမှာ ခရိတ်ထွက်သွားခဲ့စဉ်က စိုက်ပျိုး မွေးမြူရေး လုပ်ငန်း လုပ်နေသူများချည်း ဖြစ်ကြသည်။ သူ၏ အဘိုး ဘာဝုနှင့် ခင်မင်ပြီး ယုံကြည် စိတ်ချရသူ အိမ်နီးချင်းများ။ မိသားစု၏ မိတ်ဆွေများလည်း ဖြစ်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ယခု တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြည့်သောအခါ ထိုလူ ဆယ့်လေးဦး အနက် လေးဦးကိုသာ ဆက်သွယ်၍ ရလေသည်။ ကျန်လူများက မိမိတို့၏ ခြံမြေများကို ထုခွဲရောင်းချပြီး တောင်အာဖရိကနိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြကြောင်း သိရသည်။ ကျန်ရှိသူ လေးဦးတို့၏ မိသားစုများကတော့ ခရိတ် ပြန်ရောက်လာကြောင်း သိရ သည်တွင် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

“ဟဲ့လို ခရိတ်၊ မင်း ပြန်ရောက်လာတာ သိပ် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဇင်ဘာတွေ နိုင်ငံက မင်းကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြိုဆိုနေပါတယ်ကွဲ့။ တို့တွေအားလုံးက မင်းရေးတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးကြပြီ။ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းအဖြစ် ပြတော့လည်း ကြည့်ကြ ရတယ်”

ဤသို့ အားလုံး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြရလေသည်။

သို့ရာတွင် ခရိတ်က သူ့သိချင်သော မေးခွန်းများကို စတင် မေးမြန်းသောအခါ ထိုလူများသည် ပြန်ဖြေချင်ပုံ မရချေ။

လူတစ်ယောက်ကဆိုလျှင်

“တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောရတာ မကောင်းပါဘူးကွာ။ ဒီမယ် ခရိတ်၊ ကျုပ်တို့ မွေးမြူရေးခြံကို လာခဲ့ပြီး ညစာစားရင်း တစ်ညတလေ အိပ်ပါလား။ မောင်ရင် လာမယ် ဆိုရင် အိပ်ရာနေရာကအစ အားလုံး တာဝန်ယူပါမယ်။ မောင်ရင်တို့လို လူဟောင်းတွေ မတွေ့ရတာကြာလို့ လူချင်းလည်း တွေ့ချင်လို့ပါ” ဟု ပြောလေသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ၏ လက်ရှိအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ခရိတ် မေးမြန်းသည်ကို ထိုလူများက ပြန်မဖြေချင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ညနေစောင်းသော် ဒင်နီရယ်ဆိုသူ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ အခုအချိန်အထိ တယ်လီဖုန်း ဆက်နေတုန်းပဲလား။ ဒါထက် ကိုယ့်လူ နောက်ထပ် ဟိတ်ဝီစကီတစ်လုံးလောက် သောက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဟဲ့... ဟဲ့...ဟဲ့”

ခရိတ်လည်း လိုက်လျော့သည့်အနေဖြင့် ဝိစကီ တစ်ပုလင်း ဝယ်ပေးလိုက်ရာ
ခင်နီရယ်သည် သဘောကျသွားလေသည်။

ငါးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလိုတွင် ခရိတ်သည် စင်ဘာဘေ ပြန်ကြားရေး
ဌာန၏ ပါလီမန်ရုံးသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်သည်။

ပါလီမန် အတွင်းဝန် အမျိုးသမီးက ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဝန်ကြီးမစွတာတွန်ဂါတာက လူကြီးမင်းကို သောကြာနေ့မနက် ဆယ်နာရီ
ခန့်မှာ လက်ခံတွေ့ဆုံဖို့ သဘောတူလိုက်ပါပြီ။ သူ့အနေနဲ့ လူကြီးမင်းကို မိနစ်
နှစ်ဆယ်လောက် အချိန်ပေးနိုင်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ။ ဝန်ကြီးကိုလည်း ဂျူးဇူးအထူးတင်ကြောင်း ပြော
ရမယ်။”

ခရိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဝန်ကြီးနှင့်တွေ့ရန် နောက်ထပ် သုံးရက်လိုသေးသည်။

ခရိတ်မှာ ဟာရာရေမြို့တော်သို့ မိုင်သုံးရာခရီးကိုလည်း မော်တော်ကားဖြင့် အတော်
ခရီးခရီး သွားရမည် ဖြစ်သည်။

“ဒါထက် ဇူးရစ်မြို့က ဘာမှ အကြောင်းကြားချက် မရသေးဘူးလားဗျ”

ခရိတ်က ဒင်နီရယ်အား မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ပေးတဲ့ဈေးနှုန်းမျိုးနဲ့ ကျုပ်တောင် သူတို့နေရာမှာဆိုရင် အရေးစိုက်ပြီး
အကြောင်းပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဒင်နီရယ်က သူ၏ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိစကီအရက် ထပ်ငဲ့ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နောက်ရက်များတွင် ခရိတ်သည် သူ၏ဘိုးအကြီး ဘာဂူ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း
များသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ရာ အားလုံးက သူ့အား လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆို
ပြောဆိုလေသည်။

“အရင်တုန်းကလိုတော့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေ လိုချင်သလောက် ဝယ်လို့ မရဘူး
ဆိုရမယ်။ ဒါပေမဲ့ နေရတာတော့ တယ်ပြီ မဆိုလှပါဘူး။”

အိမ်ရှင်မတစ်ဦးက ခရိတ်အား စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် တည်ခင်း ဧည့်ခံရင်း
ပြောဆိုလေသည်။

“မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေနေတဲ့ ဒီဒေသရဲ့ ထူးခြားချက်က မွေးမြူရေး
အဖွဲ့အတွက် စားကျက်တွေက အလွန်ကောင်းတယ်။ ဒီဒေသက မွေးမြူရေး
အဖွဲ့က ထုတ်လုပ်တဲ့ အမဲသားဆိုရင်လည်း အကောင်းဆုံး အမျိုးအစား အမဲသား
တွေပဲ။ ရောင်းချဖို့ ဈေးကွက်ကတော့ တောင်အာဖရိက နိုင်ငံမှာရှိလို့ ဟိုကိုပို့ရတာပဲ
ဆိုရင်လည်း အပန်းတယ်။ သို့သော်လည်း ရတဲ့ဈေးနှုန်းက သိပ်ကောင်းတဲ့အတွက်

ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါတယ်။ ဪ ခါထက် မောင်ရင်တို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဆင်းဒါးတစ်ယောက်ဆီက စာရတယ်။ သူက နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး ဟိုက မွေးမြူရေးခြံမှာ ဝင်အလုပ် လုပ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။”

ဤသို့လည်း နောက်တစ်ဦးက ခရိတ်အား ပြောပြလေသည်။

စိုက်ပျိုးရေး မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးကမူ အခက်အခဲအချို့ရှိကြောင်း ပြောပြပြန်သည်။

“ပြဿနာ လုံးလုံးမရှိဘူးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ နိုင်ငံခြားသုံးငွေရဖို့က အလွန်ခက်ခဲတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့မှာ လယ်ထွန်စက် ယန္တရားအပိုပစ္စည်းတွေ ရဖို့ ခက်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း အခုတော့ ဝန်ကြီးချုပ် မူဂါဘီ အစိုးရအနေနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အမြင်ကျယ်စပြုလာပါပြီ။ စားကုန်ထုတ်လုပ်သူတွေကို အရေးတကြီး လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ နိုင်ငံခြားက ဝယ်နိုင်အောင် သွင်းကုန်ပါမစ်တွေ ထုတ်ပေးနေပြီ။ နောက် ပြောစရာက ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံမှာ တယ်လီဖုန်းလိုင်းတွေက မကောင်းလို့ မကြာခဏ တယ်လီဖုန်း ဆက်မရဘဲ ဖြစ်တယ်။ မီးရထားတွေဆိုရင်လည်း အချိန်မမှန်ဘူး၊ ငွေကြေး ဖောင်းပွမှုကလည်း ရှိတယ်။ အစိုးရက စာသင်ကျောင်းတွေ ဖွင့်ထားပေမယ့် ငါတို့ကတော့ ကလေးတွေကို တောင်အာဖရိကကို ပို့ပြီး စာသင်စေတယ်။”

“နိုင်ငံရေး အခြေအနေကကော ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

ခရိတ်က မေးလိုက်သည်။

“နိုင်ငံရေးအကြောင်း ပြောရရင်တော့ လူမည်း အချင်းချင်း ပဋိပက္ခအကြောင်း ပြောရမှာပဲ။ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ ရှိနာအမျိုးသားတွေဟာ ကပ္ပလီလူမည်း အချင်းချင်း ဖြစ်ပေမယ့် မသင့်တင့်ကြဘူး။ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မုန်းတီးကြတယ်။ အဲဒီ ပဋိပက္ခထဲမှာ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေ ဝင်မပါတာ တော်သေးတာပေါ့။ တိုင်းရင်းသား လူမည်းအချင်းချင်း တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နေတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့ လုပ်ချင်သလို လုပ်ကြပါစေ။ ကျုပ်တို့ကတော့ လုံးဝဝင်ပြီး မပတ်သက်အောင် ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်နေလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် အခု ဒီမှာနေထိုင်ရတဲ့ ဘဝအခြေအနေက မဆိုးလှဘူးလို့ ပြောတာပေါ့။ အရင် ခေတ်ဟောင်းတုန်းကလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဒါလည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အရင်ခေတ်က အခြေအနေမျိုးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။”

“ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ နောက်ထပ် မြေယာတွေ မဝယ်ဘူးလား”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက-

“ဝယ်စရာငွေ မရှိဘူး မောင်ရင်ရဲ့”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“တကယ်လို့ ဝယ်စရာငွေရှိရင်ကော”

"အင်း ဝယ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဝယ်နိုင်တာပေါ့။ အဲဒီလို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားလိုက်
ဒီတိုင်းပြည် အခြေအနေ တည်ငြိမ်တိုးတက်လာရင် အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်။
မဟုတ်ဘဲ တိုင်းပြည်အခြေအနေ မကောင်းရင်တော့ ရင်းနှီးထားတဲ့ငွေတွေ
ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်"

"ဒါတော့ စီးပွားရေးဆိုတာ နိုင်ငံရေး အခြေအနေ တည်ငြိမ်မှုအပေါ် မူတည်
သဘောပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာနေရတဲ့ အခြေအနေက
မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မဆိုးပါဘူး။ ကျုပ်ဆိုရင် ဒီတိုင်းပြည် စစ်ဘေးစိမ့်မြစ်ရေသောက်ပြီး
အခုကျမှ ကျုပ်က အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့က မော်တော်ကား
ထုတ်လေကို အသက်ရှူလို့ ဝမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဩစတြေးလျလို နိုင်ငံကို
ပျော်ပိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး"

အလေးတေးနံနက်တွင် ခရိတ်သည် သူတည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ ပြီးနောက်
ထိုနေ့ကို ရှင်းပေးကာ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က လေလံတင်ရောင်းချရေး ကုမ္ပဏီသို့ဝင်၍ ဒင်နီရယ်အား သတင်း
ပေးသည်။

"ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ဇူးရစ်မြို့က ဘာမှ သတင်းမရဘူးလား"

"လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ တဲလ်လက်စ်ကြေးနန်းရောက်လာတယ်။
ဟော့"

ပြောပြောဆိုဆို ဒင်နီရယ်က ကြေးနန်းစာကို လှမ်းပေးသဖြင့် ခရိတ်လည်း
အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"ရိုလင်ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာအားလုံးကို ဒေါ်လာငွေ ငါးသိန်းဖြင့်
ရောင်းမည်။ ငွေကို ဇူးရစ်မြို့တွင် ပေးချေရမည်။ ဤကမ်းလှမ်းချက်သည်
ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်းသာ အတည်ဖြစ်သည်။ ထိုရက် ကျော်လွန်လျှင်
တာဝန်မခံနိုင်၊ ထိုဈေးနှုန်းထက်လည်း မလျှော့နိုင်"

ဒင်နီရယ်သည် ခရိတ်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ-

"ဘယ်နှယ်လဲ ကိုယ့်လူ၊ ဒေါ်လာငွေ ငါးသိန်း ရှာနိုင်ပါ့မလား" ဟု မေးလိုက်

"ဒါတော့ ကြိဖန်ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖို့ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်
အချိန်အသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန် မတိုင်မီ ကျုပ် တစ်ခေါက် ထပ်လာဦးမယ်"

"ဆက်သွယ်ချင်ရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာ ဆက်သွယ်ရမလဲ"

“ခင်ဗျားက ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျွန်က ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ်ပါ့မယ်”
 ဤသို့ပြောပြီး ခရိတ်သည် ဒင်နီရယ်ထံမှ နောက်ထပ် ဓာတ်ဆီတောင်း၍
 ဗောက်ဝက်ဝွန်ကားတွင် တိုင်ကီအပြည့် ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အရှေ့မြောက်စူးစူး
 ရှိ ဟာရာရေမြို့ဆီသို့ မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

မြို့ပြင်ထွက်၍ ဆယ်မိုင်ခန့် သွားမိသောအခါ စစ်ဆေးရေး ဂိတ်တစ်ခု
 တွေ့ရလေသည်။ လုံခြုံရေးအတွက် မော်တော်ယာဉ်များအား ရပ်တန့်ရှာဖွေ စစ်ဆေးသည့်
 ဂိတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည်လည်း သူ၏ ဗောက်ဝက်ဝွန်ကားကို ရပ်ပေးလိုက်ရာ ကပ္ပလီ
 (လူမည်း) စစ်သားနှစ်ဦးတို့က မော်တော်ကားအတွင်း လက်နက်ခဲယမ်း တစ်စုံတစ်ရာ
 ရှိမရှိ သေချာ စေ့စပ်စွာ ရှာဖွေကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဇင်ဘာဘွေ တတိယ
 တပ်မဟာ အမှတ်တံဆိပ်ပါသည့် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသူ အရာရှိ (လက်ဖက်တင်နှင့်)
 တစ်ဦးက ခရိတ်၏ ပတ်စ်ပို့ကို တောင်းယူပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

(တတိယမြောက် တပ်မဟာသည် လွတ်လပ်သော ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ၏
 စစ်တပ်တွင် နာမည်ကြီး တပ်တစ်တပ်ဖြစ်ပြီး ယင်းတပ်မှ စစ်သည်များအား နိုင်ငံခြား
 နည်းပြဆရာများက လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။)

ခရိတ်၏ ပတ်စ်ပို့ (နိုင်ငံကူးလက်မှတ်)မှာ ဗြိတိသျှပတ်စ်ပို့ဖြစ်ရာ ယခု
 အချိန်အထိ ထိုပတ်စ်ပို့များကို ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံတွင် လေးစားလျက်ရှိကြသေးသဖြင့်
 နာမည်ကြီး “တတိယတပ်မဟာ”မှ အရာရှိသည်လည်း ခရိတ်၏ ပတ်စ်ပို့ကြောင့်
 ရည်မှန်စွာ ဆက်ဆံလေသည်။

ညနေစောင်းသော် ခရိတ်သည် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ၏မြို့တော် ဟာရာရေမြို့သို့
 ရောက်ရှိသွားလေသည်။

[မှတ်ချက်။ ။ ဟာရာရေမြို့၏ မူလနာမည်မှာ ဆောလ်စ်ဘာရီမြို့သည်
 ဗြိတိသျှ အင်ပါယာကြီး ဘုန်းမီးထွန်းလင်း တောက်ပစဉ်က ဗြိတိသျှ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး
 လော့ဒ်ဆော်လ်စ်ဘာရီအား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် သူ၏နာမည်ကို အသုံးပြုခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။]

ရိုးရှားနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ ဖြစ်လာသောအခါ မြို့တော်၏
 အမည်ကိုလည်း ဟာရာရေဟု ပြောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟာရာရေဆိုသည်မှာ
 ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား ရှိနာလူမျိုးတို့၏ အကြီးအကဲ(စော်ဘွား)ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး)၏
 နာမည်ကို ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် မြို့တွင်းသို့ရောက်လျှင် အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်လေ
 သည်။

အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်သော် ဟာရာရေမြို့မှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်ပေပြီး လမ်းများတွင်လည်း အထူးစည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆယ့်ခြောက်ထပ် မြို့သာ မိန့်မာတာပါ ဟိုတယ်ကြီးကလည်း အလွန်ခေတ်မီပြီး ခမ်းနားသပ်ရပ်လှ သေးသည်။ ထို ဟိုတယ်၌ ဘာသာစကားမျိုးစုံလည်း ကြားနေရသည်။

တိုးရစွ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအပြင် နိုင်ငံခြားမှလာရောက်သည့် စီးပွားရေး ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဘဏ်တိုက်သူဌေးကြီးများ၊ နိုင်ငံခြားမှ ထိပ်သီးနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များကဲ့သို့သော အထူးစည်သည်တော်များ ယင်းဟိုတယ်၌ တည်းခိုကြသော အကြောင့် ဘာသာစကားမျိုးစုံ ကြားနေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဧင်ဘာဘွေ စစ်တပ်အား ဆရာကွန်သင်ကြားပေးသူ နိုင်ငံခြားမှ စစ်ဘက်အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိပေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုဟိုတယ်ကြီး၌ပင် တည်းခိုရန် စိတ်ကူးပြီး သွားရောက်သော အခါ တာဝန်ကျ ဟိုတယ်စာရေးက အခန်းလွတ် မရှိဟု ပြောလေသည်။ သို့သော် အခြားတစ်ခု လက်မလျှော့ဘဲ လက်ထောက်မန်နေဂျာထံသို့ သွားရောက် ပြောကြည့်လေ သည်။

ကံအားလျော်စွာ ထိုလူမှာ ခရိတ်၏စာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးသည့်ပြင်၊ ရုပ်မြင်သံကြား စာအုပ်လမ်းအဖြစ် ထုတ်လွှင့်သည်ကိုလည်း ကြည့်ရသဖြင့် အဆင်ပြေသွားကာ ခရိတ်အား ဟိုတယ်ဆယ့်ငါးထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်း ရရှိအောင် စီစဉ်ပေးလေသည်။

ခရိတ်လည်း ထိုအခန်းကို လက်ခံယူပြီးနောက် ရေမိုးချိုးကိုယ်လက် သန့်စင် သည့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများက သူ့အတွက် ပန်းစည်းများ၊ သစ်သီးများနှင့် တောင် အစားအနပ်နိုင်ငံလုပ် ရှန်ပိန်အရက်တစ်ပုလင်းပါ လာပို့ပေးလေသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ခရိတ်အား မိတ်ဆက်လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ထိုနေ့အဖို့ ပြင်ဘက် မထွက်တော့ဘဲ ဟိုတယ်အခန်းတွင်းမှာပင် နေပြီး ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီထံသို့ အစီရင်ခံစာ ထိုင်ရေးရာ ညသန်းခေါင်အချိန် ကျမှပင် ပြီးသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကိုးနာရီခွဲတိတိတွင် သူသည် ဧင်ဘာဘွေဝန်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့တာနှင့် တွေ့ဆုံရန် ပါလီမန်လွှတ်တော် အဆောက်အအုံသို့ သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ဝန်ကြီး၏အတွင်းရေးမှူးက ခရိတ်အား လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ စောင့်ခိုင်း ပြီးမှ ဝန်ကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဧင်ဘာဘွေဝန်ကြီး တွန်ဂါသည် ခရိတ်ကို မြင်မြင်ချင်း သူ၏စားပွဲတွင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် တစ်ချိန်က ရင်းနှီးစွာ သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သူ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသား တွန်ဂါတာအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လျှင် ယခင်ကထက်စာလျှင် ထူးထူး

ခြားခြား တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ကာ ဩဇာညောင်းသည့် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအသွင် ဆောင်လျက်ရှိကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခရိတ်သည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်အချို့ကို သတိရမိသည်။

တစ်ချိန်က တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်၏ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တောနက်များသို့ သွားသည့်အခါ တွန်ဂါတာက ခရိတ်၏ သေနတ်ကို ထမ်းလိုက်ရလေသည်။ ဤကား ယခင် မျက်နှာဖြူ အစိုးရလက်ထက်၊ ခရိတ်သည် အစိုးရ၏ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ်ကောင်ရှောက်ရေးဌာနတွင် အရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ တွန်ဂါတာသည် သာမန်တိုင်းရင်းသားလူမည်းတစ်ဦး မဟုတ်။ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့တွင် ရှေးအခါက ဘုရင်ရှိခဲ့ရာ တွန်ဂါတာ သည် မာတာဘယ်လီ ဘုရင်များ၏ မျိုးရိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူ၏အဘိုး၏ ဖခင် ဘာဇိုသည် ၁၈၉၆ ခုနှစ်က မျက်နှာဖြူ ဗြိတိသျှ အစိုးရအား လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ခဲ့သော မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် တော်လှန်ရေး မအောင်မြင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားသဖြင့် ဘာလီသည် ကြိုးပေးကွပ်မျက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

တစ်ဖန် သူ၏အဘိုး၏ အဘိုး ဂန်ဒန်ဆိုသူမှာ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတို့၏ နောက်ဆုံးဘုရင် လိုတင်ဂူလာနှင့် ဖအေတူမအေကွဲ့ ညီအစ်ကို တော်စပ်လေသည်။ ယခု ဘူလာဝေယိုမြို့သည် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ မြို့တော်ပင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်များက မာတာဘယ်လီဘုရင်နှင့်တကွ ခေါင်းဆောင်အားလုံး ကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

တွန်ဂါတာသည် ဤသို့လျှင် မာတာဘယ်လီ မင်းမျိုးမင်းနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသူ ပီပီ ဥပဓိရုပ်အားဖြင့် အလွန်ခွဲညားသူ ဖြစ်သည့်အပြင် အရပ်ခြောက်ပေကျော်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် အထူးသန်မာ တောင့်တင်းသူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုင်းရင်းသားလူမည်းတို့၏ မျက်နှာဖြူ အစိုးရအား တိုက်ခိုက်တော်လှန်ခဲ့သော တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲတွင် တွန်ဂါတာ သည် အလွန်ထူးချွန် ထက်မြက်သောပြောက်ကျား စစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ယခုတစ်ဖန် မိတ်ဆွေဟောင်း တွန်ဂါတာအား ဝန်ကြီးအဖြစ် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်မိလေသည်။

“ရဲဘော်ဝန်ကြီးနဲ့ အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့ဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ တွန်ဂါတာကလည်း ယင်းဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်ပြောလေသည်။ သို့သော် သူ၏ ဟန်

အခုအရာက ခရိတ်အား တွေ့ဆုံရသည်ကို ဝမ်းသာသည့်ဟန်မျိုး မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာထား
အိမ်ထင်းတင်း ဖြစ်နေသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒီနိုင်ငံက ထွက်သွားဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။
ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်၊ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ကျေးဇူးရှိခဲ့တာတွေလည်း စာရင်းရှင်းခဲ့
ပြီတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ထွက်သွားခိုင်းတယ် မဟုတ်လား။”

“ခင်ဗျား ကျုပ်အတွက် ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့တာတွေကိုလည်း ကျေးဇူး အထူး
ဆင်မိတယ်”

ခရိတ်ကလည်း မပြုံးမရယ်ဘဲ ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ခင်ဘာတွေနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ပြည်တွင်းမှ ပစ္စည်းများ ပြည်ပသို့
ထုတ်ယူသွားခြင်းကို ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်ထားရာ ခရိတ်၏ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောဘာဝုကို
ပြင်ပသို့ ထုတ်ယူခွင့် ထုတ်ကုန်ပါမစ် ရရှိအောင် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာက ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သဖြင့် ခရိတ်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျား ကျေးဇူးတင်တာကို မလိုချင်ဘူး။”

တွန်ဂါတာက ဤကဲ့သို့ လေသံ ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း
သူ၏ မျက်လုံးများကမူ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်လျက် ဟန်ဆောင်ပြောနေသယောင်
ဖြစ်သည်ဟု ခရိတ်က ထင်မိလေသည်။

“အခု ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ လာပြီး ဆက်ဆံတာကိုကော
ထက်မခံချင်ဘူးလား။”

ခရိတ်က အကဲခမ်းသည့် သဘောဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံရေးဟာ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲ စစ်မြေပြင်မှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ဒီနိုင်ငံက ခင်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒအလျောက် ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။
အခု ဘာကြောင့် ပြန်လာတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနိုင်ငံကို ကျုပ်ရဲ့ မြေယာလို့ သဘောထားတဲ့
အထွတ်ပါပဲ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် တွန်ဂါတာသည် ဒေါသထွက်သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်လာ
သည်။

“ဪ ဒီနိုင်ငံက မြေယာတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မြေယာလို့ ပြောလိုက်တာလား။
အခုပြောလိုက်ပုံက မျက်နှာဖြူ နယ်ချဲ့သမားတစ်ယောက် ပြောသလို လေသံမျိုး
ဖြစ်နေပါကလား။”

“ကျုပ်က အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒီနိုင်ငံက မြေယာတွေကို ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတွေက သေနှုတ်နဲ့
ပြုစုကြတာပဲ။ အဓမ္မယူခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေက

သေနတ်နဲ့ ပြန်ခြိမ်းခြောက် ယူတော့မှပဲ မြေယာတွေကို ပြန်စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ မြေယာဆိုတဲ့ စကားမျိုး မပြောပါနဲ့။”

“ခင်ဗျားက စစ်တိုက်တဲ့နေရာမှာ ပြင်းထန်သလောက် မုန်းတီးတဲ့နေရာမှာ လည်း ပြင်းထန်နေတာကိုး။ ကျုပ်ကတော့ ဒီနိုင်ငံကို ပြန်လာတာဟာ မုန်းတီးတဲ့စိတ်မွှေးဖွဲ့ လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ပြန်လာရတဲ့အကြောင်းက ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားအတွင်းက ဆွဲဆောင် မှုကြောင့် ပြန်လာတာပဲ။ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရတဲ့ ဒီနိုင်ငံ ပြန်လည်ထူထောင် ရေးမှာ ကျုပ်က တစ်ဖက်တစ်လမ်း ကူညီနိုင်လိမ့်မယ် ထင်လို့လည်း လာခဲ့တာပဲ”

ခရိတ်၏စကားအဆုံးတွင် တွန်ဂါတာသည် ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ခဏကြာမှ စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကင်းလင်းစိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံရှိရာကို သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကတစ်ဆင့် မြောက်ဘက် ချီစာရီနယ်ကိုလည်း သွားခဲ့တယ်”

တွန်ဂါတာက ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ခရိတ်သည် အံ့သြသွားမိသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မျက်လုံးတွေက အလွန်စူးရှပြီး အမြင်လည်း သိပ်သန်ပါကလား။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို မြင်တာပဲကိုး”

ခရိတ်က ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ အဲဒီမြေတွေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုစာရွက်စာတမ်းတွေကို မိတ္တူကူးယူဖို့ စီဥဉ်ခဲ့တယ်။ မြေယာဝယ်ယူဖို့ ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားနားလည် ထားဖို့က ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ မြေယာအရောင်းအဝယ်လုပ်ရင် အစိုးရရဲ့ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ရမှသာ လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား။ မြေယာ ဝယ်ယူမယ် ဆိုရင် အဲဒီမြေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အသုံးပြုတယ်ဆိုတာရယ်၊ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံငွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကိုပါ အစိုးရကို တင်ပြဖို့လိုတယ်”

“ကျုပ် ဒါတွေ နားလည်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားက မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံလိုပါတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့တယ်။ မိတ်ဆွေဟောင်းအဖြစ် ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီက အကူအညီ တောင်းမလို့ မဟုတ်လား”

ခရိတ်သည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရာ တွန်ဂါတာက ဆက်လက်၍ “မျက်နှာဖြူလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက မာတာဘယ်လီ မိသားစုငါးဆယ်ကို စားဝတ်နေရေးပြေလည်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမျက်နှာဖြူ လုပ်ငန်း ရှင်တစ်ဦးက အကြီးအကျယ် တိုးတက်ကြီးပွား ချမ်းသာနိုင်သလောက် တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားတွေကတော့ မသေရုံတမည် မဝတဝစားရပြီး အဝတ်

အဘယ့်အတွက် ကောင်းကောင်းမဝတ်နိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား” ဟု သရော်သလို ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခရိတ်သည် စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်မိလေသည်။

“ဒီမယ် ကျုပ်ပြောပါဦးမယ်။ မျက်နှာဖြူလူမျိုး စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းရှင် အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် ဒီနိုင်ငံအတွင်းကို ဒေါ်လာငွေ သန်းချီပြီး ရင်းနှီးမြုပ်နှံ ချွေးယူလာရတယ်။ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား အမြောက်အမြားကို အလုပ်အကိုင်ပေးတဲ့အပြင် သူတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးသာမက သားသမီးတွေ ပညာ သင်ကြားရေးပါ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးပေးတယ်။ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေက အကျိုး မြင်ခဲ့တာတွေကိုတော့ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

ခရိတ်က မခံချင်သဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း တွန်ဂါတာက လက်မခံချေ။

“ခင်ဗျားအဖို့ ဒီနိုင်ငံမှာ ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ဖိမ်ခံသင်္ဘောကို ပြန်လှောင် ကောင်းလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ နေရာကိုပဲ ပြန်သွားလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ခြေတစ်ဖက် ပြတ်ခဲ့ရတာလောက်နဲ့ တော်လောက်ပြီလို့ ချစ်သေး။ ကြာရင် ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းပါ ပြုတ်သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်သွား လိမ့်မယ်။ ကျုပ်ခင်ဗျားကို ဆက်ပြောစရာဘာမှ မရှိတော့ဘူး”

ပြောရင်းနှင့် တွန်ဂါတာသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူ၏မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်လျက်ပင် ရှိနေသည်ဟု မြင်က ထင်မိလေသည်။ ဘာကို ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟူ၍ကား ခန့်မှန်း၍ မရချေ။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိသဖြင့် တွန်ဂါတာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မိန့်တိုင်း ပြောလေသည်။

“ကျုပ် ချီဇာရီအရပ်ကို သွားတော့ လူသုံးယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူတို့ တွေ့တွေ့က လွတ်ကောက်၊ ပီကင်းနဲ့ ဒေါ်လာဖြစ်တယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားကို ခေါ်လိုက်တယ်”

ခရိတ်၏ စကားမဆုံးမီ တွန်ဂါတာသည် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာ တာဖြင့် ခပ်ထန်ထန် ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျား ဆက်မပြောပါနဲ့။ တိတ်တိတ်နေလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ် ကျုပ်တို့ကဲ့သို့ ကိစ္စတွေမှာ ဝင်စွက်ဖက်တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့လည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီတိုင်းပြည်က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ခရိတ်သည်လည်း စိတ်တိုလာသဖြင့်

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်သွားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မြေယာဝယ်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်တာကို အစိုးရက တရားဝင် ပယ်ချလိုက်မှပဲ ချွေးနိုင်မယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးထွက်သွားစေရမယ်။ အဲဒါတော့ ကျုပ် အာမခံတယ်”
 ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာသည် တစ်ချိန်က ခရိတ်နှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူ ဖြစ်ပါလျက် ယခု တင်းမာစွာ ဆက်ဆံနေခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေပေသည်။ ခရိတ်အနေဖြင့် ယင်းသို့ ဆက်ဆံလိုက်ခြင်းကို အောင့်သက်သက် ဖြစ်မိလေသည်။ သူ၏ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို တွန်ဂါတာက သိနေခြင်းမှာ ဇင်ဘာတွေအစိုးရ ထောက်လှမ်းရေးမှ သူ၏နောက်မှ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရပေမည်။

ခရိတ်သည် ဝန်ကြီးထံမှပြန်ထွက်လာပြီး သူ၏ မော်တော်ကားပေါ်သို့ ပြန်တက် ထိုင်ကာ ချက်ချင်း စက်မနှိုးသေးဘဲ တွန်ဂါတာ၏ ဆက်ဆံလိုက်ပုံကို ပြန်လည် သုံးသပ် ဆင်ခြင်ကြည့်လေသည်။

မိမိ၏ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံတွင် မြေဝယ်ယူရန် စီစဉ်သည်ကို တွန်ဂါတာက မလိုလားဘဲ ဆန့်ကျင်သည့် စကားတွေချည်း ပြောခဲ့သည်။ သူ၏အကြောင်းပြချက် များကလည်း ခိုင်လုံခြင်း မရှိ။

ခရိတ်အနေဖြင့် တွန်ဂါတာကို ကောင်းစွာ သိခဲ့လေရာ သူသည် ယခင်က မည်သည့်အခါမှ အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံသော စကားမျိုး ပြောလေ့မရှိချေ။ သူ ပြောလိုက်ပုံကို အကဲခတ်ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထဲမှ ယုံကြည်ချက်မရှိဘဲ မပြောမဖြစ်၍ ဇွတ်အတင်း မိမိအား ဆန့်ကျင်သည့် စကားတွေ ပြောနေရသည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖန် ချီဇာရီဒေသတွင် မိမိနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျား သုံးဦးအကြောင်း စတင်ပြောလိုက်ချိန်တွင် တွန်ဂါတာက စိတ်ဆိုး ဟန်ဖြင့် ဆက်မပြောရန် ဟန့်တားလိုက်ခြင်းကလည်း စဉ်းစားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။

မိမိက လွတ်ကောက်၊ ပီကင်း၊ ဒေါ်လာစသော ပြောက်ကျားတို့၏ နှာမည်ဝှက် များကို ပြောလိုက်စဉ် တွန်ဂါတာသည် ထိုနှာမည်များကို ကောင်းစွာ သိနေပုံရသော် လည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် မိမိအားဆက်မပြောရန် တားမြစ်ခြင်းမှာ သဘာဝမကျချေ။

ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိမသိသေးသော လျှို့ဝှက်ကိစ္စများ၊ အတွင်းရေးများ အတော်များများ ရှိနေ၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ် မိသည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ဗောက်ဝက်ဝွန် မော်တော်ကားဖြင့် မောင်းထွက်လာရာ တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ မွန်းတည့်လုမြီဖြစ်သည်။

သူ၏အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် အရက်သောက်ရန် ကျင်ပုလင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီးမှ စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းလာသဖြင့် ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ကော်ဖီ မှာယူလိုက်သည်။

သူသည် အမေရိကန်ပြည် နယူးယောက်မြို့တွင် ရှိစဉ်က နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာပင် အရက်သောက်သော အလေ့အကျင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံသို့

ပြန်ရောက်လာချိန်၌ ထိုအလေ့အကျင့်ကို ပျောက်ပစ်မှ သင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် အထက်မသောက်ဘဲ နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကော်ပီသောက်ပြီးနောက် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီထံသို့ သွားခဲ့မည် သူ၏အစီရင်ခံစာကို ပြန်၍ ထပ်မံ ဖြည့်စွက်ရေးသားလေသည်။ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာနှင့် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားတော်လှန်ရေးသမားများတို့ အထက်သက်နေပုံအကြောင်း၊ မိမိက မြေဝယ်ယူရန်စီစဉ်ခြင်းကို တွန်ဂါတာက ဆန့်ကျင် ဆွဲကြောင်း စသည်တို့ကိုလည်း အစီရင်ခံစာတွင် ထည့်သွင်းရေးသားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ ရည်ရွယ်ထားသော ကင်းလင်းမြေယာကွက်ကို ဝယ်ယူပြီး ထိုရေစရီးသွား ဧည့်သည်များအတွက် စခန်းတစ်ခု တည်ဆောက်ရန် အစီအစဉ်များကို တွန်ဂါတာသည် ရင်းနှီးမြုပ်နှံငွေ ပမာဏနှင့်တကွ သူ၏သုံးသပ်ချက်များအကြောင်း အပြည့်အစုံ ဖာတမ်းတစ်ခု ရေးလေသည်။

အထူးသဖြင့် ခေမံဘေမီမြစ်ဘေး၌ တိုးရစွစရီးသည်စခန်း ဖန်တီးပါက မည်မျှ အောင်မြင်အကျိုးရှိနိုင်ပုံကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ယင်းစာတမ်းနှင့်တကွ သူ၏ အစီရင်ခံစာတို့ကို စာအိတ်နှစ်လုံး ဖြင့် ခွဲထည့်ပြီးနောက် သူ၏မော်တော်ကားဖြင့် အမေရိကန်သံရုံးသို့ မောင်းထွက်ခဲ့ သေးသည်။

သံရုံးမှ ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေ၍ ခရိတ်သည် အံ့ဩမိလေသည်။

ထိုလူသည် ခရိတ်အား ခရီးဦးကြိုပြုပြီး ရုံးခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုခန်းကပေးသော စာအိတ်နှစ်အိတ်ကို လက်ခံယူပြီးနောက် ထိုလူက

“ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ညွှန်ကြားထားတာ ရှိပါတယ်။

ခင်ဗျား ဒီမြို့ကိုရောက်တုန်း ဒီကလူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါလို့ ဆိုတယ်။ ဒီနေ့ ညနေဘက် ပြင်သစ်သံအမတ်ကြီးနေအိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီပွဲကို ခင်ဗျား အားလုံးရင် လူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ဖို့ရာ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်။ ဧည့်ခံပွဲက ညနေခြောက်နာရီ ဘာဘက်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား လာနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ”ဟု ပြောလေသည်။

ခရိတ်ကလည်း လိုက်လျောသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ဧည့်ခံပွဲကို လာချင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက အခု ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းနေပါသလဲ”

“မိုနိုမာတာပါ ဟိုတယ်မှာပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြောက်နာရီမထိုးမီ ခင်ဗျားကို လာခေါ်ပါ့မယ်”

သံရုံးမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ခရိတ်သည် ယဉ်ကျေးမှု အရာရှိဆိုသူ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိလေသည်။

ထိုလူသည် သံရုံးတွင် ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိ အမည်ခံထားသော်လည်း စင်စစ် အားဖြင့် ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုမှ လျှို့ဝှက်တာဝန်ဖြင့် ဇင်ဘာဘွေ နိုင်ငံသို့ လာရောက်နေခြင်း ပေလော။

အခန်း (၇)

ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပရာ နေရာကား ဟာရာရေမြို့တော်ရှိ ပြင်သစ်သံအမတ်ကြီး၏ နေအိမ် မြက်ခင်းပြင်တွင် ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ဝင်းအတွင်း လွင့်ထူထားသော သုံးရောင်ခြယ် ပြင်သစ်နိုင်ငံတော်အလံ သည် ညနေခင်း၏ လေပြည်လေညင်း အရှိန်ဖြင့် တလူလူလွင့်လျက်ရှိနေပြီး လှပသော ပန်းပင်များကလည်း ရှုခင်းကို တင့်တယ်စေလေသည်။

ဧည့်သည်များအား စားသောက်ဖွယ်များ တည်ခင်းဧည့်ခံသူ သံရုံးမှ စားပွဲထိုး များသည် အနီရောင်ဦးထုပ်၊ အဖြူရောင်ဝတ်စုံတို့ဖြင့် အထူးသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား ကြသည်။ ရှန်ပိန်အရက်ကတော့ နာမည်ကြီး ဘိုလင်ဂျာအမျိုးအစား ရှန်ပိန်အကောင်းစား ဖြစ်သည်။

မြက်ခင်းပြင်တစ်နေရာတွင်ကား ရဲတပ်ဖွဲ့တီးဝိုင်းက သာယာငြိမ်ညောင်းသော တေးဂီတသံများဖြင့် တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေလျက် ရှိသည်။

ခရိတ်သည် ရှုခင်းကိုကြည့်ရင်း တစ်ချိန်က (မျက်နှာဖြူ အစိုးရလက်ထက်) ရိုဒီးယားနိုင်ငံ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ဧည့်ခံပွဲနှင့်မခြားပါတကားဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

လာရောက်သော ဧည့်သည်များအနက် အများဆုံးမှာ တရုတ်နှင့် ကိုရီးယား လူမျိုးတို့ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် ဇင်ဘာဘွေအစိုးရက အထူးအလေးပေးခြင်း ခံရသူ အထူးဧည့်သည်တော်များ ဖြစ်နေကြပေသည်။ အရေးပေးရလောက်အောင်လည်း တရုတ်နှင့် ကိုရီးယားတို့က ဇင်ဘာဘွေအစိုးရအား အများဆုံး အကူအညီ ပေးနေ ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲအတွင်းက လက်ရှိအာဏာရ ရှိနာတိုင်းရင်းသားတို့၏ တပ်များကို ထိရောက်စွာ ကူညီအားပေးခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်က ဆိုဗီယက်ရုရှတို့ကမူ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စု ဘက်ကိုသာ အားပေးခြင်းကြောင့် ခြေလှမ်း မှားသွားသလို ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယခု လွတ်လပ်သော ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံတွင် ရှိနာ လူမျိုးအုပ်စုက အင်အားအများစုဖြင့် အစိုးရဖွဲ့လိုက်သော ဝန်ကြီးချုပ်မူဂါဘီအစိုးရသည် ဆိုဗီယက်တို့အား လုံးဝ မျက်နှာသာ မပေးတော့ချေ။

ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်သူများသည် ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် အချင်းချင်း စကားပြော
ကြလေသည်။ ရှုအမျိုးသားတို့ကမူ အခြားလူများနှင့် မရောနှောဘဲ သူတို့အုပ်စုလိုက်
တစ်နေရာတွင် စုရုံးနေကြသည်။ သူတို့ထဲတွင် ယူနိုဖောင်းဝတ်အချို့ကို ခရိတ်က
သည် ပြောလေသည်။ သို့သော် ရာထူးအဆင့်အားဖြင့် အရာရှိငယ်များသာဖြစ်ပြီး
ကလေး (ဗိုလ်မှူးကြီး)အဆင့်ရှိသူ ဆို၍ တစ်ယောက်မှ မပါချေ။

အမေရိကန်သံရုံးမှ အရာရှိ မော်ဂင်သည် ခရိတ်ကို အိမ်ရှင်ပြင်သစ်သံအမတ်
ဦး ခန့်မောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ခန့်မောင်သည် ခင်ပွန်း သံအမတ်ကြီးထက်
အသက်သုံးဆယ်ခန့် ငယ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။ သူမသည် ပြင်သစ်ပြည်
အခြေစိုက်မှု နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်ဝတ်စုံ ဖြစ်ဟန်တူသော အလွန်လှပသည့်
အင်္ကျီတစ်စုံ ဝယ်ဆင်ထားလေသည်။

မိတ်ဆက်ပေးချိန်တွင် ခရိတ်သည် ဥရောပလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်း
နည်းစနစ်ကို ဦးညွှတ်၍ သံအမတ်ကတော်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ငုံ့၍ နမ်းရွပ်ရင်း-

“တွေ့ရတာ အထူး ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်
နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ သံအမတ်ကတော်လည်း သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ခရိတ်အား
အင်္ကျီတစ်လုံး သေချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး အခြားဧည့်သည်တစ်ဦးထံသို့ ထွက်သွား
လေသည်။

သံရုံးမှ ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိ မော်ဂင်သည် ခရိတ်အနားသို့ ကပ်၍ ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်...

“မတွေ့ဟင်နုရိက ပြောတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အမျိုးသမီးတွေ ကျလောက်
အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ညှို့ဓာတ် ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီမှာတော့ သံတမန်ရေးရာ
ပြုသောတော့ မပေါ်မှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ဟဲ...ဟဲ” ဟု ရယ်စရာလုပ်၍ ပြော
လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လောလောဆယ် ကျုပ်က ရှန်ပိန်အရက် သောက်တာ
ကလေးနဲ့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ”

ခရိတ်ကလည်း ရယ်ကာမောကာဖြင့် အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အာဖရိကတိုက် အလယ်ပိုင်းရှိ သမ္မတနိုင်ငံများမှ အမျိုးသမီးတို့သည် ဧည့်ခံ
ပွဲသို့ ဆိုင်းရင်းသားဝတ်စုံများဝတ်၍ လာကြရာ သူတို့၏ ဝတ်စုံများကလည်း အရောင်
အလွန်ပြုံး လှပတင့်တယ် နေလေသည်။

ခရိတ်သည် ဧည့်ခံပွဲစခန်းကိုကြည့်ရင်း သူ၏ဘိုးအေကြီး ဘာဂူကို သတိရမိ
လေသည်။

“ဘိုးဘိုး အခု မရှိတော့တာဘဲ တစ်မျိုးကောင်းပါတယ်။ ရှိနေရင် ဒီလို
ပွဲကို မြင်နေရဦးမယ်”

ဤသို့လည်း စိတ်ထဲမှ ဘိုးအေကြီးအား တိုင်တည်လိုက်မိသည်။

ထိုနောက် မော်ဂင်က...

“ခင်ဗျားက ခြံတိသျှလူမျိုးတွေနဲ့ ရင်းနှီးမှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”ဟု ဆိုကာ ခြံတိသျှသံအမတ်ကြီးကတော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။ အမျိုးသမီးမှာ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန် ခိုင်မာပုံရပြီး ဆံပင်ကို ဝန်ကြီးချုပ်မစွက်သက်ချာ၏ ဆံပင်ပုံမျိုး ဆန်ဆန် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ထားလေသည်။

သံအမတ်ကတော်သည် ခရိတ်၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးသူ ဖြစ်၍...

“ရှင်စာအုပ်ထဲက အကြမ်းဖက်မှု အခန်းတွေမှာ များလွန်းလို့ ကျွန်မတော့ တယ်ပြီး သဘောမကျမိဘူးရှင်၊ အဲဒီအခန်းမျိုးတွေ စာအုပ်ထဲထည့်ရေးဖို့ တကယ်ပဲ လိုအပ်လို့လား”ဟု ဝေဖန်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ဒီလို ရှိပါတယ်။ အာဖရိက တိုက်ကြီးဟာ အကြမ်းဖက်မှုတွေ အမြဲလိုလို ရှိတတ်တဲ့ဒေသ ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအချက်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး ပျောက်ထားလိုက်ရင် စာရေးဆရာကောင်း ဘယ်ပီသတော့မှာလည်း ခင်ဗျာ”

ခရိတ်က ပြန်၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ခရိတ်အား သေချာစွာ ကြည့်နေလေသည်။ ပတ်ထားပုံကတော့ အပေါ်ပိုင်း၌ တီရှပ်တစ်ထည် ဝတ်ထားပြီး ချည်ထည်စကတ်ဖြင့် ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင်လည်း မိတ်ကပ်အလှပြုပြင် ခြယ်သထားခြင်း အလျှင်မရှိချေ။ ပခုံးတစ်ဖက်တွင်မူ နီကွန် အမျိုးအစား ကင်မရာတစ်လုံး လွယ်ထား လေသည်။

သူမသည် ခရိတ်အား အထူးစိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သို့ရာတွင် ခရိတ်က သူမကိုမြင်၍ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌မူ အမျိုးသမီး သည် လျင်မြန်စွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး သူမ၏ဘေးနားရှိ လူတစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။ ထိုလူမှာ ဇင်ဘာတွေ စစ်တပ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသူ တိုင်းရင်းသား လူမည်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရှိရာ တိုင်းရင်းသား ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖင်ရှားသည်။ သူ၏ပခုံးမှာ ရာထူးတံဆိပ်ကိုကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်အဆင့်ရှိကြောင်း သိသာပေသည်။ အင်္ဂါရုပ်အားဖြင့် ထိုလူသည် အမေရိကန်မှ ကပ္ပလီ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဟယ်ရီဘယ်လာဖွန်တီကဲ့သို့ ခုံညားချောမွေ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်က ထိုလူအား စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို မော်ဂင်က သတိပြုမိသဖြင့်...

“ကဲ...လာဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်”ဟု ဆိုကာ ခရိတ်အား ထိုလူအနီးသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ဇိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာခင်ဗျား မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ဟောဒါက နာမည်ကျော် မစ္စတာခရိတ် ဖြစ်ပါတယ်”

မော်ဂင်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လျှင် ထိုလူကလည်း သွက်လက်စွာပင်...

“ဟဲလို... မစ္စတာခရိတ် တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်တွေကို မဖတ်ဖူးသေးတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျုပ်မှာက အလုပ်တွေ မလုပ်နိုင်လို့ ဖတ်ဖို့ အချိန်မရလို့ပါ” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်ပြော

တစ်ဖန် မော်ဂင်က ခရိတ်ဘက်သို့လှည့်၍...

“ဇိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ပြည်ထဲရေးနဲ့ လုံခြုံရေးဌာနဝန်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်” ဟု

ခရိတ်သည် ထိုလူနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...

“ဇိုလ်ချုပ် တာဝန်ယူထားတဲ့ ဌာနကတော့ အလွန်ခက်ခဲတဲ့ ဌာနတစ်ခု ပြောလိုက်ပြီး ထိုလူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးများက အထူးပင်တောက်ပြောင်စူးရှပြီး စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန် ထက်မြက် သော သောက၏ အသွင် ဆောင်နေရာ ခရိတ်သည် ထိုလူအား မြင်မြင်ချင်း သဘော ကျလှပ ဖိလေသည်။ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်၍ လိုအပ်လာလျှင် ရက်စက်မည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသော်လည်း ခရိတ်သည် ထိုလူနှင့် ဆက်ဆံ၍ အဆင်ပြေနိုင် ဝန်ဆောင်မှု ယူဆမိလေသည်။

“အလုပ်တာဝန်က ခက်ခဲတယ်လို့ ဆိုရပေမယ့် လောကမှာ ဘာအလုပ်မဆို အလုပ်ကလည်း မလွယ်လှပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လို စာအုပ်ရေးတဲ့ အလုပ်ကလည်း မလွယ်လှပါဘူး။ မစ္စတာခရိတ်”

ဇိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည် ထိုလူအား ပို၍ပင် သဘော ကျလှပလေသည်။

သံရုံးအရာရှိ မော်ဂင်အနီးရှိ အမျိုးသမီးကို ညွှန်ပြရင်း-

“ဟောဒါကတော့ မစ္စဆယ်လီ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

သူမသည် စောစောက ခရိတ်အား လှမ်းကြည့်နေသူပင် ဖြစ်ပြီး ခရိတ်ကလည်း မိတ်ဆက်ပေး၍ ပြန်ကြည့်ခဲ့သည်။ သူသည် ဆယ်လီနှင့် နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်မှာ အခါအခွင့်ရုံ ဖြစ်သော်လည်း သူမနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။

“ကျွန်မနဲ့ မစ္စတာခရိတ်တို့က တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးပါပြီ ရှင်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မကို မှတ်မိပါမလား မပြောတတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏လက်ကို ရင်းနှီးစွာ ကိုင်လိုက်ပြီးမှ မော်ဂင်ဘက်သို့လှည့်၍...

“ကျွန်မ အမေရိကန်က ပြန်ရောက်ပြီးတော့ ရှင်နဲ့ မတွေ့ရသေးတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဓာတ်ပုံပြပွဲ စီစဉ်ပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ။ ဒါထက် ရှေ့အပတ်ထဲ တစ်ရက်ရက် နေ့လယ်စာ အတူစားကြရအောင် နော်”

မော်ဂင်က ပြောပြီး ခရိတ်ဘက်သို့လှည့်၍ ရှင်းပြလေသည်။

“...လိုပါစင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က ဆယ်လီရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ပြပွဲတစ်ခုဖြစ်အောင် စုပြီး အာပရိကတိုက်မှာရှိတဲ့ အမေရိကန် ကောင်စစ်ဗန်ရုံးတွေကို လှည့်လည်ပြသခဲ့ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေကတော့ အလွန်ကောင်းလှပါတယ်။ ဆယ်လီရဲ့ ဓာတ်ပုံလက်ရာ ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြရဦးမယ်”

ဤတွင် ဆယ်လီက ပြုံးလိုက်သည်။

“မစ္စတာခရိတ်က ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံလက်ရာတွေကို မြင်ဖူးခဲ့ပြီးပါပြီရှင်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကို တယ်ပြီး စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါဘူး”

ခရိတ်က ထိုစကားကို ကန့်ကွက်မည်ပြုသော်လည်း ဆယ်လီက ပြောခွင့် မပေးသလို မော်ဂင်အား ဆက်ပြော ပြန်လေသည်။

“ဒီမယ်၊ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါမီရာက ကျွန်မနဲ့အတူ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး စခန်းတစ်ခုကို လိုက်ပြမယ်လို့ ကတိပေးထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးဖို့ ခွင့်ပြုမယ်တဲ့ ရှင်”

သူမ၏ အမူအရာမှာ ခရိတ်အား စကားပြောခွင့် မရအောင် တမင်သက်သက် လုပ်နေသည်နှင့် တူနေသည်။ သူ့အား ဂရုမစိုက်သလိုပုံမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။

ခရိတ်သည် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေရာ ကံအားလျော်စွာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါမီရာက သူ၏ လက်မောင်းကို အသာဆွဲ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး စကားပြော လေသည်။

“မစ္စတာခရိတ်က လူတကာနဲ့ ရန်သူဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ် ထင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဆယ်လီက ခရိတ်ကို သဘောမကျသည့်ဟန်ဖြင့် ဆက်ဆံပုံကို အကဲခတ်မိသဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသဖြင့် ခရိတ်က...

“နယူးယောက်မြို့မှာတုန်းက သူနဲ့ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အထင်အမြင် လွဲခဲ့ဖူးလို့ပါ” ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အမျိုးသမီး ဓာတ်ပုံဆရာအကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒီနေ့မနက် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာကို ပြောတာပါ။ ခင်ဗျား ဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတာ အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး ဆိုပါတော့”

ခရိတ်က ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟို ဝန်ကြီးက ခင်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒကို မလိုက်လျောတာဟာ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။ ကတယ်တော့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ စားသောက်ကုန် မဖူလုံတဲ့အတွက် လူဖြူလူမည်း ခြားရေးဝါဒ လက်ကိုင်ထားတဲ့ တောင်အာဖရိကကို အားကိုးနေရတယ်။ အဲဒီလို သူတစ်ပါးကို အားမကိုးရဘဲ ကိုယ့်နိုင်ငံတွင်းမှာ စားနပ်ရိက္ခာ ဖူလုံအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် ဆူပင်ငွေရင်း တတ်နိုင်တဲ့ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေ လိုအပ်တာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါမလည်း ကျုပ်တို့ စင်ဘာဘွေနိုင်ငံမှာ အလဟဿ ဖြစ်နေတဲ့ မြေယာတွေကို အသုံးချနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ တကယ်အမြင်ကျယ် ပါပေတယ်”

“ဒီလိုပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာခရိတ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကျုပ် ခြေထောက်လိုလုပ်ပါ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မြေယာဝယ်ယူဖို့ အစီအစဉ်တွေပြီးရင် ကျုပ်ဆီကို အတွေ့ပါ။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့ ယောက်ဖတော်ပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျား စောစောက ကြားလိုက်တဲ့ ကျုပ်က မစ္စဆယ်လီနဲ့အတူ ပြန်လည် ဆူဆောင်ရေးစခန်းတစ်ခုကို သွားဖို့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးတွေက သာမန်လူတွေ အကြည့်ခွင့် မရှိပါဘူး။ နိုင်ငံတကာက သတင်းစာဆရာတွေက ဒီစခန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုး လုပ်ကြံရေးသားနေကြပါတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ နာမည်ကျော် စာရေး ဆရာတစ်ဦးအနေနဲ့ တကယ်လက်တွေ့မြင်ရရင် အမှန်ကို ကမ္ဘာကသိအောင် ရေးသား နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ မစ္စဆယ်လီတို့ စခန်းကို သွားကြည့်တဲ့အခါ ခင်ဗျားကိုပါ လိုက်စေချင်ပါတယ်။ သူနဲ့ ခင်ဗျား အမေရိကန်မှာ အဆင်အမြင် လွဲခဲ့ကြတယ်ဆိုကိုလည်း ပြေလည်အောင် ရှင်းခွင့် ရပါလိမ့်မယ်။ ဆူတံဘူးလား မစ္စတာခရိတ်”

အခန်း (၈)

ခရိတ်သည် သူ၏ ဗောက်ဝက်ဂွန် ကားဖြင့် ဆာဂျွန်လေတပ်စခန်းသို့ မောင်းသွားရာ သူ့ဗောက်သွားချိန်၌ မှောင်မည်းလျက်ပင် ရှိသေးသဖြင့် ရာသီဥတုကလည်း အတော် အေးလျက် ရှိလေသည်။

ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ခရိတ်ထက်ပင် စောစောရောက်နေပြီး ဧင်ဘာတွေ လေတပ်မှ အရာခံဗိုလ်နှစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေလေသည်။

သူသည် ခရိတ်ကို မြင်သည်နှင့် ထိုလူနှစ်ယောက်အား ထွက်သွားခိုင်းပြီးနောက် ခရိတ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် စစ်မြေပြင်သုံး ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး အနီရောင် ဦးထုပ်ပျော အဆင်းထားလေသည်။ ဦးထုပ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ကျားသစ်ဦးခေါင်း တံဆိပ်မှာ ဧင်ဘာတွေစစ်တပ်၌ နာမည်ကြီး တတိယတပ်မဟာ အမှတ်တံဆိပ်ပင် ဖြစ်သည်။ လက်နက်အနေဖြင့်ကား ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ပစ္စတိုသေနတ်အပြင် လက်ကိုင် တုတ်တိုတစ်ချောင်းသာလျှင် ကိုင်ထားလေသည်။

“ဟဲလို မစ္စတာခရိတ်။ ဝွတ်မောနင်း၊ ကျုပ်အချိန်လေးစားတဲ့လူကို အလွန် သဘောကျတယ်ဗျ”

ပြောရာမှ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်ကိုင်ထားသော အဝတ်အစား ထည့်သည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“နောက်ပြီး ခရီးသွားတဲ့အခါ ပစ္စည်းများများ မယူဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားတတ်တဲ့ လူမျိုးမှ ကြိုက်တယ်”ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လေယာဉ်များရှိရာသို့ အတူလျှောက်သွားကြ လေသည်။ ခရိတ်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကင်ဘာရာ အမျိုးအစား ဗြိတိသျှ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ဟောင်းကြီးနှစ်စင်း ဆိုက်ထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ထိုလေယာဉ်များမှာ တစ်ချိန်က (မျက်နှာဖြူ အစိုးရလက်ထက်က)ဧင်ဘာတွေ တိုင်းရင်းသား တောင်လှန်ရေးပြောက်ကျား စခန်းများအား တရကြမ်း ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက် ခဲ့သော လေယာဉ်များဖြစ်လင့်ကစား ယခုတော့မူ လွတ်လပ်သော ဧင်ဘာတွေနိုင်ငံ လေတပ်၏ အဓိက အားကိုးနေရသော လေယာဉ်များ ဖြစ်နေပေပြီ။

ယင်း ဗုံးကြဲလေယာဉ်နှစ်စင်း၏ ဘေးဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင်ကား စက်ဆန် အမျိုးအစား ငွေရောင်နှင့် အပြာရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် လှပသော လေယာဉ်ငယ် အသစ်တစ်စင်း ရှိလေသည်။

ဝန်ကြီး ဖွန်ဂါဘီရာသည် ထိုစက်ဆန် လေယာဉ်ငယ်ဆီသို့ ဆက်လျှောက် သွားရာ ခရိတ်လည်း လိုက်လျှောက်သွားလေသည်။

သူတို့ ချဉ်းကပ် သွားချိန်မှာပင် ဓာတ်ပုံဆရာ အမျိုးသမီး ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်၏ တစ်ဖက်မှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူမသည် လေယာဉ် ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဆယ်လီပင်လျှင် လေယာဉ်ကို ပိုင်းလော့(လေယာဉ်မှူး)အဖြစ် မောင်းနှင်လိမ့်မည်ဟု ခရိတ်က တွက် လေသည်။

မူလကတော့ ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ စီးနင်းလိုက်ပါမည့် လေယာဉ်ကို မင်းကော လေတပ်မှ လေယာဉ်မှူးတစ်ဦး မောင်းနှင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

ဆယ်လီသည် လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်များကို ခြောက်စင်ထည်ဖြင့် စည်းထားလေသည်။ သူမသည် ကျွမ်းကျင်သော လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လေယာဉ်၏ စက်ခလုတ်များနှင့် ဓာတ်ဆီအနည်းအများ ပမာဏကို ဆေးချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် လေယာဉ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကာ မှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဗွတ်မောနင်း ဗိုလ်ချုပ်၊ လေယာဉ်စီးတဲ့အခါ ဗိုလ်ချုပ်က လက်ယာဘက်က ဆိုခဲ့တာ စီးချင်ပါသလား။”

“အဲဒီနေရာကို မစွတာခရိတ်ကို ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဒါမှ သူက ခွခင်းတွေကို ကောင်းကောင်းမြင်ရမယ်။ ကျုပ်က ဒီခွခင်းတွေကို ခဏခဏ မြင်နေရလို့ ရိုးနေပါပြီ”

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်လျှင် ဆယ်လီသည် ခေါင်းညိတ်လျက်...

“ဒါဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်သဘောအတိုင်းပါပဲ” ဟု ပြောကာ ခရိတ်ဘက်သို့ တစ်ချက် ခြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ လေယာဉ်မောင်းသည့်နေရာကို တက်ထိုင် ခဲ့သည်။

ခရိတ်နှင့် ဖွန်ဂါဘီရာတို့သည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

ဆယ်လီသည် လေဆိပ်မျှော်စင်သို့ ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်၍ ထွက်ခွာပျံသန်းခွင့် ရယူပြီးနောက် လေယာဉ်ကို လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းရှိရာသို့ စတင်မောင်းထွက် လေသည်။

သူမသည် လေယာဉ်တွင်းရှိ စက်ခလုတ် ယန္တရားများကို အထူးကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းချုပ်တတ်ပုံကို မြင်ရတော့မှ ခရိတ်သည် မူလက အမျိုးသမီး လေယာဉ်မှူးများ အပေါ် အထင်သေးခဲ့မိသည့် ယူဆချက်မှားယွင်းကြောင်း သိလာလေသည်။ ဆယ်လီ ကိုယ်တိုင် လေယာဉ်မောင်း အထူးကျွမ်းကျင်သူ လေယာဉ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မှားယွင်းခဲ့သည်။

လေယာဉ်ငယ်သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်မိသောအခါ ဆယ်လီက အနောက် ဘက်သို့ လေယာဉ်ထိန်း ခလုတ်ကို ဦးတည်ကာ အော်တိုပိုင်းလော့ခေါ် အလို သဘောကထိန်း မောင်းနှင်သည့် ကိရိယာခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် လေယာဉ်မှူးကထိန်းပေးရန် မလိုတော့ဘဲ အော်တိုပိုင်းလော့က ဆက်လက် ထိန်းမောင်း သွားမည် ဖြစ်သည်။

“လေယာဉ်က အလွန်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါဟာ ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်လား။”

ခရိတ်က စကားစသည်အနေဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် ရှေ့တည့်တည့် သို့ ကြည့်ရင်း-

“ကမ္ဘာတောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ပိုင် လေယာဉ် ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ အသုံးပြုဖို့အတွက် ပေးထားပါတယ်” ဟု ပြန်ပြော လေသည်။

“ဒီလေယာဉ်က တစ်နာရီ ဘယ်နှမိုင်လောက် ပျံသန်းနိုင်သလဲ”

“ရှင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ မိုင်နှုန်းကို ညွှန်ပြတဲ့ဇယား ဒိုင်ခွက်ရှိပါတယ်”

ဆယ်လီက ဘုကျကျ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလျက် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက နောက်ထိုင်ခုံမှ ရှေ့သို့ တိုးလျက် ခရိတ်အား ရှုခင်းကို ညွှန်ပြရင်း ရှင်းပြလေသည်။

“ဟောဟိုက ရေကာတာကြီး မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီဒေသမှာ ခရိမီယံ ပလက်တီနမ်စတဲ့ အဖိုးတန်သတ္တုတွေ ထွက်တယ်”

ခရိတ်လည်း အောက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ရေကာတာကြီးအပြင် ဘေးပတ်ဝန်း ကျင်၌ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး မြေကွက်များနှင့် တောတောင်ရှုခင်းများကို မြင်ရလေ သည်။

“ကျုပ်တို့က သွန်ဂိုလာ တောင်တန်းဘေးနားက လေယာဉ်ကွင်းငယ်တစ်ခု ရှိတယ်။ သွားလာရေး ခက်ခဲတဲ့နေရာတစ်ခု ပါပဲ။ အဲဒီလေယာဉ်ကွင်းကမှ မော်တော် ကားနဲ့ ထူထောင်ရေး စခန်းကို ဆက်သွားကြမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စကားအဆုံးတွင် ဆယ်လီက

“ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်မ လေယာဉ်ကို အခုထက်ပိုပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံချင်ပါတယ် ဖြစ်မလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာက ပြုံးလိုက်ပြီး ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍...

“သူက ဘာကြောင့် လေယာဉ်နိမ့်နိမ့် ပျံချင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဆယ်လီက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ မျိုးဆက်မပြုတ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သူက ကျုပ်ကို ပညာပေးနေတယ်ဗျ” ဟု ပြော လိုက်သည်။

ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းလေသည်။ လေယာဉ်နိမ့်လာသည် နှင့်အမျှ အပူရှိန်က ပို၍ ပြင်းထန်လာလေသည်။

ခရိတ်သည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ တောတောင် ရှုခင်းများသာရှိပြီး လူသူ နေထိုင်ခြင်း၊ သီးနှံစိုက်ပျိုးထားခြင်းများ လုံးဝမရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ဒီနေရာတွေ အခြေအနေတော်တော်ဆိုတယ်ဗျ။ ရေအလွန်ရှားတဲ့အပြင် တိရစ္ဆာန်တွေအဖို့ စားကျက်ကောင်းကောင်းလည်း မရှိဘူး။ နောက်ပြီး အန္တရာယ်ပေးတဲ့ ဆက်ဆီးယင်ကောင်တွေ အလွန်ပေါ့တယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဗွန်ဂါဘီရာက ထိုနေရာအကြောင်း ခရိတ်အား ပြောပြလေသည်။
သို့ရာတွင် ဆယ်လီသည် ရေခန်းခြောက်နေသော ချောင်းတစ်ခုရှိရာဘက်သို့
ဆယ်ယာဉ်ကို ဆက်မောင်းသွားရာ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်သွားမိသော် ဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင်
ထို တွေ့ရလေသည်။

ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို သစ်ပင်ထိပ်ဖျား သာသာထိအောင် အလွန်နိမ့်စွာ
ပျံသန်းလျက် ဆင်ထီးကြီးရှိရာ နေရာအနီးတွင် ကွေ့၍ ပျံသန်းလေသည်။ ဆင်ကြီးနှင့်
ဆာအုပ်ကြားနေရာ၌ လေယာဉ်ကို အစုန်အဆန် ပျံသန်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဆင်ကြီး
သည် တောအုပ်အတွင်းသို့ ပြေးဝင် တိမ်းရှောင်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ တောအုပ်ပြင်ဘက်
ဆွဲကွက်လပ်ဘက်သို့သာ သွားနိုင်လေသည်။

ဤတွင် ဆယ်လီသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လေယာဉ်ကို ထိန်းမောင်းပြီး
ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆင်ကြီးအား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလေသည်။ ရုပ်ရှင်ဖလင်ဖြင့်
ရုပ်ရှင်ရိုက်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆင်ကြီးက တကယ်ခံညားတာပဲ၊ ဆင်စွယ်ကြီးတွေကလည်း တစ်ဖက်ကို
အနည်းဆုံး အလေးချိန် ပေါင်တစ်ရာလောက် ရှိမယ်”

ဤသို့လည်း သူမသည် ရုပ်ရှင်ကင်မရာဖြင့် ရိုက်ကူးနေရင်း မှတ်ချက်ချ
လိုက်သည်။

ဆယ်လီက လေယာဉ်ကို ပျံသန်းနေသည်မှာ အလွန်နိမ့်လှသဖြင့် ခရိတ်သည်
ဆင်ကြီးက လေယာဉ်တောင်ပံကို နှာမောင်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲလိုက်လေမည်လောဟု
ဆန္ဒတော စိုးရိမ်မိလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ဆယ်လီသည် ဆင်ကြီးရှိရာနေရာမှ ထွက်ခွာပြီး လေယာဉ်
ထို ကောင်းကင်အမြင့်သို့ ပျံသန်းတက်မောင်းနိုင်လေသည်။

သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း စိတ်အေးသွားကာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။
ဆယ်ယာဉ်ကို အန္တရာယ်နီးကပ်စွာ ပျံသန်းသည့်အတွက် ဆယ်လီကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲ
မိလေသည်။

ဆယ်လီကမူ ဗိုလ်ချုပ်ဗွန်ဂါဘီရာအား လှမ်းစကားပြောနေလေသည်။

“ဒီဆင်ကြီးရဲ့ တန်ဖိုးကို ပြောရရင် အသေသတ်လိုက်ရင်တော့ ဒေါ်လာငွေ
ဆယ်သောင်းတန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေဘဲ ရှင်နေရင်တော့ အဲဒါထက် ဆယ်ဆမကကို
တန်ဖိုးရှိတယ်။ ဒီဆင်ထီးကြီးက တစ်ဆင့် နောက်ထပ် ဆင်အကောင် တစ်ရာလောက်
ဆောင်ပေး မွေးလာနိုင်တယ်”

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ဗွန်ဂါဘီရာက ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍...

“ဆယ်လီကတော့ ဒီဒေသမှာ တောဆင်ရိုင်းတွေကို တရားမဝင် ခိုးသတ်ဖြတ်
နေသူတွေ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်ဗျ။ သူကိုယ်တိုင် ရိုက်ကူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ

ကိုလည်း ကျုပ်ကြည့်ရတယ်။ ဆင်ရိုင်းတွေကို ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေက အလွန်လည်း ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်ကိုတိုင်တောင် ဆယ်လီပြောသလိုပဲ ဆင်တွေ ခိုးသတ်တာ တွေအတွက် စိုးရိမ်စ ပြုလာမိပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ ဗိုလ်ချုပ်၊ ဆင်ခိုးသတ်တဲ့ဂိုဏ်းတွေကို မတွေ့တွေ့ အောင်ရှာပြီး ဖြုခွင်းနှိမ်နင်းဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေပြီရှင်”

ဆယ်လီက ဝင်ပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆင်ခိုးသတ်တဲ့ ဂိုဏ်းတွေကို ဆယ်လီကသာ လိုက်ရှာပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်က အပြတ်နှိမ်နင်းပေးပါ့မယ်”

သူတို့နှစ်ဦး စကားပြောနေသည်ကို နားထောင်ရင်း ခရိတ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု တစ်မျိုး ခံစားမိလေသည်။ ယင်းကား ဆယ်လီနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေသည်ကို မနာလို ဝန်တိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကပ္ပလီလူမည်းတစ်ဦး ဖြစ်လင့်ကစား အလွန်ခွဲညား ချောမွေ့သော အင်္ဂါရုပ်ရှိသဖြင့် အမျိုးသမီးများအဖို့ ကျလောက်စရာ ယောကျ်ားတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ စိတ်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်မိရင်း ခရိတ်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း သူ့အားပြန်၍ သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည်ခရိတ်အား အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးလျက်

“ဒါထက် မစွတာခရိတ်ကကော ဒီကိစ္စအပေါ် ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခရိတ်က ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံတွင် သူလုပ်ရန် ရည်ရွယ်သောလုပ်ငန်း စီမံကိန်းအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။ ချီဇာရီဒေသတွင် ကမ္ဘာလှည့် တိုးရစွ ခရီးသည်များ လာရောက်အပန်းဖြေ လေ့လာနိုင်အောင် စခန်းတစ်ခု တည်ဆောက် ဖွင့်လှစ်ရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ရသော ကြံ့နက်ကြီးတစ်ကောင် အကြောင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသတွင် တောတောင်ရွှေခင်းများ မူလသဘာဝအတိုင်း မပျက်မကွက် ရှိနေ၍ အလွန် တန်ဖိုးရှိလှကြောင်း စသည်ဖြင့် အကျယ်တဝင့် ပြောပြ လိုက်သည်။

ခရိတ်က ပြောနေစဉ် ဆယ်လီသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နားစိုက် ထောင်နေလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကမူ ခရိတ်၏ လုပ်ငန်းစီမံကိန်းကို သဘောကျပုံ ရလေ သည်။

“မစွတာခရိတ်ခင်ဗျား၊ အခုပြောနေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ စီမံကိန်းက အလွန်ကောင်း ပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေ ကျုပ်တို့နိုင်ငံက အလွန် လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းလုပ်ရင် မုချ အကျိုးရှိမယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့နိုင်ငံသားတွေက သဘောပေါက်ပါ လိမ့်မယ်”

နာရီဝက်ခန့်ဆက်သွားမိကြသောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွပ်မိုးနှင့် အဆောက်
အုံတစ်ခုကို မြင်ရလေသည်။

“အဲဒါ တူဘီသာသနာပြု မစ်ရှင်စခန်းပဲ ရှင့်”

ဆယ်လီက ပြောရင်း လေယာဉ်ကို မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်ရန် ပြင်ဆင်လေ
သည်။ ခရိတ်သည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ လူအချို့ လေယာဉ်ကို မော့ကြည့်ရင်း
တက်ပြန်ဆက်နေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ အလွန်သေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းပြီး လေယာဉ်ပြေး လမ်းကြောင်း
ကြမ်းတမ်းလှပေသည်။ သို့ရာတွင် ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို အထူး
လှမ်းကွင်းစွာ ထိန်းမောင်းလျက် ညင်ညင်သာသာမင် ဆင်းသက်နိုင်လေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းတွင် စစ်သားသုံးဦးသည် စစ်တပ်လင်းရီဗာ မော်တော်ကား
တစ်စီးဖြင့် အသင့်စောင့်နေရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား စစ်သားများက အလေးပြု
လိုက်ကြသည်။

ခရိတ်က ဆယ်လီအား လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းရန် ကူညီနေစဉ်မှာပင် စစ်သား
တစ်စဉ်စလယ်များကို လင်းရီဗာကားပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တင်လိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် အားလုံး ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်ကြလေသည်။ လေဆိပ်
ပြင်တစ် မလှမ်းမကမ်းတွင် ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် သာသနာပြု မစ်ရှင်
အသင်းကျောင်းရှိရာ လင်းရီဗာကားသည် ထိုနေရာ အနီးသို့ရောက်သောအခါဆယ်လီက...

“ဒီမှာ အမျိုးသမီး ရေချိုးခန်း ရှိမလားဟင်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကားမောင်းသူ စစ်သားအား ချက်ချင်းပင် ကားကို
အညွှန်ခိုင်းလိုက်သည်။ စာသင်ကျောင်း၏ ဝရန်တာတွင် ကပ္ပလီ(လူမည်း) ကလေး
တစ်ယောက် ရှိနေကြပြီး ကျောင်းဆရာမကိုယ်တိုင် ထွက်လာကာ ဆယ်လီအား ခရီးဦးကြို
ပြုလေ သည်။

ဆရာမသည် ဆယ်လီ၏ အရွယ်ခန့်ပင်ဖြစ်ပြီး အဝတ်အစားကို အထူးသပ်ရပ်စွာ
ဆင်ဆင်ထားသည်။ လှပကြော့ရှင်းသော ရုပ်ရည်လည်းရှိပေသည်။

ဆရာမသည် ဆယ်လီအား နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီးနောက် ကျောင်းတွင်းသို့
ဆီသွားလေသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ဝင်သွားချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ခရိတ်အား
နှုတ်ဆင်စွာ စကားပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှု ရှိမှ ကောင်းလိမ့်
မယ် ထင်တယ်။ လေယာဉ်ပေါ်တုန်းက ကျုပ်နဲ့ ဆယ်လီ စကားပြောနေတုန်းက
ခင်ဗျား လှမ်းကြည့်နေတာ သတိပြုမိတယ်။ ခင်ဗျားကြည့်ပုံက ကျုပ်နဲ့ ဆယ်လီကို
သဘောပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမယ် မစွတာခရိတ်၊ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါမယ်။

ကျုပ်ဟာ ဆယ်လီရဲ့ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိမှု၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုတွေကို သဘောကျ တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါထက် မပိုဘူး။ ကျုပ်ဟာ မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ တပ်မက်တဲ့စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အခုလည်း ကျုပ်ဟာ ဆယ်လီကို ရိုးရိုးခင်မင်တာကလွဲလို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမှာ မရှိဘူး။”

“ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ” ခရိတ်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကျောင်းက ဆရာမကလေးကို ခင်ဗျား မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲ သူ့ကိုတော့ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားမိတယ်ဗျ”

“ဪ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမလေးရဲ့ နာမည်က ဆာရာတဲ့။ သူဟာ ရုပ်ရည်ချောမော လှပသလောက် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သူလည်း ဖြစ်တယ်။ အထက်တန်းပြ ဆရာမ သင်တန်းမှာ ထိပ်ဆုံးကအောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ဒါ့အပြင် ယဉ်ကျေး ရည်မွန်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ ရိုးရာထုံးတမ်းစဉ်လာ ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးသူလည်း ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆရာမ ဆာရာဟာ ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ရှေးထုံးကို မပယ်သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘူရဲ့ဖခင်က တိုင်းရင်းသားမှော်ဆရာ ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဒါမျိုးတွေကတော့ ကျုပ်တို့ အာဖရိကတိုက်မှာ ပျောက်ကွယ်မသွားသေးဘူးဗျ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို ရှေးရိုးရာ ထုံးစံတွေ မပျောက် ကွယ်တာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာ ပိုကောင်းတယ်။”

ထိုအချိန်၌ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့သည် ကျောင်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာပြီး စကားလက်ဆုံ ကျနေကြလေသည်။ ထိုနောက် ဆယ်လီက သူ၏ ကင်မရာနှင့် ကျောင်းမှကလေးများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေရာ ခရိတ်နှင့် ဖွန်ဂါဘီရာတို့က လင်းရိုဇာ ကားပေါ်မှ ထိုင်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဒါထက် ဗိုလ်ချုပ်၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ လုပ်စရာရှိတာကို အချိန်မဆိုင်းဘဲ ချက်ချင်း လုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရတယ်။ ဒါနဲ့များ ဆရာမလေး ကိစ္စမှာ ဘာကြောင့် လက်နှေးနေရတာလဲ”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဆရာမလေးက မာတာဘယ်လီလူမျိုး ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်က ရှိရာ တိုင်းရင်းသား ဆိုတော့ အဲဒါက ပြဿနာပါပဲ”

ထိုအခိုက် ဆရာမ ဆာရာဦးဆောင်လျက် ကျောင်းသူကျောင်းသား ကလေး ငယ်များသည် စည့်သည်များအား ခရီးဦးကြိုပြုသည့် တေးသီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုကြ လေရာ ဆယ်လီက သဘောကျသဖြင့် သီချင်း ဆိုနေပုံကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူပြန်လေသည်။

ထိုနောက် ဆယ်လီက လင်ရိုဗာကားပေါ် ပြန်တက်လိုက်ရာ ကလေးငယ်များက
ထွက်ဆွဲယမ်းပြ၍ နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

သာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းမှ ဆက်လက် မောင်းထွက်လာသောအခါ
အလွန်ကြမ်းတမ်းသဖြင့် သတိထားပြီး မောင်းသွားရလေသည်။ လမ်းတစ်
ဖျားတစ် ဖျား မိုးရာသီအတွင်းက မိုးရေများကြောင့် ဖြစ်လာသော ချိုင့်ကြီးများ ရှိနေ၍
သမ်းမကောင်းဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မြောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သော် ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်းနှင့် တောင်တန်းကြီး
များ မြင်နေရလေသည်။

“အဲဒါ သွန်ဂိုလာတောင်တန်းပဲဗျ၊ ဒီဒေသက အခြေအနေ အတော်ဆိုးတယ်”
ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကပင် ပြောပြလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ ဦးတည် သွားနေသည့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး
အဖွဲ့နှင့် နီးလာသောအခါ ဖွန်ဂါဘီရာကပင် ရှင်းပြလေသည်။

“ခင်ဗျားသိထားရအောင် ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး
အဖွဲ့ဆိုတာက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက နာဇီဖက်စစ်တွေရဲ့ သဲ့ပန်းအကျဉ်း
အဖွဲ့တွေလို မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေကို အတွေးအခေါ်မှန်လာအောင် ပညာပေးတဲ့
အဖွဲ့ပြန်လည်ထူထောင်ရေး စခန်းမျိုး ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့
အဖွဲ့အစည်းမှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ပြည်တွင်းစစ်ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ကြရတယ်။
အင်တာလ အတောအတွင်း အခု ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်တွေကဆိုရင်
အင်ပြန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်ပြီး ကြီးပြင်းလာရတဲ့အတွက် သူတို့အနေနဲ့ ရန်သူကို
ချီခိုက် သတ်ဖြတ်ဖို့လောက်ပဲ သိကြတယ်။ သူတို့ဟာ လောကမှာ လိုရာဆန္ဒ
ပြည့်စေရအတွက် နှောင့်ယှက်တားဆီးနေသူတွေကို သတ်ပစ်မှပဲ ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိမျိုး
မရှိကြတယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားကိုခေတ္တ ဖြတ်ထားပြီး သက်ပြင်း ချလိုက်
သည်။

အမှန်တော့ သူကိုယ်တိုင် ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားခဲ့ရသည့် လက်တွေ့အတွေ့ကိုပင်
ပြောကြောင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က ရိပ်မိလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာက စကားဆက်ပြန်လေသည်။

“ဒီလူငယ်တွေမှာ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်အချို့ကြောင့် အတွေးအခေါ် အယူ
အဆယူ လွဲမှားနေတယ်။ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲအတွင်းက အနေအထိုင် အစားအသောက်
အကျွန်ဆင်းရဲနေတုန်းက ခေါင်းဆောင်အချို့က လူငယ်တွေကို ကတိအမျိုးမျိုး
အသွယ်တကူ ပေးခဲ့ကြတယ်။ တကယ့်လက်တွေ့ကျတော့ အဲဒီကတိအတိုင်း လုပ်ပေး
နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဥပမာ ခေါင်းဆောင်တွေက လူငယ်တွေကို တော်လှန်ရေး

အောင်မြင်သွားရင် မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းတဲ့ စိုက်ပျိုးရေး မြေကွက်တွေ၊ မွေးမြူရေး တိရစ္ဆာန်တွေ၊ မော်တော်ကားတွေ၊ ငွေကြေးတွေရမယ့်အပြင် မိန်းမတွေလည်း အများကြီးရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

ဤနေရာတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“အဲဒီ ကတိမျိုးတွေကြောင့် လူငယ်တွေဟာ အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ တော်လှန်ရေးပြီးဆုံးတဲ့အခါ မူလက ပေးထားတဲ့ ကတိတွေအတိုင်း ဖြစ်မလာတော့ လူငယ်တွေဟာ စိတ်နာပြီး ကတိပေးခဲ့သူ ခေါင်းဆောင်တွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ရန်လုပ်လာကြတယ်။ လူငယ်တွေ ဆိုတာကလည်း စစ်လေ့ကျင့်မှုသင်တန်းတွေ တက်ခဲ့ဖူးပြီး လက်နက်တွေလည်း ကိုယ်စီရှိကြတယ်။ တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲကာလ သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကြောင့် နောက်ထပ် လူသတ်ရမှာ ဝန်မလေးကြသူတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့”

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကိုင်း၊ နေ့လယ်စာစားဖို့ အချိန်တော်ပြီ ကားခဏရပ်ပြီး အညောင်းဆန်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယာဉ်မောင်းသူ စစ်သားသည် မော်တော်ကားကို သစ်သားတံတားတစ်ခုအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ တံတားအောက်တွင် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော ချောင်းထဲတွင် ကြည့်လင်သန်ရှင်းသော ရေများ တသွင်သွင် စီးလျက်ရှိလေသည်။

လိုက်ပါလာသော စစ်သားများက ချက်ချင်း မီးမွှေးပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြင်ဆင်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါရာသည် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတိုနှင့်အတူ အညောင်းပြေ လျှောက်ရင်း သူ ပြောလက်စ စကားများကို ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့ အာဖရိကတိုက်က တိုင်းရင်းသားတွေမှာ ရှေးရိုးအစဉ်အလာ ဓလေ့တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ဆိုးသွမ်းပြီး မိမိတို့ ဇာတိရင်းသား လူမျိုးစုရဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေတွေ ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်လာရင် အဲဒီလူငယ်ကို ရွာထဲကထုတ်ပြီး တောထဲမှာ သွားနေစေတယ်။ ဟိုကျတော့ ကျေးဇူးလူကြီးတွေက ဒီလူငယ်ကို အမြင်မှန်ရပြီး လူကောင်းပြန်ဖြစ်လာအောင် ဆုံးမပဲ့ဖြင့် သွန်သင်လေ့ကျင့်ပေးတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြန်လည် ထူထောင်ရေးစခန်း ဆိုတာလည်း အဲဒီရိုးရာဓလေ့ကို အခြေပြုတဲ့ ခေတ်မီ လေ့ကျင့်ရေးစခန်း တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနဲ့ ခင်ဗျားမသိအောင် ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်မထားပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ အခုသွားလေ့လာကြည့်မယ့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး စခန်းဟာ ဖိမ်ခံအပန်းဆိုးအနားယူစခန်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ စခန်းမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတွေက ခေါင်းမာတဲ့လူတွေ

အိမ်ထောင်ရေး သူတို့ကို စည်းကမ်းရှိလာအောင် ပညာပေးရာမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လုပ်ဆောင်ရတယ်။ ဒါတောင်မှ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းဟာ လူတွေကို ညှဉ်းပန်း ခြိမ်းခြောက်သတ်ဖြတ်တဲ့နေရာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောရရင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်က အိမ်ထောင်ရေးသားတွေထားတဲ့ အကျဉ်းစခန်း တစ်ခုလိုပါပဲ။ ဟိုရောက်တဲ့ခါ ခင်ဗျား အသေခံစခန်းက လူတွေကို လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သင်္ဘောဆင်းတယ်။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင်က တောထဲကို ခင်ဗျားတို့ သဘောနဲ့ ထွက် လျော့ခါနဲ့ အထူးသဖြင့် ဆယ်လီက တစ်ယောက်တည်း တောထဲ ထွက်သွားဖို့ လုပ်ကြံပါနဲ့။ ဒီနေရာက အလွန်တောခေါင်တဲ့အတွက် ကျားသစ်နဲ့ တောခွေးရိုင်း ဆော့ရတယ်။ အလွန်အန္တရာယ်များတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က စခန်းပြင်ဘက် ထွက်ခွင့်တယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကိုသာ ပြောပါ။ လက်နက်ကိုင် အစောင့် အရှောက် အိမ်ထောင်ရေးမယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ပွင့်လင်းစွာ ပြောသည်ကို ခရိတ်က သဘောကျ လေသည်။

ထိုနောက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ပြီးသဖြင့် သူတို့သည် နေ့လယ်စာ စားကြလေသည်။ နေ့လယ်စာဆိုသော်လည်း ဒေသထွက် ပြောင်းဖူးများကို မီးကင် ထားသော ဟင်းလျာသာဖြစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စားကြရလေသည်။

စားသောက်ပြီး၍ ဆက်လက်ထွက်ကြရာတစ်နားရှိခန့်ကြာသော် တူတီ ပြန်လည် ထူထောင်ရေးစခန်းသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

စခန်းပြုလုပ်ထားရာ နေရာသည် တစ်ချိန်က (ဇင်ဘာတွေတော်လှန်ရေး အဖွဲ့အတွင်းက) မျက်နှာဖြူဝန်ကြီးချုပ်စမစ်၏ အစိုးရခံတပ်စခန်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

မျှတသိပ်တိပေါင်းအားလုံး ရှင်းလင်းထားသော ကွက်လပ်ကြီးတွင် ကျောက် ဆွဲကြိုးများကိုစီ၍ ဆင့်ကာ သံအိတ်များ အထပ်ထပ်ကာရံထားသည့် ခံတပ်တစ်ခု သို့မဟုတ် ခန့်တီးထားလေသည်။ စက်သေနတ်တပ်ဆင်ပြီး တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျား များအား ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရန် နေရာများလည်း ရှိသည်။ မြေကွက်လပ်၏ ဘေးပတ် ဝန်းကျင် ပတ်လည်တွင် ရွှံ့စေးဖြင့် တည်ဆောက်၍ သက်ငယ်မိုးထားသော အိမ်ငယ်များ ရှိလေသည်။

မျက်နှာဖြူ အစိုးရက ထိုဒေသရှိ လယ်သမားများအား ပြောက်ကျားတော်လှန်ရေး သမားများရန်မှ ကာကွယ်ပေးရန် တည်ဆောက်ထားခဲ့သော ခံတပ်စခန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

စခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ကျုံးကဲ့သို့ မြောင်းကြီး ဖော်လုပ်ထားပြီး မြောင်း၏ အောက်ကမ်းတွင် သံဆူးကြိုးများ ကာရံထားလေသည်။ သံဆူးကြိုးများကို ခပ်စိပ်စိပ် ကာထားပြီး အမြင့် ဆယ်ပေခန့်ရှိလေသည်။ ကျုံး သို့မဟုတ် မြောင်းကြီးအတွင်းဘက်

အောက်ခြေတွင် သစ်သားဆူးငြောင့်ကြီးများ စိုက်ထူထားသည်။ စခန်း၏ လေးထောင့်တွင်ကား လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ နေ့ညမပြတ် စောင့်ရန် မျှော်စင်ကြီးများ တည်ဆောက်ထားလေသည်။

လင်းရီဗာကားသည် စခန်း၏ဂိတ်ဝသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ဂိတ်မှ တာဝန်ကျ အစောင့်များက ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကို မြင်ပြီး လေးပြုကြသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ဝင်ထွက်သည့် တံခါးပေါက်ဆို၍ တစ်ခုတည်းသာ ရှိလေသည်။

ခရိတ်သည် စခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကာကီဘောင်းဘီတိုသာလျှင် ဝတ်ဆင်ထားသူ တိုင်းရင်းသား လူမည်းလူငယ်သုံးရာခန့်တို့သည် နေပူကျဲကျဲတွင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သက်ငယ်မိုး ရွံ့တဲများ၏ပြင်ဘက်တွင် နောက်ထပ်လူငယ်အတော်များများသည် စည်းကမ်းတကျ တန်းစီထိုင်၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

“စခန်းအတွင်း လှည့်လည် လေ့လာကြည့်တာကိုတော့ နောက်မှပဲ လုပ်ကြတာပေါ့။ လောလောဆယ် ခင်များတို့ နေသားတကျရှိအောင် နေရာချပေးဖို့လိုတယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောပြီးနောက် ယာယီတည်းခိုရန် နေရာများကို စီစဉ်ပေးလေသည်။

ခရိတ် တည်းခိုနေထိုင်ရန်အတွက် ရွံ့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော သက်ငယ်မိုးတဲတစ်တဲ စီစဉ်ပေးလေသည်။ တဲအတွင်း၌ ကြမ်းခင်းဆို၍ မြေကြီးသာ ဖြစ်နေသော်လည်း သန့်ရှင်းစွာ လှည်းကျင်းပြီး ရေများ ဖျန်းထားလေသည်။ အိပ်ရာနေရာ အဖြစ်ကား မြေကြီးပေါ်တွင် ကျူဖျာတစ်ချပ် ခင်းပေးထားသည်။ ဖျာပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်နှင့် မီးခြစ်တစ်လုံး ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဤကား အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ် အထူးစဉ်သည်တော်များအတွက် သီးသန့်စီစဉ်ပေးသည့် တည်းခိုခန်းပင် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ခရိတ်က အောက်မေ့ မိလေသည်။

ဆယ်လီကိုလည်း ခရိတ်၏ တဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တဲတစ်တဲတွင် နေရာချပေးလေရာ သူမသည် အလွန်ချို့တဲ့သော တည်းခိုခန်းကို မည်သို့မှ စိတ်ပျက်ပုံ မရချေ။ ခရိတ်က သူမ၏တဲဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆယ်လီသည် ကျူဖျာပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် သူမ၏ကင်မရာမှ မှန်ဘီလူးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပွတ်တိုက်ပြီး ဖလင်လိပ်အသစ်များ ထည့်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့အား နေရာချထားပေးပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ စခန်း၏ ဦးစီးဌာနရုံးသို့ ထွက်သွားလေသည်။

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း လျှပ်စစ်အင်ဂျင်စက်တစ်လုံး ခုတ်မောင်းသံကြားရပြီး ဖွန်ဂါဘီရာက ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ် စကားပြောနေသံ ကြားရလေသည်။

တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်၍ ခရိတ်က ဘာတွေ
ဆိုသည်ကို နားမလည်ချေ။

မျောက်နာရီအနည်းငယ်ခန့်ကြာသော် ဖွန်ဂါဘီရာ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“မျောက်တစ်နာရီလောက် ကြာရင် မှောင်လာတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့
နေထိုင်ကို သွားပြီး လူတွေ ညနေစာကျွေးတာကို လေ့လာကြည့်ကြမယ်”

ပြန်လည်ထုထောင်ရေးစခန်းဟု နာမည်ပေးထားပြီးစခန်း၌ ထိန်းသိမ်းထားသူ
တစ်ဦးထံတန်းသားများဟု ခေါ်လင့်ကစား စခန်းရှိ လူငယ်များမှာ အကျဉ်းသားများသာ
ဖြစ်ကြောင်းလေသည်။

ခရိတ်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့်အတူ လိုက်သွားပြီး ကြည့်ချိန်တွင်
သစ်တန်းသား (သို့မဟုတ်) အကျဉ်းသားလူငယ်များသည် လုံးဝစကားမပြောဘဲ
တစ်ခါတစ်ရံ ငြိမ်သက်စွာပင် တန်းစီလျက် ညနေစာကျွေးခြင်းကို တစ်ယောက်ချင်း
စားနေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သူတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာနှင့်တကွ အတူပါလာသော မျက်နှာဖြူစဉ်သည်
လုံးဝ စိတ်ဝင်စားပုံလည်းမရ။ ဂရုစိုက်၍လည်း မကြည့်ကြချေ။

“အစားအစာကတော့ ရိုးရိုးပါပဲ။ ပြောင်းနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ပေါ့ရစ် (စွပ်ပြုတ်)နဲ့
တန်းစီဟင်းရွက်တွေ ကျွေးပါတယ်” ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ရှင်းပြလေသည်။

တန်းစီနေကြသော အကျဉ်းသားများအား တစ်ဦးချင်း သံဇလုံထဲသို့ စွပ်ပြုတ်
သောက်ခွင့်နှင့် တစ်ဖွန်းစီ ထည့်ပေးပြီး အပေါ်မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပြုတ်ကြော်
ထည့်ပေးသည့်ကို မြင်ရလေသည်။

“အသားဟင်းကိုတော့ တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ်ကျွေးတယ်။ ဆေးလိပ်ကိုလည်း
တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ပဲ ပေးတယ်။ တကယ်လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မနေဘဲ စည်းကမ်း
မကျဘဲရင်တော့ အသားဟင်းနဲ့ ဆေးလိပ်ကို မပေးဘဲ ပိတ်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ဆက်ရှင်းပြနေစဉ် ခရိတ်သည် အကျဉ်းသားများကို
အကဲခတ် ကြည့်လေသည်။ လူတွေက လုံးလုံး အစာမဝတ်သော်လည်း အာဟာရဓာတ်
ကြွယ်ဝသော အစားအစာများ မစားရသဖြင့် ပိန်ချုံးကြုံလိုနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

“အဲဒါကြည့်နေရင်း လူတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ခရိတ်က...

“ဟိုလူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရနေပါကလားဗျ” ဟု ပြောရင်း ထိုလူအား ညွှန်ပြ
လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက “အဲဒီလူကို ခင်ဗျား စကားပြောကြည့်နိုင်ပါ
ဗျ” ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း ကျောကုန်းဒဏ်ရာရနေသူ တိုင်းရင်းသား
လူတစ်ဦးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းဘာသာစကားဖြင့် ပြော
ကြည့်ရာ ထိုလူက ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျား ကျောကုန်းက ဒဏ်ရာက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အရိုက်နှက်ခံရလို့ပါ”

“ဘာကြောင့် ရိုက်ခံရတာလဲ”

“တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ထိုးကြိတ်ကြလို့ပဲ”

ထိုအချိန်၌ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အစောင့်နှစ်ဦးအားခေါ်၍ ရှိနာတိုင်းရင်း သားဘာသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုမေးမြန်းပြီးနောက် ခရိတ်အား အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီလူက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး သံဆူးကြိုးတစ်ချောင်းကို စားလို့ ချွန်ထက်အောင် သွေးပြီး ထိုးခဲ့တယ်။ ဒီအဖြစ်ကြောင့် သူဟာ အသားဟင်းနဲ့ ဆေးလိပ်နှစ်လတိတိ မပေးဘဲ ဖြတ်ထားခံရတဲ့အပြင် ကြိမ်ဒဏ်ဆယ့်ငါးချက် အရိုက်ခံ ခဲ့ရတယ်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်တဲ့လူတွေဆိုရင် ဒီလိုပဲအပြစ်ပေးရတယ်”

ခေတ္တမျှ ဆက်ကြည့်ပြီးနောက် အားလုံး ပြန်ထွက်လာကြရာ ဖွန်ဂါဘီရာက ဆက်၍ “နက်ဖြန်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဒီစခန်းအတွင်းမှာ လှည့်လည် လေ့လာနိုင်တယ်။ သန်ဘက်ခါမနက် စောစောကျတော့ ကျုပ်တို့ ပြန်ထွက်ကြမယ်”ဟု ပြောလေသည်။

ခရိတ်တို့သည် အစားအသောက်ကို အရာရှိရိပ်သာတွင် ရှိနာလူမျိုး အရာရှိများ နှင့်အတူ စားသောက်ကြရလေသည်။ အစားအသောက်ကတော့ သင်တန်းသားခေါ် အကျဉ်းသားများအား ကျွေးသည့် အစားအစာများနှင့် မထူးလှဘဲ အရသာမရှိသော အသားဟင်းတစ်ခွက်သာ အပိုပါလေသည်။

စားသောက်ပြီးကြသည်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ကိစ္စရှိသေးသည်ဟုဆိုကာ စခန်းမှ အရာရှိများနှင့်အတူ ထွက်သွားသဖြင့် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်လေသည်။

ခရိတ်က မည်သို့ စကားပြောရမှန်း မသိ၍ စဉ်းစားနေချိန်မှာပင် ဆယ်လီသည် ရုတ်တရက်ထ၍ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။ ခရိတ်သည် သူ့အား စကားမပြော ချင်၍ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ယူဆလျက် ဆယ်လီအပေါ် ဒေါသထွက် လေသည်။

ဇောမျှကြာသောအခါ ခရိတ်သည် ထလိုက်သွားရာ ဆယ်လီကို သဲအိတ်များဖြင့် မြေကတုတ် လုပ်ထားသော နေရာအနီးတွင် တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် သဲအိတ်တစ်အိတ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ စခန်း၏ရှုခင်းကို ဝေးကြည့်နေ လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကောင်းကင်မှ လရောင်ထွက်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ဆယ်လီသည် ညဉ့်ဦးယံ၏ လေအေးကြောင့် ချမ်းနေဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးဆစ်အကြားတွင် ထည့်ထားပြီး ခရိတ်ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သိသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ နေလေသည်။

နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်ရသောအခါ ခရိတ်သည် စောစောက သူမအား
ဆယ်လောက်မိသလောက် ယခုတော့ ချက်ချင်းပင် စိတ်ပြေသွားလေသည်။

“စောစောပိုင်းက ကျုပ်က မင်းအပေါ် ဆက်ဆံခဲ့ပုံက အလွန်ရိုင်းရာကျသွား
အံ့အံ့ အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့အမှားပဲ”

ခရိတ်က စကားပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေသဖြင့်
ဆက်ပြောသည်။

“အမှန်က မင်းနဲ့ စတွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းက ကျုပ်ဟာ အလွန်စိတ်ညစ်နေ
အံ့အံ့ အသေးစိတ်အကြောင်း အချက်အလက်တွေကိုတော့ မပြောတော့ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်က ကျုပ်ရေးလက်စဖြစ်နေတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးနေတုန်း အနှောင့်အယှက်
အကြောင်း ဆက်မရေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က ကိုယ့်

အသက်ကိုယ် ငိတ်ပျက်စိတ်တိုနေတာကို ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ မင်းနဲ့ တွေ့ဆုံချိန်မှာ
အခုလို ဆက်ဆံမိခဲ့တာပါပဲ”

ခရိတ်က ဆက်ပြောလိုက်သော်လည်း ဆယ်လီသည် လုံးဝမကြားသလို
ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလေသည်။

ထိုအခိုက် စခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှ စူးစူးဝါးဝါး အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရ
အံ့အံ့

“အဲဒါ တောခွေးရိုင်းတွေ အသံပဲ”
ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆယ်လီ စိုးရိမ် တုန်လှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ

အရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။
ဤတွင် ခရိတ်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

“ခဏလေးနေပါဦး။ ကျုပ်က မင်းကို တောင်းပန်ချင်လို့ အခွင့်အရေးစောင့်နေ
အံ့အံ့ တကယ်တောင်းပန်ချင် ပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကိုယ်က မှားသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ
ကျွန်မတိုင်နေတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ မျိုးဆက်မပြုတ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်

အရေးအခင်းကို အာဖရိကတိုက်ဇာတိ စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရှင်က စိတ်ဝင်စား
အိမ်နီးမယ်လို့ တထစ်ချ တွက်လိုက်မိတယ်။ အဲဒါကိုက ကျွန်မရဲ့ အမှားပါပဲ”

ဆယ်လီက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
“ဒီလိုရှိပါတယ်။ မင်းရဲ့လုပ်ငန်းနဲ့တကွ မင်းရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ မြင်ရ

အတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိတယ်။ ဒါ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။
အဲဒီလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိတာဟာ ကလေးဆန်တယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်”

“ဟင်၊ ရှင်က စိတ်ထဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားမိတယ်လား”
ဆယ်လီက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်ဟာ အလုပ်လုပ်လို့ မရဘဲ အလွန်စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ရေးလက်စ ဓာအုပ်ကို ဆက်ရေးဖို့ အရည်အချင်းတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကုန်ခန်းနေပြီလို့လည်း ထင်မိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဟာ စိတ်ညစ်ရာက အရက်တွေ ဖိသောက်နေခဲ့မိတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အလိုလို စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သိမ်ငယ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရုတ်တရက် မင်းနဲ့ တွေ့ဆုံရတယ်။ မင်းကလည်း အကောင်းဆုံး ရိုက်ကူးထားတဲ့ အာဖရိကတိုက် တော တွင်းရှုခင်း ဓာတ်ပုံတွေပြတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ သိပ်ပြီး ထိခိုက်သွားမိတယ်။ မင်းက အဲဒီဓာတ်ပုံတွေ ပြလိုက်တာကိုက ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်သလိုလည်း ဖြစ်လို့ ပိုပြီး တုန်လှုပ်မိတယ်”

ဆယ်လီက ယင်းသို့ မရည်ရွယ်ကြောင်း ငြင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြသော်လည်း ခရိတ်က သူ၏စကားကိုသာ ဆက်ပြောလေသည်။

“မင်း စိတ်ထဲက ဘယ်လိုပဲရှိပေမယ့် အာဖရိကတိုက်က တောတွင်းရှုခင်း ဓာတ်ပုံတွေ ပြလိုက်တာဟာ ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်သလို သဘောမျိုး ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ စိန်ခေါ်ချက်ကိုလည်း လက်ခံ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ သတ္တိမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် သိမ်ငယ်နေတာကို ပုံးကွယ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းကို ဘုကျကျ ဆက်ဆံလိုက်မိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဘာသာကျုပ် အကြီးအကျယ် နောင်တရနေ မိတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ကျွန်မရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို သဘောကျလို့လား။”

“သဘောကျလွန်းလို့ ခက်တာပေါ့။ မင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက အာဖရိကတိုက်ရဲ့ သဘာဝရှုခင်းတွေကို ပကတိအတိုင်း ပီပီပြင်ပြင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လွင်နေတာနဲ့ ကျုပ်အဖို့ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ခံစားရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဇာတိရပ်မြေ ဖြစ်တဲ့ အာဖရိကတိုက်ကို အောက်မေ့ သတိရ တမ်းတစိတ်တွေလည်း ဖြစ်လာရတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျုပ်ဟာ ဘာနဲ့ သဏ္ဍာန်တူသလဲ ဆိုရင် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ဝေးလံတဲ့ စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဘော်ဒါသွားနေရခါနီး မိမိရဲ့အိမ်ကို ပြန်လွမ်းလို့ စိတ်အားငယ်နေရတာနဲ့ တူတယ်။ ရှင်းရှင်းဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို မြင်လိုက်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်ဟာ ဒီအာဖရိကတိုက်ကို ပြန်လာ ဖြစ်တာပါပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မဖြင့် ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်ဘူးရှင့်”

ဆယ်လီက ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေကြလေသည်။ ခရိတ်သည် တကယ်ပင် စိတ်ထဲလှုပ်ရှား ထိခိုက်နေသဖြင့် နောက်ထပ် ဆက်စကားပြောလျှင် ငိုသံပါနေတော့မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ သိနေလေသည်။

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စခန်းဘက်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက် သီချင်းဆိုသံကို
ကြားရလေသည်။

သီချင်းက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ဘာသာဖြင့် သီဆိုသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်
ခရိတ်သည် သီချင်းစာသားနှင့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ နားလည်လေသည်။

သီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်
လျှောက်တွင် ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပုံကို ရင်နှင့်ဖွယ် ဖွဲ့ဆိုသီကဏ္ဍ
တေးပင်ဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် နားထောင်ရင်း စခန်းတွင်းရှိ မာတာဘယ်လီ
တိုင်းရင်းသား လူငယ်အားလုံး ထိုသီချင်းသံကို ကြားပြီး မည်မျှ စိတ်လှုပ်ရှား ထိခိုက်
မည်နည်းဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

မာတာဘယ်လီ ဘာသာစကား မတတ်ကျွမ်းသူများအဖို့မှာမူ ထိုသီချင်းစာသား
အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးဝ နားလည်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အသာကိုင်လိုက်ပြီး...

“အခုလို ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ပြောလေသည်။

ထိုသို့ ဆယ်လီက ရင်းနှီးစွာ သူ၏လက်မောင်းကို အသာကိုင်လိုက်သည့်
ခရိတ်သည် ရင်ထဲမှ ဖိုလို့က်ကာ ထူးခြားစွာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်မျိုး ခံစားမိ
လေသည်။

ထိုနောက် ဆယ်လီသည် သူမ၏ တဲရီရာသို့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။
ခရိတ်လည်း အတန်ကြာကြာ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။
သူမအဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အိပ်ရာဝင်လျှင် အိပ်ပျော်မည် မဟုတ်ဟု
ထင်လျက် ခရိတ်သည် တဲ၏ပြင်ဘက် လရောင်အောက်တွင် အတန်ကြာကြာ
ထိုင်နေလေသည်။

အာဖရိကတိုက်၏ ညရွှေခင်းနှင့် ကောင်းကင်မှ လရောင်တို့က သူ၏စိတ်ကို
ထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း၊
စိတ်မတည်မငြိမ် လှုပ်ရှားနေခြင်းတို့သည် ပပျောက်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် တည်းခိုရာ တဲအတွင်းသို့ဝင်၍ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် မီးထွန်း
သွားသည့် သူ၏မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်ကိုယူလျက် စတင် ရေးသားလေသည်။
ထိုကြည့်လင် ပေါ့ပါးနေသဖြင့် သူ၏လက်က အလွန်သွက်ကာ စာလုံးတွေ အလို
အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ လျှင်မြန်စွာ ဆက်တိုက်ရေးနိုင်လေသည်။

အထူးစိတ်ပါဝင်စားနေသဖြင့် အဆက်မပြတ် ရေးသွားရာ ဖယောင်းတိုင်ကုန်၍
အောက်ထပ် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ပြီး တစ်တိုင် ထွန်းညှိချိန်တွင်သာ ခေတ္တရပ်ကာ
ဆက်တိုက်ရေးသွားလေသည်။

နံနက် မိုးလင်းသောအခါ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသဖြင့် ခရိတ်၏ မျက်လုံး နီကျင်ကျင်ဖြစ်ကာ ကျိန်းစပ်နေလေသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ နုံးချည့်ခွမ်းနယ်နေ တော့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏မှတ်စုစာအုပ်တွင် လေးပုံသုံးပုံခန့် ရေးသားပြီးစီးနေသည် ကို ကြည့်၍ စိတ်ကျေနပ်မိလေသည်။

ခရိတ်အဖို့ စိတ်ကျေနပ်မိရာမှ ပို၍ ကြည်နူးပီတိဖြစ်စရာ တွေ့ရသည်မှာ နံနက်လင်းသောအခါ ဆယ်လီက သူ့အပေါ်ဆက်ဆံပုံ တစ်မျိုးပြောင်းလဲလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် မူလအချိုးအတိုင်း ခပ်တည်တည် ဣန္ဒြေနှင့်နေသော်လည်း ခရိတ် စကားပြောသည့်အခါ စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ဂရုစိုက် နားထောင်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်လီက ပြုံးသည်ကိုလည်း ခရိတ် သတိပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဆယ်လီက စကားပြောသောအခါ ခရိတ်ကလည်း ဂရုစိုက်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် သူမက တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များအား တရား မဝင် ခိုးသတ်ဖြတ်သူများ နှိမ်နင်းရေးကိစ္စကို အလေးအနက်ထား၍ ပြောလေသည်။

“ဒီလူမျိုးတွေကို သာမန်ဖြစ်မှု ကျူးလွန်သူတွေအဖြစ် သဘောထားလို့ မဖြစ်ဘူးရှင်။ တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်ဖြတ်တဲ့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိမ်နင်းမှ ဖြစ်မယ်။ ဒူတို့ရဲ့ အဖွဲ့သားတွေ စည်းရုံးခေါ်ယူပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး ကျောင်းတွေမှာ စာသင်နေတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်ကလေးတွေကို ပြန်ပေးဆွဲ သလို အတင်းဖမ်းခေါ်သွားပြီး တောထဲက ပြောက်ကျားစခန်းတွေမှာ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း ဆယ်လီသည် စခန်းမှ အကျဉ်းသား လူငယ်တစ်ဦးအား ညွှန်ပြလျက် “အဲဒီ သူငယ်ကို ရှင် မေးကြည့်စမ်းပါ။ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲလို့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း ထိုသူငယ်အား မာတာဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် မေးမြန်းကြည့် ပြီးနောက် ဆယ်လီ နားလည်အောင် အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပြောပြလေသည်။

“သူ့အသက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မသိဘူးတဲ့။ သူ ဘယ်တုန်းက မွေးတယ်ဆိုတာ လည်းမသိဘူး။ ပြီးတော့ သူ့မိဘတွေ အခု ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား ဒါဖြင့် သူ့ခမျာ မွေးရာပါ အခွင့်အရေးဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးပေါ့”

ဆယ်လီက တအံ့တဩ ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည် သူမ၏ သဘောထားကို လေးစားသွားမိလေသည်။

“ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဆင်းရဲကျပ်တည်းသူတွေနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေရဲ့ ကမ္ဘာတူညီသလို သိပ်များလွန်းတယ်။ အဲဒီ ကွာဟမှုကြောင့်ပဲ တစ်နေ့ကျရင် ကမ္ဘာကြီးမှာ နေထိုင်သူတွေမယ် ထင်တယ်” ဟု ပြောပြီးနောက် သူမ၏ကင်မရာဖြင့် စခန်းရှိ အလှူခန်းသားလူငယ်များအား ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မှတ်တမ်းတင်နေလေသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရာတွင် အလွန်စိတ်ပျက်နေပုံရသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ဆယ်လီက ညွှန်ပြလျက် “သူ့ကို မေးကြည့်စမ်းပါ။ ဒီစခန်းမှာ သူနေထိုင်ရတာ အခြေအနေ ဘယ်လို ဖြစ်သလဲလို့ မေးလိုက်စမ်းပါ” ဟု ပြောပြန်သည်။

ခရိတ်လည်း ထိုလူအား မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် မေးမြန်းကြည့်ရာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခရိတ်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ၏ ဟန်အရ အလှူခန်းသားလုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိသော မေးခွန်းဖြစ်၍ မဖြေလိုသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ခရိတ်သည် စောစောက စိတ်ကြည်လင်ကြည်နူးခဲ့မိသလောက် ယခု စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းပြန်လေသည်။

အကာမရှိဘဲ အမိုးသာရှိသော တဲကြီးတစ်ခုတွင် သင်တန်းသားများအား နေထိုင်စေရန် သဘောတရားသင်တန်း ပို့ချပေးကြောင်း သိရလေသည်။ အထူးသဖြင့် အထူးသတိထား ထားရှိအပ်သော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ၊ ဝတ္တရား စသည်တို့အကြောင်း ပို့ချပေးလေသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုတဲကြီးအတွင်း၌ စာသင်ကျောင်းမှာကဲ့သို့ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးများ ရှိပြီး အထူးသတိထားသင်ပုန်းပေါ်တွင် နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး စနစ်၌ စီမံခန့်ခွဲရေးအပိုင်း၊ တရားစီရင်ရေး အပိုင်းနှင့် ဥပဒေပြုလွှတ်တော် (ပါလီမန်)တို့ ဆက်စပ်ပုံ၊ ဆက်သွယ်ပုံ စသည်တို့ကို သင်ပေးပေး ရေးဆွဲပြထားလေသည်။

စခန်းအတွင်း လှည့်လည် လေ့လာကြည့်ရှုပြီးနောက် သူတို့သည် တည်းခိုဆောင်ရွက်သည့် ပြန်လျှောက်လာကြစဉ် ခရိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိသဖြင့် ခရိတ်သည် ခွန်ဂါဘီရာအား မေးခွန်း ထုတ်လေသည်။

“ဒီစခန်းက လူတွေအားလုံးဟာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေချည်းပဲ ဖြစ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့သဘောက တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု တစ်မျိုးတည်း အထူးစုထားခြင်းအားဖြင့် လူမျိုးစုအုပ်စု အချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်တာမျိုးတွေ နည်းပါး လိုက်နာသလို ယူဆတယ်”

“ရှိနာလူမျိုးထဲက အခုလို အကျဉ်းစခန်းတွေမှာ ထိန်းသိမ်းထားတာကော ဖြစ်လား” ခရိတ်က သူ သိလိုသော အဓိကအချက်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဟာ ရှိတာပေါ့၊ ရှိမှာ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ စခန်းတွေက အရှေ့ဘက် တောင်တန်းဒေသမှာရှိတယ်။ ဒီပုံစံမျိုးပါပဲ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်ပုံမှာ သူတို့အာဏာလက်ရှိ ရှိမှာလူမျိုးတို့၏အစိုးရက တိုင်းရင်းသား ပြည်သူများအပေါ် ကျောသားရင်းသား မခွဲခြားဘဲ တန်းတူဆက်ဆံ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိကြောင်းကို ပေါ်လွင်စေရန် ပြောပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့ ညနေဘက် မိုးချုပ်စပြုချိန်တွင် အင်ဂျင်စက်နှိုးသံ ကြားရလေသည်။ ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးအတွက် အင်ဂျင်စက် နှိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ခရိတ်သည် သူ၏တံအတွင်း သူ ယမန်နေ့ညက ရေးသားခဲ့သော စာမူများကို ပြန်လည်ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြင်ဆင်စရာရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ရောက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် သတင်းဆက်သွယ်ပို့ချက်တစ်ခု ရောက်လာတယ်။ အမေရိကန် သံရုံးက မစွတာမော်ဂင်က တစ်ဆင့် ပို့လိုက်တာပဲ”

ခရိတ်သည် ဝမ်းသာအားရ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူသည် ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီထံမှ အကြောင်းပြန်ချက်ကို မျှော်လင့်နေခဲ့ရာ ယခုလာခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တထစ်ချ တွက်လျက် ဝမ်းသာသွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေဒီယိုဖြင့် ပေးပို့လိုက်သော အကြောင်းပြန်ချက်ကို ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် ရေးမှတ်ထားရာ ခရိတ်သည် ထိုစာရွက်ကို သွက်လက်စွာ လှမ်းယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ ထင်သည့်အတိုင်း ဟင်နရီထံမှ အကြောင်းကြားချက်ပင်ဖြစ်ပြီး အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ခင်ဗျား ရည်ရွယ်သောစီမံကိန်းကို ကျွန်ုပ်အထူးသဘောကျ၍ အပြည့်အဝ ထောက်ခံသည်။ သို့သော် အခြားလူများကတော့ စိတ်မဝင်စားကြပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်စားလှယ် (ဧဂျင်း) အက်ရှိက ခင်ဗျား လိုနေသော ငွေကြေးကြိုတင်ထုတ်ပေးရန် ငြင်းသည်။ အာမခံ၍ ချေးယူရန်လည်း ငြင်းသည်။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ငွေချေး ကော်မတီက နောက်ထပ် ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်များ တင်ပြရန် လိုသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဝမ်းနည်းပါသည်။

ရွှင်လန်းပါဇော်

ဟင်နရီ

ခရိတ်သည် စာရွက်ကို တစ်ခေါက်ဖတ်ပြီးမှ နောက်ထပ် တစ်ခေါက်ဖတ်ပြီးမှ သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်အား အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ

“ကျွန်ုပ်တို့တော့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာ ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားလုပ်ဖို့ မြစ်ရေစီမံကိန်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ထင်မိတယ်” ဟု ပြော

“ဟုတ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျုပ် ကြံစည်ထားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ခံလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ” ခရိတ်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြော

“ဒါထက် ဟင်နရီဆိုတာ ဘယ်သူများလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးပါပဲ။ သူက ဘဏ်တိုက်အရာရှိဆိုတော့ သူ့ကို သိပ်ပြီး အားကိုးမိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခက်သွားတာ”

“အင်း ဟုတ်မှာပေါ့”

ဖွန်ဂါဘီရာက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် စကား ကြည့်ကြသည်။

ဆိုနေ့ညတွင်လည်း ခရိတ်သည် ယမန်နေ့ညက လုံးဝ မအိပ်ခဲ့ရလင့်ကစား ပြစ်နေပြန်သည်။ အရေးထဲအိပ်ရသည့် ဖျာကလည်း အလွန်မာကျော နေသဖြင့် လှဲအိပ်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး စခန်းမှ တူတီသာသနာပြု လေဆိပ်သို့ မော်တော်ကားဖြင့် ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ယာဉ်မောင်းသူ၏ ဘေးမှ ထိုင်လိုက်လာပြီး လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ဆယ်လီတို့ စကားပြောနေကြသည်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသလို ထင်မပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်လာလေသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် လုပ်ကိုင် နေထိုင်ထားသော လုပ်ငန်းသည် ငွေကြေးမပြည့်စုံမှုကြောင့် ပျက်ပြယ်သွားရ ကြသည်ဟု တွေးပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေမိသည်။

သူ၏ ကိုယ်စားလှယ် (ဧဂျင်း) အက်ရှီဆိုသူကိုလည်း ဤကိစ္စတွင် ထောက်ခံ မပြုသည်ကို ဒေါသထွက်မိလေသည်။ ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီကိုလည်း အောင်မြင်ရေးအတွက် အင်တိုက်အားတိုက် ကူညီရန် မကြိုးစားရ

အောင်သေးဟု မကျေမနပ် ဖြစ်မိလေသည်။

သာသနာပြုမစ်ရှင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆယ်လီသည် အလာတုန်းက နေထိုင်ခဲ့သည့် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသူ ဆရာမကလေး ဆရာနှင့် တွေ့လို ကြသည်ဟု ဆိုသဖြင့် မင်ရှင်စာသင်ကျောင်းသို့ ဝင်ကြရပြန်လေသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဆရာမဆရာသည် သူတို့ ပြန်လာမည်ဟု မျှော်လင့်ထား အသင့်ပြင်ထားကာ စည်သည်များအား လက်ဖက်ရည်ဖြင့် တည်ခင်းစည်ခံ

ခရိတ်သည် အများနှင့် စကားဝင်မပြောလိုသဖြင့် စာသင်ကျောင်း၏ ဝရန်တာ တစ်နေရာတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ သူ့လိုအပ်သော ငွေပင်ငွေရင်းကို မရရအောင် ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီအား မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ကြံစည်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားအကြံထုတ်နေလေသည်။

သို့သော် ဆရာမဆာရာက ခရိတ်ရှိရာသို့လာပြီး လက်ဖက်ရည် လာပေးလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းပေးချိန်တွင် ဆာရာသည် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ ဘက်သို့ ကျောပေးထားသဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာကို ဗိုလ်ချုပ်က မမြင်နိုင်သည်ကို ချက်ကောင်းယူကာ ခရိတ်အား မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် အရေးတကြီး တီးတိုး စကားပြောလေသည်။

“မိကျောင်းမင်းဟာ သူ့ကိုသတ်ဖို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ မုဆိုးအန္တရာယ် နီးလာမှန်း သိရင် ရေနက်ထဲဆင်းပြီး ရေအောက်က ရွံ့တွေကြားမှာ ဝင်ပုန်းနေတတ်တယ်”

ဆာရာက စကားဝှက်ဆန်ဆန် ပြောလိုက်သဖြင့် ခရိတ်သည်အံ့အားသင့်လျက် သူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှတောက်ပြောင်လျက် ဇာတိမာန် တက်ကြွခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း စသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ပေါ်သည့်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

ဆရာက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဖွန်ဂါဘီရာနဲ့ နောက်လိုက်ခွေးတွေဟာ အလွန်ဆူညံစွာ ဟောင်နေကြပြန်တယ်။ ရှင်ရှိနေတုန်းမှာ သူတို့ဟာ အစာမစားရလို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး ဟောင်နေတာရှင်။ အဲဒီနောက်လိုက် ခွေးတွေရဲ့ ဟောင်သံကို ရှင် မကြားဘူးလားဟာ။ ရှင် ကြားမှာပါပဲ ကူဖီလာရယ်”

ခရိတ်သည် ပို၍ပင် အံ့အားသင့်သွားမိတော့သည်။ မိမိအား ကူဖီလာဟု ဆိုရာမှာ မည်သို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ အလွန်အံ့ဩဖွယ် ကောင်းနေပေသည်။ မိမိအား မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျား လွတ်ကောက်ဆိုသူက ခေါ်လိုက်သော နာမည်ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုနာမည်ကို ဆာရာက မည်သို့ သိနေလေသနည်း။

ဖွန်ဂါဘီရာ၏ နောက်လိုက်ခွေးများဟု ဆာရာက ပြောလိုက်ခြင်းသည် ဘာကို ဆိုလိုသနည်း။

ခရိတ်က အံ့အားသင့်လွန်းပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သော ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်၏ မျက်နှာအပူအရာကို ခြေလျင်မြန်စွာ လျှောက်လာလေသည်။

ခရီးနှင့် ဆရာမ ဆရာတို့ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောနေသလောဟု မယုံ
ခွဲကပ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာကလည်း အကင်းပါးသူ
ခွန်ဂါဘီရာ ရောက်လာသည်နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ ခရီးအား ဦးညွှတ်
လက်ဖက်ရည်ခွက်ယူပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ခွန်ဂါဘီရာသည် ခရီးတိုမျက်နှာပျက်နေခြင်းမှာ နယူးယောက်မှ မစွတာ
ငွေကြေး မပြေလည်ခြင်း အကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်

“သိပ်လည်း စိတ်ဓာတ် ကျမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့နဲ့လာပြီး စိတ်ပြေ
စကားပြောနေစမ်းပါ” ဟု ပြောကာ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ခရီးတို၏ ပခုံးပေါ်သို့
အသာတင်လိုက်သည်။

ကြာမီ မစ်ရှင်ကျောင်းမှ လေဆိပ်ရှိရာသို့ ဆက်သွားကြရာ ဆယ်လီက
အသာပုတ်လိုက်ပြီး-

“ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်ရှင်၊ ရှင် လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့ ဇမ်ဘာဒီမြစ်ရေများ
လေကြောင်းခရီးနဲ့ ဆိုရင် ဒီနေရာက နာရီဝက်လောက်သွားရင်
ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြေပုံကြည့်ပြီး ချီဇာရီဒေသကို ရှာတွေ့တယ်။
အပြန်ခရီးမှာ လေယာဉ်ကို အဲဒီဒေသဘက် ကွေ့မောင်းရင်း ကြည့်သွားပြီးမှ
ရင်ကောင်းမလားလို့” ဟု ပြောလေသည်။

သို့ရာတွင် ခရီးတိုက စိတ်ပျက်ဟန်နှင့်
“အကြောင်းမထူးပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”
ခရီးတိုက ဟင်နရီထံမှ အကြောင်းကြားစာကို ဆယ်လီအား လှမ်းပေးလိုက်

ဆယ်လီလည်း စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက်
“ဟင်...ဒီလိုလား။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်” ဟု ပြောလေသည်။

သူမသည် တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ခရီးတိုအတွက် ဝမ်းနည်းသည့်
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားသောကြောင့် ခရီးတိုသည် အနည်း
စိတ်သက်သာရာရသလို ခံစားမိလေသည်။

ထိုအခိုက် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ကြားဖြတ်လျက်
“အဲဒီဒေသကို ကျုပ်လည်း ကြည့်ချင်တယ်။ လေယာဉ်ကို ချီဇာရီဒေသဘက်က
ကောင်းရင် ကောင်းမယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ခရီးတိုက မလိုလားဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြသော်လည်း ဖွန်ဂါဘီရာသည် လက်မခံဘဲ
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ သွားကြည့်ကြမယ်” ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်ရာ
ဆယ်လီကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်သွားရင် ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

ဆယ်လီသည် မြေပုံကို စိုက်ကြည့်ရင်း လေယာဉ်ကို ကျင်လည်စွာ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ခရိတ်ကမူ ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေကာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ဆရာမလေး ဆရာပြောလိုက်သော စကားများအကြောင်း ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိသည်။

“ပုန်ဂါဘီရာရဲ့ နောက်လိုက်ဇွေးတွေ”

သူမက ယင်းစကားလုံး သုံးလိုက်ပုံမှာ အဓိပ္ပာယ်အတိအကျ မသိသော်လည်း ကြောက်စရာ အန္တရာယ်တစ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်းကား ထင်ရှားပေသည်။

တစ်ဖန် မိမိအား ပြောကြား တော်လှန်ရေးသမား ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ခေါ်သည့်အတိုင်း ကူဖီလာဟူသောအမည်ဖြင့် ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ခရိတ်သည် ရင်ဖိုသလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသလို ဖြစ်လေသည်။

ယင်းနာမည်ကို ဆာရာကသိနေခြင်းမှာ သူမသည် မာတာဘယ်လီ တော်လှန်ရေး ပြောကြားတို့နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိ၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ကောက်ချက်ချလေသည်။

တစ်ဖန် ဆရာမ ဆာရာက မိကျောင်းမင်းအကြောင်း ပြောလိုက်ပြီးနောက်

“ကျားသစ်ဟာ သားကောင်ရှာတဲ့အခါ ညအခါမှသာ ထွက်ရှာလေ့ရှိတယ်” ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးရာ မိကျောင်းမင်းနှင့် ကျားသစ်အကြောင်းကို စကားဝှက်သဖွယ် ပြောလိုက်ခြင်းသည် ဘာကို ဆိုလိုပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား၍မရ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဆာရာသည် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား တော်လှန်ရေးသမား ပြောကြား

များအား လိုလားသူ အမှန်ပင် ဖြစ်နေလေသလော။

ခရိတ်က ဤသို့ အမျိုးမျိုး တွေးနေမိစဉ် ဆယ်လီသည် မြေပြင်ဆီသို့ ညွှန်လျက်

“ဟောဟိုမှာ မြစ်ကို မြင်နေရပြီရှင်” ဟုဆိုကာ လေယာဉ်ကို အလွန်နိမ့်စွာ

ပျံသန်းကာ မြစ်ရိုးအတိုင်း မောင်းသွားလေသည်။

လေယာဉ်က အလွန်နိမ့်စွာ ပျံသန်းနေသဖြင့် မြေပြင်မှ သစ်ပင်တောအများကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည့် တစ်ချိန်တွင် အလွန်ထွားကျိုင်းသော ကြွနက်ကြွနက် တစ်ကောင်ကိုပါ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဆယ်လီက ရုတ်တရက် ညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် ခရိတ်နှင့် ဖွန်ဂါဘီရာတို့သည် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

မြင်ရသည့် ရှုခင်းမှာ ကောက်ကျွေးနေသည့် မြစ်ကမ်းပါးဘေးတစ်နေရာမှ မြစ်ဝှမ်းများနှင့် မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယင်းမြေကွက်လပ်ကြီးသည် လေးယာဉ်စက်သံ ဖြစ်နေ၍ မြင်းကျားတစ်အုပ် အစာစားနေကြရာ လေးယာဉ်စက်သံ ဖြစ်၍ မြင်းကျားများ လန့်ဖျပ် ထွက်ပြေးကြကုန်လေသည်။

“အဲဒီ မြေကွက်လပ် အကျယ်အဝန်းနဲ့ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ လေးယာဉ်ကို ဆင်း ဝါးရမယ် ထင်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆယ်လီသည် လေးယာဉ်ကို ဆင်းသက်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ သူမအနေဖြင့် ဤဒေသရှိ သဘာဝတောတောင် ရေမြေရှုခင်း အခြေအနေကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်ရှုလိုသဖြင့် လေးယာဉ်ကို ဆင်းသက်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်း ဖြစ်တန်တူလေသည်။

ဆယ်လီသည် လေးယာဉ်ကို မြေပြင်နှင့် ထိလှနီးပါး အလွန်နိမ့်စွာ ပျံသန်းလျက် အခြေအနေကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျင်လည်စွာပင် ဆင်းလိုက် လေသည်။

လေးယာဉ်မောင်းရာ၌ အထူးကျင်လည်သူဖြစ်၍လည်း သူမသည် လေးယာဉ်၏ အခြေအနေကို မြေပြင်နှင့် ထိပြီး ပေတစ်ရာငါးဆယ်အတွင်းမှာပင် အောင်မြင်စွာ ရပ်တန့် ဖြစ်နိုင်လေသည်။

“အင်း ဆယ်လီက အတောင်နဲ့ သဘာဝအတိုင်း ပျံသန်းတဲ့ ငှက်မကလေး ကျေးတာပဲ”

ခရိတ်က ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် သဘာကျသွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် လေးယာဉ်ပေါ်မှဆင်း၍ လျှောက်သွားကြရာ မြစ်ကမ်းစပ်အနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုနေရာ၏ရှုခင်းမှာ အာဖရိကတိုက်၏ သဘာဝတောတောင် ရေမြေကို သူတို့၏ပြုပြင်မှု၊ ဖျက်ဆီးမှု အလျှင်းမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။ အနီးကပ် အနီးရှိ သစ်ပင်များပေါ်၌ တောငှက်တို့၏ အသိုက်များလည်း ရှိသည်။

ရေစပ်ရှိ သဲသောင်ပြင်များ၏ ဖြူလွလွ အဆင်းကလည်း အလွန်လှပ ကြည့် ကောင်းနေပေသည်။ တောစပ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကလည်း သဘာဝရှုခင်းကို ပို၍ တင့်တယ်အောင် အလှတန်ဆာဆင်ပေးထားသည်ဟု ထင်ရ လေသည်။

“ဒီနေရာက သဘာဝရှုခင်းတွေက သိပ်လှတာပဲနော်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆယ်လီသည် သူမ၏ကင်မရာကို ကိုင်လျက် ရှုခင်းများကို အဆိုပိုရိုက်ယူရန် လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် တောဆင်ရိုင်းများ သွားလာကျက်စားသည် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆင်ချေးတုံးကြီးများ စုပုံရှိနေလေရာ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ထိုနေရာကို ညွှန်ပြလျက်

“ဒါထက် မစွတာခရိတ်၊ ခင်ဗျား စိတ်ကူးတဲ့ တိုးရစွခရီးသည်စခန်းမျိုးက ဒီနေရာမှာ တည်ဆောက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”ဟု ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လုတ်တာပေါ့၊ ဒီနေရာကဆိုရင် ကမ္ဘာလှည့် တိုးရစွခရီးသည်တွေအနေနဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ညဘက် ရေဆင်းသောက်တာကို ကောင်းကောင်းကြည့်နိုင်တဲ့ အထူးတန်း ပွဲကြည့်စင်လိုဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျား ရည်ရွယ်ထားတဲ့ စီမံကိန်းက မုချအောင်မြင်ပြီး အကျိုးရှိနိုင်တယ်။ အမြတ်အစွန်းလည်း အများကြီးရမှာပဲ။ ဒီလို စီမံကိန်းမျိုးကို လက်လွတ်လိုက်ရမှာ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင် ခရိတ်က သရော်သလို ဟန်မျိုးဖြင့် “ခင်ဗျား အခုပြောလိုက်ပုံက အရင်းရှင်တစ်ယောက် ကျနေတာပဲ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှန်တော့ ခရိတ်သည် သူ့အလုပ်လုပ်ရန် လိုအပ်နေသော ရင်းနှီးငွေ မရနိုင်ကြောင်း သိရခြင်းကို စိတ်ပျက်နာကြည်းသဖြင့် ရွဲ့ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စိတ်ဆိုးပုံ မရဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ ကုန်ကျစရိတ်နဲ့ ငွေပင်ငွေရင်းကို စိုက်ထုတ်ပေးမယ့် အရင်းရှင်တွေတော့ ရှိဖို့ လိုတာပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ခရိတ်သည် ဖွန်ဂါဘီရာအား လျင်မြန်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်လုံးများတွင် ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူများကဲ့သို့ အမြတ်အစွန်းရလိုမှု လောဘရှိသည့် အရိပ်အယောင် ပေါ်ထွက်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေကာ ရေစပ်အနီးတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်နေသူ ဆယ်လီအား လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ခရိတ်အား လှမ်းပြောလေသည်။

“ဒီမယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား လိုအပ်နေတဲ့ ငွေပင်ငွေရင်း ချေးယူရရှိဖို့အတွက် ကမ္ဘာ့ဘဏ်က တောင်းဆိုတဲ့ အထောက်အထားနဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ကူညီဖန်တီးပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ကျွပ်လည်း အထိုက်အလျောက် ဝေစုရနိုင်ခွင့် မရှိဘူးလား။”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ထိုက်သင့်သလောက် ရပိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့” ခရိတ် ပြန်ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဆယ်လီ၏ လှမ်းအော်ပြောသံ ကြားရလေသည်။

“ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ကြမှ ကောင်းမယ်ရှင်၊ ဒီကနေ ဟာရာရေမြို့ရောက်အောင် အချိန် နှစ်နာရီခွဲလောက် ပျံသန်းရလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် သူတို့သည် ဆက်လက်၍ လေယာဉ်ဖြင့် ပျံသန်းခဲ့ကြပြီး ဆာရွန် ဆာတပ်ခခန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားကြသောအခါ ခရိတ်က ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် ဆယ်လီတို့ မှန်ဆွယ်ကစလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် “ဆယ်လီရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေအားလုံး ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ဆွဲလင့်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“ခင်ဗျားက မိုနိုမာတာပါ ဟိုတယ်မှာ တည်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ နောက် ဆိုရက်အတွင်း ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဆက်သွယ်ပါမယ်” ဟု ပြောပြီး အသင့်ရှိနေသော ဆယ်တပ်သုံး ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား လေဆိပ်မှ ပြန်ရန် မော်တော်ကား ပါမပါမေးရာ ဆယ်လီက ခေါင်းခါပြသဖြင့်

“ကျုပ်ကတော့ ကားမောင်းရာမှာ မင်း လေယာဉ်မောင်း ကျင့်လည်သလိုတော့ မတော်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ကားနဲ့ လိုက်မယ်ဆိုရင် လိုက်ပို့ပါမယ်” ဟု ပြောလိုက် သည်။

ဆယ်လီက ပြုံးလျက် လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောသဖြင့် ခရိတ်သည် သူမအား နည်းမိုရာ တိုက်ခန်းသို့ မောင်းပို့လိုက်လေသည်။

ဆယ်လီ နေထိုင်သည့် နေရာကား အစိုးရအိမ်တော် (ယခင် ဘုရင်စံအိမ် ဆက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုမှ တိုက်ခန်း ဖြစ်လေသည်။)

ယင်း တိုက်ခန်းရှေ့သို့ မော်တော်ကားဆိုက်၍ ဆယ်လီက ကားပေါ်မှ ဆင်းနေစဉ် ခရိတ်က “ဒီနေ့ည ညစာ ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်စားပါလား” ဟု ဖိတ်ခေါ် လိုက်သည်။

သို့သော် ဆယ်လီက

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်ရှင်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ညစာစားတယ်ဆိုပေမယ့် အချိန်မကြာစေရပါဘူး။ အမြန်ဆုံး စားသောက်ပြီး ဆယ်နာရီ မထိုးခင် ဒီအရောက် ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။ လိုက်စားပါလားကွယ်”

ခရိတ်က ထပ်မံ၍ ပြောကြည့်သောအခါ ဆယ်လီသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီး

နောက်

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီလေ၊ ခုနစ်နာရီလောက် ကျွန်မကို ဒီမှာပဲလာခေါ်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း ကျေနပ် သဘောကျသွားလျက် သူ၏ ဗောက်ဝက်ဂွန်းကား ကလေးဖြင့် မောင်းထွက်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ညစာစားရန်အတွက် မည်သည့်စားသောက်ခန်းသို့ သွားရမှန်း မသိဖြစ်နေရာ ဆယ်လီကပင် သူမနှင့် သိကျွမ်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုစားသောက်ဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆယ်လီကို မြင်မြင်ချင်း ဝမ်းသာ အားရ ပြေးလာပြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခရီးဦးကြို ပြုလေသည်။

တကယ်လည်း ထိုဆိုင်မှ စားသောက်ဖွယ်များက အလွန်အရသာရှိလေသည်။ ခရိတ်အဖို့ ထိုညက စားသောက်ရသည့် စားစရာများသည် မကြုံစဖူး ထူးခြားစွာ စားကောင်းလှသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ သူတို့သည် ယမကာအဖြစ် တောင်အာဖရိက နိုင်ငံလုပ် အကောင်းဆုံးပိုင်အရက်ကို မှာသောက်ကြလေသည်။

ညစာ အတူစားရင်း ခရိတ်သည် စကားပြောခွင့်ရသဖြင့် ဆယ်လီအကြောင်း ကို တီးခေါက် မေးမြန်းကြည့်ရာ ဆယ်လီကလည်း သူမ၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်မဟာ မူလက နာမည်ကြီး ကိုဒတ် ဓာတ်ပုံဖလင်နဲ့ ကင်မရာကုမ္ပဏီမှာ ကျွမ်းကျင်သူ လက်ထောက်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပညာ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ကျွန်မရဲ့ လက်ရာဓာတ်ပုံတွေကို ပြပွဲတွေမှာ ပြခွင့်ရတဲ့အပြင် နိုင်ငံခြား ဝေးလံခေါင်းပါး ဒေသတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ခရီးထွက်ကြတဲ့ အဖွဲ့တွေကလည်း ကျွန်မကို ဖိတ်ခေါ် လာကြပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားက မနာလိုဖြစ်ရာက နောက်ဆုံး ကျွန်မ တို့ အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်လမ်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ရတော့တယ် ဆိုပါတော့”

“မင်းတို့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သလဲ” ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ဆယ်လီက

“နှစ်နှစ်လောက်ပါပဲ”

“သားသမီးကော ရခဲ့သလား”

“သားသမီး မထွန်းကားခဲ့လို့ တော်သေးတာပေါ့ရှင်”

ဤသို့ သွက်လက်စွာ ပြောနေသော်လည်း ဆယ်လီသည် အစားအသောက် ကိုလည်း အဆက်မပြတ် စားနေလေရာ ခရိတ်သည် သူမကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ဤအမျိုးသမီးသည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ ပြင်းထန်သလောက် တုန်လှုပ်မှု ကင်းစွာဖြင့်

လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် သွားတတ်သူပါတကားဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိ

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဆယ်လီသည် သူမ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်

“ရှင်က ကျွန်မကို ဆယ်နာရီအရောက် အိမ်ပြန်ပို့ပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်မှ ကျသင့်ငွေကို ခရိတ်က ရှင်းပေးမည်ပြုသောအခါ ဆယ်လီက တစ်ယောက်တစ်ဝက် ကျခံရမည်ဟုဆိုကာ ဇွတ်အတင်းပင် ကျသင့်ငွေ၏ တစ်ဝက်တိတိကို ထုတ်ပေးသဖြင့် ခရိတ်လည်း မတတ်သာဘဲ လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆယ်လီက ချက်ချင်း ကားပေါ်မှ

“ရှင် ကျွန်မရဲ့ အခန်းကို လိုက်ပြီး ကော်ဖီ သောက်ပါဦးလား ရှင်” ဟု လိုက်သည်။ ခရိတ်လည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလျက်

“ဟာ...သောက်ချင်တာပေါ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”ဟု ပြောကာ သွက်လက်စွာ ဆင်းမည်ပြုစဉ် ဆယ်လီက လက်ဖြင့် အသာထားလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါပဲနော်။ ရှင်ကို ကျွန်မရဲ့တိုက်ခန်းထဲ ခေါ်မသွားခင် ရှင်းရှင်း ပြောထားရ ညီမယ်။ သောက်ရမယ့် ကော်ဖီက အလွယ်တကူ ဖျော်လို့ရတဲ့ နက်စ်ကော်ဖီပဲ၊ ရှင်က ချစ်လာပြီး ကော်ဖီသောက်ရုံပဲ သောက်ရမယ်။ တခြား ဘာမှ မလုပ်ရဘူး”

“ကောင်းပါပြီ။ စိတ်ချပါ”

ခရိတ်က သဘောတူ လက်ခံလိုက်မှ ဆယ်လီသည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက် သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဆယ်လီနေသည့် တိုက်ခန်းမှာ မကျယ်ဝန်းလှသော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်း၌ အသံဖမ်း တိတ်ရကော်ဒါစက်တစ်လုံးရှိပြီး ထောင့်တစ်ထောင့် တွင် သူမ အိပ်သည့် ခုတင်တစ်လုံးရှိသည်။ ခုတင်ဆိုသော်လည်း ဥရောပတိုက်သား အရာရှိများ နယ်လှည့်ခရီးထွက်သည့်အခါ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ယူသွားလေ့ရှိသော ကင်းကော့ ဆီ ခေါက်ခုတင်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ခုတင် ဘေးနားတွင်လည်း ဆယ်လီ ခရီးသွားလျှင် အသုံးပြုသည့် အိပ်ရာလိပ်ငယ်တစ်ခု အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

ပရိဘောဂ များများစားစား မရှိလင့်ကစား ကြမ်းပြင်ကို ပြောင်လက်အောင် မှုတ်တိုက်ထားသဖြင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေပေသည်။ အခန်းနံရံတွင်ကား ဆယ်လီ၏ အင်္ကျီများ စာတံပုံများ ကပ်ထားလေသည်။

ဆယ်လီက မီးဖိုခန်းတွင်း ဝင်၍ ကော်ဖီဖျော်နေစဉ် ခရိတ်သည် အခန်းနံရံမှ ဓာတ်ပုံများကို လှေလာကြည့်နေလေသည်။

“ရှင် ရေချိုးခန်းဝင်ချင်ရင် ဒီဘက်ကို လာခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သတိထားပြီးလည်း လျှောက်ရှင့်”

ဆယ်လီက လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်း လျှောက်ဝင် သွားရာ ရေချိုးခန်းတွင် ဆယ်လီက ဓာတ်ပုံဆေးကူးသည့် အမှောင်ခန်း ပြုလုပ်ထား ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဖလင်ဆေးကူးသည့် ဓာတုဗေဒ ဓာတ်ဆေးပုလင်းများနှင့် ဆေးပြီး ဖလင်များလည်း တွေ့ရသည်။

နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီထိုင်သောက်ရင်း အာဖရိကတိုက်အကြောင်း စကားစပ် ပြောနေကြလေသည်။ ယင်းသို့ စကားပြောနေရင်း ဆယ်လီက ခရိတ်ရေးသော စာအုပ်အကြောင်း ထည့်ပြောသဖြင့် သူမအနေဖြင့် ယင်းစာအုပ်ကို သေချာစွာ ဖတ်ရှု လေ့လာထားသည်ဟု ခရိတ်က ခန့်မှန်းသိရှိလေသည်။

အတန်ကြာကြာ စကားပြောဆိုနေကြပြီးနောက် ဆယ်လီသည် လက်ပတ်နာရီ ကို ကြည့်ရင်း-

“ကဲ-အချိန်လည်း နှောင်းလှပြီ။ မနက်စောစောမှာ လုပ်စရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဝွတ်နိုက်”ဟု ခရိတ်အား ပြန်ရန် အရိပ်အမြှက်သဘော ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်လည်း နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ကျုပ်က မင်းကို ဘယ်တော့ တွေ့ရဦးမှာလဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်သေးဘူးရှင့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်ဖြန် ကျွန်မက တောင်တန်းဒေသကို လေယာဉ်မောင်းပြီး သွားရလိမ့် မယ်။ ဟိုမှာ ဘယ်လောက်ကြာမယ် ဆိုတာလည်း မပြောတတ်ဘူး”

ဤသို့ပြောရင်း ခရိတ် ဝမ်းနည်းသလိုဟန်မျိုး ဖြစ်သွားသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ဆယ်လီက

“ကျွန်မ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရှင်တည်းခိုနေတဲ့ ဟိုတယ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်မယ်လေ။ ဒါကလည်း ရှင်က ဆက်စေချင်ရင်ပေါ့”ဟု ဆက်ပြော လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဆက်စေချင်ပါတယ်”

ခရိတ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်ကို ဆယ်လီသည် သဘော ကျသွားသယောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ပြန်ခါနီး တံခါးဝ၌ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြစဉ် ဆယ်လီက

ဒီမယ် ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ရှင့်ကို သဘောကျစ ပြုလာမိ
ရိုးရိုးမိတ်ဆွေအဖြစ် ခင်မင်လိုတဲ့သဘောသာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါထက်
အဆင့်မြို့ကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ပထမအိမ်ထောင်
ခံနေရတုန်းပဲ ဖြစ်လို့ပါ။ ဒါကို ရှင့်အနေနဲ့ နားလည်မှု ရှိစေချင်
ပြောလေသည်။

ဆယ်လီက ဤသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း ခရိတ်သည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလျက်
အောက်ဝက်ဝှန်းကားလေးဖြင့် မိုနိုမာတာပါ ဟိုတယ်သို့ မောနိုးပြန်လာခဲ့လေသည်။
ဆယ်လီအား နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရချိန်တွင် သဘောကျလာ
သကဲ့သို့ သူမကိုယ်တိုင်က ရည်မွန်စွာ ဆက်ဆံခြင်းကို ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်မိ
လေသည်။

ဤပြင် ဆယ်လီ၏ ဓာတ်ပုံပညာ အရည်အချင်းကို လေးစားမိပြီး အာပရိက
နှင့်တကွ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများအပေါ် စေတနာမေတ္တာထားကြောင်း
ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား သဘောကျမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌မူ ခရိတ်အဖို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ကြုံရလေသည်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာသည် ခရိတ်ကိုမြင်မြင်ချင်း သူ၏သီးသန့်ရုံးခန်းတွင်းသို့
အရေးတကြီး စကားပြောလေသည်။

“မစ္စတာခရိတ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တော့ အတော့်ကို စိတ်ညစ်သွားတာပဲ။
အထူးတော်တော်နိုးမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့ အထူးထောက်လှမ်းရေးဌာနက စုံထောက်အရာရှိတွေလာပြီး
အကြောင်း မေးမြန်း စုံစမ်းတယ်။ သူတို့က အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုတဲ့
အလုပ် ဒီဟိုတယ်က ခင်ဗျား သီးသန့်အာမခံသေတ္တာကို ဖွင့်ပြရတဲ့အပြင် ခင်ဗျားရဲ့
အိမ်ကိုပါ ဖွင့်ပြလိုက်ရပါတယ်”

ခရိတ်သည် စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်မိလေသည်။

“နေပါဦး၊ ရဲထောက်လှမ်းရေးတွေက ဒီလိုပဲ ကာယကံရှင် မရှိခိုက် ကိုယ်ပိုင်
အိမ်ထဲဝင်ပြီး ရှာဖွေနိုင်ခွင့် ရှိလို့လား”

“ခင်ဗျား သဘောမပေါက်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာက သူတို့လုပ်ချင်တာ
အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ သီးသန့် မီးခံသေတ္တာထဲက ဘာပစ္စည်းမှ သူတို့
မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါကိုတော့ ကျုပ် တာဝန်ခံပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က သေချာအောင် ပြန်စစ်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ဤသို့ပြောပြီး ခရိတ်သည် သူ၏ သီးသန့်မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်၍ အတွင်းမှ
အရာကို သေချာစွာ စစ်ကြည့်လေသည်။

သူ၏ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်များကို ရေတွက်ကြည့်ရာ မူလက ထားခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ပြည့်စုံစွာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှင့် လေယာဉ် လက်မှတ်များသည်လည်း လက်ရာမပျက် ရှိနေသည်။

သို့သော် ခရိတ်အတွက် ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီက ဖန်တီးပေးလိုက်သော တောထဲ၌ အရေးပေါ်သုံးရန် အရေးပေါ်ဆေးသေတ္တာကိုမူ ထောက်လှမ်းရေးက မွေ့နှောက် ရှာဖွေသွားကြောင်း သိသာ ထင်ရှားလေသည်။

ခရိတ်အား ကမ္ဘာ့ဘဏ် ကွင်းဆင်းလေ့လာရေး အရာရှိအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု တာဝန်ပေးထားကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် စိစစ်ရေးကော်မရှင်းမှာ လက်ရာ ပျက်နေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။

“အခုလို ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ဝင်ရောက် ရှာဖွေဖို့ ဘယ်သူများ အမိန့်ပေးလိုက်တယ် ထင်သလဲ”

ခရိတ်က မီးခဲသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်ပြီး မေးလိုက်ရာ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက

“ထိပ်သီး အရာရှိကြီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ခရိတ်လည်း စိတ်ထဲမှနာကြည်းစွာဖြင့် “ဧကန္တ ဝန်ကြီးဘွဲ့နိဂါတာ ဖြစ်မှာပဲ ဒီလူက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားတာကိုး” ဟု တွေးမိလေသည်။

အခန်း (၉)

ခရိတ်သည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာခဲ့ရပုံကို အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ရေး၍ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီထံသို့ ပို့ပေးရန်အတွက် အမေရိကန်သံရုံးသို့ သွားပို့ရာ ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိ မော်ဂင်က လက်ခံယူပြီးနောက် ကော်ဖီဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီမြို့မှာ မူလက ရည်မှန်းထားတာထက် ပိုကြာကြာနေကြ လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ခက်တာက ကျုပ်က ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာနေပြီး အလုပ်လုပ် ရတာ အလွန်စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်”

ခရိတ်က သူ့အတွက် အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ရလိုသည့်သဘောဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မော်ဂင်က ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးနောက်

“ဒီမြို့မှာ အိမ်ခန်းရဖို့က တော်တော်ခဲယဉ်းတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးစားပြီး ကြံဖန်ကြည့်ပါဦးမယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ခရိတ်ထံသို့ သံရုံးမှ မော်ဂင်က တယ်လီဖုန်း ဆက်
လေသည်။

“ကျုပ်တို့ သံရုံးက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦးက ခွင့်တစ်လယူပြီး အမေရိကန်
ပြန်လိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့တိုက်ခန်းကို အဲဒီကာလအတွင်းမှာ ဒေါ်လာခြောက်ရာနဲ့
ဝယ်လို့ ပြောတယ်။ မိန်းကလေးက နက်ဖြန်ပဲ ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

ခရိတ်သည် ထိုတိုက်ခန်းကိုပင် ဒေါ်လာခြောက်ရာပေး၍ ငှားနေရန်ဆုံးဖြတ်
လေသည်။

တိုက်ခန်းမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် သားနားပြီး အေးဆေးစွာ စာရေးရန် သင့်
သောပြင် သဘောကျမိလေသည်။

ချက်ချင်းပင် သူသည် စာရေးရန် စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို နေရာတကျ ထား
ပြီးနောက် စာရေးစက္ကူများ၊ အောက်စဖို့ အဘိဓာန် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်တကွ
လိုအပ်သည်တို့ကို အသင့်ပြင်ဆင်ကာ ရောက်သည့်နေ့မှာပင် စတင် စာရေး
လေသည်။

စိတ်ပါလက်ပါ ရေးခြင်းဖြစ်၍ သူသည် စာမူများကို အလွန်သွက်လက်
ရေးသားနိုင်သည့်ပြင် ရေးနေသည့် စာမူထဲ အထူးစိတ်ဝင်စားနေသဖြင့်
အချိန်တွေ ကုန်သွားသည်ကိုပင် သတိမပြုမိတော့ချေ။

ထိုအတောအတွင်း အမေရိကန် သံရုံးမှ မော်ဂင်က ခရိတ်အား နှစ်ကြိမ်တိုင်
တိုင် တယ်လီဖုန်းဆက်လေသည်။ ဆက်သည့်အကြောင်းက သံတမန်နည်းခံပွဲများသို့
ဆက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နှစ်ကြိမ်လုံးပင် ခရိတ်က မတက်ရောက်လိုကြောင်း ငြင်းပယ်
လေသည်။ နောက်ထပ် အလားတူ တယ်လီဖုန်းတွေ လာနေပါက စာရေးရာတွင်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ချေတော့မည်ဟု တွေးမိသဖြင့် သူ၏အခန်းမှ တယ်လီဖုန်းပလပ်ကို
အသာထုတ်ထားလိုက်သည်။

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ခရိတ်သည် တယ်လီဖုန်းပလပ်ကို ပြန်တပ်
လိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် တယ်လီဖုန်းလာလေသည်။

တစ်ဖက်မှ ပြောသည့်အသံမှာ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်
သည်။

“မစ္စတာခရိတ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာဆက်သွယ်နေတာ
အတော်ကြာပါပြီ။ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမရဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ အခု တစ်ဆိတ်လောက်
အသံလီဖုန်းကို ခဏ ကိုင်ထားပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်
လို့ပါ။”

ခရိတ်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကိုင်၍ စောင့်နေစဉ် တစ်ဖက်မှ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ကြည့်လင်ပီသသောအသံကို ကြားရလေသည်။

“ဟဲ့လို ခရိတ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဒီနေ့တွေ့ကြရအောင်။ မွန်းလွဲသုံးနာရီလောက် တွေ့ချင်တယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မော်တော်ကားတစ်စီးနဲ့ အခေါ် လွှတ်လိုက်မယ်”

ခရိတ်လည်း သုံးနာရီအချိန်တွင် စောင့်နေပါမည်ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရလေ သည်။

သွားရသည့်နေရာကား ဖွန်ဂါဘီရာ၏ သီးသန့်နေအိမ်ဖြစ်ပြီး မြို့ပြင်ဘက် ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့်အကွာ မာစီပိန်း ရေအိုင်ကြီး အနီးတွင် တည်ရှိလေသည်။

ထိုအိမ်ကို မူလတည်ဆောက်ခဲ့သူမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး လေယာဉ်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏သားဖြစ်ပြီး ကိုလိုနီခေတ် ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့ ဝါသနာအတိုင်း အထူး ခမ်းနားသပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။

အိမ်၏ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျယ်ဝန်းသော ဝရန်တာများရှိပြီး ဧရိယာအားဖြင့် ငါးဧကနီးပါး ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံကြီးအတွင်း ပန်းဥယျာဉ်များ၊ မြက်ခင်းပြင်များ ပြုလုပ်ဖန်တီးထားလေသည်။

ဝင်းဝရှိ ဗဟိုတံခါးတွင် နာမည်ကြီး ဧင်ဘာဘွေ တတိယတပ်မဟာမ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့က ခရိတ်နှင့်တကွ မော်တော်ကား မောင်းသူတို့အား သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီးမှ အတွင်းသို့ ဆက်မောင်းခွင့် ပြုလေသည်။

အိမ်ကြီးက ခပ်မြင့်မြင့်ဖြစ်ပြီး ဧည့်ခန်းတံခါးဝဆီသို့ ရောက်အောင် လှေကား ထစ်များဖြင့် တက်ရလေသည်။

ခရိတ်သည် မော်တော်ကားဆိုက်ဆိုက်ချင်း ဆင်း၍ လှေကားများအတိုင်း လျှောက်တက်သွားရာ လှေကားထိပ်တွင် ဖွန်ဂါဘီရာက အသင့်ရပ်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် အဖြူရောင် ချည်ဘောင်းဘီအဖြူနှင့် ကြက်သွေးရောင် ပိုးရှပ်လက်ထုပ် တို့ ဝတ်ဆင်ထားရာ အလွန်သပ်ရပ် တင့်တယ်နေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ပိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်အား ရင်းနှီးစွာ ပခုံးဖက်လျက် ဝရန်တာ တစ်နေရာ၌ရှိနေသော လူတစ်စုဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်အား လူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ကိုင်း မစ္စတာခရိတ်၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါက ဧင်ဘာဘွေနိုင်ငံ မြေယာဘဏ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စတာမူရာရီဝါ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောဟိုဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ရဲ့လက်ထောက်အရာရှိ မစ္စတာကာပွေပွေဖြစ်ပါတယ်။ ဟောဒါဘက်က လူကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာကိုဟင်ပါပဲ”

ဤသို့ပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ထိုလူသုံးဦးဘက်သို့ လှည့်၍-

“မိတ်ဆွေများခင်ဗျား၊ အခုရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နာမည်ကျော် စာရေး
မစ္စတာခရိတ် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား” ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ထိုလူ သုံးဦးစလုံးက ခရိတ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

“မစ္စတာခရိတ် ခင်ဗျား၊ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ယမကာတစ်ခွက်သောက်ပါဦး”
တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ချိန်တွင် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီခေတ်က တိုင်းရင်းသား
အိမ်စေများ အိမ်စေများ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ကာစာခေါ် အဖြူရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဝတ်
ဆင်ထားသူတစ်ဦးက ခရိတ်အား ယမကာဖန်ခွက်တစ်ခွက် လာပေးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားကို သွယ်ဝိုက်မပြောတော့ဘဲ လိုရင်းအချက်
ကို ဆိုက်ရိုက်ပြောလေသည်။

“က- မစ္စတာခရိတ်၊ ခင်ဗျားလိုနေတဲ့ ဒေါ်လာငွေသိန်းငါးဆယ်ကို ကမ္ဘာ့ဘဏ်
က ချော့ယူရရှိဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဇင်ဘာတွေ မြေယာဘဏ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားဘက်က
အလမ်းပေးပြီး ထောက်ခံဖို့ အဆင်သင့် ပြုပါတယ်”

ခရိတ်က အံ့အားသင့်လွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေစဉ်
အိမ်ဘီရာက ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျ။ ခင်ဗျားဟာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်
အထူးလျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု မဟုတ်လေတော့ ကျုပ်တို့လည်း သိနေတယ်
ဆိုတော့။ မစ္စတာ ဟင်နရီဆိုတာကလည်း ဒီနိုင်ငံကလူတွေ အတော်များများ
သိနေသူ ဖြစ်ပါတယ်”

ဤတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“အခု ခင်ဗျားလိုတဲ့ ဒေါ်လာငွေ သိန်းငါးဆယ်ကို ချေးယူရရှိဖို့အတွက်
ကျုပ်တို့က ဝင်ကူညီမယ်ဆိုတာ စည်းကမ်းချက် ကန့်သတ်ချက် တချို့တော့ ရှိရ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစည်းကမ်းချက်တွေကလည်း ခက်ခက်ခဲခဲတွေ မဟုတ်ဘူး”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏ရှေ့နေကြီး (မျက်နှာဖြူလူမျိုး) ကိုဟင်
နရီဘက်သို့ လှည့်၍-

“စာချုပ် စာတမ်းတွေ အားလုံး ပါခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဖြင့်
မစ္စတာခရိတ်ကို စာချုပ် မိတ္တူတစ်စောင် ပေးဖတ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး
အောင်ရအောင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖတ်ပြပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှေ့နေ ကိုဟင်သည် သူ၏စာကြည့်မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏
စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းများကို ကောက်ယူပြီး စတင် ဖတ်ပြလေသည်။

“ဒါဟာ မြေယာဝယ်ယူရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသားတစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စတာခရိတ်သည် ဇင်ဘာတွေ
နိုင်ငံသားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည့်အလျောက် မြေယာ ဝယ်ယူခွင့်ကို သဘောတူ

ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဝယ်ယူမည့် မြေယာသည် ရိုလင်ကုမ္ပဏီပိုင် မြေယာများပင် ဖြစ်သည်။ ဤသဘောတူ ခွင့်ပြုမိန့်ကို နိုင်ငံတော် သမ္မတက လက်မှတ် ရေးထိုးထားပြီး လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးက ထပ်ဆင့် လက်မှတ်ရေးထိုး ထားသည်။”

ခရိတ်သည် ဝန်ကြီးတွန့်ဂါတာက ယင်းမြေဝယ်ယူရေး ခွင့်ပြုချက် မရရှိအောင် လုပ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်ကို သတိရမိနေသည်။ သို့သော် ယခုတော့ ယင်းခွင့်ပြုချက် ရရှိခြင်းမှာ ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးနှင့် ယောက်ဖ တော်နေ၍ ရရှိလာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိလေသည်။

စဉ်းစားရာက ခရိတ်သည် ဖွန်ဂါဘီရာအား လှမ်းကြည့်ရာ ရှေ့နေကြီးဖတ်ပြ နေသည့် စာချုပ်ပါ အချက်များကိုသာ အာရုံစိုက် နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရှေ့နေကြီး ကိုဟင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက်ယူ၍ သေချာစွာ ဖတ်သွားလေသည်။ နားထောင်နေသူများက မရှင်းလင်း၍ မေးမြန်းနိုင်ရန်အတွက်လည်း စာပိုဒ် တစ်ပိုဒ်ပြီးလျှင် ခေတ္တရပ်နားပြီး မေးစရာ မရှိတော့မှ ဆက်လက်၍ ဖတ်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် သူလိုနေသော ဒေါ်လာငွေသိန်းငါးဆယ် ချေးယူရရှိရန် မမျှော် လင့်တော့ဘဲ နေရာမှ ယခုတော့ နည်းလမ်းပေါ်လာသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ကုလား ထိုင်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေရန်ပင် ခက်သလို ဖြစ်နေလေသည်။

အလွန်မြတ်နိုးတွယ်တာသော ကင်းလင်းမြေကွက် အပါအဝင် ရိုလင်ကုမ္ပဏီပိုင် မြေယာများကို ရရှိပြီး သူရည်မှန်းသည့် ဧမ်ဆာစီမြစ်ရေများ စိမ့်ကိန်း အကောင်အထည် ပေါ်ချေတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်လှုပ်ရှားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ရှေ့နေကြီး ဖတ်ပြသွားသော စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်တစ်ခုကို ခရိတ်က ဘဝင်မကျမိသဖြင့်-

“နေပါဦးဗျ၊ အခု ဖတ်သွားတဲ့စာပိုဒ်ထဲက အကယ်၍ နိုင်ငံတော်နှင့် ပြည်သူ တို့၏ရန်သူ ဖြစ်လာခဲ့သော် ဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ”ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရှေ့နေကြီး မစွတာ ကိုဟင်က ရှင်းပြလေသည်။

“ဒါကတော့ ဒီနိုင်ငံက စာချုပ်စာတမ်းတွေမှာ ထည့်ရီးထည့်စဉ် စာပိုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံကိုချစ်တဲ့စိတ် (မျိုးချစ်စိတ်) ထက်သန်တဲ့သဘောကို ဖော်ပြတဲ့ စာပိုဒ်ပဲ”

“ဒါဟာ တရားဥပဒေ စည်းကမ်းဘောင်နဲ့ ကိုက်ညီရဲ့လားဗျ”

ခရိတ်က သံသယဖြစ်ဟန်နှင့် မေးလိုက်ရာ ရှေ့နေကြီးက ဥပဒေနှင့် အညီ ကိုက်ညီကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“ဒီစာပိုဒ်ကို ငွေထုတ်ချေးရမယ့် ဘဏ်တိုက်က လက်ခံပါ့မလား”

ခရိတ်က ထပ်မေးလိုက်လျှင် စင်ဘာဘွေ မြေယာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက

“တခြား စာချုပ်တွေမှာလည်း ဒီစာပိုဒ်ပါတာပဲ။ အဲဒီစာချုပ်တွေကို သက်ဆိုင်ရာ ဘဏ်တွေက လက်ခံကြတာချည်းပဲ။ အမှန်တော့ ဒီစာပိုဒ်ဟာ ရှေ့နေကြီး ရှင်းပြသလို အရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထည့်ရိုးထည့်စဉ် စာပိုဒ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြော သေးသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း ခရိတ်အား ပြုံးလျက်-

“ခင်ဗျားကလည်း ဒီစာပိုဒ်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ဘာကယ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ အစိုးရကို လက်နက်ကို တော်လှန်မယ့်လူ ခုခံယောက်မှ မဟုတ်တာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း မတတ်သာဘဲ ပြန်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ။ ငွေထုတ်ချေးမယ့် ဘဏ်တိုက်ကသာ လက်ခံမယ် ဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။”

စာရွက်စာတမ်း စာချုပ်များကို ရှေ့နေကြီးကဖတ်ပြရာ အချိန်တစ်နာရီနီးပါး ကြာသွားပြီးနောက် ဘဏ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မူဂ္ဂာရီဝါက လက်မှတ်ရေးထိုးလေသည်။

ထို့နောက် ခရိတ်က လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး အသိသက်သေနှစ်ဦးက လက်မှတ် ထိုးကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှေ့နေကြီး ကိုဟင်က စာချုပ်စာတမ်း တရားဝင်ဖြစ်စေရန် နှစ်ဦးတစ်ဆိပ် ရိုက်နှိပ်ကာ လက်မှတ်ထိုးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကျေနပ် သဘောကျဟန်ဖြင့်

“မြေယာဘဏ်ရဲ့ လက်ထောက်အကြီးအကဲ မစ္စတာကာပွေပွေ ကိုယ်တိုင် ဘဏ်ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီကို မနေ့ကပဲ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြောပြီးပြီ။ ဒီက အာမခံ တွေ စာချုပ်တွေ သူ့ဆီရောက်သွားတာနဲ့ ခင်ဗျားလိုတဲ့ငွေဟာ ခင်ဗျားလက်ကို ချက်ချင်းရောက်လာပါမယ်” ဟု ရယ်ကာ မောကာဖြင့် ပြောပြီးနောက် အစေခံတစ်ဦး အား ရှန်ပိန်အရက် ယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအတိုင်း ကိစ္စတစ်ခု အောင်မြင် တွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှန်ပိန်အရက်သောက်ကြသလို လူအားလုံး ဖန်ခွက်ကိုယ်စီ ထိုင်မြှောက်ပြီး ရှန်ပိန်အရက်သောက်ကာ ဆက်လက် တိုးတက် အောင်မြင်ပါစေဟု ဆတောင်းကြလေသည်။

မြေယာဘဏ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြန်သွားကြသောအခါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက-

“ကဲ အားလုံး ကိစ္စပြီးပြီဆိုရင် ကျုပ်က ကူညီ စီစဉ်ပေးတဲ့အတွက် ပွဲခ ချိတ်မရှင်)သဘော ရသင့်တဲ့ ဝေစုအကြောင်း ဆက်လက်ဆွေးနွေးရအောင်၊ ကျုပ်လို ချင်တဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေ မစ္စတာကိုဟင်ဆီမှာ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျား ဖတ်ကြည့်ပါဦး” ဟု ပြောလေသည်။

ခရိတ်လည်း လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော စာရွက်ကို ယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာအတွက် ဝေစုမှာ ရိုလင်ကုမ္ပဏီ၏ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အစုရှယ်ယာများမှ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်ပြီးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ-

“ဟာ ရိုလင်ကုမ္ပဏီရဲ့ ရှယ်ယာ တစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းတောင်ပါလား”ဟု ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တစ်စုံတစ်ရာ သဘောမကျသလို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် -

“အဲဒီ ရိုလင်ကုမ္ပဏီရဲ့ နာမည်ကို... ပြောင်းပစ်မှ ဖြစ်မယ်”ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍-

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီပိုင်ဆိုင်ခွင့် အစုရှယ်ယာ တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို မစ္စတာ ကိုဟင်က ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကိုင်ထားမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါမှ နောက်ပိုင်း ပြဿနာ မပေါ်အောင် ကြိုတင် ကာကွယ်ထားရာ ရောက်မယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည်စာချုပ်ကို တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ချင်ဟန်ဆောင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ပွဲခ (သို့မဟုတ်) ကော်မရှင်အဖြစ် ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာ တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပေးရမည်ဆိုခြင်းမှာ မတရားရာ ကျလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သို့ ကန့်ကွက်အရေးဆိုရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် စဉ်းစား၍ မရချေ။ သူ့အနေဖြင့် ထိုမျှများများ ငွေလုံးငွေရင်းချေးယူ ရရှိနိုင်ရန် အခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိကြောင်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။

ရှေ့နေကြီး ကိုဟင်သည် သူ၏ဖောင်တိန်အဖုံးကို ချွတ်၍ ခရိတ်အား လှမ်းပေး လိုက်သည်။

“မစ္စတာခရိတ်ခင်ဗျား၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးနဲ့ စစ်တပ်က တပ်မှူးကြီး တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီအစုရှယ်ယာဝင်အဖြစ် ပါဝင်နေတာဟာ ခင်ဗျားအတွက် အများကြီး အကျိုးရှိစေနိုင်ပါတယ်”

ခရိတ်က ဖောင်တိန်ကို လှမ်းယူလိုက်ချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြုံးလျက်

“ဒီစာချုပ်က မူရင်းတစ်စောင်ပဲရှိတယ်။ မိတ္တူမရှိဘူး။ အဲဒီမူရင်းကို ကျုပ်ကပဲ သိမ်းထားပါမယ်”ဟု ပြောရာ ခရိတ်လည်း သဘောတူသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ခရိတ်၏လုပ်ငန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက အစုပါဝင်နေခြင်းကို ပြင်ပမှ လူအများသိရှိနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။ မူရင်းစာချုပ်က ဖွန်ဂါဘီရာလက်တွင်သာ လုံခြုံစွာ ရှိနေမည် ဖြစ်နေပေသည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် ယင်း အစီအစဉ်ကို သဘောမကျမိသော်လည်း ရိုလင်ကုမ္ပဏီ
အဖွဲ့များကို သူသည် အလွန်လိုချင်သည့် ဆန္ဒ ပြင်းပြနေသဖြင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟု
သဘောထားကာ လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်လေသည်။

ခရိတ်အဖို့ စာရေးဆရာအဖြစ် လိုအပ်ချက်ဆို၍ စာရေးရန် စက္ကူနှင့် ကလောင်သာလျှင်
လိုအပ်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့မူ ဒရာမလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင်အဖြစ် လုပ်စရာ
လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ အလွန်များပြားလာတော့မည် ဖြစ်သည်။

တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း အရေးတကြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာ
လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ရှေ့လုပ်မည့် လုပ်ငန်းတာဝန်တွေအကြောင်း စဉ်းစားရင်း စိတ်မော
သလို ဖြစ်နေရာမှ ဆယ်လီကို ရုတ်တရက် သတိရမိလေသည်။ ဆယ်လီနှင့်တွေ့လိုက်
မည့် သူမက နှစ်သိမ့်အားပေးစကား ပြောမည်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ တိုက်ခန်းသို့ သူ၏မော်တော်ကားဖြင့်
ဆင်းသွားလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အိမ်တံခါးများ ပိတ်ထားပြီး သူမအတွက် စာတိုက်မှလာသော
စာများ အိမ်ရှေ့ရှိ စာပုံးတွင် ပြည့်လျှံစုပုံနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပို၍ သေချာ
အရန် ခရိတ်က အိမ်တံခါးကို ခေါက်ကြည့်ပါသော်လည်း မည်သူမှ တံခါးလာမဖွင့်
သဖြင့် ဆယ်လီမရှိကြောင်း သေချာပေသည်။

ခရိတ်သည် သူ၏အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာရွက်တစ်ရွက်
သူက “လုပ်ရန် လုပ်ငန်းများ” ဟု ခေါင်းစဉ် ရေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့အား ပြောခဲ့ဖူးသော
စကားကို သတိရမိလေသည်။

“ရှင်ဟာ ရှင်ဘဝတစ်သက်တာမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ခဲ့တာဆိုလို့
စာအုပ်ကောင်းကောင်းရေးတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

ဤသို့ မိန်းကလေးက ပြောခဲ့ခြင်းမှာ ခရိတ်သည် စာအုပ်ရေးခြင်း အလုပ်တစ်ခု
သာလျှင် ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့မူ မိမိ လုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ်က စာအုပ်ရေးခြင်းထက် အဆပေါင်း
များစွာ တာဝန်ကြီးသော ဒေါ်လာငွေ သန်းချီ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ လုပ်ကိုင်ရမည့် မြေယာ
ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်နေလေရာ ခရိတ်သည် ထိုလုပ်ငန်းကြီးကို နိုင်နင်းအောင်
လုပ်နိုင်ပါမည်လောဟု သံသယ ဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော် သူ၏မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အခြေအနေကို ပြန်တွေးမိသောအခါ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်၊ သံသယစိတ်များ အနည်းငယ်လျော့နည်းလာလေသည်။ သူ၏ ဘိုးဘွားများ လက်ထက်ကပင် မိသားစုအနေဖြင့် ခေတ်မီ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကပင် ဘိုးအေကြီး ဘာဂူ၏ သင်ပြပေးချက်ဖြင့် တိရစ္ဆာန် မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကို အတော်ပင် နားလည် တီးခေါက်မိခဲ့သည်။ ဘိုးအေကြီးသည် မြေးဖြစ်သူ ခရိတ်အား နေ့စဉ် သူ၏ မြင့်ပေါ်တင်ကာ အတူခေါ်သွားပြီး မွေးမြူရေးခြံအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း သူ၏မြေးကလေး တစ်နေ့ ကြီးပြင်းလာလျှင် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သင်ကြားပြသပေးခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ပြန်လည်သုံးသပ် စဉ်းစားမိသောအခါ ခရိတ်သည် စိတ်ဓာတ်တက်လာပြီး စာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးချလိုက်သည်။

၁။ ဒင်နီရယ်ထံ ဖုန်းဆက်၍ ရီလင်ကုမ္ပဏီပိုင် မြေယာများဝယ်ယူရန် အကြောင်းကြား။

၂။ အမေရိကန်ပြည် နယူးယောက်မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် အမြန်လိုက်သွား။
က။ ကမ္ဘာ့ဘဏ် အစည်းအဝေး။

ခ။ ဘဏ်တွင် စာရင်းရှင်ဖွင့်၍ ငွေသွင်း၊ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောဘာဂူကို ထုခွဲရောင်းချ။

၃။ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်သွား။
က။ အစုရှယ်ယာများဝယ်ရန် စာချုပ်လက်မှတ်ထိုး။

ခ။ ငွေပေးချေရန် စီစဉ်။

ဤသို့ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ရေးမှတ်ပြီးသောအခါ ခရိတ်သည် စိတ်ပေါ့ပါးကြည်လင်လာလေသည်။

ထိုနောက် ဗြိတိသျှလေကြောင်း ကုမ္ပဏီရုံး၌ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ လေယာဉ်ခရီးစဉ်များအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်လေသည်။ လေယာဉ် ကုမ္ပဏီကလည်း သောကြာနေ့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်ဖြင့် လန်ဒန်မြို့သို့သွားပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ကွန်ကော့ဒ် လေယာဉ်ကြီးဖြင့် နယူးယောက်မြို့သို့ ဆက်သွားရန် စီစဉ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

လေလံထုခွဲရောင်းချရေး ကုမ္ပဏီသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြည့်သောအခါ ကံအားလျော်စွာ ဒင်နီရယ် ရှိနေသဖြင့် တိုက်ရိုက်စကားပြောရလေသည်။

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

ဒင်နီရယ်က ပြောလိုက်သည့် လေသံအရ စောစောစီးစီး ယမကာအရက်
တောင် မှီဝဲထားပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေသည်။

“ဒီမယ်၊ ခင်ဗျား ကံကောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားအတွက် ပွဲခ ဒေါ်လာ
ဆယ်သောင်း ငါးထောင်ရမယ့် အရောင်းအဝယ် အခုဖြစ်တော့မှာ သေချာပြီခင်ဗျ”

ဤသို့ အစချီကာ ခရိတ်က သူလိုအပ်သော ဒေါ်လာငွေသိန်းငါးဆယ်
အရရှိတော့မည့်အကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုနောက် ခရိတ်သည် သူလုပ်စရာများကို ဆက်လက်စဉ်းပြုရာ အတော်ပင်
လောလေသည်။

အမှတ်စဉ် (၃၇) ဆိုလျှင်

“အိုကီတစ်ယောက် ဤနိုင်ငံတွင် ရှိသေးသလောဟု စုံစမ်း”ဟု ရေးထား
လေသည်။

အိုကီဆိုသူကား တစ်ချိန်က ကင်းလင်းခြံကြီးတွင် စက်ပြင်ဆရာ (မက်ကနစ်)
အဖြစ် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ စက်ပြင်ဆရာအဖြစ်
အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ သူသည် လယ်ထွန်စက်တစ်လုံးကို အစတစ်စစီဖြုတ်ပြီး
ချိတ်သော အပိုပစ္စည်းများဖြင့် မော်တော်ကားနှစ်စီး ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးတည်ဆောက်
နိုင်စွမ်း ရှိသူဟု ခရိတ်၏ ဘိုးအကြီးက ကြွားဝံ့ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခု ခရိတ်က လုပ်ငန်းစလုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် အိုကီလို ကျွမ်းကျင်သူ
စက်ပြင်ဆရာတစ်ဦး အထူးလိုအပ်သောကြောင့် ရှာဖွေဆက်သွယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း
ပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ဖောင်တိန်ကို ခေတ္တချထားလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်ဟန်
ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဘိုးဘိုးရေ၊ အခု ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးရဲ့ ပိုင်နက်မြေကို ပြန်လာခဲ့ပြီခင်ဗျ”
ဤသို့လည်း ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အချိန်မှာ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အိပ်ရာ
ခင်လျှင်အိပ်ပျော်မည် မဟုတ်ဟု တထစ်ချ သိနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်
ချယ်တာအင်္ကျီတစ်ထည် ဝတ်၍ ပြင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာသော် ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်
လာလေသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေပြီး မီးများလင်းနေလျက်ရှိရာခရိတ်
သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားတက်သွားကာ တိုက်ခန်းတံခါးသို့သွား၍ အသာတံခါး
ဆွဲကာလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုပင် အိမ်ခန်းတွင်းမှ ဆယ်လီ၏ အသံကို ကြားရလေသည်။

“ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ကျုပ်ပါ၊ ခရိတ်ရယ်ပါ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အခုအချိန်က ညဉ့်သန်းခေါင် နီးနေပြီရှင်”

“ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ် အခုလာခဲ့တာဟာ မင်းကို ပြောစရာ ရှိလို့”

“ဒါဖြင့်လည်း လာလေ”

ဆယ်လီက တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ခရိတ်လည်း အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဆယ်လီမှာ ဓာတ်ပုံ အမှောင်ခန်းအတွင်း၌ ဖလင်များ ဆေးလက်စဖြစ်နေ၍ အမှောင်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

“ရှင် ငါးမိနစ်လောက် ခဏစောင့်နေဦးနော်။ ကျွန်မ သိပ်မကြာတော့ဘူးရှင်။ ရှင်စောင့်နေတုန်း ကော်ဖီဖျော်သောက်နှင့် ပါလား”

ဤသို့ ဆယ်လီက အမှောင်ခန်းတွင်းမှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ဆယ်လီသည် ပြန်ထွက်လာလေသည်။

“အခုလို အချိန်မတော်ကြီး လာခဲ့တယ်ဆိုတော့ ရှင်ပြောစရာဆိုတာက တကယ် အရေးကြီးလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

“ကျုပ်က အခု ရိုလင်ကို ပိုင်ဆိုင်လာပြီ” ခရိတ်၏စကားကို ဆယ်လီက နားလည်ပုံ မရချေ။

“နေပါဦးရှင်။ ရိုလင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဘာလဲ”

“ကျုပ် တိုးရစ္စစခန်းဖွင့်ဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့ ဇမ်ဘာဇီမြစ်ရေများဒေသ နယ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်တာက ရိုလင်ကုမ္ပဏီလေ”

သည်တော့မှ ဆယ်လီသည် သဘောပေါက်သွားကာ ဝမ်းမြောက်ဟန်ဖြင့် ခရိတ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

“ဟင်၊ ဟုတ်လား။ ကျွန်မဖြင့် ရှင်အတွက် ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖြစ်လာတာလဲဟင်။ ကျွန်မက ဒီကိစ္စ ရေရန်မျောသွားပြီလို့ အောက်မေ့ နေမိတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ကိုယ်တိုင်က ဒေါ်လာငွေ သိန်းငါးဆယ် ချေးယူနိုင် ဖို့အတွက် အာမခံတယ်”

“ဟာ၊ ဒေါ်လာသိန်းငါးဆယ်ဆိုတော့ များလှချည်လားရှင်။ ရှင်က အဲဒီ လောက်များများ ငွေကို ချေးယူမယ်ဆိုတော့ အတိုးက ဘယ်လောက်ကျနေမှာလဲ”

ထိုကိစ္စကို ခရိတ်သည် မပြောလိုသဖြင့် ခေတ္တငိုင်နေမိရာ ဆယ်လီကလည်း ချက်ချင်းရိပ်မိပြီး အားနာသွားပုံရလေသည်။

“ကျွန်မ မေးတာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ ရှင့်အတွက် သိသောတာပဲ။ အခုလို သတင်းကောင်း ကြားရမှတော့ ဝမ်းမြောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် ယမကာသောက်မှ ဖြစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် ဝိစင်္ကာအရက်ပုလင်းထုတ်ယူလာပြီး ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ထည့်ကာ နှစ်ယောက်သား ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲများမှာလို ခွက်မြှောက်ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြလေသည်။

“ဧမ်ဘောဇိမြစ်ရေများ စိမ့်ကိန်းကြီး အောင်မြင်ပါစေ ဆယ်လီက ဤသို့ ဆုတောင်းပြီးမှ ဆက်လက်၍

“ကဲ အသေးစိတ် အချက်တွေ ပြောပြပါဦး၊ ရှင်ပြောလို့ ပြီးတော့မှ ကျွန်မ အထည့် ရှင့်အတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခု ထပ်ပြောရဦးမယ်”ဟု ပြောလေသည်။

ခရိတ်ကလည်း သူ ရည်ရွယ်ထားသော စိမ့်ကိန်းအကြောင်း အသေးစိတ် ဖြေပြုလေရာ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားလေသည်။ မြေယာကွက် ညီ၏ တောင်ဘက်တွင် မွေးမြူရေးခြံကြီးနှစ်ခု တည်ဆောက်ပြီး မိမိတို့လူနေအိမ်ကြီး တို့သည် ပြန်လည် တည်ဆောက်မည့်အကြောင်း၊ မွေးမြူရေးခြံများတွင် နို့စားခွား၊ ခြံခွားအမျိုးအစားကောင်းများကို ရယူ မွေးမြူထားမည့်အကြောင်း စသည်တို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြပြီးနောက်၊ ခရိတ်က အဓိကအားဖြင့် သူ၏ဧမ်ဘောဇိမြစ်ရေများ စိမ့်ကိန်းအကြောင်းနှင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်မျိုးဆက် မပြုတ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့် ဆောက်ကာကွယ်ရေး စီမံချက်အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဆယ်လီကိုယ်တိုင်က အာဖရိက တိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး နှင့် အထူးစိတ်ဝင်စားမှန်းသိ၍လည်း ခရိတ်က အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ် လေသည်။

“နောက်ပြီး၊ ကျုပ် တစ်ခုလည်း စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းမှာ အမျိုး သမီးတစ်ယောက်ပါရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ စိမ့်ကိန်းတွေ အကောင်အထည် ဆက်ရာမှာ စိတ်ကူးကောင်းကောင်းနဲ့ အကွက်ချ စိမ့်ပေးဖို့လိုတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီး ကလည်း အာဖရိကတိုက်ရဲ့ သဘာဝရှုခင်းတွေအကြောင်း စိတ်ဝင်စားပြီး နားလည်မှု မှီတဲ့ အမျိုးသမီး ဖြစ်ဖို့လိုတယ်”

ခရိတ်က စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လျှင် ဆယ်လီသည် ချက်ချင်းပင် ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဒီမယ်ခရိတ်၊ ရှင် အခု ပြောလိုက်တာဟာ ကျွန်မကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာ ဆိုရင် မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်မဟာ ကမ္ဘာတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ထောက်ပံ့မှုနဲ့ ဒီကို လာနေရသူဖြစ်တော့ ကျွန်မက ဆုတို့အတွက်ပဲ အချိန်ပြည့် လုပ်အားပေးရမယ်ရှင့်”

“မင်းအနေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်မှာ အချိန်ပြည့် ဝင်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွဲ့။ လုပ်ငန်းရဲ့အတိုင်ပင်ခံ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် သဘောသက်သက်ပါပဲ။ မင်းအားလပ်လို့ အချိန်ရတဲ့ တစ်နေ့တလေ မင်းရဲ့လေယာဉ်နဲ့ မောင်းလာပြီး ကြည့်ရှုအကြံပေးဖို့ လောက်ပဲတာဝန်ရှိမှာပါ။ ကျုပ် အခြေကျလို့ လည်ပတ်လာတဲ့ အခါကျတော့ လာ ရောက်လည်ပတ်တဲ့ ဧည့်သည်တွေကို မင်းက အာဖရိကတိုက်အကြောင်း၊ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ သဘာဝအကြောင်းတွေကို ဟောပြောပို့ချတာတို့၊ မင်းရိုက်ကူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ဆလိုက်ရုပ်ရှင်ပြစက်နဲ့ ပြသရင်း ရှင်းပြတာတို့၊ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေ ရုံဖန်ရုံခါ လုပ်ပေးဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ် ဆယ်လီရယ်”

ခရိတ်က ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ဆယ်လီအနေဖြင့် မူချ စိတ်ပါဝင်စားမည့် အချက်ကို အဓိကထား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဓာတ်ပုံလက်ရာများ ခင်းကျင်းပြသရန် အခွင့်အရေး ရမည်ဆိုလျှင်ဆယ်လီသည် မလွဲမသွေ စိတ်ပါဝင်စား လိမ့်မည်ဟု တွက်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း ဆယ်လီက အနုပညာသမားပီပီ စိတ်ဝင်စားလာပုံ ရလေသည်။

“ကျွန်မက အတိအကျ ကတိတော့ မပေးနိုင်သေးဘူးရှင့်”

ဤသို့ ဆယ်လီက ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သော်လည်း တကယ်တော့ ဟန်ဆောင်ပြောခြင်းသာဖြစ်ပြီး စိတ်ထဲကတော့ သူမသည် ခရိတ်၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို စိတ်ဝင်စားရုံမက လက်ခံသည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်နေသည်မှာ သိသာထင်ရှားနေပေသည်။

“ဪ ခါထက် မင်းက ကျုပ်အတွက် သတင်းကောင်း ပြောစရာ ရှိသေး တယ်ဆို”

ခရိတ်က သတိပေးလိုက်မှ ဆယ်လီသည် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မေ့နေလိုက်တာ။ ကျွန်မက သတင်းကောင်း ပြောစရာရှိတာ အမှန်ပဲ။ ဒီမယ် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေကို မတရား ခိုးသတ်ဖြတ်တဲ့ ဂိုဏ်းရဲ့ အဓိက ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်ကို သိရဖို့ ကျွန်မက သဲလွန်စ ရထားပြီရှင့်”

“ဟေ့၊ ဟုတ်လား၊ အဖိုးတန် ဆင်ကြီးတွေ ခိုးသတ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင် လား။ ဒါဟာ တကယ့်သတင်းကောင်းပဲပေါ့။ အဲဒီလူက ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခိုးသတ်တာလဲ”

ခရိတ်က ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်အတွင်း အရှေ့ပိုင်း တောင်တန်းဒေသကို ကျွန်မသွားနေ ခဲ့တာ ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘာသွားလုပ်တယ်ဆိုတာ အသေးစိတ် ပြောမပြခဲ့ဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ကမ္ဘာ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ကြီးရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ ကျားသစ်သတ္တဝါတွေ အကြောင်း လေ့လာရေးသွားတာ ဖြစ်တယ်။ ကျားပေါ်တဲ့ ဒေသမှာ ကျွန်မနဲ့ အဆက်

အလွယ်ရှိတဲ့ လူတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်။ ကျွန်မရဲ့လုပ်ငန်းက တောထဲ
 လက်ရှိ ရှိနေတဲ့ ကျားသစ်သတ္တဝါတွေရဲ့ ကောင်ရေစာရင်းကို ကောက်ယူပြုစုရတဲ့
 အပြင် ကျားသစ်တွေ သွားလာကျက်စားတဲ့ နေရာတွေကိုပါ လေ့လာ မှတ်သား
 ပြုစုပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ကျားသစ်တွေ အစာအဖြစ် သားကောင် ဖမ်းယူတာတို့၊
 ကျားသစ်မတစ်ကောင်က သားပေါက်ပြီဆိုရင် ဘယ်နှကောင် မွေးတယ်ဆိုတာကအစ
 အထိအကျ စာရင်းပြုစု မှတ်တမ်းတင်ရပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ ကူညီဆောင်
 မှတ်ပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ ဒီလူဟာ အသက်ရှစ်ဆယ်
 အရွယ် အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်က သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်တဲ့ ဂိုဏ်းထဲမှာ
 ပါခဲ့ဖူးတယ်။ သူက ရှန်ဂါနီ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး တစ်ဦးပါ။ အလွန် ပျော်ပျော်နေတတ်
 ပြီး ဝီကော်အရက်ကိုလည်း သိပ်ကြိုက်တယ်။ ခပ်တေတေ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
 ဆိုပါတော့ ရှင်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ဗန်ဘာ တောင်ပေါ်ဒေသကို သွားလေ့လာကြတုန်း၊
 ဘန်နော့ စခန်းမှာ သူနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း အဘိုးကြီး လွတ်ခနဲ
 စကားတစ်ခု ပြောလိုက်မိတယ်။ တကယ်လို့ သူက ကျားသစ်ရေ တစ်ခုရအောင်
 ချွန်နိုင်ရင် ဒေါ်လာငွေနှစ်ရာ ပေးဝယ်မယ့်လူ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဝယ်နိုင်သူကလည်း
 ကျားသစ်ရေဆိုရင် ရနိုင်သလောက် ဝယ်ယူဖို့ အသင့်ရှိသတဲ့။ နောက်ပြီး ကျားသစ်တွေကို
 အလွယ်တကူ ဖမ်းနိုင်အောင် သံမဏိထောင်ချောက်တွေကို ဝယ်သူတွေက ပေးမယ်လို့
 ဆည်း ပြောတယ်တဲ့။ ကျွန်မကလည်း စိတ်ဝင်စားလာတာနဲ့ အကြောင်းစုံသိရအောင်
 အဘိုးကြီးကို အရက်ထပ်တိုက်ပြီး အစမ်းကြည့်တာပေါ့။ အဲဒီလို ကျားသစ်ရေတွေကို
 ဆွဲကောင်းပေးပြီး ဝယ်မယ့်လူက အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့
 ဆိုင်းရင်းသား လူမည်းလူငယ်တစ်ယောက်ပဲတဲ့။ အဲဒီလူက လာတဲ့အခါ အစိုးရပိုင်
 ထင်ရိတကားတစ်စီးနဲ့ လာတတ်တယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ အဘိုးကြီးက ကျားသစ်တွေ
 နဲ့သတ်တာကို မိသွားရင် ဖမ်းဆီး ထောင်ချခံရမှာ ကြောက်တယ်လို့ ပြောတော့
 လူငယ်က အဖမ်းမခံရဘူးလို့ အာမခံချက်လည်း ပေးတယ်ဆိုပဲရှင်။ ဒါတင်မကသေးဘူး။
 အဘိုးကြီးကို ဟာရာရေမြို့တော်က ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ကာကွယ် စောင့်ရှောက်
 ထားမယ်လို့လည်း ပြောသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တစ်ချိန်က တော်လှန်ရေး
 စစ်ပွဲအတွင်းက နာမည်ကြီး စစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အခုတော့ ဇင်ဘာတွေ
 အနီးရအဖွဲ့မှာ ဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေတဲ့အပြင် သူ့ကိုယ်ပိုင် စစ်တပ်တစ်ခုကိုလည်း
 ဖွဲ့စည်း ကွပ်ကဲထားတယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။”

ဤသို့ပြောပြီး ဆယ်လီသည် ခရိတ်အား ပိုင်တွဲတစ်ခုကိုယူ၍ ပြလေသည်။
 ပိုင်တွဲ၏ အပေါ်ဆုံး စာရွက်တွင် ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ အစိုးရအဖွဲ့ (ကက်ဘီနက်)
 မြေကြီးများ အမည်စာရင်း အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထားလေသည်။

စုစုပေါင်းဝန်ကြီးနှစ်ဆယ့်ခြောက်ဦးရှိပြီး ယင်းတို့၏ နာမည်နှင့်တကွ တာဝန် ယူထားသည့် ဝန်ကြီးဌာနများ၏ စာရင်းကိုပါ တွဲလျက် ဖော်ပြထားသည်။

ဆယ်လီသည် ထိုအမည်စာရင်းကို ထောက်ပြရင်း ထပ်မံ၍ ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီစာရင်းမှာ နာမည် နှစ်ဆယ့်ခြောက်ခုပါပေမယ့် ကျွန်မတို့က အားလုံးကို စဉ်းစားဖို့ မလိုဘူးရှင်။ ရှန်ဂါနီ အဘိုးကြီးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဝန်ကြီးက တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ အခု ဒီစာရင်းထဲပါတဲ့ ဝန်ကြီးတွေထဲမှာ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲအတွင်းက လက်တွေ့ ပါဝင် တိုက်ခိုက်သူဆိုလို့ လူနည်းနည်းပဲရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ ဝန်ကြီးတွေက လန်ဒန်မြို့ကဖိမ်ခံ ဟိုတယ်လို့ နေရာမျိုးမှာသာနေရင်း တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲ ပြီးသွားတာပဲ”

ဒုတိယ စာမျက်နှာတွင်ကား လူခြောက်ဦး၏ အမည်များကို ဖော်ပြထားသည်။

“အဲဒီ လူခြောက်ယောက်ကတော့ ဇင်ဘာတွေ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲအတွင်းက တပ်မှူးတွေအဖြစ် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်”

ဆယ်လီက ရှင်းပြလျှင် ခရိတ်က

“ခြောက်ယောက်ဆိုတော့ များလွန်းတယ်။ ဒီထဲက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်” ဟု ပြောရင်း ဒုတိယစာရွက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ လူခြောက် ဦး၏ နာမည် ထိပ်ဆုံး၌ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ၏ အမည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီနာမည်ခြောက်ခုထဲက စဉ်းစားရွေးထုတ်ဖို့က မခက်ပါ ဘူးရှင်။ မှောင်ခိုဂိုဏ်းကြီးကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲတဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ လက်ရှိဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေတဲ့အအပြင် ကိုယ်ပိုင်သီးသန့် စစ်တပ်လည်း ဖွဲ့စည်းထားတယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ ဒါဆိုရင် လက်ရှိ ဇင်ဘာတွေအစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့ သူပုန်အုပ်စုရဲ့ စစ်တပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မ သိရသလောက် လက်ရှိအစိုးရကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့ သူပုန်တွေက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာလည်း မာတာဘယ်လီ လူမျိုးပဲဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လား”

ဆယ်လီသည် ပြောပြောဆိုဆို မိုင်တွဲမှ တတိယစာရွက်ကို လှန်ပြလေသည်။

ထိုစာရွက်အား အမည်တစ်ခုတည်းသာ ရေးထားလေသည်။

“တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲတုန်းက ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ တပ်မှူးတစ်ဦးက မာတာဘယ်လီ လူမျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။ အခု သူဟာ တိုးရစွ ခရီးသွားလာရေးဌာန ဝန်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ရေးဌာနကလည်း အဲဒီ ဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်မှာ ရှိနေတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ကျွန်မကို အရက်သမားအဘိုးကြီး ပြောတာတွေနဲ့ ကိုက်ညီနေတယ်ရှင်”

ခရိတ်သည် စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသောအမည်ကို သံထွက်အောင် ဖတ်လိုက်သည်။

“ထွန်ဂါတာ”

သူ၏ငယ်ပေါင်း မိတ်ဆွေရင်း တွန်ဂါတာဖြစ်နေ၍ ခရိတ်သည် ဆင်ခိုးသတ်
အိမ်ထဲသို့ခေါင်းဆောင်ဟူ၍ ယုံကြည်ရန် ခက်နေလေသည်။ မဟုတ်ပါစေနင့်
အလှည့် စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ မျှော်လင့်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ကွာ တွန်ဂါတာဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ တစ်ချိန်က တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်
အလှည့်ဆောင်ရှောက်ရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူပဲ။ သူက ကျုပ်လက်အောက်မှာ
အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်”

ခရိတ်က ပြောနေစဉ် ဆယ်လီက ကြားဖြတ်လျက်

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ရှေးလူကြီးများရဲ့ ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိတယ်
အလှည့်ဆောင်ရင်း အဖိုးတန် ရတနာတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ကျတဲ့
လူတွေက အဲဒီရတနာတွေ ခိုးယူဖို့ အခွင့်အရေးပိုပြီး ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေ” ဟု
ဆိုလိုက်သည်။

“မင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာအနေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့
အမြောက်အမြား လိုချင်တဲ့ လောဘ ထွက်မှာလဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်တဲ့
အကြီးအကဲဆိုရင် ဒေါ်လာငွေ သန်းချီပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝနေမှာပဲ။ တွန်ဂါတာက
အမြောက်အမြား နေတတ်တဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တို့ အဖိုးတန် မော်တော်
ကားတို့လည်း မရှိတာ လူတိုင်းသိတယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်မြေယာတွေလည်း မရှိဘူး”

“ဒါတွေ မရှိတာ မှန်ပေမယ့် အဲဒါတွေထက် ပိုပြီး ငွေကုန်ကြေးကျများတဲ့
အိမ်ထဲမှာ ချက်တစ်ခု ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့။ အဲဒါကတော့ နိုင်ငံရေးအာဏာ ရလိုမှုပဲ”

ခရိတ်က အံ့အားသင့်ပြီး ငေးကြည့်နေမိစဉ် ဆယ်လီကပင် ဆက်ပြောပြန်

“ရုပ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ နိုင်ငံရေးအာဏာ လိုချင်တဲ့လူဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်
ထက်နက်ကိုင် ဖွဲ့စည်းထားရမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ လက်နက်ကိုင်တပ်အတွင်း
ခရိတ်က ငွေကြေးအမြောက်အမြား လိုမှာ သေချာတယ်”

ဆယ်လီ ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်ပင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ခရိတ် ရင်ထဲမှ
အံ့အားနှင့်အတူပင် ဆင်ခြင် သုံးသပ်မိလေသည်။ ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီကလည်း
အဲဒီအတွက်နိုင်ငံတွင် ဆိုဗီယက်တို့၏ လျှို့ဝှက်အားပေးကူညီမှုဖြင့် အာဏာသိမ်းရန်
ကြံစည်မှုတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိကြောင်း သတိပေး ပြောခဲ့သည်။

လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း ဆိုဗီယက်တို့သည် ဇင်ဘာတွေ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲ
အတွင်းက မျက်နှာဖြူအစိုးရအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော တိုင်းရင်းသား တော်လှန်ရေး
အဖွဲ့နှင့် နှစ်စုအနက် မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတို့၏ အုပ်စုဘက်မှ အားပေး ကူညီခဲ့ကြောင်း
ခရိတ်က မှတ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် အကယ်၍ ဆိုဗီယက်ရုရှတို့၏ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် သူတို့ဩဇာခံ အစိုးရ အာဏာရရေးကို လျှို့ဝှက်စွာ အားပေးမည်ဆိုပါက ခေါင်းဆောင်အဖြစ် မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတစ်ဦးကိုသာ ရွေးချယ် ထောက်ခံမည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ခရိတ်သည် သူ၏မိတ်ဆွေ တွန်ဂါတာလို လူကတိရစ္ဆာန် များ မတရားခိုးသတ်သည့် မှောင်ခိုဂိုဏ်းကြီးကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသူ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော ဟု သံသယ ဖြစ်မိလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန် သာသနာပြုကျောင်းတွင် ပညာသင် ကြားခဲ့ရသဖြင့် ရည်မှန်ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်ကောင်းစွာ သိပေသည်။ မျက်နှာဖြူ အစိုးရလက်ထက်က တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ရေးဌာနတွင် ခရိတ်နှင့်အတူ အမှုထမ်းခဲ့စဉ်ကလည်း လုံးဝ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ အမှုထမ်းခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

စစ်ပွဲအတွင်းက ခရိတ်၏ခြေထောက်တွင် ပြင်းစွာ ဒဏ်ရာရခဲ့စဉ်ကလည်း တွန်ဂါတာကပင် မိတ်ဆွေကောင်း ပီသစွာ ကူညီ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ယခု တွန်ဂါတာသည် နိုင်ငံရေးအာဏာရူး တိရစ္ဆာန်ခိုးသတ်ဂိုဏ်း၏ ထိပ်သီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား လှမ်းကြည့်လျက် “ဒီလူက ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ချိန်ကတော့ ရှင်မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့တာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သူက ပြောင်းလဲသွားပြီရှင်။ မကြာသေးခင်က ရှင် သူနဲ့ သွားတွေ့တော့ ရှင်ကို ရန်သူ လို ဆက်ဆံလိုက်တယ်။” “ဟုတ်လား။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တယ်လေ။”

ခရိတ်လည်း ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် သူတည်းခိုသည့် ဟိုတယ်သို့ ထောက်လှမ်းရေးအထူးရဲတပ်ဖွဲ့က ဝင်ရောက် ရှာဖွေသွားပုံကိုသတိရမိသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာ၏ ပြောပြချက်အရ ယင်းသို့ ရှာဖွေ ရခြင်းမှာ ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကြီးတစ်ဦး၏ ညွှန်ကြားချက်အရဟုလည်း ဆိုသည်။

ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာအနေဖြင့် မိမိသည် ကမ္ဘာ့ဘဏ်၏ ဧည့်သည်(သူလျှို့)တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သံသယ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ တရားမဝင် ခိုးသတ်ခြင်းကို နိုင်ငံရေးအာဏာသိမ်းယူရန် လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှု ကိစ္စတို့ကို လာရောက်စုံစမ်း ထောက် လှမ်းရန် တာဝန်ဖြင့် မိမိလာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်က ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် မြေယာ ဝယ်ပြီး အခြေစိုက် အလုပ်လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင် နှောင့်ယှက်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

“အင်း...ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ဘဝင်မကျသလို စိတ်ပျက်သလို ဖြစ်မိတယ်။

“တကယ်ကတော့ မင်း ပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ခရိတ်က ဝန်ခံသလို ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီက

“ကျွန်မတော့ သိပ် သေချာတယ်လို့ ထင်မိတယ် ရှင့်”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ကျွန်မကတော့ ဒီအထောက်အထားတွေ ယူပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ဆီကို

“ဒီလိုဆိုရင် ဖွန်ဂါဘီရာက တွန်ဂါတာကို အပြုတ်တိုက်ချတော့မှာပဲ”

“တွန်ဂါတာက ကောင်းမှ မကောင်းဘဲရှင့်။ သူဟာ တကယ် လူဆိုးကြီး

“သူက ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်တယ်”

“အတိတ်ကာလ တစ်ချိန်ကသာ ရှင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သူဟာ

“အသိလောက် ပြောင်းလဲလာတယ်ဆိုတာ ရှင့် မသိသေးပါဘူး။ စစ်မက်ဖြစ်ပွားရင်

“သူတွေဟာ ပြောင်းလဲလာတတ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ နိုင်ငံရေး အာဏာနဲ့

“အသက်လာရင်လည်း လူတွေဟာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲလာနိုင်တယ်။ စိတ်ထား

“ပြောင်းနိုင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီအဖြစ်ကို စက်ဆုပ်မိတယ်”

“ဒီမယ် ကျွန်မနဲ့အတူ ရှင်ပါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာဆီ လိုက်ခဲ့ပါလား။

“ကျွန်မက တွန်ဂါတာအပေါ် စွပ်စွဲချက် တင်ပြတဲ့အခါ ရှင်ပါ ရိုနေစေချင်ပါတယ်”

“ပြောပြောဆိုဆို ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်

“ဆိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင့်၊ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဤသို့လည်း ဆယ်လီက နှစ်သိမ့်သလို ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၁၀)

“အောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဆယ်လီနှင့် ခရိတ်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏

“အိမ်သို့ နေအိမ်သို့ သွားကြလေသည်။
ကြိုတင်၍ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ချိန်းထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ရောက်သွား

“သွားချင်း အစေခံတစ်ဦးက ခရီးဦးကြိုပြုကာ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ရုံးခန်းပြုလုပ်ထားသော

အခန်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုအခန်းမှာ တစ်ချိန်က (မျက်နှာဖြူလူမျိုးများ ရှိစဉ်က) ဘီလီယက်ထိုး ကစားသည့် အခန်းကြီး ဖြစ်လေသည်။

အခန်း၏ နံရံတစ်ခုတွင် ကြီးမားသော မြေပုံကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ စစ်ရုံးများ မှမြေပုံဖြစ်ပြီး နေရာအချို့တွင် အမှတ်အသားအဖြစ် ရောင်စုံအလင်ငယ်များ ခိုက်ထားလေသည်။

ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် စာရေးစားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခုရှိပြီး စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်စာတမ်းများ၊ ပါလီမန် လွှတ်တော်အစီရင်ခံစာ မှတ်တမ်းများ ပါရှိလေသည်။

ဇုံလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကျွန်းသား စားပွဲငယ်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေရာမှ ခရိတ်တို့ကို မြင်လျှင် နှုတ်ဆက်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ၏ အိမ်တွင်းရုံးခန်း၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင် အလုပ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သူသည် ဖိနပ်လည်း စီးမထား။ အဝတ်အစားလည်း ဝတ်မထားဘဲ ခါးတွင် အဖြူရောင်ပိတ်စ (နံငယ်ပိုင်း) တစ်ခုသာ ပတ်ထားလေသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန်တောင့်တင်း သန်မာပြီး ခွန်အားဗလ အထူးပြည့်စုံသူ တစ်ယောက်၏အသွင် ဆောင်နေပေသည်။

“ကဲ လာကြပါ။ ကျုပ်က အဝတ်အစား ဝတ်မထားတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်က အခုလို အာဖရိကတိုက်သားပီပီ နေရာမှ လွတ်လပ်ပြီး နေသာထိုင်သာ ရှိတယ်ဗျ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြုံး၍ပြောရင်း ခရိတ်နှင့်ဆယ်လီတို့အား အခန်းတွင်းရှိခွေးခြေများတွင်ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာက ဧည့်သည်များများ လာလေမရှိလို့ ခွေးခြေပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ထိုင်ချင်ရင် ကုလားထိုင် ယူခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ဒီလိုပဲ ထိုင်ပါမယ်” ဆယ်လီက ပြောပြောဆိုဆို ခွေးခြေတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဆယ်နာနီ တီတီမှာ ပါလီမန်လွှတ်တော်ကို သွားစရာရှိနေတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ခရိတ်တို့အား ပြောစရာရှိလျှင် မြန်မြန်ပြောစေရန် အကြောင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကလည်း အချိန်ဖြုန်းပြီး ဝေလည်ကြောင်ပတ် မပြောပါဘူး။ ဒီလိုပါ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို မတရားခိုးသတ်နေတဲ့ မှောင်ခိုဂိုဏ်းကြီးရဲ့ အဓိက ခေါင်းဆောင်ဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်မတို့ ရိပ်မိပြီ ရှင်”

ဆယ်လီက လိုရင်းအချက်ကို တိုက်ရိုက်ပင် ပြောချလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ထိုင်မည်ပြုနေရာမှ မထိုင်ဘဲ ရှေ့သို့တိုးလာပြီး အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

ဤသို့ ပြောသဖြင့် ဆယ်လီလည်း မည်သို့မည်ပုံ ကောက်ချက်ချ၍ မှောင်ခိုဂိုဏ်း
ဆိုင်ဆောင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း တွက်ချက်သိရပုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။
ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်
နားစိုက် ထောင်နေလေသည်။ ဆယ်လီက ဝန်ကြီးအဖွဲ့ နာမည်စာရင်းမှ
အောက်ဦး ရွေးချယ် စဉ်းစားပုံ၊ နောက်ဆုံး တစ်ဦးတည်း၏ နာမည်သာ ကျန်သဖြင့်
ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချယူပုံ စသည်တို့ကို ချော့၍ အဆုံးသတ်လိုက်
လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရဲ့ဘော် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ ဖြစ်နေတာကိုး”
ဖွန်ဂါဘီရာက ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
အောက်ဆွဲနိုင်ငံ၏ မြေပုံကြီးကို လှမ်းကြည့်လေသည်။

ခဏမျှကြာလျှင် ဆယ်လီက “ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဗိုလ်ချုပ်”ဟု
မေးလိုက်သည်။

“အခု ခင်ဗျားတို့ပြောတာ ကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ မီးသွေးခဲရဲရဲကို
ကိုင်ရမလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီမယ် ဆယ်လီ၊ အခု ကောက်ချက်ချယူတာဟာ
အကြီး တွန်ဂါတာက ခရိတ်ကို မချေမင် ဆက်ဆံလိုက်ပုံကြောင့် ဆက်စပ်ပြီး
ကောက်ချက်ချယူတာများ ဖြစ်နေမလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်လို ထင်သလဲ”ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သူက ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း အများကြီး ကူညီ
ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒါက တစ်ချိန်က ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အခု သူက ခင်ဗျားကို ရန်သူလို ဆက်ဆံ
ထား မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အခုအထိ သူ့ကို ခင်မင်လေးစားစိတ် ရှိတုန်းပဲ”

“ဒါက ဟုတ်ပါပြီ၊ အခုတော့ ခင်ဗျား လေးစားတဲ့လူက”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလူက အခုတော့ ဆယ်လီက ကောက်ချက်ချတဲ့အတိုင်း
ဖွန်နေပုံရပါတယ်”

ခရိတ်က စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် နံရံကပ် မြေပုံကြီး အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး
မြေပုံပေါ်၌ ရောင်စုံ အလံကလေးများကို စိုက်ထားသည်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံက ပေါက်ကွဲတော့မယ့်ဆဲဆဲ ယမ်းဘီလူး (မိုင်းမိုး) ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်။ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေက ကျုပ်တို့အစိုးရကို မြောင်တော်လှန်တော့မလို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ ဟောဒီနေရာတွေကို ကြည့်”

(ဤနေရာတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် မြေပုံမှ နေရာတချို့ကို ထောက်ပြရင်း ပြောသည်။)

“အဲဒီနေရာက တောတွေထဲမှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေ လူစုရုံးနေကြပြီ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လည်း ကြိုတင် ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို အချိန်မီ အရေးယူနေရတယ်။ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတို့ရဲ့ ထိပ်သီးနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် နိုကိုမိုဆိုရင် လုံးဝ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု မလုပ်ရအောင် အတင်းအကျပ် အနားယူခိုင်းထားရတယ်။ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထဲက မာတာဘယ်လီ ဝန်ကြီးနှစ်ဦးကိုလည်း နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ ဖမ်းဆီး အရေးယူထားရတယ်။ အခုဆိုရင် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထဲမှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားဆိုလို့ တွန်ဂါတာ တစ်ဦးတည်းပဲ ကျန်တယ်။ ဒီလူ တကယ်လည်း သြဇာရှိတယ်။ သူ့ကို မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေ သာမက တခြား တိုင်းရင်းသားများက လေးစားကြည့်ညိုကြတယ်။ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေကတော့ မပြောရဲတော့ တွန်ဂါတာကို သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း ကျန်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးလို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က သူ့ကို သွားထိရမယ်ဆိုရင်”

ဤတွင် ဆယ်လီက ကြားဖြတ်လျက် ဝင်ပြောလေသည်။

“ဘာလဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့က သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဒီတိုင်း လွှတ်ထားမှာလား။ ဒီလိုဆိုရင် ရှင်တို့ရဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးက ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ။ တရားဥပဒေကလည်း သာမန်လူတွေ အတွက်သာဖြစ်ပြီး ထိပ်သီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့”

ဆယ်လီက ပြော၍ မဆုံးသေးမီ ဖွန်ဂါဘီရာသည် စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့်

“မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ” ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

ဆယ်လီသည် ဆက်မပြောတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏စားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ထိုင်၍ စကားပြောလေသည်။

“ကျုပ်ပြောနေတာက ဒီကိစ္စမှာ ရှေ့လောတကြီး အရေးယူလိုက်ရင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ ဂယက်ရိုက်မှု အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေကို ရှင်းပြနေတာပါ။ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာကို အရေးယူ ဖမ်းဆီးလိုက်တာနဲ့ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံမှာ အကြီးအကျယ် ပြည်တွင်းစစ်ပွဲကြီးဖြစ်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီလို ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်က ဘာမှ အရေးမယူဘဲ ထိုင်ကြည့်နေမယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား မရှိဘဲ ကျုပ်က

မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်မှ မလိုက်တဲ့ ကြားနေပုဂ္ဂိုလ်
တွေနဲ့ ချွတ်ဆိုချက် သက်သေခံချက်တွေလည်း လိုအပ်တယ်”

ဤသို့ပြောစဉ် သူသည် အခန်းနံရံရှိ မြေပုံကြီးကို ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

“အခုတောင်မှ ကမ္ဘာက ကျုပ်တို့ဟာ လူနည်းစု မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား
လူမျိုးတွေအပေါ် မတရား ဖိနှိပ်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲနေကြတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်
တို့က ဘိုင်းပြည်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးအတွက် ကြိုးစားနေတာသာ
ဖြစ်တယ်။ စစ်တိုက်ဝါသနာပါတဲ့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေနဲ့ နားလည်မှုရအောင်
ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်မယ့် လူဆိုလို့ တွန်ဂါတာ
တို့က ခြိမ်းခြောက်ပဲ့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သူ့ကို အကြောင်းမခိုင်လုံဘဲ
သိသိတန်တန် သဘောထားပြီး ချေမှုန်းပစ်တာမျိုး မလုပ်နိုင်ဘူး”

တွန်ဂါဘီရာက စကားကို ခေတ္တ ဖြတ်ထားလိုက်စဉ် ဆယ်လီက ဝင်ပြော

သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ရှင်၊ ကျွန်မ ပြောမပြရသေးတဲ့ အချက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒါကို
ကျွန်မနဲ့ ခရိတ်တို့က ဆွေးနွေးပြီးကြပါပြီ။ တကယ်လို့ တွန်ဂါတာဟာ မှောင်မို
က်မှုကို သတ်ဖြတ်ရေး ဂိုဏ်းရဲ့ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရိုးမှန်ရင် သူဟာ အဲဒီက
ရက်တဲ့ ငွေတွေကို တခြားတစ်နေရာမှာ လျှို့ဝှက်အသုံးချနေရတာ ဖြစ်ရမယ်။
အခြားအားဖြင့်တော့ သူဟာ ငွေကို ရေလိုသုံးဖြုန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း
သူက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတာတော့
ကျွန်မတို့ သိထားတယ်”

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သိသိသာသာ မျက်နှာထား တင်းမာ

သည်။

“တွန်ဂါတာဟာ တကယ်ပဲ မှောင်မိုက်ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်အမှန် ဖြစ်နေရင်
ကျုပ်က လုံးဝ မိညာမတာဘဲ အရေးယူမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အရေးယူတဲ့အခါ ကျုပ်
အနေနဲ့ အလွန်ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားတွေလိုတယ်။ ဒါမှ အဲဒီ အထောက်အထား
တွေကို ကမ္ဘာကသိအောင် ပြနိုင်ပြီး သူလည်း ကျုပ် လက်တွင်းက ဘယ်လိုမှ လွတ်
ခွင့်မရဘူး မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်အနေနဲ့ အချိန်ဆွဲမနေဘဲ အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”
ဆယ်လီက အကြံပေးသလို ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ပိုင်သဘောတရားကို ထုခွဲရောင်းချရန် စီစဉ်သောအခါ ပွဲစားလုပ်သူက
သဘောရှိရာသို့ ကိုယ်တိုင်လာကြည့်ရင်း ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်း ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ခင်ဗျားရောင်းဖို့ စိတ်ကူးတဲ့ အချိန်က ဈေးတွေ တက်နေတဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်။ အခု တလော လူတွေက ဒီသင်္ဘောမျိုး တွေကို တော်တော် အဝယ်များနေကြတယ်”

ပွဲစားက ဤသို့ ဝမ်းသာအားရပြောသော်လည်း ခရိတ်သည် အထူးတလည် ဝမ်းမြောက်ခြင်း မဖြစ်မိချေ။

သူ့အနေဖြင့် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံတွင် လုပ်ငန်းလုပ်ရန် ငွေလို၍ ရောင်းရခြင်း ဖြစ်လင့်ကစား ခရိတ်သည် သူ၏ဘိုးအကြီးကို အမှတ်တရ နာမည်ပေးထားသော ဘာဂူ သင်္ဘောအပေါ် အလွန်သံယောဇဉ် ကြီးမားသဖြင့် ရောင်းချခါနီးတွင် နှမြောသလို စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်နေမိလေသည်။

“ခင်ဗျား သင်္ဘောက အခြေအနေလည်းကောင်းတယ်။ ခင်ဗျား သတ်မှတ်ထား တဲ့ဈေးနှုန်းကလည်း သင့်တော်တဲ့အတွက် ချက်ချင်းရောင်းဖို့ ခွံမှာပဲ။ မနက်ဖြန်ပဲ ဝယ်သူတချို့ကို ကျုပ်ခေါ်လာခဲ့မယ်”

သင်္ဘောပွဲစားက အားပါးတရ ပြောပြန်ရာ ခရိတ်က

“သူတို့လာရင် ကျုပ် မရှိတဲ့အချိန် လာပါစေ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲ ခံစားနေရပုံကို ပွဲစားကလည်း နားလည်သဘောပေါက်ပုံ ရလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ မစွတာခရိတ်၊ ကျုပ် နားလည်မှု ရှိပါတယ်”

ခရိတ်သည် သူ၏စာပေဆိုင်ရာ ဧကွင်း(ကိုယ်စားလှယ်) အက်ရှိထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ယခုရေးနေဆဲစာမူအတွက် ငွေကြိုတင် တောင်းပေးရန် ပြောသောအခါ အက်ရှိက ခရိတ်၏လုပ်ငန်းစီမံကိန်းကို သဘောကျပုံမရချေ။ သို့သော် အာဖရိက တိုက်တွင် ခရိတ်က ရေးသားပြီးစီးနေသော ပထမဆုံး အခန်းသုံးခန်းစာမူကို ရယူရန် ဘာဂူ သင်္ဘောသို့ လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်လေသည်။

အက်ရှိနှင့် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီနှင့်အတူ နေ့လယ်စာ သွားစားလေသည်။

“ဟဲလို ခရိတ်၊ မတွေ့ရတာကြာလို့ အခုပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဗျာ”

ဟင်နရီက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက်...

“နေဦးဗျ၊ ဘာမှ စကားမပြောခင် အရင်ဆုံး စားသောက်စရာတွေ မှာလိုက် ကြရအောင်”ဟုဆိုကာ အကောင်းဆုံး ယမကာအရက်တစ်ပုလင်းနှင့် စားစရာများကို မှာယူ လိုက်လေသည်။

ယမကာတစ်ခွက်စီ ငဲ့၍ သောက်နေကြတော့မှ ဟင်နရီက စတင် စကားပြော

“ကိုင်း၊ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာဆိုတဲ့လူအကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်တယ်ဆိုတာ

“ကျုပ်ရဲ့ အစီရင်ခံစာထဲမှာ အပြည့်အစုံ ရေးထားတာပဲ။ ခင်ဗျား ဖတ်မကြည့်

“ကျုပ် ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ပြောတာကို နားထောင်ချင်

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ပြောပါမယ်။ ဖွန်ဂါဘီရာဟာ ခေတ်ပညာတတ် ရည်ရည်

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါမျိုး ကျုပ်က ဆိုလိုတာပေါ့။ အခု ခင်ဗျား ပြောတဲ့အချက်

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အနောက်နိုင်ငံသားတွေ အနေနဲ့ အာဖရိက တိုင်းရင်းသား

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

“အဖေအဖော် ထင်မြင် ယူဆချက်က မှားနေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ဟာ ပျင်းရိတယ်။

ချေလိုတဲ့စိတ် ပြင်းထန်တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်း သို့မဟုတ် လူမျိုးအုပ်စုချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီရန်စဟာ တော်ပေ ခနဲ့ မငြိမ်းတော့ဘူး။ သားစဉ်မြေးဆက် သဲသဲမဲမဲ ဆက်တိုက်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြလုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာ သူတို့ဟာ အီတလီက ဆီစလီကျွန်း သားတွေနဲ့ တော်တော်တူတယ်”

ခရိတ်က ဤသို့ပြောနေစဉ် ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒု ၂၇၇၄ ဟင်နရီသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဂရုစိုက် နားထောင်နေပြီး ရံဖန်ရံခါ ကြားဖြတ်၍ မေးခွန်းတစ်ခုစ နှစ်ခုစ မေးလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူက အောက်ပါအတိုင်း ကြားပြော ပြောလေသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ မရှင်းတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံက မာတာဘယ်လီ၊ နဒီဘီလီ၊ ဆင်ဒီဘီလီ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတွေကို ကျုပ် နားမလည်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား ရှင်းပြ နိုင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦးကို ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့က ဖရင့်ချ်မင်း(ပြင်သစ်အမျိုးသား)လို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ပြင်သစ် လူမျိုး ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဖရန်စေးလို့ခေါ်တယ်။ အလားတူပဲ ဇင်ဘာဘွေ နိုင်ငံက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေက သူတို့ကိုယ် သူတို့ နဒီဘီလီလို့ခေါ်တယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ မာတာဘယ်လီလို့ခေါ်တယ်။ နာမည်အခေါ်အဝေါ် ကွဲတာပဲရှိတယ်။ အမှန်ကတော့ အတူတူပဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ပြောတဲ့ ဘာသာစကားကတော့ ဆင်ဒီဘီလီလို့ ခေါ်တယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ စင်စစ်အားဖြင့် မာတာဘယ်လီဆိုတဲ့ ဝေါဟာရက ဗြိတိသျှ တို့ရဲ့ ကိုလိုနီစနစ်လက်ထက် အသုံးများခဲ့တဲ့အတွက် အခု ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ လွတ် လပ်လာတဲ့အခါ အဲဒီစကားလုံးကို ကိုလိုနီနယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ အမွေအနှစ်လို့ ယူဆကြတယ်”

သို့နှင့်ပင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံအကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြရာ စကားပြောကောင်းနေသဖြင့် သူတို့ထိုင်စားနေသည့်စားသောက် ဆိုင်အတွင်း လူများ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားကာ သူတို့ချည်း ကျန်ရစ်ကြောင်း တွေ့ရတော့မှ အချိန်မည်မျှ ကုန်သွားကြောင်း သိကြလေသည်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကလည်း ငွေတောင်းခံလွှာ (ဘီလ်)စာရွက်ကို ကိုင်လုနီး သူတို့၏ စားပွဲနားတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေပြီဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် စကားဖြတ်လိုက်တော့မှ ဖြစ်ချေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆိုလိုတဲ့ အဓိကအချက်ကိုပဲ ပြောပါမယ်။ အာဖရိကတိုက်မှာ ကိုလိုနီဝါဒက ဆိတ်သုဉ်းသွားပြီဖြစ်တယ်။ အဲဒီစနစ်က အမွေအနှစ်အဖြစ် လူ့ကျင့်ဝတ် တွေ အတွေးအခေါ်တွေ ထားရှိသင့်တဲ့ စည်းကမ်းတွေကိုလည်း ချန်ထားပစ်ခဲ့တယ်။

အာဖရိကတိုက်ကြီးက ကိုလိုနီစနစ်ရဲ့ အမွေအနှစ် မှန်သမျှကို ပယ်ချပြီး ခိုးရာလေ့နဲ့ အတွေးအခေါ်တွေအတိုင်း ပြန်သွားကြလိမ့်မယ်”

“ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ။ သူတို့ရဲ့ ရိုးရာ လူနေမှုစနစ်အတိုင်း သူတို့တွေ စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကိုင်း... မစ္စတာခရိုတ်၊ အခု လေ့လာခဲ့တာ အလွန်ပြည့်စုံပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ပေးရတဲ့ အရာနဲ့ ထိုက်တန်အောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ရဲ့ ကွင်းဆင်း အဖွဲ့ (ခရုင်း)တစ်ယောက်အဖြစ် အလွန်ထူးချွန်တဲ့လူအဖြစ်လည်း သတ်မှတ် လာမယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျားက အာဖရိကကို ဘယ်တော့လောက် ပြန်သွားမှာလဲ”

“အမြန်ဆုံး ပြန်မှာပဲ။ ကျုပ်က အခု နယူးယောက်မြို့ကို လာတာဟာ မူရင်းတို့တွေ ယူဖို့ လာခဲ့တာပဲ”

ခရိုတ်က ပြောလိုက်လျှင် ဟင်နရီသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။
“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုချင်တာကို အရိပ်အမြှက်ပြောရုံနဲ့ မရိပ်မိတာ ကျုပ် အဖေနဲ့ တော်တော်ထုံအတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ဟင်နရီသည် စားပွဲထိုးအားခေါ်၍ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေး ထိုင်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကိုင်း...ကျုပ်တို့သွားကြမယ်။ ဟိုမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရှေ့နေက စာရွက်စာတမ်း အသင့်စောင့်နေမယ်။ ခင်ဗျားက လက်မှတ် ထိုးပြီးရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းငါးဆယ်အထိ ထုတ်ယူနိုင်အောင် ကျုပ်က စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား မော်တော်ကားဖြင့် သွားကြရာ ကားတွင်း၌ ဆက်လေအေးစက် တပ်ဆင်ထားသဖြင့် လုံးဝမပူအိုက်ဘဲ အေးနေသည်ကို ခရိုတ်က ဆက်ပြောလေသည်။

ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီသည် ခရိုတ်၏ အစီရင်ခံစာထဲမှ အချက်တချို့ ထပ်မံ၍ ရှင်းပြခိုင်းလေသည်။

“နေပါဦးဗျ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို မတရား ခိုးသတ်နေတဲ့ မှောင်ခိုဂိုဏ်းရဲ့ အကြီးအကဲ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဆယ်လီက ကောက်ချက်ချယူပုံကို ဆက်ပြီး အကျယ် ရှင်းပြပါဦး”

“ဒါတော့ သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြစရာ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ ဆယ်လီကို ဆတင်းပေးတဲ့ အရက်သမား အဘိုးကြီး ပြောပြချက်အရဆိုရင် မှောင်ခိုဂိုဏ်းရဲ့ အဓိက ခေါင်းဆောင်ဟာ တခြားလူ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူးလို့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယောက်ချက် ချမိတယ်”

ခရိုတ်က ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဟင်နရီသည် ခေတ္တ စဉ်းစားနေပြီးနောက်-

“ဒါထက် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ချက်ချင်း အရေးမယူချင်တာကို ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ”ဟု မေးပြန်သည်။

“ဖွန်ဂါဘီရာက အာဖရိကတိုင်းရင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ဆင်ခြင်ဉာဏ် အမြော်အမြင်ရှိသူ ဖြစ်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ ရှေ့လောတကြီးလုပ်တာ မကောင်းဘူးလို့ ယူဆပုံရတယ်။ သူဟာ အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီးမှ အကြံပိုင်တဲ့ မုဆိုးလို သားကောင်ကို အပိုင်မိအောင် ပိုက်ကွန် သို့မဟုတ် ထောင်ချောက်ကို သေသေချာချာ ဆင်ပြီးတော့မှ လုပ်မယ့် လူစားမျိုးဖြစ်တယ်။ အခုသာ သူက အထနေနေပေမယ့် တကယ်တမ်း လှုပ်ရှားပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့အားလုံး အံ့ဩလောက်အောင် လျင်မြန်သွက်လက်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ရှားမှာ သေချာပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကို လိုအပ်သလို အကူအညီ ပေးစေချင်တယ်။ သူနဲ့ အပြည့်အဝ ပူးပေါင်းကူညီဆောင်ရွက်ပါ။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆန္ဒပဲ”

“ကျုပ်ဟာ တွန်ဂါတာနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာကော ခင်ဗျား သိပါသလား”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက မိတ်ဆွေကောင်း တွန်ဂါတာကို ဆန့်ကျင်ပြီး အရေးယူရ မှာကို ဝန်လေးနေလို့လား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တွန်ဂါတာသာ တကယ်အပြစ်ရှိရင် ကျုပ်က အားနာစရာ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ အခုအချိန်အထိ ခင်ဗျား လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့တာကို ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဘုတ်အဖွဲ့က အလွန်ကျေနပ်သဘောကျနေကြတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ လစာတွေ ကိုလည်း တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာငွေခြောက်သောင်းအထိ တိုးမြှင့်ပေးဖို့ ဘုတ်အဖွဲ့က ကျုပ်ကို ညွှန်ကြားထားတယ်”

ဟင်နရီ၏စကားအဆုံးတွင် ခရိတ်က ပြုံးဖြူဖြူနှင့်

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဟန်ကျတာပဲ။ ကျုပ်က ချေးယူတဲ့ ဒေါ်လာငွေ သိန်းငါးဆယ်အပေါ် ကျသင့်တဲ့ အတိုးငွေ ပေးရာမှာ အထောက်အကူ ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ့ဟဲဟဲ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်၏ ကိုယ်ပိုင်သဘော ဆိုက်ကပ်ထားရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ မော်တော်ကား ဆိုက်ရောက် ချိန်တွင် နေရောင်ပင် မပျောက်သေးချေ။

ခရိတ်သည် သဘောပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် ဦးပိုင်းတွင် ထိုင်နေသူ မြင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ ထိုလူမှာ သူ၏စာပေရေးရာ ဧဂျင်း (ကိုယ်စား လှယ်) အက်ရှိ ဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲလို အက်ရှိ၊ ဘယ်လိုလဲဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျား ဒီကို လာလိမ့်မယ်လို့ ဆွဲလင့်မိဘူး”

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့လို့ မဖြစ်တဲ့အတွက် လာခဲ့တာပဲ” အက်ရှိ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ စာရေးဆရာတွေအနေနဲ့ တကယ် အားကိုးလောက်တဲ့ အလှူကြီးပါပဲ။ ကျုပ်မှာ အရေးတကြီး လိုအပ်လာပြီဆိုရင် ခင်ဗျားကချက်ချင်း လာတာပါပဲ”

ခရီးတစ်ခု အက်ရှိ၏ မျက်နှာထားကို ကြည့်ပြီး သရော်သလို ငေါ့သလို ပြောလိုက်သည်။ အက်ရှိသည် ဂရုစိုက်ဘဲ သူပြောချင်သည့် စကားကိုသာ ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စာမူကို ကျုပ် ဖတ်ပြီးပြီ၊ ဖတ်ပြီးတော့ နောက်ထပ် တစ်ခေါက် ကြည့်သေးတယ်။ ပြီးတော့ စာမူကို ကျုပ်ရဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သော့ခတ်ထား တယ်။ စာမူက ကောင်းပါတယ်”

“ကျုပ်အနေနဲ့ ရေးခဲ့သမျှထဲမှာ ဒီစာမူက အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခုမှ အခန်းသုံးခန်းပဲ ပြီးသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်က အလွန်စိတ်ပါဝင်စားပြီး ကြိုးစားရေးနေပါတယ်”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျားရဲ့ စာမူကို သဘောမကျဘူး။ ဒီလိုပြောရတာလည်း ကောင်းပါဘူး”

အက်ရှိက တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“စာမူက အကြမ်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ နောက်ထပ် အချောကိုင်ရဦးမှာပါ။

“အဲဒါပဲ အက်ရှိ၊ ဒီစာမူအတွက် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကြိုတင်ငွေ ထုတ်ယူနိုင်အောင် ဆွဲသေးမလား”

“ခင်ဗျားက ငွေဘယ်လောက် လိုသလဲ။ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း လောက်လား”

အက်ရှိက ပြောလိုက်လျှင် ခရီးတစ်ယောက် အားတက်သွားမိလေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက တကယ်တော့ ကျုပ်စာမူကို သဘောကျတယ်ပေါ့ ဆိုလား။ ဒါဖြင့် ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ယမကာ သောက်ကြရအောင်ဗျာ”

“ကောင်းတယ်၊ ယမကာ သောက်ရုံတင် မကဘူး။ ကျုပ်တို့ မူးအောင် သောက်ကြမယ်”

အဲဒီနံပါတ် နှစ်ယောက်သား ယမကာအရက်ကို သောက်နေကြပြီးနောက်အတန်ကြာသော် စိတ်သည် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေမိလေရာ ဘေးနားမှ အက်ရှိက စာမူအကြောင်း ပြောနေသည်ကိုပင် ဂရုစိုက် နားထောင်နိုင်တော့ချေ။

ခရိတ်၏စိတ်က အာဖရိကတိုက်ကြီးဆီသို့ ရောက်နေလေသည်။ တစ်ချိန်က သူ၏ ဘိုးအကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးနှင့်တကွ မြေယာများကိုလည်း သတိရ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဇမိဘောဇိမြစ်ရေများဟု သူက အမည်ပေး၍ တိုးရစွစခန်း ပြုလုပ်ရန်ရည်ရွယ်ထားသော ဒေသ၏ ရွှေခင်းကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် မကြာမီကာလအတွင်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မည်ပါတကားဟုလည်း စိတ်ကူး ယဉ်မိလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆယ်လီအမည်ရှိ မိန်းကလေးကို သတိရမိလေသည်။ လောက၌ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုကို တစ်ယောက်တည်း ခံစားခြင်းထက် မိမိချစ်ခင်မြတ်နိုးတွယ်တာသူ တစ်ဦးနှင့်အတူ ခွဲဝေခံစားမှသာ ပို၍ လေးနက်ပြည့်စုံမည်ဟု တွေးမိလာပြန်သည်။

သူ ယခု ရေးသားပြီးစီးနေသော စာအုပ်၏ စာမူ အခန်းသုံးခန်းကိုလည်း ဆယ်လီအား ဖတ်ကြည့်စေချင်သည့် ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီရှိရာ အာဖရိကတိုက်ကြီးကို အထူးပင် လွမ်းဆွတ်သတိရ အောက်မေ့နေမိလေသည်။

အခန်း (၁၁)

လေလံတင် ထုခွဲရောင်းချရေး လုပ်ငန်းလုပ်သူ ဒင်နီရယ်တွင် အသုံးပြုပြီးသော မော်တော်ယာဉ်ဟောင်းများလည်းရှိရာ ခရိတ်သည် ကားဟောင်းများအနက် တစ်ပတ်ရစ်လင်းရိုဗာကားတစ်စီးကို မျက်စိ ကျမိလေသည်။

သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသောအခါ အင်ဂျင်စက်ကအစ ကား၏အခြေအနေမှာ အတော်ပင် ကောင်းမွန်လျက် ရှိသေးသဖြင့် ခရိတ်သည် သူ၏လုပ်ငန်းအတွက် သင့်တော်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပိုင်ရှင် ဒင်နီရယ်က အခြားကားတစ်စီးယူရန် တိုက်တွန်းပြောဆိုသည်ကို လက်မခံဘဲ လင်းရိုဗာကားကိုပင် ဒေါ်လာငွေ တစ်ထောင်ပေး၍ ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။ အမှန်တော့ ထိုကား၏ အခြေအနေအရ ဒေါ်လာငွေတစ်ထောင်ဆိုသည့် ဈေးနှုန်းက များနေသော်လည်း ခရိတ်က ကြာရှည် အချိန်မဖြုန်းလိုသဖြင့် ဈေးမဆေးတော့ဘဲ ဝယ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘော ဘာဂူကို ရောင်းချလိုက်ပြီဖြစ်၍ ငွေကြေးလည်း နည်းနည်းပဲ ဖြစ်နေသဖြင့် လိုအပ်သောပစ္စည်းများအားလုံး ဝယ်ယူကာ လင်းရီဇာ ကားပေါ် တင်ပို့ကာလေသည်။

အဝတ်အစား အပြည့်ပါသော သားရေသေတ္တာတစ်လုံး၊ သူ့အလွန်နှစ်ခြိုက်၍ နေထိုင်ခဲ့သော စာအုပ်များ၊ လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်သော ကိရိယာပစ္စည်းများ၊ သူ့ကို မိသားစု၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် မှတ်တမ်းများ ပါရှိသော ဂျာနယ်စာအုပ်များ စသည်တို့ကို ခရိတ်က လိုလေသေးမရှိ ရယူစုဆောင်းပြီး ကားပေါ် တင်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဂျာနယ်ခေါ် မိသားစု မှတ်တမ်းများမှာ ခရိတ်အနေဖြင့် နားထောင်ထိန်းသိမ်းရန်လိုက်သော အမွေအနှစ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘိုးအေးကြီး ဘာဂူ၏ ကျန်အမွေပစ္စည်းများ (ရိုလင်ကုမ္ပဏီပိုင် အစုရှယ်ယာများ ပါဝင်၍) ကိုမူ သူ့သား အကြီးဆုံး (ခရိတ်၏ ဦးလေး) ရရှိခဲ့သည်။ ဦးလေးဒေါက်ကလပ် မှုလုပ်က နောက်ပိုင်းတွင် အစုရှယ်ယာများကို ရောင်းချပြီး သြစတြေးလျနိုင်ငံသို့ ပြန်ရွာသွားခဲ့သည်။

ခရိတ်သည် ကုမ္ပဏီအစုရှယ်ယာစသော အမွေပစ္စည်းများကိုမရ၍ ဝမ်းမနည်းမိ။ သူ့အဖေမှ မှတ်တမ်းဂျာနယ်များကို သူ ရရှိသည်ကိုပင် ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်မိလေသည်။

မှတ်တမ်းဂျာနယ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းအားဖြင့် ခရိတ် သူတို့ မိသားစု နှစ်ဆယ်နှစ်အထက်အရွယ် ဇာစ်မြစ်နှင့်တကွ ရိုဒီးရှား (ယခု ဇင်ဘာဘွေ)နိုင်ငံ စတင်ထူထောင် ခဲ့သော မိမိတို့မိသားစု ပါဝင်ခဲ့သော အခန်းကဏ္ဍကြောင့် ဂုဏ်ယူကြားဝင့်ဖွယ်ရာ အလုပ်အလက်များကိုလည်း သိရလေသည်။ ယင်းအချက်အလက်များကပင်လျှင် သူ့ ခရိတ်ရေးနေသော စာအုပ်အတွက် အထောက်အကူပြုစေသည့် ကုန်ကြမ်းသဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။

မှတ်တမ်းဂျာနယ်များကို လေ့လာဖတ်ရှုရင်း ခရိတ်သည် ကင်းလင်းမွေးမြူရေး နည်းပညာ သူ့ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် သွားလာခဲ့ပုံများကိုပါ ဖြစ်လည် သတိရမိလေသည်။

ဤသို့လျှင် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို အထူးပင်သတိရရင်း ခရိတ်သည် လင်းရီဇာ ကားဖြင့် မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

သူ၏ဘိုးအေးကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြေယာမရောက်မီ တောင်ခြေတစ်နေရာ၌ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လျှောက်လာ သည့်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုလူ၏ပခုံးတွင် ဟောင်းနွမ်းသော စောင်တစ်ထည် ဖော်မြွှားပြီး ခါးတွင်မူ ပိတ်စ(နံငယ်ပိုင်း)တစ်ခုသာ ပတ်ဝတ်ထားလေသည်။ နား ထွင်းလည်း နားကွင်းများဆွဲထားသည်။ ထိုလူသည် ဆိတ်အုပ်တစ်အုပ်ကို မောင်းလာ

ခြင်းဖြစ်၍ ဆိတ်ကျောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တိုင်းရင်းသား လူမည်းတစ်ဦးဖြစ်၍ လူချင်းနီးလာချိန်တွင် ခရိတ်က တိုင်းရင်း သားဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“အို နောင်တော်ကြီး၊ သင့်အား ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါ၏”

ဤသို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း အဘိုးကြီးအား သေချာစွာ ကြည့်ရာမကြာသေးမီက ကင်းလင် မွေးမြူရေး ခြံနေရာတွင် မီးဖိုတစ်ခု ရှေ့၌ တင်ပျဉ်နွေထိုင်နေသူ အဘိုးကြီး ပင်ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က မှတ်မိလေသည်။

အဘိုးကြီးလည်း သူတို့၏တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက် သည်ကို သဘောကျသွားလျက် သူ၏ဝါကျင့်ကျင့်အရောင် သွားများပေါ်အောင် ဖြင့် လိုက်သည်။

“သင့်အားလည်း ကျွန်ုပ်နှုတ်ဆက်ပါ၏”

“မိုးဘယ်တော့ ရွာမှာလဲ နောင်တော်ကြီး”

ခရိတ်က မေးရင်း အသင့်ပါလာသော စီးကရက်တစ်ဘူးကို အဘိုးကြီးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဤသို့လျှင် အာဖရိက တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း စကားပကာ ပျိုးပြီးနောက် ခရိတ်က

“ခင်ဗျား နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်က ရှာဒရပ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှာဒရပ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆိတ်တွေက ရောင်းဖို့လား”

ထိုမေးခွန်းကို ကြားသည်နှင့် အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများ စူးရှတောက်ပြောင် လာလေသည်။

“ဒီဆိတ်တွေက အလွန်ကောင်း အလွန်လှတယ်။ သူတို့ကို ရောင်းလိုက်ရင် ကျုပ်မှာ ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ ခွဲခွာရသလို ခံစားရမှာပဲ”

အဘိုးကြီးက အရောင်းအဝယ် ကျွမ်းကျင်သူ ကုန်သည်တစ်ဦးကဲ့သို့ သူ၏ကုန် ပစ္စည်းများကို အမွမ်းတင်သလို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှာဒရပ် အမည်ရှိ တိုင်းရင်းသား အဘိုးကြီးသည် ခေသုမဟုတ်။ ကင်းလင် မြေယာတွင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေသူ တိုင်းရင်းသား အုပ်စု၏ ခေါင်းဆောင်နှင့် ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ လူကြီးဖြစ်လေသည်။ အဘိုးကြီးမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ညှိနှိုင်းမည် ဆိုပါက ကျူးကျော်သူများကို မြေကွက်အတွင်းမှ ဖယ်ရှားနိုင်ရန် အလားအလာ ရှိပေသည်။

ဆင်းသို့ စဉ်းစားမိသောအခါ ခရိတ်သည် စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားလေသည်။

မိသားစုတော်သူများ ဖယ်ရှားပေးခဲ ငွေကြေးပမာဏကို အတော်ပင် အချိန်ကြာကြာ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်က သူ၏ဘိုးအကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြေကွက်ရှိ လူနေအိမ်ဟောင်း ဘာယီနေနိုင်ရန် စတင် ပြုပြင်လိုက်လေသည်။

ကျွေးကျော်နေထိုင်သူ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဆိတ်အုပ်များကိုလည်း ဝယ်ယူရန် အတန်ကြာကြာ ဈေးနှုန်းကို ဆစ်ပြီး အရောင်းအဝယ် ထည့်သွား

ဤနည်းအားဖြင့် ခရိတ်သည် နေ့ချင်းညချင်း ဆိတ်ကောင်ရေ နှစ်ထောင်၏ နှစ်ထောင်လောက်လေသည်။ ဆိတ်ပိုင်ရှင် တိုင်းရင်းသားများကို ငွေသားလက်ငင်းပေးချေ ပြုပြင်ဆောင်ရွက် ဆိတ်အားလုံးကို လော်လီကားကြီးများဖြင့် တင်ဆောင်ကာ ဘူလာဝေယို ဖြစ်ပြီး တင်ပို့ပြီး အပြတ်ရောင်းချပစ်လိုက်သည်။

ဤသို့လျှင် သူ လုပ်ငန်းလုပ်ရန် ရည်ရွယ်သော မြေကွက်မှ ဆိတ်အုပ်များကို ဖြစ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ခရိတ်သည် ရှာဒရပ် အမည်ရှိ အဘိုးကြီးကိုပင် ချဉ်းကပ်၍ နွားမွေးမြူရေး အကြောင်း ဆွေးနွေးကြည့်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ နွားမွေးမြူရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတွေ သိပါသလဲ”

“ဟာ၊ ကျုပ်က ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက မွေးမြူရေးခြံထဲမှာ ကြီးပြင်း တတ်ကျွမ်းကျင်တာပေါ့။ ကျုပ်က ကိုယ်တိုင်နွားနို့ ညှစ်လာခဲ့တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီတုန်းက တစ်ခါတလေ နို့ညှစ်ရင်းက ကိုယ်တိုင် နွားမကြီးရဲ့ မိသားစုနဲ့ ခွဲခွဲဆေးတယ်။ ဒါကြောင့် မွေးမြူရေးဆိုရင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွမ်းကျင် တတ်ကျွမ်း ကျုပ် နည်းနည်းကလေး ကြီးလာတော့ နွားကျောင်းခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ နွားအုပ်ကို ခြင်္သေ့တစ်ကောင်က ဝင်ဆွဲမယ်ကြံတော့ ကျုပ်က အဲဒီခြင်္သေ့ကို ဖမ်းဆီးသတ်ခဲ့တယ်”

အဘိုးကြီးက ကိုယ်ရည်သွေးသလို အရှည်ကြီးပြောနေသဖြင့် ခရိတ်လည်း ချစ်ခင်၍ နားထောင်နေလိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီးကပင် ခပ်တည်တည်နှင့် “ဒါနဲ့များ မောင်ရင်က ကျုပ်ကို နွား မွေးမြူရေးအကြောင်း ဘာသိလဲလို့ မေးမှ မေးရက်ပလေတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်လည်း လက်ခံသဘောပေါက်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်က ဒီနေရာမှ နွားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကိုလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ် မိသားစု၊ နွားတွေကိုလည်း အကောင်းဆုံး အမျိုးအစားကိုမှ ရွေးပြီးထားမယ်၊ အစား အစာကိုလည်း အကောင်းဆုံး ကျွေးမယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နွားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် လိုပါတယ်။ ဒီလူက နွားတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမှဖြစ်မယ်။ ဒါ့အပြင် အလုပ်သမားအဖြစ်ခိုင်းဖို့ လူတွေလည်း လိုမယ်”

ခရိတ် ပြောလိုက်ပြီးနောက် အဘိုးကြီး ရှာရပ်သည် အချိန်မဆိုင်းဘဲ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားကာ ခရိတ်လိုချင်သော လူများကို အမြန်ဆုံး ရှာပေးလေသည်။

မြေကွက်တွင် ကျူးကျော်နေထိုင်သူ တိုင်းရင်းသားထဲမှ လူနှစ်ဆယ် ရွေး ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုလူနှစ်ဆယ်မှာ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသူ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသူများ ဖြစ်သည်ပြင် အသက်အရွယ်အားဖြင့် မငယ်လွန်း မကြီးလွန်းသူများ ဖြစ်သည်။

ရှာရပ်သည် ထိုလူများကို ယာယီပြင်ဆင်ထားသော အိမ်ရှေ့တွင် တန်းစီခိုင်း ပြီးနောက် သူက ရှေ့မှ တပ်မှူးကြီးပမာ ရပ်လျက် ခပ်တည်တည် မိန့်ခွန်းပြောလေ သည်။

“မင်းတို့အားလုံး ငါ့ကို ကောင်းကောင်း သိကြတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့အဘိုးရဲ့ မိခင်ဟာ မာတာဘယ်လီ ဘုရင်ကြီး လိုတင်ဂူလာရဲ့ သမီးတော်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ မျိုးရိုးဇာတိ အဆက်အနွယ်ပဲ”

“အေး... ဟီး... အေး... ဟီး”

မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား နှစ်ဆယ်တို့က ဟစ်အော် သြဘာပေးကြလေ သည်။

အဘိုးကြီး ရှာရပ်လည်း အားရကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဆက်၍ ဟစ်အော်ကြွေးကြော် ပြန်သည်။

“ငါဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်က ဆင်းသက်လာတာဆိုတာ မင်းတို့ သိကြတယ်။ အခြေအနေအရ ငါဟာ အခုလိုနေရပေမယ့် တကယ်တော့ ငှက်တောင်ဦးခေါင်းဆောင် တန်ဆာပလာနဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ အပြည့်အစုံ ရရှိသင့်တဲ့ လူဖြစ်တယ်”

“အေး... ဟီး... အေး... ဟီး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ ဟောဒီက ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ (ဤတွင် အဘိုးကြီးက ခရိတ်အား ညွှန်ပြသည်။) အမြော်အမြင်ကြီးမားမှုကြောင့် ငါဟာ ကင်းလင်းမွေးမြူရေး ခြံကြီးမှာ မင်းတို့ကို ဦးစီး ကွပ်ကဲရမယ့် အင်ဒူနာ (အကြီးအကဲ) ဖြစ်လာတော့မယ်။ မင်းတို့ကတော့ ငါ့ရဲ့ အာမာဒိုဒါ (လုပ်သားကောင်းကြီးတွေ၊ စစ်သည်ကောင်းကြီး တွေ) ဖြစ်တယ်”

“အေး... ဟီး... အေး... ဟီး”

တိုင်းရင်းသားများက စိတ်ပါ တက်ကြွစွာဖြင့် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကြပြန်

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့အားလုံး ဟောဒီက မျက်နှာဖြူ အမျိုးသားကိုကြည့်ကြ
သူဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ အထင်မသေးကြနဲ့။ သူဟာ မင်းတို့အားလုံး
အားထုတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဘာဝူရဲ့ မြေးဖြစ်တယ်။ တာကာတာကာလို့ မင်းတို့ သိကြတဲ့
အဲဒါပဲနဲ့ မြစ်တော်တယ်”

“ဟော... ဟေး... ဟေး”

မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများက တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။
သူတို့အဖေဖြင့် ခရိတ်၏ ဘိုးအကြီး ဘာဝူကို ကောင်းစွာ သိကြပြီး တာကာတာကာ
ရဲ့ တိုင်းရင်းသားများက ခေါ်သော (ဘာဝူ၏ဖခင်) ဆာဘာလင်တိုင် အမည်ရှိ
အဖေကြီးကို မမိလိုက်ကြချေ။

တာကာတာကာဟု တိုင်းရင်းသားများ အမည်ပေးထားခဲ့ခြင်း အကြောင်း
ဆာဘာလင်တိုင်သည် တစ်ချိန်က ပုန်ကန်ထကြွသူ မာတာဘယ်လီ
တိုင်းရင်းသားတို့အား စက်သေနတ်ဖြင့် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းခဲ့၍ တိုင်းရင်းသား
အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခဲ့ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်းရင်းသားများသည် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ မြစ်တော်သူ ခရိတ်အား
အဖေအဖြစ် ငေးမော ကြည့်နေကြစဉ် အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်
ပြောပြန်သည်။

“မင်းတို့အားလုံး သူ့ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ သူဟာ
ကြည့်တွင်းစစ်အတွင်းက ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ စစ်သည်သူရဲကောင်းတစ်ဦးလည်း
ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ရှိနာလူမျိုးတွေကို ရာနဲ့ချီပြီး သုတ်သင်
ချေမှုန်းခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ခြင်္သေ့မင်းလို သတ္တိကောင်းတဲ့ ငါတို့ မာတာဘယ်လီ
အဖေသည်တချို့တောင် သူ့လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့က သူ့
ကို လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုပြီး အထင်မသေးကြနဲ့။”

“အေး... ဟီး... အေး... ဟီး”

“အခု ဒီပုဂ္ဂိုလ်က မင်းတို့ကို ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆိတ်ကျောင်းသား ဘဝကနေပြီး
တာကာယ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်စွားမွေးမြူရေး လုပ်သားကြီးများ ဖြစ်လာအောင် အဆင့်မြင့်
ဆောင်ရွက်မယ်။ မကြာခင် ဒီနယ်မြေမှာ အလွန်မျိုးကောင်းတဲ့စွားတွေ အမြောက်အမြား
နီးဘာလိမ့်မယ်”

ရှာဒရပ်က ဤသို့ အာဝဇွန် ကောင်းကောင်းဖြင့် ပြောသည်ကို ခရိတ်သည်
အားမုနားထောင်နေရင်း ချိုးကျူးမိလေသည်။ အဘိုးကြီးက တကယ်စကားပြောကောင်း
မိတ်ကားဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

ထိုနောက် ခရိတ်ကိုယ်တိုင် ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး တိုင်းရင်းသားများအား မာတာဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောလေသည်။

“မကြာခင် ဒီနေရာကို မွေးမြူရေး နွားတွေရောက်လာပါတော့မယ်။ နွားတွေ ရောက်မလာခင် လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုပ်အားခ ငွေကိုတော့ အစိုးရက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဈေးနှုန်းအတိုင်း ကျုပ်က ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ခငွေအဖြစ် အခြေခံ စားကုန်တွေကို ရာရှင်အဖြစ် ခင်ဗျား တို့နဲ့တကွ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မိသားစုတွေ အတွက်ပါ ပေးပါမယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ လုပ်သားတွေကို ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တိုင်း ဘောနပ်စ်ဆုအဖြစ် လူ တစ်ယောက်ကို နွားငယ်တစ်ကောင် အပိုင်ပေးမယ်။ အဲဒီ နွားငယ်တွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံ ပိုင်နက်အတွင်းက စားကျက်တွေမှာ လွှတ်ထားခွင့် ပြုပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နွားတွေ အစာကောင်းကောင်း စားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးတဲ့ သဘောပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နွားမတွေကို ကျုပ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မျိုးကောင်း နွားထီးကြီးတွေနဲ့ သားစပ်ခွင့်လည်း ပြုပါမယ်”

“အေး... ဟီး... အေး... ဟီး”

တိုင်းရင်းသား ပရိသတ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ဟစ်အော်သြဘာပေးကြ လေသည်။

“နောက်တစ်ခု ဆက်ပြောချင်သေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို လောဘထွက်ပြီး ခိုးယူချင်စိတ် ပေါက်လာသူတွေတချို့ ရှိချင်ရှိမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ နွားမျိုး ကောင်းသို့မဟုတ် တခြားလုပ်ငန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ ခိုးယူရောင်းစားလိုက်ရင် ဒီမှာလို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ရဘဲ အေးအေး ထိုင်စားနိုင်မှာပဲလို့ စိတ်ကူးယဉ် မိသူ ရှိကောင်းရှိမယ်၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားတို့သိအောင် ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါမယ်။ လက်ရှိ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ အစိုးရဟာ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိတဲ့အတွက် လူတွေလိုက်နာရမယ့် ကျင့်ဝတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေတွေပြဋ္ဌာန်းထားတယ်။ လူတစ် ယောက်ဟာ နောက်လူတစ်ယောက်ကို ရန်ပြုဖို့ဝေးလို့ ခြေထောက်နဲ့တောင် မကန်ရဘူးလို့ ဥပဒေနဲ့ တားမြစ်ထားတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားမှုနဲ့ ပတ်သက်ရင် တရားဥပဒေက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိထားဖို့က တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထဲက ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်လာရင်တော့ ကျုပ်က ကိုယ့်ခြေထောက် အသုံးမပြုဘဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို လှိမ့်ကန်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်က သူ၏ခြေတု တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်၍ လက်ဖြင့် ကိုင်ထား လိုက်သည်။

တိုင်းရင်းသားများသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့... ဒီမှာကြည့်ကြစမ်း၊ ဒါက ကျုပ်ရဲ့ ခြေထောက်အစစ် မဟုတ်ဘူး
မြင်တယ် မဟုတ်လား။”

ခရိတ်က ခပ်တည်တည် ထပ်ပြောလိုက်လျှင်တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည်
တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေပုံ ရလေသည်။ သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင်
တစ်ဦးက လောကီပညာ အဆန်းတစ်ခု လုပ်ပြသည်ကို ကြည့်နေရသလို
အံ့အားထပ်နေကြလေသည်။

ခရိတ်က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဥပဒေကို မချိုးဖောက်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ပိတ်ကန်လို့

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် သူ၏သစ်သားခြေထောက်တူကြီးကို ကိုင်၍
တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးအား ရိုက်တော့မလို ရိုက်ဟန်ပြုပြီးမှ မရိုက်ဘဲရပ်ထား
ပြောပြလေသည်။

တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် ခရိတ်က ရယ်စရာလုပ်ပြကြောင်း သဘော
အားရပါးရ ရယ်မောကြလေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ခရိတ်အား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြပြီဖြစ်
သိသာထင်ရှားနေပေသည်။

နောင်အခါတွင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် မိမိအပေါ် လေးစားကာ
အမှုထမ်းရုံမက မိမိနှင့် တစ်မိသားစုတည်းသဖွယ် ဖြစ်လာတော့မည်ဟုလည်း
စိတ်ထဲမှ အကဲဖြတ်မိလေသည်။

အခန်း (၁၂)

အနောက်ဘက်ခြေထောက်ဖြင့် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် အခက်အခဲမှာ သူ၏မြေယာ ပတ်ပတ်လည်
လှည့်လှည့်ဖြင့် လုံခြုံစွာ ဝင်းခတ်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးသော ခြံစည်းရိုး
ဆောင်များမှ သံဆူးကြိုးများအားလုံး ပြည့်တွင်းစစ်ကာလအတွင်းက လူခိုးခံရဟန်
ထူထောင်သည်။

ခက်နေသည်က ယခု သူ ခြံစည်းရိုးအသစ် ပြန်ကာလိုပါသော်လည်း လော
ကီပညာ ခင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် သံဆူးကြိုး လုံးဝဝယ်မရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အကြောင်း
ကား နိုင်ငံခြားမှ သံဆူးကြိုးများ မှာယူတင်သွင်းရန် သွင်းကုန်ပါမစ် သို့မဟုတ်
အခြားအခက်ကို အစိုးရက လုံးဝ ထုတ်ပေးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘုလာဝေယျိုမြို့မှ လယ်ယာကုန်ထုတ် သမဝါယမအသင်း ဥက္ကဋ္ဌက ခရိတ်အား စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း လာလုပ်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုရင်း

“အခြေအနေကတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သံဆူးကြီး ဝယ်လိုမရဘူး။ မကြာသေးခင်က လူတစ်ယောက်က အစိုးရအဖွဲ့ကို ချဉ်းကပ်နားလည်မှုယူပြီး နိုင်ငံခြားချောကလက်နဲ့ သကြားလုံးချိုချဉ်တွေ ဒေါ်လာဆယ်သိန်းဖိုး မှာယူတင်သွင်းခွင့် သွင်းကုန်ပါမစ် ရသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံဆူးကြီး တင်သွင်းဖို့ ပါမစ် တော့ ဘယ်သူမှ မရဘူး” ဟု ပြောလေသည်။

ခရိတ်သည် အတော်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျမိလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အနေနဲ့ သံဆူးကြီးမရလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ မြေယာ ပတ်ပတ်လည်မှာ ခြံစည်းရိုးကာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ခြံစည်းရိုးကာထားမှလည်း ကျုပ် လုပ်ချင်တဲ့ မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းလုပ်နိုင်မှာ၊ ဒီမယ် ခင်ဗျားတို့ သမဝါယမအသင်းမှာ သံဆူးကြီးတွေ ဘယ်တော့များ ရောက်လာမှာလဲ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် သမဝါယမဥက္ကဋ္ဌက အခြေအနေကို ထပ်၍ ရှင်းပြ လေသည်။

“ဒါတော့ဗျာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရမယ့်ဆိုရင် ဟာရာရေမြို့တော်မှာရှိတဲ့ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနက စာရေးကြီးအပေါ် မူတည်တာပဲ”

ခရိတ်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူ၏ လင်းရီဇာကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု စိတ်ကူးရမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကားပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ သမဝါယမအသင်းတိုက်သို့ ပြန်လှည့် လာပြီး ဝန်ကြီးဖွန်ဂါရာဘီ၏ သီးသန့်တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

ခရိတ်က မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဝန်ကြီးနှင့် စကားပြောလိုကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ တစ်ဖက်မှ နားထောင်သူ အတွင်းရေးမှူးက ချက်ချင်းပင် ဝန်ကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ပေးလေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား၊ ကျုပ်မှာ အရေးပေါ် ပြဿနာတစ်ခု ရင်ဆိုင်နေရပါတယ်” ခရိတ်က စတင်ပြောလိုက်ရာ ဝန်ကြီးဖွန်ဂါဘီရာကလည်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ကျုပ် ဘယ်လို ကူညီရမလဲ” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ ဤတွင် ခရိတ်လည်း သူ့အခက်အခဲ တွေ့နေသော သံဆူးကြီးပြဿနာကို ပြောပြလိုက်သည်။

“မစ္စတာခရိတ်အနေနဲ့ သံဆူးကြီး တယ်လောက်များများ လိုနေပါသလဲ”

“ဘေထုပ်လို့ ခေါ်တဲ့ သံဆူးကြီးအထုပ် အနည်းဆုံး တစ်ထောင်နှစ်ရာလောက် လိုနေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ တခြားဘာအခက်အခဲများ ရှိသေးသလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမရှိသေးပါဘူး။ ဪ နေဦးဗျ၊ ကျုပ် ဒီပြန်
အချိန်ကစပြီး ဆယ်လီကို လိုက်ရှာနေတာ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်
သူတိုက်ခန်းကို တယ်လီဖုန်းဆက်လို့လည်း မရဘူး”

“ဪ...ခင်ဗျားက ဆယ်လီနဲ့ ဆက်သွယ်ချင်လို့လား။ ဒါဖြင့် နောက်
အချိန်ကြာရင် ကျုပ်ဆီ ပြန်ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

ခင်ကြီး ဖွန်ဂါဘီရာက စကားဖြတ်လိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း ဆယ်မိနစ် စောင့်နေပြီးနောက်တယ်လီဖုန်း ပြန်ဆက်ကြည့်ရာ
အချိန်မှာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“ဆယ်လီကို ခင်ဗျား ဆက်သွယ်လို့ မရတာက လောလောဆယ် သူဟာ
အိမ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ပေမယ့် ရောက်နေလို့ပါပဲ။ ကျုပ်အထင်တော့ သူ လေယာဉ်နဲ့
အိမ်ထဲမှာပဲ ခဏသွားပုံရတယ်။ အခု ဆယ်လီဟာ ကန်ချာတင်ဘူလို့ ခေါ်တဲ့
အိမ်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်လီက ဒီနိုင်ငံထဲကို ပြန်ဝင်လာ
အချိန် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်”

ထိုမျှနှင့်ပင် စကားပြတ်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ သတင်း ခုံစမ်းရယူခြင်း လျင်မြန်
အောင်ပုံနှင့် သြဇာညောင်းမှုကို အံ့သြ ချီးကျူးမိလေသည်။ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ
ထဲသို့ ရောက်နေသူတစ်ဦး၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို ဤမျှ လျင်မြန်စွာ ခုံစမ်းသိရှိခြင်း
က သူ၏ သြဇာလွှမ်းမိုးမှု ကျယ်ပြန့်ပုံကို ထင်ရှားစေသည့် သာဓကတစ်ရပ်ပင်
ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားမိသည်မှာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအနေဖြင့် ဆယ်လီ၏
အိမ်ထဲသွားသွားလာမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် ခြေရာခံ လိုက်ခုံစမ်းရန် ကြိုတင်စီစဉ်
ထားခြင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အလားတူပင် မိမိ (ခရိတ်)ကိုလည်း ဇင်ဘာဘွေ ထောက်လှမ်း
ဆရာက ခြေရာခံလိုက်ကြည့်ရန်လည်း အစီအစဉ် ရှိကောင်း ရှိပေမည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ခရိတ်သည် ဆယ်လီဆိုသူ အမျိုးသမီး ဘာကြောင့် ကန်ချာ
အိမ်ထဲ အရပ်သို့ သွားနေကြောင်းကို သိလေသည်။

ထိုအရပ်မှာ မာရာလွင်ပြင်ဒေသတွင် တည်ရှိပြီး နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များ
အာရုံစိုက်တော့တွင်းသို့ လည်ပတ်လေ့လာရင်း အမဲပစ်ထွက်ရအဆင်ပြေသော ဆာဟာရီ
ဇနီးတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းဇနီးသို့ ခရိတ်ကိုယ်တိုင် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က
ဆရာကဲ့သို့ပေးလေသည်။

ဆာဖာရီ စခန်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ဂျော့နှင့်ဂျိုရီ ကုမ္ပဏီ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ခရိတ်က သွားရောက်လေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က တောကျွဲများ သားပေါက် ချိန်ဖြစ်ရာ အာဖရိက တောတွင်းဒေသ ရှုခင်းသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည့် အချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဆယ်လီ ထိုအရပ်သို့ သွားနေသည် ဆိုခြင်းမှာ ကျွဲမကြီးများ သားပေါက်ချိန်တွင် တောတွင်းသဘာဝ ရှုခင်းများကို စာတ်ပုံရိုက်ယူရန်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခရိတ်သည် ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံသို့ အပြန်တွင် စာတိုက်သို့ ခေတ္တဝင်၍ ဆယ်လီထံသို့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်လိုက်လေသည်။ ကြေးနန်းကို ဒိုရီဘီမြို့တော်မှ တစ်ဆင့် ရိုက်လိုက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း လိုရင်းကို တိုတိုပင် ရေးလိုက်သည်။

“ဧမ်ဘေဇီ မြစ်ရေများ” စီမံကိန်းအတွက် အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ယူလာခဲ့ပါ။ ဟိုကိစ္စကို ဆက်စုံစမ်းနေတုန်းပဲ။ မင်းကော ဘာများ ထူးထူး ခြားခြား ခုံစမ်းလို့ ရသလဲ။

ရွှင်လန်းပါစေ။
ခရိတ်

နောက်သုံးရက်ကြာသောအခါ ကုန်တင်လော်လီကားကြီးများနှင့် ဇင်ဘာဘွေ တတိယ တပ်မဟာမှ စစ်သည်များ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံသို့ ရောက်လာပြီး သံဆူး ကြီးဘော့ပုံ တစ်ထောင့်နှစ်ရာကို လာပို့ပေးလေသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ငွေဘယ်လောက်ပေးရမလဲ၊ လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ် စာရွက်စာတမ်းတွေကော ရှိပါသလား”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ တပ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်လာသူ ဆာဂျင်(တပ်ကြပ်ကြီး)။

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးလိုက်တာက ဒီပစ္စည်းတွေ လာပို့ပေးဖို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အခု လူကြီးမင်းကို လာပို့တာပါ” ဟု ပြော၍ ပစ္စည်းများကို ချပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ပြန်သွားလေသည်။

လော်လီကားကြီးများ ပြန်မောင်းထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း ခရိတ်သည် စဉ်းစားနေမိလေသည်။ မိမိလိုချင်သော သံဆူးကြီးများကိုတော့ ရရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ယင်းပစ္စည်းများအတွက် လက်မှတ်ထိုးပေးရန် အင်ဇိုက်စ်ခေါ် စာရွက်စာတမ်းများလည်း ရှိမည် မဟုတ်။ ကျသင့်ငွေကိုလည်း ပေးချေရလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။

အကြောင်းမူကား သူသည် အာဖရိကတိုက်ကြီးနှင့်တကွ အာဖရိကတိုက် တိုင်းရင်းသားတို့အကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီး

... နှစ်ဂါဘီရာလို လူမျိုးနှင့် မိမိသည် သင့်မြတ်အောင် ဆက်ဆံရန် လိုအပ်
သည်ကို သိရသည်။ ကောက်ချက်ချမိလေသည်။

နောက် ငါးရက်လုံးလုံး ခရိတ်သည် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားလုပ်သား
အဖွဲ့အစည်းဖြင့် သံဆူးကြိုးဖြင့် ခြံစည်းရိုးကာရံသည့်အလုပ်ကို အာရုံစိုက်
လုပ်ကိုင်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကာယကံမြောက် စင်ကူလုပ်ကိုင်ပေးသည့်ပြင် အလုပ်လုပ်
နေသည့်အခါပေး၍ တိုင်းရင်းသား သီချင်းများ ဟစ်အော်သီဆိုလေရာ အလုပ်သမားများ
လည်းအတောက်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ အလုပ်လုပ်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ခရိတ်အဖို့ သူ၏နှလုံးသားထဲ၌ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု မဖြစ်ဘဲ
ထိုအခါမှစ၍ လုပ်သလို ဖြစ်နေလေသည်။

မြေယာဝယ်ယူရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အပြီးသတ် စာချုပ်ချုပ်ရန် ကျန်သေးရာ
အလုပ်ပေးလိုမြို့မှ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်မရသေးသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် မြို့တွင်း
သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် ခရိတ်သည် ပါလီမန်လွှတ်တော်၌ ရှိနေသူ ဝန်ကြီး
ဖွဲ့စည်းရာနှင့် သွားတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“မစ္စတာခရိတ်ကလည်းဗျာ၊ ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ရေးကြီး
ဖွဲ့ကုယ် လုပ်ပြောနေတာကိုး။ သံဆူးကြိုးအတွက် ငွေမပေးချေရသေးတာကိုလည်း
အသိလိုမှ စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့။ စစ်ထောက်ချုပ်က သံဆူးကြိုးတွေ ထုတ်ပေးလိုက်တာကို
ကျုပ်ဆီ တရားဝင် သတင်းမပို့သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ လိပ်ပြာမလုပ်သလို
ပြောနေရင်တော့ ပစ္စည်းတန်ဖိုး ခန့်မှန်းချေတွက်ပြီး ကျုပ်ဆီကို ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်
ပေးလိုက်ပါ။ ကျုပ် ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်။ ဪ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ချက်လက်
မှတ်ရေးတဲ့အခါ ဘယ်သူ့မှာမည်မှ မရေးဘဲ လက်ရှိ(ငွေသား)လို့ပဲ ရေးလိုက်ပါ။”

ဤသို့ ဗိုလ်ချုပ် ဖွဲ့စည်းရာက ပြောလေသည်။

နောက်ရက်သတ္တပတ်များတွင် ခရိတ်သည် စိတ်ကူးနေရလွန်း၍ပဲလား မသိ။ ညဘက်
ကြာကြာအိပ်နိုင်ဘဲ နာရီအနည်းငယ်မျှသာ အိပ်စက်သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩမိ
လေသည်။

ထူးခြားသည်ကား ညဘက် အိပ်ချိန်နည်းသော်လည်း နံနက်အိပ်ရာမှ ထချိန်တွင်
အိပ်ပန်းနှမ်းနယ်ခြင်းမရှိဘဲ ကြည့်လင်လန်းဆန်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နံနက်လေးနာရီခွဲပြီဆိုလျှင် သူသည် အိပ်ရာမှထပြီး မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်း
သားများနေသည့် တဲများသို့သွား၍ အားလုံးကို နှိုးကာ လုပ်ငန်းစောစော စတင်နိုင်အောင်

ဆော်သြလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ထလာပြီး အိပ်ရေးမဝသေးဟု ညည်းညူကြသော်လည်း ခရိတ်၏လှုံ့ဆော် တွန်းအား ပေးမှုကြောင့် ကြိုးစား၍ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်လေ့ရှိကြသည်။

နေ့လယ်မွန်းတည့်ချိန်တွင်ကား ရာသီဥတု ပူပြင်းလာပြီဖြစ်၍ ခရိတ်သည် သစ်ပင် အရိပ်ကောင်းကောင်းရှာပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လေ့ရှိသည်။ အာဖရိကတိုက် သား လူမည်းများသည်လည်း နေ့လယ် အပူရှိန်ပြင်းချိန်တွင် ခေတ္တအိပ်စက် အနား ယူတတ်သော အလေ့ရှိလေသည်။

တစ်ရေးအိပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပြန်လည် လန်းဆန်းလာသောအခါ ခရိတ်သည် မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားများနှင့်အတူ အလုပ်ဆက်လုပ်ပြန်ရာ ညနေ စောင်းသည်အထိပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့လျှင် သူသည် ဘိုးအေးကြီး၏ မြေယာဟောင်း ၌ ခေတ်မီ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာအောင် အထူးကြိုးစား လှမ်းပန်းခဲ့လေသည်။

ညနေ အလုပ်သိမ်း၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ စားသောက်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် ယာယီပြုပြင်ထားသော နေအိမ်တစ်နေရာတွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်လေ့ရှိလေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်ကား စာရွက်လွတ်များနှင့် ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း အသင့်ချထားပြီး လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ကူးရသည်တို့ကို ရေးမှတ်ထားလေ့ရှိသည်။

သူ၏ ရေးလက်စစာမှိုကိုလည်း ထိုအချိန်မှာပင် ရေးလေ့ရှိသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်မရှိသော်လည်း ဂက်စ်ဓာတ်ငွေ့သုံး လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံးမှ အလင်းရောင်ဖြင့် စာရေးပြီး အချို့ညများတွင် အာရုံစူးစိုက်၍ ကောင်းလျှင် ကောင်းသလောက် ဆက် တိုက်ရေးတတ်သဖြင့် ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် အချိန်ထိအောင် ဆက်တိုက် ရေးတတ် လေသည်။

အိပ်ရာဝင် နောက်ကျ၍ နံနက်အိပ်ရာထချိန် နေမြင့်ခြင်း မရှိအောင်လည်း ကြိုးစားလေ့ကျင့်ထားသည့် အလျောက် နံနက်လေးနာရီခွဲပြီဆိုလျှင် ခရိတ်သည် အိပ်ရာမှထကာ လူမည်း တိုင်းရင်းသားများအား လိုက်နိုးပြီး လုပ်ငန်းခွင်သို့ စောစော ဝင်ရန် ပြင်ဆင်လေ့ရှိသည်။

ပူပြင်းသော နေပူရှိန်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ရခြင်းကြောင့် ခရိတ်၏ အသား အရေသည် နေလောင်ကာ ညှိုရောင်သန်းလာလေသည်။ သို့သော် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရသည့်အတွက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစား လေ့ကျင့်သလို ဖြစ်ကာ သူသည် သိသိသာသာ ကျန်းမာသန်ခွမ်း ကြံ့ခိုင်လာလေသည်။

သံဆူးကြိုး ခြံစည်းရိုးကာရံပြီးသလောက် နေရာအနှံ့အပြားသို့ မပင်မမာ လျှောက်၍ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနိုင်လေသည်။ ပြတ်နေသော ခြေတစ်ဖက်မှ သစ်သားခြေထွက် ဖြင့် လျှောက်ရသော်လည်း ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ လျှောက်လာနိုင်လေသည်။

အလုပ်များလွန်း၍ အားလပ်ချိန်နည်းသောကြောင့် အမေရိကန်မှာတုန်းကလို
မသောက်လည်း မသောက်ဖြစ်လေရာ အသင့်ရှိနေသည့် ဝီစကီပုလင်းအသစ်တစ်လုံး
ဖော်ပြသေးချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခရိတ်အနေဖြင့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အထူးကောင်းမွန်
ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်မိလေသည်။

တစ်ညနေတွင် ခရိတ်သည် သူ၏လင်းရီဗာကားဖြင့် ကင်းလင်းမြို့မြေတစ်ခုလုံး
သို့ ခရီးထွက် မောင်းကြည့်ပြီးနောက် အိမ်ကိုပြန်မောင်းလာစဉ် အိမ်နားသို့ ချဉ်းကပ်
ရောက်ရှိ ခုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလျက် ကားကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်မိသည်။

အံ့အားသင့်သည့် အကြောင်းကား အလွန် မွှေးကြိုင်သော အမဲသားကင်အနံ့နှင့်
အလှူကြောအနံ့တို့ကိုရပြီး ချက်ချင်းပင် ဆာလောင်းသလို ဖြစ်လာမိသောကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

ခရိတ်လည်း ထူးဆန်းလှသည်ဟု အောက်မေ့လျက် အိမ်၏ပြင်ဘက်ရှိ ယာယီ
အလုပ်လုပ်ထားသော ထမင်းချက်ခန်းသို့ သွားကြည့်လိုက်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကို
သိလာတော့သည်။

ထမင်းချက်ခန်းထဲတွင်ကား ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် တိုင်းရင်းသားလူမည်း အဘိုးကြီး
တစ်ယောက်သည် အမဲသားရိပ်ခေါ် မျက်နှာဖြူလူမျိုးတို့အကြိုက် ဟင်းလျာကို အထူးဂရုစိုက်
ပြုတ်နေလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် ခရိတ်ကို မြင်လျှင် အပြစ်တင်သည့် ဟန်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်
ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို စောစောက အကြောင်းမကြားလိုက်တာလဲ၊ ကင်းလင်း
မြို့မြေရေခြံမှာ ကျုပ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူကမှ ထမင်းလာချက်ခွင့် မရှိဘူး။ ကျုပ်တစ်
ယောက်တည်းသာ ချက်နေကျ မဟုတ်လား။”

အဘိုးကြီးက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ရာ
ခရိတ်သည် ချက်ချင်းမှတ်မိပြီး “ဟင် ဂျိုးဇက်ပါလား” ဟု ရေရွတ်ကာ အဘိုးကြီးအား
အော်ဟစ်တောင်း ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက် လေသည်။

ဂျိုးဇက်အမည်ရှိ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားကြီးသည် ခရိတ်၏ဘိုးအေ
အထံတွင် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့် ထမင်းချက်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူ လူရင်း
တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာဖြူရောပတိုက်သားတို့အကြိုက်
အစားအစာများကို အလွန်ကျွမ်းကျင်စွာ ချက်ပြုတ်တတ်ပြီး သူ၏ လက်ရာများကို
လူတကာက ချီးကျူးခဲ့ကြရသည်။

ခရိတ်၏အဘိုးဖြစ်သူ ဘာဂူက ရံဖန်ရံခါ မျက်နှာဖြူဧည့်သည်များ ဖိတ်ကြား၍
အစားအသွေတည်ခင်း ဧည့်ခံတတ်ရာ ထမင်းချက် အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်က ဧည့်သည်
တစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာများချက်ပြုတ် တည်ခင်းနိုင်လေသည်။

သူသည် ဥရောပတိုက်သား ဟင်းလျာများသာ ချက်တတ်သည် မဟုတ်။ တောလိုက် အမဲပစ်ထွက်သည့်အခါ ရောက်လေရာ တောတောင်ထဲမှာပင် ယာယီမီးဖို ပြုလုပ်၍ ဧည့်သည်အားလုံးတွင် အရေးပေါ် အစားအစာများ ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိပေသည်။

သူသည် ခရိတ်အား ငယ်စဉ်ကပင် သိကျွမ်းခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ပြီး ခရိတ်၏ အမည်ကိုလည်း တိုင်းရင်းသားဘာသာဖြင့် နီကိုဆာနာဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။

“နီကိုဆာနာ၊ မောင်ရင့် အဝတ်အစားတွေ အလုံးလုံးက ညစ်ပတ်နေပြီး အိပ်ရာကလည်း ဖရိုဖရဲနဲ့ လုံးဝကြည့်မကောင်းအောင် အရုပ်ဆိုးလှတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က အတော်အချိန်ကုန်ခံပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခဲ့ရတယ်”

အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်က ပြောရာတွင် ကျုပ်တို့ဟုဆိုခြင်းကြောင့် သူနှင့်အတူ အဖော်တစ်ယောက်ယောက် ပါလာကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် သေချာစွာကြည့်လိုက် တော့မှ တိုင်းရင်းသားလူငယ်တစ်ဦးကို သတိပြုမိလေသည်။

ထိုလူငယ်ကား တစ်ချိန်က ခရိတ်တို့ မိသားစုနေအိမ်တွင် အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်မျိုး လုပ်ရသူ ဘွိုင်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သော ကာပါလာလာ ဆိုသူပင်ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်နှင့် ကာပါလာလာတို့သည် သူတို့သံယောဇဉ် ကြီးလှသော မိသားစုမှ ခရိတ်ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြောင်း သတင်းကြားကြားချင်း ယခုကဲ့သို့ ဝမ်းသာအားရ လာရောက် အလုပ်လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟေး... ကာပါလာလာ မင်းကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ” ခရိတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ကာပါလာလာကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်လျက် သွားများပေါ်အောင် ပြုံးနေလေသည်။

ကာပါလာလာသည် ခရိတ်၏အဝတ်အစားများကို ကောင်းစွာ လျှော်ဖွပ်၍ မီးပူတိုက်နေလေသည်။ သူသည် ခရိတ်၏ အိပ်ခန်းကိုလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ရှင်းလင်းပြုပြင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်က ခရိတ်အား လှမ်းပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်က ဒီအိမ်မှာ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းတစ်ခုလုပ်ထားတယ်။ ပစ္စည်းတွေက သိပ်ပြီးတော့ မများပါဘူး။ လောလောဆယ် လိုအပ်မယ့်ဟာတွေလောက် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင့်အနေနဲ့ ဒီလို အိမ်စုတ်မျိုးမှာ နေထိုင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး။ တကယ်လို့သာ မောင်ရင့်ဘိုးအေးကြီး ဘာဂူရှိနေရင်လည်း သူ့မြေး ဒီလို အိမ်စုတ် မျိုးမှာ နေတာကို သဘောတူလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒီအိမ်ကို အမြန်ဆုံးပြုပြင်ပြီး တည်ဆောက်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားလိုက်ပြီ။ ကျုပ်၏ အကြီးဆုံးရဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်က အိမ်အမိုး မိုးတဲ့ နေရာမှာ အလွန် ကျွမ်းကျင် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကို အမြန်ဆုံး လာခဲ့ဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။

သွေးတေးသေးဘူး။ ပန်းရန်အလုပ်အလွန်တော်တဲ့ သူ့သားကြီးနဲ့ လက်သမားဆရာ
 သူတို့ဖြစ်တဲ့ သူ့တူတစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ နက်ဖြန်
 သူတို့တွေ ဒီလို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သူတို့က ဒီအိမ်ကို
 အပြင်ပြင်တည်ဆောက်ဖို့ အလုပ်စကြလိမ့်မယ်။ ဟိုခွေးသား ရှိနာလူမျိုးတွေ
 ဟာ သွေးတာတွေကို ပြန်ပြုပြင်မှဖြစ်မယ်။ ပန်းခြံကို ပြုပြင်မွမ်းမံဖို့လည်း လူတစ်
 ယောက်တွေ့ထားတယ်။ အဲဒီလို အိမ်ကို ပြုပြင်ပြီးမှလည်း ဒီနှစ် ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကျတော့
 သုံးဆယ်လောက် ညစာစားပွဲဖိတ်ခေါ်လို့ ကောင်းမှာ။ ကဲ...မောင်ရင်
 ဆိုတဲ့အခါနဲ့ပဲ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာရင် ညစာ အဆင်သင့် ဖြစ်တော့မယ်”
 ဤသို့လျှင် အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်သည် တစ်ချိန်က သူ ဤအိမ်တွင် အမှုထမ်း
 ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

ခြံစည်းရိုးများ ခိုင်ခံ့စွာ ကာရံပြီး နေအိမ်ကိုလည်း ပြုပြင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်
 တကယ့်လုပ်ငန်း စတင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်လေသည်။
 မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများနှင့် မျိုးကောင်းနွားများ
 ရန်အတွက် ခရီးထွက်ရန်လည်း ပြင်ဆင်လေသည်။
 ခရိတ်သည် အလုပ်သမားများကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသူ ရှာဒရပ်နှင့် ထမင်းချက်
 ဂျိုးဇက်တို့ကိုခေါ်၍ သူ ခရီးထွက်နေခိုက် နှစ်ယောက်စလုံးက ကောင်းစွာ
 တာဝန်ပေးပြီးနောက် လင်းရီဇာကားဖြင့် လေဆိပ်သို့ သွားသည်။
 လေဆိပ်ရှိ မော်တော်ယာဉ်များထားရန် သတ်မှတ်ထားသော သီးသန့်နေရာတွင်
 ယာဉ်တန်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး တောင်အာဖရိကသို့ ပျံသန်းမည့် မီရာလေယာဉ်တစ်စင်း
 တောင်းလိုက်ပါသွားလေသည်။
 တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ထရန်စဗားလ်နယ်သည် ရာသီဥတု သင့်တင့်ကောင်း
 မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း အများဆုံးရှိသည့်ဒေသ ဖြစ်လေသည်။
 ခရိတ်သည် ရက်သတ္တ သုံးပတ်တိုင်တိုင် ထရန်စဗားလ်ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း
 မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကြီးများကို လေ့လာကြည့်ရှုလေသည်။ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်
 ဝယ်ယူရရှိရေးအတွက်လည်း သက်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်း
 နှေးနှေးခဲ့သည်။
 ယင်းဒေသရှိ လူများမှာ အာဖရိကန်နာ ခေါ် အာဖရိကတိုက်ဖွား မျက်နှာဖြူ
 အနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အားဖြင့် ဒပ်ချ်ခေါ် နယ်သာလန်နိုင်ငံသား
 ဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်က ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် စစ်မက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဘိုဝါးလူမျိုးများ
 ဖြစ်ကြသည်။ အစဉ်အဆက်အားဖြင့် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်

လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများလည်း ဖြစ်လေရာ သူတို့မွေးမြူထားသော တိရစ္ဆာန်များအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်က ထိုလူများထံမှ မျိုးကောင်းနွားများ ဝယ်ယူရာတွင် စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ပြေလည်ချောမောအောင် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရလေသည်။

ခရိတ်သည် မေထုန်မဲ့ သားစပ်နည်းဖြင့် ပေါက်ဖွားလာသော မျိုးကောင်းနွားမငယ်များကို ရှေးဦးစွာ ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလွန်မျိုးကောင်း အဆင့်အတန်းမြင့်သော သားစပ် နွားသိုးများလည်း ဝယ်ယူလိုက်သည်။

တိရစ္ဆာန် ရောဂါ ကာကွယ်ဆေးများကိုလည်း နွားအားလုံးတွင် ထိုးပေးလိုက်ပြီးနောက် ထိုဒေသမှ မိမိတို့၏ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးသို့ အရောက် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကိုပါ ယင်းလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူ ကန်ထရိုက်တာများနှင့် အစီအစဉ် ပြုလုပ်လေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ခရိတ်သည် သူချေးယူရရှိသော ငွေများအနက် ဒေါ်လာသိန်းနှစ်ဆယ်နီးပါး ကုန်သွားလေသည်။ အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပြီးနောက် လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပြီး မွေးမြူရေးနွားများ ရောက်ရှိလာလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေစေရန် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်လေသည်။

တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းက ထရန်စဗားလီဒေသသည် ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံခရိတ်တို့၏ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံရှိရာနှင့် ခရီးအလွန်ဝေးလံသဖြင့် နွားများရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူရေး လုပ်ငန်းသည် လနှင့်ချီ၍ ကြာမြင့်မည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ခရိတ်က သိထားပေသည်။

နွားများအားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ အသုတ်လိုက်ခွဲ၍ ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ခရိတ်သည် ယင်းအတွက်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ထားလိုက်သည်။

သို့နှင့်ပင် မကြာမီ ခရိတ် ဝယ်ယူထားသော နွားများအနက် ပထမအသုတ်အဖြစ် သားစပ်နွားသိုးလေးကောင် ရောက်ရှိလာလေသည်။ အလွန် မျိုးကောင်းမျိုးသန် နွားသိုးများဖြစ်၍ ခရိတ်က တစ်ကောင်လျှင် ဒေါ်လာ တစ်သောင်းငါးထောင်စီပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့ရသည်။

ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်၏မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို အထူးစိတ်ဝင်စားပုံ ရလေသည်။ ပထမအသုတ်အဖြစ် နွားသိုးငယ်လေးကောင် ရောက်ရှိလာခြင်းကိုလည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုပြုလုပ်စေရုံမက သူတို့အစိုးရအဖွဲ့မှ ဝန်ကြီးနှစ်ဦးကိုပါ ယင်းဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် တိုက်တွန်းစည်းရုံးခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် တိုးရစ္စခရီးသွားလာရေးဌာန ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာတို့ကမူ ခရိတ်၏ဧည့်ခံပွဲသို့ မလာရောက်ကြချေ။

ဆင်းချက် အဘိုးကြီးဂျိုးဇက်သည် ဧည့်ခံပွဲ ပြုလုပ်ခြင်းကို အလွန်ဝမ်းမြောက်
ပျော်ရွှင်လျက် အကောင်းဆုံး စားစရာများကို အထူးစီမံကာ ချက်ပြုတ်လေသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကမူ နွားများဝယ်ယူလိုက်သည့်အတွက် ဒေါ်လာဌေ သိန်း
ကုန်သွားရသည်ကို နှမြောသလို ဖြစ်မိသောကြောင့် ဧည့်ခံပွဲ၌ ရှန်ပိန်အရက်
ဧည့်ခံရာတွင် အဖိုးတန် ရှန်ပိန်မျိုး မဝယ်ယူတော့ဘဲ သာမန်ဈေးနှုန်းချိုသာသော
အစားအစာဖြင့်သာ ဧည့်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးသုံးဦးတို့သည် အနက်ရောင် စိမ်းကား ကိုယ်စီဖြင့်
ရောက်လာကြရာ သူတို့၏ ကားများနှင့် အတူ လက်နက်ကိုင် ဘော်ဒါဂတ်အစောင့်များ
အင်အားအပြည့်နှင့် လိုက်ပါလာကြသည်။

ဧည့်ခံပွဲသို့ အမျိုးသမီးလည်း တက်ရောက်လာပြီး အကောင်းဆုံး အလှဆုံး
ဝတ်ဆင်လာသဖြင့် တင့်တယ်လှပ နေလေသည်။

ရှန်ပိန်အရက်တွေ ရေကဲ့သို့ တရဟော စီးနေသည့် ပါတီမျိုးဖြစ်၍ လူတိုင်းက
အားကိုးစားလှစွာ စားလိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

စင်ဘာတွေ့နိုင်င် ပညာရေးဝန်ကြီး၏ ဇနီးသည် ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရာတွင်သူမ၏
အဖွယ်ကလေးကို ခေါ်လာရုံမက ကလေးသည် အချိန်တန်၍ နို့ဆာလာသဖြင့်
ဝန်ကြီးကတော်သည် လူရှေ့သူရှေ့မှာပင် ကလေးငယ်အား နို့တိုက်နေ
စေသည်။

ဤအပြုအမူမျိုးမှာ မျက်နှာဖြူ ဥရောပတိုက်သားတို့ အနေဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုနှင့်
ဆန့်ကျင်သည်ဟု ဆိုကြမည် ဖြစ်သော်လည်း အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသား
လူမျိုးတို့ အဖို့မှာမူ လုံးဝရှက်စရာမရှိသည့် သဘာဝ အပြုအမူတစ်ခုဟု ယူဆကြဟန်
လှသည်။

ဧည့်ခံပွဲသို့ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသူကား ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာပင်
သည်။ သူသည် စစ်ဝတ်စုံ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်ထားပြီး သူ၏ကားကို
အင်္ဂလန်လာသူက တတိယ တပ်မဟာမှ လူငယ် ကက်ပတိန်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
ဤကက်ပတိန်ကို ခရိတ်က ယခင်ကလည်း မြင်ဖူးနေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ခရိတ်အား ထိုလူနှင့် မိတ်ဆက်
စေသည်။

“ဟောဒါက ကျုပ်တို့ တတိယ တပ်မဟာက အရာရှိ လူတစ်ဦးပါပဲ။
ကက်ပတိန် နီဘောဘီလို့ ခေါ်တယ်”

ခရိတ်လည်း ထိုကက်ပတိန်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လူက ပိန်ပိန်
မျက်မှန်တပ်ထားပြီး စစ်သားတစ်ယောက်အသွင်နှင့် မတူပါကလားဟု စိတ်ထဲမှ

မှတ်ချက်ချမိသည်။ ဟန်အမူအရာကလည်း တည်ငြိမ် အေးဆေးပုံမရဘဲ တစ်စုံတစ်ခု
သော အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေပုံ ရလေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုလူငယ်နှင့် စကားပြောကြည့်ချင်သော်လည်း အချိန်မရဘဲ
ဖြစ်သွားလေသည်။ အကြောင်းမူကား ယခု ကြိုဆိုပွဲလုပ်နေသည့် သူ၏ နွားသိုးများ
တင်ဆောင်လာသော သီးသန့်မော်တော်ယာဉ်ကြီးသည် ထိုအချိန်မှာပင် ရောက်ရှိလာသော
ကြောင့် ပင်တည်း။

နွားသိုးများ ရောက်ရှိလာလျှင် တခမ်းတနား ကြိုဆိုရန် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း
စင်မြင့်တစ်ခု ထိုးထားပြီး ပရိသတ်များ စုရုံးနေကြလေသည်။

မော်တော်ယာဉ်ကြီးပေါ်မှ နွားများကို အောက်သို့ မချမီ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည်
စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်၍ ပရိသတ်အား မိန့်ခွန်းပြောလေသည်။

“ကြွရောက်လာကြသော လူကြီးမင်းများခင်ဗျား။ မစ္စတာခရိတ်ဟာ ကမ္ဘာ
ကျော် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်နိုင်ငံမှာမဆို သွားရောက်နေထိုင်နိုင်
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ သွားတဲ့နိုင်ငံတိုင်းကလည်း မစ္စတာ ခရိတ်ကို
လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခရီးဦးကြိုပြုကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မိမိရဲ့ နေရင်းဇာတိ
ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့ ဇင်ဘာဆွေနိုင်ငံကို ပြန်လာပြီး အခြေချနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း
အားဖြင့် ကျုပ်တို့ ဇင်ဘာဆွေနိုင်ငံဟာ လူမျိုးမရွေး လူဖြူလူမည်းမခွဲခြားဘဲ လူမည်း
အချင်းချင်းလည်း မာတာဘယ်လီ၊ ရှိမှာရယ်လို့မခွဲခြားဘဲ အေးအတူပူအမျှ လွတ်လပ်
ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးအောက် မှာ နေထိုင်နိုင်ကြပါတယ်လို့
မစ္စတာခရိတ်အနေနဲ့ ကမ္ဘာကို ကြွားဝင် ကြေညာလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

ဤသို့ နိုင်ငံရေးဆန်ဆန် စတင်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည်
ဟာသဆန်ဆန် စကားဆက်ပြောလေသည်။

“အခု ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံကို လာရောက်အခြေချ နေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံခြား
သားများနဲ့ အလားတူသော နွားသိုးငယ်များကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြို
ပြုကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနွား သိုးငယ်တွေဟာ မကြာတော့သော ကာလမှာဆိုရင်
အင်မတန်မှ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်နွားထီး၊ နွားမကလေးများကို မွေးလာအောင် စွမ်းဆောင်
ဖန်တီးကြမယ့် ဖခင်လောင်းများလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနွား သိုးငယ်တွေရဲ့အစွမ်းကြောင့်
မြောက်မြားစွာသော မျိုးကောင်းနွားကလေးများ မွေးလာတဲ့အခါ ကျုပ်တို့ ဇင်ဘာဆွေ
နိုင်ငံရဲ့ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို အထောက်အကူပြုလာမှာလည်း သေချာပါတယ်”

ဤသို့ နွားကိုလူနှင့်နှိုင်းကာ ဟာသဆန်ဆန် ပြောပြီးချိန်၌ ခရိတ်က မော်တော်
ယာဉ်ပေါ်မှ နွားသိုးများကိုအောက်သို့ ချလိုက်စဉ် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကိုယ်တိုင်
ဦးဆောင်လျက် လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးလေရာ ပရိသတ်ကလည်း အားပါးတ
လက်ခုပ်တီး၍ နွားသိုးငယ်များကို ကြိုဆိုကြလေသည်။

နားသိုးငယ်ဟု ဆိုသော်လည်း မျိုးကောင်းသလောက် အလွန်ထွားကျိုင်းသော
အရာဖြစ်ပေသည်။ ပထမဆုံး ကားပေါ်မှဆင်းလာသော နားသိုးဆိုလျှင် ကိုယ်အလေး
အင်္ဂါတန်ခန့်ရှိပြီး အထူးပင် သန်မာထွားကျိုင်းလှပေသည်။

နားကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်များကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ မော်တော်ယာဉ်ဖြင့်
သယ်ဆောင်သည့်အခါ လမ်းခရီး၌ နားများ ငြိမ်အောင် စိတ်ငြိမ်ဆေး (ထရန်ကွီလိုင်ဇာ)
ကုန်၍ သယ်ယူလေ့ရှိကြသည်။

ယခု ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော နားသိုးသည်လည်း ဆေးထိုးထားသဖြင့်
အခြေအနေလို မပျက်လတ်ဘဲ ခပ်ခိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဆယ့်ခြောက်
မော်တော်ကားကြီးပေါ်တွင် ကျဉ်းကျပ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း
လှည့်လာထိုင်မိုင်းနေပုံ ရလေသည်။

သို့သော် ခဏမျှကြာသောအခါ နားသိုးများသည် မူးဝေထိုင်းမိုင်းခြင်း
ပျောက်ပြီး စိတ်တိုလာပုံရလေသည်။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူအုပ်ကိုလည်း မျက်စိ
တောက်ဟန် တူသည်။ ကြာရှည် ချုပ်နှောင်ခံရသလို မော်တော်ယာဉ်ပေါ် လိုက်ပါလာ
ခြင်းကြောင့်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

နားသိုးသည် ဒေါသထွက်လျက် ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိသတ်အား ရန်မူ
မရှိဟန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်စေ့ပစ်ရန် အတင်းပြေးလာလေသည်။

ဤတွင် လူအုပ်ကြီးသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ခြေဦးတည်ရာသို့
မျက်စိပြေလေတော့သည်။ အရာရှိကြီးများဆိုလျှင် ထွက်ပြေးရာ၌ သူတို့၏ ဇနီး
ကုန်ပင် ချန်ထားကာ ခြေကုန်သုတ် ပြေးကြလေသည်။

သားသည်အမေများကလည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နီးရာအကာအကွယ်
မရှိဘဲ ပြေးလွှားသွားကြရာ သူတို့၏ ကလေးများ လန့်၍အော်ငိုသည်ကိုပင်
မူ့ချိတ်နိုင်ကြချေ။

နားသိုးသည် လူအုပ်ကို ရန်မရှာနိုင်တော့သည့် အဆုံး၌ ယာယီထိုးထားသော
နားသည်တို့ကို အတင်းတိုး၍ ဝင်စေ့ရာ ရွက်ထည်တဲ ပြိုကျသွားလေသည်။
ထိုအခါ တဲ၏တစ်ဖက်သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ ဇနီးငယ်သည် နားသိုးပြေးလာသည့်လမ်းသို့
ဆော်နေလေရာ အမျိုးသမီးခမျာ ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ငယ်သံပါအောင်
အတန်တစ်အော် ရှာလေသည်။

နားသိုးသည် အမျိုးသမီးကို ခေတ္တကြည့်ပြီးနောက် အတင်းပြေးဝင်သွားလေ
သည်။ နား၏ဦးချိုက သူမ၏ဝတ်စုံအောက်နားတွင် ချိတ်မိစဉ် နားသိုးဦးခေါင်းကို
မူ့ချိတ်ရက် အပေါ်သို့ မော့တင်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီး၏ တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ပါသွားပြီး လေထဲတွင် တစ်ပတ်လည်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ချချိန်တွင် သူမကိုယ်၌ အဝတ်လုံးဝမရှိတော့၊ ဗလာကျင်းနေလေသည်။ သို့သော်ကြောက်စိတ်ဖြင့် မရှက်နိုင်ဘဲ ဝင်းခြံပြင်ဘက်သို့ တအား ထွက်ပြေးသွားရှာ လေသည်။

အမျိုးသမီးကိုယ်မှ ကျွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝတ်စုံသည် နွားသိုး၏ ဦးခေါင်းတွင် ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်လျက်ရှိရာ နွားက အဝတ်ကို ဖယ်ပစ်ရန် ကြိုးစားသည့်အနေဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဝဲယာအတင်း လှုပ်ယမ်းလျက် ခါချနေလေသည်။

ယင်းသို့ ဦးခေါင်းကို လှုပ်ခါနေရင်း အကျိုးသည် နွား၏ မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖုံးအုပ်နေရာမှ လွတ်သွားလေသည်။ နွားသိုးလည်း မျက်လုံးတစ်ဖက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသူ ပညာရေးဝန်ကြီးကို လှမ်းမြင်လေသည်။

ဤတွင် နွားသိုးသည် ဒေါသထွက်လာပြန်ကာ ဝန်ကြီးအားရန်မူရန် ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

ပညာရေးဝန်ကြီး ဆိုသူကား အစားအသောက်ကျူးသူဖြစ်၍ ဝဝပိုင်ပိုင် ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် နွားသိုးက သူ့အား တိုက်ခတ်စေ့သတ်တော့မည်ဟု အန္တရာယ်ကို သိမြင်ပြီး အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လာကာ “ဟေ့... ဒီနွားကို ပစ်သတ်လိုက်ကြ ပါတော့လား၊ မြန်မြန် ပစ်သတ်လိုက်ကြ” ဟု ဟစ်အော်လေသည်။

ဝန်ကြီး၏ လက်နက်ကိုင် ကိုယ်ရဲတော်များသည် နွားသိုး၏ ရန်ကိုကြောက်ပြီး စောစောကပင် ကြိုတင်ထွက်ပြေးနေကြသဖြင့် ဝန်ကြီး၏ အမိန့်ပေးခြင်းကို ဂရုမစိုက်နိုင် ကြချေ။

ခရိတ်သည် နွားများ တင်ဆောင်လာသော မော်တော်ယာဉ်ကြီးပေါ်၌ ရပ်ကြည့် နေရင်း ကြိရာမရဖြစ်နေလေသည်။ နွားသိုးသည် ပညာရေးဝန်ကြီးအား ရန်မူစေ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

ဝန်ကြီးက ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ခြေကုန်သုတ် ပြေးနေသော်လည်း နွားသိုးက သူ၏နောက်မှ လျင်မြန်စွာ တအားပြေးလိုက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေရသလို ဖြစ်ခြင်းကို အလွန်စိတ်ပျက်နေမိလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဝန်ကြီးပြေးသွားရာလမ်း၌ သစ်ပင်ရှိနေရာ ဝန်ကြီးသည် ရုတ်တရက်အကြံရပြီး သစ်ပင်ပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လိုက်လေသည်။ သစ်ပင်တက်တတ်၍ တော်သေးသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ဝန်ကြီးက သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်အောင် တက်လိုက်မိချိန်မှာပင် နွားသိုးသည် သစ်ပင်အောက်တည်တည်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

နွားသိုးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဝန်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး မကျေမချမ်းဖြစ်လျက်
သစ်ပင်ထက်ဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်လေသည်။ ရှေ့ခြေတစ်ဖက်ကလည်း
တောက်တောက် တူးဆွ နေသည်။

“ဟေ့ လုပ်ကြပါဦးကွ၊ ဒီနွားသိုးတခြားကို ထွက်သွားအောင် တစ်ခုခုလုပ်ကြပါ”
ဝန်ကြီးက သစ်ပင်ထက်မှ ဟစ်အော်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေသော
သစ်ပင်ထက်တော် တစ်ဦးက ကြားသွားပြီး လှည့်ကြည့်လေသည်။

သည်တော့မှ ထိုလူသည် တာဝန်ဝတ္တရားကို သတိရလာကာ ဝန်ကြီးအား
ကလေးစားစောင့်ရှောက်ရန် စိတ်ကူးရလာတော့သည်။ သူနှင့်အတူ ပါလာသော
သစ်ပင်ထက် တပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုပါ ခေါ်၍ သေနတ်လက်နက်များ ထုတ်ကိုင်ကာ
နွားသိုးတို့ရာသို့ သတိထားပြီး ဝိုင်းလာကြလေသည်။

ဝန်ကြီး၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ဝင်များက နွားသိုးအား သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ရန်
အားပေးသောအခါ ခရိတ်သည် လှမ်းကြည့်နေရာမှ ရိပ်မိသဖြင့် ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ
“ဟေ့လူတွေ နေကြပါဦး၊ နွားသိုးကို မပစ်ကြပါနဲ့” ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်
သည်။

သူ ဝယ်ယူထားသော နွားများအတွက် အာမခံထားရှိသော်လည်း ယခုကဲ့သို့
အန္တရာယ်တစ်ယောက်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်မှုကြောင့် သေဆုံးသွားလျှင် အာမခံ
လျှော့စေ အာမခံငွေ ပေးလျော်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိထားသဖြင့် ခရိတ်သည်
ဝန်ကြီး ဟစ်အော်တားမြစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နွားသိုးတစ်ကောင်၏ တန်ဖိုး ဒေါ်လာငွေ တစ်သောင်းငါးထောင် ဆုံးရှုံးရမည်
သာမက ကိုယ်ရံတော် (ဘော်ဒီဂတ်)များ မောင်းပြန်သေနတ်များဖြင့် ရမ်းပစ်လိုက်ပါက
နွားသိုး နောက်ဘက်တွင် ရှိနေသော လူသူပရိသတ် (အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးများ
အပါအဝင်)ကို မတော်တဆ ထိသွားနိုင်သည့် အန္တရာယ်ကလည်း ရှိသဖြင့် စိုးရိမ်မိခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသူ လက်နက်ကိုင် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးသည် သူ၏
ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မြှောက်၍ ပစ်ရန် ချိန်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် စောစောက
ကြောက်ပြီး ပြေးလွှားခဲ့သောကြောင့် မောပန်းနေသဖြင့် သေနတ်ကို ကောင်းစွာ
ချိန်နိုင်ဘဲ လက်များ တုန်နေလေသည်။

“ဟေ့ မပစ်ပါနဲ့၊ နွားကို မပစ်ပါနဲ့”

ခရိတ်က ထပ်မံ၍ လှမ်းအော်လိုက်ပြန်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တိုင်းရင်းသား လူမည်း အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် ပြေးဝင်
လာပြီး ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်နှင့် နွားသိုးကြားတွင် ခပ်တည်တည် ဝင်ရပ်နေ
သည်။

အဘိုးကြီးမှာ ရှာဒရပ်အမည်ရှိ တိုင်းရင်းသားကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်လည်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

အဘိုးကြီးရှာဒရပ်သည် ကိုယ်ရံတော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ချိန်ထားသော သေနတ်ပြောင်းကို ဖမ်းကိုင်ပြီး ရဲဝံ့စွာပင် အပေါ်သို့မြှောက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ချာခနဲလှည့်၍ မလှမ်းမကမ်းရှိ နွားသိုးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။

“အို... အသင်... ကာဇုလူ... ကာဇုလူ...” ဟုသူတို့ တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် ရှေးရိုးရာ နှုတ်ဆက်နည်းအတိုင်း နှုတ်ဆက် လေသည်။

[မှတ်ချက်။ ။ အာဖရိကတိုက်မှ မွေးမြူရေးခြံများတွင် ရှာဒရပ်ကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်များ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူအချို့ ရှိတတ်သည်။ သူတို့သည် မွေးမြူရေးတိရစ္ဆာန် များကို လူများကဲ့သို့ စကားပြောလေ့ရှိသည်။ ချောမောနှစ်သိမ့်တတ်သည်။ တိရစ္ဆာန် ကလည်း ထိုလူမျိုးတွေကို သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတတ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် တိရစ္ဆာန် များအား ထိန်းကျောင်းရာ၌ လွယ်ကူချောမောသည်ဟု ယုံကြည်လေ့ရှိကြသည်။]

နွားသိုးသည် ရှာဒရပ်၏အသံကို ကြားလျှင် ချက်ချင်းပင် အဘိုးကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လေသည်။ ကြည့်ပုံကလည်း ရန်မူတော့မည်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်ထင်ရသည်။

“အို... အသင်နွားမင်းသား၊ သင်သည် အလွန်လှပတင့်တယ်သော နွားသိုး ဖြစ်သည်ပါတကား။”

ဤသို့လျှင် အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်သည် နွားသိုး ဒေါသပြေလာအောင် ချောမောနှစ်သိမ့်ရင်း နွားသိုးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

နွားသိုးသည် အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်အား ရန်မူရန် ချိန်နေရာမှ အဘိုးကြီးညင်သာသော စကားပြောသံကြောင့် ခေတ္တစဉ်းစားသလို ငြိမ်သွားလေသည်။

ရှာဒရပ်က မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းဘာသာဖြင့်ပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အို အသင်နွားမင်းသား၊ သင်၏ခန္ဓာကိုယ်သည်ကား လှပသလောက် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလှပေစွာ”

ပြောရင်းနှင့် အဘိုးကြီးသည် နွားသိုးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းလှမ်း လိုက်ပြန်သည်။

“အို... အသင်နွားမင်းသား၊ သင်သည် အလွန် ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းသော သင်၏ခွန်အားနှင့် စွမ်းပကားဖြင့် မျိုးကောင်းမျိုးသန့် နွားကလေးပေါင်း မြောက်မြောက် ပေါက်ဖွားလာပေတော့အံ့”

ဤသို့လျှင် အဘိုးကြီးရှာဒရပ်သည် ချောမောနှစ်သိမ့်သလို ညင်သာဆက်ပြောနေလေရာ နွားသိုးသည် ဒေါသ ပြေသွားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သွားလေသည်။

အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ဦးခေါင်းကို ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်သည်တိုင်အောင်
လုံးဝ ရန်မမူတော့ချေ။

မြင်ရသူ ပရိသတ်များမှာ အလွန် အံ့ဩနေကြတော့သည်။

အဘိုးကြီးသည် ခရိတ်ရှိရာဘက်သို့ လှမ်း၍ မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့်
“အို... နီကိုဆီ၊ သတ္တိကြောင်သော ရှိနာလူမျိုးတွေကို ကျွန်ုပ်တို့၏ မြေပေါ်မှ
ဖျက်ဆီးပေးလော့၊ သူတို့ရှိနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ချစ်စရာ နွားသိုးမှာ အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ရသည်” ဟု ခပ်တည်တည် အော်ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် အဘိုးကြီးက ဟန်ပါပါနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းကို ဖည့်သည်တော်
များစွာမျိုးများ နားမလည်ပါစေနှင့်ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။
သို့သော်ပါက လွန်စွာ အားနာဖွယ်ကောင်းမည် ဖြစ်ပေသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်က ဒေါသကြီးနေသော နွားသိုးအား
အားကုန်သိမ့်နိုင်ခြင်းကို အံ့ဩမိလေသည်။

အမှန်တော့ ရှာဒရပ်သည် မာတာဘယ်လီ ဘာသာစကားပြောသူ ငွန်နီခေါ်
တိုင်းရင်းသားလူမျိုး အုပ်စုငယ်တစ်ခုမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်သည်။ ယင်း တိုင်းရင်းသား
သည် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှစ၍ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့ကြပြီး တိရစ္ဆာန်များ
ထိန်းသိမ်းရေး အလွန်ကျွမ်းကျင် လိမ္မာကြလေသည်။ တိရစ္ဆာန်များ ရန်မမူဘဲ
ကျွမ်းကျင်အောင် ချောမော နှစ်သိမ့်နိုင်သည့် လျှို့ဝှက် ထူးဆန်းသော သတ္တိတစ်မျိုး
ထိန်းသိမ်းရင်းသားများတွင် ရှိသည်ဟုလည်း ခရိတ်ငယ်စဉ်က ကြားဖူးသည်။

ယခု အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်က နွားသိုးအား ပိုင်နိုင်စွာ ထိန်းလိုက်နိုင်ခြင်း
ကြောင့် အထက်ဖော်ပြပါ ရှေးရိုးစကားမှန်နေလေပြီဟု ဆိုရမလို ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ် လေ့လာမှတ်သားမိသလောက် ငွန်နီတိုင်းရင်းသားများသည် ရှေးနှစ်
များစွာကပင် အီဂျစ်ပြည်မှ တောင်ဘက်စူးစူး အာဖရိကတိုက် တောင်ပိုင်း
ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ အရပ်များ ရှာဖွေအခြေစိုက်
နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကပင် တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကို ရိုးရာအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်ဟု သိရှိရပေသည်။

အာဖရိက တောင်ပိုင်းဒေသမှ ဒေသခံ ဇူးလူး၊ မာဆိုင် စသော တိုင်းရင်းသား
များ စစ်မက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဝါသနာပါသလောက် ငွန်နီ တိုင်းရင်းသားများကမူ
တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စား ဝါသနာပါကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
သူတို့သည် တိရစ္ဆာန်များအား ကိုင်တွယ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဤသို့လျှင် ခရိတ်သည် တွေးတောနေမိစဉ် အဘိုးကြီးရှာဒရပ်က နွားသိုးကို
အားကုန်သိမ့်ပေးလေသည်။

ဂုဏ်ပြုပွဲ အခမ်းအနားမှ ပရိသတ်များ ပြန်သွားကြရာတွင် ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရုတ်တရက်မပြန်သေးဘဲ အတန်ကြာအောင် ဆက်နေပြီးမှ ပြန်သွားလေသည်။ သူသည် ခရိတ်နှင့်အတူ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ခြံကြီးအတွင်း နေရာအနံ့အပြားသို့ လည်း စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် လိုက်ကြည့်လေသည်။

ခြံလယ်ရှိ လူနေအိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ ခရိတ်က ဤသို့ ရှင်းပြလေသည်။

“ဝစ်အတွင်းက ကျုပ်ရဲ့ ဘိုးအကြီးက အိမ်အမိုးကို မူလက သက်ငယ်မိုးအစာ သွပ်မိုးနဲ့ အစားထိုးခဲ့တယ်။ ဝစ်အတွင်းတုန်းက ခင်ဗျားတို့ ပြောက်ကျားတပ်တွေနဲ့ အာရပ်ပီဂျီ ၇ ဒုံးကျည်လက်နက်က တော်တော် အစွမ်းထက်တာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီလက်နက်အသုံးပြုပြီး မျက်နှာဖြူ အဆောက်အအုံတွေ အတော်များများ မီးလောင်ပျက်စီးအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“မှန်တာပြောရရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ သက်ငယ်မိုးကို ပို သဘောကျမိတယ်။ သက်ကယ်မိုးက သွပ်မိုးလို နွေရာသီမှာ မပူဘူးဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အခုလောက် တိုတောင်းတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားက ဒီခြံကြီးကို ဒီလောက်ထိအောင် ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်တာကို ချီးကျူးပါတယ်။ နောက် မကြာခင်မှာဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ ဒီမြေယာကို စတင်သိမ်းယူပြီး နေထိုင်ခဲ့သလို ခင်ဗျားလည်း စည်းစိမ်ရှိရှိ နေနိုင်တော့မှာပဲ”

ဝန်ကြီးဖွန်ဂါဘီရာ ဤသို့ပြောလျှင် ခရိတ်သည် သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖွန်ဂါဘီရာအနေဖြင့် မိမိတို့လို မျက်နှာဖြူလူမျိုးများအား နာကြည့်မုန်းတီးသည့်သဘောနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းပေလောဟု အကဲခတ်ကြည့်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာမှာ ချိုသာရွှင်ပျလျက် မလိုမုန်းထားစိတ် အရိပ်အယောင် မတွေ့ရချေ။

“ကျုပ်က အခုလို ပြန်လည်ပြုပြင်လိုက်တဲ့အတွက် ဒီမြေယာနဲ့ ပစ္စည်းတွေ တန်ဖိုးဟာ မြင့်တက်လာတယ်။ ဒီမြေယာမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်က အခုရှယ်ယာ အတော်များများ ပိုင်ဆိုင်တာပဲမဟုတ်ပါလား”

ခရိတ်က ထောက်ပြလိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုးတက်ကြီးပွားဖို့တော့ ခင်ဗျားက နောက်ထပ် အများကြီး အလုပ် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါထက် ခင်ဗား ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ဇစ်ဘန် မြစ်ရေများ စီမံကိန်းဆိုတာကော ဘယ်တော့လောက် စမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“လုပ်ငန်းစတင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်သလောက်ပါပဲ။ ကျုပ် ဝယ်ယူထားတဲ့ မွေးမြူရေးနွားတွေအားလုံး ဒီကို ရောက်လာပြီးရင် စနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ

လုပ်ငန်းတွေကိုတော့ ဆယ်လီရဲ့ အကူအညီတောင်းရပါမယ်။ အခုလော
သုက မရှိသေးဘူးလို့ သိရတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မကြာခင် လုပ်ငန်း စနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မနေ့မနက်ကပဲ
ဟာရာရေမြို့လေဆိပ်ကို သူ့လေယာဉ်နဲ့ ရောက်လာပြီဗျ”

“တင်... ဆယ်လီ ပြန်ရောက်လာပြီလား။ ဒါဖြင့် ကျုပ် ဒီနေ့ ညနေပဲ
သွားပြီး သူ့ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ဦးမှပဲ”

ခရီးတံက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ တယ်လီဖုန်း အခုအထိ မရှိသေးဘူးလား။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာမှ
နက်ဖြန်ပဲ တယ်လီဖုန်း လာတပ်ဆင်ပေးအောင် ကျုပ် စီစဉ်လိုက်မယ်”

အလုပ်ခွန်က ဘီရာက ပြောသည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ဆက်သွယ်ရေးဌာနမှ
အောက်ရှိလာပြီး ခရိတ်၏ ယာယီနေအိမ်တွင် တယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်ပေး လေသည်။

တင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီး၏ ပြင်ဘက်တစ်နေရာတွင် တစ်ချိန်က အသုံးပြု
လေယာဉ်ကွင်းငယ်တစ်ခု ရှိရာ ခရိတ်သည် ယင်း လေဆိပ်ငယ်ကို ပြန်လည်
ပြန်လှူအောင် တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားများ၏ အကူအညီဖြင့် အလျင်အမြန်
ပြန်လှူလိုက်လေသည်။

ဆယ်လီနှင့် တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်ရပြီးနောက် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင်
သူသည် ဧကဆရာအမျိုးအစား လေယာဉ်ငယ်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ဆင်းလာသော ဆယ်လီအား
ခရိတ်၏ စိတ်ထဲမှ ကြည့်နူးပီတိဖြစ်မိကာ အလွန်ကြော့ရှင်း လှပ ချစ်စရာ
လှပါကလားဟုလည်း တွေးမိလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများက ဆယ်လီအား ရွန်းရွန်းစားစား ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို
သတိပြုမိသော်လည်း မနှစ်သက်သည့် အမူအရာ မပြချေ။

“ရှင်ရဲ့ မွေးမြူရေးခြံကြီးကို လေယာဉ်ပေါ်က ကြည့်တော့ သိပ်လှတာပဲရှင်”

“ကျုပ်က မင်းကို ခြံတစ်ခုလုံးနဲ့အောင် လိုက်ပြပါဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ ခရီးသွားအိတ်ကို ယူ၍ လင်းရီဗာ
တင်လိုက်ပြီးနောက် ဆယ်လီကိုပါ တင်ခေါ်လျက် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီး
အပြားသို့ လိုက်ပြလေသည်။

လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြရာ၌ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီး ညနေစောင်းမှပင်
ခရိတ်၏ နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ခရိတ်က သူ၏လှယုံတပည့်များ တာဝန်ကျေပုံကိုပါ ဆယ်လီအား ပြောပြ
လေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့တပည့်တွေ တာဝန်ကျေတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ မင်း လာမယ်ဆိုတာ
သိတာနဲ့ တပည့်ကျော် ကာပါလာလာက မင်းအတွက် သီးသန့်အိပ်ခန်းတစ်ခန်း
အသင့်ပြင်ထားလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်ကလည်း မင်း မြန်မြန်စားရအောင်ဆိုပြီး
ညစာကို အကောင်းဆုံး ချက်ပြုတ်ထားတယ်။ မကြာသေးခင်ကပဲ ကျုပ်တို့ လျှပ်စစ်
ဓာတ်အားစက်တစ်လုံးရလို့ အခု လျှပ်စစ်မီးတွေ လင်းနေပြီး ရေချိုးဖို့ ရေခွေးလည်း
အဆင်သင့်ရတယ်။ တကယ်လို့ မင်း ဒီမှာ မတည်းချင်ရင်လည်း မြို့ထဲက ဟိုတယ်
တစ်ခုကို ကားနဲ့လိုက်မောင်းပို့ပါမယ်”

“နေပါစေရှင်၊ ဒီမှာပဲ တည်းပါ့မယ်။ မြို့ထဲကို ကားနဲ့သွားရင် ကုန်မယ်
ဓာတ်ဆီလည်း ချွေတာရာရောက်အောင်ပေါ့”
ဆယ်လီက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

သို့နှင့်ပင် ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏တပည့် ကာပါလာလာ ပြင်ပေးသော အခန်းမှာပင်
တည်းခိုလိုက်လေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ နေရာတကျဖြစ်သွားပြီးနောက် ခဏ
အကြာတွင် သူမသည်အပြင်ဘက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာလေသည်။ ရေခိုးချိုး ကိုယ်လည်
သန့်စင်ပြီး ခေါင်းလျှော်ထားသဖြင့် စိုနေသော ဆံပင်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့်
ပတ်ပေါင်းထားလေသည်။

“အင်း... အခုမှပဲ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်နေတာ သန့်ရှင်းသွားတော့တယ်”
ဆယ်လီက ခရိတ်အား ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူမ၏ ကိုယ်မှ ဆပ်ပြာမွှေး
သင်းပျံ့နေလေသည်။

ခရိတ်သည် ဝီစကီပုလင်း ဖောက်၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့မည်ပြုရင်း
“မင်းအတွက် ဝီစကီကို ဘယ်လို ရောစပ်ပေးရမလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။
“ဝီစကီ နည်းနည်းပဲထည့်ပြီး ရေခဲများများသာ ထည့်ပေးပါ”
ထို့နောက် ခရိတ်သည် စာရွက်များ အထပ်လိုက် ဆယ်လီလက်သို့ လှမ်း
လိုက်သည်။

“ဒါက ဘာလဲရှင်”
“မင်းက ကျုပ်ရဲ့ ဓမ်ဘောဇီမြစ်ရေများ စီမံကိန်းမှာအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်
ဆောင်ရွက်တဲ့အတွက် ပထမအရစ် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပေးတာဆိုပါတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ရှိ လျှပ်စစ်မီး
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဆယ်လီသည် စာရွက်များကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်
အလောတကြီး မဖတ်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖတ်လျက် စာရွက်တစ်ရွက်ကို
ကြိမ်ထပ်၍ ဖတ်ကြည့်လေသည်။ စာရွက်အားလုံး ဖတ်ပြီးနောက် သူမသည်
ပြောသေးဘဲ ပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဒါက မူကြမ်းသဘောဘဲ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်က သရုပ်ဖော်စာသားနဲ့အတူ
ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း အကြံပြုထားတယ်။ ဒါတောင် ကျုပ်က မင်းရဲ့
ဓာတ်ပုံအများကြီး မြင်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အာဖရိက တောတွင်းရှုခင်းနဲ့
မင်းမှာ ဓာတ်ပုံတွေ ရာနဲ့ချီပြီး အများကြီးရှိနေမှာပါပဲ။ အခု ကျုပ်ရဲ့
ကမ္ဘာလှည့်တိုးရစွခရီးသည် ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားနိုင်မယ့် စာအုပ်တစ်အုပ်
(အကြောင်းသဘော) ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိဖို့ တင်ပြထားတယ်။ စာအုပ်မှာ စာမျက်နှာ
ဆယ်လောက်ရှိပြီး မင်းရဲ့လက်ရာ ဓာတ်ပုံနှစ်ရာငါးဆယ်ပဲ ထည့်သွင်း
ရည်ရွယ်တယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် စိတ်ကူးယဉ်သလို ငေးနေရာမှ
ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံ
မတွေ့ရပါ။

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မကလည်း စိုးရိမ်ရုံတင်
အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိတယ်ရှင်”

ပြောရင်းနှင့် သူမသည် မျက်ရည် ဝဲလာလေသည်။

“ရှင် ထုတ်ဝေဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့ စာအုပ်မှာ ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဖော်ပြလိုက်မယ်
အို ရှင်... ရှင်အနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားတာကို ဒီနည်းနဲ့
သင်ဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်”

ခရိတ်က ငြင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်လျှင် ဆယ်လီကပင် ဆက်လက်၍-

“ဒီမယ် ခရိတ်၊ ရှင်က ဒီစာအုပ်ကို တကယ်ပဲ ကျွန်မနဲ့အတူ ပူးတွဲထုတ်ဝေ
လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့တွဲပြီး ဒီစာအုပ်ကို ကြိုးစား ဖန်တီးချင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆယ်လီက ထိုမျှသာ ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ခရိတ်၏စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားစွာ လှုပ်ရှားနေမိ
မကြာမီ မိမိနှင့်ဆယ်လီတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်မြတ်နိုးသော
နှလုံးများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိလေသည်။

ယင်းအချက်ကို ဆယ်လီကိုယ်တိုင်က သိနေပြီဟုလည်း ယူဆရပေသည်။

ယခု လောလောဆယ် သူမ၏ မျက်နှာကလေး ရှက်သွေးဖြာသယောင် ဖြစ်နေခြင်းကလည်း ထိုအချက်ကို အတည်ပြုရာ ရောက်နေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ဆယ်လီသည် ခရိတ်အား မျက်နှာချင်းဆိုင် မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွဲနေရှာသည်။

ညစာ စားသောက်ပြီး၍ ပြင်ဘက်ဝရန်တာတွင်ပြန်ထိုင်နေကြစဉ် အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်က ကော်ဖီလာပေးလေသည်။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား အာဖရိကတိုက်၏ ညဘက်သာယာမှုအရသာကို ခံစားကာ ထွက်လာစ ပြုနေသော လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ရန် ထကြသောအခါ ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောရင်း ခရိတ်အား ယုယစွာ နမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်လေသည်။

အခန်း (၁၃)

ခရိတ်သည် ဝယ်ယူထားသော မျိုးကောင်းမျိုးသန့်နွားများ နောက်ဆုံးအသုတ် ရောက်လာချိန်တွင် ယာယီနေအိမ်တည်ရာမှ ငါးမိုင်ခန့်အကွာ ယခင်က ကွင်းလင်း(ဘုရင်မ၏ မြေ)ဟု ခေါ်သော နေရာ၌ လူနေအိမ်တစ်လုံး တည်ဆောက်ပြီး၍ အဆင်သင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအိမ်၌ ခရိတ်က ငှားရမ်းထားသော မျက်နှာဖြူ အိုဗာဆီယာ(လုပ်ငန်းတာဝန်ခံ) က သူ၏မိသားစုနှင့်အတူ နေလေသည်။

ထိုလူမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာဖြူဆိုသော်လည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား မဟုတ်ဘဲ အာဖရိကန်နာခေါ် အာဖရိကတိုက်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူ မျက်နှာဖြူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ အိုဗာဆီယာသည်လည်း ခရိတ်ကဲ့သို့ပင် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား တို့၏ ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သည့်ပြင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းတို့အား ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်ပြေပြစ်သဖြင့် တိုင်းရင်းသားများကလည်း သူ့အပေါ် လေးစားကြလေသည်။

ထို့ပြင် ထိုလူသည် အာဖရိကတိုက်သား အားလုံးနည်းတူ မွေးမြူတတ်ရဏ္ဍန်များအပေါ် သံယောဇဉ် ရှိသူလည်းဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ နာမည်မှာ ဂရိနီဝေါလ်ဖြစ်လေသည်။

အမြဲမြဲရေးခြံတွင် အိုဗာဆီယာခေါ် အလုပ်ကြီးကြပ်မည့် တာဝန်ခံတစ်ဦး
ခရီးစဉ်ဖြစ်၍ ခရိတ်သည် တိုးရစွခရီးသည်များ လာရောက်လည်ပတ် အပန်းဖြေရန်
အခြေစိုက်ရေးများ စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် လုပ်ငန်းစတင်
သည်။

ဤလှည့်ခရီးသည်များ သက်သောင့်သက်သာ တည်းခိုနေထိုင်ရန်အတွက်
အခြေစိုက်ရေးများကို လူငယ် ဗိသုကာတစ်ဦး ငှားရမ်းခေါ်ယူ တည်ဆောက်စေလေသည်။
ဤဗိသုကာမှာ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံမှဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂလိက တည်းခိုအောင်များ၊ နေအိမ်များ
အောက်လုပ်ရာ၌ အတွေ့အကြုံရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်က ထိုလူအား တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ဂျီဟန်နုစွဘတ်မြို့မှ
အခြေစိုက်ခြင်း ခေါ်ယူလိုက်သည်။

ခရိတ်၊ ဆယ်လီနှင့် ဗိသုကာ လူငယ်တို့ သုံးဦးသားသည် ဇမိဘာဇီ မြစ်ကမ်း
အနီး အပန်းဖြေစခန်း တည်ဆောက်မည့် နေရာသို့ သွား၍ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်
နေထိုင်ကာ တည်ဆောက်မည့်နေရာကို သေချာစွာ လေ့လာရွေးချယ်ကြ
သည်။

ထိုနေရာမှ လူသူမနီးဘဲ တောနက်ဒေသတစ်ခုဖြစ်၍ လုံခြုံရေးအတွက်
အခြေစိုက် ခွန်ကဲဘိရာက သူ၏ လက်ရွေးစင် တတိယတပ်မဟာမှ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့
ကို လုံခြုံရေးအစောင့်ချပေးထားလေသည်။

လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသူ တပ်မှူးမှာ ကက်ပတိန် (ဗိုလ်ကြီး)
အိုဘီဆိုသူ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ထိုအရာရှိ ကက်ပတိန်အား အကဲခတ်ကြည့်လေ့လာမိလေသည်။
ထို့ကြောင့် လေးနက်သော ဣန္ဒြေရှိသူ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး စာဖတ် အလွန်ဝါသနာ
ပါသူလည်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှ စာပေးစာယူသင်တန်း
အောင်မြင် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံနှင့် ဘောဂဗေဒ ဘာသာရပ်များ အဓိကယူ၍ လေ့လာနေ
သည်ဟုလည်း သိရသည်။

သူသည် ဇင်ဘာဆွေနိုင်ငံမှ ရှိရာတိုင်းရင်းသား ဖြစ်သော်လည်း မာတာဘယ်လီ
အုပ်ချုပ်ရေး၏ ဘာသာစကားကို တတ်ကျွမ်းသည့်အပြင် အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း
အလွန်လွင်စွာ ပြောဆိုနိုင်သူဖြစ်သည်။

ညဘက်အားလပ်ချိန်များတွင် ကက်ပတိန် နီဘောတီသည် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီ
တို့၏ လာ၍ အာလာပသလ္လာပစကား ပြောလေ့ရှိလေသည်။

ရှီနာတိုင်းရင်းသားတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော တတိယတပ်မဟာမှ အရာရှိတစ်ဦး
အဖြစ်ကစား သူ၏တွေးခေါ် ယူဆပုံများသည် အယူသီးခြင်း၊ တစ်ဖက်စွန်းရောက်
ခြင်း ဆုံးမရှိကြောင်းကိုလည်း ခရိတ်က သတိပြုမိလေသည်။

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၏ တန်ဖိုးကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘော ပေါက်ပြီး ညီညွတ်ရေးကို လိုလားသူ လူငယ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

“မစ္စတာခရိတ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုမရှိဘဲ မုန်းတီးစိတ်တွေ လွှမ်းမိုးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သာယာဝပြောတဲ့နိုင်ငံ ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အိုင်ယာလန်ပြည်မှာ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် သင်ခန်းစာရမိပါတယ်။ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း ပဋိပက္ခမှု ဖြစ်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီး ကျာချမ်းအောင် စိုးရိမ်မိပါတယ်”

ဤသို့ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်လည်း နားလည် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ရှိမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကိုယ့်လူမျိုး အုပ်စုအပေါ်သာ သစ္စာစောင့်သိရမယ့်တာဝန် အဓိကဖြစ်တယ်”

“မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာရှိမှာ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ သားသမီးအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိဖို့ အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်သေနတ်ကိုင်ပြီး ဖန်တီးတာမျိုးကိုတော့ မလိုလားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေ အားလုံးကို သတ်ပစ်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဂုဏ်ယူကြွားဝင်နိုင်တဲ့ ရှိမှာတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

ဤသို့လျှင် ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် ခရိတ်နှင့် စကားပြောရင်း သူ၏ သဘောထားအဘော်ကို ထုတ်ဖော် ပြောလေ့ရှိသည်။ ယင်းသို့ ပြောဆို ဆွေးနွေးချက်များသည် ယိရောက်သော အကျိုးသက်ရောက်မှု ဟူ၍ မရှိပါချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခရိတ်တို့အဖို့ ဤဒေသသို့ လာရောက်နေစဉ်အတွင်း လက်နက်ကိုင် အစောင့်အရှောက် အမှန်လိုအပ်ကြောင်းကတော့ ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။ လိုအပ်၍လည်း ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက သူ၏လက်ရွေးစင်တပ်မှ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့အဖို့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များရှိနေခြင်းကြောင့် မလွတ်လပ်သလို ထင်မိလေသည်။ သူတို့သွားလေရာသို့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ အမြဲမပြတ် လိုက်ပါနေခြင်းကိုလည်း စိတ်ပျက်မိသည်။ အချုပ်တရားများလို ခံစားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ညနေတွင် ခရိတ်နှင့်ဆယ်လီတို့သည် လက်နက်ကိုင် တပ်များအလစ်တွင် တောစပ်တွင်းသို့ လစ်ထွက်သွားကြလေသည်။ နှစ်ယောက်သား လွတ်လပ်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားလိုသဖြင့် တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သစ်ပင်တောအုပ်များအတွင်း လွတ်လပ်စွာ သွားလာရတော့မှ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး
ဆီတံကြည်လင်လာတော့သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် ခုလို နှစ်ယောက်တည်း
ဆီတံကြည်လင်လာတော့သည်။ ရံဖန်ရံခါ
ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏ လက်ကို ညင်သာစွာထိ၍ ပြောတတ်လေသည်။
ခရိတ်အမျိုးမျိုးတွင် ခရိတ်သည် သာယာကြည်နူးမိလေသည်။

လမ်းလျှောက်သွားကြရင်း သူတို့သည် ကုန်းမြင့် ကမူငယ်တစ်ခုဆီသို့
ထိုနေရာမှ ကြည့်လိုက်လျှင် စီး၍ မြင်ရသည့် သဘာဝရှုခင်းက
အလှပပေသည့်ပြင် ကြီးကြီးမားမား သဘာဝအလျောက် နေထိုင်ပုံကိုလည်း မြင်နေ
ဆယ်လီအနေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် အထူးသင့်လျော်သည့်
ဖြစ်သည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ ကမူငယ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ရင်းနှီးစွာ စကားပြောနေကြ

ခရိတ်သည် သူတို့ရှိရာ နေရာအောက်ဘက်ရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဆီသို့
ရုတ်တရက် ဆယ်လီအား လက်တို့လိုက်သည်။

“ဒီမယ်ဆယ်လီ၊ အသာကလေး ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်စမ်းပါ။ လုံးဝ မလှုပ်ရှား

ခရိတ်က သတိပေးသလို ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ဆယ်လီသည် ခရိတ်စိုက်ကြည့်နေသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

“ဟင်... သူတို့တွေက ဘယ်သူတွေလဲရှင်”

ဆယ်လီက မေးလိုက်သော်လည်း ခရိတ် ပြန်မဖြေဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်

သူသည် ချုံပုတ်အကွယ်မှ လူများကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

လူနှစ်ယောက်ကို ခရိတ်က သတိပြုမိလေသည်။ ထိုလူများသည်
သစ်သတ္တဝါကဲ့သို့ လုံးဝ အသံမကြားအောင် လှုပ်ရှားနိုင်သူများ ဖြစ်လေသည်။

လူမမြင်အောင် ပုန်းအောင်းခြင်း၌ ဝါရင့်သူများ ဖြစ်ကြသော
ဖြစ်တည်သည်။

ဧကမူကြာလျှင် လူတစ်ယောက်သည် ခရိတ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး
တိုင်းရင်းသား ဘာသာဖြင့် ပြောလေသည်။

“အို... ကူဖီလာ၊ သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား အမဲလိုက်သလို လိုက်သတ်ရန်
အမဲလိုက်ခွေးတွေကို ခေါ်ယူခဲ့သည် မဟုတ်လော”

သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း ထိုလူအား မှတ်မိပြီး ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ရဲဘော်လွတ်ကောက်၊ သင် ထင်သလို မဟုတ်ပါ။ ရှိမှာလူမျိုး လက်နက်ကို တပ်ဖွဲ့သည်အစိုးရက ကျွန်ုပ်တို့ လုံခြုံရေးအတွက် စောင့်ရှောက်ရန် ထည့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။”

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သော် ရဲဘော်လွတ်ကောက် အမည်ခံ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားက လက်မခံချေ။

“အို ကူဖီလော၊ သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင့်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ကြောက်စရာမရှိ။ ဘာအန္တရာယ်မှလည်း မရှိနိုင် မဟုတ်လော”

ထိုအခါ ခရိတ်က ခပ်တိုးတိုးပြောပြန်သည်။

“သင်နှင့်ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်းကို အစိုးရက မသိ၊ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သင်တို့နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့သည်ကိုလည်း မည်သူမှ မသိကြပါ။ သင်တို့ ဤဒေသတွင်ရှိနေကြောင်းကိုလည်း မည်သူမှ မသိကြ၊ ကျွန်ုပ် ကျမ်းကျိန်၍ ပြောပါသည်။”

“ရှိစေတော့၊ ယခု သင်သည် ဤနေရာသို့ ဘာကြောင့် ရောက်ရှိလာသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့အား သစ္စာဖောက်ရန် လာခြင်းဖြစ်သလော၊ သင် အမြန်ဆုံး ဖြေကြားလော့”

“ကျွန်ုပ်သည် ဤမြေနေရာကို ဝယ်ယူလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ပါလာသူ မျက်နှာဖြူလူမျိုးကား တည်ဆောက်ရေး ဗိသုကာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်က တိုးရစ္ဆာခရီးသည်များ လာရောက်အပန်းဖြေရန် စခန်းတစ်ခု ပန်တီတည်ဆောက်ရန် ရည်ရွယ်ပါ၏။ ဝမ်ကီဥယျာဉ်ကဲ့သို့သော နေရာမျိုးပင် ဖြစ်၏။”

ဝမ်ကီ ဥယျာဉ်ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် လွတ်ကောက်ကဲ့သို့ တိုင်းရင်းသား လူမည်းများက ချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်ကြသည်။ အလွန် နာမည်ကြီးသော ဝမ်ကီ သဘာဝ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကြီးသည် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဒေသအတွင်း၌ တည်ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်က ဝမ်ကီဥယျာဉ်အကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ တိုင်းရင်းသား (လူမည်း) ပြောက်ကျားနှစ်ဦးသည် ခေတ္တမျှ အချင်းချင်းတီးတိုးတိုင်တိုင် ပြီးနောက် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ခရိတ်အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သို့ဖြစ်လျှင် သင်၏အဆောက်အအုံများ တည်ဆောက်ပြီးပါက ကျွန်ုပ်တို့၏ ကံကြမ္မာ မည်သို့ ဖြစ်လာမည်နည်း။”

“အို အချင်း ရဲဘော်လွတ်ကောက်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် သင်တို့သည် မိတ်ဆွေဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်းတွင် သင်တို့အတွက် နေရာရှိပါစေ။ ကျွန်ုပ်က သင်တို့အား စားနပ်ရိက္ခာ ငွေကြေးတို့ဖြင့် ကူညီပါမည်။ သင်တို့ကလည်း တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်ပိုင် အဆောက်အအုံများ၊ တိရစ္ဆာန်များကို ကာကွယ်

...ပေးနိုင်ပါ၏။ ဤနေရာသို့ လာရောက်သည့် တိုးရစွခရီးသည်များကိုလည်း
...ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်ပါ၏။ ဤအစီအစဉ်ကို သဘောတူ လက်ခံပါသလော”

“လက်ခံလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မည်သို့ အကျိုးရှိမည်နည်း”

“တစ်လလျှင် ဒေါ်လာငွေ ငါးရာ မှန်မှန် ရရှိပါမည်”

“ငါးရာ နည်းလွန်းလှသည်။ ဒေါ်လာငွေ တစ်ထောင် ပေးပါလော့”

“အို ရဲဘော်လွတ်ကောက်၊ မိတ်ဆွေစစ်တို့ မည်သည် ငွေရေးကြေးရေး
...အငြင်းပွားခြင်းငှာ မသင့်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖြစ်မပွားလိုပါ။ ယခု
...အသိအမှတ်ပြု ကျွန်ုပ်တို့အစား ဒေါ်လာငွေ ခြောက်ရာသာလျှင်ပါ၍ ထိုငွေကို ပေးခဲ့ပါမည်။
...ကျွန်ုပ်တို့စခန်း ပြီးမြောက်သည့်အခါ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး အောက်တွင်
...လိုက်ပါမည်”

“ကောင်းပါပြီ ကုဖီလာ၊ သင်မြှုပ်ထားမည့်ငွေကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့အောင်
...လှုပ်ရှားမည်။ လစဉ် သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနေရာသို့မဟုတ် ဟိုလှမ်းလှမ်း
...မှန်မှန်တွေ့ဆုံကြပါမည်။”

ဤတွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က မြစ်ကမ်းမှ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာသို့
...သွားခဲ့သည်။

“တွေ့ဆုံရန် အချက်ပေးလိုလျှင် သစ်ရွက်စိမ်းများကို မီးရှို့၍ အချက်ပေးကြ
...သို့တည်းမဟုတ် ရိုင်ဖယ်သေနတ် သုံးချက်တိတိဆင့်၍ ပစ်ဖောက်ကြမည်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်သဘောတူပါသည်”

“အို...ကုဖီလာ၊ သို့ဖြစ်လျှင် ငွေကို သင်၏ခြေရင်းရှိ မြေကြီးပေါ်တွင်
...သင်၏ အမျိုးသမီးကို စခန်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားလေတော့”

ခရိတ်လည်း ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ငွေကို မြေကြီးပေါ်တွင် ချထားပေးလိုက်
...ဆယ်လီနှင့်အတူ စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဆယ်လီခမျာ ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် တခြားပြောက်ကျားတို့အား အလွန်
...အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခရိတ်လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ
...ထားရာသည်။

“အယ်လေး။ တကယ်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့လူတွေပါပဲလားရှင်။ ကျွန်မဖြင့်
...ကျွန်မတို့ကို ပြန်လွတ်လိမ့်မယ်လို့တောင် မထင်ဘူး”

ဆယ်လီက တကယ်ကြောက်၍ပြောရာ ခရိတ်သည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်

“ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်လွတ်လိုက်တာက ဒေါ်လာငွေကြောင့်ပဲကွဲ့။ အခုဆိုရင်
...တစ်လကို ဒေါ်လာငွေ တစ်ထောင်ပေးပြီး လက်နက်ကိုင် (ဘော်ဒီဂတ်)

ငှားလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖို့ မနစ်နာပါဘူး။ ဒေါ်လာငွေတစ်ထောင် တန်ပါတယ်”

“ဒီမယ်၊ ရှင်က ပြောကံကျား သူပုန်တွေနဲ့ အပေးအယူလုပ်မှာလား။ အဲဒါ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ် မဟုတ်လားရှင့်။ ဒါမျိုးဆိုတာ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှု သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ အကျုံးဝင်နိုင်တယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် အရေးကြီး တာက ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားဖို့”

ခရိတ်က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်က ငှားရမ်းခေါ်ယူထားသော တောင်အာဖရိကနိုင်ငံမှ ဗိသုကာ လူငယ်သည် ကံအားလျော်စွာ လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။ အဆောက်အအုံများနှင့် ပတ်သက်၍ သူရေးဆွဲသော ပုံစံ (ဒီဇိုင်း)များသည်အထူးပင် ကောင်းမွန် အဆင့်အတန်း မြင့်လှသည်။

လူနေအိမ်များကို သဘာဝဖြစ် ကျောက်တုံး၊ ပြည်တွင်းထွက် သစ်သားတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ပြီး ခေါင်မိုးကိုမူ သက်ငယ်မိုးရန်အတွက် ဗိသုကာဆရာက အကြံပေး လေသည်။ သို့မှသာလျှင် အဆောက်အအုံများက ဤဒေသ၏ သဘာဝရှုခင်းနောက်ခံ ဟပ်မိ ပန်ရလိမ့်မည်ဟုလည်း သူက ထောက်ပြလေသည်။

အိမ်များ၏ အတွင်းဘက် မွမ်းမံ အလှတန်ဆာဆင်ခြင်းကိုမူ ဆယ်လီကပ် ဗိသုကာဆရာနှင့်အတူ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။ အိမ်တွင် မွမ်းမံပြင်ဆင်ရာတွင် ဆယ်လီကိုယ်တိုင်၏ စိတ်ကူးအချို့က အလွန်သဘာဝကျပြီး ကောင်းမွန် နေပေသည်။

သို့ရာတွင် ဆယ်လီသည် ကမ္ဘာတော့ရိုင်း တိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ရေး အဖွဲ့ချုပ်၏ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် မကြာခဏ ခရီးထွက်ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်လျှင်လည်း ရက်ပေါင်းအတော်ကြာတတ်သည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဆယ်လီသည် ခရီးသွားဟန်လွဲ ဆိုသလို လုပ်ငန်းတာဝန် မြင့် ခရီးထွက်ရင်း ခရိတ်၏ဇမ္ဗိဘေဇိမြစ်ရေများ စီမံကိန်းအတွက် သင့်တော်သော အမှုထမ်းများကို ရှာဖွေစည်းရုံး ခေါ်ယူခဲ့သည်။

ပထမဦးစွာ ဆယ်လီသည် အလွန်တော်သော စားဖိုဆောင်မှူး (ထမင်းစား တစ်ဦးကို နာမည်ကြီးဟိုတယ်တစ်ခုမှ စည်းရုံးခေါ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုလူမှာ ဆွင့်အောင် နိုင်ငံမှ ကမ္ဘာကျော် စားဖိုဆောင်မှူး သင်တန်းကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး အတွေ့အကြုံ များသူလည်းဖြစ်၍ သူမတူအောင် ထူးချွန်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ဆိုရောက် သူမသည် ဆာဖာရီခေါ် အာဖရိက တောတွင်းလှည့်လည်
ခရီးသည်များအား စနစ်တကျ လိုက်ပါရှင်းလင်း ပြောပြတတ်သူ ဂိုက်
ဆီ ဝမ်းပြုလူငယ် ငါးဦးကိုလည်း ငှားရမ်း ခေါ်ယူလိုက်သည်။

ဆိုလူငယ်အားလုံးမှာ အာဖရိကတိုက်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်ကြသည်
ညီညွတ်စွာတိရစ္ဆာန်များအကြောင်း နိုင်ငံခြားစဉ်သည်များ နားလည်အောင် အသေး
ဆင့် ဖွင့်လင်းပြောပြတတ်သူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

ဆိုရောက် ဆယ်လီသည် အသစ်ဖွင့်လှစ်မည့် တိုးရစွခရီးသည်များ အပန်းဖြေ
ခန်းသစ်အကြောင်းကို လူသိများလာအောင် ကြော်ငြာစာရွက်များ၊
အကြော်ငြာ စာအုပ်ငယ်များကို ဖန်တီး ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် အစီအစဉ်များ
ပြင်ဆင်သည်။

ဆင်းလက်ကမ်းကြော်ငြာ စာရွက်များတွင် ခရိတ်က ရေးပေးသော စာသားများ
ကို သူမတို့ထံတိုင် ရိုက်ကူးခဲ့သော အာဖရိက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ ဓာတ်ပုံများ
အား ဆောင်းနိုးရာရာများကို ရွေးချယ်ကည့်သွင်း အသုံးပြုလေသည်။

ကြော်ငြာစာရွက်များ စီစဉ်နေရင်း ဆယ်လီသည် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ
မြောက်ပိုင်းဒေသတို့ဖြင့် ခရိတ်ထံသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်စကားပြောလေသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်မအစုစိုက်နေတဲ့ လက်ကမ်းကြော်ငြာဟာ ရှင် ရေးသား
ပေးတဲ့ စာအုပ်အသစ်အတွက်လည်း အထောက်အကူဖြစ်မှာ သေချာတယ် ရှင့်”

ဤသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ခရိတ်သည် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်မိလေသည်။

အခြားအချက်များပင် သူသည် ဘာကြောင့် ဆယ်လီနှင့်အတူ ပူးတွဲအလုပ်လုပ်ရန်
အလှူအတန်းပုံကိုလည်း ပြန်ပြောင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။ ဆယ်လီသည် မည်သည့်ကိစ္စ
မျှ ချီလေသေးမရှိအောင် အကောင်းဆုံး အပြည့်စုံဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်တတ်သူ
အလှူအတန်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်လို ပါမိတ်ရှင်းနစ္စ (Perfectionist) ဟုခေါ်သည့် ဘာမဆို အကောင်း
အဆုံးလုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ မိမိကိုလည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တွန်းအားပေးမည့်သူ
လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ခရိတ်သည် ဆယ်လီနှင့် ပူးတွဲလုပ်ကိုင်လိုစိတ်
အထက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ပင်ဖြစ်စေ ဆယ်လီကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်စီစဉ်ထုတ်လုပ်သည့် လက်ကမ်း
ကြော်ငြာ စာအုပ်ငယ် ပြီးစီးသွားသောအခါ မြင်ရသူတိုင်း စိတ်ဝင်စားချင်စဖွယ် လှပ
အောင်မွန်သော ကြော်ငြာစာအုပ်ငယ် ဖြစ်လာပေသည်။ အတိပေပါခေါ် ကြော့ရောင်
အလှူအတန်းဖြင့် ရိုက်ထားပြီး ဆယ်လီ၏လက်ရာ အာဖရိကတောတွင်း သဘာဝ ရှုခင်း
ဓာတ်ပုံများ၊ ခရိတ်၏ စကားလုံးလှလှဖြင့် ရေးထားသော စာတမ်းများကြောင့် အထူး
အောင်မွန်ပြီး စွဲမက်ချင်စရာ ဖြစ်လာလေသည်။

ဆယ်လီကိုယ်တိုင် ယင်းကြော်ငြာစာအုပ်ငယ်များကို ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြား
ခရီးသွားအေဂျင်စီ ကုမ္ပဏီများသို့ ကျယ်ပြန့်စွာ တင်ပို့ ဖြန့်ချိလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီခရီးသည် အပန်းဖြေစခန်းကို တခမ်းတနား ဖွင့်လှစ်
နေရက် သတ်မှတ်ဖို့ လိုပြီရှင်။ အဲဒီဖွင့်ပွဲမှာ ကြော်ငြာတဲ့အနေနဲ့ အထူးစည်ညစ်
တချို့ကိုလည်း ဖိတ်ကြားဖို့လိုတယ်။ တိုးရစွခရီးသည်တွေ လာချင်အောင် စွဲမက်စေ
တွေလည်း အဲဒီဖွင့်ပွဲမှာ ရှိနေအောင် လုပ်သင့်တယ်”

တစ်နေ့ ဆယ်လီက ခရိတ်အား အကြံပေးသလို ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည်
သူမ၏ စိတ်ပါတက်ကြွမှုကို သဘောကျပြီး ပြုံးမိလေသည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက ကမ္ဘာကျော် စတီရီယို အဆိုတော်တွေကို ဖိတ်ခေါ်
စိတ်ကူး မိလို့လား”

ခရိတ်က ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောလိုက်လျှင် ဆယ်လီကလည်း ရယ်မော
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီအကြံလည်း မဆိုးဘူးရှင်၊ ဒီလို လုပ်ငန်းကြော်ငြာတဲ့ အခမ်းအနား
ဆိုတာ နာမည်ကြီး အနုပညာရှင်တွေ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်တွေ ပါမယ်ဆို
အကောင်းဆုံးပေါ့။ ကျွန်မက လန်ဒန်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဖခင်ကြီးကို ဗြိတိသျှမင်းသား
အင်ဒရူးကို ကြိုးစားဖိတ်ခေါ်ဖို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ထားတယ်”

ခရိတ်သည် အံ့အားသင့်သွားမိစဉ် ဆယ်လီကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဲဒါ ဖြစ် မဖြစ်တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားကြည့်
မမှားဘူး မဟုတ်လားရှင်။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာဟင်နရီဆီ
ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျိန်းဖွန်ဒါနဲ့တော်တော်ခင်မင်ရင်းနှီးတော့ ဖိတ်ခေါ်ကြည့်ရင် ကောင်း
မလားလို့”

“မင်းက လက်စသတ်တော့ ဘာမဆို ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ကြံစည်တတ်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကလား”

ခရိတ်က တအံ့တဩ ပြောလိုက်မိသည်။

“နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း စကားစပ်ပြောရင်း ရှင်အကြောင်းလည်း
ပြောရဦးမယ်။ ရှင်က ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်တွေ ရေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ စာရေးဆရာကြီး
ဖြစ်လာတော့မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ စာရေးကောင်းသလောက် ရယ်စရာ ဟာ
အကြောင်း ပြောရရင် ဘယ်လိုမှ ပွဲကျအောင် မပြောနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်ဟာ ဝီ
အရက် လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး သောက်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်
အဲဒီလို ရှင်ကို ဝေဖန်ချင်တယ်”

ဆယ်လီက ပွင့်လင်းစွာပင် ဝေဖန်လိုက်သည်။

... ဖြစ်ရေများ စီမံကိန်းအတွက် အဆောက်အအုံများ စတင်ဆောက် လုပ်ရန်
... သောအခါ ခရိတ်သည် ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာထံသို့သွား၍ သူ၏
... လုပ်ငန်းတွင် အလုပ်သမားများ ငှားရမ်းရာ၌ အခက်အခဲ တွေ့နေရ
... ပြောလေရာ ဖွန်ဂါဘီရာက

“ဒါအတွက် ခင်ဗျား ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျုပ် ကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်”ဟု
... သည်။

... ရက်ကြာသောအခါ ခရိတ်တို့တည်ဆောက်မည့် နေရာသို့ အလုပ်ကြမ်း
... လူနှစ်ရာခန့် စစ်တပ်လော်လီကားကြီးများဖြင့် ရောက်ရှိလာလေသည်။
... တကယ့်အလုပ်သမားများတော့ မဟုတ်ချေ။ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး
... အစိုးရက နာမည်ပေးထားသော အကျဉ်းစခန်းမှ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ
... ဖြစ်လေသည်။

... အလုပ်သမားများ ရရှိသော်လည်း ဆယ်လီသည် အကျဉ်းသားများအား ယခု
... ယူဆေခိုင်းခြင်းကို သဘောမကျဘဲ “ဒါက ရှေး ကျေးပိုင် ကျွန်ပိုင်ခေတ်က
... အမွေအလုပ်လုပ်ခိုင်းတာနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ”ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုလေသည်။

... သို့သော်လည်း လုပ်စရာလုပ်ငန်းက အရေးကြီးသဖြင့် ခရိတ်သည် ထိုလူနှစ်ရာ
... အသုံးပြုလိုက်ရသည်။ နောက်ဆယ်ရက်ကြာသောအခါ ချီဇာရီမြစ်ကမ်းသို့
... ဖော်တော်ကားလမ်း ဖောက်လုပ်ပြီးစီးသွားလေသည်။

... ဆယ်လီသည် ဟာရာရေမြို့တော်တွင် ရှိနေသဖြင့် ခရိတ်က သူမထံသို့
... လှမ်းဆက်လိုက်သည်။

... “ဟေ့ကားလမ်းတော့ ပြီးသွားပြီကွဲ့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ စခန်းဖွင့်ပွဲရက်ကို ဇူလိုင်လ
... သတ်မှတ်ရင် ဖြစ်မယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာကြီးပါပဲ”

... “ဒါထက် ဆယ်လီ၊ မင်း ဘယ်တော့လောက် ဒီကို လာခဲ့နိုင်မလဲ။ ကျုပ်ဖြင့်
... မတွေ့ရတာ တစ်လလောက်တောင် ရှိသွားပြီ”

“ဘယ်ကလာ တစ်လ ရှိရမှာလဲ ရှင့်၊ ခုမှ သုံးပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

... “ထားပါတော့လေ၊ ဒီမယ် ကျုပ် အခု စာအုပ်ဆက်ရေးနေတာ နောက်ထပ်
... နှစ်ဆယ်လောက် ပြီးသွားပြီ၊ အဲဒါကို မင်းနဲ့အတူ ပြန်ဖတ်ပြီး ပြင်စရာ
... ပြင်ချင်တယ်”

“ဒါဖြင့် စာမူကို ကျွန်မဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါလား”

“ပို့တော့ မပေးနိုင်ဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် ဒီမှာ လာယူမှ ပေးမယ်”

... ခရိတ်က ကျီစယ်သလို ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဆယ်လီက လျှော့ပေး
... သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှေ့အပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ကျွန်မ လာခဲ့မယ်။ ရှင်က ဘယ်မှာ ရှိမှာလဲ။ ကင်းလင်း မွေးမြူရေးခြံမှာရှိနေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဇေယျာဓိ မြစ်ရေမှာ စခန်းမှာ ရှိနေမှာလား။”

“စခန်းမှာ ရှိမယ်။ ဒီမှာ လျှပ်စစ်ဆက်သွယ်ရေးနဲ့ ရေပိုက်တပ်ဆင်နေ အလုပ်သမားတွေက အပြီးသတ် လုပ်နေကြတယ်။”

“ဘုတ်ကို၊ ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မ လေယာဉ်နဲ့ လာခဲ့ပါမယ်။”

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ရောက်သောအခါ ဆယ်လီသည် သူမ၏ လေယာဉ်ငယ်ဖြင့် ပျံသန်းလာပြီး မြစ်ကမ်းအနီး မြေကွက်လပ်ကျယ်တစ်ခုတွင် ဆင်းသက်လိုက်သည်။ ယင်းမြေကွက်လပ် မှာ ခရိတ်ကိုယ်တိုင် ရာသီမရွေး လေယာဉ်ငယ်များ ဆင်းနိုင်အောင် ဖန်တီးပြုလုပ်ထား သော လေယာဉ်ကွင်းငယ်အကြမ်း ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်က လာစောင့်ကြိုနေရာ ဆယ်လီ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်ကို မြင်သည်နှင့် သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ဒေါသထွက်နေပုံရကြောင်း ချက်ချင်း အကဲခတ်မိလေသည်။

“ဟေး... ဆယ်လီ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ။ ဘာများ အလိုမကျ ဖြစ်နေတာလဲ။ ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ဆယ်လီက အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

“ရှင့်ရဲ့ တောတွင်းစခန်းလုပ်ထားတဲ့ နေရာမှာ ကြိုကြီးနှစ်ကောင် သေနေပြီလို့ ကျွန်မ လေယာဉ်ပေါ်က မြင်လိုက်ရတယ်။”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ။”

“ဟိုဘက်နားက လျှို့မြောင်တစ်ခုနားမှာ။ အဲဒါ ဧကန္တ မှောင်ခိုတိရစ္ဆာန် ခိုးသတ်တဲ့ရိုဏ်း လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကြိုကြီးနှစ်ကောင်ဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာမှာ သေနေတယ်။ ကျွန်မလည်း လေယာဉ်ကို ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကြံချိုတွေကို ဖြတ်ထားတာ သတိပြုမိတယ်။”

“ကျုပ်တို့က ချာလီနဲ့ လေဒီဒီလို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ကြံဖိုမ ခုံတွဲများ ဖြစ်နေမလား။”

စောစောပိုင်းက ဆယ်လီသည် ထိုဒေသရှိတောများကို လေယာဉ်ဖြင့် ပျံသန်းလေ့ လေ့လာကြည့်စဉ် ခရိတ်က တိုးရစွစခန်းပြုလုပ်မည့် မြေဧရိယာအတွင်း ကြိုနှစ်ဆယ် ခုနစ်ကောင်တိတိရှိကြောင်း တွေ့ရှိမှတ်သားခဲ့သည်။ ထိုကြံများကို ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီ တို့က တစ်ကောင်ချင်း နာမည်ပေးခဲ့စဉ် ကြံထီးနှင့်ကြံမ တစ်စုံကို ချာလီနှင့်လေဒီဒီ

...ကြသည်။ ထိုကြံ့ခိုင်ကောင်လုံးတွင် အလွန်လှပသော ဦးချိုကြီးများ
... ခိုးသတ်သူများအဖို့ ထိုကြံ့ချိုများကို ရောင်းချပါက တစ်ချောင်းလျှင်
... ခေါ်လာငွေတစ်သောင်းစီ ရနိုင်ရန် သေချာပေသည်။

“ဆုတ်မယ်ရှင်၊ ကျွန်မ လေယာဉ်ပေါ်က ကြည့်ရသလောက် အဲဒီ ကြံကြီး
... ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ သွားကြည့်ဦးမှ ထင်တယ်”

“ဗြဲတွေသေတဲ့နေရာကို ရှင် လင်းရိုနာကားနဲ့တော့ သွားလို့ မရဘူးရှင်၊
... ကျွန်မရဲ့ လေယာဉ်နဲ့ အဲဒီနေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆင်းလို့ရမယ် ထင်တယ်။

... မြေကွက်လပ် ခပ်ကျယ်ကျယ်တစ်ခုရှိတယ်။ ကွက်လပ်ဆိုရင်
... ရှိတဲ့နေရာကို တစ်မိုင်တောင် မဝေးဘူး”

“အိုကေ၊ ဒါဖြင့် သွားကြည့်ကြမယ်”

... ပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် သူ၏လင်းရိုဗာ ကားပေါ်မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
... ဖြစ်သည်။

... ကောင်ကို သတ်ထားသော နေရာမှာ ခရိတ် ဝယ်ယူထားသော မြေယာ၏
... အစွန်ဆုံးနေရာ ဖြစ်လေသည်။

ဆယ်လီသည် ထိုနေရာမှ မလှမ်းမကမ်းရှိ မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင် လေယာဉ်
... ဆင်းသက်ရန် ကြိုးစားရာ ပထမအကြိမ်တွင် ဆင်း၍ မဖြစ်သောကြောင့် ဆက်ပျံ

... လေယာဉ်ကို ပြန်ကျွေ့ကာ နောက်တစ်ခေါက် ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံလျက် ချဉ်းကပ်ပြီးမှ
... ဆင်းနိုင်လေသည်။ သူမသည် လေယာဉ်မောင်း အထူးကျင်လည်၍လည်း

... အုပ်တောကြားမှ ရှောင်တိမ်း မောင်းနှင်လျက် ဆင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

... အမျိုးအစား လေယာဉ်ကို ထားခဲ့ပြီးနောက် ကြံ့သေများ ရှိရာ
... လျှောက်သွားကြရာတွင် ခရိတ်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်လျက်

... လေယာဉ်လေသည်။

ထိုနေရာသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ကောင်းကင်တွင် လင်းတငှက်များ ပျံဝဲ
... ကို သတိပြုမိကြသည်။ လင်းတတို့ ထုံးစံအတိုင်း မြေပြင်တွင် ကြံ့သေကောင်

... ဖြစ်၍ စားရန် ပျံဝဲနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆယ်လီနှင့် ခရိတ်တို့သည် ဆက်လျှောက်သွားစဉ် ခွေးရိုင်းတစ်အုပ်သည်
... သဖြင့် လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။ တောခွေးရိုင်းများက ကြံ့သေ
... အသားများ စတင်စားသောက်နေကြဟန် တူလေသည်။

အနီးသို့ရောက်၍ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြံ့ကြီးများ သေနေသည် မှာ အနည်းဆုံး ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ရှိသွားပြီဟု ခန့်မှန်း၍ရလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် မြေကြီးပေါ်တွင် လင်းတချေးများလည်း တွေ့ရသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆယ်လီမြင်ခဲ့ သည့်အတိုင်း ကြံ့ကြီးနှစ်ကောင်မှ ဦးချိုများ ဖြတ်ယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ခရိတ်သည် ကြံ့သေကောင်များကိုကြည့်ပြီး ပြင်းစွာဒေါသထွက်မိလေသည်။

“ကြံ့ကြီးတွေကို သတ်တဲ့လူသာ တွေ့ရင်တော့ ကျုပ်က သူတို့ကို သတ်ပစ်မှပဲ” ခရိတ်က ကြိုးဝါးပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီမှာ ကြောက်လန့်ဟန်နှင့် မျက်နှာ ကလေး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေရှာသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ အလွန်ရက်စက် ယုတ်မာတဲ့လူတွေပါပဲ”

ဆယ်လီကပြောပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား သေနေသော ကြံ့မကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြလေသည်။ ကြံ့မကြီးမှာ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ သားငယ် သန္ဓေတည်နေပြီ ဖြစ်၍ တောခွေးရိုင်းများက ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ကိုက်ကာ သန္ဓေသားကို ထုတ်ယူ စားသောက် လိုက်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း အရိပ်လက္ခဏာများ တွေ့ရလေသည်။

“သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်”

ဆယ်လီက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကိုင်း... ဒီမှာ ကျုပ်တို့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး။ သွားကြစို့”

ခရိတ်က ပြောရင်း ဆယ်လီ၏ လက်မောင်းကို အသာဆုပ်ကိုင်လျက် ခေါ်သွားလေသည်။

အခန်း (၁၄)

ရဲဘော်လွတ်ကောက်အမည်ခံ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားနှင့်တွေ့ဆုံကြ တိုင်တင်သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာမှ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် မြစ်ကမ်းရှိရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲချိန်သာသာတွင် ခရိတ်သည် ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် ညှိနှိုင်း စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သစ်ရွက်စိမ်းအနည်းငယ်ကို မီးရှို့၍ အချက်ပြခဲ့သည်။ မီးနီလာ ကို ရဲဘော်လွတ်ကောက်တို့ မြင်နိုင်ရန်အတွက် မကြာခဏ သစ်ရွက်အသစ်များ မီးပုံထဲသို့ ဖြည့်တင်း ထည့်ပေးခဲ့လေသည်။

သု ညနေစောင်းလာပြီဖြစ်၍ ကောင်းကင်တွင် အပြာနှင့်ခရမ်းသွေးရောင်များ
ညနေခင်း၏ လေကလည်း အေးလာသဖြင့် ဆယ်လီသည် ချမ်းနေပုံ

“တော်တော် ချမ်းနေသလားကွဲ့”

ခရီးတံက မေးလိုက်ရာ ဆယ်လီက ခေါင်းညှိတ်ပြလေသည်။

“ချမ်းလည်းချမ်းတယ်။ စိတ်လည်း မကောင်းဘူး”

သူမက ဝမ်းနည်းသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောရှာသည်။

ခရီးတံလည်း ကရုဏာသက်သွားမိလျက် ဆယ်လီ၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ယုယစွာ
ထိလိုက်သည်။ သူမသည် ရုန်းမထွက်ဘဲ အနွေးဓာတ်ကို ရယူလိုဟန်ဖြင့်
ခရီးတံ၏ ခင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ရှာသည်။ ဤတွင် ခရီးတံသည် စိတ်ထဲမှ ကြည်နူး
ဖြစ်သွားမိသည်။

“အို... ကုဖီလာ၊ သင့်အား ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါ၏။ သင်သည် ကျွန်ုပ်အား
အောက်ဆင့် ခေါ်ယူလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော”

မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ဘာသာဖြင့် ပြောသံ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ
သဖြင့် ခရီးတံတို့သည် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဆယ်လီသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
ခရီးတံ အနီးမှ ခွာထွက်လိုက်လေသည်။

ခရီးတံလွတ်ကောက်ခေါ် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားသည်
ခရီးတံများ မီးရှို့ထားသည့် မီးပုံအနီးသို့ ရောက်နေလေသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားပုံက
ခရီးတံတို့အား သူ့အားသင့်သွားစေခဲ့သည်။

“အို...ရဲဘော်လွတ်ကောက်၊ ကျွန်ုပ်နယ်မြေအတွင်းမှ ကြံကြီးနှစ်ကောင်ကို
သတ်ဖြတ်ပြီး ဦးချိုများ ဖြတ်ယူသွားကြချိန်က သင်သည် ဘယ်ရောက် နေပါသနည်း။
ကျွန်ုပ်တို့ နယ်မြေနှင့် တိရစ္ဆာန်များကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု ကတိဝန်ခံ
ဖက် သေခဲ့သူ သင်သည် အဘယ်အရပ်သို့ ရောက်နေလေသနည်း”

ခရီးတံက မာတာဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်သည်။

ခရီးတံလွတ်ကောက်သည် ချက်ချင်း ပြန်မဖြေဘဲ ခေတ္တ စဉ်းစားနေပြီးမှ

“သု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ အဘယ်နေရာ ဘယ်အရပ်တွင် ဖြစ်ပါသနည်း” ဟု
မေးလေသည်။

ခရီးတံက ကြံသေများ တွေ့ရှိရာ နေရာအတိအကျကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အို...ကုဖီလာ၊ ထိုနေရာသည် အလွန်ဝေးလှပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စခန်းနှင့်
အလွန်လှမ်း၏။ ကြံကြီးနှစ်ကောင် အသတ်ခံရခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိလိုက်ပါ။

သို့သော် မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ သတ်သွားသူများကို ကျွန်ုပ်တို့ရအောင် ခုံစမ်းပါမည်။ သူတို့နောက်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခြေရာခံ လိုက်၍ ရှာလျှင် မုချတွေ့ပါမည်”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောရာ ခရိတ်ကလည်း

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အထူးသိလိုသည်မှာ ကြံချို့များကို ငွေပေးဝယ်သူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိလိုသည်။ ထိုလူ၏နာမည်ကို တိကျစွာ ခုံစမ်းခဲ့ပါလော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ကူဖီလာ။ ကြံချို့များ ဝယ်ယူသူ၏အမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်ဆက် လာပြောပါမည်။ ဤနေရာမှ မီးပုံရှိ၍ အချက်ပြ အကြောင်းကြားပါမည်”

နောက်ဆယ့်နှစ်ရက် ကြာသောအခါ ခရိတ်သည် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သစ်ရွက်စိမ်းများ မီးရှို့အချက်ပေးသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဆယ်လီသည် ကမ္ဘာတိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ချုပ်မှ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦး ဟာရာရေမြို့သို့ လာရောက်ရန်ရှိသဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုရန် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်ကပင် စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၍ ခရိတ်တစ်ယောက်တည်း ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ သွားလေသည်။ သို့သော် ရဲဘော်လွတ်ကောက်တို့ထံမှ သတင်းရလျှင်ရချင်း သူမထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် ဆယ်လီက မှာသွားသည်။

ခရိတ်သည် ချိန်းဆိုထားသော တောင်ကုန်းငယ်ဆီသို့ သွားလိုက်သောအခါ သစ်ရွက်စိမ်းများ မီးပုံရှိထားသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ရဲဘော်လွတ်ကောက်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ လုံးဝ မတွေ့ရချေ။

ခရိတ်လည်း စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ရပ်စောင့်နေရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသွားတော့ ရဲဘော်လွတ်ကောက်၏အိမ်ကို ကြားရလေသည်။ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်လာပြီး မောင်းပြန်သေနတ်ကိုလည်း အသင့်ကိုင်ထားလေသည်။

“အို... ကူဖီလာ၊ သင်၏နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ခြေရာခံ လိုက်ခဲ့ခြင်း ရှိ မရှိ သတိထားကြည့်ခဲ့ပါ၏လော။ သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် အထူးသတိကြီးစွာ ထားရန် အလွန် လိုအပ်ပါ၏”

လွတ်ကောက်က ပြောလျှင် ခရိတ်က “ကျွန်ုပ်၏ကြံကြီးများကို သတ်ဖြတ်သူတွေ့ခဲ့ပါ၏လော” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အသင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ငွေကို ယူခဲ့ပါ၏လော”
ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ပြန်မေးရာ ခရိတ်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ထူထူတစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် ငွေကို အသင့်ယူဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ တိရစ္ဆာန် ခိုးသတ်သူများကို
သိမ်းဆီးတွေ့ပါ၏လော”

ထိုအခါ ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ ခရိတ်အား
ရိုက်သလို သဘောဖြင့် “စီးကရက်ပါလျှင် သောက်လိုပါသည်” ဟု ပြောပြန်သည်။

ခရိတ်က အသင့်ပါလာသော စီးကရက်တစ်ဘူး ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ရဲဘော်လွတ်
ကောက်သည် ချက်ချင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိဖွာလေသည်။

“စီးကရက်သည် သောက်၍ အလွန်ကောင်းလေစွ”

“ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကို ဖြေကြားပါလော့”

ခရိတ်က ထပ်မံ၍ မေးလိုက်တော့မှ ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် သူတို့စုံစမ်း
သိရှိမှုကို ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြံ့များသတ်ပစ်ထားရာ နေရာမှ ဂရုစိုက်၍ ခြေရာခံ
ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ လူသုံးယောက်၏ ခြေရာများကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့သည်
ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ရအောင်ကြံဖန်
အောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုလူများ၏ ကျေးရွာက ဤနေရာမှ သုံးရက်ခရီးသွားရသည့်
အကွာတွင်ပါသည်။ သူတို့သည် ဘာတွန်ကာ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး အုပ်စုမှဖြစ်ပါသည်။
ဘာတွန်ကာတို့သည် ရှေးအစဉ်အဆက်ကပင် စ၍ တောလိုက်မှဆိုးလုပ်ပြီး အသက်မွေး
မှုမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းလူမျိုးတို့သည် ဧမ်ဘေမီ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် တောင်ကြား
တောများတွင် နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူသုံးဦးတွင် ကြံ့ဦးချိုကြီးများ
ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာတွန်ကာလူမျိုးသုံးဦးအား
လွှဲလှဲစွာ သိမြင် တောထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားပြောခဲ့ကြပါသည်။”

ခရိတ်သည် နားထောင်နေရင်း ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။ ရဲဘော်လွတ်ကောက်
ကလေးငယ်တို့၏ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားတို့က တောထဲခေါ်သွားပြီး စကား
ပြောခဲ့သည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ စကားကိုလှအောင် ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကြံ့ဦးချိုများ လက်ဝယ်ရှိသူ ဘာတွန်ကာ တိုင်းရင်းသား
လူအား လွတ်ကောက်တို့အဖွဲ့က ဖမ်းဆီးသွားပြီး စစ်ဆေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ့ရှိသော
လူအားလုံး တိုင်းရင်းသားတို့အကြောင်း ခရိတ်ကောင်းစွာ သိထား၍ ကျောချမ်းသွား
ကလေးငယ် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့စဉ်းစားမိပြီးနောက် ခရိတ်က ရဲဘော်လွတ်ကောက်အား
ပြောဆိုလေသည်။

“သူတို့က မည်သို့ ပြောပါသနည်း”

“သူတို့ ပြောပြချက်အရ မြို့ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ရှိကြောင်း သိရပါတယ်။ ထိုလူသည် မျက်နှာဖြူလူမျိုးများကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ကိုယ်တိုင် မော်တော်ကားကို မောင်းနှင်သွားလာတတ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကြီးဦးချိုများ၊ ကျားသစ်ရေများ၊ ဆင်စွယ်များကို လိုက်လံဝယ်ယူပြီး ဈေးနှုန်းကိုလည်း အဆမတန် များများပေးဝယ်တတ်သည်ဟု ပြောပါသည်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဘာတွန်ကာ လူမျိုးသုံးဦးက ထိုလူနှင့် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့် အချိန်အခါ တွေ့ဆုံမည်နည်း”

“ထိုလူသည် တစ်လတစ်ကြိမ် လပြည့်နေ့တိုင်း လာလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ တူတီ သာသနာပြုမစ်ရှင်ကျောင်းမှ ရှန်ဂါနီမြစ်ဘက်သို့ သွားသည့် လမ်းအတိုင်း မော်တော်ကား မောင်း၍လာစဉ် ဘာတွန်ကာသုံးဦးတို့က ထိုလမ်းတစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်ရမည်ဟု ပြောပါသည်”

ခရိတ်သည် ခေတ္တစဉ်းစားကြည့်ပြီးနောက် သူ၏ဆန္ဒကို ပြောလေသည်။

“အို ရဲဘော်လွတ်ကောက်၊ ထိုသူသုံးဦးအား ဤသို့ပြောပါလော့။ သူတို့သည် ရှေ့လာမည့် လပြည့်နေ့ညတွင် မူလက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကြိုချီများနှင့်တကွ ကားလမ်းဘေးတွင် စောင့်နေပါစေလော့”

“အို ကူဖီလာ၊ ဤသို့ စီစဉ်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်ပါ”

“အဘယ်ကြောင့်နည်း”

“ထိုသူသုံးဦးစလုံးသည် သေဆုံးကြကုန်ပြီ ဖြစ်ပါသည်”

“သုံးဦးစလုံး သေပြီလော”

ခရိတ်က အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်ရာ ရဲဘော်လွတ်ကောက်က

“မှန်ပါ၏။ သုံးဦးစလုံး သေဆုံးကုန်ကြပါပြီ”

ဤသို့ပြောလိုက်စဉ် ရဲဘော်လွတ်ကောက်၏ မျက်လုံးများသည် သွေးအေးအေးဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦး၏ အသွင်ဆောင်နေသည်ကို ခရိတ်က သတိပြုလေသည်။

နောက်ထပ်မေးခွန်းကို ဆက်မေးရန် ခရိတ်သည် ဝန်လေးသလို ဖြစ်နေမိသည်။ သူကိုယ်တိုင်က မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားများအား ကြိုခိုးသတ်သူများနောက်သို့ လိုက်ရန်စေခိုင်းလိုက်ခြင်းမှာ အမဲလိုက်ခွေးတစ်အုပ်ကို သားကောင်နောက်သို့ လိုက်ခိုင်းလိုက်ခြင်းနှင့် တူနေပါတကားဟု တွေးမိပြီး၊ မိမိကြောင့် တိရစ္ဆာန် ခိုးသတ်သူသုံးဦး သေဆုံးရလေပြီဟု တွေးတောကာ ရက်သလို စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်မိလေသည်။ ဤတွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က စကားဆက်ပြောလေသည်။

“အို... ကူဖီလာ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့က သင့်အတွက်

ယူဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ သေဆုံးသူ သုံးဦးကလည်း အောက်တန်းကျသော လူမျိုးများသာဖြစ်၍ မည်သို့မှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရန် မလိုပါ။”

ခရိတ်လည်း မည်သို့မှ မတတ်သာတော့သဖြင့် ကြံချို့များကို လက်ခံယူကာ ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

ခရိတ် နိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စားပွဲပေါ်တွင် ကြံချို့ကြီးလေးချောင်း ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ချို့လေးချောင်းဆိုသည်မှာ ကြံ၏ရှေ့ချို့ အရှည်နှစ်ချောင်းနှင့် နောက်ချို့ နှစ်ချောင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

“ကြံချို့ဟာ အသက်ကြီးသူတွေ အရွယ်ငယ်မှုပြန်ပြီး အားရှိစေဖို့ အားဆေး ထည့်ပေး အလွန်အစွမ်းထက်တယ်လို့ ဆိုတာပဲဗျ”

နိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ကြံချို့တစ်ချောင်းကို လက်ဖြင့် အသာစမ်းကြည့်ရင်း ခရိတ်က ခရိတ်က ထိုစကားကို လက်မခံချင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါက လူတွေ့ရဲ့ ယူဆချက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ္ပံ နည်းပညာတွေက ကြံချို့ကို ဓာတုဗေဒနည်းနဲ့ ဓာတ်ခွဲစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ။ သက်ကြီး နှစ်ကြီးတွေအတွက် ခွန်အားဖြစ်စေတဲ့ ဓာတ်သတ္တုရယ်လို့ လုံးဝမပါကြောင်း တွေ့ရှိရ ပါလိမ့်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆယ်လီက

“ကြံချို့ကို အားတိုးဆေးအဖြစ် ယုံယုံကြည်ကြည် အသုံးပြုကြတာတော့ အထူးလူမျိုးတွေပဲရှင့်။ သူတို့က ကြံချို့ကို ညက်နေအောင် အမှုန်ကြိတ်ပြီး ဆေးဖော် စားဆွဲရိတ်တယ်။ သူတို့အနေနဲ့ စိတ်က သိပ်ယုံကြည်နေတော့ စွမ်းချင်လည်း ခွန်အား” ဟု ပြောလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ကြံချို့က အလွန်ဈေးကောင်း တယ်။ အာရပ် ရေနံသူဌေးတွေကဆိုရင် ကြံချို့နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်တစ်လက် ကို အစုတ်အဘိုးကြီးတွေ ပေးထားတာထက် အများကြီးပိုပြီး ဈေးပေးမှာ သေချာတယ်”

ခရိတ်က ထောက်ပြလိုက်သည်။

တစ်ဖန် သူကပင် ဆက်လက်၍...

“ကြံချို့ဈေး ကောင်းတာက အရေးမကြီးဘူး။ အခုဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ ဓမ်ဘောဇီမြစ် အဖျား အပန်းဖြေစခန်းလုပ်မယ့် နေရာက ကြံကြီးနှစ်ကောင် လျော့သွားပြီး နောက် ဆယ်ကြာရင် ဘယ်နှကောင် အသတ်ခံရမလဲ မပြောတတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ သီးခြား စုံစမ်းထောက်လှမ်း ကြည့်ပါတယ်။ ဒီလို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းကြည့်ချက်အရ ဆယ်လီကောက်ချက်ချသလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်။ အလွန် စနစ်တကျ စည်းရုံးဖွဲ့စည်းထားတဲ့ မှောင်ခို တိရစ္ဆာန်သတ်ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခု ရှိနေပြီဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေပေါတဲ့ နယ်မြေတွေက တိုင်းရင်းသားတွေကို ငွေကြေးနဲ့ ဖြားယောင်းပြီး တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်ခိုင်းနေတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့ သတင်းရတယ်။ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေက တိရစ္ဆာန်တွေကို ခိုးသတ်ဖြတ်လို့ရတဲ့ ဦးချို၊ သားရေ၊ ဆင်စွယ်တွေကို ကြားပွဲစားတွေက ဈေးကောင်းပေးပြီး ဝယ်ယူနေကြ တယ်။ ကြားပွဲစားဆိုတာကလည်း အပြင်လူကနည်းပြီး ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းငယ်တွေက များတယ်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ်ရေးဌာနက ဝန်ထမ်းငယ်တွေဆိုပါတော့။ ပွဲစားတွေက ဝယ်ယူရရှိတဲ့ ဆင်စွယ်၊ သားရေ၊ ဦးချိုတွေကို လုံခြုံတဲ့တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားလိုက်ပြီး အတော်များများ စုဆောင်းမိပြီဆိုတော့မှ အားလုံးကို တစ်ချီတည်း ပြည်ပကို ခိုးထုတ်ယူတတ်တယ်လို့လည်း သိရတယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားကို ခေတ္တ ဖြတ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်လျက် ဆက်ပြော လေသည်။

“သူတို့ လုပ်လေ့ရှိတာက မှောင်ခိုကြိုချိနဲ့ ဆင်စွယ်တွေကို အဲယားဇင်ဘာဆွေ လေကြောင်း ပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီရဲ့ လေယာဉ်နဲ့ တန်ဇန်နီယာနိုင်ငံ ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်တဲ့ ဒါအေဆာလမ်မြို့ကို တင်ပို့တတ်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဘာဆက်လုပ်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မသိသေးပေမယ့် အဲဒီဆိပ်ကမ်းမြို့မှာ အသင့်ရှိနေတဲ့ ဆိုဗီယက် သို့မဟုတ် တရုတ်ကုန်သင်္ဘော တစ်စင်းစင်းပေါ်တင်ပြီး သယ်ဆောင်သွားတာ ဖြစ်ဖို့ များတယ်”

ထိုစကားကို ဆယ်လီက ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ဆိုဗီယက်တွေဆိုတာက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ မျိုးဆက် မပြတ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးကို လုံးဝဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင် က နိုင်ငံခြားငွေ ရရှိရေးအတွက် သားမွေးအင်္ကျီလုပ်ဖို့ သတ္တဝါတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်တာတို့၊ ပင်လယ်က ဝေလငါးကြီးတွေ အဆက်မပြတ် လိုက်ဖမ်းသတ်တာတို့ လုပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား။”

ဤတွင် ခရိတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားမိသဖြင့်

“ဒါထက် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား၊ အဲယားစင်ဘာတွေလေကြောင်း ပို့ဆောင်ရေးဌာနက ဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်မှာ ရှိပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“လေကြောင်း ပို့ဆောင်ရေးဌာနက ဝန်ကြီးတွန့်ဂါတာရဲ့ တိုးရစွမ်းရိုးသွားလာရေး ဌာန လက်အောက်မှာ ရှိပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ဖြေလိုက်ချိန်တွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေကြလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာက စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့ သိရှိထားတာကို ဆက်ပြောပါမယ်။ ဝန်ကြီးဌာနတွေ ခိုးသတ်ပြီး ရရှိတဲ့ ဆင်စွယ်တွေ၊ ကြံ့ချိုတွေကို ဟာရာရေမြို့တော်ကို ချစ်မြတ်နိုး တစ်ချိန်တည်း ရောက်လာအောင် လျှို့ဝှက်သယ်ယူလာတတ်တယ်။ ဝန်ကြီး နိုင်ငံခြားကို ခိုးထုတ်ဖို့ အစီအစဉ် ကြိုတင်လုပ်ပြီးရင် လုပ်လေ့ရှိတဲ့ နည်းပါပဲ။ ဝန်ကြီးဌာနတွေ ရောက်လာတာနဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ သို့လျှောင်မထားဘဲ တိုက်ရိုက် ဝင်သွားပေါ်တင်ပြီး ချက်ချင်း ထုတ်သွားလေ့ရှိတယ်”

“ဒါမျိုးကို မကြာခဏ လုပ်တတ်ပါသလား။ တစ်လ ဘယ်နှကြိမ်လောက် ဖြစ်တတ်သလဲ”

ခရိတ်က သူ သိလိုသော အချက်ကို မေးလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် အမေးထောင့် တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသော သူ၏ တပည့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခရိတ်၏ မေးခွန်းကို ဖြေရန်အချက်ပေးသည့် အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုတပည့်မှာ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ လက်ရွေးစင် တပ်ဖွဲ့ တတိယတပ်မဟာမှ ခရိတ်ကြီး(ကက်ပတိန်) နီဘောဘီပင် ဖြစ်သည်။

နီဘောဘီသည် ဝန်ကြီး၏ အချက်ပေးလိုက်ခြင်းကို နားလည်သဖြင့် ဖြေကြား နေသည်။

“ဒါက ရာသီဥတု အခြေအနေပေါ် တည်ပါတယ်။ မိုးရာသီဆိုရင် မြက်ပင်ကြီး တွေရည်နေပြီး တောထဲမှာ အမဲလိုက်ဖို့ အခြေအနေက မကောင်းတတ်ပါဘူး။ သို့သော် ဝန်ကြီး မိုးကုန်ပြီး ရာသီဥတု ကောင်းလာတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန် ခိုးသတ်ပိုက်တွေဟာ ပိုပြီး သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားနိုင်ကြတယ်။ ဆင်စွယ်နဲ့ ကြံ့ချိုတွေကို များများနဲ့ ခြံခြံနဲ့ရဆောင်းနိုင်ပြီး ပြည်ပကို ခဏခဏ ခိုးထုတ်နိုင်ကြပါတယ်။ လောလောဆယ် ဝန်ကြီးတော်တို့ ရရှိထားတဲ့ သတင်းတွေအရ လာမယ့် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း ဆင်စွယ်နဲ့ ကြံ့ချိုတွေ ပြည်ပကို ခိုးထုတ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်လာလိမ့် မယ်လို့ သိရပါတယ်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ပြောနေစဉ်မှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်လျက်...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကက်ပတိန်”ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် ခရိတ်အား ဆက်ပြောလေသည်။

“နောက်တစ်ခု ကျုပ်တို့ စုံစမ်းသိရှိရတာက ဆင်စွယ်နဲ့ကြွချီတွေ ပြည်ပကို ထုတ်တဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်မှောင်ခိုသတ်ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်စီစဉ်လေ့ ရှိတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဥပမာ မြေမြှုပ်ထိုးတွေရှိတဲ့ နေရာဟောင်းထဲကို ဆင်အုပ်ကြီး မောင်းသွင်းပြီး သတ်ကြတုန်းက ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲခဲ့ဟယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒါ ဆယ်လီကိုယ်တိုင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်း တစ်ခုပါပဲ။ ကျုပ်တို့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးဟာ (ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာတော့ မသိဘူး) စစ်တပ် ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းနဲ့ သွားခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ နောက်ပြီး ဆင်စွယ်နဲ့ ကြွချီတွေ နိုင်ငံခြားကို တင်ပို့တုန်းက အဲဒီဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် လေဆိပ်မှာ ရှိနေတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဧကန္တ၊ အဲဒီဝန်ကြီးက သူ့ဂိုဏ်းသားတပည့်တွေကို ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည် စိတ်ချမှု မရှိလို့ ဖြစ်ရမယ်”

ခရိတ်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ သူ့ဂိုဏ်းသား တပည့်ဆိုသူတွေက အလွန်ရက်စက် ယုတ်မာတဲ့ သူတွေ ဖြစ်နေတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း သူ့လူတွေကို စိတ်မချလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဆယ်လီက တိရစ္ဆာန် မှောင်ခိုသတ်သူများအား အလွန်စက်ဆုပ် မုန်းတီးဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဝန်ကြီးချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကမူ မည်သို့မှ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်ဟန် မတူချေ။

“နောက်တစ်ကြိမ် ဆင်စွယ်နဲ့ ကြွချီတွေ ပြည်ပကို ခိုးထုတ်မယ်ဆိုရင်ကျုပ်တို့က ကြိုတင်သတင်းရပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက်က မှောင်ခိုတိရစ္ဆာန် ခိုးသတ်ဂိုဏ်းထဲကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့လို့ပါပဲ။ ကျုပ်တို့လူက အဲဒီဂိုဏ်းထဲမှာ ဝင်ပါပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့သူလျှို့အဖြစ် သတင်းတွေ ပေးနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့လုပ်မယ့် အစီအစဉ်က ကျုပ်တို့က သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတဲ့ လူရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို သတိထား စောင့်ကြည့်နေမယ်။ အထောက်အထားနဲ့တကွ ပိုင်တော့မှ လက်ပူးလက်ကြမ်း မိအောင် တစ်ချီတည်း ဖမ်းလိုက်မယ်။ ဒီလိုမှ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်ကို ဖမ်းမမိရင်တောင် မှ နိုင်ငံခြား ခိုးထုတ်မယ့် ဆင်စွယ်နဲ့ ကြွချီတွေကို လေဆိပ်မှာ ဖမ်းဆီး သိမ်းဆွဲ လိုက်ပြီး လူတွေကိုပါ ဖမ်းလိုက်မယ်။ ဖမ်းမိတဲ့ မှောင်ခိုဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်ယောက် ကို အစိုးရသက်သေဖြစ်လာအောင် စည်းရုံးလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ဆီက ဂိုဏ်းရဲ့အတွင်းရေး သတင်းတွေ ဧကန်မုချ သိရမှာပဲ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ဤသို့ပြောနေစဉ် ခရိတ်သည် သူ၏မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်နေမိရာ အလွန်စက်ဆုပ် မုန်းတီးစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အသွင်မျိုးရှိကြောင်း

...ပြန်လေသည်။ မာတာဘယ်လီ လူမည်းပြောက်ကျားရဲဘော် လွတ်ကောက်က
...နှစ်ကောင် ခိုးသတ်သူ ဘာတွန်ကာ လူမျိုးသုံးဦး သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း
...လို့စဉ်က မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာ၌ ပေါ်လွင်လာသော စက်ဆုပ်
...သည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည် အခိုက်အတန့်မျှသာဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင်
...ဘီရာသည် မျက်နှာထား ပြန်ပြောင်းကာ သူ၏စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး တည်ငြိမ်
...စွာနှင့်ပင် စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ပြောခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
...တော့မယ်ဆိုရင် ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထား ရှိမှဖြစ်မယ်။ လူသက်သေ
...ဘက်မလိုက်တဲ့ ကြားနေလူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က
...ဆိုင်နိုက်ဇ်ကို ဖမ်းဆီးတဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးက သက်သေအဖြစ်
...ချေချေချင်တယ်။ အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားကို အချိန်မရွေး ခရီးသွားနိုင်အောင် အသင့်
...ထားပါ။ နောက်ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အတွင်း ခင်ဗျားတို့ တစ်နေရာ သွားစရာရှိရင်လည်း
...ပေါ်လာရင် ဘယ်မှာ ဆက်သွယ်ရမယ် ဆိုတာကို ကက်ပတိန် နီဘောဘီကို
...ကြားထားစေချင်ပါတယ်”

ထိုမျှနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခန်း ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခါနီးတွင် ခရိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရမိဟန်ဖြင့်
...ဖွန်ဂါဘီရာအား မေးခွန်းတစ်ခု မေးလေသည်။

“ဒါထက် ဗိုလ်ချုပ်၊ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ တရားမဝင် သတ်ဖြတ်မှု
...လွန်ရင် ဥပဒေအရ ဘယ်လိုအထိ အပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်ပါသလဲ”

“တည်ဆဲဥပဒေအရတော့ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်ခွဲအထိ အပြစ်ပေး
...ရတယ်”

“ဟာ...ဒါတော့ နည်းလွန်းတယ်ဗျ”

ခရိတ်က သူချစ်မြတ်နိုးသော တိရစ္ဆာန်များ အတုံးအရုံး သေဆုံးနေပုံကို
...ယောင်မိရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ လက်ရှိဥပဒေအရ ပေးနိုင်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်က နည်းလွန်းတာ
...ပါပဲ။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကပဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပါလီမန်လွှတ်တော်မှာ
...ဥပဒေကို ပြင်ဆင်တဲ့ ဥပဒေကြမ်းတစ်ရပ် တင်သွင်းခဲ့ပါတယ်။ အခု ကြာသပတေးနေ့
...လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များက အကျေအလည် ဆွေးနွေးကြပြီး ထောက်ခံ
...ဆိုရင် အဲဒီဥပဒေသစ်ဟာ အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းပြီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ဗိုလ်ချုပ် တင်ခဲ့တဲ့ ပြင်ဆင်ချက် ဥပဒေအရ အများဆုံးအပြစ်ဒဏ်က
...လိုပါပဲ”

ဆယ်လီက ကြားဖြတ် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို တရားမဝင် မှောင်ခိုခိုးသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်များနှင့်တကွ ဆင်စွယ်လို ကြံ့ချိုလှိပ်စွည်းတွေ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ နိုင်ငံခြား ခိုးထုတ်ခြင်းတို့ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားရင် ဒဏ်ငွေ ဒေါ်လာတစ်ထောင် အပြင် အလုပ် ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ်နှစ်အထိ အပြစ်ပေးနိုင် လိမ့်မယ်”

သည်တော့မှ ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ်နှစ်အထိ အပြစ်ပေးနိုင်တယ်လား၊ ဒါဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်”

များမကြာမီ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာထံမှ ဆင့်ခေါ်ယူသည့် အကြောင်းကြားချက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ ခရိတ်သည် သူ၏ အိုဗာဆီယာ (အလုပ်ကြီးကြပ်သူ) ဂရိနီဝေါလ် ဆိုသူနှင့်အတူ နွားစားကျက်မြေများ လျှောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၍ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် စားဖိုမှူးကြီး ဂျိုးဇက်၏လက်ရာ နံနက်စာကို အားပါးတရ စားသောက်နေစဉ် တယ်လီဖုန်းလာလေသည်။

“ဟဲ့လို... မစ္စတာခရိတ် ဟုတ်ပါသလား။ ကျွန်တော် ကက်ပတိန် နီဘောဘီ စကားပြောနေပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ခင်ဗျားကို သူ့ရဲ့စစ်ဆင်ရေးဌာနချုပ်ရုံးမှာ အမြန်ဆုံး လာတွေ့ဖို့ ပြောပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်မှောင်ခိုသတ်တဲ့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဟာ ဒီနေ့ညပဲ လှုပ်ရှားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့သတင်း ရထားပါတယ်။ မစ္စတာခရိတ် အနေနဲ့ ဘယ်တော့လောက် လာနိုင်မလဲ”

“ဒီနေရာက မော်တော်ကားနဲ့လာရင် အနည်းဆုံး ခြောက်နာရီကြာမှာဗျ”
ခရိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စဆယ်လီက လေယာဉ်နဲ့လာခေါ်ဖို့ အခုပဲ လေယာဉ်ကွင်းကို သွားနေပါပြီ။ နောက်နှစ်နာရီလောက်ကြာရင် ကင်းလင်းခြံကြီးကို သူရောက်လာပြီး ခင်ဗျားကို လာခေါ်ပါလိမ့်မယ်”

နောက်နှစ်နာရီခန့်အကြာ ဆယ်လီ၏ လေယာဉ် ဆိုက်လာသောအခါ ခရိတ်သည် လေယာဉ်ကွင်းငယ်၌ အသင့်စောင့်နေလေသည်။

ချက်ချင်းပင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဟာရာရေမြို့ လေဆိပ်သို့ တိုက်ရိုက်ပျံသန်းသွားကြပြီးနောက် လေဆိပ်မှတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စစ်ဆင်ရေးဌာနသို့ ပြုလုပ်ထားသော မာစီဝါနီ တောင်ကုန်းဒေသသို့ ဆယ်လီက မော်တော်ကားဖြင့် မောင်းပို့လေသည်။

သူတို့၏ မော်တော်ကားသည် ဂိတ်ဝသို့ရောက်သည်နှင့် ခြံဝင်းအတွင်း
အတော်များများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် အလုပ်များနေကြသည်ကို သတိပြုမိ
ကြသည်။

အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်တွင် ဖရိုလွန် အမျိုးအစား ရဟတ်ယာဉ်ကြီးတစ်စင်း
ဆိုက်ထားပြီး လေယာဉ်မှူး (ပိုင်းလော့)နှင့် လေယာဉ် အင်ဂျင်နီယာတို့က ရဟတ်ယာဉ်
အနီးတွင် ရပ်စောင့်နေကြသည်။

စစ်တပ်သုံး ကုန်တင်လောလီကားကြီး လေးစီးက အိမ်၏နောက်ဘက်တွင်
ဆိုက်ထားပြီး ကားကြီးများအနီးတွင် တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သည်များ တိုက်ပွဲဝတ်စုံ
အပြည့်အစုံဖြင့် စုရုံး ရောက်ရှိနေကြသည်။

စစ်သားများကကည်း တိုက်ပွဲတစ်ခု ဝင်အုံဆဲဆဲ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်
အနီးမှ ဖြစ်နေကြကြောင်း ခရိတ်က သတိပြုမိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ရုံးခန်းကိုလည်း ယာယီစစ်ဆင်ရေးဌာနချုပ် ပြုလုပ်
ထားလေသည်။ အခန်းတွင်း၌ စားပွဲရည်ကြီး နှစ်လုံးချထားပြီး နံရံတွင်မူ စစ်တပ်သုံး
မြေပုံကြီးများ ကပ်ထားလေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် တပ်မဟာမှ အရာရှိငယ်သုံးဦး
ထိုင်နေကြသည်။

ဒုတိယစားပွဲကား ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက်တစ်လုံး တင်ထားကာ ရေဒီယို
စက်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသူ တာဝန်ကျ အော်ပရေတာအနီး၌ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက
ထိုင်နေကာ သူကိုယ်တိုင် မိုက်ခရိုဖုန်း (စကားပြောခွက်)ထဲသို့တစ်စုံတစ်ခု ပြောနေ
ဆဲလေသည်။ ရှိနာ တိုင်းရင်းသား ဘာသာဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်၍ ခရိတ်က နားမလည်
ချေ။

ရဲဖန်ရဲခါ ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် သူ၏အနီးရှိ လူမည်းဆာဂျင် (တပ်ကြပ်ကြီး)
တစ်ဦးအား ရှိနာဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် တပ်ကြပ်ကြီးက မြေပုံတွင် စိုက်
ထားသော အလံငယ်များကို နေရာရွေ့ပြောင်းလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန်အလုပ်များနေပုံရပြီး ခရိတ်နှင့်ဆယ်လီ
တို့အား နှုတ်ဆက်ရုံနှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းတွင်းရှိ ခွေးခြေခုံငယ်များတွင် ထိုင်စေကာ
သူကတော့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြောနေလေသည်။ ပြောပြီး၍ တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်
ကို ပြန်ချကာ ခရိတ်တို့အား စကားပြောလေသည်။

“ဆင်စွယ်နဲ့ ကြံ့ချိုတွေ လျှို့ဝှက်သို့လှောင်ထားတဲ့ နေရာသုံးခုကို ကျုပ်တို့
သိထားပြီးပြီ၊ တစ်ခုက ချိမာနီမာနီတောင်နားမှာရှိပြီး သို့လှောင်ထားတဲ့ပစ္စည်းက
ဆင်စွယ်နဲ့ ကျားသစ်ရေတွေဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ခုက တောင်ဘက်က ချီရေဖီအရပ်မှာ
ရှိတဲ့ ကုန်လှောင်ရုံတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာလည်း ဆင်စွယ်တွေပဲများတယ်။ တတိယ

မြောက်နေရာက မြောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်။ အခုလောလောဆယ် တူတီသာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းမှာ ရှိနေတယ်လို့ ယူဆရတယ်။ အဲဒီ တတိယမြောက် ကုန်ပစ္စည်းတွေက အဖိုးအတန်ဆုံးပဲ။ ဆင်စွယ်နဲ့ ကြံ့ချိုကြီးတွေ ဖြစ်တယ်”

ထိုအချိန်၌ ကက်ပတိန်နီဘောဘီက စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ယူ၍ ဖတ်ကြည့်ပြီး

“ဪ...ကောင်းတယ်၊ တပ်စုနှစ်ခုကို မြောက်ဘက်လမ်း ကာရိုအီအရပ် ထိအောင် ရွှေ့ပြောင်းချထားလိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ သူသည် ခရိတ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီစစ်ဆင်ရေးကို ကျုပ်တို့က လျှို့ဝှက်စကားဝှက် ‘ဘာဒါ’ လို့ အမည်ပေးထား တယ်။ ဘာဒါဆိုတာက ကျုပ်တို့ရှိရာ ဘာသာစကားနဲ့ ကျားသစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ စစ်ဆင်ရေးကာလအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ မသင်္ကာတဲ့လူ (တရားခံ)ကို ဘာဒါ လို့ပဲ ခေါ်ကြမယ်”

ခရိတ်ကနားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် ဖွန်ဂါဘီရာက ဆက်ပြောလေ သည်။

“ကျုပ်တို့ အခုပဲ သတင်းရတာက ဘာဒါဟာ ဟာရာရေမြို့တော်က ထွက်ခွာ သွားပြီလို့ သိရတယ်။ သူဟာ အစိုးရက ထုတ်ပေးထားတဲ့ သူ့ မာစီဒီးကားနဲ့ ထွက် သွားတယ်။ ကားပေါ်မှာတော့ ယာဉ်မောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ လက်နက်ကိုင် (ဘော်ဒီဂတ်) ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦး ပါသွားတယ်လေ။ လူသုံးဦးစလုံးက မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေချည်းပဲ”

“အခု သူက ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွားသတဲ့လဲ ရှင့်”

ဆယ်လီက ဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခုချက်ချင်း မပြောနိုင်သေးဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ မြောက်ဘက်ကို သွားနေတယ်လို့ ဆိုတယ်”

“အခု ရှင်တို့က မှောင်ခိုဆင်စွယ်နဲ့ ကြံ့ချိုတွေ အကြီးအကျယ် ခိုးထုတ်တာကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိအောင် သွားကြမှာပေါ့”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူမ၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှတောက်ပြောင် နေပေသည်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဆင်နွှဲရတော့မည်ဟု စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည့် စစ်သည် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသွင်ဆောင်နေသည်။ ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လှုပ်ရှား တက်ကြွ နေမိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မှောင်ခိုဆင်စွယ်နဲ့ ကြံ့ချိုတွေ အကြီးအကျယ် ပြည်ပခိုးထုတ်မှာကို ကျုပ်တို့က ပက်ပင်းမိအောင် သွားဖမ်းကြမှာဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့သာ ဘာဒါက

မြောက်ဘက်ကို သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါမယ်။ ခိုအောင်းနေရင်း ချီရေခီအရပ်တွေက သယ်လာမယ့် မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့က ဘာမှ မဟန့်တားဘဲ လေဆိပ်ထိအောင် သွားတာကို အသာကြည့်နေလိုက်မယ်။ လေဆိပ်ကိုရောက်တော့မှပဲ ကျုပ်တို့က ဝင်ဖမ်းမယ်။ ကုန်တင်ကား မောင်းသူတွေကိုပါ ဆက်ပိုင်း အစိုးသက်သေအဖြစ် အသုံးပြုဖို့ ဖမ်းထားလိုက်မယ်။ သူတို့ ကားကြီးတွေ မှုတ်တို့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးကို ကျုပ်တို့တပ်တွေက မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေမယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ လျှို့ဝှက်သို့လှောင်ထားတဲ့ ကုန်လှောင်ရုံ (ရီဒေါင်) ပိုင်ရှင်တွေ နဲ့လည်း ကားကြီးတွေ မောင်းထွက်သွားတာနဲ့ ဖမ်းထားလိုက်မယ်”

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေကြစဉ် ဖွန်ဂါဘီရာက ဆက်ပြောလေသည်။

“တကယ်လို့ ဘာဒါက အရှေ့ သို့မဟုတ် တောင်ဘက်စူးစူးကို သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ စစ်ဆင်ရေးကလည်း အဲဒီဘက်ကို ရွှေ့ပြောင်းပြီး ဆက်လုပ်ကြမယ်။ သို့ ဆက်လည်း တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပစ္စည်းတွေက မြောက်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့အတွက် ဘာဒါဟာ မြောက်ဘက်ကိုပဲ သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ ကောက်ချက်ချမိတယ်။ အဲဒါ သေချာ တာနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း မြောက်ဘက်ကို လိုက်သွားကြမယ်”

“ရှင်တို့က ဂိုဏ်းရဲ့ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင် ကိုယ်တိုင်ကို မိအောင် ဖမ်းမှာလား”

ဆယ်လီက မေးလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖွင့်ပြလေသည်။

“ဒါတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး လုပ်ရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ အဲဒါနဲ့ လှုပ်ရှားမှုအပေါ် မူတည်တယ်။ သူနဲ့ မှောင်ခိုဆင်ရွယ်တွေ၊ ကြံချိုတွေ ပတ် သက်ကြောင်း တိုက်ရိုက်အထောက်အထား ရှိမှလည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က မှုတ်တို့ဆင်ထားတဲ့ ကုန်တင်ကားတွေရော ဘာဒါရဲ့ မာစီဒီးကားကိုပါ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေမယ်။ သူတို့ချင်း ဆုံမိပြီဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့က ရုတ်တရက် ဝင်ဖမ်းမှာပဲ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက သူ၏သားရေဖုံး ချုပ်ထားသော လက်ကိုင်တုတ်ကို အားရဖမ်းရ ရိုက်ချလိုက်ရင်း ပြောလေသည်။

ထိုအခိုက် ရေဒီယိုစက်မှ အသံကြားရပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှိနာဘာသာ အသံဖြင့် ပြောသံပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ရေဒီယိုစက်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောလိုက်ပြီး မိမိ၏ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား လှမ်းကြည့်၍ သတင်းပို့ အစီရင်ခံလေသည်။

“အတည်ပြုချက် သတင်းရပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်။ ဘာဒါဟာ ကာရီအီလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်ကို အလျင်အမြန် သွားနေပြီလို့ သတင်းရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့က အမှတ်စဉ် (၃)ကို သွားကြရုံပဲ”

ပြောရင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ခါးပတ်ကို ယူပတ်လိုက်ပြီးမှ “တူတီလမ်းဘက် ကင်းထောက်အဖွဲ့တွေဆီကကော သတင်းပို့ချက်ရသေး သလား”ဟု ဆက်မေးလိုက်သည်။

ကက်ပတ်နီ နီဘောဘီလည်း ရေဒီယိုစက်မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်မေးမြန်းကြည့်ရာ ချက်ချင်းပင် တစ်ဖက်မှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“အခုအချိန်အထိ သတင်းပို့စရာ ဘာမှ မရှိသေးပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်ဗိုလ်ချုပ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ အခုအချိန်ကလည်း စောသေးတာပဲ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ပြောရင်း အနီရောင် သံပရာခွံ ဦးထုပ်ပျော့ကို ယူ၍ ဆောင်းလိုက်သည်။ ဦးထုပ်မှ ငွေရောင်ကျားသစ်ခေါင်းတံဆိပ် (တတိယ တပ်မဟာ၏ အမှတ်အသား)သည် ပြောင်လက်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ အခု ရှေ့တန်းက နေရာတွေကို သွားကြဖို့တော်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင်လျက် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ဘေးတွင် ရပ်၍ စီးကရက် သောက်နေသူ လေယာဉ်မှူးနှင့် အင်ဂျင်နီယာတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကို လှမ်းမြင်သည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ သောက်လက်စ စီးကရက်များကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့်အတူ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့လည်း ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တက်၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ကို လေယာဉ်မှူးက စတင် စက်နှိုးနေစဉ် ခရိတ်က ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား “ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ အခုဟာက တကယ့် စစ်တပ်ရဲ့ စစ်ဆင်ရေးကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေပါကလား။ ဒီကိစ္စကို ရဲတပ်ဖွဲ့ကို လွှဲအပ်တာဝန်ပေးလိုက်ရင် မဖြစ်ဘူးလား” ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးကြည့်လေသည်။

သို့သော် ဖွန်ဂါဘီရာက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ မျက်နှာဖြူအရာရှိတွေ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း အတော်ညံ့ဖျင်းလာတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးကိုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မှောင်ခိုလိုက် က ကြုံတွေ့ ခိုးသတ်နေတာကို ကျုပ်ကတိုက်ရိုက်ဝင်ကိုင်တာ မမှားပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံက ကြုံတွေ့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ကြုံတွေ့ပဲ မဟုတ်လား”

ရဟတ်ယာဉ်သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ပြီးနောက် မြောက်ဘက်စူးစူးဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဆက်လက်ပျံသန်းသွားလေသည်။ သို့သော် မြောက်ဘက်သို့သွားသည် လမ်းမကြီးပေါ်မှ မပျံသန်းဘဲ လက်ဝဲဘက်ယွန်းယွန်းဆီမှ ပျံသန်းသွားလေသည်။

သူတို့ ခြေရာခံ လိုက်နေသည့် မာစီဒီးကားမှလူများ ရဟတ်ယာဉ်ကို မမြင်
အရန် လမ်းမကြီးနားသို့ မချဉ်းကပ်ဘဲ ပျံသန်းသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ရဟတ်ယာဉ်သည် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်း
နေရာမှ ကာရိုအီဒေသရှိ စစ်တပ်ခံတပ်ငယ်တစ်ခုသို့ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ ခရိတ်သည်
တပ်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ အချိန်မှာ လေးနာရီရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်အား အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ

“အခုအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ညဘက် စစ်ဆင်ရေး ဆင်နွှဲရလိမ့်မယ်
ဆင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကာရိုအီဒေသရှိ ကျေးရွာသည် တစ်ချိန်က မျက်နှာဖြူလူမျိုးတို့ မွေးမြူရေး
ဇုန်ငန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် နေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က စည်ကားပြီး သားနားသလောက် ယခုတော့ အတော်ပင် ချို့ယွင်း
ပျက်စီးလျက်ရှိသည်။ တစ်ခုတည်းသော လမ်းမပေါ်တွင် ကုန်စုံဆိုင်များ၊ ဓာတ်ဆီ
ဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ ဓာတိုက်နှင့် ရဲစခန်းငယ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ကျေးရွာ၏ပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ကား စစ်တပ်တစ်တပ် ရှိလေသည်။

တပ်ပတ်ပတ်လည်တွင် သံဆူးကြိုးများ အပြည့်ကာရံထားသည့်အပြင် ခံတပ်သဖွယ်
ပြင်ဆောင် သံအိတ်များလည်း စီချထားသည်။

စစ်တပ်၏ တပ်မှူးမှာ ဒုဗိုလ် အဆင့်သာရှိသော ကပ္ပလီလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ရာ
ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ရုတ်တရက် ရောက်လာသောအခါ အလွန်အံ့အားသင့်လျက်
အတိုင်းမိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတော့သည်။ အလကားနေရင်း ဗိုလ်ချုပ်အား ခဏခဏ
အသေပြုနေရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စိတ်ပျက်လာပုံရလေသည်။

သူသည် တစ်ဖွဲ့၏ရုံးခန်းကို သူ၏ ယာယီဌာနချုပ်ခန်းအဖြစ် ပြုလုပ်လျက်
အထူးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် တပ်မှူးကလေး ဒုဗိုလ်အား ရှုတ်ချဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး
တပ်ပတ်နိ နိဘောဘီအား

“ဟေ့... ဒုဗိုလ် ကောင်လေးကို တစ်နေရာရာကို ခေါ်သွားစမ်းပါကွာ၊
အဘယ့်ဘာသာ ဘာသာရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေ သတင်းကို ငါ့ဆီ ယူလာခဲ့” ဟု အမိန့်
ပေးလိုက်သည်။

ကက်ပတ်နိ နိဘောဘီလည်း အသင့်နေရာချထားပြီး ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေး
အင်္ကျီတွင် ဝင်ထိုင်၍ သတင်းယူနေရာမှ “ဘာသာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးမိနစ်က
အိမ်ကအရပ်ကို ဖြတ်ကျော် ထွက်သွားတယ်လို့ သတင်းရပါတယ်” ဟု အစီရင်
ခံစာပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ သူတို့ မော်တော်ကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ် သတင်းပို့
ပေးသလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်၊ ကားကတော့ နက်ပြာရောင် မာစီးဒီး ၂၈၀ အမျိုးအစား ဖြစ်ပါတယ်။ ကားရဲ့စက်ဖုံးပေါ်မှာ ဝန်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ကားဖြစ်ကြောင်း အမှတ်အသားလည်း ပါတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကားရဲ့ မှတ်ပုံတင် နံပါတ်က ပီအယ်လ် ၆၇၄ ဖြစ်ပါတယ်။ မာစီးဒီးကားရဲ့ရှေ့က ရှေ့ပြေး မော်တော်ဆိုင်ကယ်တို့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်အရှောက် (အက်စကော့)တပ်တို့ လုံးဝ မပါဘူး။ ကားပေါ်မှာတော့ လူလေးယောက် ပါလာတယ်လို့ သတင်းပို့ပါတယ်”

ကက်ပတိန်နီဘောဘီက အသေးစိတ် အစီရင်ခံလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သဘောကျသွားပုံ ရလေသည်။

“အေး ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီအချက်အလက်တွေကို ငါတို့ရဲ့တခြားယူနစ်(တပ်ဖွဲ့)တွေ အားလုံးကိုလည်း သတင်းပို့ပေးထားလိုက်ပါ။ နောက်ပြီး စောစောက ငါ အမိန့်ထုတ် ထားတဲ့အတိုင်း ပစ်ခတ်မှု လုံးဝမရှိစေရဘူးဆိုတာ ထပ်အကြောင်းကြားထားလိုက်။ ဘာဒါကို အကြမ်းမဖက်ဘဲ အသာတကြည် ဖမ်းမိရမယ်ဆိုတာ အရေးကြီးတယ်လို့ ငါက အမိန့်ထုတ်ထားခြင်း ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ဘာဒါဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရသွားတာနဲ့ ငါတို့အဖို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေ တော်လှန်ပုန်ကန် မှုကို ရင်ဆိုင်နေရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ဘာဒါကိုဖြစ်စေ၊ သူ့ရဲ့ မော်တော်ကားကိုဖြစ်စေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဘယ်သူကမှ မပစ်ရဘူးလို့ ထပ်ပြီး ညွှန်ကြားလိုက်ပါ။ ဒီအမိန့်ကို မနာခံဘဲ ဖောက်ဖျက်တဲ့လူ ဘယ်သူမဆို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အရေးယူမယ်ဆိုတာပါ သတိပေးလိုက်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီလည်း တပ်ဖွဲ့(ယူနစ်)အသီးသီးသို့ တစ်ဦးချင်း ဆက် သွယ်၍ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏အမိန့်ကို ထပ်ဆင့်ပြောကြားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အားလုံး ဆက်လက် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

သို့သော် မကြာပါချေ။ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေး စက်သည် အသက်ဝင်လာ ပြန်သဖြင့် ကက်ပတိန် နီဘောဘီကိုယ်တိုင် ချက်ချင်းပြေးပြီး နားထောင် သတင်းယူ လေသည်။

တစ်ဖက်မှ သတင်းပို့ချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် သူသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက် တစ်ဆင့်ပြန်ပြောလေသည်။

“မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ ကုန်တင် လော်လီကားကို ကျွန်တော် တို့လူတွေက တွေ့ထားပါပြီ။ ကားက ဖိုးဒ် အမျိုးအစား ငါးတန်ကား (အစိမ်းရောင်) ဖြစ်ပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ လူတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ ကုန်တင်ကားကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်ကမှ ဆန်ယာတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ဒီနေ ရာက နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးတဲ့ လမ်းဆုံကို သွားနေပါတယ်”

“အင်း...ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘာဒါဟာ ကုန်တင်လော်လီကားနဲ့ တစ်နေရာမှာ ဆုံဖို့ သွားနေပြီပေါ့”

ဤသို့ပြောလိုက်စဉ် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်လုံးများသည် သားကောင် ထိုမိရန် သေချာသဖြင့် ကျေနပ်အားရနေသော မုဆိုးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ပြောင်လက်နေကြောင်း 'ခရိတ်က သတိပြုမိလိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

အားလုံးတို့သည် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေး စက်ကိုသာ အာရုံစိုက် နေကြပြီဖြစ်သည်။ ရေဒီယိုစက်မှ အသံမြည်လာသည်နှင့် လူတိုင်း၏ မျက်လုံးများသည် ထိုစက်ဆီသို့သာ ရောက်နေကြသည်။

ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်သတင်းပို့ချက်များ မှန်မှန်ကြီးလာလျက် ရှိလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ယာယီဌာနချုပ်ရှိရာ ကာရှီအီ တပ်စခန်းဆီသို့ မာစီးဒီးကား ထာနေသည်ကို အဆက်မပြတ် သတင်းပို့နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တစ်ဖက်မှလာ သည့် ကုန်တင်လော်လီကား၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကိုလည်း တောက်လျှောက် သတင်းပို့လျက် ရှိလေသည်။

ရေဒီယိုမှ သတင်းပို့ချက်များ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကြား အားလပ်နေချိန်တွင် ဧည့်သွတ်အမဲသားဘူး၊ ပေါင်မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်တို့ကို စားသောက်ရင်း စောင့်နေ ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အစားအသောက်ကို အနည်းငယ်မျှသာစားပြီး ထပ်မူ၏ စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စဉ်းစားနေလေသည်။

ခရိတ်သည် စီးကရက်ဖြတ်ထားပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ စီးကရက် အလွန်သောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စီးကရက်ကို တောင့်တမှု မရှိပျောက်စေရန် ရုံးခန်းငယ်အတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိလျှောက်နေလေသည်။

ကက်ပတ်နီ နီဘောဘီသည် ရေဒီယိုမှ လာသည့် သတင်းပို့ချက်တစ်ခုကို ချစ်စရာသာမှ အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်၍ (အားလုံး နားလည်စေရန်) အစီရင်ခံနေ သည်။

“မာစီးဒီးကားဟာ ကျေးရွာကို ရောက်လာပါပြီ။ အဲဒီရွာမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကို သိပြီး ဓာတ်ဆီဖြည့်ထည့်တယ်လို့ သတင်း ရရှိပါတယ်”

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်တို့ရှိရာနှင့် အလွန်နီးကပ် နေရာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်ကို စဉ်းစားသုံးသပ်ရင်း ခရိတ်သည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

တစ်ချိန်က သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့သော မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦး အနေဖြင့် တွန်ဂါတာ အတွက် စိတ်မကောင်းသည့် သဘောပင်ဖြစ်လေသည်။ ဤတွင် သူ့စိတ်ကို ပြန်၍ ထိန်းချုပ် ဆုံးမရလေသည်။ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာအား လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် မစဉ်းစားဘဲ မိမိတို့လိုက်ဖမ်းရန် ကြိုးစားနေသော တရားခံ ဘာဒါအဖြစ်သာ ယူဆ သင့်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောသလို ဆင်ခြင်သုံးသပ် ကြည့်လေသည်။ သို့ဖြစ်လင့် ကစား တွန်ဂါတာသည် တစ်ချိန်က မိမိနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မေ့ပျောက်၍ မရဘဲ ထပ်တလဲလဲ ပြန်လည် သတိရနေမိပြန်သည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် မိတ်ဆွေရင်း တစ်ဦးအပေါ် သစ္စာစောင့်သိခြင်းနှင့် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူ တရားခံအား ဖမ်းဆီး အပြစ်ပေးလိုသည့်စိတ် တည်းဟူသော ဆန္ဒတို့သည် အကြိတ်အနယ် လွန်ဆွဲသလို အားပြိုင်နေခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲမကြည်လင်ဘဲဝေခွဲ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

ခရိတ်သည် ရုံးခန်းအတွင်း နေရသည်ကို ကျဉ်းကျပ်သလို ဖြစ်မိသဖြင့် ပြင်ဘက်သို့ ခေတ္တ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ပြင်ဘက်တွင်ကား နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ အာဖရိကတိုက်၏ နေဝင်ဖျိုးဖျူအချိန် ခရမ်းရောင်သန်းနေသော ကောင်းကင်ကို ခရိတ်က မော့ကြည့်နေမိလေသည်။

သူ၏ နှလုံးသားအတွင်း၌ကား နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရလျက် ပင် ရှိသေးသည်။

ထိုအခိုက် သူ၏ နောက်နားဆီမှ ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်မိသဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ ဆယ်လီဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သိပ်ပြီးတော့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်”

သူမက တကယ်ပင် စေတနာထားဟန်ဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည် သာယာ ကြည်နူးသလို ဖြစ်မိလေသည်။

“တရားခံကို လက်တွေ့ဖမ်းဆီးဖို့ သွားတဲ့အခါ ရှင်လိုက်မသွားဘဲ ဒီမှာ နေရစ်လို့ ရပါတယ်”

ဆယ်လီက ဆက်ပြောလျှင် ခရိတ်က ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဟိုမှာ ဖြစ်ပျက်မှာကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ ရင်နာမိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို ကျွန်မ အထူးပဲ လေးစားမိ ပါတယ်”

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ကြည့်လိုက်ရာ သူမ၏ မျက်နှာကလေး မော့နေပုံက မိမိကို နမ်းစေချင်သည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ခရိတ်ကိုယ်တိုင်လည်း

ဆယ်လီအား ယုယမြတ်နိုးစွာ ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်ချင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။
သင်က သူ၏စိတ်ထဲ တောင့်တမိသော်လည်း အချိန်အခါ မသင့်သေးဟု ယုဆလျက်
တောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတော့ စောင့်ဆိုင်းရန် မလိုတော့သဖြင့် ဆယ်လီ၏မျက်နှာ
အဖုအရာက အချက်ပြနေပြီဖြစ်သည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်က ခရိတ်၏ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်
ခြင်းကို ခံစားလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပေပြီ။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ပါးပြင်ကို လက်ချောင်းများဖြင့် အသာကိုင်လိုက်ရာ
သူမ၏ မျက်လုံးများ မှေးလျက် ခရိတ်ဘက်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ပါ ယိမ်းထိုးလာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သုံးသပ်မိရာ သူသည် ဆယ်လီအား
ဆက်သွယ်ပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေပြီဟု သိလာလေသည်။

“ဆယ်လီ”

ခရိတ်က ခပ်တိုးတိုးခေါ်၍ သူမ၏မျက်နှာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားစဉ် ရုံးခန်း
အနီး ပွင့်လာပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာလေသည်။

“ကိုင်း... ကိုယ့်လူတို့ ကျုပ်တို့ စထွက်ကြဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

ဗိုလ်ချုပ်က ပြောလိုက်သဖြင့် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့လည်း မတတ်သဘာဘဲ
လူချင်းခွာလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် ကက်ပတိန် နီဘောဘီတို့
နောက်သို့ လိုက်ပြီး ဂိတ်ဝရို လင်းရိုဗာကားဆီသို့ လျှောက်လိုက်သွားကြလေသည်။

အာရိကတိုက်၏ ရာသီဥတုသည် နေ့အခါတွင် ပူပြင်းသလောက် နေဝင်၍ ညချမ်း
အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အေးလာတတ်သည့်အလျောက် လင်းရိုဗာကားပေါ်တွင်
ဆိုင်လိုက်လာသူများအဖို့ ညဉ့်ဦးယံ၏ လေအေးဒဏ်ကို ခံနေကြရလေသည်။

လင်းရိုဗာကားကို ကက်ပတိန် နီဘောဘီက မောင်းနှင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက
အတိုင်မောင်းသူ၏ ဘေးမှထိုင်ကာ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ နှစ်ယောက်ကမူ ကား၏နောက်
ပိုင်းတွင် တိုးဝှေ့ ထိုင်ကြရလေသည်။ ကားနောက်ပိုင်းတွင် သူတို့အပြင် ရေဒီယိုစက်
နှင့် ဇက်ကိုင်သူ အော်ပရေတာ ရဲဘော်တစ်ဦးလည်း လိုက်ပါလာသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ကား၏ရှေ့မီးလုံးကြီးများ မဖွင့်ဘဲ ဆိုင်းလင်းမီးဟု
ခေါ်သော မီးသေးနှစ်လုံးကိုသာ ဖွင့်လျက် သတိထားကာ မောင်းနှင်လေသည်။

သူတို့ ကားနောက်တွင်ကား တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သားအပြည့်ပါသော
ဆယ်လီကားကြီးနှစ်စီး လိုက်ပါလာသည်။

မာစီးဒီးကားသည် သူတို့၏ရှေ့မိုင်ဝက်ခန့်တွင် ရှိနေပေသည်။ လင်းရီဇာကားပေါ်မှ မာစီးဒီးကား၏ နောက်မီးလုံးများကိုပင် မြင်နေရလေသည်။

အတန်ကြာကြာ မောင်းသွားကြပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကား၏ ရှေ့ခိုင်ခွက်များကို ကြည့်ပြီး ဤသို့ ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့ အခု မောင်းလာခဲ့တာ နှစ်ဆယ့်သုံးမိုင် ရှိသွားပြီ။ ဆန်ယာတီဘက် ကွေ့တဲ့ လမ်းဆုံနဲ့ တူတိသာသနာပြု မစ်ရှင်တို့ကို ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် နှစ်မိုင်လောက် ပဲ လိုတော့တယ်”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကားမောင်းနေသူ ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ကားကို လမ်းဘေးမှာ ခဏရပ်လိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့ လမ်းဆုံမှာ ရှိတဲ့ ငါတို့ရဲ့ ယူနစ်(တပ်ဖွဲ့)ကို ရေဒီယိုနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ပြန်ပါ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက အမိန့်ပေးနေချိန်တွင် ခရိတ်သည် စိတ်ဓာတ်ကြွ လှုပ်ရှားနေသည့်ကြားမှ တစ်ချက်ချက် ကျောချမ်းသလိုလည်း ဖြစ်နေမိလေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ဗိုလ်ချုပ်အမိန့်အတိုင်း -ချက်ချင်းပင် လမ်းဆုံရှိ သူတို့၏ တပ်ဖွဲ့သို့ ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ လမ်းဆုံရှိသော တပ်ဖွဲ့သည် လမ်းမပေါ်တွင်ရှိနေခြင်းမဟုတ်။ လမ်းမမှ လုံးဝမမြင်ရသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းကြား၌ လျှို့ဝှက်ပုန်းအောင်းပြီး နေရာယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆက်အသွယ်ရ၍ တစ်ဖက်မှ သတင်းပို့ချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် အလွန်ဝမ်းသာအားရဟန်ဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာအား တစ်ဆင့် အစီရင်ခံလေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား၊ ဘာဒါလမ်းမကြီးက ဘေးဘက်ကို ထွက်သွားပါပြီ။ ကုန်တင် လောလီကားကြီးကလည်း လမ်းဆုံက နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရပ်ထားတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ကြိုတင် စီစဉ်ပြီး တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“အေး ကောင်းပြီ။ မင်း ဒီကားကို ဆက်မောင်းသွားပေတော့။ သူတို့နောက်က ခြေရာခံလိုက်သွားကြမယ်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီလည်း လင်းရီဇာကားကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းလေတော့ သည်။

“ဟော ဟိုရှေ့နားမှာ လမ်းကွေ့ပဲ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်ရာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ကားကို အရှိန်လျှော့မောင်းသွားပြီးနောက် လမ်းကွေ့အရောက်တွင် ချိုးဝင်လိုက်သည်။

ခဏမျှကြာလျှင် တတိယတပ်မဟာမှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး မှောင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး လင်းရီဇာကား၏ ဘေးခြေနင်းခုံပေါ်သို့ တွယ်တက်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကိုလည်း အလေးပြုလိုက်သည်။

“သူတို့က ဒီကဖြတ်သွားတာ တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါဦးမယ် ဗိုလ်ချုပ်။
လောလီကားကြီးဟာ ရှေ့နားမှာ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လောလီကားကြီး
ပြေးနောက် လမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ပါတယ်။ ရှေ့နားမှာလည်း ကျွန်တော်
လောလီကားကြီး လမ်းပိတ်ထားပြီးပါပြီ။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့က နှစ်ဖက်ပိတ်
ညှပ်ထားမိနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်”

ထပ်ကြပ်ကြီးက အစီရင် ခံလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကျေနပ်ဟန်ဖြင့်
“အေး... ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြ” ဟု အမိန့်
ပြောပြီးနောက် ကက်ပတိန် နီဘောဘီဘက်လှည့်၍ ညွှန်ကြားပြန်သည်။

“ဟေ့... လမ်းက ဒီနေရာမှာ ဆင်ခြေလျှော ဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့နောက်က
အင်ဂျင်စက်ရပ်ပြီး ဒီတိုင်း လိုမ့်ဆင်းသွားဖို့ ပြောလိုက်”

လမ်းက တကယ်ပင် ဆင်ခြေလျှော ဖြစ်နေရာ လင်းရီဇာကားနှင့်တကွ
စစ်သည်များပါသည် ထရပ်ကားနှစ်စီးတို့သည် အင်ဂျင်စက်ရပ်၍ လိုမ့်ဆင်း
ကုန်းဆင်းက အလွန်မတ်စောက်သဖြင့် ကားများသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်
ဆင်းသွားကြလေသည်။

ဆယ်လီသည် ကြောက်သဖြင့် ခရိတ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ
ကိုင်ထားရှာလေသည်။

“ဟောဟိုမယ်၊ သူတို့ပဲ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရှေ့မှ မာစီးဒီးကား၏ မီးလုံးများကို မြင်ရ
သည်။ သူတို့ လင်းရီဇာကားသည် မာစီးဒီးကားကို တဖြည်းဖြည်း မီလာနေပြီ
သည်။

မကြာမီ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ မော်တော်ကားတစ်စီး၏ ရှေ့မီးလုံးကြီးများ
ပွင့်လိုက် သုံးကြိမ်တိတိ လှုပ်သည်ကို မြင်ရပေသည်။ ကြိုတင် သတ်မှတ်
အတိုင်း မော်တော်ကားအချင်းချင်း အချက်ပေးဟန် တူပေသည်။

မာစီးဒီးကားသည် ရုတ်တရက် အရှိန်လျှော့၍ မောင်းလေသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ကျုပ်တို့ လက်ပူးလက်ကြပ် မိဖို့ သေချာပြီ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

မိုးကားဖျင် (တာလပတ်)ဖုံးအုပ်ထားသော ကုန်တင်လောလီကားကြီးသည်
စတုရန်းပုံရိပ်ထဲသို့ ရပ်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

မာစီးဒီး ကားသည်လည်း ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်ဆင်းကာ
လောလီကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က
ဆင်ပြန်ရိုင်ဖယ် သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ထိုလူများသည် လောလီကားမောင်းသူနှင့် စကားပြောနေကြလေသည်။

ခရိတ်တို့၏ လင်းရီဗာကားသည် အင်ဂျင်စက် နှီးမထားသဖြင့် အသံလုံးဝ မမြည်ဘဲ ထိုနေရာသို့ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လိမ့်ခောင်းသွားစဉ် ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏ လက်ကို တင်းကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရှာသည်။

မာစီးဒီးကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ကုန်တင် ကား၏ နောက်ဘက်ဆီသို့ လှည့်၍ လျှောက်လာစပြုပြီးမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး လာနေသော လင်းရီဗာကားဘက်သို့ အံ့ဩဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် လင်းရီဗာကားမှ ရှေ့မီးလုံးကြီးများကို ရုတ်တရက် ဖွင့်လိုက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွားလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ရဲတပ်ဖွဲ့သုံး လက်ကိုင်အသံချဲ့စက် တစ်ခုကိုယူ၍ သူ၏ပါးစပ်တွင် တော့ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဘယ်သူမှ မလှုပ်ကြနဲ့၊ အားလုံး ငြိမ်နေလိုက်ပါ။ ထွက်ပြေးမယ်လည်း မကြကြပါနဲ့။”

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက အသံချဲ့စက်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်ရာ လူနှစ်ယောက်သည် ချာခနဲ လှည့်ပြေးပြီး မာစီးဒီးကားရှိရာသို့ ပြေးကြလေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက လင်းရီဗာကား၏ အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ ခုချက်ချင်း ရပ်လိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်နက်တွေကိုလည်း ချလိုက်”

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ခပ်ထန်ထန် အော်ပြောလိုက်တော့မှ မာစီးဒီးကား ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်သည် ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်က သူ၏ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်စလုံး လက်မြောက်လိုက်ကြသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် လင်းရီဗာကားကို မာစီးဒီးကားရှေ့သို့ မောင်းနှင် လမ်းပိတ်ဆိုထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ မာစီးဒီးကား အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားကာ အူဒီအမျိုးအစား စက်သေနတ်ငယ် တစ်လက်ဖြင့် ကားတွင်းသို့ ချိန်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ...ကားပေါ်က ဆင်းကြ၊ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ဆင်းခဲ့ကြ” ကက်ပတိန်နီဘောဘီက ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စစ်တပ်သုံး ထရပ်ကားကြီးနှစ်စီး ဆိုက်လာပြီး တတိယ တပ်မဟာမှ လက်နက်ကိုင် စစ်သည်များ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ မာစီးဒီးကားကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ စစ်သားတစ်ဦးသည် ကား၏တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ ယာဉ်မောင်းသူနှင့် နောက်လူတစ်ယောက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်ထုတ်လာသည်။

ထိုလူသည် အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်ဖြစ်ပြီး လင်းရီဗာကား၏ မီးရောင်တွင် မျက်နှာကိုပါ ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသဖြင့် ခရိတ်အဖို့ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ မရှိတော့ချေ။

ဆိုလူကား မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသား ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာပင်တည်း။
သူသည် သူ့အား ဝိုင်းဖမ်းချုပ်ထားသူ စစ်သားများကို တွန်းဖယ်ပစ်ပြီး
ရပ်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို လုံးဝ လာမထိနဲ့”

ဤသို့လည်း တွန်ဂါတာက ငေါက်လိုက်သည်။
သူသည် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“ဟေ့ ငါ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းတို့ သိရဲ့လားကွ၊ မင်းတို့ဟာ
အောက်စိုင်းစိုင်း အောက်တန်းကျတဲ့ ကောင်တွေပဲ”

တွန်ဂါတာက ဤသို့ ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်သဖြင့် စစ်သားများသည်
ရှုံ့သွားကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။ သူတို့သည်
အကြည့်စာကားဆီသို့ အကြည့်တောင်းသလို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက မှောင်ရိပ်ထဲမှထွက်လာရာ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ
ချက်ချင်း မှတ်မိလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျား ဖြစ်နေတာကိုး၊ ခင်ဗျားက ပါးကွက်အာဏာသား
အကြီးအကဲဆိုပါတော့”

တွန်ဂါတာက သရော်သလို ပြောလိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာသည် လျစ်လျူရှုလျက်
သူ့ထံသို့လာအား

“ဟေ့...ဒီကားကြီးကို ဖွင့်လိုက်ကြစမ်း”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
သူ၏ မျက်လုံးများကတော့ ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်

လေသည်။
ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာကလည်း လုံးဝ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့ဟန် မရှိဘဲ ဗိုလ်ချုပ်

ဖွန်ဂါဘီရာအား ရဲရင့်တည်ကြည်စွာပင် ပြန်ကြည့်နေသည်။
တစ်ဦးက ရှိမှာတိုင်းရင်းသား၊ ကျန်တစ်ဦးက မာတာဘယ်လီ လူမျိုး

သဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကိုက်စားချင်လောက်အောင် စက်ဆုပ်မုန်းတီးသူနှစ်ဦး
မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ စိတ်ဓာတ်အင်အားချင်း ပြိုင်နေသည်နှင့် တူနေလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် စိတ်ဓာတ်အင်အား ကြီးမားသူချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ဩဇာတိက္ကမ
လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ဦး

တို့တူမျှဆိုင်ရာ ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းပြီး စစ်မြေပြင်၌ ရင်ဆိုင်နေကြသူ အာဖရိက
တိုင်းရင်းသား စစ်သူကြီးနှစ်ဦးနှင့် တူနေပေသည်။

ခရိတ်သည် လင်းရီဗာကားပေါ်မှဆင်း၍ ရှေ့သို့ လျှောက်ထွက်လာရာမှ
အောက်ကားနားသို့ အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန်လျက် အလွန်အံ့အား

သင့်နေမိလေသည်။ ယခုမြင်ရသော မြင်ကွင်းမျိုးကို သူသည် မည်သည့်အခါကမှ မမျှော်လင့်မိခဲ့သောကြောင့် အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် တွန်ဂါတာတို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်ရသည်မှာ ခေတ်မီ လက်နက်များ မပေါ်မီက အာဖရိကတိုင်းရင်းသား လူမည်း သူရဲကောင်းများလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်ကြတော့မည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း စစ်သားများသည် ထရပ်ကုန်တင်ကားကြီးပေါ်မှ ဘောထုပ်ကြီးများ၊ သစ်သားပေါင်ရိုက်ထားသော ကုန်သေတ္တာကြီးများကို သယ်ယူထမ်းချလျက် ရှိကြလေသည်။ သစ်သားသေတ္တာကြီးတစ်ခုသည် ကားပေါ်မှ မြေကြီးပေါ်သို့အကျတွင် ကွဲပျက်သွားရာ အတွင်းမှ ဆင်စွယ်ကြီးများ ထွက်လာလေသည်။

စစ်သည်တစ်ဦးက ဘောထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အလွန်အမိုးတန်သော သားမွေးများနှင့် ကျားသစ်ရေများကို သေသပ်စွာထုပ်ပိုးထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ ခိုးထုတ်ရန် အထူးတလည် ပီရိဇာ ထုပ်ပိုးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဟာ အလွန်ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားပဲ၊ ရဲဘော်တို့ မာတာဘယ်လီ သတ္တဝါကို ဖမ်းလိုက်ကြတော့”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ဝမ်းသာအားရ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တွန်ဂါတာသည် အလွန် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာအား စိန်ခေါ်သလို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီပြဿနာရဲ့ အဖြစ်မှန်က ဘယ်လိုဆိုတာ ကျုပ်မသိပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင် ခင်းဗျားကိုပဲ အကြီးအကျယ် တုံ့ပြန် ဂယက်ရိုက်မှာ သေချာတယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မာတာဘယ်လီ သတ္တဝါလို တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းပြောတယ်။ ခင်ဗျားကကော ဘာမို့လို့လဲ။ ခင်ဗျားဟာ ရှိနှာလူမျိုး ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်ရဲ့ သားမဟုတ်လား”

ဤသို့ တွန်ဂါတာက ရဲရင့်တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်လျှင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဆက်လက် မဖြစ်လိုဟန်ဖြင့် သူ၏ တပ်သား ရဲဘော်များအား “ဟေ့ သူတို့ကို ဖမ်းခေါ်သွားကြတော့လေကွာ”ဟု ဟစ်အော် အမိန့်ပေး လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် တွန်ဂါတာ၏မျက်နှာက တည်ကြည်လေးနက်သော ဣန္ဒြေဆောင်နေသည့်ပြင် ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားသူ၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ ပြင်းထန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေလေရာ တတိယ တပ်မဟာမှ စစ်သားများသည် ရုတ်တရက် ရှေ့မတိုးဝံ့ဘဲ ဆုတ်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

ဆယ်လီသည် လင်းရီဇာ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ကုန်တင်ကားကြီးပေါ်မှ တွေ့ရှိသော သားမွေးများ၊ ကျားသစ်ရေများကို အနီးကပ် ကြည့်လိုသဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားလေသည်။ ယင်းသို့သွားစဉ် သူမသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တွန်ဂါတာ၏ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဆယ်လီ၏ကိုယ်သည် တွန်ဂါတာနှင့် သူ့အား ဖမ်းမည့်
အကြောင်းတွင် ကာထားသလို ဖြစ်သွားရာ ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာသည် အလွန်အံ့ဩဖွယ်
အောင်လောက်အောင် လျှပ်တစ်ပြက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ မျက်စိဖြင့်
ကြည့်၍ မမြင်နိုင်လောက်အောင် လျင်မြန်သည့် မြေဟောက်တစ်ကောင်၏
အောက်သို့ပင် ဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာသည် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူ ဆယ်လီ၏ လက်မောင်းကို
ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်၌ကျနေသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုပါ သွက်လက်စွာ
ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဆယ်လီ၏ ကိုယ်ကို မိမိရှေ့မှာ ကာထားလိုက်သည်။
ထိုအခါအားဖြင့် တွန်ဂါတာသည် ဆယ်လီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေးခေတ်စစ်သည်များ
ကဲ့သို့ ဦးလ်ခေါ် ဒိုင်းသဖွယ် အသုံးပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သည်များသည် ရုတ်တရက် အငိုက်မိသလို ခံသွားရ
ရသည်။ သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာအနေအထားကလည်း ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့်
တွန်ဂါတာအား ပစ်လိုက်ပါက မိမိတို့ လူတစ်ယောက်ယောက် ထိမှန်သွားနိုင်သောကြောင့်
အတိတ်ရက် ဘာလုပ်မှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဟေ့...ရဲဘော်တွေ၊ မင်းတို့ မပစ်ကြနဲ့၊ ဒီ မာတာဘယ်လီ ခွေးသားကို
အင်တိုင်း လက်ရဖမ်းမယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်စဉ် ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာသည် လက်တစ်ဖက်
ဖြင့် ဆယ်လီအား ဖမ်းချုပ်ကိုင်ထားလျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
ဖွန်ဂါဘီရာအား ချိန်ထားကာ လင်းရိုဗာ ကားဆီသို့ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

လင်းရိုဗာကားမှာ အင်ဂျင်စက် နှိုးထားလျက်ပင် ရှိနေသည်။

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထွက်ပြေးလို့ လွတ်မြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဘက်စလုံး လမ်းတွေပိတ်ဆို့ထားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လူတစ်ရာကျော်လည်း
အတိတ်တယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဖမ်းဖို့စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ။ အခုမှပဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
အောင်တယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ဟစ်အော်ပြောလိုက်သော်လည်း တွန်ဂါတာသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ
သူ၏ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်သို့ ချိန်လိုက်သည်။
ထိုအခါပစ်တော့မည်ဟန်ဖြင့် ပြင်ဆင်လိုက်ပုံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာ၏ နောက်နားတွင် ရှိနေရာရိုင်ဖယ်သေနတ်၏
အလှုပ်ကို ဆွဲခါနီး စက္ကန့်ပိုင်းအလိုတွင် တွန်ဂါတာသည် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ဝမ်းဗိုက်တည့်
တည့်သို့ ချိန်ထားရာမှ ဘေးဘက်သို့ တစ်လက်မခန့် ရွေ့ပြောင်းချိန် လိုက်သည်ကို
သတိပြုလိုက်မိလေသည်။ ပြီးတော့မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်၏ ခလုတ်ကို ဆွဲ၍ ပစ်လိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာအား မထိမှန်အောင် တမင်သက်သက် ကပ်လွဲ၍ ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလေသည်။

သေနတ်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်းသွားလျက် (မောင်းပြန်သေနတ် ဖြစ်၍) အဆက်မပြတ် ထွက်လာသော ကျည်ဆန်များသည် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ နောက်နား ရှိ ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးအား တိုက်ရိုက် ထိမှန် ကုန်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် သေနတ်ကျည်ဆန်များကို တိမ်းရှောင်ရန် သူ၏ကိုယ်ကို ဘေးသို့ တိမ်းရှောင်ရင်း ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီး အနီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

တတိယ တပ်မဟာမှ စစ်သားများသည်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ခြေဦးတည့်ရာ တိမ်းရှောင်ပြေးကြလေရာ သူတို့အချင်းချင်း ထိမှန်နိုင်သည့် အန္တရာယ် ရှိသောကြောင့် သေနတ်များကို မပစ်ခတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ယင်းသို့ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေစဉ် တွန်ဂါတာသည် ဆယ်လီအား လင်းရိုဗာကားပေါ်သို့ အတင်းဆွဲတင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ယာဉ်မောင်းနေရာသို့ ခုန်တက်ကာ လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မပစ်ကြနဲ့၊ ငါက ဒီလူ့ကို အရှင်ဖမ်းချင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက သူ၏စစ်သည်များအား လှမ်းအော်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် စစ်သားတစ်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဟန် မတူဘဲ လင်းရိုဗာကားကို ရပ်တန့်ထားဆီးရန် အတွက် ကားရှေ့မှ ကာဆီးပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာသည် ကားကို လုံးဝမရပ်ဘဲ အတင်းဆက်မောင်းသွားရာ စစ်သား၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို တိုက်ပြီး လဲကျသွားစဉ် လင်းရိုဗာကားသည် လူပေါ်မှ ဖြတ် ကြိတ်လျက် တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ဘာမျှမစဉ်းစားဘဲ လျှပ်တပြက် လှုပ်ရှားလျက် ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာ စီးလာသော မာစီးဒီးကားပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာတက်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း မောင်းထွက် လေသည်။

ဒီဂရီ (၁၈၀) ကွေ့လိုက်ပြီးနောက် ရှေ့မှ ထွက်သွားသည့် လင်းရိုဗာ ကား နောက်သို့ စက်ကုန်ဖွင့်လျက် မောင်းလိုက်သွားလေသည်။

မာစီးဒီးကား၏ အင်ဂျင်စက်မှာ အလွန်အားကောင်းသဖြင့် ခရိတ်က ဆီထိန်း ခလုတ် (လီဗာ)ကို နင်းလျှင် နင်းသလောက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလေသည်။

“ခရိတ်... ခရိတ်... နေပါဦး”

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက လှမ်းအော် ပြောလိုက်သော်လည်း ခရိတ်သည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ မာစီးဒီးကားကြီးကိုသာ အာရုံစိုက်၍ ဆက်မောင်းသွားလေသည်။

ကြာမီ ခရိတ်သည် ရှေ့မှသွားနေသော လင်းရီဗာကား၏ နောက်မီး အနီရောင်များကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

မာစီးဒီးကားမှာ အင်ဂျင်စက် အားကောင်းသည့်ပြင် အော်တိုမစ်တစ် ဂီယာများ ထည့် ပါရှိသဖြင့် ခရိတ်လည်း ထိုဂီယာကို အသုံးပြုပြီး မောင်းလိုက်သောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့မှ လင်းရီဗာကားကို မီလာလေသည်။ ကားနှစ်စီး၏ အကွာအဝေး သည် နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

သို့သော် လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ဖုန်များ ပြီး မီးခိုးကဲ့သို့ မှောင် သွားရာ ခရိတ်သည် မတတ်သာဘဲ ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ရလေသည်။ ယင်းသို့ အရှိန်လျှော့လိုက်ခြင်းကြောင့်လည်း လမ်းကွေ့ရှိ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွား နိုင်သည့် အန္တရာယ်မှ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့လေသည်။

ရှေ့မှ လင်းရီဗာကားနှင့် ကိုက်လေးရာခန့်သာ ကွာဝေးတော့ရာ ခရိတ်သည် မာစီးဒီးကား၏ ရှေ့မီးလုံးကြီးများ အလင်းရောင်တွင် လင်းရီဗာကားပေါ်မှ ဆယ်လီကိုပင် လှမ်းမြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူမသည် ကားပေါ်မှ အရဲစွန့်ပြီး ခုန်ချရန် ဟန်ပြင်နေလေသည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကားမောင်းနေရာမှ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆယ်လီအား အတင်းဖမ်းဆွဲ၍ ကားထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်စေပုံကိုလည်း ခရိတ်က မြင်နေရလေသည်။

ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဆယ်လီ၏ ဦးခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော စကားပေါ် အညစ်အကြေးသည် ပြုတ်ထွက်ကာ အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုနောက် ဖုန်များ ထလာပြီး လင်းရီဗာကားကို ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့ချေ။ ခရိတ်သည် ရှေ့ကားပေါ်၌ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါသထွက် ထားမိသည်။ ထိုအချိန်၌ သူသည် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ (သူနှင့် တစ်ချိန်က အလွန် ဆင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူ မိတ်ဆွေ)အား အကြီးအကျယ် စက်ဆုပ် မုန်းတီးစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်၍လည်း ခရိတ်သည် မာစီးဒီးကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလျက် လင်းရီဗာကားနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လင်းရီဗာကားနှင့် ကိုက်သုံးရာခန့်သာ ကွာဝေးတော့ရာ ခရိတ်က မာစီးဒီးကားကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ကားချင်း နီးသည်ထက် နီးလာလေသည်။

နောက် လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ကားချင်း အလွန်နီးကပ်လာသဖြင့် ဆယ်လီကိုပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူမသည် နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်၍ မာစီးဒီးကား လှမ်းကြည့်နေသည်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။

သူမ၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိတော့သလို ပြူဖပ်ပြူရော်ဖြစ်လျက် ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များသည်လည်း ၂ ရီဖရဲ ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်ထပ် လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်သဖြင့် ရှေ့မှ လင်းရီဇာကားသည် ခေတ္တပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

ခရိတ်လည်း ကားကို အရှိန်မလျော့ဘဲ စက်ကုန်ဖွင့် မောင်းလိုက်သွားသည်။

လမ်းကွေ့ကို ချိုးလိုက်ပြီးနောက် မကြာမီပင် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စစ်သားများက လမ်းပိတ်ဆိုထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သုံးတန်စစ်ကားကြီးတစ်စီးကို လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ရပ်ထားပြီး ကား၏ ဆားနစ်ဖက်နှစ်ချက်တွင်လည်း သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ ခုတ်လှဲ၍ ပိတ်ဆိုထားလေသည်။

ထို့ပြင် သံမဏိကြိုးကြီးများလည်း ဖြတ်၍ ကာရံထားသေးရာ ဤသို့ လမ်းပိတ်ဆိုထားခြင်းကို မည်သည့် ယာဉ်မှ ဝင်တိုက်ဖြတ်ကျော်၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ခရိတ်က တထစ်ချ တွက်မိလေသည်။

လမ်းပိတ်ဆိုထားသည့်နေရာ ရှေ့တည့်တည့်တွင် စစ်သားငါးဦးတို့ တန်းစီ မတ်တတ်ရပ်ကာ သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ဝှေ့ယမ်းလျက် လင်းရီဇာကားအား ရပ်တန့်ရန်အချက်ပြနေကြလေသည်။

စစ်သားများက စတင် မပစ်ခတ်ဘဲနေပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ရေဒီယိုဖြင့် ညွှန်ကြားထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ခရိတ်က ယူဆမိလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား လင်းရီဇာကားပေါ်မှ ဆယ်လီအဖို့ မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမားနေကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ အချိန်မရွေး သူမ၏ လှပအချိုးကျသော ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ သေနတ်ကျည်ဆန်များ ဒလဟော လာရောက်ထိမှန်နိုင်ပေသည်။

“ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ကြောင့် စစ်သားတွေ မပစ်ပါစေနင့်”

ဤသို့လည်း ခရိတ်သည် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ သူ၏ မာစီးဒီးကားသည် ရှေ့မှ လင်းရီဇာကားနှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်သာ ကွာဝေးတော့သည်။

လမ်းပိတ်ဆိုထားသည့်နေရာမှ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ၊ လမ်း၏ လက်ယာဘက်တွင် မြေနှိမ့်နေသော တစ်နေရာ ရှိလေသည်။ မြေနှိမ့်နေပုံက ချိုင့်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

တွန်ဂါတာသည် လင်းရီဇာကားကို ရုတ်တရက် လက်ယာဘက်သို့ ကွေ့ကာ အထက်ပါ ချိုင့်ကြီးတွင်းသို့ မောင်းဆင်းလိုက်သည်။ ချိုင့်၏ တစ်ဖက်တွင် မြက်ပင်

ကြီးများရှိနေရာ တွန်ဂါတာသည် မြက်ပင်ရှည်များကြားသို့ ဆက်လက် မောင်း
သွားလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် မာစီဒီးကာဖြင့် ချိုင့်ကြီးအတွင်းသို့ ဆင်းမောင်းရန် မဖြစ်နိုင်
ကြောင်း သိသဖြင့် အကြံရခက်နေလေသည်။ ကား၏ကြမ်းခင်း အလွန်နိမ့်သဖြင့်
ချိုင့်ကြီးထဲသို့ ဆင်းလိုက်ပါက မလွတ်ဘဲ ဆက်မောင်း၍ ရမည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် မာစီဒီးကာကို ချိုင့်ဝှမ်းကြီး၏ နှုတ်ခမ်းနားတွင် ထိုး
ချလိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းကာ ချိုင့်ဝှမ်း၏ လက်ယာဘက်ကမ်းသို့
ပြေးသွားလေသည်။

လင်းရီဗာကားသည် ရှေ့ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် ရောက်နေလျက် အလွန်
ကြမ်းတမ်းပြီး မညီမညာဖြစ်နေသော မြေကြီးပေါ်တွင် ခက်ခဲစွာမောင်းလျက် ရှိသည်။
ခရိတ်သည် ခြေကုန်သုတ်၍ တအားပြေးလိုက်သွားလေသည်။

လင်းရီဗာကားပေါ်မှ တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်ကို လှမ်းမြင်သည်တွင် လက်
ဆစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မြှောက်၍ ချိန်လိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူကို
ဆယ်လီက မြင်သဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးဖြင့် သေနတ်ပြောင်းကို အတင်းဖိချရင်း
တွန်ဂါတာထံမှ သေနတ်ကို လုယူရန် ကြိုးစားလေသည်။

တွန်ဂါတာလည်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကားမောင်းရင်း တစ်ဖက်က ဆယ်လီအား
ချွန်းဖယ်ပစ်လေသည်။ ဆယ်လီက အလျှော့မပေးဘဲ ဆက်လက်၍ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
ချွန် ကြိုးစားပြန်သောအခါ တွန်ဂါတာသည် သူမ၏ နားရွက်အောက်နားဆီသို့
ဆက်ဝါးစောင်းဖြင့် တအား ခုတ်ချလိုက်သည်။ ဆယ်လီခမျာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားကာ
ငြိမ်နေတော့သည်။

တွန်ဂါတာလည်း လင်းရီဗာကားကို ဆက်၍ မောင်းသွားလေသည်။
ယင်းသို့ လမ်းဘေးရှိ ချိုင့်ကြီးကို ဖြတ်မောင်းသွားခြင်းအားဖြင့် စစ်တပ်က
ဆမ်းပိတ်ဆိုထားသည့်နေရာကို ကျော်လွန်သွားလေရာ တွန်ဂါတာသည် သဘောကျ
အန်ဖြင့် ကားကို မြန်မြန်မောင်းရန် ကြိုးစားလေသည်။

သို့ရာတွင် မကြာမီ ဆယ်ပေခန့်နက်သည့် နောက်ထပ် ချောက်ကမ်းပါးကြီး
ဆစ်ခုသို့ ရောက်သွားပြန်ရာ တွန်ဂါတာသည် ကားကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ချောက်ကြီး
ထဲသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။

ခရိတ်လည်း အတင်း ပြေးလိုက်သွားသည်။
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကား ဆယ်ပေခန့်နက်သည့် ချောက်၏ အောက်ဘက်
တွင် လင်းရီဗာကားသည် တိမ်းမှောက်ခြင်း မရှိဘဲ ကြောင်ကျကျသလို ကျသွားကာ
အလေးဘီးဖြင့် တည့်မတ်ထောင်လျက်ပင် ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကားစတီယာရင်အပိုင်းနှင့် တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာ တိုက်မိသဖြင့် ပါးစပ်တွင် သွေးများ ထွက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူသည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကားကို ဆက် မောင်းရန် ကြိုးစားပြန်သည်။

ခရိတ်လည်း ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဆယ်ပေမြင့်သည့် ချောက်ကမ်းပါးနှုတ်ခမ်းမှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။ အောက်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူသည် လင်း ရိုဗာကားဆီသို့ ဆက်ပြေးသွားကာ ကားပေါ်တက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လင်းရိုဗာကားသည် မောင်းထွက်နေပြီဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် ကား ပေါ်ရောက်အောင် မတက်နိုင်ဘဲ ရေဒီယိုစက်ကိုသာ ကိုင်မိသဖြင့် အတင်းဖမ်းဆွဲထားရင်း ပါသွားလေသည်။

လင်းရိုဗာကားသည် အရှိန်ရလာပြီ ဖြစ်သည်။ ခရိတ်သည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကားပေါ်မှ ရေဒီယိုစက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသော်လည်း ခြေနှစ်ဖက်က မြေပြင်မှ လွတ်လျက် တွဲလောင်းဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း လမ်းပိတ်ဆိုရာနေရာမှ စစ်တပ်သုံး ထရပ်ကားကြီးသည် လည်း နောက်မှ လျင်မြန်စွာ မောင်းလိုက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာသည် လင်းရိုဗာကားနောက်မှတွယ်လိုက်လာသူ ခရိတ်အား ကား ပေါ်မှ လွင့်ကျစေရန် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကွေ့ကောက် မောင်းလေသည်။ ခရိတ်ကလည်း လွင့်မကျအောင် အထူးသတိထားလျက် အတင်းဆက်လက် တွယ်ထားလေသည်။

လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ရောက်လျှင် တွန်ဂါတာက မော်တော်ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလျက် ဘီးနှစ်ဘီးသာ မြေပြင်ကိုထိပြီး နှစ်ဘီးက မြေပြင်မှလွတ်အောင် ခပ် ကြမ်းကြမ်း ကွေ့မောင်းသွားရာ ခရိတ်မှာ လွင့်စဉ်ကျမသွားအောင် မနည်း ကြိုးစား တွယ်ထားလိုက်ရပြန်သည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အလွန်နာကျင်လျက် ရှိနေ ပြီဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်ရာ လင်းရိုဗာကားသည် ဇမ်ဘောဇီမြစ်နှင့် နီးလာပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

မြစ်ကို ဖြတ်ကူးထားသည့် တံတားသည် နယ်စပ်ပင်ဖြစ်ရာ နယ်ခြားကျော်ပြီး ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ နယ်နိမိတ်ပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာတို့ အစိုးရအနေဖြင့် နယ်စပ်ကျော်လျှင် မည်သို့မှ လည်း အရေးယူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ယခုဆိုလျှင် တွန်ဂါတာသည် ဆယ်လီအား ဓားစားခံအဖြစ် ဖမ်းမိထားသဖြင့် နယ်စပ်သို့ ရောက်နိုင်ရန် အလားအလာ ရှိနေပေသည်။

ယခု အခြေအနေတွင် ခရိတ်က လက်လျှော့လိုက်ပါက တွန်ဂါတာ လူထိ မြောက်သွားရန် သေချာသလောက် ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်သည် လက်

မင်းများ ပြင်းစွာ နာကျင်လျက် အလွန်ပင်ပန်းနေလင့်ကစား လက်မလျှော့ရန် နှိုးမြတ်ကာ ဇွတ်ပင် အားတင်း၍ တွယ်ကပ်ထားလိုက်သည်။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ကားပေါ်သို့ ရောက်အောင်တက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ ဆယ်လီသည် သတိရနေသော်လည်း တွန်ဂါတာက လက်ဝါးစောင်းဖြင့် အရာတေးသိုင်းပညာနည်းအရ) တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသောဒဏ်ကြောင့် မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေရှာသည်။

တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်က ကားပေါ်တက်ရန် ကြိုးစားနေသည်ကို သတိပြုမိ သဖြင့် ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခါလှုပ်သလို ကွေ့မောင်းလိုက်ပြန်ရာ ခရိတ်သည် ထင်ရိတကား၏ တစ်ဖက်ဘေးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကတော့ အတင်း ဆုပ်ကိုင်တွယ်ထားလျက်ပင် ရှိလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် လင်းရိတကားကို လမ်းတစ်နေရာရှိ ကျောက်တုံးနံရံများဖြင့် နှိပ်သည့် ချောက်ကမ်းပါးဘေးနားသို့ ကပ်၍မောင်းလိုက်ပြန်သည်။ ကားနှင့် ကျောက်တုံး နံရံ ဖွတ်ကပ်မောင်းခြင်းအားဖြင့် ခရိတ် ညှပ်ပိတ်မိကာ ပြုတ်ကျသွားစေရန် ကြံစည် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်ကလည်း အန္တရာယ်ကို မြင်သဖြင့် လျင်မြန်စွာ ခြေနှစ်ဖက်ကို ကွေး၍ မြောက်တင်ထားလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား မော်တော်ကားနှင့် ကျောက်တုံးနံရံ တွယ်ကပ်ဆွဲသွားစဉ် ခရိတ်၏ သစ်သားခြေတုသည် ညှပ်မိသွားလေရာ ခြေတု၏ အစိတ်တစ်ဒေသ ကြေမွပျက်စီးသွားလေသည်။ ခြေအတုမဟုတ် ခြေထောက်အကောင်း သာ ဖြစ်ပါက မည်သို့ ဖြစ်သွားမည်ကို မတွေးဝံ့အောင်ပင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဤတွင် ခရိတ်သည် ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်လာမိကာ ရှိသမျှ အင်အားကို ညှစ်ထုတ်၍ ကားမောင်းနေသူ တွန်ဂါတာ၏ လည်ပင်းကို နောက်မှနေ၍ လက်မောင်းဖြင့် ခြိတ်ညှစ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူသည် တွန်ဂါတာအား အသေသတ်ပစ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် ကားမောင်းဖြင့် လည်ပင်းကို တအား ညှစ်ထားလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာလည်း အသက်ရှူကျပ်လာပြီဖြစ်၍ မည်သို့မှမတတ်သာဘဲ လက် မှိတ်လုံး ကား၏စတီယာတိုင်ကို ကိုင်ထားရာမှ လွတ်လိုက်မိတော့သည်။ လင်း ရိတကားသည် အထိန်းအကွပ်မရှိတော့ဘဲ ကွေ့ကောက်သွားနေရာ လမ်းကွေ့တစ်နေရာ သို့ အရောက်တွင် လမ်းဘေးရှိ ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ကားပေါ်မှ လွင့်ထွက်ကျသွားလေသည်။

လင်းရိတကားသည် ဘေးတိုက်တစောင်း လဲကျနေသည်။ ရှေ့မီးလုံးကြီးများ ထင်လျက် ရှိသေးသဖြင့် မီးရောင်တွင် ဆယ်လီသည် မလှမ်းမကမ်း မြေပြင်ပေါ်၌

အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် လဲကျနေလေသည်။ သူမ၏ နဖူးဆံစကြား၌ သွေးများလည်း စိုနေလေသည်။

ထိုအခိုက် မှောင်ရိပ်ထဲမှ တွန်ဂါတာသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်လျက် ထလာလေသည်။ ကားမှောက်သွားခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ချောက်ချားသလိုဖြစ်နေပြီး နာကျင်နေသော လည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နှိပ်ရင်း လျှောက်လာလေသည်။

ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာကိုမြင်လျှင် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာပြန်ကာ လူချင်း အတင်းဝင်လုံး၍ တိုက်ခိုက်လေသည်။

အတိတ်ကာလ တစ်ချိန်က ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာသည် ခင်မင်သော လူငယ်များအဖြစ် ကစားကြရင်း အပျင်းပြေ နပန်းလုံးသတ် ကစားခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုစဉ်ကပင် တွန်ဂါတာသည် အလွန် ခွန်အားကြီး သန်မာသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က သိရှိခဲ့လေသည်။

ယင်းအချက်ကို ခရိတ်သည် မေ့လျော့နေခဲ့ရာ ယခု လူချင်းပူးသတ်နေတော့မှ တွန်ဂါတာ၏ ခွန်အားဗလကို သတိရလေသည်။ အရေးထဲ ခရိတ်က ခြေတစ်ဖက်သာ အကောင်းရှိသဖြင့် လူချင်းလုံးသတ်ရာတွင် တစ်ပန်းရှုံးနေလေသည်။

နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးလျက် မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားချိန်တွင် ခရိတ်သည် အထူးကြိုးစား၍ တွန်ဂါတာအား မလွတ်ဘဲ အတင်းဖမ်းချုပ်ထားလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ ဖြတ်ထားရသော ခြေတစ်ဖက်၏ အငုတ်ဖြင့် တွန်ဂါတာ၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းသို့ အတင်းတိုက်လေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ပြင်းစွာ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာ ခံစားရလျက် သိသိသာသာ အားပျော့သွားလေသည်။ ခရိတ်လည်း အကြိတ်တစ်ခု ရသဖြင့် လျင်မြန်စွာ လူချင်းစွာ လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရှိန်နှင့်ပြေးကာ သူ၏ ဖြတ်ထားသော ခူးဆစ်ငုတ်တို့နှင့် တွန်ဂါတာ၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့် တအား ပစ်ဆောင့်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အရှိန်က ပြင်းလှသည့်ပြင် ရင်ဘတ်အလယ် (နှလုံးရှိရာ)သို့ တည့်တည့် ထိသွားသဖြင့် တွန်ဂါတာသည် ပုံလျက်သား နောက်ပြန် လဲကျသွားကာ ငြိမ်သက်နေတော့သည်။

ခရိတ်သည် လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြီး တွန်ဂါတာ၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်ပြန်လေသည်။ ကြာရှည် ဆက်ညှစ်လိုက်ပါက တွန်ဂါတာသည် ဧကန်မုချ သေသွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ခရိတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩမိလေသည်။ မလှုပ်မယှက် ပက်လက်လဲနေသူ တွန်ဂါတာအား ဆက်ပြီး လည်ပင်းညှစ်လိုက်ရုံနှင့် သေသွားမည်မှာ သေချာသော်လည်း ခရိတ်၏ စိတ်များသည် ရုတ်ခြည်း

ပြောင်းလဲလာသည်။ တစ်ချိန်က ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သူ တွန်ဂါတာအား အသေ
ဆတ်ရက်တော့ချေ။

တွန်ဂါတာအနေဖြင့် ယခု မည်မျှပင်ပြောင်းလဲကာ ဆိုးသွမ်းစေကာမူ ခရိတ်
သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ မသတ်ရက်သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ဘာကြောင့် တွန်ဂါတာ၏ လည်ပင်း ညှစ်ထားသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်ရုပ်
ပျက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ဆယ်လီ လဲကျနေရာသို့ သွားပြီး သူမအား ယုယစွာ
ချေထုလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှ သွေးစသွေးနုများကိုလည်း လက်ဖြင့် အသာ
ဆတ်ပေးလိုက်သည်။

မကြာမီ တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သားများသည် ထရပ်ကားကြီးဖြင့် ရောက်ရှိ
လာလေသည်။

ဆယ်လီသည် သတိရလာဟန်ဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေသည်။
ခရိတ်လည်း သူမမျှာ သေအံ့ဆဲဆဲဘေးမှ လွတ်မြောက်လာသည်ကို အလွန်
အံ့ဩသွားမိလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ကြင်နာယုယစွာ ပွေ့ဖက်ထားပြီး-
"ဆယ်လီ၊ ဆယ်လီ ဒါလင်၊ ငါလေ မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်"ဟု ခပ်
အေးအေး ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၆)

ဆယ်လီမျှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့် အလူးအလဲ ဝေဒနာ ခံစားနေရရှာသည်။ နံရိုး
အောက်က ကျိုးသွားသည့်ပြင် ညာဘက် ခြေချင်းဝတ်နေရာ၌ အကြောထုံးကာ
အလွန် နာကျင်လျက် ရှိလေသည်။ တွန်ဂါတာက လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်လိုက်ခြင်း
သည် ဒဏ်ကြောင့် လည်ပင်းမှာလည်း ပူးရောင်ကာ နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ရှိသည်။

သို့သော် ဦးခေါင်းခွဲတွင် သွေးထွက်လောက်အောင် ရရှိသည့် ဒဏ်ရာက
အပြစ်လောက်ဘဲ သေးငယ်သဖြင့် တော်သေးသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ဓာတ်မှန် ရိုက်
ကြည့်တော့လည်း ဦးခွဲအတွင်း ဘာမျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက်ခြင်း မရှိကြောင်း
သိရသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် ဆယ်လီ
သည် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၏ သီးသန့်ခန်းတွင် တက်ရောက် အနားယူနေရလေသည်။

ယင်းအခန်းတွင် ရှိနေစဉ်မှာပင် အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရိုဆိုသူက ဆယ်လီအား လာရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။ ခိုရိုသည် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ၏အမှုကို တရားစွဲဆို တင်ပို့ရာတွင် အစိုးရဘက်မှ တာဝန်ယူ လျှောက်လဲရမည့် ရှေ့နေကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဝတ်လုံတော်ရဘွဲ့ ရရှိခဲ့သူ ဥပဒေပညာရှင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

“စွဲဆယ်လီခင်ဗျား၊ ကျုပ်အနေနဲ့ အခုလာတွေ့ရတာက ခင်ဗျားက စောစော ပိုင်းက ရဲတပ်ဖွဲ့ အရာရှိတွေကို ပြောပြခဲ့တဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်တဲ့အတွက် လာရောက်တွေ့ဆုံရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက် တစ်ခုက ခင်ဗျားဟာ ဒီအမှုမှာ အလွန်အရေးပါတဲ့ သက်သေတစ်ဦးဖြစ်နေလေတော့ ကျုပ်က အစိုးရရှေ့နေအနေနဲ့ ခင်ဗျားထွက်ဆိုမှာကို တစ်မျိုးတစ်ပုံဖြစ်အောင် ဩဇာ အသုံးပြုခြင်း၊ စည်းရုံးသွေးဆောင်ခြင်းတို့ လုံးဝ လုပ်မှာမဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင် ပြောပြထားချင်ပါတယ်”

ရှေ့နေကြီး ခိုရိုက ဤသို့ ရှင်းလင်းပြောပြပြီးနောက် ဆယ်လီနှင့် ခရိတ်တို့အား အစီရင်ခံစာအချို့ကို ထုတ်ပြလေသည်။ အစီရင်ခံစာများမှာ တွန်ဂါတာအား ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားခြင်းမှ ချက်ချင်း လွတ်ပေးရန် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့က အရေးဆို ဆန္ဒပြခြင်းများနှင့် ပတ်သက်သည့် အစီရင်ခံစာများ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းဆန္ဒပြပွဲများကို ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် လက်ရွေးစင် တတိယ တပ်မဟာစစ်တပ်ဖွဲ့ များက ဖြိုခွဲခဲ့ပုံများကိုလည်း အစီရင်ခံစာများတွင် ဖော်ပြထားလေသည်။

ရှိနာလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဟယ်ရယ်လ် သတင်းစာအယ်ဒီတာဖြစ်သူက အထက် ပါ သတင်းများကို သတင်းစာ၏ အလယ်စာမျက်နှာတွင် တမင်သက်သက် ထည့်သွင်း ဖော်ပြထားသည့် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများလည်း ဖိုင်တွဲ၍ ပူးတွဲပြထားလေသည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သတိထားဖို့က ဒီလူဟာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူအဖြစ် အရေးယူခံရခြင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒီလို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ကျူးလွန်သူ တစ်ယောက်ကို နိုင်ငံရေး အာဇာနည်တစ်ဦးဖြစ်အောင် ဖန်တီးတာကို ကျုပ်တို့ ဘယ် နည်းနဲ့မှ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရာဇဝတ်မှုပြစ်မှုတစ်ခုဟာ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုအသွင် ဖြစ်လာရင် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်း သိပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအမှု အမြန်ပြီးပြတ်လေ ကောင်းလေပဲခင်ဗျ”

ရှေ့နေကြီး ခိုရိုက ဆက်ပြောရာ ဆယ်လီနှင့် ခရိတ်တို့သည် ဘာမှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြသည်။ သူတို့၏စိတ်ထဲတွင်ကား တွန်ဂါတာ၏အမှုနှင့် ပတ်သက် ၍ အစိုးရဘက်မှ ကိုင်တွယ်ပုံကို အံ့ဩနေမိကြသည်။ ဇင်ဘာဘွဲ့အစိုးရသည် တွန် ဂါတာ၏အမှုကို အမြန်ဆုံး ကြားနာစီရင်ချင်သည့်ဆန္ဒ ရှိပုံရလေသည်။

သာမန်အားဖြင့် တရားရုံး၌ အမှုများ ကြားနာစစ်ဆေးခြင်းသည် အလွန် ကြာတတ်သည်။ အမှုတစ်ခု စစ်ဆေးမည့် ရက်ချိန်းကို ခုနစ်လခန့် ကြို၍ ချိန်းလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ယခု တွန့်ဂါတာ၏အမှုကို တရားရုံးချုပ်၌ ဆယ်ရက်အတွင်း စစ်ဆေးရန် ဆတ်မှတ်လိုက်သဖြင့် အံ့ဩမိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုကိစ္စကို အစိုးရရှေ့နေကြီးကပင် ရှင်းပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ တွန့်ဂါတာလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို အချုပ်တရားခံအဖြစ် ခုနစ်လ ဆက်ကြာအောင် ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ နောက်ပြီး သူ့ကို အချုပ်နဲ့မထားဘဲ အာမခံပေးပြီး ဆွတ်ထားပြန်ရင်လည်း သူ့ရဲ့နောက်လိုက် မာတာဘယ်လီလ်မျိုးတွေအပေါ် ဩဇာ ရှမ်းမိုးနိုင်တာမို့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ခရီးနှင့် ဆယ်လီတို့အဖို့ တွန့်ဂါတာ၏ အမှုအပြင် အခြားစဉ်းစားစရာ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်စရာ အလုပ်တွေ အများပင် ရှိနေလေသည်။

ဆယ်လီ၏ စက်ဆနာလေယာဉ်ကို လေကြောင်း ပျံသန်းရေး ဥပဒေအရ စစ်တစ်ထောင် ပျံသန်းပြီးလျှင် ပြန်လည် စစ်ဆေးခံပြီး လိုင်စင်အသစ်လဲလှယ်ရန်လည်း နိုင်သည်။ ယင်းသို့ လေယာဉ်ကို စစ်ဆေးခံရန် စစ်ဆေးရေးအရာရှိရုံး ဧင်ဘာဘေတွင် နေသဖြင့် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ဂျီဟာနစ္စဘတ်မြို့သို့ သွားရောက် စစ်ဆေးခံရမည် ဖြစ်လေသည်။

လိုင်စင်လဲရန် အချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ဆယ်လီကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်သဖြင့် ခရီးဆွေ လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်အား ဆယ်လီ၏ လေယာဉ်ကို တောင်အာဖရိကသို့ ဆောင်ယူသွားစေပြီး စစ်ဆေးခံရန် စီစဉ်လိုက်ရလေသည်။

“ကျွန်မဖြင့် လေယာဉ် မရှိဘူးဆိုရင် တောင်ပံကျိုးနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လို စောင့်ရမှာပဲရှင့်”

ဆယ်လီက ညည်းညူသလို ပြောရာ ခရိတ်ကလည်း-

“အေးပါ ငါနားလည်ပါတယ်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် ဆယ်လီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလျက် သူ၏ နှုတ်ထောက်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆောင့်ပစ်ချလိုက်မိလေသည်။

“ရှင် အခုလို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာကို ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ငါ့ခြေတုတ်ဖက် ပျက်စီးသွားရတဲ့အကြောင်း စကားစပ်မပြောချင်တော့ပါ ဆူး။ အထူးသဖြင့် ဒီအကြောင်းကို မင်းနဲ့ မဆွေးနွေးချင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ပြောရမှာပဲ။ ရှင်ခြေထောက်တုကို ပြုပြင်ဖို့ စီစဉ် ဆောင်ရွက်ဖို့ မဟုတ်လား။ ဘယ်တော့လောက် ပြီးမှာလဲ”

“သံရုံးက မော်ဂင်က သံတမန်စာအိတ်ကြီးထဲ ထည့်ပြီး အမေရိကန်ကို ပို့ထားလိုက်ပြီ။ နယူးယောက်မြို့ရောက်တော့ ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီက ဟော့ပံကင်အထူးကု ဆေးရုံက ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်တွေကို တာဝန်ပေး လုပ်ခိုင်းထားတယ်။ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

“အမှု စတင်စစ်ဆေးချိန်အမိ ပြန်ရောက်လာမယ် ထင်တာပဲ”

အမှုဆိုသည်မှာ ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာ၏ အမှုကို ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ယင်းအမှုမှာ အရေးကြီးဆုံးအမှုတစ်ခု ဖြစ်နေသည့်ပြင် လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားနေကြလေသည်။

ခရိတ်အဖို့မှာလည်း ကင်းလင်း မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကြီး စတင်လည်ပတ်ရေးနှင့် ဇမ်ဘောဇီမြစ်ရေများခေါ် တိုးရစွမ်းရည်စခန်း စတင်ဖွင့်လှစ်ရေး စသည့် ကိစ္စတွေများပြားနေလင့်ကစား ဆယ်လီရီရာ ဆေးရုံသို့ နေ့စဉ်သွားရောက် ကြည့်ရှုအားပေးနေရသဖြင့် အလုပ်တွေကို လှည့်မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

သူ့အဖို့ တစ်ခု ကံကောင်းသည်မှာ စိတ်ချရသော ဂရိနီဝေါလ်ဆိုသူ တစ်ယောက် ရှိနေခြင်း၊ ဆယ်လီကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခေါ်ယူထားသော ကင်ညာနိုင်ငံသား ပီကောဆိုသူ မန်နေဂျာတစ်ဦး ရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် ခရိတ်၏ လုပ်ငန်းတွေ အဆက်မပြတ် လည်ပတ်နိုင်လေသည်။

ခရိတ်သည် နေ့စဉ်လိုလို ထိုလူနှစ်ဦးနှင့် တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်စကားပြောလေ့ရှိသည်။ ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကမူ ဆယ်လီနှင့် နေ့စဉ် တွေ့နိုင်ရန် ဟာရာရေမြို့တွင်ပင် ဆက်လက်နေထိုင်လေသည်။

ဆယ်လီ ဆေးရုံမှ မဆင်းမီ ခရိတ်၏ ခြေတုအသစ် ရောက်ရှိလာလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆေးရုံသို့ သွားသောအခါ ခရိတ်က သူ၏ ဘောင်းဘီတစ်ဖက်ကို လှန်၍ ဆယ်လီအား ခြေတုအသစ်ကို ပြလေသည်။

“အခုဆိုရင် ငါက နဂို ပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ ပုံမှန် လှုပ်ရှားသွားလာလို့ ရပြီကွဲ့။ ဒါထက် မင်းရဲ့ ဦးခေါင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

ခရိတ်က ဆယ်လီ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မေးလိုက်သည်။

“ရှင်ခြေတုအတိုင်းပါပဲ။ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ ဆရာဝန်တွေကတော့ ကျွန်မကို နောက်သုံးလေးပတ်လောက်အထိ လုံးဝ အနားယူဖို့ပြောကြတယ်။ ကျွန်မက အနားမယူချင်ဘူးရှင်”

ဆယ်လီက ရယ်မော၍ ပြန်ပြောလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် သူမသည် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရလေရာ ဆယ်လီသည် ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်းကို လက်ကိုင်တုတ်အဖြစ် အသုံးပြုလျက် လျှောက်လေသည်။ ခြေချင်းဝတ်က နာကျင်လျက်ပင် ရှိသေးသောကြောင့် သူမသည် ရှုံ့မဲ့လျက် ရှိလေသည်။

“မင်းရဲ့ နံရိုးကျိုးခဲ့တဲ့ နေရာမှာကော နာကျင်တုန်းပဲလား”

ခရိတ်က ဆယ်လီ၏ အဝတ်အစားအိတ်ကို လင်းရီဗာကားပေါ် တင်ရင်း
လှိုက်သည်။

“သက်သာလာပါပြီ။ ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ အတင်းဖျစ်ညှစ်တာတို့ မလုပ်သမျှ
အသားထိုင်သာ ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းဘယ်သူမှ မဖျစ်ညှစ်ရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေ သတ်မှတ်
ထားတယ် ဆိုပါတော့။ ဟဲ...ဟဲ...”

ခရိတ်က ရယ်ကာမောကာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်း ဥပဒေဆိုတာ လူတွေက ချိုးဖောက်လေ့
ကြုံတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

ဆယ်လီက ဤသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ခရိတ်သည် သဘောကျ သွားမိလေသည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံ တရားရုံးချုပ်၏ အမှတ် (၂) တရားရုံးတော်သည် တစ်ချိန်က ရှိခဲ့
သော ဗြိတိသျှ တရားစီရင်ရေးစနစ်၏ အငွေ့အသက်များ ကျွန်ရှိလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

တရားသူကြီး၏ ထိုင်ခုံနောက်တည့်တည့် နံရံအပေါ်နားတွင် ဧင်ဘာဘွေနိုင်ငံ
ဆက် တံဆိပ်ကြီး ဆွဲချိတ်ထားပုံက ထည်ဝါခုံညားလှပေသည်။ သက်သေ အစစ်
အညစ်နေရာ၊ တရားခံနေရာသည့် နေရာတို့ကလည်း ဗြိတိသျှလက်ထက် တရားရုံးများ
ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

တရားသူကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ကား လူအများထိုင်ရန်
အဆံ့အဆွယ်ခုံတန်းရှည်များ ချထားလေသည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီးနှင့် သူ၏ လက်ထောက်များ၊ တရားခံရှေ့နေများသည်
အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က ကဲ့သို့ပင် ဝတ်ရုံနက်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

တရားသူကြီးကမူ အနီရင့်ရောင်ဝတ်ရုံကြီး လွမ်းခြုံထားလျက် အလွန်ခုံညား
ထည်ဝါလှပေသည်။

ဗြိတိသျှ လက်ထက်ကနှင့်မတူသော ခြားနားချက်တစ်ခုမှာ လူတွေ၏ အသား
ဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူလူမျိုးဟူ၍ လုံးဝမပါဘဲ တိုင်းရင်းသား လူမည်း
များသာ ရုံးခန်းအတွင်း၌ ရှိနေကြလေသည်။

ဝစ်စ်ခေါ် ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဆံပင်တု ဆောင်းထားပုံကအစ ဗြိတိသျှ အစိုးရ
လက်ထက် တရားရုံးတော်များတွင် မြင်ရလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုနေ့က တရားရုံးတော်အတွင်း လူသူပရိသတ် အထူးပင် စည်ကားပြည့်ကျပ်
နေရာ ထိုင်ခုံအလွတ်ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် လာရောက်နားထောင်
သူ ပရိသတ်သည် အထူးစည်းကမ်းရှိစွာ ထိုင်နေကြသည်။

ပရိသတ်အားလုံးလိုလို မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများဖြစ်ကြပြီး သူတို့သည် မိမိတို့နေထိုင်ရာဒေသ (မာတာဘယ်လီနယ်မြေ)မှ မိုင်ပေါင်းများစွာ ခရီးရှည်ကြီးကို တပင်တပန်း ဘတ်စ်ကားစီး၍ လာရောက်နားထောင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပရိသတ် အတော်များများက (ယခု အတိုက်အခံပါတီ) ဖြစ်နေသော ဇာပူ (ZAPU) နိုင်ငံရေးပါတီ၏ ရင်ထိုးတံဆိပ်များ တပ်ဆင်လာကြသည်။

ပရိသတ်အားလုံး ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြရာ တရားခံ တွန့်ဂါတာအား အစောင့်အရှောက်များက ခေါ်ထုတ်လာတော့မှသာ ပရိသတ်အချို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ တီးတိုးစကားပြောသံများ မသိမသာ ကြားရလေသည်။

ထိုအချိန်က တရားရုံး၏ နောက်နားမှ ဇာပူပါတီဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူ လူမည်း အမျိုးသမီးသည် ထ၍-

“ဘာယေတီ၊ နီကိုဆီ၊ နီကူလူ” ဟု မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ကြွေးကြော်သံကို ဟစ်အော်ရင်း ဇာပူပါတီဝတ်စုံ၏ ဓလေ့အတိုင်း လက်သီးဆုပ်ကာ အလေးပြုလိုက်လေသည်။

ဤတွင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်အရှောက်များ ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာပြီး လူမည်းအမျိုးသမီးအား ရုံးခန်းတွင်းမှ ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ တွန့်ဂါတာသည် တရားခံများထားရာနေရာ ဝက်ခြံအတွင်း၌ မတ်တတ်ရပ်နေပြီး အမျိုးသမီး၏ ဆန္ဒပြလိုက်ပုံကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း မျက်နှာက မည်သို့မျှ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ရှိပုံမရဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

အင်္ဂါရုပ်အားဖြင့် ခုံညားတည်ကြည်သလောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ကလည်း ထွားကျိုင်းသန်မာသူ ဖြစ်လေရာ တွန့်ဂါတာသည် ရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူအားလုံးအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်သူ တစ်ယောက်၏ အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးမည့် တရားသူကြီးမှာ တရားရုံးချုပ် တရားဝန်ကြီး ဒိုမာရာဝါဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။ ရှိနာလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှာခေါင်း ကောက်ကောက်နှင့် စူးရှသော မျက်လုံးများရှိသူ ဖြစ်သည်။ တရားခံများအား အပြစ်ဒဏ်ပေးရာတွင် မညာမတာပေးတတ်သူဟုလည်း နာမည်ကြီးသူဖြစ်လေရာ အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရီသည် ထိုတရားဝန်ကြီးက အမှုစစ်ဆေးရန် တာဝန်ကျသည်ကို ကျေနပ်အားရမိလေသည်။

“တရားမျှတမှုတော့ ရှိမှာပါဗျာ”

ဤသို့လည်း ရှေ့နေကြီးက ခရိတ်တို့အား ပြောခဲ့လေသည်။

ဇင်ဘာဘွေသည် မျက်နှာဖြူ အစိုးရလက်ထက်က ရိုဒီးရှားနိုင်ငံဟု အမည်တွင်ခဲ့ရာ ထိုအချိန်ကပင် ဗြိတိသျှ သမားရိုးကျ တရားစီရင်ရေးစနစ်မှ ဂျူရီလူကြီးများ ဖွဲ့စည်းခန့်အပ်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းခြင်းစနစ်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု အမှုတွင်လည်း ဂျူရီလူကြီးများအဖွဲ့ မရှိချေ။

တာဝန်ကျ တရားသူကြီး (ယခုအမှုတွင် တရားရေးဝန်ကြီး ဒိုမာရှာဝါ)သည် အမှုအတူ တရားခွင်ပေါ်တွင် ဝဲယာ ညှပ်ထိုင်ရာသူ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် အမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်မည် ဖြစ်သည်။

ယင်းတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးတို့သည်လည်း ရှိရာ အမျိုးသားတို့ပင် ဖြစ်သည်။ ပထမတစ်ဦးက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးက ဝါရင့် ခရိုင်တရားသူကြီးကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လေ သည်။

အဖွဲ့၏ နာယကဖြစ်သူ တရားဝန်ကြီးသည် ထိုလူနှစ်ဦးထံမှ (လိုအပ်လျှင်) အကြံဉာဏ်တောင်းမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပြီးသတ် စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စေတနာ တရားဝန်ကြီးကပင် ချမှတ်မည် ဖြစ်သည်။

တရားဝန်ကြီး ဒိုမာရှာဝါသည်သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် တွန်ဂါတာအား အကြည့်ရင်း အနီးရ (တရားလို)ဘက်မှ တင်သွင်းထားသော စွဲချက်ကို အင်္ဂလိပ် သာပြန်စာဖြင့် စဟင်ဖတ်ကြားလေသည်။

တရားလိုဘက်မှတင်သည့် စွဲချက်တွင် အချက်ပေါင်း ရှစ်ချက်ပါရှိလေသည်။ အင်တိုမှာ ကန်သတ်တာမြစ်ထားသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ပစ္စည်းများ (ဆင်စွယ်၊ ခြင်္သေ့၊ သေသည်တို့)ကို ပြည်ပသို့ တရားမဝင် ခိုးထုတ်ရောင်းချခြင်း၊ လူတစ်ယောက်အား ခြိမ်းခြောက် ပြန်ပေးဆွဲသလို ဖမ်းကာ ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းထားခြင်း၊ လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ရန် ကြံစည်ခြင်း၊ ထိခိုက်နာကျင်စေလိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရန် ကြံစည်ခြင်း၊ ဥပဒေအရ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ငြင်းဆန်ခုခံခြင်း၊ အနီးရ (စစ်တပ်သုံး) မော်တော်ယာဉ်တစ်စီးကို ခိုးယူမောင်းပြေးခြင်း၊ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း များ ပျက်စီးစေခြင်း စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားလေသည်။

“ဘုရား ဘုရား၊ သူတို့က တွန်ဂါတာကို ရှိရှိသမျှ ပုဒ်မတွေအားလုံးနဲ့ ချွတ်တင်နေတာပါကလား။”

ခရိတ်က အနီးရို ဆယ်လီအား ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဆယ်လီသည် ခရိတ်ကဲ့သို့ပင် တွန်ဂါတာ၏ အပေါ် ကရုဏာစိတ်၊ အနားထောက်ထားသည့်စိတ် လုံးဝ ဖြစ်ပေါ်ပုံ မရချေ။

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ ဒါမှ တရားခံ အပြစ်ဒဏ်ရဖို့ သေချာမှာ။ ကျွန်မဖြင့် ဒီလူသုတ်မှာ တရားခံ သေဒဏ်ပေးခံရတာကို မြင်ချင်တယ်။”

ဆယ်လီက သူမ အလွန်မြတ်နိုးသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအား ရက်စက်စွာ အသိပြတ်သူ မှောင်ခိုဂိုဏ်း၏ အကြီးအကဲ တွန်ဂါတာအား မုန်းတီးစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ခြေထောက်လိုက်သည်။

ခရိတ်သည် စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်သွားမိသော်လည်း ဟန်ဆောင်လျက် ဆယ်လီအား ရှင်းပြလေသည်။

“သေဒဏ်ပေးတာကတော့ မင်းမမြင်ရဘူး ထင်တယ်။ အခု တရားလိုဘက်က တင်သွင်းထားတဲ့ စွဲချက်တွေထဲမှာ သေဒဏ်အပြစ်ပေးလို့ရတဲ့ ပုဒ်မတစ်ခုမှ မပါဘူးကွဲ့။”

မကြာမီ တရားရုံး ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း တရားလိုဘက်မှ အဖွင့်လျှောက်လဲချက် စတင်မေးလေသည်။

ခရိတ်သည် နားထောင်နေရင်း ရှေးခေတ်ဟောင်းက ခေါ်မ (ဂရိတ်) ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တစ်ခုကို သတိရမိလေသည်။ ထိုပုံပြင်တွင် အဓိက ဇာတ်ကွက် (ဇာတ်လိုက် သူရဲကောင်း)အား သူ့ထက်ယုတ်ညံ့ အဆင့်အတန်းနိမ့်သူတို့က ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ ရာတွင် ဇာတ်လိုက်မင်းသား အရေးနိမ့်ပြီး အညံ့ခံလိုက်ရပုံ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရိုသည် ဥပဒေပညာ ကျွမ်းကျင်သူ ဘီလပ်ပြန် ဝတ်လုံတော် ရကြီးတစ်ဦးပီပီ အမှုကို ကိုင်တွယ်ရာ၌ ရေပက်မဝင်အောင် အထူး ပီရိုသေသပ်စွာဖြင့် တရားရုံးတော်သို့ တင်ပြနိုင်လေသည်။ ဤအချက်ကို ခရိတ်က ကောင်းစွာ သတိပြုမိသည်။

ပထမဆုံး ရုံးတော်ရှေ့မှောက်၌ ထွက်ဆိုရန်တင်ပြသည့် တရားလိုပြ သက်သေမှာ ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာပင် ဖြစ်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် စစ်ဝတ်စုံယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံဖြင့် ခုံညားသေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလျက် တရားရုံးတော် ရှေ့မှောက်တွင် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပြီးနောက် တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စတင်ထွက်ဆိုလေသည်။

ထွက်ဆိုချက်ကလည်း အလွန်တိကျ ပြည့်စုံသဖြင့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ နာယက တရားဝန်ကြီးသည် ကျေနပ်သဘောကျဟန်ဖြင့် မကြာခဏ ခေါင်းညိတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါ အချက်အလက်အချို့ကို စာဖြင့် ရေးမှတ်နေလေသည်။

တရားခံဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ရှေ့နေကလည်း ခေသူမဟုတ်သော မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဇာပူပါတီ ဗဟိုကော်မတီ၏ စီစဉ်ချက်ဖြင့် လန်ဒန်မြို့မှ လာရောက်သော ဝတ်လုံတော်ရ မစ္စတာ ပီတယ်လ်ဆိုသူဖြစ်သည်။

ဥပဒေ အထူးကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်ပြီး ထွက်ဆိုချက်ကို ဖျက်ရန် ကြိုးစားရာ၌ မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ဒုတိယမြောက် တရားလိုပြ သက်သေမှာ မှောင်ခိုဆင်စွယ်များ သယ်ဆောင်လာသည့် ကုန်တင်ထရပ်ကား၏ ယာဉ်မောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် မျက်နှာဖြူအစိုးရအား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ် ပြည်တွင်းစစ်
ကာလက ဇီပရာ (ZIPRA) ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။
ထို့ပြင် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ထိုလူသည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး စခန်းတစ်ခုတွင်
အမှုကြီးကျနေရာ မကြာသေးမီကမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“အဖမ်းခံရတဲ့ည မတိုင်မီ မင်းဟာ တရားခံ မစွတာတွန်ဂါတာနဲ့ တွေ့ဖူး
သလား”

အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရီက စတင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲအတွင်းက
အမှုအတွဲ ရှိနေခဲ့ပါတယ်”

“စစ်ပြီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းဟာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးသလား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့သလဲ”

“မနစ်က နွေရာသီမှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒါက ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းကို မင်းမရောက်ခင်ကပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ မတိုင်မီကပါ”

“ဝန်ကြီး မစွတာ တွန်ဂါတာနဲ့မင်း ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ဆုံခဲ့သလဲ”

“မြစ်ကြီးအနီးက တောင်ကြားဒေသမှာပါ”

“အဲဒီတုန်းက တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ရုံးတော်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆင်ခွယ်ရရှိရေးအတွက် တောဆင်ရိုင်းတွေကို
စစ်ဆေးနေ ခတ်နေကြပါတယ်”

“ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လိုက်ပစ်ကြတာလဲ”

“ဆင်တွေကို လိုက်ပစ်ရာမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဒေသခံ ဘာတွန်ကာ တိုင်းရင်း

လူမျိုးတွေကို ငှားရမ်း အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းလည်း

အသုံးပြုပါတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီးကို တောခြောက်ပြီး မိုင်းထုံးတွေရှိရာ

အရပ်တွင်လုပ်ထဲ မောင်းသွင်းခဲ့ပါတယ်”

“တရားဝန်ကြီးခင်ဗျား အခုလို မေးခွန်းထုတ်တာကို ကန့်ကွက်ပါတယ်။

မေးခွန်းတွေက တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်ထားတဲ့ အချက်တွေနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်တဲ့

အချက် ကန့်ကွက်ပါတယ်”

တရားခံရှေ့နေကြီး မစွတာ ပီတယ်လ်က ထ၍ ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

သို့သော် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ နာယကကြီးက လက်မခံဘဲ-

“ကန့်ကွက်ချက်ကို ရုံးတော်အနေနဲ့ ပယ်ပါတယ်။ ကိုင်း အစိုးရရှေ့နေကြီး

အကဲမေးပါ” ဟု ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရိုကလည်း ဆက်လက် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“မင်းတို့ ဆင်ဘယ်နှကောင် သတ်ခဲ့သလဲ”

“သတ်တာကတော့ အများကြီးပါပဲ”

“ဘယ်နှကောင်ဆိုတာ ခန့်မှန်းပြီး မပြောနိုင်ဘူးလား”

“သိပ်တော့ မသေချာဘူး။ ဆင်ကောင်ရေ နှစ်ရာလောက်ကော့ ရှိမယ် ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်က ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဟာ ရှိနေတယ်လို့ မင်းဆိုလိုသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူက ဆင်တွေသတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ရောက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆင်စွယ်တွေကို ရေတွက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ သယ်ဆောင်သွားပါတယ်”

“ဘယ်က ရဟတ်ယာဉ်လဲ”

“အစိုးရပိုင် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းပါပဲ”

“ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ အမှုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ မေးခွန်း ဖြစ်ပါတယ်”

တရားခံရှေ့နေကြီးက ကန့်ကွက်ပြန်ပါသော်လည်း တရားဝန်ကြီးက လက်မခံချေ။

“ကန့်ကွက်ချက်ကို ရုံးတော်က ပယ်ပါတယ်”

ထို့နောက် တရားခံရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်ရလေသည်။ ရှေ့နေကြီး မစွတာပီတယ်လ်သည် ချက်ချင်းပင် တရားလိုပြ သက်သေထွက်ချက်ကို ဖျက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

“မင်းဟာ ဝန်ကြီး မစွတာ တွန်ဂါတာရဲ့ တော်လှန်ရေး ပြောက်ကျားတပ်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မပါဝင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်တယ်လို့ဆိုရင် မင်းငြင်းမလား။ ပြီးတော့ မင်းဟာ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာနဲ့ အရင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဆုံခဲ့ဖူးဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဤတွင် အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရိုက ထကန့်ကွက်လေသည်။

“နာယကကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်ပါတယ်။ တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီးက တရားလိုပြ သက်သေရဲ့ ထွက်ချက်ကို ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇင်ဘာတွေ တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲအတွင်းက မျိုးချစ်ပြောက်ကျားတပ်တွေမှာ ပါဝင်ခဲ့သူ တပ်သားများရဲ့ စာရင်းအတိအကျ ပြုစုထားတဲ့ မှတ်တမ်းတွေ မရှိခဲ့တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သက်သေရဲ့ ထွက်ချက်ကို ဖျက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သက်သေအနေနဲ့ တော်လှန်ရေး ပြောက်ကျားတပ်မှာ ပါဝင်ခဲ့ဖူးကြောင်း သက်သေ အထောက်အထား မပြနိုင်တာကိုဘဲ အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာမို့ ကန့်ကွက်ပါတယ်”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံပါတယ်။ တရားခံရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်က အမှုတိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်တာတွေကိုသာ မေးပါ။ တရားလိုပြ သက်သေ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမယ့် မေးခွန်းတွေကို မမေးပါနဲ့”

နာယကတရားဝန်ကြီးက အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်ရာ တရားခံရှေ့နေ ပီတယ်လ်
စိတ်ပျက်သွားမိလျက် တရားလိုပြ သက်သေကို ဆက်မေးရလေသည်။

“မင်းဟာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်း (အကျဉ်းစခန်း)က ဘယ်တုန်းက
ထွက်မြောက်လာခဲ့ပါသလဲ”

“မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် မေ့သွားပါပြီ”

“လွတ်ခဲ့တာ ကြာပြီလား။ မင်း အဖမ်းမခံရခင် အချိန် ဘယ်လောက်ကြာကြာ
လွတ်ခဲ့တာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် လွတ်လာပြီး မကြာခင် အဖမ်းခံရတာလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

တရားလိုပြသက်သေက ဤသို့ ဖြေလိုက်စဉ် သူ၏ မျက်နှာအမူအရာက
အတိအကျသလို ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်းကို အကျဉ်းစခန်းက လွတ်ပေးလိုက်တာဟာ စည်းကမ်းချက်တစ်ခုနဲ့
ဟိုနေ့ညက ဆင်စွယ်တွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ ကုန်တင်ကားကြီးကို
မောင်းပေးရမယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်နဲ့ လွတ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“နာယကကြီး ခင်ဗျာ”

အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရိုက ကန့်ကွက်ရန် စကားစလိုက်စဉ် နာယက တရားဝန်ကြီး
အိမ်ထိုင်က တရားခံရှေ့နေအား ဟန့်တားလေသည်။

“မစ္စတာ ပီတယ်လ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ နိုင်ငံတော် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး
အဖွဲ့ကို သိက္ခာကျစေတဲ့သဘောနဲ့ အကျဉ်းစခန်းလို့ မပြောပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ နာယကကြီး ခင်ဗျာ”

ရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်သည် ရုံးတော်သို့ ပြောလိုက်ပြီးမှ တရားလိုသက်သေအား
အတိအကျမေးလေသည်။

“မင်းကို ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းက လွတ်ပေးလိုက်တော့ ကတိပေးခဲ့
ရဲ့သလား”

“မရှိပါဘူး”

ဤသို့ပြန်ဖြေလိုက်သော်လည်း သက်သေ၏ မျက်နှာမှာ စိတ်နှလုံး မသက်မသာ
ရလေသည်။

“မင်းကို လွတ်မပေးခင် နှစ်ရက်လောက်အလိုမှာ တတိယ တပ်မဟာက ဗိုလ်ကြီး
(ကတိပေးနဲ့) နိဘောဘီဆိုတဲ့လူက မင်းနဲ့ လာတွေ့ဆုံခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကို ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းမှာ ရှိနေတုန်းက မင်းကို လာတွေ့တဲ့
အချိန်မှာ ရဲ့သလား”

“မရှိပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား၊ ဧည့်သည် တစ်ယောက်မှ လာမတွေ့ဘူးလား”
တရားခံရှေ့နေကြီးက ဤသို့မေးလိုက်ရာ နာယက တရားဝန်ကြီးက ဟန်တား
ပြန်လေသည်။

“ရှေ့နေကြီးရဲ့ မေးခွန်းကို သက်သေက ဖြေကြားသွားပြီပဲ”
တရားခံရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်သည် စိတ်ဓာတ်ကျသွားဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို
မြှောက်လိုက်သည်။

“နောက်ထပ် မေးစရာ မေးခွန်းမရှိတော့ပါဘူး နာယကကြီး”
ထိုအခါ နာယကကြီးက အစိုးရရှေ့နေအား-

“နောက်ထပ် တင်ပြစရာ သက်သေရှိသေးသလား”ဟု မေးလိုက်သည်။
ခရိတ်သည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်ရင်း တရားလိုဘက်မှ ဆက်လက်
တင်ပြမည့် သက်သေသည် ကက်ပတိန် နီဘောဘီပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တထင်ချ
ထွက်လိုက်မိ သည်။

သို့ရာတွင် တရားလိုရှေ့နေကြီး ခိုရိသည် ထိုလူအား လုံးဝမခေါ်ဘဲ လင်းနီ
ဗာကားဖြင့် တိုက်ခြင်းခံခဲ့ရသူ တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သားအား တရားလိုပြသက်သေ
အဖြစ် ခေါ်ယူလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ အစိုးရရှေ့နေက နည်းဗျူဟာပြောင်းလိုက်သည်ကို ခရိတ်က စိုးရိမ်
သွားမိလေသည်။ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမည်ဟုလည်း ထွက်မိသည်။

အစိုးရ ရှေ့နေကြီးအနေဖြင့် ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား တရားခံဘက်မှ
ပြန်လှန်၍ မေးခွန်းထုတ်ခြင်း မခံရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်လိုက်သည့် သဘောပေလော။
ကက်ပတိန် နီဘောဘီက အချင်းမဖြစ်မီက ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းသို့သွား၍
ယာဉ်မောင်းရဲဘော်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး တရားခံ ရှေ့နေကြီးက ဖော်ထုတ်
ကာ မေးခွန်းမေးမည်ကို မမေးစေချင်၍ပေလော။

ဤသို့ ဖြစ်ပါမူ-
ခရိတ်သည် ဆက်လက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ၏စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာမိသော
သံသယများကို ကြိုးစား၍ ပယ်ဖျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

မေးခွန်းများနှင့် အဖြေများကို တိုင်းရင်းသား ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
ပြန်ဆိုရသည့်အတွက် အလွန် အချိန်ကုန်လှပေသည်။

ထို့ကြောင့် အမှုစတင်စစ်ဆေး၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှပင် ခရိတ်အား
သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုရန် ခေါ်ယူခြင်း ခံရလေသည်။

ဆိုတတ်သည် သက်သေများအတွက် သီးသန့်ထားသော နေရာသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် အစိုးရ ရှေ့နေကြီး ခိုရိုက စတင်မေးခွန်းမထုတ်မီ တရားခံရှိရာဘက်သို့ တစ်ချက် တွန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

တွန်ဂါတာကလည်း ခရိတ်အား စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး နှစ်လုံးချင်းဆုံမိချိန်တွင် တွန်ဂါတာသည် သူ၏ လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု အချက်ပြလိုက်သည်။ ဤသည်ကို ခရိတ်ကလွဲ၍ မည်သူကမှ သတိမပြုမိလိုက်ကြချေ။

အတိတ်ကာလအချိန်က (ခင်ဘာတွေနိုင်ငံသည် မျက်နှာဖြူ အစိုးရလက်အောက် တွင် ဖြစ်ခဲ့စဉ်) က ခရိတ်သည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်က တွန်ဂါတာသည်လည်း ခရိတ်၏ လက်ထောက် အဖြစ် အတူ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

သူတို့၏ တာဝန်မှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ သဘာဝအလျောက် တောထဲ ကြွသည်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်များ၏ ဦးရေကိုလည်း (အုပ်ချုပ်လျှင်) ကန့်သတ်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။

သဘာဝ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်အဖြစ် အစိုးရက ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားသော ဌာနများတွင် တိရစ္ဆာန်ကောင်ရေနှင့် အစာအာဟာရ မျှတအောင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အထူးအကျိုးများလာသော တိရစ္ဆာန်အချို့ကို သုတ်သင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရလေသည်။

ယင်းအလုပ်လုပ်ရာတွင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် အလွန်နီးကပ်သဖြင့် ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာသည် တောထဲတွင် အထူးသတိထား၍ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

ထိုအခါများတွင် ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့သည် လူချင်းခွဲ၍ တိရစ္ဆာန်အုပ်များ၏ အတတ်သို့ ခြေရာခံလိုက်ရတတ်သည်။ ဥပမာ ခြင်္သေ့ရိုင်း တစ်အုပ်နောက်သို့လိုက် သွားသော် အခါမျိုးတွင် သူတို့သည် လုံးဝ အသံမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားကြ

လေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆက်သွယ်သည့်အခါ စကားမပြောဘဲ အတတ်ဟန်ခြေဟန်နှင့်သာ ဆက်သွယ်ကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ညှိနှိုင်းတီထွင်ထား

သော လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် အချက်ပြခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့လိုသောစကားကို ပြောလေ

ကြသည်။

ယခု တရားခံဖြစ်နေသူ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာက လက်သီးဆုပ်၍ အချက်ပြလိုက်

သော ခရိတ်သည် ချက်ချင်း အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ တွန်ဂါတာ

အချက်ပြလိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကတော့-

"အထူးသတိထား၊ အလွန် အန္တရာယ် ကြီးမားနေပြီ" ဟူ၍ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် အတိတ်ကိုလည်း ပြန်လည် သတိရမိလေသည်။

အထူးသဖြင့် အလားတူ အချက်ပြနည်းမျိုး တွန်ဂါတာက လက်သီးဆုပ်၍

ပြောခြင်းကို ပြန်၍ သတိရမိသည်။

တစ်နေ့ ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာနှင့်အတူ လူချင်း ခပ်ခွာခွာခွဲ၍ တောထဲ လျှောက်သွားစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ တွန်ဂါတာက လက်သီးဆုပ်၍ လျင်မြန်စွာ အချက်ပြလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း အန္တရာယ် နီးကပ်နေပြီဟု သိသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဒဏ်ရာရနေသော ခြင်္သေ့မကြီးတစ်ကောင်သည် ခရိတ်အား ခုန်အုပ်ရန် မြေလှာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ခရိတ်အနေဖြင့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ခြင်္သေ့အစာ ဖြစ်တော့မည့်ဆဲဆဲ အခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာ၏ အချက်ပြ သတိပေးမှုကြောင့် လှုပ်တစ်ပြက် လျင်မြန်စွာ လှည့်ပြီး သူ၏ ပို့ငှါ့ သေနတ်ဖြင့် ခြင်္သေ့မကြီးအား ပစ်လိုက်ရလေသည်။ ကျည်ဆန်က ခြင်္သေ့မကြီး၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့် ချက်ကောင်းကို ထိမှန်သွားလင့်ကစား ပြေးလွှားခုန်အုပ်လိုက်သော အရှိန်က မသေသေးဘဲ ခြင်္သေ့မကြီး၏ ဧရာမ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခရိတ်အား အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လွင့်စဉ်မြောက်တက်သွားလေသည်။

သို့သော် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာ ရခဲ့သည်။

ယခု တရားရုံးခန်းအတွင်း၌ တွန်ဂါတာက အလားတူ လက်သီးဆုပ်၍ အချက်ပြလိုက်သည်ကို မြင်ရသောအခါ ခရိတ် ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။

အလွန် အန္တရာယ်ကြီးနေပြီဟု တွန်ဂါတာက မိမိတို့ချင်းသာ နားလည်သော လျှို့ဝှက်အချက်ပြလိုက်ခြင်းမှာ ဘာကြောင့်နည်း။ မည်သို့ ဆိုလိုလေသနည်း။

တွန်ဂါတာက မိမိအား စေတနာမှန်၍ အန္တရာယ်ကို သတိပေးခြင်းပေလော့ သို့တည်းမဟုတ် ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသလော့။

တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်တည်တည် ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ဖြစ်နေသောကြောင့် စဉ်းစားရခက်နေလေသည်။

ဤတွင် ခရိတ်သည် စိတ်ကူးရသဖြင့် သူကိုယ်တိုင် တွန်ဂါတာအား အချက်ပြလိုက်လေသည်။ ခရိတ်က အချက်ပြလိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကား-

“ကျွန်ုပ် နားမလည်ပါ”ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်က အချက်ပြ မေးလိုက်သည်ကို ပြန်မဖြေဘဲ လျစ်လျူရှုနေလိုက်သဖြင့် ခက်နေတော့သည်။

ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာကို ငေးကြည့်နေသဖြင့် အစိုးရရှေ့နေကြီးက စတင်မေးလိုက်သော မေးခွန်းကိုပင် ကောင်းစွာ မကြားမိလိုက်ချေ။

“ရှေ့နေကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ မေးခွန်းကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မေးစေလိုပါတယ်”

ခရိတ်က ဤသို့ပြောလိုက်မှ အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရီသည် မေးခွန်းကို ပြန်မေး
သည်။

“မာစီးဒီးကား ချဉ်းကပ်လာချိန်မှာ ကုန်တင် (ထရပ်)ကားမောင်းသူက တစ်စုံ
တစ်ခု အချက်ပြတာကို ခင်ဗျား မြင်လိုက်မိပါသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်လိုက်ပါတယ်။ ကုန်တင်ကားမောင်းသူက မီးကို ဖွင့်လိုက်
ပိတ်လိုက်လုပ်ပြီး အချက်ပေးပါတယ်။”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မာစီးဒီးကားက ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာပါတယ်။
ဒီတော့ သူတို့ဟာ ကုန်တင်ကားကြီးနားကို လျှောက်သွားပြီး ဒရိုင်ဘာနဲ့ စကားပြော
ပါတယ်။”

“ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက်အရဆိုရင် ဒါဟာ ကြိုတင်စီစဉ် ညှိနှိုင်းထားတဲ့
အချက်ပြနည်း ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ပါသလား။”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ ဒီမေးခွန်းကို သက်သေက မဖြေနိုင်ပါဘူး။”

တရားခံရှေ့နေကြီးက ထ၍ ကန့်ကွက်သဖြင့် တရားရုံးနာယကကြီးကလည်း-

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်။ သက်သေအနေနဲ့ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေစရာ
မရှိဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီးလည်း မတတ်သာဘဲ နောက်မေးခွန်းတစ်မျိုး ပြောင်းမေးရ
သည်။

“ကောင်းပါပြီ။ အခု ကျုပ်ဆက်မေးမှာက မစွဲဆယ်လီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို
ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ တရားခံလက်က လွတ်မြောက်အောင် စွန့်စားကယ်ယူခဲ့ရတဲ့
အကြောင်း ဆက်မေးပါမယ်။”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ယုတ်မာရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ကန့်ကွက်ပါ
တယ်။”

တရားခံရှေ့နေကြီးက ကန့်ကွက်သည်ကို တရားဝန်ကြီးကလည်း လက်ခံလေ
သည်။

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံပါတယ်။ ယုတ်မာရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး
ဆက်မသုံးပါနဲ့။”

“ကောင်းပါပြီ နာယကကြီးခင်ဗျား။”

အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် အောင့်သက်သက်နှင့် ပြောလိုက်ရသည်။

တွန့်ဂါတာသည် ခရိတ်အား လက်သီးတစ်ဖက်ဆုပ်၍ အချက်ပြလိုက်ပြီးသည့်
အောက်ပိုင်း၌ တရားခံထိုင်ခုံတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေသည်။ သူ၏

မျက်နှာမှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမှ မဖော်ပြဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ မျက်လုံးများကတော့ ခရိတ်ကိုသာ တောက်လျှောက် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

တရားခံရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်သည် ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထိုအခါ တွန်ဂါတာသည် ရှေ့သို့တိုးပြီး ရှေ့နေကြီးနှင့် တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးပြောလေသည်။ ရှေ့နေကြီးက သဘောမတူဟန်ဖြင့် ကန့်ကွက်အရေးဆိုပုံရသည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာ အလျှော့ပေးပုံမရ။ သူလိုချင်တာကို ဇွတ်အတင်းပင် ထပ်ပြောပုံ ရလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တရားခံ ရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်သည် သူ၏ အမှုသည် တွန်ဂါတာ၏ အလိုသို့လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ဟန်ဖြင့် တရားခွင့်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး “နာယကကြီးခင်ဗျာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဒီသက်သေကို ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်စရာ မရှိပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ခရိတ်လည်း သက်သေထွက်ဆိုသည့်နေရာမှ ထွက်ခွာခွင့် ရလေသည်။

တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသည့် သက်သေများအနက် နောက်ဆုံး သက်သေမှာ ဆယ်လီပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် (ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ထွက်ဆိုချက်ပြီးလျှင် အချက်အလက် အပြည့်အစုံဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။)

ဆယ်လီသည် ခြေချင်းဝတ်တွင် နာကျင်လျက် ရှိသေးသဖြင့် သက်သေများ ထိုင်သည့်နေရာသို့ သွားရာတွင် ခြေတစ်ဖက် ထောင့်နင်းလျက် သွားရလေရာ အစိုးရ ရှေ့နေကြီး ခိုရိုက ထလာပြီး ဆယ်လီအား ကူညီတွဲခေါ်လျက် သက်သေနေရာသို့ ပို့ပေးလေသည်။

သူမ၏ လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာသည်လည်း သက်သာလာပြီ ဖြစ်လင့်ကစား ညှိမည်းလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ဆယ်လီသည် တရားလိုပြု သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုရာ၌ တွန်ဆုတ်နောင်နေခြင်း မရှိဘဲ သူမ၏ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် သွက်လက်စွာ မေးခွန်းများကို ဖြေကြားထွက်ဆိုသွားလေသည်။

“တရားခံက မစွဲဆယ်လီကို ဖမ်းလိုက်တုန်းက ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရပါသလဲ”

“ကျွန်မ အသက်သေရတော့မှာပဲဆိုပြီး စိုးရိမ် တုန်လှုပ်နေမိပါတယ်”

“ရဲ့အရာရှိတွေကို ခင်ဗျားပြောစဉ်က တရားခံဟာ ခင်ဗျားကို ကိုယ်ထိလက် ရောက် တိုက်ခိုက်ပါတယ်လို့ ထွက်ဆိုခဲ့တယ်။ တရားခံက ခင်ဗျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာကို ရိုက်နှက်တိုက်ခိုက်ပါသလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ လည်ပင်းကို လက်ဝါးစောင်းနဲ့ ခုတ်ရိုက်ပါတယ်။ အခုတောင်
အာဒီမှာ ဒဏ်ရာရှိပါတယ်”

ဆယ်လီကပြောရင်း လည်ပင်းမှ ညှိမည်းနေသော ဒဏ်ရာကို ပြသည်။

“တခြား ဒဏ်ရာရတာများ ရှိပါသေးသလား။”

“ကျွန်မရဲ့ နံရိုးလေးချောင်း အက်ကွဲသွားပြီး ခြေထောက်မှာလည်း ခြေပွတ်
လည်သွားပါတယ်”

ယင်းအချက်များကို အစိုးရရှေ့နေကြီးက ဖော်ထုတ်မေးခြင်းမှာ လှပကြော့ရှင်း
မိန်းကလေးသက်သေတစ်ဦးအား ရုံးတော်မှ ကရုဏာသက်လာပြီး မိမိတို့ဘက်မှ
အရေးလိုဘက်)သို့ လိုက်လျော အဆုံးအဖြတ်ပေးချင်လာအောင် တမင်အကွက်ဆင်သည်
လှည့်ပရိယာယ်သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

တရားခံရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်သည် သက်သေဆယ်လီကိုလည်း ခရိတ်ကဲ့သို့ပင်
ခြေလှန် မေးခွန်းထုတ်စရာ မရှိပါဟု လျှောက်ထားလေသည်။

သို့နှင့် အမှုစတင်စစ်ဆေး၍ တတိယမြောက်နေ့ ညနေဘက်တွင် တရားလို
လျှောက်လဲတင်ပြချက် ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

ခရိတ်အဖို့မှာမူ အမှုသွား အမှုလာကို လေ့လာပြီး စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်နေ
လေသည်။

ထိုနေ့ညနေဘက် သူနှင့် ဆယ်လီတို့သည် စားနေကျ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
သို့ ညစာအတူစားကြရာ ယမကာအဖြစ် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံသုံး အကောင်းဆုံး
အချက်တစ်ပုလင်း မှာသောက်ပါသော်လည်း ခရိတ်အဖို့ စိတ်ဓာတ်တက်မလာဘဲ
အဆိုင်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ကုန်တင်ကား ဒရိုင်ဘာက တွန်ဂါတာကို အရင်မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူးဆိုတာရယ်၊
အဲဒါကို အကျဉ်းက လွတ်ပေးစဉ်က ကုန်တင်ကား မောင်းပေးပါမယ်လို့ ကတိတောင်းယူ
ထားသော်လည်း”

ခရိတ်က ပြော၍ စကားမဆုံးမီ ဆယ်လီက ကြားဖြတ်လျက်-

“ဘာလဲ ရှင်က အဲဒီအချက်တွေကို မယုံကြည်ဘူးလား။ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့
အကြီးကိုယ်တိုင်ကတောင် လက်ခံပုံရတယ်ရှင်” ဟု ပြောလေသည်။

ညစာစားသောက်ပြီးသောအခါ ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့
ပြန်ပို့ပေးပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ခဲ့လေသည်။

သူ၏ စိတ်ကတော့ ကြည်လင်ခြင်း မရှိ၊ နောက်ကျီလျက် ရှိနေလေသည်။

တရားခံရှေ့နေကြီး မစ္စတာပီတယ်လ်သည် ပထမဆုံး တရားခံ သက်သေအဖြစ် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ၏ ယာဉ်မောင်းအား ခေါ်လေသည်။

ထိုလူ (ဒရိုင်ဘာ)သည် ဗလကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့် ပြုံးရွှင်စွာ နေတတ် သော်လည်း ယခုတော့မူ သူ၏ မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေသည်။

တရားခံရှေ့နေကြီး၏ မေးခွန်းများကို ဖြေကြားစဉ် ထိုလူသည် တရားခံ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေဆိုသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဆီးလိုက်တဲ့ညက ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာက ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုများ အမိန့်ပေးခဲ့သလဲ”

တရားခံ ရှေ့နေကြီးက စတင်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ အမိန့်မပေးခဲ့ပါဘူး။ ဘာမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။”

သက်သေက ဤသို့ဖြေကြားလိုက်လျှင် ရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်သည် စဉ်းစားရ ခက်သွားပြီးနောက် သူ၏ မှတ်စုစာရွက်များကို ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ဆက်မေးလေသည်။

“ဝန်ကြီးက ခင်ဗျားကို ဘယ်နေရာ ဘယ်အရပ်ကို မောင်းပါလို့ မပြောခဲ့ဘူးလား။”

ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘယ်အရပ်ဘက် ဦးတည်မောင်းသွားတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။”

“ဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တည်တည်မောင်း။ ဘယ်ဘက်ကွေ့လိုက် ညာဘက် ချိုးလိုက်စမ်း။ အဲဒီလိုပဲ ပြောပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်မောင်းနေတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။”

“ဝန်ကြီးက ခင်ဗျားကို တူတီသာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းဘက် မောင်းသွားနဲ့ မပြောဘူးလား။”

“ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ်။”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ထကန့်ကွက်ရာ တရားရုံးနာယကကြီးကလည်း လက်ခံ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တရားခံ ရှေ့နေကြီးက သက်သေကို နိမိတ်ပြ မေးခွန်းတွေ မမေးပါနဲ့။”

တရားခံ ရှေ့နေကြီးသည် ခေတ္တစဉ်းစားနေရာမှ တရားခံဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ ဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တွန်ဂါတာသည် ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် ခပ် တည်တည်ပင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပြီးနောက် တရားခံရှေ့နေကြီးက

မေးခွန်းကို တစ်မျိုး လှည့်မေးပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကို ဖမ်းလိုက်တဲ့နောက်ပိုင်း ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ”

“အကျဉ်းထောင်ထဲမှာပဲ ရှိနေပါတယ်။”

“အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သူ ဧည့်သည်များ ရှိသလား”

“ကျွန်တော့်ဇနီး လာတွေ့ပါတယ်။”

“တခြား ဘယ်သူမှ လာမတွေ့ဘူးလား”

“မလာပါဘူး”

ယာဉ်မောင်းက ရန်သူအား ခံစစ်ဖြင့် တိုက်နေသူတစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုးဖြင့် ဖြစ်ပြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဦးခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာတချို့ တွေ့ရတယ်။ ခင်ဗျား ရိုက်နှက်တာ များလို့လား”

ရှေ့နေကြီးက မေးလိုက်တော့မှ ခရိတ်လည်း သက်သေရိုင်ဘာအား သေချာ ဖြည့်လိုက်မိရာ ဦးခေါင်းတွင် ပူးရောင်နေသော ဒဏ်ရာအချို့ကို သတိပြုမိလေသည်။

“နာယကကြီးခင်ဗျား ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ်”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ထ၍ကန့်ကွက်ရာ တရားရုံး နာယကကြီးသည် တရားခံ နှုတ်ခံဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“မစ္စတာပီတယ်လ်က ဒီမေးခွန်းကို မေးတာဟာ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မေးတာလဲ”ဟု မေးလေသည်။

“ဒီလိုပါ နာယကကြီးခင်ဗျား ဒီသက်သေရဲ့ ပြေကြားချက်တွေဟာ စောစော စောစော အစစ်ခံ ထွက်ဆိုခဲ့တာနဲ့ ကွဲလွဲနေတာမို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတာ သိလွင်လာအောင် မေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ် မေးခွန်းမေးစရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

မစ္စတာပီတယ်လ်က ဤသို့ ပြေလိုက်ပြီးနောက် အစိုးရ ရှေ့နေကြီး ခိုရိသည် ဖြစ်သွားမေးခွန်းထုတ်ရန် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာထားကလည်း အထူးအားရဟန်ဖြင့် ပြုံးနေသည်။

“ကုန်တင် (ထရပ်)ကားက မင်းကို မီးပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်လုပ်ပြီး အချက်ပြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ကုန်တင် (ထရပ်)ကားကြီးကိုမြင်တော့ မာစီဒီးကားပေါ်က တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခု ပြောသလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု လုပ်သလား”

“နာယကကြီးခင်ဗျား”

တရားခံရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်က ကန့်ကွက်ရန် စလိုက်ရာ တရားရုံး နာယက လက်မခံဘဲ-

“ဒါက မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။ သက်သေက မေးခွန်းကို ပြေပါ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် သက်သေ (ယာဉ်မောင်း)သည် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်နေပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာက ဟောဟိုမှာပဲဟေ့၊ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်လို့ ပြောပါတယ်”

“တရားခံက မင်းကို ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လို့ ပြောသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီအတိုင်း ပြောပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ နောက်ထပ် မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

အခန်း (၁၇)

“တရားခံသက်သေအဖြစ် မစ္စဆာရာကို တင်ပြလိုပါတယ်”

တရားခံရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်က ကြေညာလိုက်ရာ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။ ကပ္ပလီလူမည်း အမျိုးသမီးဖြစ်သူ ကျောင်းဆရာမ ဆာရာအား ဤအမှုတွင် သက်သေအဖြစ် တင်လိမ့်မည်ဟု မည်သူကမှ မမျှော်လင့်သလို အံ့ဩမိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရီသည် ခေတ္တ မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားပြီးနောက် သူ၏ လက်ထောက် အစိုးရရှေ့နေ လူငယ်နှစ်ဦးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးတိုင်ဖော်လေသည်။ လူငယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ တရားခွင်သို့ ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက် ရုံးခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

ဆရာမကလေး ဆာရာသည် သက်သေများနေသည့်နေရာသို့ လျှောက်ဝင်သွားပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ထွက်ဆိုလေသည်။

သူမ၏ အသံကလည်း သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလေသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ရက်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဆာရာအား ခရိတ်နှင့်ဆယ်လီတို့က တူညီသာသနာပြု မစ်ရှင်တွင် တစ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးကြလေသည်။

ဆာရာသည် လည်ပင်းတွင် ကော်လာပါသော အစိမ်းရောင်ချည်ထည်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ ဖိနပ်ကလည်း ရိုးရိုး (ဒေါက်မြင့်မဟုတ်သည့်) ဖိနပ်တစ်ရန် စီးထားလေသည်။ ဆံပင်ကိုမူ ခေတ်ဆန်ဆန် အနောက်တိုင်းပုံ မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုး ဇင်ဘာဆွဲတိုင်းရင်းသူတို့၏ ရိုးရာဆံပင်ထုံးနည်းဖြင့် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

သူမသည် တရားခံ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တွန်ဂါတာက မပြုံးဘဲ ဣန္ဒြေဖြင့် ခပ်တည်တည် နေလိုက်သည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာသည် ဆာရာအား စိုက်ကြည့်ရင်း သူ၏ လက်ယာဖက်လက်ကို မသိမသာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ထိုအပြုအမူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တွန်ဂါတာက ဆရာအား
အင်္ဂါတန်ခြေဟန်ပြု၍ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နည်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ကြောင်း
မူတ်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။

တွန်ဂါတာက လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နည်းဖြင့် ဆရာမ ဆရာအား အချက်ပြ
ပြောလိုက်သည်မှာ-

“သတ္တိရှိပါ၊ ငါဟာ မင်းဘက်က ရပ်တည်နေတယ်” ဟူ၍ပင် ဖြစ်ကြောင်းကို
ခရိတ်က သိလိုက်သည်။

ဆရာမ ဆရာသည် တွန်ဂါတာ၏ လျှို့ဝှက်အချက်ပြ ပြောဆိုချက်ကို နားလည်
အောင်ပေါက်ရာမှ စိတ်ဓာတ်တက်လာဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီး ရှေ့နေကြီး
ဆယ်လ်အား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကို ပြောစမ်းပါ”

ရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်က စတင်မေးရာ ဆရာက-

“ကျွန်မနာမည် ဆရာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ ဆရာ
အဲဒီအညိုနီ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ခရိတ်သည် အနီးရှိ ဆယ်လ်နားသို့ ကပ်၍-

“ဆန်ဒီဝေညိုနီဆိုတာ မာတာဘယ်လီ ဘာသာစကားပဲ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့
အိမ်ကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီကလည်း-

“အဲဒီနာမည်က ဆရာမလေးနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ” ဟု ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ချ
ပေးသည်။

ရှေ့နေကြီးက ဆရာအား ဆက်မေးလေသည်။

“အလုပ်အကိုင်က ဘာလုပ်ပါသလဲ”

“ကျွန်မဟာ တူတီသာသနာပြုမစ်ရှင်က မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်
ဆရာမ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဆရာမအဖြစ် လိုတဲ့အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်”

ဤသို့ အစချီကာ ဆရာသည် သူမ၏ ပညာအရည်အချင်းနှင့်တကွ ဆရာ
အဖတ်သင်ကျောင်းမှ သင်တန်းဆင်းအောင်လက်မှတ်ရခဲ့ပုံ စသည်တို့ကို ဆက်လက်
ပြောပြလေသည်။

ရှေ့နေကြီးသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက်-

“ဆရာမ တရားခံ တွန်ဂါတာကို သိကျွမ်းပါသလား” ဟု မေးပြန်သည်။

ဆရာသည် ချက်ချင်း ပြန်မဖြေဘဲ တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ-

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို သိပါတယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ရုံးတော်က ကောင်းကောင်းကြားရအောင် ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်မ သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်ရှင်”

ဆရာက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။

“တရားခံ တွန်ဂါတာဟာ ခင်ဗျားရှိရာ တူတီသာသူနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းကို လာတွေ့ဖူးပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လာတွေ့ဖူးပါတယ်”

“ဘယ်နှကြိမ်လောက် လာတွေ့ပါသလဲ”

“ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဟာ အလွန်အလုပ်များသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ကျောင်းဆရာမဆိုတော့”

ထိုအခိုက် တွန်ဂါတာက သူ၏ ညာဘက်လက်ကို လှုပ်ရှား၍ အချက်ပြလိုက်ရာ ဆရာကမြင်ပြီး ချက်ချက်ပြုံးလျက်-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဟာ သူတတ်နိုင်သလောက် အချိန်ရသလောက် လာတွေ့လေ့ ရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ လာစေချင်သလောက်တော့ မလာနိုင်ခဲ့ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့ညက ခင်ဗျားဟာ သူလာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မျှော်လင့်နေမိပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒီနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်က သူနဲ့ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ကေပြောခဲ့ကြပါတယ်။ သူက ကျွန်မဆီ လာခဲ့ပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့က မော်တော်ကားနဲ့လာပြီး ညသန်းခေါင်ယံ မတိုင်မီ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်”

ဤနေရာတွင် ဆရာသည် စောစောကလို ပြုံးမနေတော့ဘဲ ဝမ်းနည်းသောအဖို့ ဖြစ်လျက်-

“ကျွန်မဟာ တစ်ညလုံး သူ့ကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်တာ မိုးစင်စင်လည်း အထိပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ရောက်မလာပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“တရားခံက ခင်ဗျားကို အဲဒီညက လာတွေ့မယ်ဆိုတာ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ခု ရှိလို့များလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

ဤသို့ ပြောလိုက်စဉ် ဆရာသည် ရှက်သယောင် မျက်နှာကလေး နိမ့်နိမ့်သွား
အညွှန်းကို ဆယ်လီက သတိပြုမိပြီး စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

ဆရာက ဆက်လက် ပြောပြန်သည်။

“ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဟာ အဲဒီညက ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ကြီးနဲ့ လာစကားပြောချင်
အိမ်ထဲသို့လို့ ကျွန်မက စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စဆရာ”

ရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်က သူ၏ မေးမြန်းချက်ကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဆရာအား ရှေ့နေကြီးက မေးမြန်းနေစဉ် အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရီ၏ လက်ထောက်
အထံသည် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး မစ္စတာခိုရီအား စာရွက်တချို့ကို လာပေး
အပ်သည်။

အစိုးရ ရှေ့နေကြီးသည် ယင်းစာရွက်များကို လက်တွင်ကိုင်လျက် ဆရာအား
ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“မစ္စဆရာခင်ဗျား၊ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ရဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ အစီအစဉ်
အတိုင်း စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြနိုင်ပါသလား”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ဤသို့ စတင်မေးလိုက်ရာ တွန်ဂါတာ ဒေါသထွက်လာဟန်
ဖြင့် ဆိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သို့သော် လက်နက်ကိုင်ရဲစောင့်က သူ၏ ပခုံးကိုကိုင်လျက်
အိမ်ထဲသို့လိုက်ရသည်။

ဆရာမ ဆရာသည် အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ မေးခွန်းကို ဖြေကြားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လျက်ဖြင့်-

“အဲဒီစကားလုံးက မယားငယ်၊ အမြောင်မယားလို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်” ဟု
ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ထောင်မရှိသေးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့
အတူတကွ နေထိုင်တာမျိုးလို့လည်း အဓိပ္ပာယ် ရတယ်မဟုတ်လား”

ဤတွင် တရားခံရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်က ထိုမေးခွန်းကို ထကန့်ကွက်လေသည်။
သို့သော် တရားရုံး နာယကကြီးက ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်ချလိုက်သဖြင့် အစိုးရရှေ့နေ
ကြီးကပင် ဆက်လက် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“မစ္စဆရာ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားဟာ တရားခံဝန်ကြီး တွန်ဂါတာကို မေတ္တာရှိနေပါ
သလား။ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြန်ဖြေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မဟာ သူ့အပေါ် မေတ္တာရှိနေပါတယ်”

ဆရာက ခပ်တည်တည်နှင့် သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးနေသူအနေနဲ့ သူ့အတွက် ဘာမဆို ဆောင်
ရွက်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ဆိုရင် လိုအပ်ရင် လိမ်ပြောဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါသလား”

“နာယကကြီးခင်ဗျား၊ ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ်”

တရားခံရှေ့နေကြီးက ထပြောလိုက်ရာ တရားရုံ နာယကကြီးက အဆုံးအဖြတ် မပေးရသေးမီ အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရိုကပင်-

“ကျွန်တော်ကပဲ အဲဒီမေးခွန်းကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါဦး” ဟု ပြောပြီးနောက် တစ်မျိုး လှည့်မေးလေသည်။

“မစ္စဆာရာခင်ဗျား၊ တစ်မျိုးမေးပါရစေ။ တရားခံဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သာသနာ ပြု မစ်ရှင်ကျောင်းမှာ မှောင်ခို ဆင်ခွယ်တွေ၊ ကျားသစ်ရေတွေ လျှို့ဝှက်သိုလှောင်ထားဖို့ အတွက် ကုန်လှောင်ရုံ (ဂိုဒေါင်)တစ်ခု စီစဉ်ပေးဖို့ ခိုင်းတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ ခိုင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ပြီးတော့ မှောင်ခို ဆင်ခွယ်တွေ ကုန်တင်(ထရပ်)ကားကြီးပေါ်ကို တင်ရာမှာ လည်း ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပေးဖို့ တရားခံဟာ ခိုင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“တရားခံက ခင်ဗျားနဲ့ တယ်လီဖုန်းဆက် စကားပြောတုန်းက သူက ခင်ဗျား ကို မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမှာ ကူညီစီစဉ်ပေးဖို့”

အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ စကားမဆုံးမီ ဆာရာက ကြားဖြတ်လျက်-

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ အခုလို ဒုစရိုက်မှုနဲ့ လုံးဝလုပ်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ထိုအချိန်၌ ငိုသံမိ နေရှာသည်။

“နောက်ထပ် မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်အားရနေမိ ရလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ၏ လက်ထောက်လူငယ်အား ချီးကျူးကျေးဇူးတင် စကား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် တရားခံရှေ့နေကြီးက-

“တရားခံဝန်ကြီး တွန်ဂါတာကိုယ်တိုင် သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုပါမယ်” ဟု တရားခွင်သို့ တင်ပြလိုက်သည်။

ယင်းသို့ တွန်ဂါတာအား မစ္စတာပီတယ်လ်က သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆို ခြင်းသည် မလွယ်ကူလှကြောင်း ခရိုတ်က ယူဆမိလေသည်။ အမှုတွင် တရားလိုဘက် အရေးသာသွားစေနိုင်သည်ဟု ထင်မိသည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် ဥပဒေပညာရှင် မဟုတ်ဘဲ သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက် အလွန်တော်သော တရားလိုရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရှေ့နေကြီးပီတယ်လ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ ခရိတ်သည် ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။

တရားခံဝန်ကြီး တွန်ဂါတာအား စတင်မေးခွန်းထုတ်ရာတွင် ရှေ့နေကြီး အယ်သည် ရှေးဦးစွာ တွန်ဂါတာ၏ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စု (မာတာဘယ်လီ)အပေါ် ဆင်းဆောင်မှုပေးနိုင်ခဲ့ပုံ၊ တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့ပုံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ အလွန်ရိုးသားပြီး ဖြစ်နေထိုင်ခဲ့ပုံ စသည်တို့ကို ဖော်ထုတ်သည့် မေးခွန်းများ မေးလေသည်။

- “ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ရာမြေယာတွေ ရှိပါသလား”
- “ဟာရာရေမြို့မှာ အိမ်တစ်လုံးတော့ ရှိပါတယ်”
- “အဲဒီအိမ်ကို ရှေးနှုန်း ဘယ်လောက်ပေးပြီး ဝယ်ခဲ့ပါသလဲ”
- “ဒေါ်လာ တစ်သောင်းလေးထောင် ပေးရပါတယ်”
- “ဒီဈေးနှုန်းဟာ အိမ်တစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးအနေနဲ့ မများလှဘူး ဆိုပါတော့”
- “အိမ်ကလည်း အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း အဆင့်အတန်း မရှိပါဘူး”

တွန်ဂါတာက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တရားရုံးမှာယကကြီး မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

- တရားခံရှေ့နေကြီးက ဆက်လက် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။
- “ခင်ဗျားမှာ မော်တော်ကား ရှိပါသလား”
- “ဝန်ကြီးဌာနက ကျွန်တော်စီးဖို့ ပေးထားတဲ့ ကားတစ်စီး ရှိပါတယ်”
- “နိုင်ငံခြားဘဏ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ငွေစာရင်း ဖွင့်ထားတာများ ရှိပါသလား”
- “လုံးဝ မရှိပါဘူး”
- “ဇနီးတွေကော ဘယ်နှယောက် ရှိပါသလဲ”
- “တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး”

ဤတွင် တွန်ဂါတာသည် ဆရာမ ဆာရာဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ-

- “အခုလောလောဆယ် ဇနီးမရှိသေးပါဘူး”ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။
- “တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမကော ရှိပါသလား”
- “ကျွန်တော့်မှာ အသက်ကြီးကြီး အဒေါ်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးကပဲ ကျွန်တော်အိမ်မှာ အစစအရာရာ ဦးစီးနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တရားဝင် မဟုတ်တဲ့ မိန်းမလည်း မရှိပါဘူး”

“အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့ ညအကြောင်း ဆက်မေးပါရစေ။ အဲဒီညက ခင်ဗျားဟာ အကြောင့် ကာရိုအီလမ်းကို ရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်က တူတီသာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းကိုသွားဖို့ ဒီလမ်းကို ရောက်သွားပါတယ်”

“ဘာကိစ္စ သွားတာလဲ”

“မစ္စဆာရာဆီကို အလည်အပတ် သွားတာပါပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဖခင်ကြီးနဲ့လည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ”

“ခင်ဗျား အဲဒီကိုသွားဖို့ရာ ကြိုတင်အစီအစဉ် လုပ်ထားခဲ့သလား”

“မစ္စဆာရာဆီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ အရင်ကလည်း တစ်ကြိမ်မက ဆရာမဆရာနဲ့ သွားတွေဆုံခဲ့ဖူး တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“တူတီသာသနာပြု မစ်ရှင်ကို သွားလည်ပတ်တဲ့အခါ ခင်ဗျားက ဘယ်နေရာမှာ တည်းခိုလေ့ ရှိပါသလဲ”

“ကျွန်တော် တည်းခိုဖို့အတွက် သီးသန့် သက်ငယ်မိုး တဲတစ်ခု ရှိပါတယ်”

“သာမန်တဲဆိုတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖျာခင်းအိပ်ရသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ဆိုရင် ဒီလိုတဲမျိုးမှာ တည်းခိုရတာ သိက္ခာကျ တယ်လို့ မယူဆမိဘူးလား”

“မယူဆမိပါဘူး။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရိုးရာတိုင်းရင်းသားတို့နဲ့ ဓလေ့အတိုင်း တည်းခိုနေထိုင်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်သဘောကျမိပါတယ်”

“အဲဒီတဲမှာ ခင်ဗျားအပြင် ဘယ်သူများ အိပ်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော့် ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာရယ်၊ သက်တော်စောင့် (ဘော်ဒီဂတ်)တွေ အိပ်ကြပါတယ်”

“ဆရာမ ဆရာအနေနဲ့ ခင်ဗျားတည်းခိုတဲ့နေရာကို လာလေ့ရှိပါသလား”

“ဒီလိုလာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးရဲ့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံနဲ့ ဆန့်ကျင်ချိုးဖောက်ရာ ရောက်သွားမှာပေါ့”

“အစိုးရရှေ့နေကြီးက ခင်ဗျားတို့ တိုင်းရင်းဘာသာစကားထဲက အစ်ဆီဒေ့ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို စကားစပ်ပြောသွားပါတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားဘယ်လို သဘော ရပါသလဲ”

“ဒါကတော့ သူနဲ့ သိကျွမ်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ဆိုရင် ဒီစကားလုံးနဲ့ ကိုက်ညီပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အသိထဲမှာတော့ အဲဒီလို အမျိုးသမီးမျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး”

ဤတွင်လည်း တရားရုံး နာယကကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝန်ကြီးခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားက တူတီသာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းကို သွားရောက်
ဆည်းပတ်မယ်ဆိုတာကို တခြား ဘယ်သူများ သိပါသလဲ”

“ကျုပ်က ဒီကိစ္စဟာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်တော့ လုံးဝ ဖုံးကွယ်မထားခဲ့
ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ စားပွဲပေါ်က ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ အတိအလင်း
ရေးမှတ်ထားတာပဲ”

“အဲဒီ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် အခု ရှိပါသလား”

“ကျုပ် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို တရားခံရှေ့နေကြီးလက်ကို ပေးအပ်ဖို့ ကျုပ်တို့
အတွင်းရေးမှူးကို ညွှန်ကြားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဟာ ကျုပ်စားပွဲပေါ်
ပျောက်နေတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ ယာဉ်မောင်းသူ ဒရိုင်ဘာကို မော်တော်ကား ပြင်ဆင်ဖို့ အမိန့်ပေး
နိုင်က ခင်ဗျား ဘယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာ သူ့ကို ပြောခဲ့ပါသလား”

“ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခု သူက မပြောခဲ့ဘူးလို့ ထွက်ဆိုနေတယ်”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူ မှတ်ဉာဏ်မကောင်းလို့ ဖြစ်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဆက်မေးပါ့မယ်။ အဲဒီညက ခင်ဗျားတို့ဟာ ကာရိုအိနဲ့
တူတီသာသနာပြု မစ်ရှင်ကြားလမ်းအတိုင်း ကားနဲ့ မောင်းသွားကြတော့ တခြား
ဆော်တော်ယာဉ် တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ဆုံမိပါသလား”

“ဟုတ်တဲ့ ဆုံမိပါတယ်။ ကုန်တင် (ထရပ်)ကားကြီးတစ်စီးဟာ ကျွန်တော်တို့
အာနေတဲ့ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ရပ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်”

“ဒီတော့ ဘာများ ဖြစ်ပါသလဲ”

“ကုန်တင်ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာက ကားရဲ့ ရှေ့မီးနှစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်
နဲ့ ဆုံးကြိမ် လုပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကားကြီးကို ရှေ့ကို မောင်းထွက်လာပါတယ်”

“သူမောင်းလာပုံက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကား ဆက်မမောင်းနိုင်ဘဲ ရပ်သွားအောင်
အမ်းပိတ်မောင်းတာမျိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ပါသလဲ”

“ကျုပ် ဒရိုင်ဘာကို လမ်းဘေးကပ်ပြီး ကားရပ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဟေ့... သတိထား၊ ဒါဟာ ငါတို့ကို ချုံခိုတိုက်ခိုက်ဖို့ကြံတာ ဖြစ်နိုင်တယ်
ဆိုလည်း ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက အဲဒီကုန်တင်(ထရပ်)ကားနဲ့ လမ်းမှာ ဆုံလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်
ခဲ့ဘူးလား”

“ဒရိုင်ဘာကို ခင်ဗျားတို့ ကားရပ်ဖို့ အမိန့်ပေးစဉ်က ‘ဟေ့... ဟောဟိုမှာပဲ
အမ်းဘေး ကပ်ရပ်လိုက်စမ်း’လို့ ပြောခဲ့ပါသလား”

“မပြောခဲ့ပါဘူး”

“ခင်ဗျားက 'ငါတို့ကို ဒါဟာ ချုံခိုတိုက်ဖို့ ကြံတာ ဖြစ်နိုင်တယ်' လို့ ပြောခဲ့တာဟာ ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ”

“အခုတလော ညဘက်မှာ မော်တော်ကားတွေကို လက်နက်ကိုင် တောပုန်းစားပြဲတွေက မကြာခဏ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတဲ့အတွက် အဲဒီအန္တရာယ်ကို ဆိုလိုတာပဲ”

“ဒီအချိန်က ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရပါသလဲ”

“အန္တရာယ် နီးကပ်နေပြီလို့ ထင်မိပါတယ်”

“နောက် ဘာဖြစ်ပါသလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် (ဘော်ဒီဂတ်)နှစ်ဦးက မာစီးဒီးကားပေါ်က အဆင်းမှာ ကုန်တင်ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ သွားစကားပြောကြပါတယ်”

“ဒီအချိန်က ခင်ဗျားဟာ မာစီးဒီးကားပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ထိုင်နေတာကဆိုရင် ကုန်တင် (ထရပ်)ကားမောင်းသူကို မြင်နေရပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်ရပါတယ်။ ဒီလူက ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ မျက်နှာစိမ်းလူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောထားမိသလဲ”

“စဉ်းစားရ ခက်နေမိပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်နား မှောင်ရိပ်ထဲက မော်တော်ကား မီးလုံးကြီးတွေ ရုတ်တရက် လင်းလာပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်အသံချဲ့စက်နဲ့ လက်နက်ချ အညှံခံဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကားကိုလည်း လက်နက်ကိုင်တွေ ဝိုင်းလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်က အတင်းဆွဲချပါတယ်”

“ဒီလို ခင်ဗျားကို ကားပေါ်က အတင်းဆွဲချတဲ့လူတွေကို ခင်ဗျား မှတ်မိပါသလား။ သိတဲ့လူများ ပါသလား”

“ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်က အတင်းဆွဲချချိန်မှာ ကြည့်လိုက်တော့ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကို တွေ့ရပါတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရပါသလဲ”

“ကျွန်တော်အဖို့ အသက်အန္တရာယ် အလွန်နီးကပ်နေပြီလို့ စိုးရိမ်မိပါတယ်”

“ဘာကြောင့် စိုးရိမ်မိတာလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ဦးစီးကွပ်ကဲတဲ့ တပ်မဟာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒီတပ်မဟာက စစ်သားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေအပေါ် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူများအဖြစ် နာမည်ကြီးနေပါတယ်”

ဤတွင် အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရိုက ထကန့်ကွက်လေတော့သည်။

“နာယကကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ တတိယ တပ်မဟာဆို... နိုင်ငံတော်ရဲ့ တရားဝင် တပ်တစ်တပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွဲ့နီဂါဘီရာဆိုတာ... လူတကာက လေးစားကြည်ညိုပြီး သိက္ခာရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

တရားရုံး နာယကကြီးသည် ယင်းကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံရုံမက တရားခံ... ဒေါသထွက်လာပုံ ရလေသည်။

“တရားလိုဘက်က ကန့်ကွက်တာ မှန်ကန်တယ်။ တရားခံဘက်က တရားရုံး... ခုတ်လုပ်ပြီး ထင်ရှားကျော်ကြား သိက္ခာရှိတဲ့ တပ်မှူးကောင်းတစ်ယောက်ကို... အရေးအရ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်တာကို ရုံးတော်က ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ တရားခံက ကျုပ်... မှာရပ်ပြီး လူမျိုးရေးအရ မုန်းတီးမှုတွေ ဖော်ထုတ်နေတာကို ရုံးတော်က ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။... ကျုပ်ရှေ့မှာရပ်ပြီး လူမျိုးရေးအရ မုန်းတီးမှုတွေ ဖော်ထုတ်နေတာကိုလည်း... မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ် အခု လေးလေးနက်နက် သတိပေးပါတယ်။

“ဒီအတိုင်း ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က တရားခံအပေါ် ရုံးတော်ကို မထီ... ပြုမူမှုနဲ့ အရေးယူရလိမ့်မယ်”

တရားခံ ရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်သည် သူ၏ အမှုသည် တွန်ဂါတာ စိတ်... သွားသည်ဟု သိသဖြင့် စက္ကန့်သုံးဆယ်ခန့် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်ပြီးမှ ဆက်မေး... သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အသက်အန္တရာယ် နီးကပ်နေပြီလို့ စိုးရိမ်မိကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့တယ်... လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စစ်သားတွေက ကုန်တင်ကားကြီးပေါ်က ဆင်စွယ်တွေ၊ သားမွေးတွေ သယ်ချ... တာကို မြင်ပါသလား”

“မြင်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဘယ်လို ခံစားမိပါသလဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို အကြောင်းပြုပြီး... တော့ကို သတ်ပစ်တော့မှာပဲလို့ ထင်မိပါတယ်”

“ဒီထွက်ချက်ကို ကန့်ကွက်ပါတယ်”

အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရိုက ပြောလိုက်ရာ တရားရုံး နာယကကြီး ဒိုမာရှာဝါသည်... ခံအား စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က တရားခံကို တစ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် သတိမပေး... ဘာဘူး။ ဒါပဲ”

တရားခံရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်က ဆက်မေးလေသည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်ပါသလဲ”

“မစ္စဆယ်လီဟာ သူစီးလာတဲ့ မော်တော်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကျွန်တော့်နားကို ချဉ်းကပ်လာပါတယ်။ စစ်သားတွေက ကုန်တင် (ထရပ်)ကားနားမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြ တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အဖို့ လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေးရတာပဲလို့ အကြံရခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မစ္စဆယ်လီကို ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆွဲပြီး လင်းရီဇာကားနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝန်ကြီးခင်ဗျား”

ရှေ့နေကြီးက ပီတယ်လ်က တွန့်ဂါတာအား ဤသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် တရားရုံး နာယကကြီးအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“နာယကကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှုသည်ဟာ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အနားယူနိုင်ရန်အတွက် အမှုကို မနက်ဖြန်မနက်မှ ဆက် ပြီး ကြားနာစစ်ဆေးဖို့ လျှောက်ထားလိုပါတယ်”

တရားရုံးနာယကကြီးက အဆုံးအဖြတ် မပေးမီ အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရီက ကန့်ကွက်တော့သည်။

“နာယကကြီးခင်ဗျား၊ အခုဆိုရင် မွန်းတည့်ချိန်တောင် မရောက်သေးပါဘူး။ တရားခံဟာ သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုနေတာလည်း နာရီဝက်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ သူလို ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ စစ်သည်ဟောင်းတစ်ဦးအနေနဲ့ ဒါလောက်နဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် လှမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမှုကို ဆက်ပြီး စစ်ဆေးစေချင်ပါတယ်”

“အမှုကို ဆက်လက် ကြားနာစစ်ဆေးမယ်”

နာယကကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးလိုက်ရာ ရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်သည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ အစိုးရ ရှေ့နေကြီးအား-

“လူကြီးမင်းက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်နိုင်ပါပြီ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှေ့နေကြီး ခိုရီသည် သူ့ဘက်မှ မုချနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသူ တစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုးဖြင့် တွန့်ဂါတာအား စတင် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“စောစောက ခင်ဗျားထွက်ဆိုရာမှာ ခင်ဗျားဟာ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်တယ်လို့ ထွက်ဆိုသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုချင် တယ်။ ခင်ဗျားဟာ မိမိမှာ အပြစ်ရှိတာကို လိပ်ပြာမလုံသလို စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ မိမိအပြစ်ကို ဒီလို ပြည်သူ့တရားရုံးမှာ အရေးယူစွဲဆိုခြင်းခံရပြီး အပြစ် ဒဏ်ပေးခြင်း ခံရမှာကို စိုးရိမ်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတယ် မဟုတ်လား။ တရား ခွင့်ပေါ်က အနီရောင် ဝတ်ရုံ လွမ်းမြဲထားတဲ့ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကိုလည်း ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

တွန်ဂါတာက ခပ်တည်တည် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ မိမိပြုခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသိမ်ငယ်နေမိ
သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတွေ ကျူးလွန်ဖို့ ကြီးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားက မစ္စဆယ်လီကို ဖမ်းလိုက်ပြီးတော့ မလိုအပ်ဘဲ ခွန်အားကြီးကြီးနဲ့
သူ့ကိုယ်လက်အင်္ကျီတွေကို လိမ်ချိုးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရက်ရက်စက်စက် သူ့ကို
နှိပ်နှက် နှိပ်စက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က မစ္စဆယ်လီကို ကားပေါ်က ခုန်ချပြေးဖို့
ပြင်နေတဲ့အတွက် အနာတရ မဖြစ်စေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ တစ်ချက်တည်းပဲ ရိုက်လိုက်
မိတယ်”

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ စစ်တပ်သုံး မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့လည်း မစ္စ
ဆယ်လီကို ပစ်ဖို့ ချိန်ရွယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီရိုင်ဖယ်သေနတ်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်
ဖွန်ဂါဘီရာရဲ့ သေနတ်ဖြစ်ပြီး ကျည်ဆန်အပြည့် ထိုးထားတယ်ဆိုတာလည်း ခင်ဗျား
အသိသားပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာတော့ မှန်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားက သူ့ကို သေလောက်တဲ့နေရာ (ဝမ်းဗိုက်)ကို ချိန်ပြီး
သေနတ်နဲ့ပစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကို ကျည်ဆန်မထိမှန်ဘဲ တမင် လွဲချော်
အောင် ချိန်ပြီးမှ ပစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကို သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ပစ်ခဲ့တယ်။
ဗိုလ်ချုပ်က အလွန်လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်လို့သာ မထိမှန်ဘဲ လွတ်သွား
အယ်လို့ ကျုပ်ကပြောရင် ခင်ဗျား ငြင်းမလား”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို တကယ်သေစေလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့သာ ပစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
အခု သူသေနေမှာ သေချာပါတယ်”

တွန်ဂါတာက လေသံ ခပ်အေးအေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ လင်းရီဗာကားကို ခိုးယူမောင်းပြေးစဉ်က အဲဒီကားဟာ နိုင်ငံ
အော်ပိုင် (အစိုးရ) ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရီသည် ဤသို့မေးပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင်-

“ခင်ဗျားဟာ မစ္စတာခရိုတ်ကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ သေသေချာချာချိန်ပြီး
ပစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီအချိန်မှာ မစ္စဆယ်လီက အတင်းဝင်တိုးပြီး တွန်းဖယ်လိုက်
ဖို့သာ မစ္စတာခရိုတ်ကို မထိမှန်ဘဲ လွဲချော်သွားတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးပြန်သည်။

ဤသို့လျှင် အစိုးရ ရှေ့နေကြီးသည် တစ်နာရီနီးပါးခန့်ကြာအောင် တွန်ဂါ တာအား မေးခွန်းတွေ အဆက်မပြတ် မေးခဲ့လေသည်။

မေးခွန်းတွေကလည်း တွန်ဂါတာ၏ မူလအစစ်ခံချက်များမှ ဝန်ခံခဲ့သည့်အချက် များကို ထုတ်နုတ်၍ မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်လေရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တရားခံအပေါ် အမှုက 'လေး'ပြီး၊ ပြစ်မှု ထင်ရှားလာသလို ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ခရိတ်သည်ပင်လျှင် တရားခံ ရှေ့နေကြီး ပီတယ်လ်အနေဖြင့် တွန်ဂါတာကို သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုစေခြင်းသည် အကြီးအကျယ် မှားသွားလေပြီဟု သုံးသပ်မိ လေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား မစ္စတာပီတယ်လ်က နိဂုံးချုပ်သည့် အနေဖြင့် ရုံးတော်သို့ လျှောက်လဲတင်ပြချက်မှာ တရားခံ တွန်ဂါတာအပေါ် စာနာထောက်ထားချင်လာအောင် ကရုဏာသက်လာအောင် ဆွဲဆောင် စည်းရုံးသည့် သဘော ပါဝင်လေသည်။

ထို့ပြင် အချင်းဖြစ်ပွားသည့်ညက တွန်ဂါတာ၏ ပြုမူလှုပ်ရှားမှုများသည် မတတ်သာ၍ စိတ်စေတနာ ရိုးသားစွာဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာအောင် ပိုင်နိုင်ပီရိစ္ဆာ တင်ပြနိုင်လေသည်။

တရားရုံး နာယကကြီး ဒိုမာရှာဝါသည် စွဲချက်တင်သင့်မတင်သင့် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက် မပေးဘဲ-

“ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မနက်ဖြန်မှပဲ ပေးမယ်”ဟု ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များသည် တရားခွင်မှထ၍ ဆင်းသွားကြ လေသည်။

လာရောက်နားထောင်သူ ပရိသတ်သည် အမှုအပေါ် အထူးစိတ်ဝင်စားကြသဖြင့် အချင်းချင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုထင်မြင်ချက်ပေးရင်း ရုံးခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားကြ လေသည်။

ထိုနေ့ညဘက် ညစာအတူစားကြချိန်တွင် ဆယ်လီက ခရိတ်အား ဤသို့ သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေသည်။

“ကျွန်မဖြင့် ဆရာမလေး ဆရာ သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုတော့ သူ့အတွက် အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်ရှင်။ သူ့ခမျာ အလွန် အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လိုပဲပဲ သနားပါတယ်”

“ဟာ မင်းကလည်း ဆရာကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်နဲ့ နှိုင်းနေပြန်ပါပြီ။ အမှန်တော့ ဆရာဟာ မင်းထက် အသက် နှစ်နှစ်လောက်တောင် ကြီးတယ်။ သူ့ ကလေးနဲ့ နှိုင်းမယ်ဆိုရင် မင်းကို နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုရမှာပေါ့ ဟဲ့ဟဲ့”

ခရိတ်က ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ဆယ်လီသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ
အညံ့ကြည်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဆာရာဟာ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝ ရှိပုံ
မသိ။ ကျွန်မတောင်မှ ဆာရာရဲ့ ထွက်ချက်ကို နားထောင်ရင်း တွန်ဂါတာမှာ
အပြစ်မရှိသေးသယောင် ထင်မြင်လာပါတယ်။ အစိုးရရှေ့နေကြီး မစ္စတာခိုရိုရဲ့
အမြန်းချက်၊ ထောက်ပြချက်တွေ ကြားရတော့မှပဲ အမှန်ကို ပြန်မြင်လာမိတယ်ရှင်”

အခန်း (၁၇)

အောက်တစ်နေ့တွင် တရားရုံး နာယကကြီး ဒိုမာရှာဝါသည် သူ၏ ကြည်လင်ပြတ်သား
သော အသံဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖတ်ကြားလေသည်။

စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွင် နာယကကြီးက အမှုဖြစ်ပွားပုံနှင့် တရားလိုနှင့်
တရားခံ နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော အဖြစ်အပျက်များကို အကျဉ်းချုပ် သုံးသပ်
ဆော်ပြပြီးနောက် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့၏ သုံးသပ်ချက်ကို ဤသို့ ဖော်ပြထားလေသည်။

“တရားခံဘက်မှ ကာကွယ်ချေပရာတွင် အချက်နှစ်ချက်ကို အဓိက အခြေပြု၍
ဆင်ခြင်သွားပေသည်။ ပထမအချက်က သက်သေဆရာမဆာရာ၏ ထွက်ဆိုချက်ပင်
ဖြစ်သည်။ ယင်းထွက်ဆိုချက်အရပင် တရားခံ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာသည် တူတီ
အသနာပြု မစ်ရှင်သို့ ခရီးထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်းမှာ (တိုက်ရိုက် ဖွင့်ဝန်မခံထားသည့်
အိုင်အောင်) ချစ်သူနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ကုန်တင်
ဆောင်(ဆရပ်)ကားနှင့် ဆုံမိခြင်းမှာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း
ဆိုသည်။

“ဆရာမ ဆာရာသည် ရိုးသားပြီး လူ့လောကအကြောင်း ဘာမျှ မသိသူ
အလှူလက်ဒေသမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးတော်က
ဆင်ခြင်ယူဆအောင် ထွက်ဆိုသွားနိုင်ပေသည်။

“သူမကိုယ်တိုင် ထွက်ဆို ဝန်ခံချက်အရ ဆာရာသည် တရားခံ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု
အောက်ရိပ်မိနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ဤအချက်ကြောင့်ပင်လျှင်
တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသလို သူမသည် တရားခံ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုအောက် လုံးဝ
အောက်နေသဖြင့် တရားခံက မှောင်ခိုပစ္စည်းများ သိုလှောင်ခြင်း၊ သယ်ယူခြင်းတို့တွင်
အစင်ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူလက်ခံခဲ့သည်ဟုပင် ယူဆဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပေသည်။

“အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤတရားရုံးတော်အနေဖြင့် မစ္စဆာရာ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် ဘက်မလိုက် ကြားနေလွှဲ ဆိုချက် မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်သတ် ကျ နေသဖြင့် လုံခြုံစိတ်ချရခြင်း မရှိဟု သုံးသပ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

“တရားခံဘက်မှ အခြေပြု လျှောက်လဲသော ဒုတိယအချက်မှာ တရားခံသည် ပီရိုပို: အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ရလောက်အောင် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြုမှု လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသည်ဟု မိမိကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ရသည့်သဘော တင်ပြချက်ပင် ဖြစ်သည်။

“တရားခံက သူသည် မုချ အသတ်ခံရတော့မည်ဟု စိုးရိမ်ပူပန်မိ၍သာ ယခု ကဲ့သို့ ပြုမှုခဲ့ရသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ ယင်းစိုးရိမ်မှုကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ခုခံရန် ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်ဟု ဆိုသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် နိုင်ငံတော်တွင် အလွန်ကြီးလေးသော တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် နာမည်ပျက်သည့်သတင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသူ လူအများက လေးစားကြည်ညိုခြင်း ခံရသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

“တစ်ဖန် တတိယ တပ်မဟာသည် နိုင်ငံတော်၏ တရားဝင် စစ်တပ်မှ လက်ရွေးစင် တပ်ဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်ပြီး ယင်းတပ်ဖွဲ့မှ စစ်သားအားလုံးသည်လည်း စနစ်တကျ လေ့ကျင့်သင်ကြားထားသူ၊ စည်းကမ်းရှိသောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

“ထို့ကြောင့် ဤရုံးတော်အနေဖြင့် တရားခံဘက်မှ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် သူ၏ တပ်သားများက တရားခံ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ရန်ပြုရန် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါ သည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ကို ပယ်ချလိုက်သည်။

“တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသော ပထမစွဲချက်မှာ တရားခံသည် ဥပဒေအရ ကာကွယ်တားမြစ်ထားသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအား မှောင်ခိုသတ်ဖြတ်၍ ဆင်စွဲ ကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်ပစ္စည်း မှောင်ခိုရောင်းဝယ်နေပါသည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ယင်းစွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဤရုံးတော်က ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဟု ယူဆသဖြင့် တည်ဆဲဥပဒေအရ အကြီးလေးဆုံး အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တရားခံအား အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်။

“ဒုတိယစွဲချက်ဖြစ်သော လူတစ်ယောက်အား ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးထားခြင်းတွင်လည်း တရားခံသည် အပြစ်ရှိသဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ခြောက်နှစ် ကျခံစေရန် အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်အား ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်သဖြင့် တိုက်ခိုက် ခဲ့ခြင်း စွဲချက်တွင်လည်း တရားခံသည် အပြစ်ရှိသဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ခြောက်နှစ် ကျခံစေ။

“လူသတ်ရန် ကြံစည်မှု စွဲချက်အရလည်း အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ခြောက်နှစ် ကျခံစေ။

“ယင်းပြစ်ဒဏ်အားလုံးကို တစ်ပေါင်းတည်း မကျခံစေဘဲ ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခု ဆက်လက်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။”

နာယကကြီး ဖတ်ကြားသော စီရင်ချက်ကိုကြားလျှင် အစိုးရရှေ့နေကြီး ခိုရို ညည်ပင်လျှင် အံ့အားသင့်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ယခုတိုင်းဆိုလျှင် တရားခံ တွန်ဂါတာအား တရားရုံးက အပြစ်ပေးလိုက်သည်မှာ ထောင်ဒဏ် စုစုပေါင်း နှစ်လေးဆယ် ဖြစ်နေပေသည်။

အကျဉ်းဌာန၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လျှော့ရက်များ ပေးလိုက်သည်တိုင်အောင် တွန်ဂါတာသည် ထောင်ထဲတွင် အနည်းဆုံး နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့် နေရမည်ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဘဝလုံးလုံး ဆုံးရှုံးရတော့မည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပေသည်။

လာရောက်နားထောင်သူ ပရိသတ်များအနက် နောက်နားမှ အမျိုးသမီး (အလူလီလူမည်း) တစ်ဦးသည် မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် ဟစ်အော် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

“ဘာဘာ၊ ဘာဘာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဖခင်ကြီးကို သူတို့က အပြီးပိုင် ခေါ်ဆောင်ဖယ် ဖြုတ်ပြန်ပြီပဲ တကား။ အို... ဖခင် ဖခင်၊ ကျုပ်တို့အဖို့ ဖခင်ကြီး သေဆုံးသည်နှင့် မတော်ပါပြီ။”

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပရိသတ်ထဲမှ တိုင်းရင်းသားယောက်ျားတစ်ဦးက မာတာ ဘယ်လီ လူမျိုးတို့၏ စစ်ချီသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စတင်သီဆိုလိုက်သည်။

“အို... ရှန်ဂါနီမှ မုဆိုးမ အပေါင်းတို့... သင်တို့သည် ဘာကြောင့် ငိုကြွေးရလေသနည်း။

အို... ပြည်သူ့သားငယ်များ၊ သင်တို့သည် ဘာကြောင့် ငိုကြွေးနေပါသနည်း။ သင်တို့၏ ဖခင်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်အတိုင်း နာခံဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အို... အချင်းတို့။”

ယင်းသို့ အဓိပ္ပာယ်ရသော မာတာဘယ်လီ သီချင်းကို ကျယ်လောင်စွာ ဟစ် ဆွဲသီဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အတိတ်ကာလတစ်ချိန်က မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသားတို့၏ ဘုရင် လိုဘင် ညွန့် လက်ထက် စစ်မက်ချိတက်ရာတွင် စစ်သည်များ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေရန် သီဆိုလေ့ရှိသော စစ်ချီသီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု တရားရုံးခန်းအတွင်း သီဆိုနေသူကား ကျန်းမာသန်စွမ်းသော မာတာ ဘယ်လီတိုင်းရင်းသားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သီချင်းဆိုနေခိုက် သူ၏ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များပင် ယိုစီးကျနေလေသည်။

ထိုလူငယ်က စတင် သီချင်းဆိုလိုက်သောအခါ သူ၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြား မာတာဘယ်လီအမျိုးသားတို့သည်လည်း ဝိုင်း၍ လိုက်ဆိုကာ သံပြိုင်ဟစ်ဆိုကြကုန်လေသည်။

ဤတွင် တရားရုံး နာယကကြီး ဒိုမာရှာဝါသည် ဒေါသထွက်လာလျက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟဟ... သီချင်းဆိုတာ ချက်ချင်းရပ်လိုက်ပါ။ မရပ်ရင် အားလုံးကို ရုံးခန်းထဲက ဆွဲယူတတ်ပြီး ရုံးတော်ကို မထိမဲ့မြင် ပြုမှုနဲ့ အရေးယူမယ်”

ဤသို့ ဟစ်အော်အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးတော့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဝင်ရောက် ထိန်းသိမ်းလိုက်တော့မှ ရုံးခန်းအတွင်း ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအတောအတွင်း တွန်ဂါတာသည် ရုံးခန်းအတွင်း တရားခံ၏ နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေရင်း အခြေအနေကို လှောင်ပြောင်သရော်သလို မသိမသာ ပြုံးနေလေသည်။

မကြာမီ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သူ့အား လာ၍ ခေါ်ထုတ်သွားရာ တွန်ဂါတာသည် လိုက်သွားခါနီး ခရိတ်ဘက်သို့လှည့်၍ နောက်ဆုံးအကြိမ် လက်ဖြင့် အချက်ပြ ဆက်သွယ်သွားလေသည်။ ယင်းအချက်ပြနည်းကို တစ်ချိန်က ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့ ငယ်စဉ်က အကြိတ်အနယ် နပန်းသတ်ကစားရင်း အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။ ယခု တွန်ဂါတာက လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ-

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အတူတူ ဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မသားမနာ ဘဲစားဘဲချေဖြစ်သွားပြီ”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

ဘာကို ဆိုလိုကြောင်းကို ခရိတ်က ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။
အဓိပ္ပာယ်မှာ-

ခရိတ်က ဇင်ဘာတွေ ပြည်တွင်း ပဋိပက္ခဖြစ်စဉ်ကာလအတွင်း ခြေတစ်ခင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ယခု တွန်ဂါတာသည်လည်း လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးသွားရလေပြီဟူ၍ဆို ဖြစ်သတည်း။

ဆရာမလေး ဆရာသည် မတ်တတ်ရပ်၍ တွန်ဂါတာအား ရွန်းရွန်းစားစား လှမ်းကြည့်ရင်း သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

ဤတွင် တွန်ဂါတာသည် သူမအား နောက်ဆုံးအကြိမ် လက်ပြ၍ အချက်ပြ ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

တွန်ဂါတာက လက်ကို မသိမသာလှုပ်ရှား၍ အချက်ပြလိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ-
“မင်း အမြန်ဆုံး တိမ်းရှောင်နေလိုက်တော့”

“မင်းအဖို့ အန္တရာယ် သိပ်ကြီးမားနေပြီ”ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား အကဲခတ်ကြည့်နေရာ တွန်ဂါတာ၏ အချက်ပြ ဆက်သွယ်လိုက်ခြင်းကို ဆာရာက ချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့က တွန်ဂါတာအား ရုံးခန်းအတွင်းမှ ခေါ်ထုတ်သွားကြလေသည်။

ထောဘယ်လီတိုင်းရင်းသားတို့သည် ရုံးခန်းပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် သူတို့၏ စစ်ချီသီချင်းကို သံပြိုင်သီဆိုလျက် ရှိနေကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုလူအုပ်ကြားမှ တိုးဝှေ့၍ ပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဆယ်လီကို နည်းလက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲလျက် သတင်းထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံဆရာများကို တိမ်းရှောင်ကာ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

သူတို့၏ မော်တော်ကားဆီသို့ရောက်ပြီး ဆယ်လီအား ကား၏ ရှေ့ခန်းမှ နည်း၍ တံခါးဖွင့်ပေးနေစဉ် ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တချို့က ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရန် ကြိုးစားပြန်သဖြင့် ခရိတ်က စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် လက်သီးဆုပ်ကာ ချိန်ရွယ်လိုက်တော့မှ ဓာတ်ပုံဆရာများလည်း လက်လျှော့ကာ ရှောင်ထွက်သွားကြလေသည်။

“ကိုင်း အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
 ဆယ်လီက မေးလိုက်ရာ ခရိတ်သည် အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့်-
 “မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းကို နားမလည်ဘူး”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။
 “ဒီမယ် ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှတ်မိသေး

ချထား”
 သည်တော့မှ ခရိတ်သည် ကားပေါ် တက်ထိုင်ရင်း စိတ်ဓာတ်ကျဟန်ဖြင့် ဆယ်လီအား အပိုင်းပေါ်သို့ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ ဆယ်လီရယ်။ ငါ့စိတ်တွေ သိပ်ပြီး ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ်။ ထောင်ဒဏ် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်တဲ့ကွ။ ငါဖြင့် နိမ့် ချလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး”

“ဒါတော့ ရှင်အပြစ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်အနေနဲ့ ဘာမှ တတ်နိုင်တာမှ မထုတ်ဘဲ”

“တွန်ဂါတာတစ်ယောက် သနားပါတယ်။ ထောင်ဒဏ် အနှစ်လေးဆယ်ဆိုတာ”

“ဒါတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါရှင်၊ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင် ကျွန်မရဲ့ တိုက်ခန်းကို လိုက်ဦးမှာလား”

ဆယ်လီက မေးလိုက်လျှင် ခရိတ်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငါက ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးကို ပြန်မှဖြစ်မယ်။ ဟိုမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိတာကို ဒီတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ရတယ်”

“ရှင် ခုချက်ချင်း ပြန်သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း သွားမှာလား”

“အေး... ငါက အခုအချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် ပြစ်တင်ဝေဖန်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ရှင်က တစ်ယောက်တည်း ဝိုင်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ပြန်ညှဉ်းဆဲနေမလို့လား။ ဒီမယ် ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင် ဒီလိုနေတာကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မယ်”

ထိုအချိန်၌ သူတို့သည် ဆယ်လီ၏ တိုက်ခန်းရှိရာ အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်ရာ ဆယ်လီက-

“ရှင် ခဏလေး စောင့်နေပါ။ ကျွန်မ အဝတ်အစား နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ယူလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်မ သိပ်မကြာပါဘူး။ ရှင်က ဒီကားကို စက်မသတ်ဘဲ စောင့်နေရင် ကျွန်မ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားမ၏ အခန်းသို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ငါးမိနစ်အတွင်း ဆယ်လီသည် မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ သူမသည် ခရီးသွား လက်ဆွဲအိတ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရန် ကင်မရာပစ္စည်းများကားပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... သွားကြစို့လေ”

ခရိတ်လည်း မော်တော်ကားကို ဂီယာထိုး၍ မောင်းထွက်လေသည်။

လမ်းခရီး၌ သူတို့သည် စကားများများမပြောဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ခရိတ်သည် ကားမောင်းသွားရင်းနှင့် ဆယ်လီတစ်ယောက်နှင့် ယခုလို လိုက်ပါလာခြင်းကို ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။ မိမိက လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဆယ်လီက ပြုံးပြသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရဲဖန်ရဲခါ ဆယ်လီက ခရိတ်၏ လက်ညှဉ်းညှဉ်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို လည်းကောင်း သာယာ ကြည်နူးမိလေသည်။

ဆယ်လီကမူ ခရိတ် စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားနေရသည်ကို ရိပ်မိ၍ အလိုက်သို့ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး လိုက်ပါလာရှာသည်။

နေဝင်ဖို့ပျံအချိန်တွင် သူတို့သည် ကင်းလင်းမွေးမြူရေး ခြံကြီးသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

စားဖိုမှူးကြီး ဂျိုးဇက်သည် ဆယ်လီအား မြင်မြင်ချင်းပင် ခင်မင်မိပုံရကာ အထူးဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံနှုတ်ဆက်လေသည်။ ဆယ်လီအား ဂျိုးဇက်က သူ၏ သခင်လေးအဖြစ် ဆက်ဆံချင်ပုံရကာ သူမ၏ ပစ္စည်းများကို အခြား အစေခံများအား ဗျာဗျာသလဲ အမိန့်ပေး၍ ကားပေါ်မှ သယ်ချစေလေသည်။

“ရေနေ့ပူပူနဲ့ ရေချိုးလိုက်ပါလား ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရေနေ့တည်ပေးပါမယ်”

ဂျိုးဇက်က လောကွတ်ပျူဂျာစွာဖြင့်ပြောရာ ဆယ်လီကလည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကောင်းသားပဲရှင့်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မကြာမီ ဆယ်လီ ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာသို့ ဆွက်လာရာ ခရိတ်သည် ယမကာပုလင်းများရှိရာ စားပွဲမှ ဆယ်လီအတွက် ဝီစကီနှင့် ဆီဒါတစ်ခွက် ရောစပ်ပေးလေသည်။ သူကိုယ်တိုင်အတွက်မူ ဝီစကီများနှင့် ဆီဒါအနည်းငယ်သာ ရောစပ်သည့် ယမကာတစ်ခွက် ထည့်ယူလာလေသည်။

“ကဲ... ငါတို့က တရားရုံးနာယကကြီး ဒိုမာရာဝါ ကျွန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြရအောင်”

ခရိတ်က သရော်လှောင်ပြောင်သည့် သဘောဖြင့် ပြောရင်း ဖန်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ရှိနာလူမျိုးတို့ရဲ့ တရားစီရင်ရေးစနစ်နဲ့ ထောင်ဒဏ် အနှစ်လေး ဆယ် ပေးလိုက်တာကိုလည်း ဂုဏ်ပြုဖို့ သင့်တယ်”

ဤသို့လည်း ခရိတ်က ဆက်ပြောလိုက်ပြီးမှ အရက်ခွက်ကို မော့သောက်ချလိုက်သည်။

ညစာစားနေချိန်တွင် ဝိုင်ခေါ် အရက်ချို့ သောက်ကြသည့် ဓလေ့ထုံးစံရှိသော်လည်း ဆယ်လီသည် ဝိုင်အရက်သောက်ရန် ငြင်းဆန်လေသည်။

ညစာစားပြီးချိန်တွင် (အနောက်တိုင်းသားတို့လေ့အရ) ဘရန်ဒီအရက် သောက်လေ့ရှိကြရာ ခရိတ်က ဘရန်ဒီတစ်ခွက်စီ ငဲ့နေစဉ် ဆယ်လီသည် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“တော်ပါတော့ရှင် မသောက်ပါရစေနဲ့။ ကျွန်မအနေနဲ့ မူးအောင် မသောက်ချင်လို့ပါ”

ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မကို အထင်မလွဲပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဩဇာပေးသလို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ညအဖို့ ကျွန်မအနေနဲ့ မမူးချင်လို့ပါ”

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ရွန်းရွန်းစားစား ငေးကြည့်နေရာမှ ဘရန်ဒီပုလင်းကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး သူမ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ဆယ်လီကလည်း ခရိတ်အား ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် ပါးစပ်က ဘာမှ ဖွင့်မပြောသေးသော်လည်း နှလုံးသားအတွင်းမှ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မေတ္တာစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဆယ်လီရယ်၊ ဆယ်လီ ဒါလင်၊ ငါဖြင့် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်ဖို့ စောင့်နေလိုက်ရတာ ကြာလှပါပြီကွယ်”

“ကျွန်မကလည်း ဒီလိုပါပဲရှင်”

ဆယ်လီက ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောလိုက်သည်တွင် ခရိတ်သည် သူမ၏ ကိုယ်ကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ လူချင်းနီးကပ်သွားပြီး အသားချင်း ထိမိချိန်တွင် ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ အတွင်းစိတ်ကို ခန့်မှန်းအကဲခတ်မိလေသည်။ သူမ၏ နှလုံးသားအတွင်း၌ ခရိတ်အပေါ် တိမ်းညွတ်သည့် မေတ္တာစိတ်တွေ ပြည့်လျှံတက်ကြွနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဤအခြေအနေမျိုးကို ကာလကြာမြင့်စွာ မှတ်သိပ်နေသူများ ပမာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားရပါးရ ပွေ့ဖက်နမ်းရွပ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ စားဖိုဆောင်မျိုးကြီး ဂျိုးဇက်သည် ကော်ဖီပန်းကန်များကို လင်ပန်းဖြင့် ယူလာပေးရာ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ ရင်ချင်းအပ်နေသည်ကို မြင်လျှင် အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးလျက် ခြေသံမကြားအောင် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေသည်။

အခန်းတံခါးကိုလည်း ညင်သာစွာ ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် အဘိုးကြီးဂျိုးဇက် ကော်ဖီပေးရန်လာပြီးမှ အသာပြန်ထွက်သွားသည်ကို တစ်ယောက်မှ မသိလိုက်ကြချေ။

ဇနီးအကြားတွင် ဆယ်လီသည် လူချင်းခွာလိုက်ပြီးနောက် ခရိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့် အသာပိတ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် သူမ၏ မျက်လုံးက အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးနေသည်။

“ဒီမယ် ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်းထဲကို သွားကြရအောင်”

ဤသို့ သူမက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သောအခါ ခရိတ်လည်း ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း အဓိပ္ပာယ် ရှင်းနေပြီဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် ကြည့်နှုတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ခရိတ်သည် သူ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှ သစ်သားခြေအတုကို ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် အားရပါးရ ချစ်တင်းနှိုးနှောကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်လုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

ခရိတ်သည် အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးသောအခါ စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးကြည်လင်လာလေသည်။ သူ၏ ဘေးနားတွင် ဆယ်လီကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ပင် ရှိနေရှာလေရာ ခရိတ်သည် သူမကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်မိလေသည်။

ချစ်သူကိုကြည့်ရင်း ခရိတ်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်တွေ နိုးကြားတက်ကြွလာ ပြန်လေသည်။ ယင်းသို့ သူ၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားနေသည်ကို ဆယ်လီက အလိုလို သိသကဲ့သို့ သူမသည် ရုတ်တရက် နိုးလာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေသည်။

ထိုနောက် သူမကပင် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းကာ ခရိတ်အား ပွေ့ဖက်ထားလိုက် သည်။

အချိန်ကား နံနက် အရက်တက်ချိန် ဖြစ်နေလေပြီ။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ အရင်ဆုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေ့လာကြည့် ပြီး နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ကြတယ်နော်။ ဒါမျိုးမှ ကျွန်မက ကြိုက်တယ်”

ဆယ်လီက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ခရိတ်ကလည်း သဘောတူ လက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း သူမ၏ ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် အခုဆိုရင် ငါတော့ မင်းကို သိပ်ချစ်မိနေပြီ။ ဒါကြောင့် ငါ အနေနဲ့”

စကားမဆုံးမီ ဆယ်လီသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ခရိတ်၏ ပါးစပ်ကို အကပ်ဝါးဖြင့် အသာပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ အဲဒါကို အခု မပြောပါနဲ့ဦးရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့မှ ပြောရမှာလဲ”

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူးရှင်၊ ခဏ စောင့်နေလိုက်ပါ။ ဒါမှ အချိန်တန်လို့ရှင်က ကျွန်မကို အဆိုပြုပြောဆိုတဲ့အခါ ကျွန်မကလည်း တုံ့ပြန်အဖြေပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ကင်းလင်းအမည်ရှိ မွေးမြူရေးခြံကြီးသည် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ယင်းခြံကြီး၏ အတိတ်က သမိုင်းကြောင်းမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်း သေးသည်။

ယခု ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေကြသကဲ့သို့ အတိတ်ကာလ တစ်ချိန်ကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ကြခြင်းက ဤမွေးမြူရေးခြံကြီး ဖန်တီးတည်ဆောက်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော် ခန့်တီးပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ယင်းချစ်သူမောင်နှံတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပမာဏအပေါ် အခြေပြုခဲ့သလို နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ စုံတွဲမောင်နှံတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကပင် ဤမွေးမြူရေးခြံကြီးကို ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် မေတ္တာတရားကို အခြေခံအားပြု၍ ကင်းလင်း မွေးမြူရေးခြံကြီးသည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခဲ့ပေသည်။

ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင်က ဤခြံကြီးနှင့် လုပ်ငန်းကို သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာဖြင့် တွယ်တာခဲ့သလောက် နောက်ပိုင်း စီးပွားရေးမှလွဲ၍ နောက်မှကရမစိုက်သော နိုင်ငံခြားသားများလက်သို့ ရောက်သောအခါ၌မူ ကင်းလင်းခြံကြီးသည် ယခင်ကလို စိုပြည်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ သိသိသာသာ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့လေသည်။

ကင်းလင်းခြံကြီးသည် လူသားတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အလွန်လိုအပ်သည်ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေပေသည်။

ခရိတ်ရောက်လာ၍ ခြံကြီးအတွင်းရှိ လူနေအိမ်ကို ပြန်လည်မွမ်းမံတည်ဆောက်ပြီး နွားစားကျက်များကိုလည်း ကောင်းမွန်လာအောင် ပြုပြင်လိုက်သည့်တိုင်အောင် ကင်းလင်း ခြံကြီး၏ အဓိက အာဟာရ၊ အဓိက ခွန်အားဖြစ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မရှိသဖြင့် အဓိက လိုအပ်ချက်မရှိဘဲ ချို့တဲ့နေသလို ဟာနေသလိုဖြစ်လျက်ပင် ရှိနေခဲ့ပေသည်။

သို့သော် ယခုတော့မူ ကင်းလင်းခြံကြီးအတွင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ပျံ့နှံ့လျက် ရှိပေပြီ။

ယင်းမေတ္တာဓာတ်ကပင်လျှင် ကင်းလင်းခြံကြီး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ခွန်အားဖန်တီးပေးသလို အာဟာရဖြည့်တင်းသလို ဖြစ်နေပေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဓာတ်သည် မွေးမြူရေးခြံကြီးကို အသက်ဝင်လာသလို သွေးသစ်လောင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်လာလေသည်။ ဤသည်ကို မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့က ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိသိရှိကြရုံမက ဝမ်းမြောက် ပီတိဖြစ်နေကြလေသည်။

ခြံမြေပတ်ဝန်းကျင်၌ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ နှစ်ယောက်သား လင်းရိဗာကာကြီး လျှောက်မောင်းကြသည့်အခါ လမ်းဘေးရှိ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးများသည် လျင်မြန်စွာ မတ်တတ်ထ၍ အလေးပြု ဂုဏ်ပြုသလို ရပ်နေတတ်ကြသည်။

စားဖိုဆောင်မျိုးကြီး ဂျိုးဇက်ဆိုလျှင် ပါးစပ်က ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သော်လည်း အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ခရိတ်၏ အိပ်ရာတွင် ခေါင်းအုံးလေးလုံးနှင့် ပြင်ဆင်ပေးထားလိုက်သည်။ သူသည် အလိုက်သိတတ်ပုံကို လက်တွေ့ပြသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲငယ်တွင်လည်း နေ့စဉ် လှပသော ပန်းများကို ပန်းအိုးဖြင့် နီနီကထားလေ့ရှိသည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခရိတ်သည် နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း မှုတ်မှာမသစ်မီ လက်ဖက်ရည်ပူပူတစ်ခွက် သောက်လေ့ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်နှင့်အတူ ဘီကွတ်နှစ်ချပ်လည်း စားတတ်သည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် နံနက်စောစော လက်ဖက်ရည်လာပို့သည့်အခါ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်နှစ်လုံးနှင့် ဘီကွတ်လေးချပ်ပါလာ၍ ပို့ပေးလေသည်။

ဆယ်လီသည် ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို မနေတော့ချေ။ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် တို့သို့ ပြုမူနေထိုင်လာလေသည်။ အိမ်ကြီးအတွင်း မွမ်းမံပြင်ဆင်ခြင်း၊ ပရိဘောဂများ ချော့ချထားခြင်း၊ ခန်းဆီးများ ရွေးချယ်တပ်ဆင်ခြင်း၊ ညစာစားရန်အတွက် ဟင်းလျာများ ရွေးချယ်ခြင်းကအစ သူမ ပါဝင်လာသည်။

အစားအစာ ဟင်းလျာများကို အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး စီမံလေ့ ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မီးဖိုချောင်ကိစ္စ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် အိမ်ရှင်မတစ်ဦး ရှိသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်နေလေသည်။

ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးတွင် ပထမဆုံးနွားကလေးမွေးသည့် ညဉ့်သန်းခေါင် အချိန်တွင် ဆယ်လီကိုယ်တိုင် မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်ရုံမက နွားမကြီး သားဖွားရာတွင် ဝမ်းဆွဲဆရာမကဲ့သို့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုညက ဆယ်လီသည် ခရိတ်နှင့်တကွ အလုပ်ကြပ်ကြီး ရှာဒရပ်၊ ဂရိုနီဝေါလ် တို့နှင့်အတူ နွားကလေး မွေးဖွားပုံကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ လေ့လာခွင့်လည်း ရရှိခဲ့လေသည်။

အချိန်တန်၍ နွားငယ်ကလေး အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ကာ အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားပြီး နွားမကြီး၏ နို့စို့နေချိန်တွင် ဆယ်လီက အနီးရှိ ခရိတ်အား ဤသို့ ပြောလေသည်။

“ကျွန်မအဖို့ ဒါဟာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံပဲရှင့်။ ဒါထက် ရှင်က နွားကလေးမွေးရာမှာ ကိုင်တွယ်တာ အလွန်ကျွမ်းကျင်တယ်။ ရှင့်ကို အယ်သုက သင်ပေးခဲ့သလဲ”

“ငါ့ရဲ့ ဘိုးအကြီးက သင်ပေးခဲ့တာပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ရင်းနှီးစွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“နွားကလေးမွေးတာမြင်ရတော့ မင်း စိတ်မပျက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း စိတ်မပျက်ပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။ ကြည့်လို့လည်း ကောင်းတယ်ရှင့်”

“ဘာလဲ မင်းက နွားမကြီး သားမွေးတာကို အားကျလို့လား။ ဟဲ...ဟဲ...”

“ရှင်နော် မဟုတ်တာတွေ လာမပြောပါနဲ့။ ဒါထက် ရှင် အခုပင်ပန်းနေရောပေါ့”

“မင်းကကော မပင်ပန်းဘူးလား”

“မပင်ပန်းဘူးရှင်၊ နောက်တစ်ခုက ဒီနေ့ပဲ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စက်ဆရာ လေယာဉ်က စစ်ဆေးလို့ပြီးပြီတဲ့။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဂျီဟာနစွဘတ်မြို့ကို သွားပြီး လေယာဉ်ကို ပြန်မောင်းယူလာရမယ်”

“ဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ မင်းအနေနဲ့ နောက်နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် စောင့်နိုင်မယ်ဆိုရင် ငါပါ မင်းနဲ့အတူ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံကို လိုက်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဟိုမှာ မိုးလေဝသ အခြေအနေကြောင့် မွေးမြူရေးတိရစ္ဆာန်တွေ အလွန်ဈေးကျနေတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ နောက်ထပ် နွားမျိုးကောင်းတွေကို ဈေးချိုချိုနဲ့ ဝယ်ယူလို့ရနိုင်တယ်”

ထိုမျှနှင့်ပင် စကားပြတ်သွားကြလေသည်။

နောက်ရက်များတွင် ဆယ်လီသည် သူမ၏ ပင်မတာဝန်ဖြစ်သော ကမ္ဘာတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်အတွက် အလုပ်တွေ အလွန်များနေသည်။

သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ခရိတ်နှင့်တကွ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးအပေါ် တစ်နေ့တခြား ပိုမို၍ သံယောဇဉ် တွယ်လာမိလေသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ဆယ်လီထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ဟာရာရေမြို့တော်မှတစ်ဆင့် သူမထံသို့ ပို့ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး စာမှာ ဆယ်လီအနေဖြင့် ကမ္ဘာတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်အတွက် သုတေသနပြုလုပ်ရေးအတွက် ရန်ပုံငွေ ရရှိရန် နောက်ထပ် လျှောက်လွှာတင်သွင်းနှုန်းဆော်စာဖြစ်ပြီး လျှောက်လွှာပုံစံလည်း အတူပူးတွဲပါရှိလေသည်။

အမှန်အားဖြင့် သူမသည် ယင်းလျှောက်လွှာကို အမြန်ဖြည့်စွက် လက်မှတ်ထိုးပြီး ပြန်ပို့လိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆယ်လီသည် လျှောက်လွှာပုံစံကို လုံးဝမဖြည့်စွက် လက်ကိုင်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ နောက်မှပဲ လျှောက်လွှာကို ရေးဖြည့်တော့မယ်”

ဤသို့ စိတ်ထဲမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ဆယ်လီသည် လျှောက်လွှာကိုဖြည့်ပြီး ပြန်ပို့လိုက်ရန် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားမိလေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူမသည် ဘဝလမ်းကြောင်း၏ လမ်းခွဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်နေပြီး မည်သည့်လမ်းသို့ လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားချိန်ဆနေမိလေသည်။

ယခင်ကလို တစ်ယောက်တည်း လေယာဉ်ငယ်တစ်စင်းဖြင့် မောင်းနှင်သွားလာပြီး အာဖရိကတိုက်၏ တောတွင်း ရှုခင်းများ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေရခြင်းသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလေမည်လောဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ သံသယဝင်လာမိသည်။ ရှင်းရှင်းကတော့ ဆယ်လီသည် မိမိ၏ မူလအလုပ်တာဝန်ကို ယခင်ကလောက် စိတ်မဝင်စားတော့သလို ဖြစ်လာလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ညစာစားအပြီးတွင် ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏ အိမ်ကြီးကို သေချာစွာ ချဉ်းပတ်ကြည့်မိလေသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ပရိဘောဂများက ခေတ်ဟောင်းက ဆူဟောင်းပစ္စည်းများလို ပစ္စည်းဟောင်းများ ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

အတန်ကြာလျှင် သူမသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသူ ခရိတ်အား တွမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဆယ်လီအဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်မိပြီ ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှ သိနေလေပြီ။

စားသောက်ပြီး၍ ဂြင်ဘက် ဝရန်တာဘက်တွင် ကော်ဖီထိုင်သောက်ရင်း ဆယ်လီသည် ရုတ်တရက်ထ၍ ခရိတ်၏ ပခုံးတွင် အသာမှီခိုလိုက်သည်။

“ခရိတ် ဒါလင်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုပြောဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလို့ ယူဆမိတယ်။ ကျွန်မလေ ရှင့်ကို ချစ်နေမိပြီရှင့်။ တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချစ်နေမိပါပြီ ဒါလင် ချစ်”

ချစ်သည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ချက်ချင်းပင် ဘူလာဝေယို ခြံသို့ပြေးပြီး တရားရုံးတွင် လက်ထပ်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း ဆယ်လီ က ဟန့်တားလေသည်။

“နေပါဦးရှင့်၊ ရှင်က ရှေ့လောမကြီးချင်စမ်းပါနဲ့။ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ အရာတစ်ခုခု ပြေးဝယ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုးဆိုတာ အလျင်စလို မလုပ်ကောင်း”

“ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းတာလဲကွာ။ ငါသိသလောက် လူတွေ အများကြီးပဲ အခုလို အလျင်စလို လက်ထပ်လေ့ ရှိကြတာပဲ”

ခရိတ်က ပြန်ပြောသော်လည်း ဆယ်လီက လက်မခံချေ။

“ကျွန်မက ရှင်ပြောတဲ့လူတွေလို ရှေ့လောမကြီး မလုပ်ချင်ဘူးရှင့်။ ဆင်ဆင် ခြင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ချင်တယ်”

ဤသို့ပြောပြီးကာမှ သူမသည် ခေတ္တစဉ်းစားပြီးနောက်-

“ကောင်းပြီလေ လာမယ့် ဖေဖော်ဝါရီ (၁၆) ရက်နေ့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ကြ မယ်”ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဖေဖော်ဝါရီ (၁၆) ရက်နေ့ဆိုတော့ နောက်ထပ် လေးလတောင် လို တယ်၊ ကြာလှတယ်ကွာ”

ခရိတ်က ကန့်ကွက်အရေးဆိုသော်လည်း ဆယ်လီသည် ဖေဖော်ဝါရီလထက် အရှေ့ လက်ထပ်ရန် အခိုင်အမာ ငြင်းပယ်လေသည်။

စားဖိုမှူးကြီး ဂျိုးဇက်သည် ဆယ်လီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောတူပုံရပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြုလုပ်လေသည်။

“အို... နီကီဆီ၊ ကင်းလင်းခြံကြီးမှာ လက်ထပ်တာ အလွန်ကောင်းတယ်ခင်ဗျ” ဤသို့လည်း အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်က ခရိတ်အား ပြောလေသည်။

မာတာဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ယင်းဘာသာ စကား နားရည်ဝနေပြီဖြစ်သူ ဆယ်လီကလည်း အဘိုးကြီး ဘာပြောလိုက်သည်ကို ရိပ်မိလေသည်။

“လက်ထပ်ပွဲမှာ လူဘယ်နှယောက် ဖိတ်မှာလဲ။ လူနှစ်ရာ သုံးရာလောက်လား” ဂျိုးဇက်က မေးရာ ဆယ်လီက-

“ဒါလောက်များများ ဖိတ်ဖို့ လူမရှိဘူး ထင်တယ်ရှင်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်က လက်မခံချေ။

“ကင်းလင်းခြံကြီးမှာ အဘိုးကြီး ဘာဝူရဲ့ သားတစ်ယောက် လက်ထပ်တုန်းက ဆိုရင် ဧည့်သည် ပရိသတ် လေးရာကျော်လာတယ် ခင်ဗျ”

အခန်း (၁၉)

ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သူ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးခံလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသူ ခရိတ်သည် ယခုတော့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိစပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးအတွင်း လုပ်စရာအလုပ်တွေ များပြားလှခြင်းလည်း သူ့အဖို့ အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်နှင့်အမျှ စောစောက စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကို လွမ်းမိုးကာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စ ပြုလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တွန်ဂါတာ၏ အမှုအကြောင်း သတင်းစာများနှင့် ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်အကြီးအကျယ် ဖော်ပြပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ၏ သတင်းပျောက်သွားမှု လူတကာကလည်း သူ့အား မေ့လျော့သွားကြလေသည်။

သို့ရာတွင် တွန်ဂါတာ၏ နာမည် ရုတ်တရက် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာပြန်သည့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်များနှင့် သတင်းစာများတွင် သူ၏ နာမည်ကို ဖော်ပြလာကြပြန်သည်။

တစ်နေ့ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် ရုပ်မြင်သံကြားထိုင်ကြည့်နေကြရင်း ကြည့်လိုက်ရသော သတင်းကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့သြနေမိကြလေသည်။

ယင်း သတင်းကြေညာချက် အပြီးတွင် မိုးလေဝသ သတင်းဆက်လာသဖြင့် ဆိုက်သည် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ အမူအရာက တုန်လှုပ် ဆူကန်ချားဖွယ်၊ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ခု ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိတ်ချောက်ချားနေပုံ ရလေသည်။

ဆယ်လီသည် ခရိတ်အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း လက်တစ်ဖက်ကို ညှင်သာ ချောချော ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးတွေက လူမမည်အရွယ်သာသာ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ခမျာ အယ်လောက်များ စိတ်ထိခိုက် ချောက်ချားရှာကြမလဲနော်”

ဆယ်လီက ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းတွင် ပါသည့်အကြောင်းကို သုံးသပ်သလို ကြည့်လိုက်ရာ ခရိတ်က-

“အဲဒီ ဝှတ်ခွင်မိသားစုကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အလွန်ရည်မွန်တဲ့ လူတွေပဲ။ သူတို့ဟာ မျက်နှာဖြူတွေ ဖြစ်ပေမယ့် တိုင်းရင်းသား လူမည်းတွေအပေါ် အင်မတန် ညှာတာထောက်ထားတဲ့ စိတ်ရှိပြီး အကောင်းဆုံး ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့် အခုဖြစ်ပျက်ပုံကို ငါဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိတယ်”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ဤတွင် ဆယ်လီသည် စိတ်ထဲမှ ခံစားမှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ကွဲသလို ဖြစ်လာကာ အလွန်နာကြည်းစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့်-

“ဒီတိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးဟာ အလွန်သွေးဆာနေသလို ဖြစ်နေတာ သေချာတယ် မှာပဲ။ လုပ်ပုံတွေက လူမဆန်လွန်းလို့ သိပ်ပြီး ရင်နာမိတယ်။ ကျွန်မတော့ ဒီလူ့ကို သိပ်ပြီး မုန်းတီးစက်ဆုပ်မိတာပဲ”

[မှတ်ချက် ။ ။ ဆယ်လီက ဒီလူဟု ဆိုလိုက်ခြင်းမှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ခေါင်းဆောင် တွန်ဂါတာကို ဆိုလိုသည်။

[မြန်မာပြန်သူ]

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့။ အခုကိစ္စမှာ တွန်ဂါတာရဲ့ နာမည်ကို သူတို့ အသုံးပြုကြပေမယ့် ဒီကိစ္စကို တွန်ဂါတာက တကယ်ပဲ ညွှန်ကြား အမိန့်ပေးတာ တော်ခင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ သူ့အနေနဲ့ ဒီကိစ္စအကြောင်း လုံးလုံး သိချင်မှသိမှာ”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ ဒီလူ့ကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

“အခုလုပ်ရပ်က အလွန်ဆင်ခြင်ညာဏ်ကင်းမဲ့ရာ ရောက်တာ အမှန်ပဲ။ ဒီလို ဆင်ခြင်အားဖြင့် အစိုးရဘက်က ရှိနာလူမျိုးတွေချည်း ပါဝင်တဲ့ စစ်တပ်တွေ မာတာ ဘယ်လီနယ်မြေကို အလုံးအရင်းနဲ့လာပြီး တရကြမ်း နှိမ်နင်းအောင် တမင်ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ကြည့်စမ်းပါဦးရှင် ဟိုကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် အသက် ငါးနှစ်ပဲ ရှိရာ သေးတယ်”

ဆယ်လီက မကျေမချမ်းဖြစ်ဟန်နှင့် ပြောပြန်သေးသည်။

“မစ္စတာဂွတ်ဒွင်ဆိုတဲ့ လူကို ငါသိတယ်။ တကယ် လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။ စစ်အတွင်းတုန်းက ငါနဲ့အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့ သီးသန့်တပ်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတယ်”

ခရိုတ်က ဤသို့ပြောပြီး ယမကာစင်သို့ ထသွားကာ ပီစကီနှစ်ခွက် ငှဲ့လေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကြသည့် လူသတ်ပြုကြီး မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိလေသည်။

ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှ ထုတ်လွှင့်ခဲ့သော သတင်းကို ခရိုတ်နှင့် ဆယ်လီတို့က အံ့ဩ တုန်လှုပ်မိကြခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပေသည်။ အထူးသဖြင့် သတင်းပါ ကာယကံရှင် မစ္စတာဂွတ်ဒွင်ဆိုသူ၏ မိသားစုနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ခရိုတ်အဖို့ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုကို ခံစားရလေသည်။

မစ္စတာဂွတ်ဒွင်သည် အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ဝဝပိုင်ပိုင် လူတ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဇနီး ဟယ်လင်ကတော့ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဆံပင်အနက်ရောင်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် သမီးကလေးနှစ်ယောက် ထွန်းကားရာ သမီးအကြီး အဲလစ်က ရှစ်နှစ်ရွယ်၊ သမီးငယ် စတီဗင်နီက ငါးနှစ်သမီးအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ကလေး နှစ်ဦးစလုံး ဘုလာဝေယိုမြို့ရှိ သာသနာပြုကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိမ် ကျောင်းစား (ဘော်ဒါ)အဖြစ် သွားရောက်၍ ပညာသင်ကြားနေကြသည်။

မစ္စတာဂွတ်ဒွင်တို့သည် မြို့မှ (၇၈) မိုင်ဝေးသော နေရာ၌ မွေးမြူရေးခြံလုပ်ငန်း လုပ်ရင်း ထိုမြို့များမှာပင် နေထိုင်ကြသည်။

အပတ်စဉ် သောကြာနေ့ နံနက်တိုင်း ဂွတ်ဒွင်ဇနီးမောင်နှံသည် မြို့တွင်းသို့ မော်တော်ကား မောင်းသွားလေ့ရှိကြသည်။ မွန်းလွဲတစ်နာရီတွင် သူတို့၏ သမီးငယ် နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းမှ ခေါ်ထုတ်ပြီး ဆဲလ်ဘွန်းဟိုတယ်၌ နေ့လယ်စာ အတူစားတတ် ကြသည်။

ထို့နောက် မြို့တွင်း၌ လှည့်လည်ပြီး ဈေးဝယ်ကြသည်။ ဂွတ်ဒွင်၏ ဇနီး ဟယ်လင်က ခြံတွင်လိုအပ်သော စားသောက်ဖွယ်များ၊ စည်သွတ်ဘူးများ၊ ယမကာများနှင့် ကော်ဖီ၊ သကြား စသည်တို့အပြင် အဝတ်အထည်များပါ ဝယ်ယူလေ့ရှိသည်။

ထို့နောက် ကလေးငယ်နှစ်ဦးကို ရုပ်ရှင်နေ့ပွဲဝင်ကြည့်စေပြီး မိခင် ဟယ်လင်
ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ ခေါင်းလျှော်၊ ဆံပင်ပုံသွင်း စသည်ဖြင့် အလှ
ပြင်တတ်လေသည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူ မစ္စတာဂွတ်ဒွင်သည် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းရှင်များ
အမှုဆောင် ကော်မတီဝင် တစ်ဦးဖြစ်၍ အပတ်စဉ် မြို့သို့ရောက်နေခိုက်
ခေတ္တဝင်လေ့ရှိသည်။

ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူးအပါအဝင် အခြား သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များနှင့်
ဆိုင်ခန်းဆိုင်ရာကိစ္စများ ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် မြို့တွင်း၌ အေးအေး
ဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ရင်း သိကျွမ်းသူ မိတ်ဆွေများ တွေ့လျှင် အာလာပသလ္လာပ
ပြောလေ့ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သော သောကြာနေ့က မစ္စတာဂွတ်ဒွင်သည် ထုံးစံအတိုင်း မြို့တွင်း၌
တစ်ပတ်လျှောက်ပြီး သူ၏ တိုယိုတာမော်တော်ကားဖြင့် လယ်ယာကုန်ထုတ်
ဝယ်ယမတိုက်ရှေ့သို့ ပြန်လာသောအခါ သူ့အလုပ်သမားခေါင်း (မာတာဘယ်လီ
ဂျီဆီယာဆိုသူသည် အလုပ်သမားနှစ်ဦးနှင့်အတူ အသင့်စောင့်နေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် စောစောပိုင်းက ဂွတ်ဒွင်ကိုယ်တိုင် ဝယ်ယူထားသော မွေးမြူရေးခြံသုံး
ကုန်းကိရိယာများ၊ စက်ယန္တရား အပိုပစ္စည်းများ၊ တီရစ္စာန်များအတွက် ဆေးဝါးများ
စသည်တို့ကို မော်တော်ကားပေါ်သို့ သယ်ယူတင်လိုက်ကြသည်။

ကားပေါ် ပစ္စည်းများ သယ်တင်ပြီးချိန်လောက်တွင်ပင် ဂွတ်ဒွင်၏ ဇနီး
ဟယ်လင်နှင့် သမီးကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် မော်တော်ကားရှိရာသို့ ရောက်လာကြ
လေသည်။

ဟယ်လင်သည် ဆံပင်ကောက်ဆိုင်၌ ဆံပင်ကို တစ်မျိုး အလှပြုပြင် ထုံးဖြဲ
ရာ ရုပ်အသွင်က တစ်မျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် ဂွတ်ဒွင်သည် သူ၏ ချစ်ဇနီးအား
ညီနောင်အနေဖြင့်-

“ဟဲလို မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ရဲ့ဇနီး မစ္စက်ဟယ်လင် ဂွတ်ဒွင်တစ်ယောက်
အိမ်ပါသလားခင်ဗျ” ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် ဟယ်လင်သည် ခင်ပွန်းသည်က နောက်နေ့မှန်းသိသဖြင့် သဘောကျပြီး
အိမ်မှာလေသည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲကတော့ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်နေမိသည်။

သမီးငယ်နှစ်ယောက်အတွက် ဂွတ်ဒွင်က သကြားလုံးချိုချို စသည့် သရေစာများ
အိတ်ထဲထည့်ရာ ဇနီးဖြစ်သူက ကလေးတွေ သကြားလုံး များများစားလျှင် သွားရောဂါ
ဖြစ်တတ်သည်ဟု ကန့်ကွက်လေသည်။ သို့သော် ဂွတ်ဒွင်ကမူ သမီးငယ်နှစ်ဦးဘက်သို့
အာရုံစိုက်မိတ်မိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ ဇနီးဖြစ်သူအား-

“အိုက္ခာ သကြားလုံး များများစားတာ မကောင်းမှန်း ငါလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ စားရုံနဲ့ ငါ့ကလေးတွေ မသေနိုင်ပါဘူးကွာ။ ဟဲ... ဟဲ...”ဟု ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့၏ မော်တော်ကားမှာ ပစ်ကပ်ခေါ် ကုန်တင်ယာဉ် (ယခုခေတ် မြန်မာနိုင်ငံမှ သင်္ဘောသားကားမျိုး) ဖြစ်လေရာ သမီးငယ် စတီဗင်နီက မိခင်ဖခင်တို့ နှစ်ယောက်ကြား ကား၏ ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး သမီးကြီး အဲလစ္စကတော့ ကားနောက်ပိုင်းတွင် ဂျီဆီယာနှင့် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်း အလုပ်သမားတို့နှင့်အတူ စီးနင်းလိုက်ပါလာလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် မြို့တွင်းမှ မောင်းထွက်လာကြလေသည်။

ပထမ ခြောက်ဆယ့်နှစ်မိုင်မှာ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးအတိုင်းဖြစ်၍ မော်တော်ကားကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းနှင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့၏ ခြံရှိရာသို့ လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်သည့် မြေနှိလမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းကြရသည်။

မကြာမီ သူတို့၏ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံကြီး၏ ဂိတ်ဝသို့ ရောက်သွားကြရာ ဝှတ်ဒွင်သည် ကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်စဉ် ဂျီဆီယာက ခုန်ဆင်းပြီး ပိတ်ထားသော ခြံဝင်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အင်း... ငါတို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာကို တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာကြပြန်ပေါ့လား။”

ဝှတ်ဒွင်က ပြောလိုက်ရာ စနီး ဟယ်လင်ကလည်း ပြုံးလျက်-

“ဟုတ်တယ်ရှင် ကျွန်မတော့ မြို့ကိုသွားတိုင်း ဒီပြန်ရောက်လာရင် စိတ်မပျော်မိတယ်”ဟု ပြောလေသည်။

ညမောင်လာပြီဖြစ်၍ ဝှတ်ဒွင်သည် မော်တော်ကား ရှေ့မီးလုံးကြီးများကို ဖွင့်၍ ဆက်လက်မောင်းသွားရာ ခြံဝင်းအတွင်းရှိနေသော သူတို့၏ မွေးမြူရေး များများကို မီးရောင်တွင် မြင်ရလေသည်။ နွားအားလုံးလိုလို အစာအာဟာရ ကောင်းစွာ စားရသဖြင့် ဝမ်းနေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိကြသည်။

မစ္စတာဝှတ်ဒွင်သည် ရာသီဥတု ခြောက်သွေ့နေပုံကို သဘောမကျဟန်ဖြင့်-

“အခုတလော ရာသီဥတုက သိပ်ပြီး ခြောက်သွေ့လွန်းတယ်ကွ။ မိုးနည်းနည်းရွာလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့သည် ခြံဝင်းအတွင်းရှိ သူ့အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။

“ကဲ... အိမ်တော့ ပြန်ရောက်ကြပြန်ပြီ။ ဟောဟိုမယ် မြင်ရဲ့လား၊ တို့နားဖိုမျိုးက မီးတွေတောင် ထိန်လင်းအောင် ဖွင့်ထားပြီ”

ဂွတ်ဒွင်က သူတို့အိမ်အတွင်း မီးများလင်းနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
မီးက ဂက်စ်ဓာတ်ငွေ့သုံးမီးနှင့် ရေနံဆီမီးများသာ ဖြစ်လေသည်။ ဂွတ်ဒွင်
အနေဖြင့် လျှပ်စစ်မီးရရှိရန် ကိုယ်ပိုင် ဂျင်နရေတာခေါ် အင်ဂျင်မီးစက်တစ်လုံးဝယ်ရန်
စိတ်ကူးရခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်ပင်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ငွေစာရင်းချုပ်၍ အသားတင်ကျန်သော ငွေပမာဏကို
ထွက်လိုက်သောအခါ သိပ်မများလှသဖြင့် လျှပ်စစ်မီးစက်ထက် ပိုအရေးကြီးသော
အခြားပစ္စည်းများကိုသာ ဦးစားပေးဝယ်ခဲ့ရသောကြောင့် ယခုအထိ လျှပ်စစ်မီး မရှိ
သေးဘဲ ဂက်စ်ဓာတ်ငွေ့နှင့် ရေနံဆီကိုသာ အသုံးပြုပြီး မီးထွန်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂွတ်ဒွင်သည်တိုယိုတာမော်တော်ကားကို အိမ်နောက်ဘေးဘက် ဝရန်တာအနီး
တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဇနီးဟယ်လင်က အိပ်ပျော်နေသူ သမီးငယ် စတီဗင်နီအား ပွေ့ချီလျက်
ကားပေါ်မှ ဆင်းနေစဉ် ဂွတ်ဒွင်သည် ကားနောက်ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားပြီး သမီးကြီး
အဲလစ္စအား ပွေ့ချီ၍ ကားပေါ်မှ ချပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်သမားများ
ကြီးကြပ်သူ ဂျီဆီယာအား-

“ကဲ... မင်းတို့လည်း ပင်ပန်းလာတယ်၊ ပြန်ပြီး နားကြပေတော့။ ကားပေါ်က
အစည်းတွေကို မနက်မှပဲ သယ်ချတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဇနီးဟယ်လင်က သမီးငယ်ကို ပွေ့ချီလျက် ရှေ့ကသွားပြီး ဂွတ်ဒွင်က သမီး
ကြီး အဲလစ္စကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲလျက် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားကြစဉ်
အိမ်ဘက် မှောင်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်တစ်ခု ရုတ်တရက် ထိန်လင်းစွာ
ထွက်ပေါ်လာလေရာ ဂွတ်ဒွင်တို့ မိသားစု အလွန်အံ့အားသင့်လျက် ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲကွ”

ဂွတ်ဒွင်က စိတ်တိုလျက် လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

စောစောက မှောင်မှိုက်နေစဉ် ရုတ်တရက် စူးရှသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်
ထွက်ပေါ်လိုက်သောကြောင့် မျက်လုံးပြာကာ ဘာမှ မမြင်ရသော်လည်း ယခုတော့ မျက်လုံး
များက ကျင့်သားရ၍ မြင်စပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်၏ နောက်တွင် တိုင်းရင်းသားလူမည်း (ကပ္ပလီ)
လူမျိုး သုံးဦးရပ်နေပြီး သူတို့၏လက်တွင် အေကေ ၄၇ အမျိုးအစား မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်
ဓားကိုင်ကိုယ်စီကိုင်ကာ သေနတ်ပြောင်းများကိုလည်း ဂွတ်ဒွင် မိသားစုအား ချိန်ရွယ်ထား
ပြန်သည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဂွတ်ဒွင်သည် ဇနီးနှင့် ကလေးများအတွက် အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်သွားမိတော့

သံသယ

ထိုလူသုံးယောက်အပြင် အမြား မျက်နှာစိမ်း တိုင်းရင်းသား လူမည်းအချို့ကို
လည်း တွေ့ရသည်။ လူအရေအတွက်ကိုတော့ ဂွတ်ဒွင်က ခန့်မှန်း၍ မရချေ။

သူတို့သည် မှောင်ရိပ်ထဲမှထွက်လာပြီး ဂွတ်ဒွင်မိသားစုအား ဝိုင်း၍ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားကြလေသည်။

ဂျီဆီယာနှင့် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားနှစ်ဦးတို့သည်လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် သုံးယောက်သား တစ်ယောက်နား တစ်ယောက်ကပ်၍ အသာငြိမ်နေကြသည်။

ဂွတ်ဒွင်သည် သူ၏အိမ် ဝရန်တာတစ်ဖက်အစွန်ရှိ ရုံးခန်းတွင်းမှ သေနတ် လက်နက်များ ထားရှိရာ မီးခံသံသေတ္တာကို သတိရမိလေသည်။

သို့သော် ယင်းသေတ္တာထဲ၌ သေနတ်တစ်လက်မှ မရှိတော့ကြောင်း စဉ်းစား မိပြန်သည်။ ဧင်ဘာဘွေ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲအပြီးတွင် အာဏာရ လူမည်းအစိုးရက မျက်နှာဖြူ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းရှင်များအား မိမိတို့တွင် ရှိသမျှ လက်နက်ခဲယမ်း အားလုံး အစိုးရထံ အပ်နှံကြရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်စဉ်က ဂွတ်ဒွင်သည်လည်း သူ၏ သေနတ်အားလုံးကို ဆိုင်ရာသို့ အပ်နှံခဲ့သောကြောင့် ယခု လက်နက်မဲ့ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် သေနတ်ရှိလျှင်လည်း အကြောင်းထူးလှမည် မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်မိလေသည်။ အကယ်၍ မိမိက သေနတ် ပြေးဆွဲယူလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မီးခံသေတ္တာဆီသို့ ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အကေ ၄၇ မောင်းပြန်သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းပစ်ခတ်ခံရ၍ ပွဲချင်းပြီး ကိစ္စချောရန် သေချာသည် မဟုတ်ပါလော။

“ဒက်ဒီ သူတို့တွေက ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

သမီးအကြီး အဲလစ္စက ဖခင်ဖြစ်သူအား ခပ်တိုးတိုး လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သူမသည် ပြည်တွင်းစစ်ကာလတွင် သီတတ်စပြုသော အရွယ်ဖြစ်နေ၍ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို ပြန်တွေးပြီး ကြောက်လန့်နေရာပုံ ရသည်။

ဂွတ်ဒွင်ကမူ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မှုကို အသာဖယ်ထားလျက်-

“အားလုံး သတ္တိရှိရှိ နေကြဟေ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဇနီးဟယ်လင်သည် သမီးငယ်စတီဖင်နီအား ပွေ့ချီထားလျက်နှင့်ပင် ခင်ဇနီး သည်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

လူမည်းတစ်ဦးသည် ဂွတ်ဒွင်၏ နောက်ကျောသို့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထောက်ထားလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ လက်နှစ်ဖက် ကို နောက်သို့ယူ၍ လက်ပြန်ကြိုး တုပ်လိုက်သည်။ ချည်နှောင်သည့်ကြိုးက သံဝါကြိုးဖြစ်၍ ဂွတ်ဒွင်၏ အသားကိုထိသောအခါ အလွန်နာကျင်လေသည်။

ဇနီးဟယ်လင်၏ ရင်ခွင်မှ သမီးငယ် စတီဖင်နီကိုလည်း ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကြီးပေါ် ချထားလိုက်ရာ ကလေးငယ်မှာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် ကောင်းစွာ မရပ်နိုင်ရှာချေ။

ကလေးအမေ ဟယ်လင်ကိုလည်း သံဝါယာကြီးဖြင့် လက်ပြန်ကြီး တုပ်နှောင်
ပြန်ရာ သူမသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ရှုံ့မဲ့နေရှာလေသည်။

ဝွတ်ဒွင်သည် နာကျင်ခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသထွက်ခြင်း စသည်တို့
ဖြစ်ပေါ်ခံစားလျက် ရှိလင့်ကစား မိဘတို့၏ သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော မေတ္တာပမာဏ
အားလုံးကို လွှမ်းမိုးလာသဖြင့် မာနစိတ်ကို ချုပ်ထိန်းကာ တိုင်းရင်းသား လူမည်းတို့အား
စတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် တောင်းပန်လေသည်။

“သူတို့တွေက လူမမည်ကလေးတွေပါဗျာ။ သူတို့ အနာတရဖြစ်အောင်
မလုပ်ပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်”

သို့သော် သေနတ်ကိုင် တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးက-

“ဟေ့... မျက်နှာဖြူကောင် တိတ်တိတ်နေစမ်း”ဟု ခပ်ထန်ထန် ငေါက်လိုက်
ပြီးနောက် သမီးငယ်ကလေး စတီဖင်နီ၏ နောက်နားတွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ကလေးငယ်အား ကြီးဖြင့် တုပ်လေရာ စတီဖင်နီမမျှာ နာကျင်သဖြင့်
ငိုရှာလေသည်။

“ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီ သမီး သိပ်နာတာပဲ ဒက်ဒီ။ ဒက်ဒီရယ် ဒီလူကြီးက နာ
အောင်လုပ်ကြတယ်။ သူ့ကို မလုပ်အောင် တားပေးပါ ဒက်ဒီ”

“သမီးလေး သမီးလေး စိတ်ကို တင်းထားစမ်းပါကွယ်၊ သတ္တိရှိပါ။ သမီးက
အခု ကလေးပေါက်စ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွဲ့။”

ငါးနှစ်သမီးအရွယ် စတီဖင်နီအား ဤသို့ ပြောခြင်းသည် လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
ထင်ကစား ဝွတ်ဒွင်သည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူမည်းနောက်တစ်ယောက်က သမီးအကြီး အဲလစ္စနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ
အဲလစ္စသည် ဖခင်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဒက်ဒီ သမီးမငိုဘူး။ သမီးက သတ္တိရှိရှိနဲ့ ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”ဟု
ပြောရာသည်။

“အေး ဒါမှပေါ့ကွဲ့ သမီးရဲ့”

ဝွတ်ဒွင်က ပြောလိုက်ချိန်တွင် ကပ္ပလီလူမည်းက အဲလစ္စအား လက်ပြန်ကြီး
ဆုပ်လိုက်လေသည်။

“အားလုံး ရှေ့ကို လျှောက်သွားကြ”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်သူ (ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော) တိုင်းရင်းသား
လူမည်းက ခပ်ထန်ထန် အမိန့်ပေးလိုက်သလိုပြောရင်း သူ၏ မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်
အပြောင်းဖြင့် ကလေးနှစ်ဦးအား တွန်းလိုက်သည်။

ဝွတ်ဒွင်တို့ မိသားစုလည်း မတတ်သာဘဲ လျှောက်သွားကြရာ မီးဖိုဘက်ရှိ
အချိန်တာသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

သမီးငယ်ကလေး စတီဖင်နီသည် တစ်နေရာတွင် ခြေချော်လဲကျသွားရာ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသဖြင့် ပြန်ထရန် ခက်ခဲနေရာသည်။

ဂွတ်ဒွင်လည်း ဒေါသထွက်လာသဖြင့်-

“ခွေးမသားတွေ၊ လူမဆန်တဲ့ ခွေးသားတွေ” ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

တိုင်းရင်း လူမည်းတစ်ဦးက စတီဖင်နီ၏ ဆံပင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဆုပ်ပြီး မတ်တတ်ထိုင်အောင် ထုလိုက်သည်။ စတီဖင်နီခမျာ ကြွေးလျက်နှင့်ပင် ထ၍ သူ့အစ်မ အဲလစ္စရီရာသို့ ချဉ်းကပ်လွှားရှာလေသည်။

အကြီးမ အဲလစ္စကလည်း ညီမငယ်အား နှစ်သိမ့်အားပေးလျက်-

“ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ စတီဖင်ရယ်၊ အခုဟာက ငါတို့ အပျော်ကစားနည်းတစ်မျိုး ကစားနေတာပါကွဲ့” ဟု လုပ်ကြံပြောလိုက်သည်။

သို့သော် အဲလစ္စမျက်လုံးများကတော့ အလွန်စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေဟန် ဖြစ်နေသည်။

လက်နက်ကိုင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် ဂွတ်ဒွင်နှင့်ဇနီး ဟယ်လင်တို့အား ကလေးငယ်နှစ်ဦးနှင့်အတူ တန်းစီရပ်ခိုင်းလေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင် လုပ်သူက တစ်ဦးချင်း၏ မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ။ စစ်ပွဲကလည်း ပြီးဆုံးနေမှပဲ။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှလည်း လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဂွတ်ဒွင်က ဤသို့မေးလိုက်ရာ လက်နက်ကိုင် လူမည်းက ဘာမှ ပြန်မဖြေဆို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်သာ ဆက်လက်ထိုးကြည့်နေလေသည်။

သမီးငယ်ကလေး စတီဖင်နီသည် ဆက်လက်၍ ငိုကြွေးနေရှာသည်။

ထိုအတောအတွင်း မှောင်ရိပ်ထဲမှလူများ စကားပြောနေသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မိမိတို့၏ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ အခြား တိုင်းရင်းသား လူမည်းများ (အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ်များ)ပါ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိသာလေသည်။

“ကျွန်မတို့ကို နှိပ်စက်တာ ဝိုင်းကြည့်ရအောင် လူတွေခေါ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းကလိုပါပဲလား။ ကျွန်မတို့ကို သုတ်သင် ကွပ်မျက်ကြလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

ဟယ်လင်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ဂွတ်ဒွင်ကမူ ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ဇနီးဖြစ်သူပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သိနေသည်။ ဟယ်လင်က တိုးတိုးပြောလိုက်ခြင်းမှာ သမီးကလေးနှစ်ယောက် မကြားစေရန် ဖြစ်လေသည်။

ဂွတ်ဒွင်သည် ဇနီးမုချ သေရတော့မည်ဟု တွက်လျက် ဇနီးဖြစ်သူအား ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ငါမင်းကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ခဏခဏ မပြောမိတာကို အခုမှ ခံစားနည်းမိတယ် ဟယ်လင်ရယ်”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ရှင်ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် ရှင်ဟာ ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါတယ်”

ဟယ်လင်က ပြန်ပြောလိုက်မှ ဝှက်ခွင်သည် စိတ်ထဲ သက်သာရာရသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားလူမည်း အတော်များများ စုရုံး ဆရာတို့ရှိနေပြီဖြစ်ရာ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် စကားပြောလေသည်။

“ဒီမျက်နှာဖြူ မိသားစုဟာ ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ နှိပ်နှက်နယ်မြေပေါ်မှာ လာပြီ ခေါင်းပုံဖြတ် သွေးစုပ်အမြတ်ထုတ်နေသူများ ဖြစ်တယ်။ အသားစားကျူးတဲ့ တောခွေးရိုင်းတွေနဲ့ တူတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့ဟာ ဟာရာရေမြို့က အောက်တန်းစား ရှိမှာလူမျိုး လူသတ်သမားတွေနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် ရှိသူတွေ ဖြစ်တယ်”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောပြီး ရောက်ရှိ သော လူထုကပါ မျက်နှာဖြူ မိသားစုအပေါ် ဒေါသထွက်ကာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်လာ ဆောင် လှုံ့ဆော်သွေးထိုးပေးလျက်ရှိကြောင်း သိသာထင်ရှားပေသည်။

စကားပြောကောင်းသူဖြစ်၍ သူ၏ လှုံ့ဆော်ဟောပြောချက်က ထိရောက်ကြောင်း သည်း ထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။

မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများသည် စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွရာမှ တိုင်းရင်း သား ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း ခန္ဓာကိုယ် ဝဲယာယိမ်းထိုးကာ စစ်ချီသီချင်းများကို သံပြိုင် သီဆိုစ ပြုနေကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက ပြောကောင်းကောင်းနဲ့ လှုံ့ဆော်ဟောပြောလိုက်လျှင် သူအုပ်ကြီးသည် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်မှာ သူတို့၏ ရိုးရာဓလေ့တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အတိတ်ကာလတစ်ချိန်က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများကို မိမိလီကာမီ အမည်ရှိ လူမည်းဘုရင်တစ်ဦး အုပ်စိုးစဉ်က ယခုကဲ့သို့ လူထုအား သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ပေး ခြင်းအားဖြင့် လူအုပ်ကြီးက သွေးရွေးသွေးတန်းဖြစ်လာကာ ဝိုင်းဝန်းသတ်ဖြတ်ကြခြင်း ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသူပေါင်း ဆယ်သိန်းခန့် ရှိခဲ့သည်ဟုလည်း အဆိုရှိပေသည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“..... ဒီမျက်နှာဖြူ သွေးစုပ်ကောင်တွေဟာ ငါတို့ရဲ့ ဖခင်ကြီး ခေါင်းဆောင် ချွန်ဂါတာကို ရှိမှာလူမျိုးတို့ရဲ့ လူသတ်စခန်း၊ အကျဉ်းစခန်းရောက်အောင် ကူညီ ပြီးဆုံးသူများလည်း ဖြစ်တယ်”

ဂွတ်ဒွင်သည် ဇနီးဖြစ်သူအနီးသို့ ကပ်၍-

“ဟယ်လယ်ရယ် ငါလေ မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲ” ဟု တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။
ဟယ်လင်ခမျာမှာ ခင်ပွန်းသည်က တကယ်ပင် ယုယကြင်နာ မြတ်နိုးစွာ ပြောလိုက်သည်ကို ကြားလျှင် ကြည်နူးပီတိဖြစ်လွန်း၍ မျက်ရည်များပင် ကျမိရှာလေသည်။

“ဒီသစ္စာဖောက် မျက်နှာဖြူတွေကို ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ”

တိုင်းရင်းသား လူမည်းခေါင်းဆောင်က မေးလိုက်ရာ သူတို့ထဲမှ လူတစ်ယောက်က “သူတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ရမယ်” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် အများစုပါဝင်သော လူအုပ်ကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။

“သူတို့ကို ဘာလုပ်ရမလဲ”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ထပ်မံ၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။ တစ်ဖန် ထိုလူသည် မူလက စကားရပ်ပြောနေသော ဝရန်တာပေါ်မှ မြေပြင်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး “ဒီမျက်နှာဖြူ သတ္တဝါတွေကို ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ” ဟု ထပ်ဆင့်၍ အော်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သတ်ပစ်လိုက်၊ သတ်ပစ်လိုက်”

လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်ရာ ကျန်လူများကလည်း လိုက်၍ ဟစ်အော်ကြလေတော့သည်။

“သတ်ပစ်လိုက် သတ်ပစ်လိုက်”

ထိုအခိုက် တိုင်းရင်းသား လူမည်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် “ကျွန်မရဲ့ ကလေးတွေ၊ ကျွန်မရဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေ သနားပါတယ်” ဟု တိုးလျှိုးတောင်းပန်သလို ပြောလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ကလေးငယ်နှစ်ဦး (စတီဗင်နီနှင့် အဲလစ္စတို) အထိန်းရသူ (နာနီ ကလေးထိန်း) မိန်းမကြီးဖြစ်ကြောင်း ဂွတ်ဒွင်က မှတ်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် သတ်ပစ်လိုက်၊ သတ်ပစ်လိုက်ဟု လူအုပ်ကြီးက ညာသံသယမရှိ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သံက ဆူညံနေသဖြင့် အဘွားကြီး၏ အသံ ပျောက်နေတော့သည်။

ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက တိုင်းရင်းသား လူမည်းပြောက်ကျားတပ်များ ဝတ်ဆင်သော ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံဝတ်ထားသူ လူမည်းနှစ်ဦးသည် ရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။ သူတို့သည် ဂွတ်ဒွင်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ကာ အုတ်ခုံရုံဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဂွတ်ဒွင်အား နံရံကို မျက်နှာမူ၍ ဒူးထောက်ခိုင်းသည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် သူ၏လက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အနီးရှိ လူတစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ခါးကြားမှ မောင်းပြန်ပစ္စည်းတို့ထုတ်

တစ်လက် ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ပစ္စတိုသေနတ်ပြောင်း
ကို ဝှတ်ဒွင်၏ ဦးခေါင်းနောက်သို့ တော့ကာ တစ်ချက် ပစ်လိုက်သည်။

ဝှတ်ဒွင်ခမျာ မှောက်ထိုးလဲကျသွားစဉ် အနီးကပ် ပစ်လိုက်သော သေနတ်
ကျည်ဆန်၏ ယမ်းအား ပြင်းထန်မှုကြောင့် ဦးခေါင်းကြေမှုကာ မဂ္ဂမလှ သေဆုံးသွားရှာ
လေသည်။

လက်နက်ကိုင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများက ဇနီး ဟယ်လင်အား ဖမ်းခေါ်၍
ဝှတ်ဒွင်၏ အလောင်းဘေးနားသို့ ဆွဲခေါ်ကာ ဒူးထောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မာမိ၊ မာမိ”

သမီးကြီး အဲလစ္စက ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်စဉ်မှာပင် ဒိုင်းကနဲ
ပစ္စတိုသေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟယ်လင်လည်း သေဆုံးသွားလေတော့
သည်။

ထို့နောက် သမီးကြီး အဲလစ္စကိုလည်း အလားတူ ပစ်သတ်လိုက်ပြန်သည်။

သမီးငယ်ကလေး စတီဖင်နီသည် ရုန်းကန်နေရာ လူမည်းခေါင်းဆောင်က
ပစ္စတိုသေနတ်ဒင်ဖြင့် ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

ကလေးမလေးသည် သူ့အစ်မ၏ကိုယ်မှ ထွက်ကျလာသော သွေးအိုင်ထဲ လဲ
သွားရှာသည်။ ဤတွင် လူမည်းခေါင်းဆောင်က စတီဖင်နီ၏ နားထင်တည့်တည့်သို့
ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူ၏ လက်ညှိုးဖြင့် သွေးများကိုတို့ပြီး အိမ်ဝရန်တာနံရံတွင်-

“တွန်ဂါတာ အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေ”ဟု ရေးသားလိုက်ပြီးမှ သူ၏
ပစ္စတိုသေနတ်ကိုခေါ်ကာ ခြံကြီးအတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

ယင်းကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ရပ်သတင်းကို ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့က ရုပ်မြင်သံကြားမှ
ကြားသိလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ရှေ့တွင် ထိုင်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှ စင်ဘာဘေ့ ဝန်ကြီးချုပ်က တိုင်းပြည်သို့
ကြေညာသည့် ကြေညာချက်ကို ထုတ်လွှင့်လျက်ရှိရာ ဝှတ်ဒွင်မိသားစု ရက်စက်စွာ
သတိပြုတံခံရခြင်း ကိစ္စကို တိုင်းပြည်သို့ ပြောနေလေသည်။

ရုပ်မြင်သံကြား ပိတ်ကားပေါ်မှ ဝန်ကြီးချုပ်၏ ရုပ်အသွင်မှာ ဝှတ်ဒွင်မိသားစု
အသတ်ခံရသည့်အတွက် အလွန်ဒေါသထွက်နေသည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ တိုင်းပြည်ကို အခိုင်အမာ ကတိပေးပါတယ်။ မာတာဘယ်လီ သူပုန်တွေကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေပြီး အရေးယူပါမယ်။ သူတို့ကို သုတ်သင်ချေမှုန်းပစ်ပါမယ်။ စစ်တပ်နဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ကိုလည်း ဒီသူပုန်တွေကို တောနင်းရှာဖို့ အမိန့်ပေးထားလိုက်ပါပြီ။ ဒီလို ရက်စက်ယုတ်မာ လူမဆန်တဲ့ အပြုအမူမျိုး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မာတာဘယ်လီ တောပုန်းတွေသာမက သူတို့ကို ထောက်ခံအားပေးတဲ့ လူတွေကိုပါ ကျုပ်တို့က တွေ့အောင်ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ပြီး အရေးယူပါမယ်”

ဝန်ကြီးချုပ်က ဤသို့ ပြောလိုက်သည်ကို နားထောင်ရင်း ဆယ်လီက-

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီလူကြီးက မဆိုးလှပါဘူး။”ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သို့သော် ခရိတ်ကမူ သဘောမတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“သိပ်လည်း ကျေနပ်မနေနဲ့ဦးကွဲ့။ မင်း တစ်ခု သတိပြုဖို့က ဒါအာဖရိကတိုက် ဖြစ်တယ်။ အင်္ဂလန် သို့မဟုတ် အမေရိကန် မဟုတ်ဘူး။ အာဖရိကတိုက်ဆိုတာ အမေရိကန်တို့၊ အင်္ဂလန်တို့နဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး။ စကားလုံးတစ်လုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မင်းတို့ အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်မှာလိုလည်း အဓိပ္ပာယ်ချင်း မတူဘူး။ မင်းတို့ နားလည်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်”

ဤတွင် ဆယ်လီသည် ခရိတ်အား ဝေဖန်ချင်သလိုဟန်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေဘက်က လိုလားထောက်ခံသူ တစ်ယောက်ဖြစ်တာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာက”

ဆယ်လီက ပြော၍ စကားမဆုံးသေးမီ ခရိတ်က ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကို ငါက ဝန်ခံပါတယ်။ ဒီမယ် ဆယ်လီ ငါတို့ မိသားစုဟာ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေနဲ့ အကြာကြီးအတူနေခဲ့ဖူးလို့ သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူတို့ဟာ အမြဲလိုလို မတရား ဖိနှိပ်ခံရတယ်၊ ခေါင်းပုံဖြတ်ခံရတယ်။ ငါတို့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေက မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသားတွေကို တိုင်းခိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ငါတို့ မျက်နှာဖြူတွေကိုလည်း မာတာဘယ်လီတွေက သတ်ခဲ့တာပါပဲ။ သို့သော်လည်း ကြာရှည်ပေါင်းလာတော့ ငါတို့ဟာ သူတို့တွေအပေါ် နားလည်မှု ရှိလာတဲ့အတွက် လေးစားလာမိတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်က မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေအပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်လာမိတယ်။ လက်ရှိ အာဏာရ ရှိရာလူမျိုးတွေကို ငါမပြောတတ်ဘူး။ သူတို့က အလွန် လျှို့ဝှက်တယ်၊ ဉာဏ်များတယ်၊ ကောက်ညှစ်စဉ်းလဲတယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်။ ငါ့အနေနဲ့ ရှိရာလူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာစကား မတတ်တဲ့အတွက် သူတို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါဟာ ဒီ ဘာသာတွေနိုင်ငံကို ပြန်လာတော့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ နေထိုင်တဲ့ နယ်မြေမှာ လာရောက်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

“ဟာ ရှင်ကလည်း မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေကို တကယ့် သူတော်စင် သူ
တော်ကောင်း ဖြစ်သယောင် ပြောနေပြန်ပါပြီ။ အခု ဝှက်ခွင်မိသားစု အသတ်ခံရတာလို
ရုတ်တရက်ယုတ်မာတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုး မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား။”

ဆယ်လီက မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွ။ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေဟာ တခြား အာဖရိက
တိုင်းရင်းသားတွေနည်းတူ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပါတယ်။ စစ်မက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုလည်း
အလွန် ဝါသနာပါတယ်။ အတိတ်ကာလ တစ်ချိန်တုန်းက မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေ
က တခြား လူမျိုးအုပ်စုတစ်ခုနဲ့ စစ်တိုက်တဲ့အခါ ရန်သူလူမျိုးတွေရဲ့ ကလေးသူငယ်
တွေကိုတောင် သတ်ပစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မင်း တစ်ခု နားလည်ထားဖို့ကောင်းတာက ဒီ
အာဖရိကတိုက်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို တိုင်းရင်းသားတွေက အမြင်တစ်မျိုးနဲ့
မြင်ကြတယ်။ ဒါကို မင်းက ဒီနိုင်ငံမှာနေမယ်ဆိုရင် နားလည်ထားဖို့ သင့်တယ်။”

ခရိတ် စကားကို ခေတ္တဖြတ်လျက် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“ငါ ပြောပြပါမယ်။ တစ်ခါတုန်းက ငါဟာ မာတာဘယ်လီလူမျိုး ပြောက်ကျား
အိမ်သည်ဟောင်းတစ်ဦးနဲ့ နိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ် ဒဿနိကဗေဒအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့
ဖူးတယ်။ ဒီတော့ ငါက ဒီမိုကရေစီစနစ်အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြတယ်။ သူက
အပြန်ပြောလဲ သိလား။ ဒီမိုကရေစီစနစ်ဟာ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံမှာ လက်တွေ့ကျင့်သုံးလို့
သင့်တော်ပေမယ့် ကျုပ်တို့ အာဖရိကမှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လက်တွေ့ အကောင်အထည်
ဆက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလို ပြန်ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အာဖရိကတိုက်က လူတွေရဲ့
အတွေးအခေါ်က တစ်မျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ထားဖို့ လိုတယ်။ အာဖရိက
တိုက်က တိုင်းရင်းသားတွေဟာ လူ့ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းတွေကို သူတို့ဘာသာ သတ်မှတ်
ထားပြီး လိုက်နာကျင့်သုံးကြတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ အခုလာမယ့် ရက်သတ္တ အနည်း
အဆံ့အတွင်းမှာပဲ မင်းကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ကြုံတွေ့ရပြီး
အလည်သဘောပေါက်လာမှာ သေချာတယ်။ ငါပြောတာ မှန်ရမယ်လို့ မင်းနဲ့
ဆီလာငွေ ဆယ်သိန်းကြေးတောင် လောင်းလိုက်ချင်သေးတယ်။ အင်္ဂလန်နဲ့ အမေရိကန်
က မကြံဖူးမတွေ့ဖူးတာတွေ မင်း အကန်မုချ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဥပမာ ဝန်ကြီး
ချုပ် မူဂါဘီက ရန်သူကို အရေးယူမယ်လို့ ပြောတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ နားလည်ထားတဲ့
အရာဥပဒေအရ ဖမ်းဆီးတရားခွဲဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ အရေးယူမယ်၊ ချေမှုန်းမယ်
ဆိုတာ တကယ့်ကို သုတ်သင်ချေမှုန်းပစ်မယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
မူဂါဘီကိုယ်တိုင်က အာဖရိက တိုင်းရင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့လူမျိုးတွေ
အတွေးအခေါ် အယူအဆနဲ့ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်လို့ပဲ။”

ယင်းသို့ သူတို့နှစ်ဦး အချေအတင် ပြောနေကြသည်မှာ ဝုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်သည်။
အကြာနေ့မှာပင် ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံဒေသ၌ ဈေးနေ့ဖြစ်ရာ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီ
တို့လည်း ဘူလာဝေသို့ မြို့သို့ ဈေးဝယ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် နံနက်စောစောအချိန်တွင် ထွက်ခဲ့ကြရာ လင်းရီဗာကားအပြင် မာတာဘယ်လီလူမျိုး အလုပ်သမားတွေပါသော ငါးတန်ကားကြီးတစ်စီးပါ သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါစေပြီး မြို့သို့ သွားကြလေသည်။

တိုင်းရင်းသားများသည် မြို့သို့ မော်တော်ကားစီး လိုက်ရသည်ကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ် လျက် ကားပေါ်တွင် သီချင်းတွေဆိုရင်း လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ဘာဘာအင်ဒူနာအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ သက်ဆိုင်ရာ လမ်းပိတ်ဆိုတာဆီး စစ်ဆေးသည့် ကင်းဂိတ်တစ်ခု ပြုလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း မောင်းလာသော မော်တော်ယာဉ်အားလုံးကို ရပ်တန့်စစ်ဆေးသည့် ဂိတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား လင်းရီဗာကားပေါ်တွင် ခေတ္တစောင့်နေစေပြီး နောက် မော်တော်ကားများ တန်းစီရပ်ထားရာနေရာ၏ ရှေ့ဆုံးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

လမ်းပိတ်ဆိုထားသည့်နေရာတွင် စက်သေနတ်ကြီးများ တပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်လည်း စက်သေနတ်ငယ်များ ရှိလေသည်။ ဂိတ် မှ တားဆီးသည်ကို ရပ်မပေးဘဲ မောင်းပြေးသည့် ကားများကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရန် ပြင်ဆင်ထားသည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ထိုပြင်ဂိတ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သံအိတ်များ စုပုံကာ ကတုတ်(ခံတပ်)တစ်ခု သဖွယ် ဖန်တီးထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ဂိတ်တွင် တာဝန်ချထားသူများအား တတိယတပ်မဟာမှ ဆာဂျင် (တပ်ကြပ်ကြီး) တစ်ဦးက ဦးစီးကွပ်ကဲလျက် ရှိလေသည်။

“ဟဲလို ဆာဂျင်ကြီး၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျ။ ဘာကြောင့် လမ်းပိတ်ထားတာလဲ”

ခရိတ်က မေးကြည့်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးကလည်း-

“ဒီလမ်းကို ပိတ်ထားတယ် ခင်ဗျ။ စစ်တပ်က မော်တော်ယာဉ်တွေပဲ သွားခွင့်ရှိပါတယ်”ဟု ရည်မွန်ယဉ်ကျေးစွာပင် ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်က ဘူလာဝေယိုမြို့ကို သွားဖို့ အရေးကြီးတယ်ဗျ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီနေ့အဖို့တော့ ဘူလာဝေယိုမြို့ကို မသွားစမ်းပါနဲ့။ ဒီနေ့ဆိုရင် မြို့ကလည်း သွားချင်စရာ မကောင်းပါဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီးက ခရိတ်အား သတိပေးသလို ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် မြို့ဘက်ဆီ သေနတ်ပစ်သံသဲ့သဲ့လိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက်သော် ဗြောက်အိုးဖောက်သံဟု ထင်ရသော်လည်း စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံ ရှိသူ ခရိတ်က သေနတ်သံ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။ မောင်းပြန်ရိုင်းသံ သေနတ်ပစ်သံဖြစ်သည်ဟု တွက်မိလေသည်။

“လူကြီးမင်း လှည့်ပြီး ပြန်သွားပါ ခင်ဗျာ”

တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောလိုက်ချိန်တွင် ခရိတ်သည် ငါးတန်ကားပေါ်ပါလာသူ
အဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများအတွက် စိုးရိမ်မိပြီး သူတို့အား ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံ
အမြန်ဆုံး ပြန်ပို့မှ တော်မည်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် လင်းရီဗာကားရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားလေသည်။
“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ဆယ်လီက မေးလျှင် ခရိတ်သည် ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ကားပေါ်တက်၍
မောင်းထွက်ရင်း “ငါ စိုးရိမ်မိတဲ့အဖြစ်ဟာ အခု စဖြစ်နေပြီ ထင်တာပဲ” ဟုသာ
ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ငါးတန်ကားကြီးသည် နောက်မှ ခပ်မှန်မှန်လိုက်လာခဲ့ရာ လမ်းပိတ်ဆို့
နေရာသို့ မရောက်သေးချေ။

ခရိတ်က လင်းရီဗာကားကို ပြန်ကွေ့လျက် လျန်မြန်စွာ မောင်းသွားပြီး ငါး
တန်ကားကြီးကို လမ်းမှ ဆီးတားလိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသား (ယောက်ျား၊ မိန်းမ)တွေက ပျော်ရွှင်
သီချင်းဆိုလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ထိုကားပေါ်တွင် အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်လည်း
ထိုင်ပါလာသည်။

“ဟေ့... ကားကိုပြန်လှည့်ပြီး ပြန်မောင်းပေတော့။ ဘူလာဝေယိုမြို့မှာ
အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေတယ်ကွ။ ခြံထဲကိုပြန်ပြီး မင်းတို့အားလုံး ဘယ်မှ
ဆွဲကပ်ဘဲ ခြံထဲမှာပဲ နေရမယ်”

ခရိတ်က ညွှန်ကြားလိုက်ရာ အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်က ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လေ
သည်။

“ဘာလဲ ရှိမှာလူမျိုးစစ်သားတွေ ရှိနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် တတိယတပ်မဟာက စစ်သားတွေ ရှိနေတယ်”

“ဟာ... ဒီခွေးကောင်တွေက တယ်ပြီး ရှုပ်တာပဲကိုး”

အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်က စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ပြောရင်း ထိုကနဲတဲတွေး ထွေးချ
ထိုင်သည်။

အခန်း (၂၀)

မင်းသားဆိုင်င် တရားရေးဌာန ဝန်ကြီးသည် ရုပ်မြင်သံကြားမှတစ်ဆင့် တိုင်းပြည်သို့
အချိန်ပြောနေလေသည်။

ဥရောပတိုက်သားတို့ ဝတ်စားဆင်ယင်နည်းဖြင့် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ကုတ်အင်္ကျီ အနက်၊ ဘောင်းဘီ အနက်ရောင်တို့ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း မဟူရာ ရောင် မည်းနက်နေသော သူ၏အသားအရေတွင် ချွေးပြန်နေလေရာ ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာတည့်တည့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလျက် နေလင့်ကစား တင့်တယ်ခြင်း၊ ကျက်သရေ ရှိခြင်းတို့၏ အရိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်မနေပါ။

“.....နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များက အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေ ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို သတ်ဖြတ်လိုက်တယ်လို့ စွပ်စွဲနေခြင်းဟာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များနဲ့ မာတာဘယ်လီ သူပုန်တွေ တိုက်ပွဲဖြစ်ရာမှ အရပ်သား တစ်ဦးနှစ်ဦး မတော်တဆ သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်ခဲ့တာသာ ဖြစ်တယ်။

“အခု သူတို့စွပ်စွဲသလို အပြစ်ကင်းတဲ့ပြည်သူတွေ ထောင်ချီပြီး အသတ်ခံခဲ့ရပါ တယ်ဆိုရင် အဲဒီ သေဆုံးသူတွေရဲ့ အလောင်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ။ တစ်ယောက် ယောက်က ကျုပ်ကို လူသေအလောင်းတွေ ပြစမ်းပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ အခုတော့ ကျုပ် ဘာလောင်းမှ မမြင်ရဘူး။ ဘာမှလည်း မသိရဘူး။ ဒါဟာ ရယ်စရာကောင်းနေ ပါတယ်”

တရားရေးဌာနဝန်ကြီးက ရယ်စရာလုပ်၍ ပြောနေစဉ် ခရိတ်သည် စိတ်ပျက် လာသဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှ ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟာရာရေမြို့တော်က ထုတ်လွှင့်တဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာလည်း ဒါမျိုးတွေပဲ လာနေမှာပဲ။ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း ခရိတ်သည် သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အနီးရှိ ဆယ်လီဘက်သို့ လှည့်၍-

“အချိန်က ရှစ်နာရီ ထိုးလှပြီကွဲ့၊ ဘီဘီစီ ဗြိတိသျှအသံလွှင့်ဌာနကြီးက တွေများ လွှင့်နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

[ဤနေရာတွင် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာမစ်၏ မျက်နှာဖြူ အနံ့လက်ထက်က ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ အခြေအနေကို အနည်းငယ်ရှင်းပြရန် လိုလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်က မျက်နှာဖြူအစိုးရသည် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့အသတင်းအမှန်ကို အသိပေးလေ့မရှိ။ သတင်းဟူသမျှ စိစစ်ဖြတ်တောက် ဆင်ဆာလုပ်ပြီးမှ ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်လျက်ရှိရာ တွေ့ဆုံ မြော်မြင်တတ်သူ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားမှန်သမျှက ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ သတင်း များ ဖမ်းယူနားထောင်နိုင်သော ရေဒီယိုကောင်းကောင်းတစ်လုံးစီ လျှို့ဝှက် ထားရှိတတ်ကြသည်။

ယခုလည်း ယင်းအစီအစဉ်သည် အသုံးဝင်နေသေးသဖြင့် ခရိတ်က ရေဒီယိုကောင်းကောင်းတစ်လုံး အသင့်ထားရှိခဲ့သည်။]

ယခု သူသည် ရေဒီယိုစက်ကိုဖွင့်၍ ဘီဘီစီ ဗြိတိသျှအသံလွှင့်ဌာနကြီးမှ ထုတ်လွှင့်သည့် လိုင်းကို လှည့်လိုက်သည်။

ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေမှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်း သားတို့ နယ်မြေမှ နိုင်ငံခြား သတင်းစာဆရာ၊ သတင်းထောက် အားလုံးကို နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီဟု သိရပါသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံဆိုရာ ဗြိတိသျှမဟာမင်းကြီး (သံအမတ်ကြီး)က ဗြိတိသျှအစိုးရ သဘောထားနှင့်တကွ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်နေကြပုံ သတင်းများကြောင့် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေကြောင်းကို ဇင်ဘာတွေ့ ဝန်ကြီးချုပ်ထံသို့ သွားရောက် တွေ့ဆုံပြီး တင်ပြအရေးဆိုလိုက်ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။ ဤသို့ ဘီဘီစီမှ အသံလွှင့်ချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်ချက်များကို ဖမ်းယူနားထောင်ကြည့်ပြန်လေသည်။

“တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ မြောက်ဘက် နယ်စပ်သို့ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံမှ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ အမြောက်အမြား တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိနေပြီဟု သတင်းရရှိပါသည်။”

ဒုက္ခသည်အားလုံးမှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများဖြစ်ကြပြီး ဒုက္ခသည် အုပ်စုတစ်စုမှ လူတစ်ယောက်က ကျေးရွာမှ အပြစ်ကင်းမဲ့သူ အရပ်သားများ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခံရသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရကြောင်း၊ သတင်းစာဆရာများအား ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ဇင်ဘာတွေ့ လုံခြုံရေးတပ်များသည် တွေ့သမျှလူတွေအားလုံး (အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ်များပါမကျန်) ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ရုံမက မွေးမြူရေး သမားတို့၏ ကြက်များ၊ ဆိတ်များကိုပင် သတ်ဖြတ်နေကြပါပြီဟု ပြောရင်း ကျုပ်တို့ကို ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ ပြန်မလွတ်ပါနဲ့၊ ပြန်သွားရင် စစ်သားတွေရဲ့ အသတ်ခံရမှာ သေချာပါတယ်ဟုလည်း ထိုလူက ဆက်လက် ပြောသွားသည်ဟု သတင်းရရှိပါသည်။

ဤသို့ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်ချက်ကို ခေတ္တနားထောင်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် ဗွီအိုအေခေါ် အမေရိကန်နိုင်ငံ ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်ချက်ကို ဖမ်းယူနားထောင်ကြည့်ပြန်သည်။

“.....မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဇာပူနိုင်ငံရေးပါတီ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မစ္စတာ နိုကိုမိုသည် ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေး

တိမ်းရှောင်လာပြီး အိမ်နီးချင်း တော့ဆွာနာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာပြီဟု သတင်းရရှိကြောင်း။ မစ္စတာ နိုကိုနိုက သတင်းထောက်များနှင့် တွေ့ဆုံပြောကြားရာတွင် 'သူတို့က ကျုပ်ရဲ့ ယာဉ်မောင်းသူကိုလည်း အသေပစ်သတ်လိုက်ကြတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ် မူဂါဘီက ကျုပ်ကိုလည်း အသေသတ်ပစ်ချင်နေတာ သေချာတယ်။ သူဟာ ကျုပ်ကို အပြတ်သုတ်သင် ရှင်းလင်းဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်' စသည်ဖြင့် ပြောပြခဲ့သည်ဟု သိရကြောင်း။

ဇာပူပါတီမှ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်အားလုံးကို ဝန်ကြီးချုပ် မူဂါဘီ၏ အစိုးရက ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလှည့် အခြေအနေတွင် မစ္စတာ နိုကိုနိုပါ ထွက်သွားပြန်သောအခါ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများအဖို့ ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ်ရပ်မည့် ခေါင်းဆောင် လုံးဝ မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သွားကြောင်း။

ထိုအတောအတွင်း မူဂါဘီ၏ အစိုးရက ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ အနောက်ပိုင်းဒေသမှ သတင်းများကို လုံးဝ မှောင်ချထားလိုက်သည့်အပြင် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်များကိုလည်း နှင်ထုတ်လိုက်ကြောင်း။

ထို့ပြင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ကြက်ခြေနီအသင်းကြီးက အချင်းဖြစ်ရာ ဒေသသို့ လေ့လာသူများ သွားရောက်လေ့လာခွင့် တောင်းသည်ကိုလည်း အစိုးရက ပယ်ချလိုက်ကြောင်း။

ခရိတ်သည် ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်ပြီး-

"အင်း... ကြားရသမျှ သတင်းတွေက စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းပါပဲလား" ဟု ညည်းတွားလိုက်မိလေသည်။

ထိုနေ့ (တနင်္လာနေ့)မှာ ဆယ်လီ၏ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် နံနက်စာ အတူစားသောက်ကြပြီးနောက် ဆယ်လီအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခု ရယူရန် ကင်းလင်းဘက်သို့ သွားကြလေသည်။

အမှန်တော့ ထိုလက်ဆောင်ကို ခရိတ်က စောစောကပင် ကြိုတင်ဝယ်ယူထားပြီး ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံ၌ အိုဗာဆီယာ (အလုပ်ကြီးကြပ်သူ)၏ ဇနီးထံတွင် ခေတ္တအပ်နှံထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကား ဆယ်လီအနေဖြင့် ကြိုတင်မသိဘဲ လက်ဆောင်ကို မြင်ဖူးသည့်အခါ အံ့ဩဝမ်းမြောက်သွားစေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း ဆယ်လီသည် ခရိတ်ပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို မြင်လျှင် "ဟင်... လှလိုက်တာနော်၊ ချစ်စရာကလေး" ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အခုဆိုရင် မင်းကို ကင်းလင်းခြံကြီးမှာ ကြာရှည်နေချင်
အောင် ဆွဲဆောင်ထားဖို့ ငါ့မှာ အဖော်တစ်ဦး တိုးလာပြီကွဲ့ ဟဲ့ဟဲ့”

ခရိတ်က ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောလိုက်သည်။

ဆယ်လီအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ခရိတ်က ပေးလိုက်သည်မှာ
အလွန်လှပ ချစ်စရာကောင်းသော ပျားရည်အသွေးရှိသည့် ခွေးငယ်ကလေးတစ်ကောင်ပင်
ဖြစ်သည်။

ဆယ်လီသည် ခွေးကလေး၏ နှာခေါင်းကို အသာနမ်းရှုပ်လိုက်ရာ ခွေးကလေး
အလည်း ဆယ်လီ၏ ပါးစပ်ကို လျှာဖြင့် ပြန်လျက်ပေးလေသည်။

“ဒီခွေးကလေး အမျိုးအစားက ရိုဒီးရှား ခွေးခြင်္သေ့လို ခေါ်တယ်။ အခုတော့
အိုင်ပြည်ရဲ့ နာမည်ပြောင်းလာတော့ ဇင်ဘာတွေ ခွေးခြင်္သေ့လိုခေါ်ရမလား မပြော
ဆတ်ဘူး”

ခရိတ်က ရယ်မော၍ ပြောလိုက်သည်။

ခွေးကလေးမှာ အလွန်ဝမ်းလျက် ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံ ရလေသည်။

“ဒီမယ် ခွေးကလေးရဲ့ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ခြေသည်းတွေကို ကြည့်ပါ

နဲ့ ကြီးလာရင်တော့ အတော်ကြောက်စရာ ကောင်းမယ့်ပုံပဲနော်။ ဪ ဘယ်ထက်
အလွန်ပဲ ဒီခွေးကလေးကို ဘယ်လို နာမည်ပေးရရင် ကောင်းမလဲ”

“ဒါတော့ တို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းစဉ်းစားကြတာပေါ့ကွာ”

ဤသို့ပြောပြီး ခရိတ်သည် ထိုနေ့အဖို့ ဆယ်လီ၏ မွေးနေ့ဖြစ်၍ အလုပ်ပိတ်
ချက်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ထိုပြင် ဆယ်လီနှင့် ပျော်ပွဲစားထွက်မည်ဟုဆိုကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေကာတာ
ခြံအနီး တောစပ်သို့ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူ၍ သွားကြလေသည်။

ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ခွေးငယ်ကလေးအတွက် နာမည်ပေးရန် စဉ်းစားကြခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

လူသူမနီးသော အရပ်ဖြစ်၍ တော၏ သဘာဝ အလှတို့သည် အထူးပင်
အာသာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းနေလေသည်။

အဘိုးကြီး ဂျိုးဇက်က အလိုက်သိစွာ စားစရာ ခြင်းတောင်းထဲတွင် ဝိုင်အရက်
အစ်ပုလင်းပါ ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဝိုင်တစ်ခွက်စီသောက်ရင်း
အတိတ်က ကျင်၏ လှပသာယာမှုကို ငေးမောကာ အရသာ ခံစားနေမိကြလေသည်။

ခွေးငယ်ကလေးသည်လည်း ပျော်ရွှင်မြူးထူးဟန် ပြေးလွှား ခုန်ပေါက်ကာ
နီကောင်၊ နံကောင်များကို လိုက်ဖမ်းနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ မောပန်းသွားလျက်
ဆယ်လီ၏ ဘေးနား ခင်းထားသော ကော်ဇောပေါ်တွင် လျောင်းအိပ်နေလေသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် ခွေးကလေးသည် အိပ်ပျော်သွားရာ ဆယ်လီက-

“ဒီမယ်ရှင့်၊ ခွေးကလေး အိပ်နေရာတယ်။ သူနိုးလာအောင် ဆူဆူညံညံ မလုပ်ပါနဲ့” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ပျော်ပွဲစားထွက်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ လမ်းတွင် ဆယ်လီက-

“ကျွန်မတို့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးစိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ အကြောင်းတွေ တစ်ခုမှ မပြောမိကြဘူးနော်” ဟု ပြောရာ ခရိတ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်နေကြရအောင်၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘာမှ မပြောကြစတမ်း”

“ကျွန်မ စိတ်ကူးရပြီရှင့်၊ ခွေးကလေးကို ဘတ်စတာလို့ နာမည်ပေးလိုက် တော့မယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီနာမည်ကို ရွေးတာလဲကွဲ့”

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ပထမဆုံး လက်ဆောင်အဖြစ် ရရှိတဲ့ ခွေးကလေးကို ဘတ်စတာလို့ နာမည်ပေးခဲ့ဖူးတယ်”

“ဪ ဒီလိုလား”

သို့နှင့် ခွေးကလေးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဘတ်စတာဟု နာမည်တွင်သွားတော့သည်။

ခရိတ်သည် သေနတ်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ နိုးလာလေသည်။ စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်၍ သူသည် ချက်ချင်းပင် အိပ်ရာမှ လှုပ်လိုက်သည်။ သေနတ်သံက မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်သံဖြစ်ပြီး အလွန်နီးကပ်သောနေရာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ရိပ်မိလေသည်။

သေနတ်သံများသည် ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပစ်လိုက် ခေတ္တရပ်လိုက်၊ တစ်ဖန် ပြန်ပစ်လိုက်သံမျိုး ဖြစ်သည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် လေ့ကျင့်မှုရှိသူ စစ်သားများ ပစ်ခတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

အသံကြားရာ နေရာကို ခန့်မှန်းကြည့်ရာ အလုပ်သမားများအိပ်ရာ သို့မဟုတ် ဝပ်ရှော (အလုပ်ရုံ)ဆီမှ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်း တွက်ဆမိလေသည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ ခြေထောက်အတုကို လျင်မြန်စွာ တပ်ဆင်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်နေသူ ဆယ်လီအား နှိုးလိုက်သည်။

“ဘာများလဲရှင့်”

ဆယ်လီက အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်လျက် ပြန်မေးလေသည်။

“ရှေ့ အဝတ်အစား မြန်မြန်ပြန်ဝတ်လိုက်။ ပြီးတော့ ခုတင်ဘေးနားမှာ ဝပ်
မေ့လိုက်ပါ။”

ဆယ်လီလည်း ကပျာကယာ အဝတ်အစားများ ကောက်ဝတ်နေစဉ် ခရိတ်သည်
အခြေအနေကို စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်လေသည်။ အိမ်တွင် လက်နက်ဆို၍ မီးဖိုခန်းမှ
ဘေးလှီးစားအပြင် ဘာသေနတ်မှ မရှိချေ။

အိမ်ကို ကာကွယ်ရန် သဲအိတ်များလည်း မရှိ။ စစ်တပ်သဘောနှင့် သုံးသပ်
လျှင် ရန်သူတိုက်ခိုက်ခြင်းမှ ကာကွယ်ရန် အကာအရံ အဟန့်အတား (သံဆူးကြိုး
ကာရံထားခြင်းမျိုး)လည်း မရှိသည့်အပြင် ဆက်သွယ်ရန် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေး
စနစ်ကိုရိယာများပါ မရှိသည့် အခြေအနေ ဖြစ်နေပေသည်။

တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် စင်ဘာတွေ (ရိုဒီးရှား)နိုင်ငံ၌ မျက်နှာဖြူ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး
လုပ်ငန်းရှင်များသည် မိမိတို့၏ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် ကာကွယ်ရေးအတွက်
အဆက်ဖော်ပြပါ လက်နက် ခဲယမ်း၊ ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက် စသည်တို့ အပြည့်
အမီ ရှိခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ယခုတော့မူ မိမိမှာ ရန်သူကို ခုခံကာကွယ်ရန် ဘာမျှမရှိ၊ ဗလာနတ္ထိ
ဖြစ်နေသည်။

သို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိနေစဉ်မှာပင် နောက်ထပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ်သံတွေ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ငယ်သံပါအောင်
အော်ဟစ်လိုက်သံကို ကြားရပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုပင် အမျိုးသမီး၏အသံ တိတ်သွား
သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲရှင်၊ အခုပစ်နေတာက ဘယ်သူတွေလဲ။ အစိုးရကို
ဆက်လှန်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ သူပုန်တွေလား။”

ဆယ်လီက မေးလိုက်ရာ ခရိတ်ကလည်း-

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က အကျိုးအကြောင်း သိရအောင်ဆို
ဒီမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူ၏ မျက်နှာထားမှာ ကြီးမားသောအန္တရာယ်တစ်ခု ရင်ဆိုင်ရလှ
သည့် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တင်းမာလျက် ရှိလေသည်။

ခရိတ်သည် အိမ်ခေါင်မိုးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သက်ငယ်မိုးဖြစ်၍
အပွန်မီးလောင်လွယ်ကြောင်း ချက်ချင်း တွေးမိသဖြင့် အန္တရာယ် များလှသော ဤ
အိမ်အတွင်း ဆက်မနေဘဲ ပြင်ဘက်တောစပ်ထဲသို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက်မှ သင့်မည်
ဟုလည်း စဉ်းစားမိလေသည်။

အရေးကြီးသည်ကား ယခု လောလောဆယ်တွင် ပစ်ခတ်နေသူများ မိမိတို့ဘက်
သို့ အာရုံမစိုက်အောင် တစ်ခုခု အာရုံပြောင်းအောင် လုပ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ခရိတ်သည် အကြိတ်တစ်ခု ရလာသဖြင့်-

“ဟေ့... ဒီမှာပဲ ခဏနေလိုက်ပါ။ အရေးရှိရင် ချက်ချင်း ပြေးနိုင်အောင်လည်း မိနပ် အသင့်စီးထား။” ငါ အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု ဆယ်လီအား ပြောပြီးနောက် လေးဖက်တွားလျက် ပြတင်းပေါက်နားဆီသို့ သွားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်၍ အပြင်ဘက် စင်္ကြံသို့ အသာထွက်လိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် ကြိုးစားမည်ကြံသော်လည်း ထိုအချိန်၌ (သူထင်သည် အတိုင်း) တယ်လီဖုန်း ဝိုင်ယာကြိုးများကိုတစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြတ်တောက်ထားသဖြင့် မည်သို့မှ ဆက်၍ မရချေ။

ခရိတ်သည် ရန်သူသေနတ်သမားများအား အာရုံပြောင်းလွှဲအောင် ဘာလုပ်ရမည် မည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်ရင်း မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ဖန်တီးရလျှင် ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးရမိလေသည်။

သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင် လျှပ်စစ်အင်ဂျင်မီးစက်ကို ထိန်းချုပ်သော ရီဖိုကွန်ထရိုက် ခေါ် အဝေးမှ ထိန်းချုပ်၍ရသည့် ခလုတ်တစ်ခု အိမ်တွင်း၌ ထားရှိရာ ခရိတ်သည် ထိုလျှပ်စစ်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်လေသည်။

ခြံဝင်းတစ်နေရာရှိ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်စက်သည် ချက်ချင်းစက်နိုးလာပြီး ခြံကြီး အတွင်းရှိ မီးလုံးများ ချက်ချင်း ထိန်လင်းလာလေသည်။

ခရိတ်သည် အိမ်တွင်းရှိ မီးလုံးများကို ထိန်းချုပ်သော ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ရာ အိမ်အတွင်း မှောင်မိုက်သွားလေသည်။ ပြင်ဘက်ခလုတ်မှ မီးလုံးများကိုမူ ဖွင့်ထား လိုက်သည်။

အိမ်၏ နောက်ဖေးဘက်တွင် မှောင်နေရာ ခရိတ်သည် ဆယ်လီနှင့်အတူ နောက်ဖေးဘက်မှ ထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူးမိလေသည်။

ယခုအချိန်အထိ သေနတ်သမားများသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသော်လည်း အချိန်မရွေး အိမ်ဘက်သို့လှည့်လာနိုင်သောကြောင့် အလွန်ပင် အန္တရာယ် နီးကပ်နေကြောင်းကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားမိလေသည်။

ခရိတ်သည် မီးဖိုခန်းမှတစ်ဆင့် ပြင်ဘက်သို့ပြေးထွက်ပြီး ခေတ္တရပ်၍ အခြေ အနေကို အကဲခတ်ကြည့်လေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ပန်းခြံနှင့်မြက်ခင်းပြင်တို့သည် လျှပ်စစ်မီးရောင်တွင် စိမ်းလန်း စိုပြည်နေလျက် လှပနေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ သေနတ်ပစ်သံများ ရပ်စဲသွားပြီဖြစ်သော်လည်း အလုပ်သမားများ အိမ်ရာဘက်ဆီမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ငိုကြွေးနေသံကို ကြားရလေသည်။ ငိုကြွေးပုံကလည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူတစ်ဦး သေဆုံး၍ ပရိဒေဝမီး တောက်ကာ ငိုကြွေးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် ငိုသံကြားရချိန်၌ ကြက်သီးမွှေးညင်းများထကာ ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။

မွေးမြူရေးခြံကြီး၏ အနေအထားက ကုန်းမြင့်တွင် တည်ရှိလေရာ ရန်သူသေနတ်သမားများသည် မလွဲမသွေ ကုန်းမြင့်မြေဆီသို့ တက်လိမ့်မည်ဟု ခရိတ်က တွက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်၍ ဆယ်လီအား အမြန်ဆုံးခေါ်ထုတ်မှ ဖြစ်ချေတော့မည်ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် ခြံဝင်းတစ်နေရာမှ လျှပ်စစ်မီးရောင်၏ ပြင်ဘက် မှောင်ရိပ်အစပ်၌ လှုပ်ရှားမှုလိုလို သတိပြုမိလေသည်။ လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုဖြစ်၍ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိချင်လာသည်။

မိမိအား လာရောက်တိုက်ခိုက်သူများသည် မည်သူမည်ဝါတွေ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါက မိမိတို့ဘက်မှ တစ်ပန်းသာလိမ့်မည်ဟု တွက်မိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

စောစောက မြင်လိုက်ရသော လှုပ်ရှားမှုသည် လူတစ်ယောက် ပြေးလာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဲကွဲစွာမြင်ရပြီဖြစ်သောအခါ ထိုလူသည် အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ပြေးလာနေခြင်း ဖြစ်သည့် အာဖရိက တိုင်းရင်းသား လူမည်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အဝတ်အစားဆို၍ မိမိတွင် ပိတ်စတစ်ခုသာ ပတ်ထားလေသည်။

သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြေးလာနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အရက်မူးနေသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဒယ်ဒယ်လီ လာနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်လည်း သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေသည်။ သွေးတွေ ယိုစီးလျက် အိမ်ဘက်သို့ ကြိုးစားလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါ ထိုလူမည်းမှာ အခြားမဟုတ်။ မိမိတို့၏ လူအဆိုကြီး ရှာဒရပ်ပင်ဖြစ်နေကြောင်း သိရလေရာ ခရိတ်သည် အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားမိလေသည်။

သူသည် လျင်မြန်စွာပြေး၍ အဘိုးကြီးအား ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဝရန်အပြင်ဘက်သို့ လွှားကနဲ ခုန်ကျော်ဆင်းသွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ အဘိုးကြီးရှာဒရပ်သည် ဆက်လက်၍ ရပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားတော့မည်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ခရိတ်လည်း အဘိုးကြီးအား အချိန်မီ ကြိုတင်ပွေထားလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် ဝရန်တာ ကြမ်းပြင်တစ်နေရာသို့ ထမ်းသယ်သွားပြီး အဘိုးကြီး၏ အခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

ရှာဒရပ်၏ လက်မောင်းအပေါ်ပိုင်း တံတောင်ဆစ် အထက်နားတွင် ကျည်ဆန်တစ်ချက် ထိမှန်ပြီး အရိုးပါ ကြေသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သူတို့ သူတို့ လာနေကြပြီ၊ မောင်ရင်တို့ ပြေးမှ ဖြစ်မယ်။ သူတို့ဟာ လူပျိုတွေကို လိုက်သတ်နေတယ်။ မောင်ရင်ကိုလည်း သတ်မှာပဲ”

အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်သည် ဒဏ်ရာကြောင့် ပြင်းစွာ ဝေဒနာခံစားနေရသည့် ကြားမှပင် ကြိုးစားပြီး ပြောရှာလေသည်။

ခရိတ်ကမူ အန္တရာယ်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အဘိုးကြီး၏ဒဏ်ရာကိုသာ အရေးတကြီး ပြုစုရန် စိတ်ကူးလျက် အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ဒဏ်ရာကို ပတ်ပေးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်လေး၊ မောင်ရင်လေး အမြန်ပြေးပါ။ ပြေးမှပဲ ဖြစ်မယ်”

အဘိုးကြီးက ထပ်ပြောပြီး ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ ထပြေး လျှပ်စစ်မီးရောင်များကို ရှောင်ကာ မှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်၏ လှုပ်ရှားမှုက လျန်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ခရိတ် အံ့အားသင့်ပြီး ရုတ်တရက် ကြောင်နေမိလေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်သည် ငါ့ကို သတိပေးရအောင် သူ့အသက် စွန့်ပြီး လာပြောရှာတာပဲဟု သိနေလေသည်။

ထို့နောက် ပြင်ဘက်တွင် ကြာရှည်နေပါက အန္တရာယ်ရှိကြောင်း တွေးမိသဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ လျန်မြန်စွာ ပြန်ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆယ်လီသည် ခရိတ်မှာထားခဲ့သည့် အတိုင်း ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ဒူးထောက်လျက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် တိရုတ်တစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားပြီး ခြေထောက်တွင်လည်း အားကစားဖိနပ်တစ်စုံ စီးထားသဖြင့် ခရိတ်က ကျေနပ်သဘောကျသွားမိသည်။

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုမှပေါ့ကွ။ ကိုင်း... လာ တို့သွားကြစို့။”

“ကျွန်မရဲ့ ခွေးကလေး ဘတ်စတာကို မခေါ်တော့ဘူးလားရှင်”

ဆယ်လီက မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ရရှိထားသော သူမ၏ ခွေးကလေး သံယောဇဉ်ဖြစ်နေ၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ခရိတ်ကမူ လက်ခံချင်ပုံ မရချေ။

“ဟာ... အရေးထဲမှာ မင်းကလည်း”

“ခွေးကလေး ဘတ်စတာကို ထားပစ်ခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်”

ဆယ်လီက ခေါင်းမာစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာအမူအရာကလည်း အလျှော့ပေးမည့်ပုံမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ခရိတ်သည် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ဘဲ ချေ။

“ကဲပါကွာ မင်းက ဒီခွေးကလေးကို ဒီလောက်တောင် သံယောဇဉ်နေ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘတ်စတာကို ပွေ့ချိုပြီး ခေါ်သွားပါ့မယ်”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ခရိတ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ မသိမသာ ခေါင်းကြည့် ပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်နေရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လက်နက်ကိုင်တပ်သားများ စနစ်တကျ ချီတက်လာသည်ကို မြင်ရလေရာ ခရိတ်သည် ဘဝင်ကျသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆယ်လီဘက်သို့ လှည့်၍-

“တော်သေးတယ်ကွဲ့၊ အခြေအနေက စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“အစိုးရဘက်က လုံခြုံရေးတပ်တွေ ရောက်လာပြီ”

ဤသို့ ပြောရင်း ခရိတ်သည် စစ်သားများ၏ ဦးထုပ်မှ တံဆိပ်ကိုမြင်၍ အံ့သြသဖြင့်-

“လက်ရွေးစင်တပ်ဖြစ်တဲ့ တတိယတပ်မဟာက စစ်သားတွေ ရောက်လာကြပြီ။

ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် စစ်သည်များအား ခရီးဦးကြိုပြုရန် ဝရန်တာပြင် အထိ ထွက်လိုက်ကြသည်။ ဆယ်လီသည် သူ့အချစ်တော် ခွေးကလေး ဘတ်စတာကို ချထားလေသည်။

လက်နက်ကိုင်တပ်များကို ရှေ့ဆောင်၍ ချီတက်လာသူမှာ တပ်ကြပ်ကြီး ခရိတ်ဖြစ်ရာ ခရိတ်က ဆီးကြို၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဆာဂျင်ကြီးခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့တပ် ရောက်လာတာကို အလွန် ဝမ်းသာမိပါ သည်”

သို့ရာတွင် တပ်ကြပ်ကြီးက မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်နှင့်-

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထဲဝင်လိုက်ပါ” ဟု ပြောလေသည်။ သူ၏ အင်အားပြန်သေနတ်နှင့် အိမ်တွင်းသို့ ညွှန်ပြလိုက်ပုံကလည်း ခြိမ်းခြောက်အမိန့်ပေးသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ခရိတ်သည် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ စောစောက သူထင်သလို

အသားစရာ မဟုတ်ဘဲ ပြဿနာ တစ်ခုခု ရှိနေပြီဟုလည်း စိတ်ထဲမှ စိုးရိမ်မိလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း တတိယတပ်မဟာမှ လက်နက်ကိုင် စစ်သည်များသည် အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို ဝိုင်းထားလိုက်သည်။ မကြာမီ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ

ပြတင်းပေါက် ရိုက်ခွဲသံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ စစ်သားများက အိမ်တွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက် ရှာဖွေမည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ခရိတ်က ဒေါသထွက်လာလျက် တပ်ကြပ်ကြီးအား မေးလိုက်သည်။

သို့သော် တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခရိတ်တို့အား အိမ်ထဲဝင်ရန် နိုင်ငံပယ်သေနတ်ဖြင့် ညွှန်ပြလေသည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် မတတ်သားဘဲ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်ကြရသည်။ ခရိတ်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့်အနေဖြင့် ဆယ်လီ၏ ပခုံးကို ယုယစွာ

ထိထားလေသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လက်နက်ကိုင်တပ်သားနှစ်ဦး ဝင်ရောက်လာပြီး တပ်ကြပ်ကြီးအား သတင်းပို့ အစီရင်ခံလေသည်။ ရှိနာဘာသာစကားဖြင့် ပြောနေသဖြင့် ခရိတ်ကဘာပြောနေမှန်း မသိရချေ။

တပ်ကြပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ရှိနာဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တပ်သားနှစ်ဦး လူချင်းခွဲ၍ အခန်းလယ်ရှိ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့အား မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်ကြသည်။

“မီးခလုတ်တွေက ဘယ်မှာ ရှိသလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးက မေးသဖြင့် ခရိတ်က မီးခလုတ်ထားရှိရာ နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်ရသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် မီးခလုတ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားလေသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဗျ။ အခု ခင်ဗျားတို့က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ခရိတ်က ဒေါသထွက်လျက် ထပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် အန္တရာယ် ရှိနေပြီဟု သိလျက် ဆယ်လီအတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်စေ ပြုနေလေပြီ။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် ခရိတ်၏မေးခွန်းကို လျစ်လျူရှုပြီး တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ရှိနာဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု အော်ပြောလိုက်ရာ စစ်သားတစ်ဦး လျင်မြန်စွာ ပြေးလာလေသည်။

ထိုစစ်သားသည် ခရီးဆောင် ရေဒီယို အသံလွှင့်စက်တစ်လုံးကို ကျောတွင် လွယ်ပိုးထားသည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ တပ်ကြပ်ကြီးက ယင်းရေဒီယိုစက်စကားပြောခွက်ကို ယူ၍ ရှိနာဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလေသည်။ စကားပြောပြီးတော့မှ ရေဒီယိုစက်ကို ပိတ်၍ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာလေသည်။

ထို့နောက် မည်သူမှ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာစောင့်နေကြလေသည်။ ဘာမှန်းမသိရဘဲ မရေမရာ အခြေအနေမျိုးနှင့် စောင့်နေရသဖြင့် ခရိတ်မှာ စိတ်မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိလေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေရသည်မှာလည်း အလွန်ကြာလှသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် တကယ်တော့ မကြာပါချေ။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် တပ်ကြပ်ကြီးသည် ခေါင်းထောင်၍ တစ်စုံတစ်ရာ နားစွင့်ထောင်နေလေသည်။ ခရိတ်လည်း ဂရုစိုက်၍ နားစွင့်ထောင်လိုက်ရာ အင်အားစက်သံဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသည့်ပြင် လျှပ်စစ်မီးစက်သံနှင့်အတူ လင်းရီဇာကားတစ်စီး စက်သံဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ထင်သည့်အတိုင်း လင်းရီဇာကားတစ်စီး၏ ရှေ့မီးလုံးကြီးများ ဖွင့်လျက် မောင်းဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်မှ လူတစ်စု ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူများမှာ တတိယတပ်မဟာမှ လက်နက်ကိုင် စစ်သည်များပင်ဖြစ်ပြီး သူတို့အား ရှေ့ဆောင်လာသူမှာ ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အောက်တွင် ကပ်လျက်လိုက်ပါလာသူကား ကက်ပတိန် ဗိုလ်ကြီးနီဘောဘီပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ယူနိုဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်းတွင် တတိယတပ်မဟာ၏ အမှတ်တံဆိပ်ပါရှိသော ဦးထုပ်ပျော့တစ်လုံး ဆောင်းထားပြီး လက်နက်အနေဖြင့် ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်မှလွဲ၍ နောက်နေကျ လက်ကိုင်တုတ်တို တစ်ချောင်းသာ ပါလာလေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီကတော့ မရှင်းပစ္စုတိုလ် မောင်းပြန်သေနတ်တစ်လက် ထုတွင် လွယ်ထားလေသည်။

ခရိတ်သည် ဖွန်ဂါဘီရာကိုမြင်လျှင် ယခုမှ စိတ်အေးရတော့သည်ဟု ယူဆကာ-
“ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ကြည့်လုပ်ပါဦးဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်သမားတွေ သတ်ဖြတ်နေရတယ်။ ကျုပ်တို့ဆီက အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးလည်း ပြင်ဘက်မှာ ဆရာရနေတယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်သူဘက်က ထိခိုက်မှု တော်တော်များပါတယ်”
ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ခရိတ်သည် အံ့အားသင့်မိလေသည်။

“ဟင်... ရန်သူ ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ရန်သူလည်းဗျ”

“ရန်သူဆိုတာ မာတာဘယ်လီလူမျိုး သူပုန်တွေပဲ”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးက သူပုန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက ရိုးရိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းက လုပ်သားကြီး ဘာသာကသာ ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံရေးကိုလည်း လုံးဝ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါက ခင်ဗျားထင်တာကို ပြောနေတာကိုး။ ဒီနိုင်ငံမှာက အခြေအနေဟာ အတော်ထင်သလို မဟုတ်တာတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တစ်နေရာရှိ စားပွဲအနီးသို့ လျှောက်လှမ်းကာ ကက်ပတိန်နီဘောဘီက စားပွဲပေါ်တွင် မြေပုံကြီးတစ်ခုကို ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြဦးမှပေါ့။ မွေးမြူရေးခြံက အလုပ်သမားတချို့ သတ်ဖြတ်ခံရတယ်။ လူ့ဘယ်လောက် ဆိုတာတောင် မသိရသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့က အဲဒီလူသတ်သမားတွေနောက်ကို အရေးယူပါတော့လား”

ခရိတ်က မကျေမချမ်းဟန်နှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် အတော်တင်းတင်းနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပစ်ကြခတ်ကြတဲ့ ကိစ္စဟာ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ခင်ဗျားက ဒီကိုလိုနီခေတ်ပုံစံ မွေးမြူရေးခြံထဲမှာ အားပေးမွေးမြူထားတဲ့ နိုင်ငံ့သစ္စာဖောက်တစ်စုကို ကျုပ်တို့က သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်ပြီ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ အတည်ပြောနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။”

“မိသားစု... ခင်ဗျားက ကျုပ်ဟာ အတည်ပြောနေတာမှ မဟုတ်လို့ ရယ်စရာ သဘော ပြောနေတယ် ထင်နေသလား။”

ဖွန်ဂါဘီရာက သရော်သလိုပြုံး၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ဆယ်လီ၏ ခွေးငယ်ကလေး ဘတ်စတာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘယ်လောက် လေးလေးနက်နက် ပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရအောင် လက်တွေ့ပြရသေးတာပေါ့။”

ပြောပြောဆိုဆို ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခွေးကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ခွေးကလေးမှာ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသေးပုံရလျက် ဟစ်အော် ညည်းညူနေတဲ့ ဖွန်ဂါဘီရာက သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ်ဖြင့် ခွေးကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်နင်းကာ ကိုယ်အလေးချိန်နှင့် တအား ဖိချနင်းသတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စောစောကလို ပြုံးမနေတော့ဘဲ မျက်နှာထား သိသိသာသာ ခက်ထန်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသက်ကိုလည်း ဒီခွေးကလေးလောက်ပဲ ကျုပ်က တန်ဖိုး ထားတယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီလား။”

ဆယ်လီခမျာမှာ ခွေးကလေး မရွံ့မလှသေဆုံးသွားရရှာသည်ကိုမြင်ပြီး ယူကနွဲ မရဖြစ်လျက် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ထားကာ ငိုရိုက်နေလေသည်။ ထို့နောက် ခရိတ်၏ ရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်ကာ ဆက်လက် ငိုနေရှာသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သေနေသော ခွေးကလေးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲတွင် ထိုင်၍ သူ၏ လက်ကိုင်အိတ်အတွင်း စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ် ဖြန့်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခရိတ်အား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသော ဟန်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အဖေ့အဖေ့က ခင်ဗျားဟာ အမေ့ရက်နဲ့ ထောက်ထားမိရဲ့။ ခင်ဗျားက ဧဂျင်း(သူလျှို)တစ်ဦးအဖြစ် လျှို့ဝှက်တာဝန်ယူနေသူ ဖြစ်တယ်”

အစိုးရရှေ့နေက တရားခံအား စွဲချက်တင်သလို ပုံမျိုးဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာက စာရွက်များကိုကြည့်ရင်း စတင်ပြောရာ ခရိတ်သည် ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်လာပြီ။

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒါ မတရားစွပ်စွဲတာပဲ” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားကို သူလျှိုအဖြစ် တာဝန်ပေးပြီး ကြီးကြပ်ချုပ်ကိုင်သူက ဒေသခံအရာ
အဖြစ် အမေရိကန်သံရုံးက မော်ဂင်ဆိုသူက ဆောင်ရွက်တယ်။ ဗဟိုအဆင့်အနေနဲ့
ခင်ဗျားကို ချုပ်ကိုင်သူကတော့ မစ္စတာ ဟင်နရီဆိုသူဖြစ်တယ်။ ဒီလူက နယူးယောက်
မြို့မှာ ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေပေမယ့် တကယ်တော့ သူဟာ
ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဝန်ထမ်းအစစ် မဟုတ်ဘူး။ စီအိုင်အေက ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ
တစ်ဦးအနေနဲ့ (တစ်ခါတစ်ရံ သံတမန် ဝန်ထမ်းဟန်ဆောင် လှုပ်ရှားသလို) ကမ္ဘာ
ဘဏ်မှာ ဝင်လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလူကပဲ ခင်ဗျားနဲ့တကွ မစ္စဆယ်လီကို
သူတို့အတွက် သူလျှိုလုပ်ဖို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့တယ်”

“ဒါတွေ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး”

“ဒီလို စီအိုင်အေ ထောက်လှမ်းရေး သူလျှိုလုပ်ပေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားအနေ
နဲ့ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာငွေ ခြောက်သောင်း ရရှိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်က စင်ဘာ
ဆွန်ဒင်က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေ နေထိုင်တဲ့နယ်မြေမှာ လျှို့ဝှက်အခြေစိုက်
နေတဲ့တစ်ခု တည်ထောင်စည်းရုံးဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကိုလည်း
စီအိုင်အေ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ကျခံတယ်။ သို့သော်လည်း ငွေထုတ်ပေးပုံက
အိတ်ရိုဂျီပြီး ဘယ်လိုမှ သံသယမရှိနိုင်အောင် ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ခင်ဗျားကို ထုတ်ချေးတဲ့
ပုံစံမျိုး ဖန်တီးထားတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ခင်ဗျားကို အသုံးစရိတ် ထုတ်ပေးထားတာ
ဒေါ်လာငွေ သိန်းငါးဆယ် ဖြစ်တယ်”

“ဒါတွေအားလုံး မမှန်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် သိသားပဲ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်သည်ကို ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက လျစ်လျူရှု၍-

“အခု ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆက်လက် စစ်ဆေးမေးမြန်းတဲ့အခါ ခင်ဗျားက
ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေအသိတစ်ယောက်လို မသတ်မှတ်ဘဲ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာလို
ဆေးလေးစားစား ခေါ်ရမယ်”ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလေသည်။

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားရသဖြင့် ခရိတ်လည်း
ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ စစ်တပ်သုံးကုန်တင်(ထရပ်)ကားများ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရ
လာသည်။

စစ်သားများအား ရှိမှာဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးသံများကိုလည်း ကြားရသည့်ပြင်
စစ်သားတချို့က ကုန်ပစ္စည်းထည့်သည့် သေတ္တာကြီးများကို ကားပေါ်မှချ၍ အိမ်
ထဲရန်တာသို့ သယ်ယူနေကြသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တစ်စုံတစ်ခု မေးသည့်ဟန်ဖြင့် ကက်ပတိန်
နီဘောဘီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီကလည်း သူ ဗိုလ်ချုပ်၏ မေးခွန်းကို ဖြေကြားသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းကြမယ်။ ခင်ဗျားဟာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အပြင် သူတို့ လူမျိုးတွေရဲ့ ပင်ကိုစရိုက် တွေးခေါ်ယူဆပုံများကိုလည်း နားလည်သူဖြစ်တယ်။ ဒီအချက်ကို အသုံးချပြီး ခင်ဗျားဟာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား သစ္စာဖောက်တွေနဲ့ စကားကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်။ ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းခဲ့တယ်”

“ဒါဟာ လုံးဝမမှန်ဘူး။ ကျုပ်က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား သစ္စာဖောက် တွေနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ တိတိကျကျ ပြောနိုင်လို့လား။ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။”

ခရိတ်က ပြောလိုက်သည်တွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏ လူယုံ ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား ခေါင်းညိတ်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

ကက်ပတိန်နီဘောဘီက ပြင်ဘက်သို့လှမ်း၍ တစ်စုံတစ်ခု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ရှိရာစစ်သားများက လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်လာလေသည်။ ထို လူမှာ အဝတ်အစားဆီ၍ ကာကီဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်သာလျှင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးခေါင်းကို ပြောင်အောင် ခေါင်းတုံးရိတ်ထားပြီး ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရှိနေသည့်ပြင် ခန္ဓာကိုယ်တွင်လည်း ရိုက်နှက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများ ရှိနေပေသည်။ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကြွသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။

“မင်း ဒီမျက်နှာဖြူလူမျိုးကို သိသလား။”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ထိုလူအား မေးလိုက်သည်။

ထိုလူသည် မျက်လုံးပေကလတ် ပေကလတ်လုပ်၍ ခရိတ်အား ကြည့်လိုက်ပြီး-

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်ပြီးကာမှ ခရိတ်ကို ရုတ်တရက် မှတ်မိသဖြင့် ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။

ခရိတ်ကလည်း ထိုလူအား မှတ်မိပြီဖြစ်သည်။ ထိုတိုင်းရင်းသားမှာ တစ်ချိန်ခန့် ခရိတ်ကိုယ်တိုင် ဇမ်ဘောဇီမြစ်ရေများစခန်း ပြုလုပ်မည့်ဒေသ၌ တွေ့ဆုံခဲ့ရသော တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားသုံးဦးအနက်မှ အငယ်ဆုံးရဲဘော် ဒေါ်လာဆိုသူပင် ဖြစ် လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကျေနပ် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးလျှင် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဘာများ ပြောချင်ပါသလဲ မစ္စတာခရိတ်”

“ကျုပ် ဗြိတိသျှသံရုံးက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ ပြီးတော့ မစ္စ
ဆယ်လီကလည်း အမေရိကန်သံရုံးကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ချင်တယ်”

“ဒါတွေက ဖြည်းဖြည်းတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ဗျာ။ အခု လောလောဆယ်
အရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့ လုပ်လက်စ စစ်ဆေးမေးမြန်းတာကို အပြီးသတ်ဖို့
ဆိုတယ်”

ဤသို့ပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရဲဘော် ဒေါ်လာခေါ် မာတာဘယ်လီ
ကြောက်ကျားသူငယ်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့... ဒီမယ်၊ မင်းက ဒီလူ့ကို သိသလား”

ရဲဘော် ဒေါ်လာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ငွေတွေပေးပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏ စစ်သားများအား-

“ဟေ့... သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားတော့။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားလိုက်ပါ။

ပြီးတော့ သူ့ကို စားစရာလည်း တစ်ခုခု ကျွေးထားလိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက်
ခရီးတံခါးသို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“မစ္စတာခရိတ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ ဇင်ဘာတွေ အစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်ဖို့
သက်နက်ခဲယမ်းတွေ စုဆောင်းသို့လှောင်ခဲ့တယ်။ လက်နက်တွေကို ဟောဒီ ခင်ဗျားရဲ့
အိမ်ပြေအတွင်းမှာပဲ စုထားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့အကြံက ကျုပ်တို့ တရားဝင် အစိုးရကို
ပုန်ကန်ပြီး အမေရိကန်အလိုတော်ရိ အစိုးရကို အသစ်တင်ဖို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

ခရိတ်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုလိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက တော်တော် ခေါင်းမာတာပဲကိုး။ ဇွတ်အတင်း ငြင်းနေတယ်။

သို့သော်လည်း ခင်ဗျားရဲ့ ငြင်းကွယ်ချက်တွေက မခိုင်လုံဘူး”

ဤတွင် သူသည် အရပ်မြင့်မြင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးအား-

“ဟေ့... ဟိုလူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်အား ပြင်ဘက် ဝရန်တာသို့

ခေါ်သွားလေသည်။

သစ်သား သေတ္တာကြီးများထားရှိရာသို့ ခေါ်သွားပြီးဖွန်ဂါဘီရာသည် စစ်သား

များအား-

“ဒီသေတ္တာကြီးတွေကို ဖွင့်လိုက်စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စစ်သားများသည် သေတ္တာကြီးများကို စတင်ဖွင့်လိုက်ရာ ခရိတ်သည် အတွင်းမှ

အနည်းများကိုမြင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

သေတ္တာကြီးအတွင်း၌ အသစ်စက်စက် သေနတ်လက်နက်များ ရှိလေသည်။ အမျိုးအစားအားဖြင့် အမေရိကန်လုပ် အာမာလိုက် အမျိုးအစား မောင်းပြန်သေနတ်များနှင့် အေအာရ် ၁၈ အမျိုးအစား မောင်းပြန်သေနတ်များကို သေတ္တာတစ်လုံးလျှင် ခြောက်လက်စီ သေသပ်စွာ ထည့်ထားလေသည်။

“ဒါတွေ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ဘာမှလည်း မသိဘူး။”

ခရိတ်က ခပ်တည်တည်နှင့်ငြင်းလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စိတ်တိုလာပုံ ရလေသည်။

“ဒီမယ် ခင်ဗျားက ကျုပ်စိတ်မတို တိုအောင် လုပ်နေပြန်တာကိုး။”

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ဤသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ၏တပည့် ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား-

“ဟေ့... ဟိုမျက်နှာဖြူ နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စစ်သားများသည် စစ်ကား (ထရပ်)တစ်စီးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့လာကြရာ ခရိတ်က လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အံ့အားသင့်သွားမိပြန်သည်။

ထိုမျက်နှာဖြူ လူမျိုးမှာ ခရိတ်၏အလုပ်ကြီးကြပ်သူ (အိုဗာဆီယာ) ဂရိုနီဝေါလ်ဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ လက်များကို နောက်သို့ပစ်၍ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နှောင်ထားပြီး ဂရိုနီဝေါလ်ခမျာ အလွန်တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေပုံရလေသည်။ သူ့အား ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ထားပုံလည်း ရသည်။ သူသည် အရက်မူးသမားတစ်ယောက်ပမာ လမ်းကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်ဘဲ ယိမ်းယိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်။

“ဒီလက်နက်တွေကို ခင်ဗျားက ဒီမွေးမြူရေးခြံကြီးထဲက ထွန်စက်တွေထားတဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ သို့လှောင်ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက မေးလိုက်ရာ ဂရိုနီဝေါလ်က-

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သို့လှောင်ထားခဲ့ပါတယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေလေသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူက အမိန့်ပေးလို့ လုပ်ခဲ့တာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုကြားလျှင် ဂရိုနီဝေါလ်သည် ခရိတ်ဘက်သို့ သနားစဖွယ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက ခွင့်လွှတ်ရန် တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည့်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

“မစ္စတာခရိတ်က အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဟေ့... သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားတော့”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် စစ်သားများသည် ဂရိုနီဝေါလ်အား ပြန်၍ ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

အခန်းဝသို့ အရောက်တွင် သူသည် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“မစ္စတာခရိတ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ရှိပါတယ်။
ခါကြောင့်မို့” ဟု လှမ်းအော် ပြောလိုက်ရာ စစ်သားတစ်ဦးက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့်
ရန်ခေါ်ခေါ်၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ တအားဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။ သူ့ခမျာ နာကျင်လွန်းသဖြင့်
ထိကျသွားစဉ် စစ်သားများက အတင်းဆွဲခေါ်၍ ထရပ်ကားကြီးပေါ် ဆွဲတင်လိုက်
ကြသည်။

ထရပ်ကားကြီးလည်း ချက်ချင်း မောင်းထွက်သွားနေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာရွက်စာတမ်း
များကို ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ကိုမူ နံရံအနီးတွင် မတ်တတ်
စိုက်ခိုင်းထားသည်။

မည်သူကမှ ဘာမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းကပင်လျှင် စိတ်
ဆူကပ်ချားဖွယ် ကောင်းနေတော့သည်။

ခရိတ်သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖောက်ဖျက်၍ ဟစ်အော်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။
သူတွင် လုံးဝအပြစ်မရှိကြောင်း အော်၍ အရေးဆိုချင်လာသည်။ သို့သော် လက်တွေ့

အတိုင်း မလုပ်ဝံ့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေသည်။

သူ၏ ဘေးနားတွင်ကား ဆယ်လီသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်
လျှင် မတ်တတ်ရပ်နေရှာသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးများကတော့ ကြမ်းပြင်တစ်နေရာတွင် သနားစဖွယ် သေဆုံး
သော ခွေးကလေး ဘတ်စတာဆီသို့ ရောက်နေလေသည်။

အခန်း (၂၁)

အခန်းကြာမှ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို တွန်းဖယ်
ထုတ်ပြီးနောက် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့အား လှမ်းကြည့်လေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မစ္စဆယ်လီ နှစ်ယောက်စလုံး သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရဖို့ များတယ်”
“ဒီကိစ္စမှာ ဆယ်လီက ဘာမှမဆိုင်ဘူးဗျ။ သူ့ကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။”

ခရိတ်က ပြန်ပြောရင်း ဆယ်လီအား ကာကွယ်သည့်သဘောနှင့် သူမ၏ ပခုံး
ထိ ဆက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဆယ်လီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း သရော်သည့်
မျက်စိထားဖြင့် ပြောပြန်လေသည်။

“မိန်းမတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်မှုအရ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရလို့ ကြီးစင် တင်ပြီး ကြီးပေးသတ်တဲ့အခါ ယောက်ျားတွေလို ကြံကြံမခံနိုင်ဘဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားတတ်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားဖူးတာပဲ”

သူပြောပုံက သရော်လှောင်ပြောင်သလို ဖြစ်ရုံမက အလွန် အော့နှလုံးနာဖွယ် ဖြစ်အောင် ပြောခြင်းဖြစ်လေရာ ခရိတ်သည် အလွန်ရင်နာပြီး စိတ်ထိခိုက်မိသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

“သို့သော်လည်း ခင်ဗျားတို့ ကံကောင်းပါတယ်။ ကြီးစင်တက်ရမယ့် အခြေ အနေမျိုး မရောက်စေရပါဘူး။ အဲဒါက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်သဘောထားအပေါ် မူတည်နေပါတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သရော်ပြီးပြီးလျက်-

“ခင်ဗျားတို့က နယ်ချဲ့ အရင်းရှင်တွေရဲ့ လက်ပါးစေ လက်ကိုင်တုတ်တွေပဲလို့ သိရတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှ အရေးမယူဘဲ လွှတ်လိုက်မှာပါ” ဟု ဆက် ပြောလေသည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် အံ့အားသင့်သွားပြီး ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်အခုပြောတာကို မယုံလို့လား။ ကျုပ် တကယ်ပြော နေတာပါဗျ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကြီးပေးသတ်ခံရလို့လည်း ဘာမှ ဝမ်းမြောက် ကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး အနုပညာ အရည်အချင်းတွေ ရှိကြတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေရမယ်ဆိုရင် နှမြောစရာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အခု အချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံအကျိုးထိခိုက်အောင် ဘာမှလည်း လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ခပ်ရေးရေး ပေါ်လာပြီလောဟု တွေးမိကြ လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကောင်းပြီ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခု ကမ်းလှမ်းပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့အား နဲ့စွဲချက်အားလုံးကို ခြွင်းချက်မရှိ ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး ပြောဆိုချက်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လိုမှ အရေးမယူဘဲ နယ်ခြားထိအောင် အစောင့်အရှောက်နဲ့ လိုက် ပို့ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဒီနိုင်ငံက အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားကြရုံပဲ မဟုတ်ဘဲ သွားဖို့ စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း အပြည့်အစုံ လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေကိုလည်း ယူဆောင်သွားခွင့် ပြုပါမယ်။

အိန္ဒိယက ထွက်သွားပြီးရင်တော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်နဲ့တကွ ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေကို အောက်ထပ် ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဤသို့ဖြောင့်ဖြောက် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြုံးလျက် စောင့်နေလေသည်။

သူ၏ လက်ကိုင်ကြိမ်လုံးနှင့် စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို အသာခေါက်ရင်း စောင့်နေလေသည်။

ခရိတ်မှာ ဖြစ်ပျက်ပုံ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ဦးနှောက်ထဲ ရှုပ်ထွေးသွားကာ ဖြစ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဦးနှောက်ကြည်လင်စွာဖြင့် နှစ်စားဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် အချိန်အနည်းငယ်ရမှ ဖြစ်ပေမည်။

အတန်ကြာမှ ခရိတ်က-

“ဖြောင့်ချက်ပေးရမယ်ဆိုတာ ဘာဖြောင့်ချက်လဲ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့သိက္ခာ အောက်ထပ် ပြည်သူ့တရားရုံးတင်စစ်ပြီး အရှက်ကွဲအောင် လုပ်မလို့လား” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ အဆင့်ထိအောင် ရောက်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျုပ်လိုချင်တာက ခင်ဗျား လက်မှတ်ရေးထိုးထားတဲ့ စာတစ်စောင်ပါပဲ။ စာထဲမှာ ခင်ဗျား ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အရှင်သခင် မာစတာကြီးတွေရဲ့ ကြံစည်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံတွေကို အပြည့်အစုံ ရေးသားဖော်ပြထားရမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဖြောင့်ချက် စာတမ်းကို စနစ်တကျ ဖြစ်အောင် သက်သေများပါ လက်မှတ် ရေးထိုးထားမယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကို အိမ်ထောင်ထိအောင် ကျုပ်တို့က အစောင့်အရှောက်နဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဟိုရောက်ရင် ခင်ဗျားတို့ သွားလိုရာကို သွားခွင့် လွတ်လပ်စွာရှိတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် သဘာဝကျပြီး လူသားတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာနဲ့လည်း ကိုက်ညီတယ် မဟုတ်ပါလား။”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးမယ့် ဖြောင့်ချက်ကို ခင်ဗျားတို့က ရေးပေးမည် မဟုတ်လား။”

ခရိတ်က နာကြည်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားက အလွန်အကင်းပါးတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဟဲဟဲ”

ပြောရင်းနှင့် သူသည် သူ၏ရှေ့ရှိ စာရွက်များအနက်မှ တစ်ရွက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး-

“ဟောဒီမယ် စာရွက်က အဆင့်သင့်ပဲ။ ခင်ဗျားက ရက်စွဲတပ်ပြီး လက်မှတ် ထိုးလိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးပါတယ်” ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

ခရိတ်သည် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဖြောင့်ချက်ကို ကြိုတင်ရေးထားပြီး လက်နှိပ်စက်တောင် မြက်ထားနှင့်ပြီလား။”

ထိုမေးခွန်းကို မည်သူကမှ မဖြေကြားဘဲ ကက်ပတ်နီနီဘောဘီဆိုသူက စာရွက်ကို ခရိတ်ထံသို့ ယူလာပေးလေသည်။

“မစ္စတာ ခရိတ်ခင်ဗျား စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော လျှောက်လွှာစာရွက်အရွယ် စက္ကူသုံးရွက်တွင် သူ၏ နယ်ချဲ့သမား အရှင်သခင်များ၏ အကြံအစည်များအကြောင်းနှင့် ခရိတ်အား စွပ်စွဲထားသည့် စွဲချက်များကို ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးကြောင်း ရေးသားထားလေသည်။

ခရိတ်သည် စာရွက်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖတ်ကြည့်လေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား အိပ်မက်မက်သလိုလို၊ စိတ်ကူးယဉ် စဉ်းစားနေရသလိုလို ခံစားမိလေသည်။ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော စာလုံးများကြောင့် အလွန်အံ့အားသင့်ကာ ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးကျယ်လာပြီး သေချာစွာ ပြန်ဖတ်ကြည့်လေသည်။

သူပြန်ဖတ်ကြည့်သော စာပိုဒ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“..... ကျွန်ုပ်သည် လက်တွေ့ပြုလုပ်ခဲ့သော ပြုမူလှုပ်ရှားမှုများအရ စင်ကာပူနိုင်ငံနှင့် ပြည်သူများ၏ ရန်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည်ဟု ဝန်ခံပါသည်။”

ထိုစကားလုံးများကို သူကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ တစ်ကြိမ်က ဖတ်ခဲ့ရသော စာလုံးများနှင့် တစ်သဝေမတိမ်း တူနေသည်။ တထေရာတည်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်ချိန်က သူလက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သော စာရွက်စာတမ်းတစ်ခုမှ စကားလုံးများ အတိုင်း ထပ်တူဖြစ်နေလေသည်။ ဤတွင် ခရိတ်သည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ အကြံကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဝယ်ယူထားတဲ့ ကင်းလင်းမွေးမြူရေး ဗြိတိသျှလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို အပိုင်စီးချင်တာကိုး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီစာရွက်ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကင်းလင်းမြို့ကြီးကို လိုချင်လို့မဟုတ်လား။”

ခရိတ်က မေးလိုက်သော်လည်း မေးခွန်းအဖြေက ထွက်မလာချေ။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြုံးမြဲပြုံးနေလေသည်။

ခရိတ်ကပင် ဆက်လက်၍-

“ကျုပ် ငွေချေးယူတုန်းက ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတဲ့ စာရွက်မှာ ဒီစာပိုဒ်ကို တမင်သက်သက် ထည့်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူသည် စိတ်တိုလာသဖြင့် စာရွက်များကို ကြမ်းတမ်းပေါ့သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက စာရွက်များကို ကောင်းကောင်း ယူပြီး ဘာလုပ်ရမုန်းမသိသလို စာရွက်တွေကို ကိုင်၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

ခရိတ်ကမူ ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်နေမိသည်။ စိတ်ကို မချုပ်ထိန်းနိုင်ဟန်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားရာ အနီးရှိ ရှိမှာလူမျိုး တပ်ကြပ်ကြီးက ခရိတ်အား ဖမ်းဆွဲထားပြီး သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ခရိတ်၏ ရင်ဘတ်တွေကို ကာ၍ တားဆီးထားလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ယုတ်မာတဲ့ လူပဲ။ ကျုပ်—ရဲ့
 ဘဝတွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ တရားဥပဒေရဲ့ ကာကွယ်မှုကို ကျုပ် လိုချင်တယ်”
 ဤသို့ ပါးစပ်မှ ကြိမ်းမောင်း ရေရွတ်လိုက်သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက
 ခပ်အေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီမယ် မစ္စတာခရိုတ်၊ ဒီ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ရဲ့ နယ်မြေမှာ တရားဥပဒေဟာ
 ကျုပ်ပဲဗျ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးချင်လို့ အခုလို ကမ်းလှမ်းနေခြင်း
 ဖြစ်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ဒီစာရွက်ကို လက်မှတ်မထိုးနိုင်ဘူး။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်
 လက်မှတ်မထိုးဘူး။”

“ခင်ဗျားဟာ တယ်ပြီး ခေါင်းမာတာပဲကိုး။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အခြေ
 မရောင်ဘဲ ရင်ဆိုင်လက်ခံဖို့ ကောင်းတယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ခင်ဗျား လက်မှတ်
 ထိုးနိုင်ရုံနဲ့ အားလုံး ကိစ္စပြီးသွားပါလိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို
 အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပါဘူး။”

“မထိုးဘူး။ ကျုပ် လက်မှတ်မထိုးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကို သတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်”

“ခင်ဗျား အခုလို ခေါင်းမာနေတာကို စိတ်ပြောင်းဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခု
 ပေးဦးမယ်”

“အို... လက်မှတ်မထိုးဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ကျုပ်စိတ်ကိုလည်း
 ပြောင်းနိုင်ဘူး”

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အရပ်မြင့်မြင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘက်သို့
 လှည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဒီမျက်နှာဖြူမိန်းမကို ငါက မင်းတို့ကို ပေးတယ်။ မင်းတို့ သဘော
 အရင်ဆုံး မင်းအလှည့်၊ ပြီးတော့မှ တခြားရဲဘော်တွေကို တစ်ယောက်စီ အလှည့်
 ပေးဦးစို့။ ဒီမိန်းမကို မင်းတို့ကို ငါက လက်ဆောင်ပေးတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှ
 မသွားရဘူး။ ဒီအခန်းထဲက ဒီစားပွဲပေါ်မှာပဲ မင်းတို့ သဘောရှိ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်သော စကားအဓိပ္ပာယ်မှာ ရှင်းနေပေသည်။ ဆယ်လီ
 တတိယ တပ်မဟာမှ ရှိရာလူမျိုး တိုင်းရင်းသား လူမည်း စစ်သည်များအား
 သောက်ပြီးတစ်ယောက် ဗလက္ကာရပြုခိုင်းခြင်းပင်ဖြစ်လေရာ ခရိုတ်သည် အလွန်
 အော့နာလုံးနာလှသဖြင့်—

“ခင်ဗျားဟာ လူမဟုတ်ဘူး၊ လူသားမဆန်တဲ့ အပြုအမူမျိုး လုပ်တဲ့လူ” ဟု
 ဆယ်လီအား ဖမ်းဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အသင့်စောင့်နေသော စစ်သားများက ခရိုတ်အား ဖမ်းဆွဲပြီး
 ခရိုတ်ဘက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ စစ်သည်တစ်ယောက်က သူ၏ လည်ပင်းကို
 ဖြင့် ထောက်ထားလိုက်သည်။

နောက် ကပ္ပလီစစ်သားတစ်ဦးက ဆယ်လီအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖမ်းချုပ်ကိုင်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီး၏ ရှေ့သို့ ခေါ်လာလေသည်။

ဆယ်လီက ရုန်းကန်ပါသော်လည်း ခွန်အားဗလကောင်းသော စစ်သားနှင့် အားချင်းမမျှသဖြင့် ရုန်းထွက်၍ မရချေ။ စစ်သားက ဆယ်လီ လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်အောင် အတင်း ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

ဆယ်လီမမျှ နာကျင်လွန်း၍ ရှုံ့မဲ့နေရှာလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် မျက်နှာတည်တည်နှင့်ပင် ဆယ်လီ၏ အဝတ်အစားများကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ လူတစ်ရာငါးဆယ် ရှိတယ်ဗျ။ သူတို့အားလုံး ကိစ္စပြီးဖို့က အနိမ့်တော်တော်ကြာလိမ့်မယ်။ ဟဲဟဲ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ရယ်စရာလုပ်၍ ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည် စိတ်ထဲ အလွန်ခံပြင်းလျက် ဖွန်ဂါဘီရာအား ချက်ချင်း သတ်ပစ်ချင်လာသည်။ သို့သော် သူ၏ လည်မျိုကို လှံစွပ်ဖြင့် ထောက်ထားသဖြင့် မည်သို့မှ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“မစွတာခရိတ်၊ ခင်ဗျားလို အသားအရောင် ခွဲခြားမှုဝါဒကို မနှစ်သက်ဘူးလို့ လူတောင်မှ မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အာဖရိကတိုက်သား လူမည်းက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်တာကို လုံးဝ မနှစ်ခြိုက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လားဗျ”

ဖွန်ဂါဘီရာက သရော်သလို ပြောပြန်သည်။

သို့သော် ခရိတ်သည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ ဆယ်လီအား ကပ္ပလီလူမည်း စစ်သားတွဲက ဆာလောင်မွတ်သိပ်သလို ဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်းကိုလည်း အလွန်စက်ဆုပ်ရွံရှာလျက် ပြင်းစွာ စိတ်ထိခိုက်နေမိလေသည်။

စစ်သည်များကို ခေါင်းဆောင်သူ တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ၏ ဘောင်းဘီခါးပတ်ကို ချွတ်စပြုလေသည်။

“ခရိတ်... ခရိတ်”

ဆယ်လီက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်ရာ ခရိတ်သည် သူ့အား တိုးလှိုင်းတောင်းပန်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့်-

“ကောင်းပြီ ကျုပ် လက်မှတ်ထိုးပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူတို့၏ ရှိနာဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အပေးလိုက်ရာ စစ်သားများက ချက်ချင်းပင် ဆယ်လီအား လွှတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးကိုယ်တိုင်က ဆယ်လီအား ကူညီတွဲကူပေးလိုက်ပြီး တိရစ္ဆာန်ဘောင်းဘီစသော အဝတ်အစားများကိုလည်း ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆယ်လီသည် လျင်မြန်စွာ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ခရိတ်နှင့် ပြေးဝင်လာရှာလေသည်။ စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေ

ကျလျက် ငိုရှိုက်နေရှာလေသည်။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဆတ်ဆတ်
နေလေသည်။

“ခင်ဗျား မြန်မြန်ထိုးလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ မြန်မြန်သွားနိုင်မှာပဲ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက သတိပေးသလို ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည် ဆယ်လီကို
တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲလျက်နှင့်ပင် စာရွက်စာတမ်းများရှိရာ စားပွဲဆီသို့ ချဉ်းကပ်
လေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ဖောင်တိန်လှမ်းပေးသဖြင့် ခရိတ်လည်း ပထမစာရွက်
ထွက်တွင် သူ၏ လက်မှတ်တို့ကို (အင်နီရယ်) ရေးထိုးလိုက်ပြီ နောက်ဆုံးစာရွက်
ထက်၌ လက်မှတ်အပြည့်အစုံ ရေးထိုးလိုက်သည်။

ခရိတ်က လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် ကက်ပတိန်
ဘီဘောဘီတို့က သက်သေများအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြလေသည်။

“တစ်ခုပဲ ပြောစရာ ကျန်တော့တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ မစ္စဆယ်လီ နှစ်ဦးစလုံးကို
ကျွန်တို့ စစ်တပ် ဆရာဝန်က ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးတာကို လက်ခံကြစေချင်ပါတယ်။
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းခံရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ရှိမရှိ
စစ်ဆေးတဲ့သဘောပါပဲ။ ကျုပ်တို့က မတရား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး စစ်ဆေးခဲ့သလား
ဆိုတာ သံသယမရှိအောင်ပါ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည် ထောင်းခနဲ ဒေါသ
ထွက်လာမိလေသည်။ ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးမည်ဆိုလျှင် ကပ္ပလီလူမည်း ဆရာဝန်ရှေ့တွင်
ကျန် နှစ်ဦးစလုံးသည် အဝတ်အစားအားလုံး ချွတ်၍ စစ်ဆေးခံရမည် ဖြစ်သောကြောင့်
အသံထွက်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ ဆယ်လီကို နောက်ထပ် မနှိပ်စက်ချင်စမ်းပါနဲ့။ သူ
များ အခုလောက် ခံစားရတာတောင် လွန်လှပြီ၊ ကျုပ် အထူးမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။
အဲဒါတစ်ခုတော့ ကျုပ်ရဲ့အလို လိုက်စမ်းပါ။ မစ္စတာခရိတ် ခင်ဗျား”

ခရိတ်လည်း မငြင်းဆန်လိုတော့သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

တတိယ တပ်မဟာ၏ ဆေးမှူး (ဆရာဝန်)မှာ ရှိနာအမျိုးသား လူမည်း
တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ပြင်ဘက်ရှိ ထရပ်ကားကြီး တစ်စီးပေါ်တွင်
ဆိုင်စောင့်နေရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ခေါ်ယူပြီး ညွှန်ကြားချက် ပေးလေသည်။

“ဒေါက်တာ ခင်ဗျား၊ ဒီမျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးကိုတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ
ဆွဲသန့် စစ်ဆေးပါ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခြင်း ရှိမရှိ
ခင်ဗျား ကျေနပ်အောင် ဂရုစိုက် စစ်ဆေးစေချင်တယ်”

စစ်တပ် ဆရာဝန်လည်း ဆယ်လီအား အိပ်ခန်းတွင်းသို့ခေါ်သွားရာ ဗိုလ်ချုပ်
ဖွန်ဂါဘီရာက ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်စကားပြောပြန်သည်။

“ဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး ပတ်စ်ပို့ (နိုင်ငံကူးလက်မှတ်)နဲ့ တခြားလိုအပ်တဲ့ ခရီးသွား စာရွက်စာတမ်းတွေကို ထုတ်ယူထားနိုင်ပါတယ်”

ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင် စစ်သားနှစ်ဦးက အိမ်ဝရန်တာတစ်ဖက်စွန်းရှိ ရုံးခန်းသို့ ခရိတ်အား ခေါ်သွားလေသည်။

ခရိတ်လည်း မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်၍ သူ၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှင့်တကွ ခရတ်ဒစ်ကတ်ခေါ် ကုန်ပစ္စည်းများ လက်မှတ်ထိုး ဝယ်ယူနိုင်သည့် ကတ်ပြားများပါသော သားရေအိတ်၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အဖွဲ့၏ အမှတ်အသား ရင်ထိုးတံဆိပ်၊ အမေရိကန် အိတ်ပရက်စ် ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်များအပြင် သူ၏ ဝတ္ထုအသစ် ရေးလက်စ စာကြမ်းများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ယင်းမစွည်းအားလုံးကို ဗြိတိသျှ လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ ထုတ်ပေးသည့် ခရီးသွား ဓာတ်ခွဲအိတ်တွင် ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆယ်လီနှင့် ဒေါက်တာတို့သည် အိမ်ခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာကြပြီး ဖြစ်သည်။ ဆယ်လီသည် အဝတ်အစားလဲ၍ ဂျာစီ(ဆွယ်တာ)အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

မျက်နှာကမူ စောစောက စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကြောင့် ညိုနွမ်းလျက်ပင် သွေးလေသည်။ သူမ၏ ကင်မရာပစ္စည်းပါသော အိတ်နှင့် ဓာတ်ပုံစာအုပ်၊ ခရိတ်မည် စာအုပ်သစ်အတွက် လိုအပ်သည့် ရည်ညွှန်းစာအုပ်များကို ယူဆောင်လာလေသည်။

“ကိုင်း မစွတာခရိတ်၊ ခင်ဗျားအလှည့် ရောက်ပြီ”

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောသဖြင့် ခရိတ်သည် ဆရာဝန်နှင့်အတူ လိုက်သွားရလေသည်။ စစ်ဆေးပြီး၍ ပြန်လာသောအခါ ဆယ်လီသည် အိမ်ရှေ့ လင်နီဇာကားပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် ကား၏ နောက်ခံတွင်ထိုင်နေပြီး ကက်ပတိန် ဒိုဘောဘီက သူမ၏ ဘေးမှ ထိုင်နေသည်။ သူတို့၏ နောက်တွင်ကား လက်နက်ကိုင် စစ်သားနှစ်ဦး ထိုင်နေကြလေသည်။ ယာဉ်မောင်းသူ၏ ဘေးတွင် ခရိတ်အတွက် နေရာလွတ်နေလေသည်။ ဝရန်တာတွင်ရပ်စောင့်နေသူ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်အား နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဂွတ်ဘိုင် မစွတာခရိတ်”

သို့သော် ခရိတ်က ပြန်နှုတ်မဆက်ဘဲ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးဟန်ဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ မိသားစု ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ဒီစိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကြီး ပြန်လည်ထူထောင်ရာမှာ ကျုပ်က တကယ်ပဲ ကူညီပံ့ပိုးပေးမယ်လို့ ထင်နေခဲ့လို့လား။ ဒီမယ် ခင်ဗျားနားလည်ထားဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျား

“ မျက်နှာဖြူ အရင်းရှင်တွေရဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေကို ဖြိုခွင်းဖို့ သက်စွန့် ကြိုးပမ်း ဆိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာဗျ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက စိတ်ကို ဆွပေးသလို ပြောလိုက်သော်လည်း ခရိတ်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။

လင်းရီဇာကားသည် စတင်မောင်းထွက်လေသည်။

ခရိတ်သည် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဝရန်တာပေါ်၌ မိမိတို့အား ငေးကြည့်လျက်ပင် ရှိသေးသည်ကို မြင်ရလေသည်။

အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရပ်ကြည့်နေပုံကို ကြည့်ရင်း ခရိတ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဖွန်ဂါဘီရာသည် အသွင်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲလာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

နယ်မြေတစ်ခုကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး စစ်အောင်နိုင်သူ စစ်သူကြီးတစ်ဦး၏ နေရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏ ကင်းလင်းခြံမြေကို ပိုင်ဆိုင်သူကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။

ဤတွင် ခရိတ်သည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား ပို၍ပင် စက်ဆုပ်မုန်းတီးမိလေသည်။ လင်းရီဇာကား၏ ရှေ့မီးလုံးကြီးများ အလင်းရောင်တွင် ခြံကြီး၏ အဝင်ဝမှ

အောက်ပါ ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရလေသည်။

“ကင်းလင်း မွေးမြူရေးခြံပိုင်ရှင် ခရိတ်မယ်လို့”

ဆိုင်းဘုတ်ကြီးသည် မိမိအား လှောင်ပြောင်သရော်နေသည်ဟု ခရိတ်စိတ်ဝယ် ထင်မိလေသည်။

လင်းရီဇာကားသည် လျင်မြန်စွာ ဆက်မောင်းထွက်ခဲ့ရာ ခရိတ်လည်း သူ့အဖို့လင့်တောင့်တထားခဲ့သည့် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်အားလုံးကို ကင်းလင်း မွေးမြူရေး

ခြံကြီးနှင့်အတူ မေ့ပျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားရင်း လိုက်ပါသွားလေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် သူနှင့်ပါလာသည့် မြေပုံထည့်သော သားရေအိတ်ကို ဖြည့်၍ အတွင်းမှ ပြည်တွင်းဖြစ် ချက်အရက်တစ်ပုလင်း ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တိုင်းရင်း

ခြံအရက်ဖြစ်ပြီး အလွန်ပြင်းသော အမျိုးအစားပင် ဖြစ်သည်။

ကက်ပတိန်နီဘောဘီက ပုလင်းကိုလှမ်းပေးရာ ခရိတ်က မသောက်လို၍ ငြင်း

ဆော်လည်း နီဘောဘီက အတင်းတိုက်တွန်းနေပြန်သဖြင့် ပုလင်းကိုဖွင့်ပြီး တစ်ကျိုက်

သောက်လိုက်ရသည်။ အရက်က အလွန်ပြင်းလေရာ ခရိတ်သည် လည်ချောင်းထဲ၌

အနံ့ဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်များပင် ထွက်လာလေသည်။

ခရိတ်က ပုလင်းကို ဆယ်လီအား လှမ်းပေးသောအခါ သူမက မသောက်လို

အနံ့ဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ရှော့ပါ နည်းနည်းတော့ သောက်လိုက်ပါကွာ”

ခရိတ်က ထပ်ပြောလိုက်တော့မှ ဆယ်လီသည် ပုလင်းကိုယူ၍ အနည်းငယ်

သောက်လိုက်သည်။ ပြင်းထန်သော ချက်အရက်ဖြစ်၍ ဆယ်လီခမျာ ချောင်းဆိုးပြီး

ရင်ထဲ၌ မီးလောင်သကဲ့သို့ ပူလောင်သည့် ဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် စိတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု အနည်းငယ် ပြေပျောက်သွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဆယ်လီက ပြောရင်း ပုလင်းကို ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား ပြန်ပေးလိုက်လေ သည်။

မကြာမီ သူတို့သည် ဘူလာဝေယိုမြို့ပြင်ဘက်ရှိ လမ်းပိတ်ဆို့ တားဆီးထားသော လုံခြုံရေးဂိတ်အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ခရိတ်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ နံနက် သုံးနာရီထိုးရန် ခုနစ် မိနစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

လုံခြုံရေးဂိတ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် လင်းရီဗာကားကို ရပ်တန့်ပေးလိုက်ရာ လက်နက်ကိုင် စစ်သားနှစ်ဦးက လင်းရီဗာကား၏ ဝဲယာနှစ်ဖက်သို့ ချဉ်းကပ်လာလေ သည်။

ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် စစ်သားတစ်ဦးအား သူ၏ စိစစ်ရေးကတ်ပြားကို ထုတ်ပြရင်း ရှိနာဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သည်။ စစ်သားလည်း ကတ်ပြားကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပြီးနောက် ပြန်ပေးရင်း နီဘောဘီအား အလေးပြုလေသည်။

ပိတ်ဆို့ထားသော သစ်သားတန်းကြီးကိုလည်း မြောက်တင်၍ လမ်းဖွင့်ပေး လိုက်သဖြင့် လင်းရီဗာကားသည် ဖြတ်၍ မောင်းထွက်လေသည်။

ဘူလာဝေယိုမြို့မှာ ထိုအချိန်၌ သက်ဝင်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက် ရှိလေသည်။ လူနေအိမ်အချို့သာလျှင် မီးများ လင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်နေရာတွင် မီးပွိုင့်က ငို နီပြနေရာ လင်းရီဗာကားမောင်းနေသူက ကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ လမ်းများတွင် ယာဉ်အသွားအလာ လုံးဝမရှိ။ တိတ် ဆိတ် ခြောက်ကပ်နေလေသည်။

ယင်းသို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည့်ကြားမှ မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်ပစ် သံများ သဲ့သဲ့ကြားရလေသည်။

ခရိတ်သည် မော်တော်ကား၏ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကက်ပတိန် နီ ဘောဘီ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သေနတ်သံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လေ သည်ကို သတိပြုမိသည်။

ထိုအချိန်၌ မီးပွိုင့်မှ စိမ်းသွားသဖြင့် ကားကို ဆက်မောင်းသွားကြပြီး မြို့၏ တစ်ဖက်စွန် (တောင်ဘက်) ဆင်ခြေဖုံးဆီသို့ မောင်းသွားလေသည်။

မြို့ပြင်တွင် လမ်းပိတ်ဆို့တားဆီးထားသည့် လုံခြုံရေးဂိတ် နောက်ထပ်နှစ်ခု တွေ့ရပြီးနောက် သူတို့သည် မြို့ပြင်ဘက် ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

မှောင်မည်းနေသည့်ကြားမှပင် သူတို့သည် တောင်စူးစူးဘက်ဆီသို့ ဆက်
ဆောင်းသွားကြလေသည်။

ကားပေါ်တွင် ပါလာသော ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုစက်မှ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်
နီကာဘာသာဖြင့် ဆက်သွယ် စကားပြောရာ တစ်ဖက်မှ ပြောနေသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်
ဖွဲ့နီဂါဘီရာဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က အသံကို မှတ်မိလေသည်။

သို့သော် ဖွဲ့နီဂါဘီရာက အခြားတပ်ဖွဲ့ (ယူနစ်)များထံ ဆက်သွယ်နေခြင်း
ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် ရေဒီယိုစက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ
ပြန်ကြားခြင်းမပြုဘဲ နေလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခရိတ်သည် အိပ်ငိုက်လာသဖြင့် ကားပေါ်တွင် ထိုင်လျက်နှင့်
ပင် မျက်စိမှိတ်ပြီး မှေးနေလိုက်သည်။

အိပ်ပျော်နေရာမှ ကက်ပတိန်နီဘောဘီက ပထမဆုံးအကြိမ် စကားပြောလိုက်
သဖြင့် ခရိတ်သည် ရုတ်တရက် ပြန်နိုးလာလေသည်။ ထိုအချိန်၌ အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်
စတင်ဝိုင်းဆီမှ ရောင်နီသန်းစ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

လင်းရီဇာကားသည် လမ်းမကြီးပေါ်မှ မြေနီလမ်းတစ်ခုတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်လေ
သည်။

“အခု ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ ဘာကြောင့် လမ်းမကြီးကနေ ဒီ
မြေနီလမ်းကို ချိုးဝင်ခဲ့တာလဲ”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ပြန်မဖြေဘဲ ယာဉ်မောင်းသူ
နီသာ တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ လင်းရီဇာကားသည် လမ်းဘေးတွင် ထိုး
ရပ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ခရိတ်အား စကားပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြပါ”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက အရင်ဆင်း၍ ပြောသဖြင့် ခရိတ်လည်း ကားပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်ရသည်။ အဆင်းတွင် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ကူညီ တွဲချသလို ဖေးမ
သလို ချဉ်းကပ်လာပြီး ခရိတ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အလွန်လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ခရိတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်
အိတ်ခတ်လိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုက လျှပ်တစ်ပြက် မြန်လွန်းလှသဖြင့် ခရိတ်မှာ
အအေးသင့်ကာ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ခေတ္တကြာတော့မှ သူသည် ဒေါသထွက်လျက်-

“ဟေ့လူ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”ဟု အော်မေးလိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ဆယ်လီကိုလည်း အလားတူ
လက်ထိတ်ခတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ခရိတ်၏ မေးခွန်းကို လျစ်လျူရှုကာ ယာဉ်မောင်းရဲဘော်နှင့် အခြား စစ်သားနှစ်ဦးတို့နှင့်သာ ရှိနာဘာသာဖြင့် စကားပြောနေလေသည်။

ခရိတ်သည် ရှိနာဘာသာစကားကို မကျွမ်းကျင်လင့်ကစား အနည်းငယ် တီးခေါက်မိသူဖြစ်ရာ ကက်ပတိန်နီဘောဘီ ပြောနေသည့်စကားတွင် 'သတ်ဖြတ်'နှင့် 'ပုန်းအောင်းနေ'ဟူသော စကားနှစ်လုံးကိုတော့ နားလည် သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ပြောသည်ကို စစ်သားတစ်ဦးက ကန့်ကွက် အရေးဆိုသလို ပြန်ပြောနေသည်ကိုလည်း ခရိတ်က ရိပ်မိသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ဆက်သွယ်ရေးရေဒီယိုစက်ခလုတ်ကို ဖွင့်၍ မိုက်ကရိုဖုန်း (စကားပြောခွက်)ကို ကိုင်ကာ စကားဝှက် သင်္ကေတတစ်ခု ပြောလိုက်သည်။

ချက်ချင်းလိုပင် ရေဒီယိုစက်၏ အသံချဲ့စက် (စပီကာ)မှ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ အသံ ကြားရလေသည်။

ခေတ္တမျှ အပြန်အလှန် ပြောနေကြပြီးနောက် ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် ရေဒီယိုစက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စောစောက ပြောဆိုကန့်ကွက်နေသူ စစ်သားသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သွားလေသည်။ ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ အမိန့်ပေးချက်ကို ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ကိုယ်တိုင်က သဘောတူ အတည်ပြုလိုက်ကြောင်း ကန့်ကွက်သူစစ်သားက နားလည် သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဆက်သွားကြမယ်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် လင်းရီးကားသည် ဆူးချုံတွေပေါသော တောတွင်းလမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းသွားလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလင်းရောင်လာစပြုလာလေရာ အာဖရိကတိုက်၏ တောတွင်းဒေသ ရှုခင်းများ ထင်ရှားစွာ မြင်နေရလေသည်။

“ခရိတ် ဒါလင် သူတို့က ကျွန်မတို့ကို သတ်ပစ်မှာ မဟုတ်လားဟင်”

ဆယ်လီက ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

ခရိတ် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်ဆင်းရဲမိလေသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်။ ဖွန်ဂါဘီရာက ငါတို့ကို ပြန်လွှဲမိလိုက်မယ်လို့ ပြောစဉ်က တကယ် မလွှဲဘဲ သတ်ပစ်မှာဆိုတာ ငါကြိုတင် တွေးမိဖို့ သင့်တယ်”ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်က သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်သလို ပြောလိုက်လျှင် ဆယ်လီက နှစ်သိမ့်အားပေးသည့်အနေဖြင့်-

“ဒါက ရှင့်အပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲရှင့်။ တကယ်လို့ ရှင့်က ကြိုတင်သိရင်တောင်မှ အာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြန်ပြောရှာလေသည်။

“သူတို့က ငါတို့ကို ဒီတောထဲမှာ ပစ်သတ်ပြီး လုံ့သူမနီးတဲ့ တစ်နေရာမှာ ဆွပ်ပစ်လိုက်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး လုံးဝ ပျောက်သွားတာကို မတောဘယ်လီ တော်လှန်ရေးသမား (သူပုန်)တွေရဲ့ လက်ချက် ဖြစ်ရမယ်လို့ စွပ်စွဲ သတင်းဖြန့်ကြလိမ့်မယ်”

ခရိတ်က ပြောနေချိန်တွင် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ နား ဆောင်နေလေသည်။ ခရိတ်၏ စွပ်စွဲပြောဆိုချက်ကို ငြင်းလည်း မငြင်း၊ ဝန်ခံခြင်းလည်း မပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေရာတွင် မြေနှိလမ်းသည် နှစ်ခုဖြစ်နေရာ လက်ဝဲဘက်ရှိ လမ်းမှာ ကန်ဟုပင်ဆိုရန် ခဲယဉ်းသော တောတွင်းလမ်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ကက်ပတိန်နီဘောဘီ သည်ယာဉ်မောင်းသူအား ထိုလက်ဝဲလမ်းအတိုင်း မောင်းခိုင်းလေသည်။

ယာဉ်မောင်းသူလည်း လမ်းက ကြမ်းသဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်းရလေ သည်။ မြေကြီးက မညီညာသဖြင့် ကားသည် အလွန်ဆောင့်လျက် ခက်ခက်ခဲခဲ သွား ကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်၍ နေမင်း၏ အလင်းရောင်သည် တောတောင် မြှောင်များကို မီးမောင်းထွန်းထားသလို ထိန်လင်းတောက်ပစေလျက် ရှိပေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ရှိရာဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ယာဉ်မောင်း သူက လင်းရီဗာကားကို လမ်းဘေးရှိ ချုံတောတွင်းသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

ထိုနေရာတွင် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ ရှိလေသည်။ မြက်ပင်ကြီးများသည် လူ တစ်ယောက် ရင်ခေါင်းနီးပါးထိအောင် မြင့်လေသည်။

အတန်ကြာကြာ ဆက်မောင်းသွားပြီးနောက် ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ အမိန့်ပေး မှုဖြင့် မော်တော်ကား ရပ်သွားပြီး ဒရိုင်ဘာက စက်ကိုပါ သတ်လိုက်သည်။

လုံ့သူမနီး ဝေးလံခေါင်းပါးသော နေရာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ “ကျွန်မတို့ကို ဒီနေရာမှာ သတ်ပြီး မြုပ်ထားလိုက်ရင် ဘယ်သူကမှ ရှာလို့ မရဘူး မဟုတ်ပါဘူး”

ဆယ်လီသည် စိတ်ပျက်အားငယ်ဟန်ဖြင့် ညည်းလိုက်သည်။ ဤတွင် ကက်ပတိန် နီဘောဘီက-

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှမသွားဘဲ ဒီမှာပဲ နေရမယ်”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဆယ်လီသည် စိတ်ထဲ မျိုသိပ်မထားနိုင်ဟန်ဖြင့် ကက်ပတိန်နီဘောဘီအား

“ပြန်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။”

“ဒီမယ် ရှင် အခု လုပ်နေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မနေဘူးလားရှင်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ဘာမှမပြောဘဲ ဆယ်လီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာကတော့ စိတ်မကောင်းသယောင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ဘာမှမပြောဘဲကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သွားပြီး ရှိရာဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ စစ်သားနှစ်ဦးသည် သူတို့၏ သေနတ်များကို ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင် ချထားလိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း ယာဉ်မောင်းရဲဘော်က ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ မြေတူးသည့် ပေါက်ပြားသုံးခု ယူချလိုက်သည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် လင်းရိုဗာကား၏ သော့ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ၏ လူများကို ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုနေရာ၌ သူ၏ ခြေထောက်ဖြင့် မြေကြီးတွင် နေရာနှစ်ခုကိုညွှန်ပြရာ စစ်သားသုံးဦးတို့သည် ပေါက်ပြား များဖြင့် မြေကြီးကို စတင်တူးကြလေတော့သည်။ လူသေအလောင်း မြှုပ်ရန် တွင်း တူးနေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

မြေကြီးက မြေပျော့ဖြစ်၍ တူးရာတွင် အတော်လျင်မြန်လေသည်။ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် တူးနေသူ စစ်သားများအနီးမှ ရပ်၍ ကြည့်နေရင်း စီးကရက်တစ်လုံး သောက်နေလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအနီးသို့ ကပ်၍-

“ဟေ့... လင်းရိုဗာကားပေါ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ရအောင် ငါကြံ မယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

လက်နက်များက ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင်ရှိနေရာ ခရိတ်အနေဖြင့် လက် ထိပ်ခတ်ထားသည့်ကြားမှ မနည်းကြိုးစား၍ သေနတ်များရှိရာသို့ ထိုင်ခုံများကို ကျော်သွားရမည် ဖြစ်သည်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ရလျှင်ပင် လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်ဖြင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကိုင်တွယ်ချိန်ဆ၍ စစ်သားများအား ကြိုးစားပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်အခြေအနေနဲ့ ဒီလို ကြံလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဆယ်လီက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ခရိတ်၏ မျက်နှာထား တင်းမာလျက် မရရအောင် ကြိုးစားမည့်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကြံလို့ ရချင်မှ ရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက မလုပ်ဘဲ ၎င်းတုတ်ထိုင်ပြီး လည်စင်းခံတာထက်စာရင် တစ်ခုခု ကြိုးစားတာက တော်ဦးမယ်။ ငါပြောသလို မကြံရင် ဒါထက်ကောင်းတဲ့ တခြားနည်းလမ်း ရှိလို့လား”

စင်ကာပူ ပြောမနေနဲ့၊ ငါက ဂိုးလို့ပြောလိုက်တာနဲ့ မင်းက ကားရဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်
ထိုးချပြီး ဝပ်နေလိုက်ပါ”

ဤသို့ပြောပြီး ခရိတ်သည် လင်းရီဇာ (ငါးချိတ်) ကားရှည်ကြီး၏ နောက်ပိုင်း
နံရံအောက်ထဲသို့ ထားရှိရာသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင်ကား စစ်သားသုံးယောက်တို့သည် အလောင်းမြှုပ်ရန် တွင်းကြီး
ဖော်တွင်းကို ဆက်လက် တူးနေကြသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီနားသို့ကပ်၍ သူ၏ နှလုံးသားထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော
အားချက်ကို ခပ်တိုးတိုး ဖွင့်ပြောလေသည်။

“ဆယ်လီနား၊ ငါလေ မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ မင်းကို ချစ်သလို ငါ့ဘဝတစ်သက်
အား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ရှင်”
ဆယ်လီနားလည်း ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောရာသည်။

“မင်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ နေပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်ကောင်းပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဆယ်လီနားသည် ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။ ခရိတ်လည်း သေနတ်များ
ရရှိရာသို့ သွားတော့မည် ပြုလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက လင်းရီဇာကားရှိရာသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ချိန်နှင့် ကြုံနေသဖြင့် ဆက်မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ခရိတ်က ရှေ့ထိုင်ခုံမှ သမင်လည်ပြန် နောက်သို့
ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ပြီး ဆယ်လီနားလည်း ကြမ်းပြင်တွင် ဒူးထောက် ဝပ်နေသည်ကို သတိပြုမိ

အညင်တွင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသဖြင့် လင်းရီဇာကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်
လာလေသည်။

ကားအနီးသို့ ရောက်လျှင် သူသည် ခရိတ်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ခပ်
တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“မစွတာခရိတ်၊ အခု ခင်ဗျားလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတာကို မလုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့
ချွန်တော်တို့အဖို့ အကြီးအကျယ် အန္တရာယ် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်
တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်က အသာငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပြီး ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှားဘဲ
နေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကားသော့ကို
ထုတ်ယူ၍ လင်းရီဇာကားတွင် တပ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လက်တစ်ဖက်ဖြင့်

သူ၏ ခါးကြားမှ ပစ္စတိုသေနတ်အိတ်ကို အသင့်ဖွင့်ထားလိုက်သည်။
ကက်ပတိန်နီဘောဘီကပင် ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က စစ်သားသုံးဦးစလုံးကို လက်နက် မရှိအောင် ကြိဖန်လုပ်ထားလိုက်ပါပြီ။ အခု ကျွန်တော် ကားပေါ်တက်ထိုင်တဲ့အခါ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ခင်ဗျားတို့လိုပဲ အလွန်အန္တရာယ် နီးကပ်နေပါတယ်။ ခင်ဗျား တို့ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုပြောတာကို နား လည်တယ် မဟုတ်လား။”

ခရိတ်ကလည်း “နားလည်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား သူ့လက်ခုပ်တွင်းကရေ ဖြစ်နေတော့မှ သူခိုင်းတာ လုပ်ရမှာပဲဟု တွေးမိလေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် တွင်းတူးနေသော စစ်သားသုံးဦးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားသော့ကို လှည့်၍ စက်နှိုး လိုက်သည်။

စက်နှိုးပြီး အင်ဂျင်စက်သံ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာရာ တွင်းတူးနေသူ စစ်သားသုံးဦးသည် မော်တော်ကားဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြလေသည်။ သူတို့သည် အလွန် အံ့အားသင့်လျက် ကြည့်လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သုံးဦးအနက် တစ်ယောက်က တွင်းထဲဝင်တူးနေရာမှ အပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး ကက်ပတိန်နီဘောဘီအား တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ကားကို ဂီယာထိုး၍ မောင်းထွက်ဟန် ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော် လင်းရီဗာကားသည် ရုတ်တရက် စက်ရပ်သွားပြန်သည်။

ထိုအခါ ခရိတ်က အကြံပေးသည့်အနေဖြင့်-

“ခင်ဗျား လီဗာကို ဖိနင်းထားရင် ဓာတ်ဆီများလွန်းပြီး စက်နှိုးမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဟစ်အော်လိုက်သူ စစ်သားသည် လင်းရီဗာကားဆီသို့ပြေးလာနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကက်ပတိန် နီဘောဘီကလည်း ကားကို ကြိုးစား၍ စက်နှိုးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ တွင်း တူးနေသူ ကျန်စစ်သားနှစ်ဦးလည်း လိုက်ပြေးလာကြရာ တစ်ဦးက တွင်းတူးပေါက်ကြား ကို လက်နက်သဖွယ် ကိုင်ထားလေသည်။

“ဒီမယ် ကားတံခါးကို မြန်မြန်ပိတ်ထားလိုက်ပါ။”

ခရိတ်က အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်သည်။

လင်းရီဗာကားမှာ ဂျစ်ကားလိုမဟုတ်ဘဲ တံခါးအပြည့်ရှိရာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက လျင်မြန်စွာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ဆယ်လီက ကား၏ နောက်တံခါးကို မပိတ်ရသေးဘဲ ဖြစ်နေရာရာ စစ်သားသည် ကားနောက်ဘက်သို့ ပြေး၍ ပွင့်နေသော တံခါးမှတစ်ဆင့် ဆယ်လီ၏ လက်ထောက် တာဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ ပြင်ဘက်သို့ အတင်းဆွဲထုတ်လေသည်။

ခရိတ်သည် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော
လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ လူမည်းစစ်သား၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ တအား
လိုက်ရာ လက်ထိတ်မှ သံမဏိကွင်းများက ထိုလူ၏ ဦးခွံတည့်တည့်သို့ ပြင်းစွာ
သဖြင့် လူမည်းစစ်သားသည် ယိုင်လဲကျသွားလေသည်။

ခရိတ်သည် စစ်သား၏ နဖူးတည့်တည့်သို့ နောက်ထပ် တစ်ချက် သံလက်
ဖြင့် တအား ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ စစ်သားသည် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွား
သည်။

သို့သော် ကျွန်စစ်သားနှစ်ဦးက ပေါက်ပြားများကို လက်နက်အဖြစ် ကိုင်လျက်
ဘေးနားတွင်ရပ်စောင့်နေကြသဖြင့် အန္တရာယ်က ရှိနေသေးသည်။

ထိုအချိန်၌ ကံအားလျော်စွာ လင်းရီဗာကားက ရုတ်တရက် စက်နိုးလာရာ
နီဘောဘီလည်း ချက်ချင်း ဂီယာထိုး၍ မောင်းထွက်လေသည်။ ကား၏
ကြောင့် ဒဏ်ရာနှင့်လဲနေသူ စစ်သားသည် ကားပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျကျန်ရစ်လေသည်။

စစ်သားတစ်ဦးသည် သူ၏ ပေါက်ပြားကို တအားလွဲ၍ ပစ်လိုက်ရာ ကား၏
မိုက်ကိုထိပြီး မှန်ကွဲသွားလေသည်။

ထက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ ကားကိုသာ စက်ကုန်ဖွင့်၍ ဆက်
လျက်သွားလေသည်။

စစ်သားနှစ်ဦးလည်း မကျေမချမ်းဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

အတန်ငယ်သွားမိသော် ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ခရိတ်အား လှမ်း၍-

"ခင်ဗျား လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းလိုက်စမ်းပါ" ဟု ပြောပြီး လက်တစ်ဖက်အား

ရင်းရင်း ခရိတ်၏ လက်မှ လက်ထိတ်ကို သော့ဖြင့် ဖွင့်၍ ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ရှော့ ဒီသော့နဲ့ ခင်ဗျားကပဲ မစွဲဆယ်လီရဲ့ လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါ"

ပြောရင်း သော့ကိုပေးသဖြင့် ခရိတ်လည်း ဆယ်လီ၏ လက်ထိတ်ကို သော့

ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ဘုရားသခင် ကျေးဇူးကြောင့် တော်သေးတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မဖြင့် မျှော်လင့်ချက်

မရှိတော့ဘူးလို့ စိတ်လျော့ထားလိုက်မိတယ်"

ဆယ်လီက သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း ပြောရာ

နီဘောဘီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းလွန်းလို့ အခုလို လွတ်လာတာပဲ

အစံဖန် သူကပင် ဆက်လက်၍ ခရိတ်အား-

"နိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်ကို ခင်ဗျားတို့က ကိုင်ထားပြီး တစ်လက်ကိုတော့

ဘေးနားမှာ ချထားပေးစမ်းပါ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် ဆယ်လီက အလိုက်သိစွာ ကား၏ နောက်ပိုင်းမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ် နှစ်လက်ကို လှမ်းယူပေးလိုက်သည်။

သေနတ်များက အေကေ ၄၇ အမျိုးအစား မောင်းပြန်သေနတ်များ ဖြစ်ပြီး တတိယ တပ်မဟာမှ တပ်သားအားလုံး ဤလက်နက်မျိုးကို ကိုင်ဆောင်လေ့ ရှိကြ သည်။

“ဒီသေနတ်မျိုးကို ကိုင်တွယ်တတ်ပါသလား ခင်ဗျ”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက မေးရာ ခရိတ်က ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရိုဒီးရှားနိုင်ငံရဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ လက်နက်တွေ တာဝန်ယူရတဲ့ အ မာရာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော် မေ့နေလိုက်တာ”

ခရိတ်သည် အေကေ ၄၇ သေနတ်ကို ယူ၍ ကျည်ဆန်ကတ်ကို ထုတ်ကာ သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် စနစ်တကျ ပြန်ထိုးထားလိုက်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ယင်းသေနတ်သည် ကောင်းစွာ ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပေပြီ။

သေနတ်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ဆဲလိုက်ချိန်တွင် ခရိတ်သည် ချက်ချင်း ပြောင်းသွား ဖြစ်လာလေသည်။ စိတ်ဓာတ် တက်လာသည်။

စောစောပိုင်းက သူသည် အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျနေခဲ့သည်။ လက်ထိတ်ခတ်ကာ ထားရပြီး မည်သို့မှ မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ စိတ်ပျက်အားလျော့ဖွယ် အခြေအနေ ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုတော့မှ သူသည် မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက်ဝယ်ကိုင်ထားနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ရန်သူလုပ်သမျှ ငုံ့မခံဘဲ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာလေပြီ။

ယင်းသို့ ဆင်ခြင်တွေးတောပြီး စိတ်အားတက်လာသူ ခရိတ်သည် ခုနစ်ဆယ်လီ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အခုဆိုရင် ငါတို့က လက်နက်နဲ့ ပြန်တိုက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်လာတာ အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိလာပြီကွဲ့။”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ခရိတ်သည် ကားထဲရှိ အရက်ပုလင်းကို ယူ၍ ဆယ်လီ အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဆယ်လီက အနည်းငယ်သောက်ပြီး ပုလင်းကို ပြန်သောက် ခရိတ်သည် ထိုပုလင်းကို ကက်ပတိန်နီဘောဘီသောက်ရန် ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုင်း ဆိုစမ်းပါဦး ကက်ပတိန်၊ အခြေအနေက ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ပုလင်းကိုမော့၍ အနည်းငယ် သောက်လိုက်သည်။

ပြန်ဖြေလေသည်။

“မစ္စတာခရိတ် ကောက်ချက်ချခဲ့တဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီက ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးလိုက်တာက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို လူသူမနီးတဲ့ ဝေးဝေး ခေါ်သွားပြီး သုတ်သင်ကွပ်မျက်လိုက်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့

မဟာဘိဝံသကို မာတာဘယ်လီ သူပုန်တွေရဲ့ လက်ချက်ပဲလို့ ခွပ်ခွပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာတာလဲ”
ခရိတ်က မေးလိုက်သောအခါ ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် ဆယ်လီဘက်သို့ အပြစ်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ကျွန်တော် အရင်ဆုံး တောင်းပန်ပါရစေ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို အထိန်းသိမ်းပေးသည့် သတ်ပစ်တော့မလို ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ခဲ့ရတာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါလိမ့်။ ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာတဲ့ စစ်သားသုံးယောက်က အင်္ဂလိပ်စကား တတ်တယ်လို့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုတင်ရှင်းမပြနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စစ်သားတွေ လုံးဝမရိပ်မိအောင် ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ သတ်ဖြတ်ဖို့ ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့၏ နေထိုင်မှုကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲမှုတွေ ဒါလောက်ခံစားခဲ့ရပြီးမှ နောက်ဆုံး နှိပ်ကော်ညှဉ်းပန်းဖို့စိတ် လုံးဝမရှိတာ အမှန်ပါပဲ”

“ကက်ပတိန် နီဘောဘီရှင် ကျွန်မတို့က ရှင်လုပ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ရှင်ကိုလည်း အထူးပဲ ခင်မင်လေးစားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အား ချစ်ခင်တာက ရှင်ဟာ ဘာကြောင့် ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ရမယ့် ကျွန်မတို့ကို အခုလို ချစ်ရတာလဲရှင်”

ဆယ်လီက မေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် အဖြစ်အပျက်ကို ဖွင့်ပြောလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်တုံးကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ အထူးပဲ ယထမအကြိမ် ထုတ်ဖော်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုပါ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေထိုင်မှုမှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသူအစစ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော် ငယ်ရွယ်စဉ်က ကျွန်တော်အဖေထံမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မိခင်ကို အထူးအထူး ကောင်းကြီး ဗုတ်မိနေပါတယ်။ အင်မတန်လည်း ကြည်ညိုလေးစားမိပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဖခင်ကတော့ ရှိနာလူမျိုးဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ရှိနာအမျိုးသား တစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပြင်းလာအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ရှိနာတစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပြင်းလာပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မာတာဘယ်လီ မိခင်ကမ္မေးဖွားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်က မာတာဘယ်လီသွေး ပါခဲ့တာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ မာတာဘယ်လီ သွေးတွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ သွေးရင်းသားရင်းတွေလို နှလုံးသားထဲက ယူဆပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ခံယူထားပါတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်တော်ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားတာကို ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း ရိပ်မိပုံရပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ဇာတိဇာတ်မြစ်ကိုတော့ သိဟန်မတူပါဘူး။ ဒါကို မသိသော်လည်း ကျွန်တော့်

စိတ်တွေ ပြောင်းလာတာကိုတော့ သူရိပ်မိတာတော့ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လူသားစားကျားသစ်နဲ့တူတဲ့ သူနဲ့အတူနေခဲ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်လေတော့ ကျားသစ် သတ္တဝါရဲ့ လှုပ်ရှားမှု ခြေလှမ်းကို ကြိုမြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကယ်လို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို ကွပ်မျက်ပြီး မြေမြုပ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဟာလည်း အလားတူ လူ မသိတဲ့ တစ်နေရာမှာ မြေမြုပ်ခံရမှာ သေချာပါတယ်”

အခန်း (၂၂)

စကားပြောရာ၌ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် မာတာဘယ်လီ ဘာသာစကားမှ ‘အာဖူဒါလာကာ ဖွန်ဂါဘီရာ’ဟူသော ဝေါဟာရကို အသုံးပြု၍ ပြောသွားသဖြင့် ခရိတ်မှာ အံ့အားသင့်မိလေသည်။

တူတိသာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းမှ တိုင်းရင်းသူ ဆရာမကလေး ဆရာကလေး ဖွန်ဂါဘီရာအကြောင်း ပြောရာ၌ ဤစကားလုံးကိုပင် အသုံးပြုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်က-

“ဒါထက် ကက်ပတိန်၊ အဲဒီစကားလုံးကို ကျုပ်အရင်ကလည်း တံခွန်ကြားဖူးတယ်။ အဓိပ္ပာယ် အတိအကျကို ကျုပ်နားမလည်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်ကာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီစကားလုံးက မာတာဘယ်လီဘာသာနဲ့ တောခွေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ သူတို့အစိုးရရဲ့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းလို့ခေါ်တဲ့ အကျဉ်းစခန်းတွေမှာ သေဆုံးသွားသလိုမဟုတ် ကွပ်မျက်ခံရသူတွေရဲ့ အလောင်းကို တောထဲယူသွားပြီး တောခွေးအဖြစ် ပစ်ထားလေ့ ရှိတယ်။ တောခွေးဆိုတာက အသားစားတဲ့နေရာမှာ ဘာမှမဟုတ်အောင် အကုန်စားပစ်တတ်တယ်။ လူသေအလောင်းက အရိုးတစ်ချောင်း၊ ဆံပင်တစ်ချောင်း တောင် မကျန်အောင် စားပစ်တတ်တယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

ဆယ်လီက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ကြောက်စရာပါပဲလားရှင်၊ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ လူတွေ ဘယ်နှယောက်လောက်များ အသတ်ခံခဲ့ရသလဲ ကက်ပတိန်ရှင်”

“အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ သို့သော်လည်း ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် တွဲဦးရေက ထောင်ချီပြီးရှိမှာ သေချာပါတယ်”

“အင်း... ယုံစရာတောင် မရှိဘူး။ တကယ် ရက်စက်တာပဲကိုး”

“ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာအနေနဲ့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေကို မုန်းတီးပုံဟာ အင်တန် လွန်ကဲပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို အာရပ်ဆက်ရှင်းလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ရူးပေါက်လောက်အောင် အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ သဘောပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဧင်ဘာတွေနိုင်ငံမှ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသားတွေ မျိုးဆက်ပြုတ်လောက်အောင် သုတ်သင် ရှင်းလင်း နေချင်တဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်တယ်။ ပထမဆုံး မာတာဘယ်လီ ခေါင်းဆောင်တွေကို သုတ်သင်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိတယ်။ မဟုတ်မမှန်ဘဲ လုပ်ကြံပြီး နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ နှစ်ဖို့အပြစ်ပေးဖို့ ဆိုပါတော့။ ဥပမာ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ ကိစ္စမှာလို့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာမှာ အပြစ် မရှိဘူးပေါ့”
 ဆယ်လီက ဖြတ်မေးလိုက်ရာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ခေါင်းညှိတ်ပြလေသည်။

“ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာကို အရေးယူရာမှာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာဟာ သတိထားပြီး ထည့်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့ နိုင်ငံရေး ပြစ်မှုနဲ့ အရေးယူမယ်ဆိုရင် မာတာဘယ်လီ နိုင်ငံရေးသား လူထုတစ်ရပ်လုံး အုံကြွလာမယ်ဆိုတာလည်း သူကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒီအခြေအနေမှာ ခင်ဗျားနဲ့ မစွတာခရိတ်တို့က သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေး လာပေးသလို ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ နိုင်ငံရေးပြစ်မှု မဟုတ်ဘဲ လောဘတကြီးနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရေး သောင်းကျန်းမှုဖြစ်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုပြစ်မှုနဲ့ အရေးယူဖို့ အခြေအနေ ဖြစ်လာပါတယ်”

“ဪ ဒီလိုလား၊ ဒါထက် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်ဖြတ်နေတဲ့ မှောင်မိုက်ဆိုးရဲ့ အကြီးအကဲက တွန်ဂါတာ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူများလဲ”

“တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ကိုယ်တိုင်ပဲ ခင်ဗျ”

“ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား၊ သေချာရဲ့လား”

ခရိတ်က မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“တိရစ္ဆာန်ပစ္စည်း (ဆင်စွယ်၊ ကြံချို၊ ကျားသစ်ရေ)တွေကို ပြည်ပခိုးထုတ်တဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူ လုပ်ခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟိုတစ်နေ့က ကာရီအိလမ်းမှာတုန်းက ကိစ္စကကော”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် မစွတာ ခရိတ်ခင်ဗျား၊ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအနေနဲ့ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တူတိသာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းကို နေရာမှာပဲလို့ ကြိုတင် သိထားတယ်။ ဆင်စွယ်တွေ၊ ကြံချိုတွေပါတဲ့ ကုန်တင်ကားကို ကျွန်တော်တို့ကပဲ စီစဉ်တယ်။ ကားမောင်းသူအဖြစ်လည်း မာတာဘယ်လီလူမျိုး အချင်းသားတစ်ဦးကို မောင်းခိုင်းတယ်။ ဒီလူ့ကို ကျွန်တော်တို့က လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ခြင်းနဲ့ စည်းရုံးပြီး ခိုင်းခဲ့တာပါပဲ။ ဒီကုန်တင်ကားကြီးကို တွန်ဂါတာလာမယ့် နေ့က ကြိုတင်စောင့်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဟာ အကြမ်းဖက် တုံ့ပြန်လိမ့်မယ်လို့ မတွက်ခဲ့မိဘူး။ သူက အကြမ်းဖက် ဆိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အရေးယူဖို့အတွက် ပိုပြီး ကောင်းသွားတာပေါ့”

ပြောရင်းနှင့် ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် ကားကို ဆက်လက် မောင်းနှင်နေရာ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတိုသည် ကားပေါ် ထိုင်လိုက်လာရင်း သူတို့ ယခုလို လွတ်မြောက် လာခြင်းမှာ ကံကောင်းလေစွဟု တွေးနေမိကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ အခု ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ”

ခရိတ်က မေးလိုက်သည်။

“ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ နယ်စပ်ကို သွားကြပါမယ်”

ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံသည် ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိသော နိုင်ငံ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းနိုင်ငံ၌ အိမ်နီးချင်း အာဖရိကနိုင်ငံမှ အတိုက်အခံ နိုင်ငံ ရေးသမားတို့ သွားရောက် ခိုလှုံလေ့ ရှိကြသည်။

“အခု ကျွန်တော်သွားမယ့် လမ်းမှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မြင်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ နေထိုင်တဲ့ နယ်မြေရဲ့ အနောက် တောင်ဘက်ခြမ်းကို လုံးဝ ပိတ်ဆို့ထားပြီး ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံခြား သတင်းထောက်တွေ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ဝင်တွေလည်း လုံးဝ သွားရောက်ခွင့် မရှိဘူး။”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်၍ ကားကို ဂရုစိုက် မောင်း လေသည်။ ထိုနေရာ၌ လမ်းတွင် ချိုင့်ကြီးများ ရှိနေသည်။ ဝက်ဝံများက ခြတောင်ပိုများ လိုက်ရှာတူးဆွရင်း ချိုင့်ကြီးများ ဖြစ်နေလေသည်။

မြေညီရောက်တော့မှ သူသည် ကားကို စက်ရှိန်နှင့် မောင်းရင်း စကား ဆက် ပြောလေသည်။

“အခု ကျွန်တော်မှာ ရှိထားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ လက်မှတ်နဲ့ စိစစ်ရေး ကတ်ပြားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ တချို့ကိတ်တွေကို ဖြတ်ကျော်ခွင့် ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နယ်စပ်ထိအောင်တော့ သွားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ဘေးလမ်းကြားတွေအတိုင်း ရှာမောင်းပြီး နယ်ခြား ဖြတ်ကူးဖို့ နေရာရှာရလိမ့်မယ်။ အခု ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ဘက် ပါသွားပြီဆိုတာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း အမြန်ဆုံး သိပြီး တောနင်းရှာတော့မှာ သေချာတယ်။ တတိယ တပ်မဟာ တစ်တပ် လုံးက လိုက်ရှာမှာမို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဝေးအောင်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်”

မကြာမီ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီး၏ လမ်းခွဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်သွားရာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် စက်မရပ်ဘဲ ဆက်၍ စက်နှိုးထားပြီး မြေပုံတစ်ခု ထုတ်ယူ၍ ကြည့်လေသည်။

“အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတာဟာ မီးရထားလမ်းရဲ့ တောင်ဘက် ဖြစ်တယ်။ ဒီဘက်လမ်းအတိုင်းသွားရင် အင်ပန်ဒင်နီဘူတာကို ရောက်မယ်။ တကယ်

ဤသော အဲဒီကို တတိယ တပ်မဟာစစ်တပ်က တပ်လှန်နှိုးပြီး လိုက်မရှာခင် ရောက်
ဆူးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဖြစ်နိုင်တာက
ဖြတ်ဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာကတော့ မာဒါဘာနဲ့ မတ်ဆူမီအရပ်နှစ်ခုကြား ဒေသပဲ ဖြစ်
မိတယ်။ အဲဒီနေရာမှာဆိုရင် ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ နယ်ခြားရဲကင်းလည်း အမြဲ ရှိနေ
ဇာတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်သာ မောင်းပေတော့”

ခရိတ်က စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်ရာ ကက်ပတိန်နီဘောဘီလည်း မြေပုံကို
မြန်ခေါက်သိမ်း၍ ကားကို ဆက်မောင်းလေသည်။

“ဒီမယ် ကျွန်မ ရှင့်ကို မေးခွန်းတချို့ မေးချင်တယ်”

ဆယ်လီက ကားမောင်းနေသူ နီဘောဘီအား မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားဖြေပါမယ်”

“ဥတ်ဒွင် မိသားစု ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတာရယ်၊ နောက်ပြီး
အခြား မျက်နှာဖြူ မိသားစုတွေ နှိပ်စက်ခံရတာတွေရယ်၊ အဲဒါတွေကို ဝန်ကြီး
ဥန်ဂါတာက အမိန့်ပေးခဲ့တာလား။ ဒီပြစ်မှုတွေအတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိသလား။”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာဟာ အဲဒီလို ရက်စက်သတ်ဖြတ်မှုတွေကို
စွမ်းအောင် တားဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဟိုနေ့က သူဟာ တူတီသာသနာမစ်ရှင်ကို
ဆူးခဲတာဟာလည်း မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားထဲက အကြမ်းဖက် အယူသီး
ခဲဒေသမားတွေကို ဖျောင်းဖျဆွေးနွေးဖို့ သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ရှင်၊ လူသတ်ပြီး သွေးနဲ့ နံရံမှာ တွန်ဂါတာ အသက်ရာကျော် ရှည်
ခဲလေ့ ရေးခဲ့တာကကော”

ဆယ်လီက ဤသို့ မေးလိုက်သည်တွင် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ချက်ချင်း
မြန်မပြေဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲသည့်ဟန်မျိုး
ဖြစ်နေရာ ဆယ်လီနှင့် ခရိတ်တို့လည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် စောင့်နေလိုက်ကြသည်။
ခဏကြာတော့မှ ကက်ပတိန်နီဘောဘီက စကားပြောရာ သူ၏အသံမှာ
ဇာန်မျိုးဖြစ်လာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

“မစ္စဆယ်လီခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ရဲ့အခြေအနေကို ကိုယ်ချင်းစားပြီး စဉ်းစားစေချင်
မိတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားပြီးမှသာ အခု ကျွန်တော်ပြောမယ့် အကြောင်းတွေကို
မှားထောင်ပြီးရင် ကျွန်တော့်အပေါ် အကဲဖြတ်စေချင်လို့ပါပဲ။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာဟာ
ထုတ်ဖော်ယောက်ကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဆွဲဆောင်တဲ့နေရာမှာ အလွန် ထူးချွန်တဲ့
ဗုဒ္ဓါလံတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရဲ့ စည်းရုံးဆွဲဆောင်ရာကို
ခံသွားခဲ့မိပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဘဝ တိုးတက်ကြီးပွားရေးအတွက် အမျိုးမျိုး
ဇာတ်ပေးတာတွေကို ယုံကြည်မိရာက သူ့ဆွဲဆောင်တဲ့အတိုင်း လိုက်လာခဲ့မိပါတယ်။

မကောင်းမှုတွေ လုပ်ခိုင်းတာကိုလည်း လုပ်ပေးခဲ့မိပါတယ်။ မကောင်းမှုတစ်ခု လုပ်မိ တယ်ဆိုရင်ပဲ လူတစ်ယောက်ဟာ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာရဲ့ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ မကောင်းမှု မတရားမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ဆိုသလို လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ မစ္စဆယ်လီခင်ဗျား မျက်နှာဖြူ လူမျိုး ဝှတ်ခွင်မိသားစုကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့လူတွေဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် (ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာရဲ့ စေခိုင်းချက်အရ) စည်းရုံး သိမ်းသွင်းခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်ကပဲ လက်နက်တွေ ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်၊ နံရံမှာ သွေးနဲ့ စာစာရေးရမယ် ဆိုတာ ကအစ အသေးစိတ် ညွှန်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဝှတ်ခွင်မိသားစုရဲ့ မွေးမြူရေးခြံကို သွားတာ တောင် ကျွန်တော်တို့ တတိယတပ်မဟာက စစ်ကားတွေနဲ့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ ရပါတယ်။”

ဤနေရာတွင် စကားကို ခေတ္တဖြတ်ထားလိုက်ရာ မည်သူကမှ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေကြသဖြင့် လင်းရီဗာ ကားစက်သံမှတစ်ပါး လုံးဝ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေ သည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းကိုပင် စိတ်ချောက် ချားလာဟန်ဖြင့် စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီလူတွေက မာတာဘယ်လီလူမျိုး (ပြည်တွင်းစစ်အတွင်း ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ) ရဲ့ဘော်ဟောင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရလာပေမယ့် သူတို့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေ အနှိမ်ခံရတာကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေပြီး လွတ်မြောက် ရေးအတွက် ဘာမဆို လုပ်ဖို့ အသင့်ရှိနေကြသူတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံလွတ်လပ်ပြီးတဲ့နောက် အစိုးရက လက်နက်တွေ သိမ်းပိုက်တာကို အလွန် မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတာကြောင့် အခုလို လက်နက်ပြန်ကိုင်ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို မငြင်းဆန်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ခိုင်းတာကို လုပ်ခဲ့ကြတာပါပဲ”

“ဒီကိစ္စကို ဖွန်ဂါဘီရာက အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”

ခရိတ်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ စင်စစ်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာအနေနဲ့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေ မျိုးဆက်ပြုတ်အောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ အကြောင်းပြချက်ကောင်းအောင် ဖန်တီးယူတဲ့အကွက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ထွက်ပြေးလာတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီလို့ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဖွန်ဂါဘီရာရဲ့ မတရားမှုတွေဟာ ဆက်ပြီး ဝင်မပါချင်တော့လို့ပါဘဲ”

“တခြား သတ်ဖြတ်မှုကကောရှင်။ ဥပမာ ဆီနိုတ်လွတ်တော်အမတ် ဆာဝတ်နဲ့ မိသားစု အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကို မေးတာပါ”

ဆယ်လီက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါတွေကတော့ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက် အမိန့်ပေးခိုင်းဖို့
 ထောင် မလိုတဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်း ပြည်တွင်းစစ်ပြီးလို့
 စင်ဘာတွေနိုင်ငံ လွတ်လပ်လာတဲ့နောက်ပိုင်း အစိုးရက လက်နက်တွေ သိမ်းတာကို
 ကျေနပ်လို့ လက်နက်တွေမအပ်ဘဲ ဝှက်ထားတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။
 အဲဒီလို မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေဟာ စစ်ပွဲကြောင့် လူကြမ်းစိတ်ကြမ်း ဖြစ်လာတဲ့
 လူမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ကတော့ လက်နက်တွေ တောထဲမှာ ဝှက်ထားပြီး
 လူတွေက မြို့ထဲ၊ ရွာထဲမှာ လာပြန်နေကြတယ်။ တချို့ဆိုရင် အလုပ်တောင် ဝင်
 ထုပ်နေကြတယ်။ သို့သော် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ တောထဲ ပြန်သွားပြီး
 ထက်နက်တွေ ဖော်ထုတ်ကိုင်တွယ်ပြီး ကျေးလက်ဒေသတွေမှာ လျှောက်ရမ်းကြ၊
 ကြိမ်ကြလေ့ ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ နိုင်ငံရေးအရ တော်လှန်ရေးသမား
 မဟုတ်ဘဲ လက်နက်ကိုင် ဓားပြတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူ မိသားစုတွေ
 ထက်နက်မရှိဘဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်ချင်ကြတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အဲဒီလို ဒီနေ့အခြေအနေမှာ လက်နက်ကိုင် ဓားပြတွေ
 ဖြစ်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်သားဟောင်း မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေက ဖွန်ဂါဘီရာရဲ့
 သုတ်မာတဲ့အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရာမှာ အထောက်အကူ ဖြစ်နေတယ်ဆို
 သိတော့၊ နောက်ပြီး ဖွန်ဂါဘီရာက ဒီလူတွေကို တရားဝင် အစိုးရအပေါ် တော်လှန်
 ဖန်တီးသူများလို့ စွပ်စွဲပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့အတွက် အကွက်ဝင်နေတာပေါ့
 ထင်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာ ခရိတ်”

“အခုအတိုင်းဆိုရင် ဖွန်ဂါဘီရာဟာ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာကိုလည်း သတ်ပစ်လိုက်
 တာနဲ့ မထူးဘူးလို့ ဆိုရအောင် အကွက်ဆင် ဖမ်းပြီး ထောင်ချထားလိုက်တာပေါ့။
 အခုထောင် တွန်ဂါတာဟာ သေဆုံးနေပြီ ထင်တယ်”

ခရိတ်က သူ၏ တစ်ချိန်က ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်သူ တွန်ဂါတာအတွက်
 နိုင်ငံအကောင်းဖြစ်လျက် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကက်ပတိန် နီဘောဘီက
 အဆင်မပြေပါ။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဗိုလ်ချုပ် တွန်ဂါတာဟာ မသေသေးဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်
 တယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအနေနဲ့ တွန်ဂါတာမသေဘဲ အရှင်ထားချင်ပုံရတယ်။
 သူ့မှာ နောက်ထပ် အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိသေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘယ်လို အကြံအစည်မျိုးလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်
 ဖွန်ဂါဘီရာဟာ ရုရှတွေနဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်မှု ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်”

“ဘာဗျ ရုရှလူမျိုးတွေ ဟုတ်လား”

ခရိတ်က အလွန်အံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သတိပြုမိတာက သူနဲ့ နိုင်ငံခြားသား သူစိမ်းတစ်ယောက် လျှို့ဝှက် တွေ့ဆုံလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူက ရုရှထောက်လှမ်းရေးကပဲလို့ ထင်ပါတယ်”

“သေချာရဲ့လားဗျ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့ရလို့ ပြောတာပါ”

ခရိတ်သည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက်-

“ကောင်းပြီ ရုရှနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ကိစ္စကို ခဏထားလိုက်ဦး။ အခု လောလော ဆယ် ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာက ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ ချုပ်နှောင်ထား သလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါလည်း ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“တကယ်လို့ သူအသက်ရှင်နေသေးရင် ဘုရားသခင်က သူ့ကို စောင့်ရှောက် ပါစေ”

ခရိတ်က ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲမှလည်း ယခုအခါ တွန်ဂါတာသည် မည်မျှဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက် မည်ကို မှန်းဆ၍ တွေးမိလေသည်။

ဤသို့တွေးရင်း ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေပြီးနောက် ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား ဆက် လက် မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ကျုပ်ပိုင်တဲ့ မြေယာနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းလိုက် တယ်။ ဒါဟာ နိုင်ငံတော်အတွက် မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်ပိုင်အတွက် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ သူက အဲဒီမြေကို လိုချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ ပြောဖူးတယ် ခင်ဗျ”

“နေပါဦး။ ဖွန်ဂါဘီရာက အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးအနေနဲ့ ဘယ်လို လုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် ခင်ဗျ။ ခင်ဗျားက ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံရဲ့ ရန်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဖြောင့်ချက်ပေးထားပြီး ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပိုင် ပစ္စည်းအားလုံးကို အစိုးရက သိမ်းယူပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ငွေချေးငွေ ထားတဲ့ဘဏ်က ချေးငွေ ပြန်ရရှိရေးအတွက် ခင်ဗျားရဲ့ မြေယာနဲ့ ဓွေးမြူရေးခြံကြီးကို လေလံပစ် ရောင်းချလိမ့်မယ်။ ရောင်းချတဲ့အခါ တင်ဒါစနစ်နဲ့ ရောင်းချပေးမယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း တင်ဒါ တင်သွင်းပြီး ဝယ်ယူလိုကြောင်း လျှောက်ထား အခါ သူ့ရဲ့ တင်ဒါကို လက်ခံလိမ့်မယ်။ သူ့ယောက်ဖတော်က ရန်သူပိုင် ပစ္စည်းများ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေးတာဝန် ယူထားသူဖြစ်လေတော့ ပိုပြီး လွယ်ကူ အဆင်ပြေ

အတောပေါ့။ သူဝယ်ယူမယ့် တင်ဒါဈေးနှုန်းကလည်း အလွန်သက်သာတဲ့ ဈေးနှုန်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အင်း... ဟုတ်မှာပါပဲ”

ခရိတ်က စိတ်ထဲမှာ နာကြည်းကာ အောင့်သက်သက်နှင့် မှတ်ချက် ချလိုက် သည်။

ဤတွင် ဆယ်လီက ဝင်၍-

“နေပါဦးရှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ရှည်လျား နှစ်ထွေးတဲ့ အလုပ်မျိုးလုပ်ပြီး ခရိတ်ရဲ့ မြေယာနဲ့ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို လိုချင်တာလဲ။ အခုပဲ သူဟာ ဒေါ်လာငွေ သန်းချီပြီး ချမ်းသာနေရောပေါ့။ ဘာကြောင့် နောက်ထပ် နည်းတွေ လိုချင်တာလဲ”

“မစ္စဆယ်လီ ခင်ဗျား။ လောကမှာ တချို့လူတွေအဖို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတာ လုံလောက်ပြီ။ တော်လောက်ပြီလို့ ဘယ်တော့မှ မယူဆကြပါဘူး။ လောဘကို အတောမသတ်နိုင်ကြတဲ့ လူမျိုးတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမဲ့ သူက ဒီလို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရသလား။”

“မလုပ်နိုင်အောင် သူ့ကို ဟန့်တားနိုင်တဲ့လူ ဘယ်သူများ ရှိလို့လဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ဆယ်လီကမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရာ ကက်ပတိန် နီဘော နီဘောပင် ဆက်၍-

“အာဖရိကတိုက်ကြီးဟာ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတွေ မလာရောက်ခင်ခေတ်က အခြေအနေမျိုးကို ပြန်လည် ဦးတည်သွားနေပါပြီ။ ဒီမှာက အင်အားတစ်ခုတည်းကိုသာ အဓိကထားလေ့ ရှိတယ်။ လူတွေအပေါ် ဖိုးမိုးအုပ်ချုပ်တဲ့လူဟာ အင်အားရှိရမယ်။ ဂျွန်တော်တို့ အာဖရိကတိုက်သားတွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာကိုမှ ယုံကြည်စိတ်ချတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဖွန်ဂါဘီရာဆိုရင် ဒီနေ့ အခြေအနေမှာ အင်အားရှိတယ်။ တွန်ဂါ တာကတော့ တစ်ချိန်ကသာ အင်အားရှိခဲ့တယ်” ဟု ပြောရင်း သူသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု စားသောက်ကြဦးမှပဲ။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ဂျွန်တော်တို့ ခရီးရှည်ကြီး ဆက်သွားရဦးမှာ ခင်ဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ကားကို လမ်းဘေး တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်ပြီး အစိတ်အပိုင်းများရှိရာဘက်သို့ ကွေ့မောင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကက်ပတိန် နီဘောဘိသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ကားအဖိုးကို သစ်ခက်များချိုး၍ ဖုံးထားလိုက်သည်။

အကယ်၍ သူတို့နောက်သို့ ရန်သူဘက်မှ ရဟတ်ယာဉ်၊ လေယာဉ်များဖြင့် ထိုးခတ်လာပါက ကောင်းကင်မှ ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့အောင် ကာကွယ်ထားသည့် အဘောပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကား၏ ထိုင်ခုံအောက်တွင် အသင့်ပါလာသော အရေးပေါ် ရာရှင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကား၏ ခြေနင်းခုံအောက်တွင်လည်း သောက်ရေဘူးများ ပါလာသည်။

ခရိတ်သည် စစ်တပ်သုံး သတ္တုစားစရာခွက်တွင် သံများထည့်၍ သံပေါ်တွင် ဓာတ်ဆီ ဖျန်းလိုက်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ရေခွေးတည်ရန် ယာယီမီးဖိုတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ယင်းမီးဖိုဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရန် ရေခွေးတည်မည် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အရသာမရှိသော စစ်တပ်သုံး ရာရှင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဇွတ်ပင် စားလိုက်ကြသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ကားပေါ်ရှိ ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ ခလုတ်ကို ဖွင့်၍ နားထောင်ကြည့်ရာ တစ်ဖက်မှ ပြောသံ ထွက်လာသဖြင့် သေချာစွာ နားစိုက် ထောင်ပြီးနောက် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးဗျ။ တခြား ယူနစ် (တပ်ဖွဲ့)တွေနဲ့ ဆက်သွယ် ပြောနေတာပါ”

“နယ်စပ်ကို ရောက်အောင် ဘယ်လောက် ဝေးသေးသလဲ”

ခရိတ်က အမဲသားဘူးမှ အသားကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေရာမှ လှမ်းမေးလိုက် သည်။

“မိုင်လေးဆယ်သာသာလောက် ရှိပါမယ်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ပြန်ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ အသံမြည်လာသဖြင့် နီဘောဘီလည်း ချက်ချင်းပင် ဂရုစိုက် နားထောင်ပြီးနောက် ခရိတ်အား ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီက ရှေ့ကို ဆက်သွားလို့ မိုင်အနည်းငယ်ရောက်ရင် တတိယ တပ်မဟာနဲ့ တပ်ဖွဲ့တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ သူတို့ဟာ အင်ပန်ဒီနို သာသနာပြု မစ်ရှင်တည်ရာမှာ ရောက်နေတယ်။ သူတို့တူဝန်က အဲဒီဒေသမှာရှိတဲ့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားသူပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တိုက်ခိုက်ရှင်းလင်းဖို့ပါပဲ။ အခု သူတို့တာဝန် ပြီးဆုံးပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘက်ကို ဦးတည်လာချင်လည်း လာလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အထူး သတိထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဒီကားဟာ လမ်းပေါ်က လုံးဝမမြင်နိုင်ဘဲ အခြေအနေ ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်ဦး”

ခရိတ်က ပြောပြီး ဆယ်လီကိုလည်း-

“ဟေ့... ဆယ်လီ၊ မီးစမိနမရှိအောင် ငြိမ်းလိုက်ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား-

“ကျုပ် လမ်းမပေါ် တက်ကြည့်တဲ့အခါ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အကာအကွယ်
ပေးနိုင်အောင် ကာဗာ ယူထားပေးပါ” ဟု ပြောကာ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
အောက်ယူ၍ လမ်းမဘက်သို့ လျှောက်ထွက် သွားလေသည်။

လမ်းမဘက်မှနေ၍ သူတို့၏ လင်းရိုဗာရပ်ထားရာနေရာသို့ ရုတ်တရက်
ပြန်နိုင်သလောဟု စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မော်
တော်ကား အင်ဂျင်စက်သံများ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရလေသည်။

ခရိတ်လည်း ချက်ချင်းပင် လင်းရိုဗာကားရှိရာသို့ ပြန်ပြေး၍ ကက်ပတိန်
ဘော့အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မစွတာခရိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကားနောက်က
သေနတ်ချိတ်တံစင်မှာ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားမှာ ဘာလက်နက်မှ မရှိမှ
ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို ဖမ်းဆီးလာတာနဲ့ တူမယ်။ အစိုးရတပ်တွေ ဒီဘက်လာပြီး
ကက်ပတိန်တို့ရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခံတိုက်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
အကြောင့် ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ လိမ်ညာလိုမိပြီး ပြောမှ ဖြစ်မယ်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီကပြောလျှင် ခရိတ်လည်း မတတ်သာဘဲ ရိုင်ဖယ်သေနတ်
ထဲ လင်းရိုဗာ ကားနောက်ပိုင်း သေနတ်ချိတ်စင်တွင် ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ရသည်။
ထိုအခါတွင်ကား လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသည့်အတွက် အားငယ်သလို စိုးရိမ်သလို
ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန် မော်တော်ကားစက်သံများ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည့်အပြင် စစ်သား
သံပြိုင်သီချင်း အော်ဆိုသံကိုပါ ကြားရလေသည်။

“အဲဒါ တတိယ တပ်မဟာရဲ့ ကြွေးကြော်သံ သီချင်းပဲဗျ။ ရှိနာဘာသာစကားနဲ့
ဒီသီချင်းရဲ့ နာမည်ကတော့ မိုးသက်လေနှင့်လို့ ခေါ်တယ်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ရှင်းပြလေသည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့က ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက သီချင်း၏ မယ်လိုဒီ (ဂီတသံစဉ်)ကို ခပ်
တိုတို ညည်းဆိုပြလေသည်။

ရှိနာဘာသာဖြင့် ရေးစပ်သီကုံးထားသော ထိုသီချင်းစာသားများ အဓိပ္ပာယ်မှာ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“.....နိုင်ငံတစ်ခု မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သော် မိုးသက်လေတို့သည် မြူး
ချွတ်ကုန်၏။

ကျွဲ၊ နွားတိရစ္ဆာန်များ ရာသီဥတုခြောက်သွေ့၍ အငတ်ဘေးနှင့် ကြုံသော်
သက်လေနှင့်တို့က ကူညီအားပေးကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးသက်လေနှင့်များတည်း။

မိုးကို ဖန်တီးသူကား ကျွန်ုပ်တို့တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံကို အကျိုးပြုသည့် မိုးသက်လေနှင့်များပင်တည်း။”

သီချင်းမှ ရှိနာဘာသာစကားလုံးများကို ကက်ပတိန် နီဘောဘီက အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆို ရှင်းလင်းပြလေသည်။

လမ်းမပေါ်မှ စစ်ကားကြီးများ၏ စက်သံသည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာကာ သီချင်းဆိုသံကိုလည်း ကြည်လင်ပီသစွာ ကြားနေရပြီ ဖြစ်သည်။

မကြာမီ စစ်ကားကြီးများ တန်းစီလျက် ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို မြင်ရလေသည်။ နောက်ဆုံး စစ်ကားပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လာသူ အရာရှိတစ်ဦးမှာ တတိယတပ်မဟာ၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော အနီရောင် သံပရာခွံ ဦးထုပ်ပျော ဆောင်းထားလေသည်။ ထိုလူသည် ကားပေါ် ထိုင်လိုက်လာရင်း လမ်းဘေး၌ ချုံများ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ဖုံးအုပ်ထားသည့် လင်းရိဗာကားဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး လှမ်းကြည့်နေပုံရသဖြင့် ခရီးသည်သည် ရင်ထဲ၌ ဖိုလှိုက်သွားမိသည်။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ထိုအရာရှိသည် လင်းရိဗာကားကို မမြင်သဖြင့် ကားကို လုံးဝမရပ်ခိုင်းချေ။ ကျွန်ကားအားလုံးသည်လည်း လမ်းမကြီးအတိုင်း ဖြတ်ကျော်မောင်းထွက်သွားကြလေသည်။

“ဒါနဲ့တင် မပြီးသေးဘူးခင်ဗျ။ နောက်ထပ် အလားတူ စစ်ကားကြီးတွေ (ကွန်ဗျူင်) တန်းစီလာတာကို တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အထူးရေးစိုက်ပြီး သတိနဲ့ သွားကြမှ ဖြစ်မယ်။”

ပြောပြောဆိုဆို ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် လင်းရိဗာကားကို စက်နဲ့လှည့် လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်မောင်းတက်လေသည်။ ထိုနောက် စစ်ကားများသွားရာဘက် မဟုတ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းထွက်သွားသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် မောင်းသွားပြီးနောက် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် လင်းရိဗာကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ သူသည် ရှေ့တည့်တည့် ကောင်းကင်၌ မော့ကြည့်နေရင်း-

“မီးခိုးတွေ တက်လာတာ မြင်ရတယ်။ မစွဆယ်လီ ခင်ဗျား ကင်မရာကို အဆင့်သင့်ထုတ်ပြီး ရိုက်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့။ တတိယတပ်မဟာက ခင်ဗျားဇာတိကို ရိုက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ရှခင်းတွေ ဖန်တီးနေပြီနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားကြရင်း အင်ပန်ဒီနို သာသနာပြု မစ်ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးကျေးရွာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိကြရာ ခရီးသည်လည်း အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရွာပြင်ဘက်၌ ပြောင်းခင်းများရှိရာ ပြောင်းပင်များ ခြောက်သွေ့နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပြောင်းခင်းများတွင် အလုပ်လုပ်သူ အမျိုးသမီးများရှိရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး သေနတ်ထိမှန်ပြီး လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအမျိုး

သို့မဟုတ် နိဗ္ဗိဒ္ဓိအရွယ်ကလေးငယ်တစ်ဦးကိုလည်း ရက်ရက်စက်စက် လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်
ထားလေသည်။

အလောင်းပေါ်တွင် အုံနေသော ယင်ကောင်များသည် သူတို့၏ မော်တော်ကား
အသံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်ပျံ့ပြေးကြပြီး ခေတ္တကြာမှ ပျံ့ဆင်း အုံမြဲအုံနေကြလေ
သည်။

မည်သူကမှ စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေကြစဉ် ဆယ်လီသည် သူမ၏
ထင်မရာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဆယ်လီမြင်ရသော ရှုခင်းကြောင့် စိတ်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားကာ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော ဖြစ်နေရာသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် အခြားအမျိုးသမီးများ မရှုမလှ သေဆုံးနေသည်ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။

မော်တော်ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်မောင်းသွားသောအခါ ကျေးရွာရှိ
ဆက်ငယ်မိုးတဲ ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည့်အနက် အားလုံးလိုလို မီးလောင်နေသည်ကို တွေ့
မြင်ရသည်။ အချို့အမျိုးသမီးများအား ပစ်သတ်ပြီးမှ အလောင်းကို မီးပုံထဲသို့ ပစ်သွင်း
ထားလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်လျှင် ခရိတ်သည် စိတ်ထိခိုက်ရုံမက အော့နုလုံးနာကာ
အနံ့ရင်သလိုပင် ဖြစ်လာ၍ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ရသည်။

“ကားရပ်လိုက်ပါရှင်”

ဆယ်လီက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ရာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး-

“ဒီမှာ ရပ်ရင် အန္တရာယ် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”ဟု ပြန်ပြောရင်း ကားကို
အပြန်ဖြည်းဖြည်း ဆက်မောင်းသွားလေသည်။

“ကားကို ရပ်လိုက်ပါရှင်”

ဆယ်လီက ထပ်မံ၍ ပြောလိုက်တော့မှ ကားရပ်သွားတော့သည်။
သူမသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး မြင်ရသော ရှုခင်းကို ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ပုံပြီး

တစ်ပုံ ရိုက်ကူးလေသည်။ ပုံပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရိုက်သဖြင့် ဖလင်တစ်လိပ်ကုန်လျှင်
ချောက်တစ်လိပ် ထည့်၍ အဆက်မပြတ် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွားမှ တော်မယ် ခင်ဗျ”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ပြောသော်လည်း ဆယ်လီက ခေါင်းခါပြလျက်-
“နေပါဦးရှင်”ဟုဆိုကာ ဓာတ်ပုံတွေ ဆက်ရိုက်ကူးရင်း မီးလောင်နေသော

ထိထစ်တဲ၏ နောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေရင်း လူအသားကို မီးလောင်
ကျွမ်းသည့်အနံ့ ရလေရာ ပို၍ပင် စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားမိလေသည်။

ခဏမျှကြာလျှင် တဲ၏ နောက်ဘက်ဆီမှ ဆယ်လီ၏ ထိတ်လန့်တကြား
ဟစ်အော်လိုက်သံကြားရသဖြင့် ခရိတ်နှင့် ကက်ပတိန် နီဘောဘီတို့လည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်
ကိုယ်စီကိုင်လျက် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ တဲ၏ နောက်ဘက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြ
လေသည်။

ဆယ်လီသည် ကင်မရာကိုပင် ကောင်းစွာ မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ မြင်ရသည့်
မြင်ကွင်းကို အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေရှာလေသည်။

ခရိတ်နှင့် နီဘောဘီတို့လည်း သူမကြည့်ရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
အလွန်အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားမိကြလေသည်။

ဆယ်လီ၏ ခြေရင်းမှ မလှမ်းမကမ်းတွင် တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး
လဲကျနေရာ အဝတ်အစားမရှိဘဲ ဗလာကျင်းနေရာ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်ရခြင်း
အားဖြင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလေသည်။

သူမသည် ဒဏ်ရာရနေသော်လည်း အသက်မသေသေးသဖြင့် မီးပုံထဲမှ
ကြီးစားတွားသွားကာ ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာဟန် တူသည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို
မီးလောင်သည့် ဒဏ်ရာများ ပြည့်နှက်နေလင့်ကစား အသက်ရှင်လျက် ရှိနေခြင်း
အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အမျိုးသမီးသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သော်လည်း
အသံလုံးဝ ထွက်မလာချေ။ သူမသည် ပြင်းစွာဝေဒနာ ခံစားနေရကြောင်း ထင်ရှား
ပေသည်။

“မစ္စဆယ်လီ၊ ခင်ဗျား လင်းရိုဗာကားပေါ် ပြန်သွားထိုင်နေလိုက်ပါ။ ဒီအမျိုး
သမီးရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ ကူညီလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သည်။
ဆယ်လီသည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်ပြီး ရပ်နေရာ ခရိတ်က

သူမ၏ ပခုံးကို အသာယုယစွာကိုင်လျက် မော်တော်ကားဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။
ခရိတ်သည် လျှောက်သွားရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မသေမရှင်ဖြစ်

သော တိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီးအနီးတွင် ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကက်ပတိန်
နီဘောဘီကို မြင်ရလေသည်။

သူသည် မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် အမျိုးသမီးအား ချိန်ရွယ်ထားပြီး
မျက်နှာကတော့ ပြင်းစွာ စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားနေသည့်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။
အမျိုးသမီး၏ ဝေဒနာခံစားနေရခြင်းကို မည်သို့မှ ကူညီကယ်ဆယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်
အတူတူ သေနတ်ကျည်ဆန်ပစ်ခတ်လျက် ဝေဒနာကို အဆုံးသတ်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်း
နေပုံရလေသည်။

ခရိတ်လည်း ဆယ်လီအားတွဲ၍ ကားဆီသို့ ဆက်ခေါ်သွားလေသည်။ မကြာမီ
 နှိုင်းခနဲ သေနတ်ပစ်သံတစ်ချက် ကြားရလေသည်။
 လင်းရိုဗာကားဆီသို့ ရောက်သောအခါ ဆယ်လီသည် ကား၏ တံခါးပေါင်
 နှိုင်းပြီး ခေတ္တရပ်နေရာမှ မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ အန်ချလိုက်လေတော့သည်။
 ခရိတ်က ကားပေါ်မှ အရက်ပုလင်း လက်ကျန်ကိုယူ၍ ဆယ်လီအား တိုက်
 နေစဉ် ကက်ပတိန် နီဘောဘီ ပြန်ရောက်လာလေသည်။
 သူသည် ဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် သူတို့သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်ခဲ့ကြလေသည်။
 သာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်း၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အဆောက်အအုံအနီးမှ
 သူတို့ ဖြတ်သွားကြစဉ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းငယ်သည် မီးလောင်ကျွမ်းနေရာမှ ခေါင်မိုး
 အနံ့လုံး ဖြိုလဲပြုတ်ကျသွားလေသည်။
 မီးတောက်မီးလျှံကြီးများသည် ပို၍ ကြီးမားလာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

အခန်း (၂၃)

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် လင်းရိုဗာကားပေါ်မှ ဆက်သွယ်ရေးရေဒီယိုစက်ကို အသုံး
 မပြုလျက် တတိယတပ်မဟာ၏ တပ်ဖွဲ့အသီးသီး ရှိနေသည့် နေရာများကို စုံစမ်းကြည့်ရင်း
 ကားကို မောင်းသွားလေသည်။
 တပ်ဖွဲ့အသီးသီးက သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပို့ အစီရင်ခံချက်များကိုလည်း
 ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ကြားဖြတ်နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် အခြေအနေတို့ကို သိရ
 လေသည်။
 သူသည် ရေဒီယိုမှ သတင်းပို့ချက်များကို နားထောင်ရင်း တတိယ တပ်မဟာ၏
 သူနှစ် (တပ်ဖွဲ့)များရှိရာ နေရာများကို မြေပုံပေါ်တွင် မှတ်သားထားလိုက်သည်။
 သူတို့ ယခုသွားနေသည့် လမ်းတွင်လည်း တပ်များရှိနေသဖြင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်
 တစ်ကြိမ်မှဆင်း၍ တောထဲဖြတ်လမ်းများ ရှာဖွေကာ ရှောင်တိမ်းပြီး မောင်းရလေသည်။
 ယင်းသို့ တပ်များကို ရှောင်တိမ်းမောင်းသွားရင်း မာဏာဘယ်လီ လူမျိုးတို့
 အထိုင်ရာ ကျေးရွာနှစ်ရွာကို ဖြတ်သွားရလေရာ ထိုရွာများတွင်လည်း တတိယတပ်မဟာမှ
 အသားများ ရမ်းကားနှိပ်စက်သွားသည့် လက္ခဏာများ ကြေကွဲဖွယ်ရာ တွေ့ရလေသည်။
 ရဲဖန်ရဲခါ သူတို့သည် ကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး ရန်သူတပ်များ အခြေအနေကို
 အစစ်အတိကျကြည့်ကြသည်။ ခရိတ်သည် ကား၏ အင်ဂျင်စက်ဖုံးပေါ် တက်ရပ်ပြီး

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ အရပ်လေးမျက်နှာစလုံး၌ ကောင်းကင်သို့ မီးခိုးများ တလူလူ တက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သားများက မာတာဘယ်လီကျေးရွာများအား မီးတင်ရှို့ရာမှ မီးခိုးများ တက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆက်လက်သွားကြရင်း ကာလာဟာရီ သဲကန္တာရအစပ်နှင့် နီးလာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းသည် တစ်မျိုးပြောင်းလဲလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မြေပြန့် ဖြစ်လာပြီး သစ်ပင်တောအုပ်များ တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလာကာ သစ်ပင်များကလည်း စိုပြည်ထွားကျိုင်းခြင်း မရှိ။

ရာသီဥတု ခြောက်သွေ့ပူပြင်းသော ဒေသဖြစ်၍ သစ်ပင်များမှာ အကိုင်းအခက် အရွက်များ ဝေဆာခြင်းမရှိတော့ဘဲ အရေအတွက်အားဖြင့်လည်း အလွန်နည်းပါးလာလေသည်။

ဤဒေသကား လူသားတို့အသက်ရှင် ရပ်တည်ရေးအတွက် အလွန်ခက်ခဲသည် နေရာမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ခရိတ်တို့သည် အနောက်စူးစူးသို့ ဆက်လက်၍ မောင်းသွားကြလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း နေမြင့်လာပြီး အပူရှိန်လည်း ပြင်းထန်လာသည်။ မနားဘဲ ဆက်လက်သွားကြရင်း မွန်းတည့်ချိန်ပင် ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခရီးမတွင်လှည့် နံနက် အရက်တက်ချိန်မှ ယခုထိ မိုင်သုံးဆယ်ခန့်သာ ခရီးပေါက်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာမှ နယ်စပ်သို့ရောက်ရန် နောက်ထပ် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့် သွားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်၊ ဆယ်လီနှင့် ကက်ပတိန် နီဘောဘီတို့ သုံးဦးစလုံး အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် လျက် ရှိကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့သည် လမ်းတစ်နေရာတွင် ခေတ္တရပ်နားလိုက်ကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ လက်ဖက်ရည်တစ်အိုး ကျိုနေစဉ် ဆယ်လီက သစ်ပင်ချုံပုတ်များ အတွင်းသို့ တပိုတပါးသွားရန် ဝင်သွားလေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ရေဒီယိုစက်ရှေ့တွင်ထိုင်လျက် တတိယတပ်မဟာ၏ တပ်စွဲ အသီးသီးက ဋ္ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ် သတင်းပို့ချက်များကို နားထောင်နေလေသည်။

အတန်ကြာအောင် နားထောင်ကြည့်ပြီးနောက် အကြောင်းမထူးသဖြင့် သူသည် ရေဒီယိုစက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ခရိတ်အား လှမ်းစကားပြောလေသည်။

“ရှေ့မှာတော့ ကျေးရွာမရှိတော့ဘူးဗျ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် နယ်စပ်ဘက်ကို ဒီနားထိအောင် မရောက်ဖူးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရှေ့လျှောက် ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာလို့ မျှော်လင့်ရမှန်းတောင် မသိဘူး ခင်ဗျ”

ကက်ပတိန်နီဘောဘီ၏ စကားအဆုံးတွင် ခရိတ်ကလည်း သူ၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ တစ်ချိန်က (အရင်းအစီးရ လက်ထက်က) တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ
 ကာကွယ်ရေးဌာနမှာ အမှုထမ်းလုပ်ခဲ့ဖူးတော့ တွန့်ဂါတာနဲ့အတူ ဒီအရပ်မှာလာပြီး
 အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါ ၁၉၇၂ ခုနှစ်လောက်ကပါ။ တစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ဟာ
 ခြင်္သေ့ရိုင်းအုပ် တစ်အုပ်လိုက်ရင်း နယ်စပ်ဘက် မိုင်တစ်ရာကျော်လောက်ထိအောင်
 ချီကန်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခြင်္သေ့ရိုင်းတွေက ကျွဲ၊ နွားတိရစ္ဆာန်တွေ လိုက်ဆွဲယူ သတ်ဖြတ်နေလို့
 ကျုပ်တို့က လိုက်လာကြတာပဲ။ နယ်စပ်ဒေသက နယ်မြေက အခြေအနေ တော်တော်
 နီးတယ်။ ရေက အလွန်ရှားတယ်။ ပြီးတော့”

ခရိတ်က ပြော၍မဆုံးသေးမီ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ရုတ်တရက် လက်
 ခြောက်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ရေဒီယိုစက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က
 ဆက်သွယ်စကားပြောသံ တွက်ပေါ်လာသဖြင့် ခရိတ်အား တိတ်တိတ်နေရန် အချက်
 ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေဒီယိုစက်မှစကားပြောနေသူ၏ အသံမှာ ဩဇာအာဏာရှိသူတစ်ဦး၏ အသံ
 ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကျန်တပ်ဖွဲ့ များအား အရေးကြီး
 သော သတင်းပို့ချက်ရှိသဖြင့် မိမိတို့၏ ဆက်သွယ်အသံလွှင့်ချက်များ ရပ်ဆိုင်းရန်
 အမိန့်ပေးနေပုံ ရလေသည်။

ကက်ပတိန်နီဘောဘီသည် ထိုအသံကို ကြားကြားချင်း အထူးဂရုစိုက် နားထောင်
 နေရာက ခရိတ်က-

“ဘာလဲဗျ”ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ပြန်မဖြေဘဲ လက်ပြ၍သာ အချက်ပေးလိုက်ပြီး
 ရေဒီယိုစက်မှ အသံကိုသာ ဂရုစိုက်နားထောင်နေလေသည်။

တစ်ဖက်မှ ပြောနေသူသည် ရှိနာဘာသာစကားဖြင့် ပြောနေသောကြောင့်
 ခရိတ်က နားမလည်ချေ။

အသံလွှင့်ချက် ပြီးဆုံးသွားတော့မှသာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ခရိတ်ကို
 ဖြည့်ပြလေသည်။

“တတိယ တပ်မဟာရဲ့ ကင်းလှည့်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော်
 အာပစ်ခဲတဲ့ စစ်သားသုံးယောက်ကို ရှာတွေ့သွားပြီ။ အခု ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက
 ချွန်စ်(တပ်ဖွဲ့)အားလုံးကို အရေးပေါ် အမိန့်ပေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ဖမ်းမိဖို့
 အရေးကိုသာ ထိပ်တန်း ဦးစားပေးပြီး လိုက်ရှာ ဖမ်းရမယ်လို့ ညွှန်ကြားလိုက်ခြင်းပဲ။
 အတင်းကင်းကနေပြီးလိုက်ရှာဖို့ စစ်လေယာဉ်နှစ်စင်းကိုလည်း ဒီဘက်ဒေသကို လွှတ်
 အားလိုက်ပြီလို့လည်း ဆိုတယ်။ အချိန်မရွေး လေယာဉ်တွေ ဒီနေရာကို ရောက်လာနိုင်
 ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာဟာ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိမယ့်နေရာကို အတော်
 ခဏကြိုကျ ခန့်မှန်းပြီးတော့ တပ်ဖွဲ့တွေအားလုံး ဒီဘက်ကို ဝိုင်းလာကြဖို့လည်း

ညွှန်ကြားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မီးရထားလမ်းတောင်ဘက်က တစ်ဆင့် နယ်စပ်ကို ပြေးကြလိမ့်မယ်လို့လည်း တွက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်သွားနေတဲ့ လမ်းကို ပိတ်ဆို့ဖမ်းဖို့အတွက် တပ်စုနှစ်စုကိုလည်း ချက်ချင်းသွားပြီး လမ်းပိတ်နေကြတော့လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ ခင်ဗျ။ ဒီစစ်ဆင်ရေးက လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ စကားဝှက်အဖြစ် ကျားသစ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ တတိယ တပ်မဟာ တပ်ဖွဲ့တွေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို မမေးမမြန်းဘဲ အသေပစ်သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒီလို ကျားသစ် အမိန့်မျိုးဟာ အခုအခါမှာ အလွန်အသုံးပြုခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ စိတ်အားငယ်စရာပါပဲ မစ္စတာ ခရိတ်”

ဤတွင် ခရိတ်သည် မြေပုံကို လျင်မြန်စွာယူ၍ ဖြန့်ကြည့်လေသည်။
ဆယ်လီနှင့် ကက်ပတိန် နီဘောဘီတို့လည်း ဘေးမှနေ၍ မြေပုံကို ဝိုင်းကြည့် နေကြစဉ် ခရိတ်က မြေပုံတစ်နေရာသို့ လက်ဖြင့် ထောက်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အခုရောက်နေတာက ဒီနေရာပဲ။ ဒီက ဆက်သွားဖို့ရာ အနောက် မြောက်ဘက်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက လွတ်လိုက်တဲ့ ပလမ်းထရီးဘက်က တပ်စုဟာ ကျုပ်တို့ရှေ့က လမ်းပိတ်စောင့်နေဖို့ များတယ်။ နောက်တပ်စုတစ်စုက ကျုပ်တို့နောက်က လိုက်လာပြီး နှစ်ဖက် ညှပ်ပိတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ခရိတ်၏ စကားကို ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့က အထူးသတိထားပြီး ရှာကြည့်နေမှာ သေချာပါတယ်။ စောစောကလို့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းဘေးမှာ အသာပုန်းနေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကားပေါ်မှ ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုစက်က အသက်ဝင်ကာ အသံမြည်လာပြန် သဖြင့် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ကပျာကယာ ပြေးသွားလေသည်။ ရေဒီယိုမှ ရိုရာ ဘာသာဖြင့်ပြောသံကို နားထောင်နေရင်း သူ၏ မျက်နှာသည် ပို၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ သည့်ဟန် ဖြစ်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်နေတဲ့ တပ်ဖွဲ့ဟာ လင်းရီဇာကားဘီးရာတွေ ကို တွေ့သွားပြီ။ အခု သူတို့ကားဘီးရာကို ခြေရာခံလိုက်လာတာ သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ ဒါ့အပြင် သူတို့က ရှေ့က ပိတ်စောင့်နေတဲ့ တပ်စုကိုလည်း ရေဒီယိုနဲ့ ဆက်သွယ် အကြောင်းကြားလိုက်ကြပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ နှစ်ဖက် ညှပ်ပိတ်မိနေပြီ။ ကျွန်တော်တော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး မစ္စတာ ခရိတ်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်”

ကက်ပတိန်နီဘောဘီက အကူအညီတောင်းသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောလေရာ ခရိတ်လည်း ချက်ချင်းပင် ခေါင်းဆောင် (တပ်မှူး)သဖွယ် တာဝန်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီလမ်း ကန့်လန့်ဖြတ် ဘေးထွက်ပြီး
အိမ်ကို သွားကြမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သွားရမယ့်လမ်းက အလွန်ကြမ်းတယ် ခင်ဗျ။ လမ်းရယ်လို့
ပြောပြင် ပြင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကားမောင်းဖို့တောင် အလွန်ခက်ပါလိမ့်မယ်”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ကန့်ကွက်သလို ပြောသော်လည်း ခရိတ်က လက်
ဆက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကားကိုသာ မောင်းစမ်းပါ။ စပယ်ရှယ် ဂီယာကို အသုံးပြုပြီးမောင်း။
ကားက ကားခေါင်မိုးပေါ်က ထိုင်လိုက်ပြီး လမ်းညွှန်ပြသွားမယ်။ ဆယ်လီက ကားရဲ့
အစွမ်းမှာ ပြောင်းထိုင်လိုက်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်
လွယ်ကူကူ ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကက်ပတိန် နီဘောဘီထံမှ အရှေ့အနောက်
ဘက်သို့ မြောက်ကြည့်သော ကွန်ပါတစ်ခုကိုပါ ယူကြည့်ပြီး ဆက်လက်လမ်းညွှန်လေသည်။

“ကောင်းပြီ ညာဘက်ကို ကွေ့လိုက်၊ ပြီးရင် အဲဒီလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်သာ
မောင်းပေတော့”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီကလည်း ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လင်းရိုဗာကို ထိန်းမောင်း
သွားလေသည်။ လမ်းက ကြမ်းသော်လည်း လင်းရိုဗာအနေဖြင့် မောင်း၍ဖြစ်သောကြောင့်
အစွမ်းရရှိလျှင် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းဖြင့် မောင်းနိုင်လေရာ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည့်
အင်္ဂါ (ထရပ်ကား)ကြီးများက မီအောင် လိုက်မောင်းရန် လွယ်ကူမည် မဟုတ်ဟုလည်း
သူတို့မိကြသည်။

ခရိတ်ကလည်း ကားခေါင်မိုးပေါ်မှနေ၍ မြေပုံနှင့် ကွန်ပါတီကို ကြည့်ရင်း
ကက်ပတိန်နီဘောဘီအား လိုအပ်သလို ညွှန်ကြားကာ အချို့နေရာများတွင် ခြေရာခံလိုက်
မိမိ ခက်အောင် ကွေ့ကောက် မောင်းခိုင်းလေသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသွားမိလျှင် နယ်စပ်သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍
သူတို့သုံးဦးစလုံး အားတက်မိကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ပင်ကိုစရိုက်အားဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် နီးကပ်လာလျှင်
ကြောက်စိတ်ထက် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်လိုသည့် ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ကာ စိန်ခေါ်သလို
မိမိဖြစ်တတ်လေရာ ယခုတစ်ဖန် ယင်းစိတ်ဓာတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အတန်ကြာကြာ သွားမိသော် ခရိတ်သည် နောက်ပြန်ကြည့်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း၌
အိမ်ထောင်းထောင်း ထနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“နောက်ကလိုက်လာတဲ့ တပ်တစ်တပ်ကိုတော့ မြင်ရပြီဟေ့။ အခုဆိုရင်
ကျုပ်တို့နောက် ငါးမိုင်လောက် အကွာမှာ ရောက်နေတယ်”

ဤသို့ နီဘောဘီအား လှမ်းပြောရင်း နောက်သို့ဆက်လက် ကြည့်နေလေသည်။ အမှန်တော့ သူသည် ကား၏ ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်၍ ကက်ပတိန်နီဘောဘီအား ညွှန်ကြားရမည် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား သူတို့၏ ကားမောင်းနေသည့် လမ်းတည့်တည့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ခြတောင်ပိုများရှိရာ ဝက်ဝံများက ခြတောင်ပိုများကို တူးယက် စားသောက်ခြင်းကြောင့် မြေကြီးတွင် ချိုင့်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ကားမောင်းသူ ကက်ပတိန် နီဘောဘီအနေဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်တွင် မြက်ပင်တည့်ကြီးများ ရှိနေသောကြောင့် ချိုင့်ကြီးရှိနေသည်ကို မမြင်ရချေ။

ထို့ကြောင့် လင်းရိုဇာကားသည် တစ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းဖြင့် သွားနေရာမှ ချိုင့်ကြီးထဲသို့ ကျသွားကာ ရပ်သွားလေသည်။

ယင်းအရှိန်ကြောင့် ခရိတ်သည် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ မြေကြီးပေါ်သို့ လွင့်တော်မူသွားကာ ရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင်ဘဲ လဲနေလေသည်။

မြေကြီးပေါ်ကျရာတွင် မျက်နှာတစ်ခြမ်း၊ ခူးဆစ်၊ တံတောင်ဆစ်များ မြေကြီးအောက်တိုက်မိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ပြင်းစွာ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကိုလည်း ခံစားရသည်။ မျက်နှာနှင့်မြေကြီး ရိုက်မိသည့်အရှိန်ကြောင့် သွားတွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်ပြီလောဟုပင် ထင်ရသည်။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာ သွားတစ်ချောင်းမှ မကျိုးသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။ သူ၏ ခြေတုသည်လည်း ပြုတ်ထွက်မသွားသဖြင့် ခရိတ်သည် ကြိုးစား၍ မတ်တတ် ထလိုက်သည်။

သူသည် လင်းရိုဇာကားဆီသို့ သွားပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ကား၏ ရှေ့မှန်ကွဲအက်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ဆယ်လီမှာ ဦးခေါင်းနှင့် ကားမှန် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိသောကြောင့် မျက်နှာအပေါ်နားတွင် ပူးရောင်နေလေသည်။ သို့သော် သတိမမေ့ဘဲရှိနေ၍ တော်သေးသည်ဆိုရပေမည်။

“ဟင်... ဆယ်လီ၊ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဒဏ်ရာက သိပ်ပြင်းသလား” ခရိတ်က မေးလိုက်လျှင် ဆယ်လီမော့ ဦးခေါင်းနှင့် မှန်ဆောင့်မိသည့်အကြောင့် မူးမိုက်နေရာမှ ကြိုးစား၍ “သိပ်မပြင်းပါဘူး။ ရှင့်မျက်နှာမှာလည်း ဘေးတွေနဲ့ပါလား” ဟု ခရိတ်ကို ကြည့်ရင်း ပြောရှာသည်။

“ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မြေကြီးနဲ့မျက်နှာဆောင့်မိလို့ နည်းနည်း ပွန်းပဲ့သွားတာပါပဲ”

ခရိတ်က ပြောရင်း ကားမောင်းသူ ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ မျက်နှာတွင် သွေးများ ရဲနေသည်။ မော်တော်ကား
အပိုင်နှင့် ပါးစပ်ဆောင်မိသဖြင့် သွားတစ်ချောင်းကျိုးကာ သွေးတွေ
ထွက်နေသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သွေးများကို သုတ်နေလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ကားပေါ်မှ တွဲချပေးလိုက်ပြီးနောက် ကက်ပတိန်
အား-

“ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ် မောင်းကြည့်စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
ကက်ပတိန် နီဘောဘီလည်း လင်းရီဇာကားကို စက်နှိုး၍ ကြိုးစားမောင်းကြည့်
ကြည့်ကာလျှင် စက်နှိုးလာသော်လည်း ဂီယာထိုးပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ကြည့်သောအခါ
ကားများ လည်ပတ်လျက် ကားက မရွေ့ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ကားဘီးများ မြေကြီးထဲ ကျုံ့ဝင်ပြီး နစ်နေ၍ ကားမထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။
ခရိတ်လည်း တစ်မျိုးတစ်ပုံကြံမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ကက်ပတိန်

အား-

“စက်ကို ရပ်လိုက်တော့ ကားဘီးတွေကို နစ်နေတာ ကြွတက်လာအောင်
မောင်းလိုဖြစ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘီးများ ကျွဲနစ်နေသည်ကို တူးဆွရန် ကိရိယာ တန်ဆာပလာဟူ၍ ဘာမှ
မရှိသဖြင့် ကားဘီးဖြုတ်လျှင် ထောက်သည့်ဂျိုက်ဖြင့် တူးကြည့်သော်လည်း မရချေ။
နောက်ဆုံးတွင် ဆယ်လီကို ကားပေါ်တက်ထိုင်စေပြီး ခရိတ်နှင့် နီဘောဘီတို့
အောက် အင်အားဖြင့် ကားနောက်ပိုင်းကို အထူးအားစိုက်ကြိုးစားလျက် မထားပြီး
ဆယ်လီအား မောင်းထွက်စေလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ရေဒီယိုစက်မှ သတင်းပို့ချက်များ ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့်
ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ပြေးနားထောင်ပြီး-

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမက ခွဲထွက်ခဲ့တဲ့နေရာကို သူတို့ တွေ့သွားပြီ” ဟု
ပြောရာ ခရိတ်သည် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိပြန်သည်။

သို့သော် စိတ်ပျက်နေ၍မပြီး။ ဆက်ကြိုးစားမှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသဖြင့် နှစ်
သက်သား ကားကို ကြိုးစားမလျက် ဆယ်လီအား စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းထွက်ခိုင်း
ကြည့်ရာ ကံအားလျော်စွာ ကားဘီးများကြွတက်လာပြီး မြေမာပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

ဤတွင် နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ဆယ်လီကို မောင်းထွက်ခိုင်း
လေသည်။

ထိုအချိန်၌ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသော စစ်ကားတစ်စီးသည် အတော်ပင်
နီးလာပြီ ဖြစ်သည်။ တိုယိုတာ အမျိုးအစား ငါးတန်ကားကြီးတစ်စီး ဖြစ်ကြောင်းကိုပင်
သိမြင်ရလေသည်။ ကား၏ရှေ့ပိုင်း အမိုးပေါ်တွင် စက်သေနတ်တစ်လက် တပ်ဆင်
ထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

“ဟေ့... ဆယ်လီ ကားရဲ့ လီဇာကို အဆုံးနင်းပြီး အမြန်ဆုံး မောင်းစမ်းပါကွ”
ခရိတ်က ရန်သူနီးလာ၍ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ပြီး ဆယ်လီအား အတင်းမောင်းနှင်
လေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ကားနောက်မှ ငါးတန် (ထရပ်)ကားကြီးက အင်ဂျင်
စက် ပိုမိုအားကောင်းလာသဖြင့် သူတို့အား မလွဲမသွေ မီလာတော့မည်ဟု အလွန်
စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာသည့် စစ်ကားသည် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။
ယခုအချိန်အထိ စက်သေနတ်ပစ်သံ မကြားရသေး။ သို့သော် အချိန်မရွေး စက်သေနတ်
ကျည်ဆန်တွေ မိုးရွာသလို တရကြမ်း လာတော့မည်ဟု တွက်မိသဖြင့် ခရိတ်သည်
ဆယ်လီအား-

“လက်ဝဲဘက်ကို ကွေ့မောင်းစမ်း”ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်မှ လိုက်လာသည့် စစ်ကားမှ စက်သေနတ် တောင်
ပစ်ခတ်လေရာ ခရိတ်၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ဆယ်လီက ကားကို လက်ဝဲဘက်သို့
ကွေ့မောင်းလိုက်၍သာ ကျည်ဆန်များ လွဲချော်သွားလေသည်။

“ရှင်တို့က ပြန်ပစ်ပါလား”

ဆယ်လီက ကားမောင်းနေရင်း ပြောရာ ခရိတ်က-

“ဒီမှာ ငါက အမိန့်ပေးနေတာကွ။ မင်းက ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းစမ်းသွား”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နောက်မှ ထရပ်ကားကြီးသည် သိပ်မဝေးလှတော့ချေ။ နောက်တစ်ချိန် စက်
သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤတွင်လည်း ကျည်ဆန်များသည် ပေတစ်ရာခန့်
ကွာလျက် လွဲချော်သွားပြန်သည်။

ဆယ်လီက လင်းရီဗာကားကို တည့်တည့်မမောင်းဘဲ ကွေ့ကောက်မောင်း
နေသဖြင့် စစ်ကားပေါ်မှ စက်သေနတ်သမားများသည် ကောင်းစွာ ချိန်မပစ်နိုင်သေး
ကြောင့် ကျည်ဆန်များ လွဲချော်ကုန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် သူတို့၏ လင်းရီဗာကားနောက်မှ ဖုန်တထောင်းထောင်းထသွား
စက်သေနတ်သမားများအနေဖြင့် ချိန်ဆပစ်ခတ်ရန် ခက်နေလေသည်။

သို့သော် အင်ဂျင်စက်အားကောင်းသော စစ်ကားကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း
နီးသည်ထက် နီးလာလေသည်။

မကြာမီ ရှေ့လှမ်းလှမ်း၌ သစ်ပင်ချုံပုတ်များ မရှိသော မြေပြင်ကျယ်ကြီး
မြင်ရလေသည်။ တစ်ချိန်က ဤနေရာတွင် ဆားချက်လုပ်ငန်းလုပ်ခဲ့သဖြင့် တောနု
ထွင် ရှင်းလင်းထားဟန် တူသည်။ ဆားချက်ရာနေရာဖြစ်၍ မြေပြင်ကမည်သို့
ချိုင့်ဝှမ်းကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့... ဆယ်လီ ချိုင့်ကြီးရဲ့ ညာဘက်ဘေးနားက ကပ်ပြီး မောင်းသွား”

ခရိတ်က အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဆယ်လီအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
နောက်မှ လိုက်လာသော စစ်ကားကြီးသည်လည်း ချိုင့်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို

ထိုအတောအတွင်း စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြန်ရာ ကျည်ဆန် သုံးထောင့်သည်
တောကား၏ ဘော်ဒါနောက်ပိုင်းကို လာထိမှန်လေသည်။

“ဆယ်လီ မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်။ အိုကေရဲ့ မဟုတ်လား။”

ခရိတ်က လှမ်းမေးလိုက်ရာ ဆယ်လီက-

“အိုကေပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

သို့ရာတွင် သူမ၏ လေသံမှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့်
အခြေအနေဖြစ်နေသည်။

“ဒီမယ်ရှင် ကျွန်မ ဆက်ပြီး မမောင်းနိုင်တော့ဘူး။ ကားက တစ်ခုခု ဖြစ်နေ
တယ်။ လီဗာကို ကျွန်မ အဆုံးနင်းထားပေမယ့် ကားက အရှိန် တဖြည်းဖြည်း
လာတယ်။”

သူမက ပြောလိုက်ချိန်တွင်ပင် ခရိတ်က အခြေအနေကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။
ရှေ့ပိုင်း ပျက်စီးနေသဖြင့် သံတွေပူရာမှ နီရဲလာသည့်အနံ့ကိုလည်း ရနေသဖြင့်
တောကားကို ဆက်မောင်း၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်သည် ကက်ပတ်နီနီဘောဘီအား-

“ကျုပ်ကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ပေးစမ်းဗျာ” ဟု လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူတို့ကားနောက်မှ စစ်ကားကိုလှမ်းပစ်ရန် အကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်
အလှမ်းမမီသေးချေ။ သို့သော် မိမိက ပြန်ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်များသည်
အကေဆီသို့ မရောက်လင့်ကစား ခရိတ်အနေဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်ဓာတ်တက်လာ
သည်။ ငါတို့က ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ခံနေရသည့်အဖြစ်မျိုး မဟုတ်တော့ဟု
အားတက်လာမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရိတ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကျည်ဆန်ကတ်အသစ်ပြန်ထည့်နေစဉ် ဆယ်လီ
ကားကို ကြိုးစား၍ မောင်းနေလေသည်။ နောက်မှ စစ်ကားကလည်း သဲသဲမဲမဲ
လိုက်နေသည်။

ခရိတ်သည် ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်ရင်း နယ်စပ်နှင့် မည်မျှဝေးသနည်းဟု ခန့်မှန်း
ကြည့်မိလေသည်။ ဆယ်မိုင်ခန့် သွားလျှင် ရောက်မည်လော။

တစ်ခု စိုးရိမ်ဖွယ် ကောင်းသည်မှာ မိမိတို့နောက်လိုက်နေသော တတိယ
စစ်ကားသည် ကျားသစ်စစ်ဆင်ရေး အမိန့်ချထားပြီဖြစ်၍ နယ်စပ်သို့ရောက်
ဆက်မလိုက်ဘဲ ရုပ်တန့်ပါမည်လော။ ဆက်လိုက်ပြီး မိမိတို့အား အသေပစ်သတ်
လော့ဟုသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ တွေးမိရင်း ခရိတ်သည် ဒေါသထွက်လာကာ မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်ဖြင့် နောက်ကားဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ရိုင်းဖယ်သေနတ်ခလုတ်ကို သုံးကြိမ်ခန့် ဆက်ဆွဲလိုက်ရာ တတိယမြောက် အကြိမ်တွင် နောက်မှ တိုယိုတာ ငါးတန်ကားကြီးသည် ကွေ့ကောက် ယိမ်းယိုင်သလို ဖြစ်သွားပြီးနောက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“ငါပစ်လိုက်တာ ထိသွားပြီဟေ့”

ခရိတ်က ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော်လိုက်ရာ ဆယ်လီကလည်း-

“ရှင်က တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ ဂျရိုနီမို ကျနေတာပဲ” ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။

[မှတ်ချက် ။ ။ ဂျရိုနီမိုဆိုသူမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ တည်ထောင်ခါစက မျက်နှာဖြူ စစ်တပ်များအား ရွပ်ရွပ်ခွံ့ခွံ့ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ပြီး စစ်မှုရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ အမေရိကန် တိုင်းရင်းသား (အင်ဒီးယန်း)ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြန်သူ]

ကက်ပတိန် နီဘောဘီကလည်း သဘောကျဟန်ဖြင့်-

“မစ္စတာခရိတ်က တကယ် တော်ပါပေတယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

တိုယိုတာ ငါးတန် (ထရပ်)ကားကြီးသည် လုံးဝ မရွေ့တော့ဘဲ ရပ်နေပြီဖြစ်သော ခရိတ်သည် အခဲမကျေသေးဟန်ဖြင့် အေကေ ၄၇ ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို ချိန်ရွယ်ကာ နောက်ထပ် ကျည်ဆန်တစ်ကတ် ကုန်အောင် ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

စစ်ကားကြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သားများ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် လှုပ်ရှားနေသည်ကိုလည်း ခပ်ရေးရေး မြင်နေရပေသည်။

ခရိတ်တို့လည်း လင်းရီဇာကားကို တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစား၍ ဆက်တိုက်ကြည့်ရာ လျင်မြန်စွာ မသွားနိုင်လင့်ကစား ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် မောင်းထုတ်နိုင်လေသည်။

အတန်ငယ်သွားမိပြီးနောက် ခရိတ်သည် အမှတ်မဲ့ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ အလွန် အံ့အားသင့်သွားလျက်-

“အလို”ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

စောစောက မလှုပ်မရှား ရပ်နေသော ရန်သူစစ်ကားကြီးသည် ရုတ်တရက် အသက်ပြန်ဝင်လာသလို လှုပ်ရှားကာ သူတို့နောက်မှ မောင်းလိုက်လာသောကြောင့် ဖြစ်တည်း။

ခရိတ် ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်တစ်တောင့်တလေက စစ်ကားမောင်းသူအထိမှန်၍ ကားခေတ္တရပ်သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် စစ်ကားကြီး အနည်းငယ် ထိခိုက်ချို့ယွင်းသွားခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။

သို့သော် အကြီးအကျယ် ပျက်စီးခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ယခုတစ်ဖန် စစ်ကားကြီး လိုက်လာခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စစ်ကားမှ လှမ်းပစ်လိုက်သော စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များသည်
အနီးတစ်ကား၏ နောက်ပိုင်းသို့ လာထိမှန်ပြန်သည်။

ခရိတ်သည် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ လိုက်ပါလာရာ ကားတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်
အော် ညည်းညူသံကြားရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ မိမိတို့ထဲမှ တစ်
ယောက်ယောက် ကျည်ဆန်ထိမှန်သွားပြီလောဟု စိုးရိမ်မိရင်း အောက်သို့ လှမ်းမမေး
ဘောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကက်ပတိန် နီဘောဘီ ထိသွားပြီရှင့်”

ဆယ်လီက လှမ်းအော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ခရိတ်သည် သေနတ်ထိမှန်သူမှာ ဆယ်လီမဟုတ်ကြောင်း သိရသဖြင့်
အနည်းငယ် သက်သာသွားသလိုတော့ ရှိသည်။

“ဟေ့ ဆယ်လီ ကက်ပတိန် ထိသွားတာ ဒဏ်ရာ တော်တော် ပြင်းသလား။
အသေလိုနေသလဲ”

“တော်တော်ပြင်းတယ်ရှင့်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးတွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဒီမှာ ကားရပ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွဲ့။ ဆက်မောင်းသွားရ
မိမိမယ်”

ပြောရင်း ခရိတ်သည် ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အကာအကွယ်ယူစရာ
အစစ်ဝါးပင် လုံးဝမရှိ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းဟူ၍လည်း မရှိဘဲ ပကတိ လွင်တီးခေါင်ပြင်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စောစောပိုင်းက လမ်းဘေးတွင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ မြင်ခဲ့ရသော သစ်ပင်ငယ်များပင်
အစစ်ပင်မရှိတော့ချေ။ မြေပြင်ကျယ်ကြီးသာရှိပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိအောင်
တစ်ပြင်နိုင်သည့် ရွှေခင်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့ ကားကို ရပ်လိုက်စမ်း”

ခရိတ်က ရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ဆယ်လီလည်း ဘာမှန်းညာမှန်း
ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဆယ်လီသည် ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခရိတ်က ဘာ
ကြောင့် မော်တော်ကား ရပ်ခိုင်းကြောင်း သဘောပေါက်သွားလေသည်။

သူတို့ ကားမောင်းနေသည့် ရှေ့တည့်တည့်မြေပြင်တွင် အဝါရောင် သားမွေး
သော ဘောလုံးတစ်လုံးအရွယ် မရှိတရှိ သတ္တဝါများ တွေ့ရလေသည်။ မော်တော်ကား
ကြောင့် ထိုသတ္တဝါများသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ မြေကြီးထဲသို့ တူးယက်
သွားကြသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ဆယ်လီသည် ထိုသတ္တဝါမျိုးကို ယခင်က မမြင်ဖူးသဖြင့် အံ့အားသင့်နေမိစဉ်
ခရိတ်က ရှင်းပြလေသည်။

“အဲဒါ ယုန်သတ္တဝါတစ်မျိုးပဲကွဲ့။ ဒီ စင်ဘာဆွေနိုင်ငံမှာ ရှိတယ်။ နွေဦးရာသီယုန် (စပရင်းဟဲ)လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီကောင်တွေက မြေကြီးထဲ တွင်းတူးယက်ပြီး အိမ်လုပ် နေတယ်။ အခု ရှေ့မှာ ဒီကောင်တွေ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် အများကြီး ရှိနေပြီး ငါတို့သွားမယ့်လမ်းကို ပိတ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား သူတို့ပြေးလွှားပုံက ဩစတြေးလျနိုင်ငံက သားပိုက်ကောင်ဆို နောက်ခြေထောက်ကိုသာ အသုံးပြုပြီး ခုန်သွားကြတယ်နော်”

ဆယ်လီက ကား၏ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူးပြောလိုက်သည်။

သူတို့၏ကားကို ရပ်လိုက်မိခြင်းသည် အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤယုန်အမျိုးအစားသည် ညဘက်တွင်သာ ကျက်စားလေ့ရှိသော သတ္တဝါများဖြစ်ပြီး

မနီ နှင့် လုံးဝမထွက်ဘဲ တွင်းအောင်းနေတတ်သည်။

ယခု မိမိတို့ကား ရှေ့တွင် သတ္တဝါအချို့ မြင်လိုက်ရ၍သာ ခရိတ်က သင်္ဘော ရှိစွာဖြင့် ကားကို ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယုန်များ ခိုအောင်းရာ တွင်းတွေ ရှိသော် မြေသည် အလွန်ပွလျက် လူတစ်ယောက် မြင်းစီးသွားလျှင်ပင် ပြိုကျကာ ကျွဲဝင်သွား မည်ဖြစ်ရာ လင်းရီဇာကား၏ အလေးချိန်ကို မည်သို့မှ ခံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အလွန်ကံကောင်း၍သာ အချိန်မီ ရပ်တန့်နိုင်လိုက်မိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်မှ စစ်ကားကြီးသည် အလှမ်းမဝေးတော့ဘဲ စက်သေနတ်ဖြင့် အဆင်မပြတ် ပစ်ခတ်လျက်ပင်ရှိရာ ကျည်ဆန်အချို့သည် ခရိတ်၏ ဝဲယာနှစ်ဖက် သို့မဟုတ် ပွတ်ခါသီခါ ဖြတ်သန်းသွားလျက် ရှိလေသည်။

“ဟေ့... ဆယ်လီ ကားကို လက်ဝဲဘက်ချိုးပြီး ဆားတွင်းမြေချိုင့်ကြီးဘက် ကိုပဲ ပြန်မောင်းပါ”

ခရိတ်က အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ဆယ်လီလည်း ‘လင်းရီဇာကားကို လက်ဝဲဘက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

နောက်မှလိုက်လာသော စစ်ကားမှ စက်သေနတ်သံကမစဲဘဲ ဆက်လက်ပေါ်ထွက်နေပြီး လင်းရီဇာကား၏ အင်ဂျင်စက်သံ ဆူညံနေသည့်ကြားမှပင် ကက်ပယ်နီဘောဘီ၏ နာကျင်စွာ ညည်းညူသံကို ကြားနေရလေသည်။

ဆယ်လီသည် ကားမောင်းနေရာမှ အရှိန်ကို လျှော့လိုက်ပြန်သည်။

“ဆက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးရှင်။ ယုန်တွင်းတွေက နေရာတကာမှာ ရှိနေတယ်”

“ဆက်သာ မောင်းပါကွာ”

ခရိတ်က ဇွတ်ပင် ဆက်မောင်းခိုင်းသည်။

နောက်မှ လိုက်လာသော စစ်ကားသည် သူတို့၏ လင်းရီဇာကား ဆက်မောင်းနိုင်အောင် လမ်းမှဖြတ်၍ ပိတ်ဆို့တားဆီးရန် ကွေ့မောင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကားနှစ်လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဆားချက်သည် မြေချိုင့်ကြီးအနီးသို့ အရောက်တွင် ယုန်တွင်းများ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ခရိတ်သည် ဝမ်းမြောက်အားတက်သွားမိလေသည်။

ထို့ပြင် မြေနိမ့်ရာကို ဖြတ်ကူးသည့် တံတားကျဉ်းတစ်ခုလည်း ရှိနေရာ ခရိတ်က ကားခေါင်မိုးပေါ်မှနေ၍ ဆယ်လီအား ထိုတံတားငယ်ဆီသို့ လမ်းညွှန်ပြ၍ မောင်းခိုင်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် မကြာမီ သူတို့၏ ကားသည် တံတားကို ဖြတ်ကျော်လျက် မြေမာနိမ့်ရာသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားလေသည်။

ဆယ်လီသည်လည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် လင်းရီဇာကားကို အမြန်ဆုံး မောင်းရန် ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော် ခရိတ်က ဟန့်တားလျက်-

“ဟေ့... အဲဒီဘက်ကို မမောင်းနဲ့ကွ၊ ညာဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်” ဟု ဟစ်ဆော် အမိန့်ပေးပြန်သည်။

တတိယ တပ်မဟာမှ စစ်ကားကြီးသည် လင်းရီဇာကားနောက်သို့ အမိလိုက်ရန် အတွက် စက်သေနတ် ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်ရင်း တကြမ်း မောင်းလာလေသည်။ ခရိတ်ကလည်း သူ၏ အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်သေနတ်ဖြင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်လေသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် စစ်ကားကြီးသည် ယုန်တွင်းများရှိရာ မြေပျော့နေရာသို့ နင်းမိပြီး ဆင်ကြီးတစ်ကောင် ထောင်ချောက်တွင်းကြီးထဲ လိမ့်ကျဘိသကဲ့သို့ မြေကြီးထဲ နစ်ကျကျသွားလေတော့သည်။

ကားပေါ်မှ လက်နက်ကိုင် စစ်သည်များ လွင့်စဉ်ကျကုန်ပြီး ကားကြီးသည် မြေကြီးထဲ တစ်ဝက် နစ်မြုပ်ကာ ဘေးစောင်း လဲကျနေလေသည်။

ယုန်တွင်းများကြောင့် မခိုင်တော့သော မြေပျော့ကို နင်းမိသဖြင့် ကားကြီး ကျကျသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှ လွင့်ကျကုန်သော စစ်သားများသည် ကပျာကယာ ဖုတ်ဖက်ခါလျက် ပြန်ထနေကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုရှုခင်းကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်အားရမိလေသည်။

“ဟုတ်ပြီကွ၊ သူတို့ ဆက်လိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကားကြီးကို မြေမာပေါ် ပြန်ဆွဲတင်ဖို့ ဘူးလိဒီဇာ ယန္တရားစက်ကြီးနဲ့မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဒီမယ်ရှင် ကက်ပတိန်နီဘောဘီ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေပြီ။ ရှင်ဘယ်လိုမှ မကျညီနိုင်ဘူးလား”

ဆယ်လီက ကားမောင်းနေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ခရိတ်ကားကို ခေတ္တရပ်ခိုင်းပြီး ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ကားတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဆယ်လီလည်း ကားကို ဆက်မောင်းသွားလေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ဒဏ်ရာပြင်းစွာရလျက် ကားပေါ်တွင် ပြတင်းသံပေါင်ကို မှီကာ လဲလျောင်းနေသည်။ အမြဲတပ်ဆင်ထားသော သူ၏ မျက်မှန်လည်း မရှိ

တော့။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများလိမ်းကျံထားသလို နီရဲကာ အသက်ကို ကောင်းစွာ မရှူနိုင်သလို ဖြစ်နေရှာလေသည်။

ခရိတ်သည် နီဘောဘီကိုကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသည်။ ဇော် သေနတ်ကျည်ဆန်သည် လင်းရိုဗာကား၏ သံဘော်ဒီ သံပြားကို ဖောက်ထွင်းလျှင် ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ နောက်ကျောကို ထိမှန်သွားပုံ ရပေသည်။

ခရိတ်က သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်မှ ကျည်ဆန်ဖောက်ထွက် သွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မတွေ့ရသဖြင့် ကျည်ဆန်သည် ကိုယ်တွင်းမှာပင် ရှိနေ သေးသည်ဟု ကောက်ချက် ချမိလေသည်။

လင်းရိုဗာကား၏ ရှေ့ခန်းတွင် အရေးပေါ် အသုံးပြုရန် ရှေးဦးသူနာပြုနည်းဖြင့် ပြုစုရန်အတွက် ဆေးသတ္တာတစ်လုံး ပါလာရာ ခရိတ်သည် ဆေးသေတ္တာတွင်းမှ ဝှမ်း၊ ပတ်တီးစသော ပစ္စည်းများထုတ်ယူ၍ နီဘောဘီ၏ ကျောမှ ဒဏ်ရာကို ဆေး ကြောကာ ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲရှင်”

ဆယ်လီက လှမ်းမေးရာ ခရိတ်သည် ကက်ပတိန် နီဘောဘီ ကြားအောင်-

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒဏ်ရာက သိပ်မဆိုးလှပါဘူး”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ဆယ်လီဘက်သို့လှည့်၍ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ အခြေအနေမှန်-

ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောဘဲ ခေါင်းခါပြ၍ အသိပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သေနတ်ဒဏ်ရာ၏ အခြေအနေအရ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ ဤဒဏ်ရာမှ ရရှိပြီးလျှင် မည်သို့မျှ အသက်ရှင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ နာရီပိုင်းအတွင်း သေဆုံးသွားမိ သေချာနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် အသက်ရှူလို့ ကောင်းကောင်း မရဘူး”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်ရာ ခရိတ်သည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ သူသည် ကက်ပတိန် နီဘောဘီ သတိမေ့မြောနေပါစေဟု မျှော်လင့်မိလေ သကဲ့သို့ သတိရနေလျက် ပြင်းစွာ ဝေဒနာခံစားနေရရှာသည်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် အသက်ရှူနိုင်ရန် ခရိတ်က ဦးခေါင်းကို ထုထား လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် မျက်မှန်ကော၊ မျက်မှန်မရှိလို့ ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး”

ကက်ပတိန်နီဘောဘီက ပြောပြန်သဖြင့် ခရိတ်လည်း ကြမ်းပြင်တွင် လိုက်ရာ ကြည့်ရာ ကား၏ ကြမ်းပြင်တစ်နေရာတွင် မျက်မှန်ကို မကွဲမရှုဘဲ ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်မှန်ကို ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ မျက်နှာတွင် တပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာခရိတ် ခင်ဗျား”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူ၏ မျက်နှာက ပြုံးနေသဖြင့် သူ့ဗွယ်ရာပင် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်ဟော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟု”

သူ့ကိုယ်သူ အခြေအနေမှန်သိဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ ခရိတ်သည် မိမိမကောင်း ဖြစ်သွားပြန်ကာ နီဘောဘီ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်သည်။

“နောက်က လိုက်လာတဲ့ စစ်ကားကြီးကော”

“ကျုပ်တို့ ပစ်လိုက်လို့ ကားကြီး ရပ်သွားပြီ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့အတွက် ဟန်ကျတာပဲ”

ဤသို့ ကက်ပတိန်နီဘောဘီက ပြောလိုက်ချိန်တွင် ကားတစ်စီးလုံးတွင် ရော်ဘာ မီးလောင်သည့် အနံ့ကဲ့သို့ စူးရှသောအနံ့များ ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

“ကား မီးလောင်နေပြီရှင်”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ ကား၏ နှော့ပိုင်းတွင် မီးတောက်များ တွေ့ရလေသည်။ ပျက်စီးချို့ယွင်းနေသော ကား၏ ဆယ်ရင်မှာ သံများ နီရဲအောင်ပူလာရာမှ မီးတောက်ကား ရှေ့ဘီးတာယာကို မီးစွဲလောင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အင်ဂျင်စက် ရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံး မီးစွဲလောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မော်တော်ကားလည်း ရပ်သွားသည်။

သို့သော် အင်ဂျင်စက်က နိုးနေသေးသဖြင့် ခရိတ်က ဆယ်လီအား စက်ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ကားတံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

သူသည် ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင်ပါလာသော မီးသတ်ဘူးကို ယူ၍ ပြေးဆင်းကာ မော်တော်ကားရှေ့ပိုင်းမှ မီးတောက်မီးလျှံများကို မီးသတ်ဘူးဖြင့် ပက်ဖျန်းလျက် ငြိမ်းသတ်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

တစ်ဖန် အင်ဂျင်စက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသော သံပြားကို ကိုင်မိ၍ လက်များ ပြင်းစွာ ပူလောင်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ဂရုမစိုက်ဘဲ အင်ဂျင်စက်အတွင်းသို့ မီးသတ်ဘူးဖြင့် ပက်ဖျန်းပြီး မီးဆက်မလောင်အောင် ငြိမ်းသတ်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လင်းရီဇာကား၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး-

“တစ်ခုတော့ သေချာတယ်။ ဒီကားဟာ ရှေ့ဆက် မောင်းသွားဖို့ အခြေအနေ လုံးဝမရှိတော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၄)

လင်းရီဗာကား စက်ရပ်သွားချိန်တွင် စက်သေနတ်ပစ်သံသည်လည်းရပ်သွားလေရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပုံက စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေလေသည်။

မော်တော်ကား၏ သံထည်များ မီးလောင်ရာမှ ငြိမ်းသတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ချက်ခနဲ ချောက်ခနဲမြည်သော အသံကလည်း လင်ကွင်းကြီးနှစ်ချပ် တအား တီးခတ် သကဲ့သို့ ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ခရိတ်သည် ကား၏ နောက်ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားပြီး ရန်သူရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လေသည်။ သို့သော် ဖုန်နှင့်မြူကြောင့် စစ်ကားကြီးကို မမြင်ရချေ။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက စိတ်ကို ချောက်ချားစေလျက်ပင် ရှိနေသည်။ ခရိတ်သည် ဦးနှောက်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေပြီး ကောင်းမွန်ကြည်လင်စွာ စဉ်းစား၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရာမှ အာခေါင်ခြောက်သလို ဖြစ်လာသည်။

ရေသောက်ရန် သတိရသဖြင့် ကား၏ ခုံအောက်တွင် ထားရှိသော သီးသန့် ရေတိုင်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာ ရေ (၂၄) လီတာခန့် ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထို့ပြင် မြေတွင်းတူးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူ စစ်သားတစ်ဦးက ထားပစ်ခဲ့သော သတ္တုရေဘူးတစ်ဘူးလည်း ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင်ရှိနေသဖြင့် ခရိတ်သည် ထိုရေဘူးကိုယူပြီး ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား ရေတိုက်လေသည်။

နီဘောဘီလည်း ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ရေကို သောက်ရှာသည်။ ထို့နောက် ရေ သောက်ရသည်ကိုပင် မောပန်းဟန်ဖြင့် နီဘောဘီသည် ပက်လက်လှန် လှဲနေပြန်သည်။

ခရိတ်သည် ရေဘူးကို ဆယ်လီအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဆယ်လီ ရေ သောက်ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေအနည်းငယ် သောက်လိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် အနည်းငယ် နေသာထိုင်ကာ ရှိလာပုံ ရလေသည်။

“ဒီလို နေရာမျိုး၊ သဲကန္တာရလိုနေရာမျိုးမှာ အသက်ရှင်ရေးအတွက် လိုက်နာ ရမယ့် ပထမဆုံး ဥပဒေသကတော့ မိမိ စီးလာသော ယာဉ်က မခွာဘဲနေရန်ပင် ဖြစ်သည်”

ခရိတ်သည် ယင်းဥပဒေသကို သတိရမိသည်။

သို့ရာတွင် ယခု မိမိတို့၏ လက်ရှိအခြေအနေအရ အဆိုပါ ဥပဒေအတိုင်း နိုင်ငံတော်ကျင့်သုံးရန် မသင့်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

မိမိတို့၏ လင်းရီဇာကားသည် အကာအကွယ် သစ်ပင်ချုံ့နွယ် လုံးဝမရှိသော နေထိုင်ခေါင်၌ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် နောက်မှ လိုက်လာသည့် နေရာက အလွယ်တကူ မြင်သွားနိုင်ပေသည်။

တစ်ဖန် ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ အဆိုအရ မိမိတို့အား စစ်လေယာဉ်များက နှစ်စဉ်ဖွေနေသည်ဟုလည်း သိရလေရာ ယခုလိုနေရာမျိုးတွင် ကောင်းကင်မှ အသံထွက်သည် မိမိတို့ လင်းရီဇာကားကို မိုင်သုံးဆယ်အဝေးမှပင် ကောင်းစွာ မြင်နိုင် ပေသည်။ ထိုမျှမကသေး ပလမ်းထရီး နယ်စပ်ဒေသမှ လာနေသည့် ဒုတိယမြောက် အင်္ဂလိပ်တပ်ဖွဲ့ကလည်း ရှိနေသေးသဖြင့် နောက်နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ဤဒေသသို့ ဆက်လာဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

ခြံ၍ သုံးသပ်ကြည့်သော် မိမိတို့သည် အလွန်အန္တရာယ်များလှသောနေရာသို့ ဆက်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဤနေရာတွင် ဆက်နေ၍မဖြစ်။ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှ ပြန်ပေမည်။

ခရိတ်သည် လဲလျောင်းနေသူ ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား ငုံ့ကြည့်ပြီး အကဲ အမတ်လိုက်ရာ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိချိန်တွင် နှစ်ယောက်သား အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိကြောင်း မြင်လေ့က သဘောပေါက် ရိပ်မိကြလေသည်။

“မစ္စတာ ခရိတ် ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့ပြီးသာ သွားပါတော့”

ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ခပ်တိုးတိုး ပြောရာသည်။ သို့သော် ခရိတ်က ဘာမှ မပြောဘဲ ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ကြည့်လေသည်။ ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ ပြောလိုက်ပုံကြောင့် သူသည် စိတ်ထိခိုက်သွားကာ မျက်လုံးချင်း ဆိုင် မြင်ရုံမျှသာဖြစ်သဖြင့် ဤသို့ ပြုမူလိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်မှ လိုက်သည့် ရန်သူရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခရိတ်သည် အလွန် အံ့အားသင့်ကာ စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။

တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သားများသည် သူတို့၏ ငါးတန် (ထရပ်)ကားကြီးကို မြင်စိတ်ကူးကာ ခြေကျင်လျှောက်၍ ချီတက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မိမိတို့အား ကျားသစ် စစ်ဆင်ရေးအရ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပစ်ရန် အသံထွက်သည့်နည်းနှင့် လိုက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေလေပြီ။

ခရိတ်သည် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ ပြန်၍ဆင်းပြီး ကားတွင်းရှိ ကက်ပတိန်နီဘောဘီ အထူးကြည့်မှန်ပြောင်းကို ယူကာ နောက်မှ လိုက်လာသူများကို ပြန်ကြည့်ပြီး-

“နောက်က စစ်သားတွေ ခြေကျင်လိုက်လာကြပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“လူ ဘယ်နှယောက်လဲ ခင်ဗျ”

နီဘောဘီက ပြန်မေးသဖြင့် ခရိတ်သည် မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာ ပြန်ကြည့်ရင်း-

“လောလောဆယ်တော့ ရှစ်ယောက်လာနေတာ မြင်ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ ထရပ်ကားကြီး တိမ်းမှောက်သွားစဉ်က လူတချို့ ထိခိုက်သွားပုံ ရတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ နေပူရှိန် အလွန်ပြင်းထန်လျက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ နေဝင်ရန် အချိန်နှစ်နာရီခန့်သာ လိုတော့သည်ဟုလည်း ခရိတ်က ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ဤတွင် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိ ရလေသည်။

“မစ္စတာခရိတ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို နေရာကောင်းကောင်းတစ်ခုမှာ ပို့ပေးထားရင် ခင်ဗျားတို့ပြေးတုန်း အချိန်ရအောင် ကျွန်တော် နောက်က စစ်သားတွေထံ ခံပစ်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် အခုလို ပြောတာကို လက်မခံဘဲ ပြန်မငြင်းပါနဲ့တော့။ အချိန်ဖြုန်းရာ ကျပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းကို အကြံပေး ရတာပါ”

နီဘောဘီ၏ စကားအဆုံးတွင် ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေး လေသည်။

“ဆယ်လီ မင်းက ရေဘူးကို ရေပြန်ဖြည့်ထည့်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ကားပေါ်က အရေးပေါ်ရာရှင် (စားစရာ)တွေထဲက ချောကလက်နဲ့ ပရိတိန်းဓာတ် ဆေးပြားတွေကို ထုတ်ယူလိုက်။ မြေပုံရယ်၊ ကွန်ပါရယ်၊ ဟောဒီ မှန်ပြောင်းကိုပါ ယူထားလိုက်။”

ခရိတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ လှည့်ပတ်အကဲခတ် ကြည့်ရှု လေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီအတွက် အကာအကွယ်ယူ ပစ်ခတ်ရန် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းရိုဗာကားပင် ဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်သည် ရှေးဦးစွာ လင်းရိုဗာကား၏ ဓာတ်ဆီတိုင်ထိ ဓာတ်ဆီများ အားလုံးကို ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ရန်သူက တကြိမ် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ပါက ဓာတ်ဆီကို ကျည်ဆန် မတော်တဆ ထိမှန်ပြီး မီးစွဲလောင်ကာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီပါ ကားနှင့်အတူ မီးလောင်ကျွမ်း သေဆုံးနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသဖြင့် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် သဘော ဓာတ်ဆီတွေ ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကား၏နောက်ပိုင်းကို ယာယီ ကတုတ်တစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်အောင် ချိတ် ယာ (အပို) ဘီးများနှင့် ကားပြင်ကိရိယာ တန်ဆာပလာထည့်သော သံမဏိ သေတ္တာကိုပါ စီ၍ နေရာချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား ကားပေါ်မှ ကူညီတွဲချကာ
တစ်နိတကား၏ နောက်ဘီးများ နေရာတွင် ချထားပေးလိုက်သည်။ ကားကူးရှင်တစ်ခု
သည် ချထားပေးသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်တစ်လက် ပေးထားသည့်
ကျည်ဆန်အပို ၄၀ ခုကိုပါ အလွယ်တကူ ဆွဲယူနိုင်ရန် အနီးတွင် ချထားပေး
လိုက်သည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ခရိတ်၏ ပြင်ဆင်မှုကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်သဘောကျ
နေသည်။

“ဒါလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ညမောင်တဲ့အချိန်ထိအောင် ရန်သူကို ပစ်
ခတ်ပြီး ဟန့်တားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အတွက် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးတော့
မရှိဘူးပေးခဲ့စေချင်ပါတယ်”

ဘာကြောင့် ဤသို့ပြောလိုက်သည်ကို လည်းကောင်း၊ လက်ပစ်ဗုံးကို မည်သို့
ဆွဲယူရန် ရည်ရွယ်သည်ကို လည်းကောင်း ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီ နှစ်ဦးစလုံးက
မည်သို့ ရိပ်မိကြလေသည်။

ကက်ပတိန် နီဘောဘီအနေဖြင့် ရန်သူ၏ လက်ရဖမ်းဆီးခြင်းကို လုံးဝမခံချင်
သဖြင့် နောက်ဆုံး ရန်သူတိုင်းလာပြီး မတတ်သာသည့်အချိန်တွင် လက်ပစ်ဗုံးခွဲ၍
သူ၏ဘဝကို ဇာတ်သိမ်းသွားရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ခရိတ်သည် ကက်ပတိန် နီဘောဘီဆန္ဒအတိုင်း လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို ပေးထား
ပြီးနောက် ကျန်ငါးလုံးကို ကျောပိုးအိတ်တစ်ခုတွင် ထည့်လိုက်သည်။

မြိတ်သျှ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီမှ ခရီးသည်များအား လက်ဆောင်ပေးသော
အင်ဆွဲအိတ်တွင်ကား သူ၏ ခရီးသွား စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ရေးလက်စ သူ၏
အုပ်သစ်အတွက် စာမူများကို ထည့်ထားသည်။

ကားပြင်ကိရိယာ ထည့်သည့် သံသေတ္တာထဲမှ ဝိုင်ယာကြိုး အနည်းငယ်နှင့်
အခြားကြိုးဖြတ်သည့် ပလာယာကိရိယာကို ထုတ်ယူ၊ ကျည်ဆန်သေတ္တာအတွင်းမှ
အကေ ၄၇ ရိုင်းဖယ်သေနတ်အတွက် ကျည်ဆန်ကတ် အပိုခြောက်ခုကိုလည်း
ထည့်ယူလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ရှေးဦးသူနာပြု ဆေးသေတ္တာအတွင်းမှ ပစ္စည်းများအနက် နာကျင်
ရင်ဆိုင်ရောက် ဆေးပြားများနှင့် ဝေဒနာပြင်းထန်လျှင် ထိုးရန်အတွက် မော်ဖင်းထိုးဆေး၊
ဆေးထိုးအပ်များကို ကက်ပတိန် နီဘောဘီအတွက် အသင့်ချထားပေးလိုက်သည်။

ကျန်ဆေးပစ္စည်းများကိုတော့ သူ၏ ကျောပိုးအိတ်အပေါ်ဘက်နားတွင် ထည့်
ထားလိုက်သည်။

အားလုံး ပြီးစီးသောအခါ ခရိတ်သည် လင်းရီဗာကားအတွင်းသို့ တစ်ခေါက်
ကြည့်လေသည်။

မိမိတို့ကားကို စွန့်ခွာ၍ ထွက်သွားလျှင် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများ ယူရန် မေ့ကျန်သေးသလောဟု ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရင်း ကား၏ ကြမ်းပြင်တွင် ဂရောင်းရှိခေါ် စစ်တပ်သုံး တာလပတ်အခင်းတစ်ခု လိပ်လျက်သား တွေ့ရသဖြင့် ခရိတ်သည် ဂရောင်းရှိကို ယူလိုက်သည်။

ပစ္စည်းအတော်များနေပြီဖြစ်၍ သူ့အနေဖြင့် နောက်ထပ် သယ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သဖြင့် အခြား ဘာပစ္စည်းမှ မယူတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆယ်လီအာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် ရေဘူးကို ကြီးဖြင့် ပခုံးတွင် လွယ်ပြီး အခြားပခုံးတစ်ဖက်တွင် ကျောပိုးအိတ်တစ်ခု လွယ်ထားလေသည်။ သူမ၏ ဓာတ်ပုံများပါသော စာအုပ်ကိုလည်း ယင်းလွယ်အိတ်ထဲမှာပင် ထည့်ပေးထားသည်။

ဆယ်လီ၏ မျက်နှာကတော့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေရှာသည်။ နဖူး၌ ပူးရောင် နေသော ဒဏ်ရာကလည်း ပို၍ပင် ကြီးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဆယ်လီ၊ နေသာထိုင်သာ ရှိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အိုကေပါပဲ”

ဆယ်လီက ပြန်ပြောပီးနောက် ခရိတ်သည် ကက်ပတိန် နီဘောဘီအနီးတွင် ခူးထောက်၍-

“ငွတ်ဘိုင် ကက်ပတိန်”ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ နီဘောဘီကလည်း-

“ငွတ်ဘိုင် မစ္စတာခရိတ်”ဟု ပြန်နှုတ်ဆက်ရှာသည်။

ခရိတ်သည် ကက်ပတိန်နီဘောဘီ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ စိုးရွံ့တုန်လှုပ်သည့် အမူအရာ အလျှင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားတို့၏ သေခြင်းတရားကို မကြောက်မရွံ့ရင်ဆိုင်ဝံ့သော သူနှင့် စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အံ့ဩချီးကျူးမိလေသည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် အလားတူ သေခြင်းတရားကို မတုန်မလှုပ် ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်သူအဖြစ် အာဖရိက တိုင်းရင်းသားများကို ယခင်ကလည်း မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ရဖူးပြီ ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ကူညီခဲ့တာတွေ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးအထူးပဲ တင်ပါတယ်”

ခရိတ်သည် ကက်ပတိန် နီဘောဘီအား ပြောလိုက်ရာ နီဘောဘီသည် ညင်သာစွာဖြင့်-

“ဟန်ဘာ ဂါရှလေ”ဟု တိုင်းရင်းသား ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးမှ-

“ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ သွားပေတော့ မစ္စတာခရိတ်”ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ရှာလာ ကာရှလေ”

ခရိတ်ကလည်း တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားဖြင့် အာဖရိကတိုက်သားတို့၏
ကျေးဇူးမှ ထုံးစံအရ ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

ဆယ်လီသည်လည်း ကက်ပတိန် နီဘောဘီ၏ ဘေးနားတွင် ဒူးထောက်လျက်
မုတ်ဆက်လေသည်။

“ရှင်ဟာ အလွန် စိတ်သဘောထားကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။
မုတ်ဆက်ရှိသူလည်း ဖြစ်တယ်”

ဆယ်လီ၏ စကားအဆုံးတွင် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် သူ၏ ခါးပတ်တွင်
ထိုင်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားသော ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သေနတ်က

ထုတ်ပြည်လုပ် တိုကာရက်စ် ၅၁ အမျိုးအစား မောင်းပြန်ပစ္စတိုတစ်လက် ဖြစ်လေသည်။
ပါးစပ်က ဘာမှမပြောဘဲ ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို

ထုတ်သွင်း သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကိုင်၍ ဆယ်လီအား လှမ်းပေးလေသည်။
ဆယ်လီလည်း အံ့အားသင့်လျက် ခေတ္တကြည့်နေပြီးနောက် သေနတ်ကို လှမ်း

မုတ်ဆက်သည်။
“ကျေးဇူးပါပဲ ကက်ပတိန်ရှင်”

အမှန်အားဖြင့် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် အလွန်မြတ်နိုး
မုတ်ဆက်သည်။

ထို့ပြင် ရန်သူလက်တွင်းသို့ ကျရောက်အံ့ဆဲဆဲ အကျပ်အတည်း တွေ့နေချိန်
ထိုသူ့ ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ရန်အတွက် အလွယ်ကူဆုံး လက်နက်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့လျက် ကက်ပတိန် နီဘောဘီသည် ဆယ်လီအား စေတနာကြီးစွာထားလျက်
ထိုသူ့ သေနတ် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆယ်လီသည် သေနတ်ကို သူ၏ ဂျင်းဘောင်းဘီ ခါးပတ်ကြားတွင် ထိုး
ထည့်ထားလိုက်ပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်သလောက် ကရုဏာ သက်မိသဖြင့် ကက်ပတိန်

နီဘောဘီအား ယုယစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။
“ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဤသို့ ကပ်ပြောပြီးမှ သူမသည် လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။
ခရိတ်က ရှေ့ဆောင်လျက် သူမအားခေါ်ကာ လျှောက်ထွက်သွားကြလေသည်။

သွားရာတွင်လည်း ချိတ်ကချည်းကပ်လာသာ တတိယ တပ်မဟာမှ စစ်သား
တို့ မိမိတို့အကြား လင်းရီဗာကား ကာကွယ်နေအောင် သတိထား၍ လျှောက်သွားကြ

လေသည်။
အကယ်၍ မိမိတို့နှစ်ယောက်က မော်တော်ကားမှ ထွက်ခွာသွားကြောင်း

အများက သံသယဖြစ်လာခဲ့လျှင် မိမိတို့နောက်လိုက်ပြီး ကျန်လူများက လင်းရီဗာ
တို့ ဝိုင်းတိုက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ရန်သူအင်အား လျော့နည်း

သွားနိုင်သောကြောင့် ခရိတ်က နည်းပရိယာယ်ဆင်ကာ လင်းရိဇာကားကို အကာအကွယ် ယူ၍ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သုံးဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ပထမဆုံးအကြိမ် စက်သေနတ်ပစ်သံများ ကြားရသဖြင့် ခရိတ်သည် လျှောက်လာရာမှ ရပ်တန့်ပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့် လေသည်။

ခရီးအတတ်ပင် အလှမ်းဝေးနေပြီဖြစ်၍ လင်းရိဇာကား၏ သဏ္ဍာန်ကို မျှော် မျှသာ မြင်ရလေသည်။ အချိန်က ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင်က နည်းသွား ဖြစ်သည်။

စက်သေနတ်သံ ကြားရပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပြန်လည် ပစ်ခတ်သံ ကြားရလေသည်။ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက သူ၏ မောင်းပြန်သေနတ်ဖြင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပေပြီ။ ထို့နောက် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်သံများ ဆက်တိုက် ကြားရလေသည်။

“သူက တကယ့် စစ်သားကောင်း ပီသတယ်ကွဲ့။ သူပြန်ပစ်လိုက်တဲ့အခါ ရန်သူဘက်က ထိမှန်ဖို့ သေချာအောင် ချိန်ပြီးမှပစ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခုခါးထိ ရန်သူစစ်သား ရှစ်ယောက်တောင် ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတော့ သေချာတယ်။”

ခရိတ်က မိမိတို့အား အသက်ပေး၍ ကူညီခဲ့သူ ကက်ပတိန် နီဘောဘီအကြောင်း ချီးကျူးပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီမှာလည်း စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များ ကျစေ လေသည်။

“သေရတာက ဒါလောက် မဟုတ်ပါဘူး ဆယ်လီရယ်။ သေရပုံ သေရခန်း ကသာ ပြောစရာ ရှိတယ်။”

ခရိတ်က ဆက်ပြောလိုက်လျှင် ဆယ်လီသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်ကာ ဟန်မျိုး ဖြစ်လာလေသည်။

“တော်စမ်းပါရှင်။ ရှင်က အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဟင်းမင်ဆန် အတွေးအခေါ်တွေကို လာပြောနေပြန်ပြီ။ ဒါမျိုးတွေ မကြားချင်ဘူးရှင်။ ရှင်က သေ ပြောအားရှိမှာပေါ့။ အခု သေရတာက ရှင်မှ မဟုတ်ဘဲ”

ဤသို့ ပြောပြီးကာမှ သူမသည် ချက်ချင်းသတိပြန်ရကာ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထား တောင်းပန်ရှာပြန်သည်။

“ဆောရီးပဲ ဒါလင်ရယ်။ ကျွန်မရဲ့ ခေါင်းကဒဏ်ရာက သိပ်နာနေတော့ စိတ် တွေ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ကက်ပတိန်နီဘောဘီကို သေ လွန်းလို့ပါ။”

ထို့နောက် သူတို့သည် ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။
သေနတ်ပစ်သံတွေ တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာကာ သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရတော့သည်။

ခရိတ်က ရှေ့မှာ လျှောက်ပြီး ဆယ်လီက နောက်မှလိုက်လာရင်း တစ်နေရာသို့

ဆုတ်လျှင်-

“ခရိတ် ခရိတ်”ဟု လှမ်းအော် ခေါ်လိုက်သံ ကြားရသဖြင့် ခရိတ်လည်း

ဆယ်လီလည်း ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်ခန့် အကွာတွင် ရပ်နေပြီး မျက်စိမျက်နှာ

ခရိတ် ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဆယ်လီသည် မြေပြင်တွင် ထိုင်ချ၍ ဦးခေါင်းကို

“ဧကလေးစောင့်ပါဦးရှင့်၊ ကျွန်မရဲ့ ခေါင်းက သိပ်နာလာလို့ပါ။ တော်တော်

ခရိတ်လည်း ဆေးသေတ္တာထဲမှ ယူလာသော အကိုက်အခဲပျောက် ဆေးပြား

ခရိတ်က သူမ၏ ပခုံးကို ယုယစွာ ဖက်ထားလိုက်သောအခါ ဆယ်လီသည်-

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့ အားတက်လာမိတယ်ရှင့်”ဟု ဆိုကာ ခရိတ်၏

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ အဝေးမှ တစ်စုံတစ်ခု

“အဲဒါ ဘာသံလဲရှင့်”

ခရိတ်က ပြောရင်း လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“ကက်ပတိန် နီဘောဘီရဲ့ ဘဝတိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးပြီ ဆိုပါတော့ကွာ။ သူဟာ

“ဒါဖြင့် အဲဒီရတဲ့ အချိန်ကို ကျွန်မတို့က ဖြုန်းနေလို့ မသင့်ဘူးရှင့်။ ကဲ...

ဆက်သွားကြစို့”

ခရိတ်သည် ဤသို့စဉ်းစားမိလေသည်။ ရန်သူစစ်သားများအနေဖြင့် လင်းရီဗာ

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သူတို့သည် မိမိနှင့် ဆယ်လီတို့၏ ခြေရာများကို မြင်ပြီး

ကက်ပတ်နံ နီဘောဘီ၏ လက်ချက်ဖြင့် ရန်သူစစ်သား ဘယ်နှယောက် ဆုံးသွားလေသနည်း။ စု စစ်သားအင်အား မည်မျှ ကျန်လေသနည်း။

ဤသို့လည်း တွေးမိရာမှ-

“ဒါတော့ မကြာခင် ငါတို့ လက်တွေ့ သိရတော့မှာပါပဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိလေသည်။

လဆန်း သုံးရက်မျှသာ ရှိသေးသဖြင့် ကောင်းကင်တွင် အလင်းရောင်ဆို၍ ကြယ်တာရာများ၏ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် အလင်းရောင်သာ ရှိနေပေသည်။ နဂါးငွေ့တန်းဟု ခေါ်တွင်သော ကြယ်တာရာအစုကြီးကိုလည်း ကောင်းကင်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။ ညဉ့်ဦးယံအချိန်၌ ကောင်းကင်၏ ရှုခင်းမှာ လှပတင့်တယ် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းနေလေသည်။

ခရိတ်သည် မိမိတို့ လျှောက်လာသော မြေပြင်ကိုကြည့်ရာ ခြေရာများ ထင်နေပြီး ရန်သူစစ်သားများ လိုက်လာပါက ခြေရာများကို အလွယ်တကူ မြင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်မိလေသည်။

ခြေရာများကို ပျောက်ပစ်မှ ဖြစ်ပေမည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ခေတ္တရပ်နားခိုင်းပြီးနောက် အေကေ ၄၇ ရိုင်အေ သေနတ်မှ လှံစွပ်ကိုဖြုတ်ယူ၍ လမ်းဘေးရှိချုံပုတ်မှ သစ်ခက်အနည်းငယ် ခုတ်ယူလိုက်သည်။ တစ်ဖန် သစ်ခက်ကို ဝိုင်ယာကြိုးဖြင့် တုပ်ချည်၍ သူ၏ ခါးပတ်ထဲသို့ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ကဲ... ဆယ်လီ မင်း ရှေ့က လျှောက်ပါ။ ငါ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

ခရိတ်က ဤသို့ စီစဉ်ခြင်းမှာ သူတို့ လျှောက်သွားသော ခြေရာကို နောက်က ဒယ်ဉ်တိုက်ပါလာသည့် သစ်ခက်သစ်ကိုင်းများက ပျောက်ပျက်ပစ်စေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်မိုင်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ခရိတ်သည် မောပန်းလာလေသည်။ သူ၏ ခါး၌ ဝိုင်ယာကြိုးဖြင့် ချိတ်၍ ဆွဲလာသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များက တဖြည်းဖြည်းချင်း ပို၍ လေးလာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

သို့သော် ရပ်နေ၍ မဖြစ်သောကြောင့် ကြိုးစားအားတင်းလျက် ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ဆယ်လီခမျာလည်း မောဟိုက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နာရီအတွင်း သူမသည် ရေငတ်သည်ဟုဆိုကာ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ရေတောင်းသောက်လေသည်။ သို့သော် ခရိတ်က ရေသောက်ခြင်းကို အားမပေးချေ။

ရှေ့ရားပါးသောအရပ်၌ ခရီးသွားသည့်အခါ အထူးသတိပြုရသည်မှာ ရေငတ်၍ ရေသောက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ချက်ချင်း ရေမသောက်ရ။ သောက်လိုက်ပါက

အောက်ပိုင်းတွင် ရေငတ်မပြေနိုင်ဘဲ သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေ ဖြစ်တတ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဆယ်လီမှာ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကြောင့် လူမမာတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ ခရိတ်သည် သူမအား တင်းကျပ်စွာ မတားမြစ်ဘဲ ရေအနည်းငယ် ပေးလိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ တတ်နိုင်သလောက် ရေမသောက်ဘဲ နေလေသည်။

ဆယ်လီ ရေသောက်ပြီးသည်နှင့် ခရိတ်က ရေဘူးကို ပြန်ယူလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့လုံး ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်၍ ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသော နေပူရှိန်ကို ခံစားရဦးမည် ဟူ၍လည်း ဆယ်လီအား သတိပေးပြောလိုက်သည်။

ဆက်လျှောက် သွားကြရင်း ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ နီးလာသောအခါ ခရိတ်သည် သူ၏ ခါးမှ သစ်ကိုင်းသစ်ခက် ချိတ်ဆွဲထားသော ဝိုင်ယာကြိုးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် နောက်မှ လိုက်လာသော ရှိန်နာလူမျိုး စစ်သားများက ခြေရာခံလိုက်ရန် လွယ်ကူတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ ကျောပိုးအိတ်ကိုယူ၍ သူ၏ ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်ရာ ဆယ်လီက-

“ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ သယ်နိုင်ပါတယ်ရှင်”ဟု ကန့်ကွက်သေးသည်။ အမှန်တော့ သူမသည် အရက်မူးသမားတစ်ယောက်လို ဒယ်မီးဒယ်ိုင် လျှောက်

ရလေသည်။

“ငါတို့ အခု ဆက်သွားမယ့်သာသွားနေတာ တကယ်တော့ နယ်စပ်ကို ဖြတ် နှော့မိတာ အတော်ကြာပြီလို့ ထင်မိတယ်”

ခရိတ်က သူမအား နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့အဖို့ အန္တရာယ် လုံးဝမရှိတော့ သူလား”

ဆယ်လီက ပြန်မေးသောအခါ၌မူ ခရိတ်သည် လိမ်မပြောချင်သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ် ပြောလိုက်သည်။ ညလေက အလွန်အေးလှသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

နောက် တစ်မိုင်ခန့် သွားမိသောအခါ သူတို့သည် ဆားချက်တွင်း မြေချိုင့်ကြီး၏ အစွန်းအစွန်းသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ မြေကြီးကလည်း ပျော့ခြင်း၊ ပွခြင်း

မရှိဘဲ မာနေလေသည်။

“ငါတို့ ဒီမှာပဲ နားကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ဂရောင်းရီ (တာလပတ်)ကို ဆွဲ၍ ဆယ်လီအား လဲလျောင်း နားစေလေသည်။

“ကျွန်မ ရေနည်းနည်းလောက် သောက်ချင်တယ်”

ဆယ်လီက တောင်းပန်သလို ပြောသော်လည်း ခရိတ်က ခေါင်းခါပြလေသည်။
“ဒီလိုပဲ နေလိုက်ပါဦးကွ။ မနက်ကျမှပဲ ရေသောက်ပါတော့”

သူတို့၏ ရေဘူးမှာ အလွန်ပေါ့ပါးနေသဖြင့် ရေလက်ကျန် အလွန်နည်းနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

အရေးထဲ လေအေး အဆက်မပြတ် တိုက်နေပြန်ရာ ခရိတ်သည် အနီးအနား
ရံ့နွယ်အနည်းငယ် ခုတ်၍ ဆယ်လီ၏ ခေါင်းရင်းတွင် ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ ခြေဖဝါးများကို လက်ဖြင့် ညင်သာစွာ
ဆုပ်နှိပ်ပေးလေသည်။

ဆယ်လီ၏ ခြေဖဝါးများမှာ အလွန်နာကျင်လျက်ရှိသဖြင့် ခရိတ်၏ လက်ဖြင့်
ထိခြင်းကိုပင် မခံနိုင်ဘဲ နာတယ်ဟု ညည်းညူလေသည်။

ခရိတ်က နှစ်သိမ့်အားပေးသည့်အနေဖြင့် သူမအား ယုယစွာ ဖွဲ့ပိုက်ထားလိုက်
သောအခါ ဆယ်လီသည် အားတက်သွားပုံ ရလေသည်။

“ရှင်ဟာ အလွန် ကြင်နာယုယတာပဲနော်။ ကျွန်မလေ ရှင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ
သိလား။”

“အေးပါ။ ကဲ... အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ပါဦး။ စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့။”

“ဒီမယ် ခရိတ်၊ ကျွန်မတော့ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးအကြောင်း ကြား
တာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

ခရိတ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့ ဆယ်လီသည် မျက်စိ
မှိတ်ပြီး အိပ်လေတော့သည်။

ခရိတ်ကတော့ လုံးဝမအိပ်ဘဲ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကိုင်ကာ
ကင်းစောင့်နေလေသည်။

အခန်း (၂၅)

ဆယ်လီက အိပ်နေခိုက် ခရိတ်သည် ကင်းစောင့်ရင်း ဆယ်လီပြောလိုက်သော စကား
အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိတို့ ဘိုးဘွားလက်ထက်မှ
မိသားစုပိုင်ဖြစ်သော ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးအကြောင်း သတိရနေမိသည်။

တစ်ချိန်က ယင်းခြံကြီးတွင် မွေးမြူထားခဲ့သည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော
မျိုးကောင်း ဖွားအုပ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ခြံလုပ်ငန်းတွင် လာရောက် အလုပ်လုပ်ကြား
ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား လူမည်း (မာတာဘယ်လီ) လူမျိုး ယောက်ျား၊ မိန်းမများနှင့်

သူတို့၏ မိသားစုများ နေထိုင်ကြပုံကို လည်းကောင်း၊ ထိုတိုင်းရင်းသား မိသားစုများ မိမိတို့၏ ဘဝကို ကြိုးစားဖန်တီးသကဲ့သို့ မိမိ (ခရိတ်) ကိုယ်တိုင်လည်း ဤအမျိုးသမီး ဆယ်လီနှင့်တူ မိမိတို့၏ဘဝကို မည်သို့မည်ပုံ ဖန်တီး တည်ဆောက်ကြမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိပုံကို လည်းကောင်း ပြန်ပြောင်းတွေးနေမိသည်။

သူ၏ နှလုံးသားထဲမှ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမိချိန်မှစ၍ သူသည် ဆယ်လီအား (တိုင်းရင်းသား လူမည်းများနှင့်တူ) ငါပိုင်ဆိုင်သော ငါ့မိန်းမဟူ၍ သတ်မှတ်ယူဆခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဤလို တွေးမိခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

စဉ်းစားနေရာမှ ခရိတ်သည် ဆယ်လီအိပ်နေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ရင်ဘတ် နှလုံးကပ်၍ အသက်ရှူသံ မှန်မမှန် နားထောင်ကြည့်လေသည်။

မကြာသေးမီက ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ အကြံပက်စက်မှုဖြင့် ဆယ်လီအား ဆတိယတပ်မဟာမှ ရှိနာလူမျိုး လူမည်းစစ်သားများက အဝတ်အစားတွေ အတင်း ဆွဲချွတ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ဗလာကျင်းကာ ရေတိမ်နစ်ရတော့မည့်ဆဲဆဲ ခံစားရရာ မှတ်လည်း ပြန်ပြောင်းသတိရမိသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီထံမှ ပြန်လျှောက်ထွက်လာပြီးနောက် သူ၏ ငယ်သူငယ် မျင်း မာတာဘယ်လီ အမျိုးသား တွန်ဂါတာအကြောင်း စဉ်းစားနေမိပြန်လေသည်။ ထပ်စဉ်က သူတို့နှစ်ဦး လူငယ်များအဖြစ် အတူပြေးလွှားကစားခဲ့ကြပုံ၊ ပျော်ရွှင် မြူး နူးရင်း အားပါးတရ ရယ်မောခဲ့ကြပုံတို့ကိုလည်း သတိရမိသည်။

အထူးသဖြင့် တရားရုံးမှ အမှုစီရင်ချက်ချပြီး ရဲအစောင့်များက ဆွဲခေါ်သွား မိန်းတွင် တွန်ဂါတာက မိမိအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လျှို့ဝှက်အချက်ပေး ဆက်သွယ် နားခံပုံကိုပါ ပြန်လည် သတိရမိလေသည်။

ခရိတ်သည် တစ်ချိန်က မိလျံနာခေါ် ဒေါ်လာသန်းချီကြွယ်ဝသူ မိလျံနာသူဌေး ဦးတစ်ဦး ဖြစ်ချင်သည့် ရည်မှန်းတောင့်တချက် ရှိခဲ့ဖူးရာ ယခုတော့မှ သူသည် မိလျံနာမဖြစ်ရုံမက ဒေါ်လာဌေး သန်းချီ၍ ကြွေးတင်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပါတကားဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။

မကြာသေးမီကအထိ ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး ငွေကြေးအတွက် လုံးဝ မပူပင် နေသော ထိပ်တန်းစာရင်းဝင် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လင့်ကစား ယခုတော့ ကြွေးတွေ လည်ပင်းခိုက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ယခု မိမိ၏ ဗြိတိသျှ လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ ပေးထားသော လက်ဆွဲအိတ်ထဲ၌ နိုင်ဆိုင်မှု အခွင့်အရေးနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်း စာချုပ်ဟူ၍ ဘာမှ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရေးလက်စ စာမူအတွက် ရရှိမည့် စာမူခ အားလုံးကိုလည်း ကြွေးရှင် သိမ်းယူလိုက်မည်မှာ သေချာနေပေပြီ။

ထို့ကြောင့် ယခုအခြေအနေတွင် ခရိတ်အနေဖြင့် ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ချေ။

ဘာမှ မရှိဟုဆိုရာ၌ ခြွင်းချက်တော့ ရှိလေသည်။ မိမိတွင် ယခု လက်ဝယ် ရှိနေသည်ကား ဤဆယ်လီအမည်ရှိသော အမျိုးသမီးနှင့် လောကကြီးကို နာကြည်းသည့် ဒေါမနဿစိတ်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ဖန် သူ၏စိတ်ကူးထဲ၌ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင် လာမိပြန်သည်။ ချောကလက်ကဲ့သို့ အညိုရောင် အဆင်းရှိသော်လည်း ခံညားချောမွေ့သော အင်္ဂါရုပ် ပိုင်ဆိုင်သူ ဖွန်ဂါဘီရာကို သတိရမိချိန်တွင် ခရိတ်သည် ပို၍ပင် ဒေါသထွက်လာမိလေသည်။

ခရိတ်သည် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေလေသည်။ တစ်နာရီကြာလျှင် တစ်ကြိမ်ခန့် သူသည် ဆယ်လီ အိပ်နေရာသို့သွားပြီး မအေးစေရန် ဂရောင်းရှိ (တလပတ်) အပိုစဖြင့် ရစ်ပတ်ခြုံထားပေးလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဆယ်လီ၏ နဖူးမှ ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့် အသာစမ်းကြည့်ရာ သူမက နာကျင်ဟန်ဖြင့် လူးလွန်လာသဖြင့် ခရိတ်လည်း လက်ကို လျင်မြန်စွာ ခြံရုပ်လိုက်ရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဆားကျင်း မြေချိုင့်ကြီး၏ တစ်ဖက်အစွန်၌ လူရိပ်လိုလို မြင်မိသဖြင့် စိုးရိမ်သွားမိသည်။ သို့သော် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ လူမဟုတ်ဘဲ ဂေဇယ်လ်ခေါ် သမင်၊ ဒရယ်အုပ်နှင့် သတ္တဝါတစ်ကောင်သာဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်အေးသွားတော့သည်။

အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ရောင်နီသန်းစ ပြုလာပေပြီ။

ခရီးဆက်ကြရန်သင့်ပြီဟု ယူဆလျက် ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား နှိုးဆော်လျှောက်သွားရင်း ဆားကျင်းမြေချိုင့်ကြီးဘက်ဆီသို့ အမှတ်မဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤတွင် ခရိတ်သည် အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

အကြောင်းမူကား နောက်မှလိုက်လာသည့် ရှိနာစစ်သားများတပ်ဖွဲ့ကို အသေလှမ်းမြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

အလှမ်းဝေးနေလင့်ကစား စစ်သားများက မိမိတို့နောက် ခြေရာခံလိုက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ခရိတ်သည် စိတ်ပျက်အားလျော့သွားမိသော်လည်း ပြေး၍ မလွတ်နိုင်သည့် အတူတူ ရင်ဆိုင်ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်မှု ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အဖွဲ့လက်ရ ဖမ်းခြင်းကိုတော့ မခံ။ သေသည်အထိ ခုခံတိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်လည်း ဤနေရာသည် အသင့်တော်ဆုံးနေရာဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက် လက်ဝယ်

အစားကို ယူလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ယူဆောင်လာသော ဝိုင်ယာကြိုးသံကြိုးများနှင့် သံ
ကြိုး ဖြတ်သည့် ပလာယာကိုပါ ယူ၍ ပြန်ပြေးလာသည်။

သူတို့၏ နေရာမှာ ချိုင့်ဝှမ်း၏ ကမ်းပါးတစ်နေရာဖြစ်၍ မြေကြီးက မြင့်တက်
သော ကတတ်သဖွယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ခရိတ်က ဤနေရာမှပင် ခုံခံတိုက်ခိုက်ရန်
အခြေတံ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်သူလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ စစ်သားများသည် တစ်
ဘက်နောက် တစ်ယောက် လိုက်ပါလျက် တန်းစီချီတက်လာသည်ကို မြင်ရလေ
သည်။ သို့သော် အနီးသို့ ရောက်လျှင် လူစုခွဲကာ ဝဲယာဖြန့်၍ တိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု
ဆိုရန်ရပေသည်။ သေနတ်ဗျူဟာတွင် သမားရိုးကျ စစ်ဆင်နည်းတစ်ခုဖြစ်သော
မြေညီသဏ္ဍာန် လူခွဲဖြန့်၍ တိုက်ကြရမည်ဟု ထင်ရသည်။

ခရိတ်သည် အကြိတ်တစ်ခု ရလာသဖြင့် ရန်သူစစ်သားများ ချဉ်းကပ်လာမည်ထင်ရ
လမ်းတွင် လက်ပစ်ဗုံးများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် ခွာလျက်
အေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အသင့်ရှိသော ဝိုင်ယာကြိုးဖြင့် လက်ပစ်ဗုံးအားလုံးကို ဆက်သွယ်
ချိတ်သည်။ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်လျှင် ကျန် လက်ပစ်ဗုံးများလည်း တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး
ဆက်တိုက် ပေါက်ကွဲအောင် ဖန်တီးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဝိုင်ယာကြိုးကို လက်ပစ်ဗုံး
တစ်လုံးစီ၏ ဖောက်ခွဲသည့် ခလုတ် (ပင်)နှင့် ဆက်သွယ်ထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့်
ဆက်တိုက် ပေါက်ကွဲမည် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီ အိပ်နေရာသို့ ပြန်သွားပြီး လက်ပစ်ဗုံးများနှင့် ဆက်
သွယ်ထားသော ဝိုင်ယာကြိုးစကို ကျောပိုးအိတ်အဖုံးတွင် ချည်ထားလိုက်သည်။

ကောင်းကင်၌ အလင်းရောင်များလာပြီဖြစ်၍ ခရိတ်သည် ရန်သူမမြင်အောင်
မြေပြင်တွင် ဒူးထောက်နေလိုက်သည်။ သူ၏ အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်
ကုန်ဆုံးကတ်ကိုလည်း သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် အသင့်ကိုင်ထားလေ
သည်။

အိပ်ပျော်နေသူ ဆယ်လီအား ဖွဲ့လိုက်ရန်သင့်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ခရိတ်သည်
သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို ညင်သာယုယစွာ နှမ်းလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် ချက်ချင်းပင်
လက်နက်လက်က မျက်လုံး ဖွင့်လေသည်။

ပထမသော် ခရိတ်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသော်
လည်း ချက်ချင်းလိုပင် မိမိတို့၏ လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရမိသဖြင့် မျက်နှာ
ညိုညိုသွားရှာပြန်လေသည်။

သူမသည် ထထိုင်ရန် ကြိုးစားရာ ခရိတ်က မထစေဘဲ ပြန်အိပ်ခိုင်းလေသည်။

“သူတို့ ဒီကို လာနေကြပြီကွဲ့။ ငါတော့ ပြန်တိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီ”

ခရိတ်က ပြောလျှင် ဆယ်လီသည် နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လေသည်။
“မင်းမှာ ကက်ပတိန် နီဘောဘီပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စတိုသေနတ် ရှိတယ်မဟုတ်လား”
ဤတွင်လည်း ဆယ်လီက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူမ၏ ခါးမှ သေနတ်ကို
လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်သည်။

“သေနတ်ကို ပစ်တတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပစ်တတ်ပါတယ်”

“သေနတ်ပစ်ရင် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကိုတော့ ကိုယ့်အတွက် ချန်ထားလိုက်ပါ”
ခရိတ်က ဘာကြောင့် ဤသို့ ပြောသည်ကို ဆယ်လီသည် သဘောပေါက်သဖြင့်
ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းက ငါ့ကို ကတိပေးစေချင်တယ်”

(ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရပြီး မတတ်သာ၍ အရုံးပေးရတော့မည်ဆိုလျှင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်ရန် ခရိတ်က ဆိုလိုပေသည်။)

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကတိပေးပါတယ်”

ဆယ်လီက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောရှာသည်။

ခရိတ်သည် ရန်သူလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စစ်သားများက ကိုယ်
လေးရာခန့် အကွာသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

နီးလာပြီဖြစ်ဖြစ်၍ လူဦးရေကို ရေတွက်၍ရပြီဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် သေချာစွာ
ကြည့်လိုက်သောအခါ စစ်သားငါးဦးရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်
ကျသွားမိလေသည်။

ကက်ပတိန်နီဘောဘီအနေဖြင့် ရန်သူတပ်ဖွဲ့အား တိုက်ခိုက်ရာ၌ မိမိတို့ နှစ်
လင့်သလောက် အကျအဆုံးများအောင် မပစ်ခတ်နိုင်ကြောင်းသိရ၍ စိတ်ဓာတ်ကျ
မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုအတိုင်း ရန်သူစစ်သည် ရှစ်ဦးအနက် နီဘောဘီက သုံးဦးသာ ကျန်
ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

မိမိက အလစ်တွင် လျှပ်တစ်ပြက် လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်သည့်တိုင်အောင်
တစ်ယောက်နှင့် ငါးယောက်ဖြစ်၍ ရန်သူက မိမိထက် ငါးဆ အင်အားများနေခြင်းသည်
စိတ်ဓာတ်ကျစရာပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ရန်သူစစ်သားများသည် မိမိတို့ ဝပ်နေသည်ကို မြင်ပုံမရသေးချေ။

“ဟေ့... ဆယ်လီ ခေါင်းငုံ့ပြီး နေစမ်းပါ။ မျက်နှာမော့ထားရင် ရန်သူ
အလွယ်တကူ မြင်နိုင်တယ်ကွဲ့”

ခရိတ်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် ဆယ်လီလည်း ချက်ချင်းပင် လိုက်နာ
ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန်သူများ ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်အောင် မျက်နှာကို အောက်စင်ဖြင့် ပုံးအုပ်ထားလိုက်ပြီးမှ စစ်သားများချီတက်လာသည်ကို အသားကြည့်နေလေသည်။

တတိယ တပ်မဟာမှ စစ်သားများသည် တကယ့် စစ်သည်ကောင်းများဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားပေသည်။ တစ်ညလုံး မရပ်မနား ချီတက်လာခဲ့ရလင့်ကစား သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံ မရ။ အလွန် ဖျတ်လတ်သွက်လက်အပုံ ရလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်လာသူမှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိရာလူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နှုတ်ထက်သန်စွာဖြင့် လျှောက်လာနေသည်။ သူ၏ အကော ၄၇ ရိုင်ဖယ်မောင်းပြန်စနစ်ကို အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်နိုင်ရန် လက်ယာဘက် ခါးနားတွင် အသင့်ကိုင်ထားသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကလည်း အလွန် စူးရှတောက်ပြောင်နေသည်။

ယခုလာသူ စစ်သည် ငါးဦးအနက် ထိုလူကပင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုလိုက် တွက်မိလေသည်။

ထိုလူ၏ ဝဲယာနှစ်ဘက်၌ စစ်သားနှစ်ဦးစီညှပ်၍ လိုက်ပါလာရာ ထိုလူများက အကော ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ဗလကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခေါင်းဆောင်က လက်ဖြင့် အချက်ပြခြင်းကို တစ်သဝေမတိမ်း ချီတက်ကာ၍ လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

စစ်သည်ငါးဦးက အသံမပြုဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ချီတက်လာနေစဉ် ခရိတ်သည် အောက်ဝစ်ပုံးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ဝိုင်ယာကြိုးကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

သူတို့၏နေရာနှင့် ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့ ရောက်လျှင် ရှိရာလူမျိုးခေါင်းဆောင်က လက်ပြ အချက်ပေးလိုက်ရာ ကျန် စစ်သားများက ချက်ချင်း ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ခေါင်းဆောင် ရှိရာသည် ခရိတ်တို့ ဝင်ပုန်းနေရာ မြေကမူငယ်ဆီသို့ သေချာ ခုန်ကြည့်လေသည်။ ဘာမှ မမြင်ရတော့မှ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်း တိုးပြီး ခြေလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ ဦးခေါင်းသည် ဝဲယာနှစ်ဖက်လုံး လှည့်ပတ်ကြည့်နေပုံအရ တစ်စုံတစ်ခု မြင်၍ ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ခရိတ်သည် အသက်ပြင်းပြင်း မရှူဝံ့အောင်ပင် ခြေလိုက်နေမိလေသည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ရှိရာသည် လှုပ်ရှားပြန်လေသည်။ သူ၏ ဝဲယာနှစ်ဖက်မှ စစ်သည်များအား လက်ပြအချက်ပေး၍ ပုံစံအနေအထား ပြောင်းခိုင်းလိုက်ရာ စစ်သားတို့၏ ရပ်တည်ပုံ အနေအထားသည် မြားဦးပြောင်းပြန်လှန်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

ယင်းအနေအထားသည် ငွန်နီခေါ် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအုပ်စုတို့ စစ်တိုက်ရာတွင် အသုံးပြုလေ့ရှိသော နည်းဗျူဟာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က သိထားလေသည်။ တစ်ချိန်က ငွန်နီတိုင်းရင်းသားတို့၏ဘုရင် ချာကာဆိုသူသည် ယင်းနည်းဗျူဟာ တိုက်နည်းဖြင့် ရန်သူတို့အား ထိရောက်စွာ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခုလည်း ခရိတ်အား ရန်သူက ငွန်နီတို့၏ သေနင်္ဂဗျူဟာနည်းဖြင့် ချေမှုန်းပစ်ရန် လာနေပါချေပြီ။

ခရိတ်သည် ရန်သူစစ်သားများ ဖြန့်၍ နေရာယူထားပုံကို ကြည့်ပြီး မိမိက လက်ပစ်ဗုံးများ ခပ်ခွာခွာ နေရာချထားမိခြင်းသည် ကောင်းလေစွဟု တွက်ထား အနည်းငယ် အားတက်သွားမိလေသည်။

ခေါင်းဆောင် ရှိနာလူမျိုး၏ ဝဲယာတောင်ပံနှစ်ဖက်မှ စစ်သားများသည် မကြာမီ မိမိမြှုပ်ထားသော လက်ပစ်ဗုံးများရှိရာသို့ ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် လက်ပစ်ဗုံးများနှင့် ဆက်ထားသော ဝိုင်ယာကြိုးများကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီး အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ တက်လာသူများထဲတွင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရှိနာလူမျိုးခေါင်းဆောင် ပါလာလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟုလည်း စိတ်ထဲမှ တောင့်တမိလေသည်။ သို့သော် ထိုလူက နောက်နားမှနေ၍ သူ၏ လူများအား ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးနေလေသည်။

လက်ယာဘက် တောင်ပံမှ စစ်သားများသည် လက်ပစ်ဗုံး မြှုပ်ထားရာနေရာ အနီးသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်ဝဲဘက်မှ လူက လက်ပစ်ဗုံးနေရာနှင့် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့် အကွာတွင်ပင် ရှိနေသေးသည်။

“နှစ်စလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် ထိအောင် ဖောက်ခွဲမှု ကောင်းမယ်” ဤသို့ ခရိတ်သည် စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။

လက်ယာဘက်မှ စစ်သားသည် မြေကြီးမြှုပ်ထားသော လက်ပစ်ဗုံးနှင့် မှုတ်ထိသွားလောက်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ လက်ဝဲဘက်က လူသည်လည်း နီးကပ်လာလေသည်။ ထိုလူ၏ နဖူးတွင် သွေးစွန်းနေသော ပတ်တီးစည်းထားလေစွာ ကက်ပတ်နီ နီဘောဘီ၏ လက်ချက်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ခရိတ်က တွက်လိုက်မိသည်။

လက်ပစ်ဗုံးများခွဲရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ခရိတ်သည် ဝိုင်ယာကြိုးစနစ်ခုကို တအားဆွဲလိုက်သည်။ ဗုံးဖောက်ခွဲသည့်စနက်တံ သို့မဟုတ် ပင်များ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ရာ သုံးစက္ကန့်အကြာတွင် လက်ပစ်ဗုံးများ ထပေါက်ကွဲတော့သည်။

လက်ယာဘက်မှ စစ်သားသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထိုလူက လက်ပစ်ဗုံးနှင့် အလွန်နီးကပ်သဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ အသက်မရှင်နိုင်ဟု ထင်ပေသည်။

ကျန်စစ်သည် သုံးဦးတို့သည်လည်း မြေပြင်သို့ ပစ်လွှဲပစ်ချလိုက်ရင်း သူတို့၏ အင်အားများဖြင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်ကြလေသည်။

နမူး၌ ဒဏ်ရာရထားသူ လက်ဝဲဘက်မှ လူတစ်ယောက်သာလျှင် မတ်တတ် နေလျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာသည်။ လက်ပစ်ဗုံးက ဝန်းခံ ချိတ်ကွဲလေရာ ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် ဖလက်ရှိမီးလင်းသကဲ့သို့ပင် အလင်းရောင် ဖြာ ချက်လာလေသည်။ လက်ပစ်ဗုံးမှ သံတိုသံများသည် ထိုလူ၏ ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်သို့ ချိတ်ရိုက် ထိမှန်သွားသဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံးပါ မြောက်တကသွားပြီးမှ မြေပြင်သို့ ပြန်ကျလေသည်။

“နှစ်ယောက်တော့ သွားပြီ”

ဤသို့ တွက်မိပြီးနောက် ခရိတ်သည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရှိနာလူမျိုး (တပ်ဖွဲ့ ဆင်းဆောင်)အား ချိန်၍ ပစ်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

သို့ရာတွင် ခရိတ်သည် မြေပြင်တွင်ဝပ်၍ နေရသောကြောင့် သေနတ်ပြောင်းကို လှည်း သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ ချိန်ရသောကြောင့် ထိမှန်အောင်ပစ်ခတ်ရန် မလွယ် ကျဘူးချေ။ ထို့ပြင် ရှိနာအမျိုးသား စစ်သည်က အငြိမ်မနေဘဲ မြေပြင်တွင် လှိမ့်နေ သဖြင့် ချိန်ပစ်ရန် ပို၍ပင် ခက်နေလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ခရိတ်သည် ထိုလူရှိရာသို့မှန်း၍ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ မထိမှန်သဖြင့် နောက်ထပ် ပစ်လိုက်ပြန်တော့လည်း ထို လူ၏ လက်ဝဲဘက်သို့သာ ကျည်ဆန်များ ကျရောက်သွားသည်။

ဤတွင် ရှိနာလူမျိုးကလည်း သူ၏ ကိုယ်ကို လှိမ့်ရင်းက ခရိတ်ဘက်သို့ ပြန်လှမ်းပစ်ခတ်လေသည်။

ထိုအခိုက် အခြားစစ်သားတစ်ဦးသည် ရုတ်တရက်ထပြီး ခရိတ်အား တောင် ဆက်မှ တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်ပြန်လေသည်။

ခရိတ်လည်း ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် နှုတ်ခနဲ လှည့်ကာ သူ၏ အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုလူ၏ အလယ်ပိုင်းနှင့် ဆီးစပ်နေရာသို့ ချိန်၍ ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အေကေ ၄၇ သေနတ်သည် အနီးကပ်ပစ်ရာ၌ အလွန်ကြောက်စရာကောင်း အောင် ယမ်းအား ပြင်းထန်လှသဖြင့် ခရိတ်က ဦးအောင် ကြိုတင်ပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အသားသည် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ အလျားထိုး မှောက် ထွက်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရှိနာအမျိုးသားသည် သူ၏ နောက်မှ စစ်သားတစ်ဦးအား အထိအခတ် အမိန့်ပေးရင်း ခရိတ်ရှိရာဘက်သို့ ပြေးဝင်လာပြန်သည်။

ခရိတ်သည် ထိုလူဘက်သို့ လျင်မြန်စွာပြန်လှည့်လာပြီး အေကေ ၄၇ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သည်။ လူချင်းအလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်၍ လွဲချော်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် ခရိတ်က ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သောအခါ ဘာကျည်ဆန်မှ မထွက်ဘဲ ချောက်ခဲခဲ့သာ အသံမြည်သွားလေသည်။ သေနတ်ထဲတွင် ကျည်ဆန် ကုန်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ရိုနာအမျိုးသားသည် ဆက်လက် ပြေးဝင်လာလေသည်။

မရိတ်လည်း ကပျာကယာ သေနတ်တွင် ကျည်ဆန်ကတိအသစ် ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏ လက်က ယခင်ကလောက် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း မရှိဘဲ စက္ကန့်ပိုင်းခန့် နှောင့်နှေးနေသည်ဟု ထင်ရသဖြင့် စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် ကျည်ဆန်အသစ် ထိုးပြီးပြီးချင်း သေနတ်မောင်းဆွဲ၍ ပစ်လိုက်သောအခါ အရပ်မြင့်မြင့် ရိုနာလူမျိုးကို လုံးဝ မမြင်ရတော့ချေ။

ထိုလူသည် မြေပြင်တစ်နေရာတွင် ဝပ်၍ နေရာယူလိုက်ဟန် တူသည်။ ခရိတ်ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်များသည် မည်သည့် ပစ်မှတ်မှ မထိဘဲ လေထဲတွင်သာ ဖြတ်ကျော်ထွက်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် မချင့်မရဲဖြစ်လျက် ရိုနာလူမျိုး၏ နောက်မှ လိုက်လာသူ စစ်သားအား ချိန်၍ ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ လူချင်း အတော်အလှမ်းဝေးသော်လည်း ကံကောင်း၍ပဲလား မပြောတတ်။ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်သည် ထိုလူ၏ ပါးစပ်ပေါက်တည်တည်ကို ထိမှန်သွားလေရာ လက်ငွေ့ချန်ပီယံတစ်ဦးက အနီးကပ် လက်သီးဖြင့် တအား နှိပ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ထိုလူ၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ လန်ထွက်သွားရင်း ပုံလျက်သာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

အချိန်အားဖြင့် ဆယ်စက္ကန့်အတွင်း ရန်သူ ငါးဦးအနက် လေးဦးကို ချေမှုန်းတိုက်နိုင်သည်မှာ အားရဖွယ်ကောင်းသော်လည်း အရေးအကြီးဆုံး ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး တစ်ယောက်က ကျန်နေသေးသည်။

ထိုလူကား အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရိုနာအမျိုးသားပင်တည်း။

သူသည် ခရိတ် မမြင်နိုင်သော တစ်နေရာတွင် အကာအကွယ်ယူကာ မြေအောင်းပြီး အလစ်ချောင်းနေကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ခရိတ်၏ နေရာကို ခန့်မှန်း၍ရမည် ဖြစ်သည်။ ခရိတ်၏ သေနတ်မှ ကျည်ဆန်များ ထွက်ပွားကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းတွက်ကြည့်ပြီးသား ဖြစ်ပေသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ဂရောင်းရီ (တာလပတ်)ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အုပ်၍ ငြိမ်ငြိမ်နေရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီးနောက် ကျန်လက်ပစ်ဗုံးသုံးလုံးမှ ဝါယာကြိုးများကို တအားဆွဲ၍ ဖောက်ခွဲလိုက်လေသည်။

ဗုံးသုံးလုံး တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်ကွဲ၍ မြည်သော အသံက နားကွဲလှမတတ် ကျယ်လောင်လှပေသည်။ ဗုံးပေါက်ကွဲ၍ မီးခိုးများ ဖုန်များထနေသည့်ကြားမှ ခရိတ်သည် ချွတ်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူသည် လျင်မြန်စွာ ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီးနောက် လက်ယာဘက်သို့ ခြေလှမ်း သုံးဆယ်ခန့် ပြေးသွားကာ သူ၏ကိုယ်ကို မြေပြင်တွင် လှိမ့်လိုက်ပြီးမှ အသာ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

သူ၏ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုလည်း ကျည်ဆန်သစ် တစ်ကတ် ထိုး ဆားလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက စောစောက ရှိနာအမျိုးသား ပျောက်ကွယ်သည့် နေရာကို အာရုံစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

အရုဏ်တက်လာပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင် တဖြည်းဖြည်း များလာပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှိနာအမျိုးသားသည် စတင် လှုပ်ရှားလေသည်။ သူပုန်းနေသော ခြေကမူအကွယ်မှ လက်ဝဲဘက်သို့ တွားသွားပြီးမှ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ အေကေ ၄၇ သေနတ်ပြောင်းကို ထိုလူဘက်သို့ လှည့်၍ နှိပ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် မိမိ၏ နေရာကို ရန်သူကသိသွားမည်စိုး၍ ချက်ချင်း မငစ်သေးဘဲ ခေတ္တစောင့်နေလိုက်သည်။

ရှိနာအမျိုးသားသည် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

လူချင်း ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် ကွာဝေးနေလေရာ ခရိတ်သည် ထိုလူရှိမည် ဆင်သော နေရာဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝပ်တွား၍ သွားပြန်လေသည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားသံကို ရန်သူကြားသွားမည်စိုးသဖြင့် တီကောင်များ သွားသလို သေမသာ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးသွားလေသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ရှိနာသည် မိမိကဲ့သို့ပင် တစ်ဖက်မှ ဝပ်တွား၍ ဆယ်လီ ရှိရာသို့သွားရန် ကြိုးစားလိမ့်မည်ဟု သံသယ ဖြစ်နေမိသည်။

မကြာမီ ဆယ်လီ၏ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ခရိတ်သည် အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်လျက် ထကြည့်လိုက်ရာ ဆယ်လီနှင့် ရှိနာအမျိုးသားတို့ နှစ်ဦးစလုံးကို မြင်ရလေသည်။

ရှိနာအမျိုးသားက အုတင်းဖမ်းချုပ်ထားသည်ကို ဆယ်လီက အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရုန်းကန်နေလေသည်။ ရှိနာသည် ဆယ်လီ၏ ဆံပင်ကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထား ထိုက်ပြန်သည်။ ခွန်အားဗလချင်း မမျှသဖြင့် ဆယ်လီမှာ မည်သို့မှ ရုန်းကန်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရှာချေ။

ခရိတ်သည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေသည်။ ယင်းလှုပ်ရှားမှုမှာ စဉ်းစား နှိပ်ဆည်းမှ လှုပ်ရှားခြင်း မဟုတ်။ ဆယ်လီခံစားနေရပုံကို မြင်၍ ဘာမျှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ အတင်း ပြေးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ လက်တစ်ဖက်က အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တုတ်လက်နက် သဖွယ် ကိုင်၍ လွဲရိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် ရှိနှာအမျိုးသားသည် ခရိတ်အားလှမ်းမြင်ပြီး ဆယ်လီအား ရုတ်တရက် လွှတ်လိုက်သည်။ ဆယ်လီခမျာ ယိမ်းယိုင်လျက် နောက်ပြန် လဲကျသွားရှာသည်။

အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ခရိတ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် တအား လွဲရိုက်လိုက်ရာ ရှိနှာအမျိုးသားက လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ တိမ်းရှောင်လိုက်သည်။

ဤတွင် ခရိတ်သည် ထိုလူ၏ နံရိုးများရှိရာသို့ ပခုံးဖြင့် တအားပစ်တိုက်လိုက် ပြန်သည်။ ထိုအချိန်၌ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သည် သူ၏ လက်မှ လွှတ်ထွက်ကျသွားလေ သည်။ ခရိတ်သည် လူချင်းပူး၍ သတ်ရန် ကြိုးစားပြန်လေသည်။

နှစ်ယောက်ချင်း ပူးကပ်တိုက်ခိုက်ရာတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သည် အသုံးမဝင်တော့ သဖြင့် ရှိနှာအမျိုးသားကလည်း သူ၏ သေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

ရှိနှာအမျိုးသားသည် ခွန်အားဗလ ကောင်းသဖြင့် မိမိက ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ခံ မလွယ်ကူကြောင်း ခရိတ်အနေဖြင့် လူချင်းပူးမိသည်နှင့် ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိက ဉာဏ်ကိုသုံး၍ တိုက်မှဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရှိနှာအမျိုးသားသည် သူ၏ သန်မာထွားကျိုင်းသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခရိတ်လည်ပင်းကို လှမ်းဖမ်းဆုပ်ကိုင်လျက် ဆွဲလိုက်သည်။ ခရိတ်ကမူ လုံးဝရုန်းကန် ခြင်း မပြုဘဲ ထိုလူဆွဲရာဘက်သို့ အလိုက်သင့် အလျှော့ပေးလိုက်သွားလေသည်။

ရှိနှာအမျိုးသားသည် ခရိတ် ရုန်းကန်မည်အထင်ဖြင့် တအား ဖမ်းဆွဲခြင်းဖြစ်စေ ယခုတော့ ခရိတ်၏ အလိုက်သင့်ပါလာမှုကြောင့် အရှိန်လွန်ကာ နှစ်ယောက်လျှောက် မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

လဲအကျတွင် ခရိတ်သည် သူ၏ သစ်သားခြေတုဖြင့် ရှိနှာအမျိုးသားအား တအား ကန်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် မထိဘဲ လွဲချော်သွားသည်။

ရှိနှာကလည်း ခရိတ်အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ နှစ်ယောက် သား ရင်ဘတ်ချင်းထိကပ်လျက် လုံးထွေးနေသဖြင့် လက်သီးဖြင့်ထိုးရန်လည်း မလွယ် ကူဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ရှိနှာအမျိုးသားသည် ခရိတ်၏ မျက်နှာကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ခတ် ကြိုးစားသေးသည်။ အကယ်၍သာ သူ၏ သွားဖြင့် ခရိတ်၏ နှာခေါင်း သို့မဟုတ် နားရွက်ကို ကိုက်မိပါက အသားပြတ်ထွက်အောင် ကိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် သိသဖြင့် သူ၏ မျက်နှာကို အတင်းလွဲရှောင်နေလိုက်ရသည်။

အာဖရိကတိုက်သားအချင်းချင်း အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်သည့်အခါ လူချင်းပူးသတ် ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားရွက်၊ နှာခေါင်းများ ပြတ်အောင် ကိုက်တတ်ပုံက ခရိတ်သည် ယခင်ကပင် မြင်ဖူးခဲ့လေသည်။

ခရိတ်သည် တိုက်ခိုက်နည်းတစ်မျိုး ပြောင်းလျက် သူ၏ နဖူးဖြင့် ရှိနာ၏ ခေါင်းကို အတင်းပြေးဆောင့်လိုက်သည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ တအား ဆောင့်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရှိနာအမျိုးသား၏ သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်ထွက်သွားကာ သွေးများ ယိုစီးထွက်လာ လေသည်။

ခရိတ်လည်း အားတက်လာလျက် နောက်တစ်ကြိမ် ဦးခေါင်းဖြင့် ဆောင့်ရန် မြင်ဆင်လိုက်ရာ ရှိနာအမျိုးသားသည် အတင်း ရုန်းကန်လျက် မျက်နှာကို လွဲထားလိုက် သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ ခါးမှ ဓားအိမ်ဖြင့် ထည့်ထားသော စစ်တပ်သုံး ဓားမြောင်းကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း စိုးရိမ်လာလျက် ဓားကိုင်ထားသော ရှိနာလူမျိုး၏ လက်ကောက် အင်္ကျီကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားရန် ကြိုးစားလေသည်။ လူချင်းပူးလျက်ပင် ရှိသေးသဖြင့် နှစ်ယောက်သား မြေပြင်တွင် လိမ့်နေကြရာ ခဏမျှကြာလျှင် ရှိနာအမျိုးသားက ခရိတ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခွစီးလျက် ဖြစ်သွားသည်။ ခရိတ်မှာ မြေပြင်တွင် ပက်လက် ခြစ်နေလေသည်။

ရှိနာအမျိုးသားသည် ဓားမြောင်းကို ညာဘက်လက်တွင် ကိုင်လျက် ခရိတ်၏ ခြေထောက်တည့်တည့်သို့ ထိုးစိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ခရိတ်လည်း ကာကွယ် တားဆီးရန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရှိနာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ကျန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုလူ၏ တံတောင်ဆစ်ကို ဖမ်းကိုင်ချုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော် ရှိနာက အလွန်ခွန်အားဗလကောင်းသဖြင့် တားဆီးခြင်းငှာ မတတ် နေဘဲ ဓားမြောင်းကသာ ခရိတ်၏ လည်ပင်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေသည်။ ထို့ပြင် ရှိနာအမျိုးသားသည် သူ၏ ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် ခရိတ်၏ ခြေထောက် လုံးဝ ချုပ်စွားနိုင်အောင် တအား ဖိထားလေသည်။

ဓားမြောင်းသည် ခရိတ်၏ လည်ပင်းဆီသို့ ဆက်လက်ကျလာသည်။ ဓားမြောင်း ခြေထောက် ရှိနာအမျိုးသား၏ မျက်နှာလည်း ကပ်လာကာ သွားတစ်ချောင်းကျိုး၍ သွေးများ ဖုံးလွှမ်းပေကျလျက် ရှိသည်ကို အနီးကပ် မြင်နေရလေသည်။

ဓားမြောင်းသွားသည် အလွန်နီးကပ်လျက် ရှိလေပြီ။

ခရိတ်သည် ရှိသမျှ အင်အားကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်လျက် ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစား ပြုစုသည်။ ဓားမြောင်းသွားသည် တစ်စက္ကန့်မျှ ရပ်တန့်သွားသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ဆက်လက်ကျလာကာ ခရိတ် လည်ပင်းရိုးနေရာသို့ စတင်ထိလာသည်။ ဆရာဝန်က ဆိုအပ်ဖြင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ စစ်ခနဲ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှိနာအမျိုးသားက သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ခွန်အားအပြည့်အဝသုံးလျက် အပြီးသတ် ထိုးစိုက်ချရန် အားယူနေချိန်တွင် ခရိတ်သည် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိလေ

သည်။ မိမိအနေဖြင့် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့ကြောင်း သိနေ၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ခရိတ်က မြင်ရလေသည်။

ရိုနာအမျိုးသား၏ ဦးခေါင်းသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ရော်ဘာအရုပ်ကဲ့သို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားသည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားကာ ရိုနာအမျိုးသား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း အင်အားလုံးဝမရှိတော့ဘဲ ပျော့ခွေလဲကျသွားသည်။ ခရိတ်၏ ကိုယ်၏ မှ လိမ့်ထွက်ကျသွားလေသည်။

ခရိတ်၏ နားထဲတွင်ကား သေနတ်သံတစ်ချက် သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်မိသည်။ ခရိတ်လည်း ကပျာကယာထပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ပေအနည်းငယ်မျှသာ ကွာဝေးသော နေရာ၌ ဒူးထောက်ထိုင်နေသူ ဆယ်လီအား မြင်ရလေသည်။

သူမသည် တိုကာရက်စ် ပစ္စတိုသေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် ကိုင်ထားလျက် သေနတ်ပြောင်းဝက ကျည်ဆန်ထွက်သွားသည့် အရှိန်ကြောင့် မိုးပေါ်ထောင်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။

သူမသည် ပစ္စတိုပြောင်းဝကို ရိုနာအမျိုးသား၏ နားထဲတွင် ကပ်တော့၍ ပစ်လိုက်ဟန် တူပေသည်။

“ကျွန်မ ကျွန်မ သူ့ကို ပစ်သတ်လိုက်ပြီရှင်” ဆယ်လီသည် ဤသို့ ပြောလိုက်ချိန်၌ သူမ၏ မျက်နှာမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံ ရလေသည်။

“ဒါဟာ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်စရာပဲကွဲ့။” ခရိတ်က ပြောရင်း သူ၏ လည်ပင်း၌ ဓားဖျားနှင့်ထိ၍ သွေးစို့နေသည်ကို ရှုပ်အင်အင်ကော်လာဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အရင်က ဘာကိုမှ မသတ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ယုန်တစ်ကောင်၊ ငါ့တစ်ကောင်တောင် မသတ်ခဲ့ဘူးရှင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ခရိတ်က နှစ်သိမ့်အားပေးသည့်အနေဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရာ သူ့ခမျာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“ကျွန်မကို ဒီနေရာက ခေါ်သွားစမ်းပါရှင်။ ဒီမှာဆိုရင် ကျွန်မ နှာခေါင်း သွေးနဲ့တွေ့ ရနေတယ်။ တခြား တစ်နေရာရာကို ခေါ်သွားပါတော့”

“အေးပါ၊ ခေါ်သွားပါမယ်”

ခရိတ်က သူမအား ကူညီ၍ ထူပေးလိုက်ပြီး-

“လာ... ဒီဘက်ကို သွားကြမယ်”ဟု ပြောကာ သူကပင် ရှေ့ဆောင်၍
သွားလေသည်။

ခရိတ်၏ကိုယ်တွင် ကျောပိုးအိတ်များနှင့် မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
ထွယ်ထားလေသည်။

သူတို့သည် သုံးနာရီခန့် လျှောက်သွားကြပြီးနောက် ခရိတ်သည် ရေလက်ကျန်
အနည်းငယ်သောက်ရန် ခေတ္တ ရပ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ သူ၏ ပေါ့လျော့မှုကို သတိရပြီး စိတ်ပျက်သွားမိပြန်သည်။
ဆဆုံးနေသော ရှိရာအမျိုးသား၏ ကိုယ်မှ ရေဘူးများကို ဖြုတ်ယူခဲ့ရန် မေ့လျော့ခဲ့ခြင်း

သည် သူ၏အမှားပင် ဖြစ်သည်ဟု ယခုမှပင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။
ရေဘူးတွေသာ ယူလာခဲ့မိရင် ကောင်းလေစွဟုတွေးရင်း ခရိတ်သည် နောက်သို့

ပြန်လှည့်ကြည့်မိလေသည်။ တစ်ခေါက်ပြန်သွား၍ ယူရန်ကလည်း ဆယ်လီကို ဤ
နေရာတွင် ထား၍ ပြန်သွားမည်ဆိုပါက အချိန် အနည်းဆုံး လေးနာရီခန့် ကြာမည်

ဖြစ်သည်။ ထိုအတောအတွင်း တတိယတပ်မဟာမှ အခြား ကင်းလှည့်တပ်ဖွဲ့များ
ဆောက်လာနိုင်ပေသည်။

သူ၏ လက်မှ ရေဘူးကိုချိန်ဆကြည့်ရာ ရေက လေးပုံတစ်ပုံမျှသာ ကျန်
ဆာကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေသည်။ ထိုရေနှင့်ဆိုလျှင် တစ်နေ့ကုန်အတွက်ပင် လုံလောက်

မဟုတ်ချေ။
အခြေအနေအရ ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ ဤနေရာတွင်ပင် ရပ်နားလိုက်ရလျှင်

ကောင်းမည်လော။
ခရိတ်သည် ဝေခွဲမရဘဲဖြစ်နေစဉ် သူဆက်လုပ်ရမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်က အလို

အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
မြောက်ဘက် ကောင်းကင်ဆီမှ အင်ဂျင်စက်တစ်လုံးတပ် လေယာဉ်တစ်စင်း၏

သံသံ ရုတ်တရက် ကြားရလေသည်။ ခရိတ်သည် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ကောင်းကင်သို့
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ငါတို့ကို လိုက်ရှာတဲ့ ရန်သူစစ်လေယာဉ် ဖြစ်မှာပဲ”

ခရိတ်က ဆယ်လီအား ပြောလိုက်ချိန်တွင် လေယာဉ်စက်သံသည် ပို၍ ကျယ်
ဆောင်လာလေသည်။

လေယာဉ်သည် ထင်သည်ထက် ပို၍နီးကပ်လာနေပြီဟု တွေးမိလျက် ဆယ်လီ
အမြဲပြင်တွင် လှဲအိပ်စေကာ တာလပတ်ဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်ကို ဖုံးအုပ်ထားလိုက်

သည်။
လေယာဉ်စက်သံသည် ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ကိုပင် မြင်ရလေပြီ။

လေယာဉ်မှူးသည် မိမိတို့ရှိရာသို့ တိုက်ရိုက် ဦးတည်မောင်းနှင် ပျံသန်းလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ဆယ်လီသည် တာလပတ်ကို အသာလှစ်၍ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး-

“လေယာဉ်ကတော့ ပိုက်ပါ အမျိုးအစားပဲရှင့်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း သေချာစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်တွင် ဇင်ဘာဆွေနိုင်ငံ လေတပ်၏ အမှတ်အသားများ ပါရှိသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

လေယာဉ်မောင်းသူ (လေယာဉ်မှူး)က မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်ပုံရသော်လည်း သူ၏ လက်ယာဘက်ဘေးမှ ထိုင်ခုံတွင် အာဖရိက တိုင်းရင်းသား လူမည်းတစ်ဦး ထိုင်လိုက်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ထိုလူမည်း၏ ဦးထုပ်က တတိယ တပ်မဟာ၏ တံဆိပ်ပါသော အနီရောင် ဦးထုပ်ဖြစ်နေ၍ မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမားကြောင်း သိသာထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ လူမည်းအရာရှိသည် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးစက်မှ စကားပြောခွက် (မိုက်ကရိုဖုန်း)ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ပါးစပ်နားတွင် တော့ထားသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်စကားပြောနေကြောင်း သိသာလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ လေယာဉ်သည် ခရိတ်တို့အား မြင်ပုံမရဘဲ ဖြတ်ကျော်မောင်းထွက်သွားလေသည်။ အင်ဂျင်စက်သံသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲကွဲ့၊ မင်း ဆက်ပြီး လျှောက်နိုင်ပါ့မလား။”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် ခေါင်းညိတ်ပြုရာသည်။

“အခု ငါတို့ဟာ ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံထဲ ရောက်နေလောက်ပြီကွဲ့။ နယ်စပ်လမ်းကတော့ သိပ်ဝေးဟန် မတူဘူး။ တကယ်လို့သာ ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံရဲ့ နယ်စပ် ရဲတင်းလှည့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နဲ့ ငါတို့ တွေ့လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ခရိတ်က သူ၏ စိတ်ထဲမှ တောင့်တမိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၂၆)

နယ်စပ်လမ်းသည် တောင်မြောက်စူးစူးဘက်သို့ သွားသည့်လမ်းဖြစ်ပြီး ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက မှန်မှန် ကင်းလှည့်လေ့ရှိသော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။

ပြည်ပမှ တရားမဝင် ခိုးဝင်လာသူများအား လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရ အရေးယူရန်နှင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအား ခိုးသတ်ခြင်းများကို ကာကွယ်ရန် ရဲတပ်ဖွဲ့က မှန်မှန် ကင်းလှည့်လေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် ထိုလမ်းသို့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့်တကွ ကျည်ဆန်ခဲယမ်းအားလုံး၊ နှစ်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်ပြင် သူတို့၏ ကျောပိုးအိတ်များတွင်လည်း အရေးတကြီး အပ်သော ပစ္စည်းများမှတစ်ပါး ကျန်ပစ္စည်းအားလုံးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့လေသည်။ သီးခြား၌ သယ်ဆောင်ရမည့် ဝန်စည်ပေါ့ပါးစေရန် မလိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို အပ်ပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တွင် သူ၏ ရေးလက်စစာမူများကိုပင် မြေကြီး၌ မြှုပ်ပစ်ခဲ့ရန် စဉ်းစားလေသည်။ စာမူစာရွက်တွေက အလေးချိန် ရှစ်ပေါင်ခန့်ရှိ၍ ခရိတ်က လေးသည်ဆိုပြီး မြှုပ်ထားခဲ့ရန် ကြံစည်စိတ်ကူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ကျမှ လာရောက်တူးဖော်ယူမည်ဟုဆိုကာ မြှုပ်ပစ်မည်ပြုရာ ဆယ်လီက တွေ့ကိုတော့ ထားမပစ်ခဲ့ပါနှင့်ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုသဖြင့် မမြှုပ်ဘဲ သယ်ယူလာလေသည်။

သူတို့၏ ရေဘူးတွင် ရေလုံးဝကုန်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် ရေဘူးထဲမှ နောက်ဆုံး လက်ကျန်ရေ အနည်းငယ်ကို နှစ်ယောက်သားယူ၍ မွန်းမတည့် အချိန်က သောက်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ နေကပူပြင်းလာပြီဖြစ်၍ သူတို့ လျှောက်သည့် မြေမှာ တစ်နာရီလျှင် (၁) မိုင်သာသာမျှသာ ရှိသည်။

ခရိတ်သည် စောစောကလို ချွေးထွက်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ အာခေါင်ခြောက်ပြီး ဆုတ်၍သာ လျှောက် ပူလောင်လာသလို ဖြစ်လာသည့်အပြင် လည်ချောင်းတွင်လည်း ချွေးရပ်နိုင်အောင် ရေငတ်ခြင်း ဝေဒနာ ခံစားနေရလေသည်။

နယ်စပ်သွား လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခရိတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကျော့ရှာ ဂရုစိုက်ကြည့်လေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်း၍ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း တစ်ရေသည်ကိုပင် အလွန် ခဲယဉ်းလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

သေချာစွာ စဉ်းစားကြည့်သောအခါ၌ ဤအဖြစ်မျိုး ကြုံရသူများတွင် မိမိတို့ထက် မဆုံးမဟုတ်နိုင်ကြောင်း တွေးမိပြန်သည်။ ဤဒေသသို့လာရောက်၍ နယ်စပ် ခြတ်ကျော်ဝင်လာသူမှန်သမျှ ရေငတ်ခြင်းဒဏ်နှင့် ရာသီဥတု ခြောက်သွေ့ပူပြင်းသည့်ဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ခံစားရသည့်ချည်ပါပေလားဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။

နှစ်နာရီခန့် ဆက်သွားကြပြီးနောက် ခရိတ်သည် ဓေတ္တရပ်ဆိုင်းလေသည်။ ကျော့ရှာ နယ်ခြားစောင့် ရဲကင်းများနှင့် လုံးဝမတွေ့ရသေးသဖြင့် မိမိတို့ လမ်းသွားပြီလားဟုလည်း သံသယ ဖြစ်လာမိသည်။

“အခုလောက်ဆိုရင် နယ်ခြားကင်းရှိတဲ့နေရာကို ရောက်ဖို့ကောင်းပြီ။ ငါတို့ လမ်းသွားလာသလား မပြောတတ်ဘူး။ ‘ကွန်ပါ’ ကိရိယာကြည့်ပြီး ငါတို့ လာခဲ့ပေမယ့် ‘ကွန်ပါ’ ကိုက မှားနေရောသလား။”

ဤသို့ပြောရင်း ခရိတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်၍ စိတ်ထဲ မကျေမနပ် ဖြစ်လာမိသည်။

“ငါတို့ဟာ တောင်ဘက်စွန်းကို ရောက်နေတာနဲ့ တူတယ်”

ဤသို့ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ခေါင်းရှုပ်လာလေသည်။

နေမဝင်မီ တစ်နာရီခန့်အချိန်တွင် ခြောက်သွေ့နေသော စပျစ်သီးပင်ညိုသစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ခရိတ်လည်း သစ်ပင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြည့်ရာ လိမ္မော်သီးငယ်အရွယ် အသီးတစ်လုံးသာလျှင် ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ခရိတ်လည်း ဘာမှမရှိသည့် အတူတူ တော်သေးရဲ့ဟု သဘောထားကာ သစ်သီးကို ခူး၍ ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် လှံစွပ်ထိပ်ဖျားဖြင့် သစ်သီးကို နှစ်ခြမ်းခွဲခြမ်းလိုက်သည်။ သစ်သီး၏ အတွင်းသားသည် အေးနေရမည် ဖြစ်သော်လည်း ပူပြင်းသော နေရိုက်ကြောင့် ပူနေလျက် ရှိလေသည်။

“အဲဒါ ဖရဲသီးတစ်မျိုးပဲကွဲ့။ ဂင်ရှော့ မယ်လင်လို ခေါ်တယ်”

ခရိတ်က ဆယ်လီအား ထိုသစ်သီးအကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဖရဲသီးခြမ်းကို ဆယ်လီအား ခွဲပေးလိုက်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် လျှာတို့သည် ပူဖောင်းနေသဖြင့် ဖရဲသီးကို မနည်းကြိုးစား၍ မျှီချရရှာသည်။

ခရိတ်လည်း ဖရဲသီးမှအရည်ကို ညစ်၍ ဆယ်လီအား တိုက်လိုက်ပြန်သည်။

သူမသည် မျက်စိမှိတ်ထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ခရိတ်၏ အပြုအမူကို မြင်သွားကာ ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေရှာလေသည်။

ခရိတ်က ဆယ်လီအား ဆွဲထူပေးလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ကြိုးစား၍ ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။ အတန်ကြာ သွားကြပြီးနောက် ရပ်နားလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် ဦးနောက်ထဲ ကြည့်လင်ခြင်း မရှိဘဲ အိပ်မက်မက်နေသလို ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေလေသည်။

မျက်စိထဲတွင် မည်းမည်း အရိပ်လိုလို သဏ္ဍာန်များ မြင်ယောင်နေမိသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးများ ခြောက်လှန့်နေသလိုလည်း ထင်မိသည်။ အမှန်တော့ သူသည် စိတ် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေလေသည်။

သူ၏ စာမူများကို ထုတ်ဝေသူများထံ ဆက်သွယ်ရောင်းချပေးသူ ‘ခရုတ်’ (ကိုယ်စားလှယ်) အက်ရှိ ဆိုသူကိုလည်း မြင်ယောင်လာမိသည်။ အက်ရှိသည် မိမိ၏ နောက်ဆုံးစာမူပိုင်တွဲကြီးကို ကိုင်ထားကာ မိမိအား စကားပြောနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဒီမယ် ခင်ဗျားရဲ့ စာမူကို ထုတ်ဝေသူတွေ လိုက်ပြကြည့်တော့ ဘယ်သူကမှ မကြိုက်ဘူးဗျ။ စက္ကူပါးအဖုံးနဲ့ ဈေးပေါပေါ ရိုက်နိုင်တဲ့ လူတွေကတောင် မလိုချင်ဘူး”

တော့ဟယ်။ ဒီတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ စာရေးဆရာအဖြစ် မစွဲသေးဘူး။

လျှောက် မျှော်လင့်ချက် မထားနဲ့တော့ ကိုယ့်လူ”

အက်ရိုက ဤသို့ပြောနေစဉ် ခရိတ်က သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ အက်ရို
ထိုင်ထားသည်မှာ မိမိ၏စာမူ မဟုတ်ဘဲ စားသောက်ဆိုင်မှ စားစရာ စာရင်းစာရွက်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စားသောက်ရင်း စကားပြောနေကြ
သည်ဟု မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

အက်ရိုက စကားပြောပြန်သည်။

“ကိုင်း... ခရိတ် ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့။ ရှန်ပိန်အရက် သောက်ကြရ

အောင်။ ဘော်တွန်ရှန်ပိန်မျိုးကို ကြိုက်သလား။”

ထိုအခါ ခရိတ်က ဘာမှ မဆီမဆိုင်သော စကားကို အော်ပြောလိုက်မိသည်။

“အာဖရိကတိုက်က မှော်ဆရာတွေမှသာ တောခွေးရိုင်းကို စီးတာဗျ”

ဤတွင် အက်ရိုက သရော်သလို ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် ခရိတ်၏ စာမူကို
ဆယ်လီသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

စာရွက်များ ကြမ်းပြင်သို့ ပြန်ကျသောအခါ တစ်ရွက်စီ ပြန်ကျသွားရာ
ခရိတ်သည် လေးဖက်ထောက်လျက် စာရွက်များကို လိုက်ပြန်ကောက်ရလေသည်။

ထိုအခိုက် ဆယ်လီသည် အနီးသို့ရောက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပွေ့ဖက်
ထားလိုက်မိကြသည်။

ဤသည်ကား ခရိတ် အိပ်မက်မက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဆယ်လီက

အား နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ပင် ရှိသေးရာ ခရိတ်က မနိုးရက်ဘဲ ဆက်အိပ်နေစေ
လေသည်။

ဆယ်လီခမျာ အသက် မှန်မှန်ရှူလျက် အိပ်ပျော်နေရှာလေသည်။

ခရိတ်သည် ရေတွေ့လိုတွေ့ငြား အာဖရိကတိုက်သားတို့၏ နည်းတစ်ခုကို
ခမ်းသပ်ကြည့်လေသည်။

မြေကြီးတွင် တွင်းတူး၍ အနီးအနားရှိ သစ်ခက်သစ်ရွက်များကို စုဆောင်းကာ
ထုံစွပ်ဖြင့် နုပ်နုပ်စဉ်းပြီး တွင်းအောက်ခြေတွင် ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သတ္တု
ဆေးလွတ်၏ အပေါ်ပိုင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရေခွက်သဏ္ဍာန် ဖြစ်လာသောအခါ
ဆင်းခွက်ကို တွင်းအလယ်ကောင်တွင် ချထားလိုက်သည်။

တစ်ဖန် တွင်း၏အပေါ်မှ ပလတ်စတစ် အခင်းတစ်ခု ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။
ဆင်းပလတ်စတစ်အခင်း၏ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့် (သတ္တုရေဘူးပြတ်၏ အပေါ်
တည့်တည့်)တွင် သေနတ်ကျည်ဆန်တစ်တောင့် အသာတင်ထားလိုက်သည်။

နေပူရှိန်ပြင်းလာသောအခါ သစ်ရွက်သစ်ခက်များ နုပ်နုပ်စဉ်းထားသည့်နေရာမှ အစိုဓာတ်များ ထွက်လာကာ သတ္တုရေဘူးပြတ်တွင်းသို့ စိမ့်ဝင်လာမည်မျှ မျှော်လင့်ရပေသည်။

ဤကား အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသားများ ရေရှားပါးသည့် အရပ်ဒေသများတွင် ရေသောက်ရန် အနည်းငယ်ရအောင် ကြံစည်နည်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အားလုံး ပြီးစီးသွားသောအခါ ခရိတ်သည် ဆယ်လီရီရာသို့ ပြန်လာလျက် ဆယ်လီ၏ မျက်နှာကို နေရောင်မထိုးအောင် သူ၏ကိုယ်ဖြင့် ကာထားလိုက်သည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့ မကြာခင် နယ်ခြားလမ်းကို ရောက်သွားမှာပဲ။ အခုပဲ တော်တော် နီးလာပါပြီ။”

ဤသို့ ဆယ်လီအား နှစ်သိမ့်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် အိပ်မက်ထဲမှ သူ၏ စာမူကိုယ်စားလှယ် (ဧဂျင်း) အက်ရီအား သတိရကာ-

“အက်ရီဆိုတဲ့လူ ပြောတာ အလကားပါ။ ငါက စာမူကို ပြီးအောင်ဆက်မယ်။ စာအုပ်ထွက်လာပြီးရင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုက ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ လာဝယ်ပေးသေချာတယ်။ ငွေတွေ အများကြီးရတော့ ငါ့ရဲ့ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးကို ပြန်ဝယ်ယူလိုက်မယ်။ ဘာမှ စိုးရိမ်ပူပန်နေစရာ မလိုဘူး” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ် ပြောဆိုမိပြန်လေသည်။

ဆယ်လီကတော့ အိပ်ပျော်နေရှာသည်။

ခရိတ်သည် တစ်မနက်လုံး စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ထိုင်စောင့်နေပြီးနောက် မွန်းတည့်ချိန် ရောက်လာသောအခါ တွင်းတူးရေခံထားသည့် နေရာမှ ပလတ်စတစ်အခုံးဖွင့်လိုက်လေသည်။

အာဖရိကတိုက် ရေရှားပါးသော ဒေသများမှ တိုင်းရင်းသားတို့သည် ဤနည်းဖြင့် နေရောင်ခြည်ကို အသုံးချကာ ရေဖန်တီးလေ့ ရှိကြပေသည်။ နေပူရှိန်ကြောင့် နုပ်နုပ်စဉ်းထားသော သစ်ရွက်သစ်ခက်များမှ ရေပါသော အစိုဓာတ်သည် ဓာတ်ငွေ့အဖြစ် အပေါ်သို့ ပျံ့လွင့်တက်လာစဉ် သတ္တုခွက်ထဲသို့ အစိုဓာတ်ငွေ့များ ပြန်အရည်ပျော်ကာ ရေအဖြစ် ပြန်ကျအောင် လုပ်သည့်နည်းပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ရေဘူးတစ်ပိုင်းပြတ် အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ရေတစ်ပိုင်းမျှ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။

ရေဘူးပြတ်ထဲမှ ရေအနည်းငယ်ယူ၍ တစ်ငုံမျှ သောက်စမ်းကြည့်ရာ နေရောင်ကြောင့် ပူနွေးနေသော်လည်း အရသာက ပျားရည်ကဲ့သို့ ချိုမြိန်လှသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ခရိတ်သည် နောက်ထပ် ရေအနည်းငယ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ငုံ့၍ ဆယ်လီ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ထွေးထည့်လိုက်သည်။

ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ရေငတ်သူများအနေဖြင့် ရေတွေ့သည့်အခါ အနည်း
သော တစ်စက်ချင်း သောက်သောကြောင့် ခရိတ်က ဆယ်လီ၏ ပါးစပ်ထဲသို့
တစ်စက်ချင်း ငုံ့ထွေးချပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆယ်လီလည်း လျှာပေါ်သို့ ရောက်လာသော ရေစက်များကို လျင်မြန်စွာ
ချလိုက်ရှာသည်။

ယင်းသို့ ရေကို တစ်စက်ချင်း ဆယ်လီအား တိုက်လိုက်ပြီးနောက် သတ္တုရေဘူး
ပြင်ထဲမှ နောက်ဆုံးကျန်သော ရေအနည်းငယ်ကိုတော့ ခရိတ်ကိုယ်တိုင် သောက်ချ
လိုက်သည်။

ထို့နောက် သတ္တုရေဘူးကို မြေတွင်းထဲ ပြန်ထည့်ကာ နောက်ထပ် ရေရရှိရန်
အိမ်ထဲသစ်ခက်များ ရှာဖွေကာ နှပ်နှပ်စဉ်းပြီး ထည့်ထားလိုက်ပြန်သည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ ဘေးနားတွင် လဲလျောင်းနေလိုက်ရင်း ဆယ်လီ၏
မျက်နှာကို နေပူရှိန်မထိုးအောင် သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီ အောက်ပိုင်းကို ဆုတ်ဖြေ၍ ပိတ်စဖြင့်
ကပ်ထားလိုက်သည်။

ပါးစပ်မှလည်း ဆယ်လီနားသို့ ကပ်၍-

“အားတင်းနေပါ အချစ်ရယ်၊ မကြာခင် ငါတို့ကို ကူညီမယ့်လူ ပေါ်လာတော့
အင်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ခရိတ်၏ စိတ်ထဲတွင်ကား အားငယ် စိုးရိမ်နေမိလေသည်။ ယခု
အစာရေစာမရှိဘဲ နောက်ထပ် တစ်ရက် အသက်ရှင်နေရန် ခဲယဉ်းကြောင်း
ခံနေပေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိတို့သည် တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သားများကြောင့်
အိမ်ထဲ သို့မဟုတ် နေပူရှိန်ကြောင့်ဖြစ်စေ သေရပေတော့မည်ဟု သိနေသည်။

နေဝင်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သတ္တုရေဘူးပြင်ထဲတွင် ရေတစ်ဝက်ခန့်
ကျန်နေလေသည်။ ထိုရေကို သောက်လိုက်ကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ပျော်သွား
ကြပေသည်။

အိပ်သည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာလေသည်။ ပထမသော် ညလေအေး
အိပ်ခတ်မှုကြောင့် လန်နိုးလာခြင်းဟု ထင်မိသည်။

ခရိတ်သည် ကြိုးစား၍ ထထိုင်ပြီးနောက် သေချာစွာ နားစွင့်ထောင်နေလေ

ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဦးနှောက် ကြည်လင်ခြင်း မရှိသေး။ အိပ်မက်မက်နေသလား၊ တကယ်ပဲလားဟူ၍ ဝေခွဲ၍ ဖြစ်နေသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက် အရုဏ်တက်လုပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

ထိုခဏ၌မှာပင် သူအိပ်ရာမှ လန့်နိုးစေခဲ့သော အသံကို ကြားရပြန်လေသည်။ ထိုအသံကို ခရိတ်က ကောင်းစွာ မှတ်မိပေသည်။

အခြားမဟုတ်၊ လင်းရီဇာကား၏ အင်ဂျင်စက်သံပင် ဖြစ်သည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် တတိယ တပ်မဟာက မိမိတို့အား လိုက်လံရှာဖွေခြင်းကို လက်မလျှော့သေးကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

အခု မိမိတို့နောက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လိုက်လာနေပြီ မဟုတ်ပါလော့။ အတော်အလှမ်းဝေးသေးသော နေရာ၌ မော်တော်ကား၏ ရှေ့မီးလုံးကြီးများ မြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ ခရိတ်သည် သူ၏ အကော ၄၇ မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်ရာ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေ၍ စိတ်ပျက်သွားမိလေသည်။

သူသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော မော်တော်ကား ရှေ့မီးလုံးများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကားမီးရောင်တွင် လှုပ်ရှားနေသော ခပ်သေးသေးပုပု သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်တော့မှ အာဖရိကတောင်ပိုင်း သဲကန္တာရဒေသ၌ နေထိုင်သော ဘွတ်ရှ်မင်း (Bush Man) ခေါ် တိုင်းရင်းသား လူပုကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

[မှတ်ချက် ။ ။ ဘွတ်ရှ်မင်းခေါ် တိုင်းရင်းသားတစ်မျိုးမှာ အာဖရိကဒေသ ကာလာဟာရီ သဲကန္တာရကြီးအနီးတွင် နေထိုင်ကြသူ ဖြစ်၍ မိခေါ် လူပုကလေးတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အရပ် လေးပေသာသာမြင့်ပြီး အလှူအစားရေစာရှားပါးသော သဲကန္တာရဒေသတွင် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် နေထိုင်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ယင်း ဘွတ်ရှ်မင်းတို့၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းတစ်ခုမှ မြေပြင်ကြည့်ရုံနှင့် ဖြတ်သန်းသွားသူ လူ၊ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်မှန်သမျှကို မြေပြင်လိုက်နိုင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ခြေရာခံလိုက်ရာ၌ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထူးခွန်ဆုလူမျိုးများ ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ မြန်မာပြန်သူ။]

ခရိတ်သည် လူပုကလေးကို မြင်ရုံနှင့် အပြစ်မှန်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။ တတိယ တပ်မဟာမှ စစ်သားများက မိမိတို့နောက် ခြေရာခံလိုက်ရန် ဘွတ်ရှ်မင်း လူပုကလေးတစ်ဦးကို ငှားရမ်းခေါ်ယူ၍ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

ဘွတ်ရှ်မင်း တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးဖြစ်၍သာ လင်းရီဇာကား၏ မီးရောင်မှ မြေပြင်ကိုကြည့်ပြီး မိမိတို့နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ခရိတ်သည် ထွက်ပြေးရန်အချိန်မရှိတော့သဖြင့် ရန်သူအား ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်
သောနတ်မှ လှံစွပ်ကို အသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း အသေခံသွားမည်။ အနည်းဆုံး ရန်သူတစ်ယောက်ကိုတော့
ချွန်ပစ်ပြီးမှ အသေခံမည်ဟူ၍လည်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်သည်။

လင်းရီဗာကားသည် ခရိတ်တို့ရှိရာ နေရာအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ရပ်လိုက်သည်။
အပြစ် လိုက်လာသူ ဘွတ်ရှ်မင်း လူပုကလေးအနီးတွင် ရပ်ရင်း သူတို့၏
အဆန်းသော ဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောနေလေသည်။

[မှတ်ချက် ။ ။ မနုဿဗေဒပညာရှင်များ လေ့လာချက်အရ တောင်
ပိုင်းမှ ဘွတ်ရှ်မင်း လူပုကလေးများ၏ ဘာသာစကားမှာ အခြား အာဖရိက
တိုင်းရင်းသား လူမည်းများ၏ဘာသာနှင့် လုံးဝမတူ။ တရုတ်ဘာသာစကား
ပြောသံနှင့် တူနေကြောင်း။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘွတ်ရှ်မင်း လူပုကလေးများသည်
မွန်ဂိုလူမျိုးအနွယ် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိကြောင်း ကောက်ချက်ချထားကြသည်။]
လင်းရီဗာကားတံခါး ဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံကြားရပြီးနောက် လူတစ်ယောက် ကား
ဆင်းလာရာ ခရိတ်သည် ထိုလူအား ချက်ချင်း မှတ်မိလေသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မိမိတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာပုံအရ
ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ခရိတ်သည် ထိုသူအနီးသို့ရောက်လျှင် လှံစွပ်စားသွားဖြင့် လည်ပင်းသို့
ထိုးစိုက်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့
မည်မှာ အစာငတ် ရေငတ်၍ အားအင်ပြတ်နေခြင်းကြောင့် ခြေလက်အင်္ဂါများ
လှုပ်ရှားနိုင်ချေ။

ငါတော့ ဧကန်မှချ သေရတော့မှာပါတကားဟုလည်း သူ၏ ဘဝကြံမှာဆိုးပုံ
တွေးနေမိသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စကားပြောလိုက်သောအခါ
သည် အလွန် အံ့ဩသွားမိလေသည်။

"လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းဟာ ဘော့ဆွာနာ သမ္မတနိုင်ငံတော်အတွင်းကို
ဝင် ခိုးဝင်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးမင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးရပါ
မည်။"

ပြောလိုက်သည့်အသံက ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအသံနှင့် လုံးဝ မတူသဖြင့်
အံ့ဩမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

"လူကြီးမင်း ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့နောက်
ထက်လိုက်ခဲ့တာ မနေ့က ညနေသုံးနာရီလောက်ကစပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။ လူကြီးမင်းတို့
အပြစ်ပြတ်ကျော်လာခဲ့တဲ့ နေရာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။"

ပြောရင်း ထိုလူက ရေဘူးတစ်ဘူး ထုတ်ယူ၍ ခရိတ်၏ ပါးစပ်တွင်တော့ပြီး ရေတိုက်ရာ ခရိတ်သည် ထိုလူ၏ မျက်နှာကို အနီးကပ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်တော့မှ ပို၍ပင် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

ထိုလူကား ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ မဟုတ်ဘဲ သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေသည်။

ခရိတ်သည် လက်ထဲမှ လှံစွပ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ရေဘူးကို ဆွဲယူကာ အားပါးတရ ရေသောက်လိုက်သည်။

လင်းရီဇာကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြီး၏ ဘေးတံခါးသို့ 'ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့' တံဆိပ် အမှတ်အသားကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန်ထူးဆန်းသည် ဟု ထင်မိလေသည်။

“ခင်ဗျား ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား စကားမပြောပါနဲ့။ လူကြီးမင်းနဲ့တကွ အမျိုးသမီး ကျွန်တော်တို့က အမြန်ဆုံး ဆေးရုံပို့ပေးဖို့ အရေးကြီးနေပါတယ်”

ထိုလူက ပြောသော်လည်း ခရိတ်သည် တိတ်တိတ်မနေနိုင်ဘဲ-

“ခင်ဗျားဟာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ” ဟု ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်က ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့၊ နယ်ခြား ကင်းတပ်ကပါ။ ကျွန်တော် နာမည် ဆာဂျင် ဆိုင်းမွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ် လူကြီးမင်း ခင်ဗျား”

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူက ရည်မွန်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် သူ၏ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ တောင်ကြီး အမဲပစ်ခြင်း (အထူးသဖြင့် တောထဲမှ ဝံပုလွေများ လိုက်ပစ်ခတ်ခြင်း) များ၌ လိုက်ပါ ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဤကား ရုရှနိုင်ငံ၌ စစ်ကြီးမဖြစ်မီခေတ်က ဖြစ်သည်။

ရုရှပြည်နယ် ယူရယ်တောင်တန်းဒေသ ဝေးလံခေါင်းပါးသော ကျေးရွာများ၌ ဝံပုလွေများသည် အုပ်လိုက် ကျေးရွာများသို့ ဝင်၍ အန္တရာယ်ပေးတတ်ကြ၍ ဘူခါရင်၏ ဖခင်ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဝံပုလွေအုပ်များကို လိုက်လံပစ်ခတ်လေ့ ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘူခါရင်အနေဖြင့် ထိုစဉ်က အသက်ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေလင့်ကစား အန္တရာယ်များလှသော ဝံပုလွေ လိုက်ပစ်ခြင်းကို သဘောကျကာ စိတ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသည်။

ဝံပုလွေသတ္တဝါကို လိုက်ပစ်ခြင်းသည် အခြား တိရစ္ဆာန်များအား တောလိုက် အမဲပစ်ခြင်းနှင့် မတူ။ အလွန်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းပေသည်။ အချိန်မရွေး လူကို အန္တရာယ် ပေးနိုင်သော တောရိုင်းသတ္တဝါဖြစ်၍ ဝံပုလွေလိုက်ပစ်သူသည် အထူးပင် သွင်မြန်ပျတ်လတ်ပြီး ဘေးရန်ကို ရှောင်နိုင်မှသာ မုဆိုးကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ယင်းငယ်စဉ်က အတွေ့အကြုံကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီး (ကာနယ်) ဘူခါရင်သည် မျက်စိလျင်ခြင်း၊ နားပါးခြင်း၊ အနံ့ခံတတ်ခြင်း စသော မုဆိုးကောင်းတို့၏ အရည်အချင်း များနှင့် ပြည့်စုံခဲ့ပေသည်။

ယခု လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာချိန်တွင်ပင် သူငယ်စဉ်က ဝံပုလွေလိုက်ပစ်ခြင်း၊ အတွေ့အကြုံကြောင့် ရရှိခဲ့သော မုဆိုးကောင်း အရည်အချင်းများ ပြည့်စုံလျက်ပင် နှီးသေးပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် အသက်ခြောက်ဆယ်နှစ်နှစ် ရှိနေပေပြီ။

ကာနယ် ဘူခါရင်၏ နောက်အရည်အချင်းတစ်ခုကား မှတ်ဉာဏ် အလွန်ကောင်း ဖြစ်သည်။ အချက်အလက်များကို သူ၏ ဦးနှောက်ထဲ မှတ်သားစုဆောင်းထားရာ၌ ချွန်ပျူတာစက်ကဲ့သို့ပင် အချိန်မရွေး တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

ယင်းသို့ အရည်အချင်း ထူးချွန်မှုကြောင့်လည်း ယခုအခါ ကာနယ် ဘူခါရင် သည် ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေး၏ အမှတ် (၇) သို့မဟုတ် သတ္တမဌာနခွဲတွင် အထူး အာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။

ဤဌာနခွဲ၏ အဓိကအလုပ်မှာ ငယ်စဉ်ကလို တောလိုက်အမဲပစ်ခြင်းနှင့် ခပ် ဆင်ဆင် တူသော်လည်း၊ ယခု အမဲလိုက်ရသည်မှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ မဟုတ်၊ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များထက် ပို၍ ကြောက်စရာ ကောင်းသော သူတို့ အမဲလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားကြောင့် ကာနယ်ဘူခါရင်သည် ကေဂျီဘီနှင့် နီအာရ်ယူ စသော ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့အစည်းများမှ ထိပ်သီးအရာရှိကြီးများ နှင့် သိကျွမ်း ရင်းနှီးသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဆိုဗီယက် ရုရှားတွင် ထိပ်သီးအရာရှိကြီးများ အပျင်းပြေ အမဲလိုက်ပစ်ရန် အစီအစဉ်နှင့် တောဝက်ရိုင်းများပေါသော သီးသန့်တောများရှိရာသို့ ကာနယ်ဘူခါရင်သည် ကြာခဏ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိကြီးများနှင့်အတူ တောလိုက် အမဲပစ်ရာသို့ ထိုက်ပါရတတ်လေသည်။

တောဝက်နှင့် ဝက်ဝံတို့သည်လည်း လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော သတ္တဝါ မဟုတ်ပေရာ ဘူခါရင်သည် ရံဖန်ရံခါ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိကြီးများ ထိတ်လန့်အောင် ထောက်လှမ်းသည့်အနေဖြင့် သားကောင်များရှိရာ နေရာသို့ရောက်၍ ပုန်းအောင်းနေခိုက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေရမည့်အချိန်မျိုးတွင် သေနတ်ပစ်ဖောက်လေ့ ရှိလေသည်။

သေနတ်သံကြောင့် တိရစ္ဆာန်များသည် ရန်သူ (လူ)ကို တရကြမ်း လိုက်ရှာသဖြင့် အရာရှိကြီးများ ထိတ်လန့်ချောက်ချားကြသည်ကို ကြည့်ပြီး ဘူခါရင်က သဘောကျနေရုံပေသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘေးအန္တရာယ်နီးကပ်ခြင်းကို သာယာလေ့ရှိသည့် ရင်တပိုမိုနှင့် အန္တရာယ်ရှောင်ရသည်ကို ပျော်စရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

ယခု သူ့အား ဇင်ဘာဆွေနိုင်ငံတွင် လျှို့ဝှက်သော တာဝန်တစ်ခု ပေးလိုက်ခဲ့သော ကာနယ် ဘူခါရင်သည် ယင်းတာဝန်မှာ မည်မျှအရေးကြီးကြောင်း ချင်းချင်း သဘောပေါက်မိလေသည်။ အန္တရာယ်များလင့်ကစား အလွန်အရေးကြီးသဖြင့် ယင်းတာဝန်ပေးအပ်ခံရသည်ကို ဂုဏ်ယူမိလေသည်။

ဇင်ဘာဆွေနိုင်ငံသို့ ရုရှလူမျိုးတစ်ဦးအဖြစ် လာရောက်ရာတွင် မည်သူက သူ့အပေါ် သံသယမရှိအောင် ထိမိပြီး သဘာဝကျသော ဟန်ပြလုပ်ငန်းတစ်ခုပြုမိမိ လိုအပ်လေရာ ဘူခါရင်က ယင်းဟန်ပြအလုပ်ကို သူကိုယ်တိုင် သဘောကျ ဝါသနာပါသည့် အလုပ်လည်း ဖြစ်အောင် စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

မျက်နှာဖြူ အုပ်စိုးမှုလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ကာစ ဇင်ဘာဆွေ သမ္မတနိုင်ငံတွင် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ အများစုက ရုရှလူမျိုးများ (အထူးသဖြင့် ရာထူးကြီးကြီးထိပ်သီးအရာရှိများ)ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်တတ်ကြပေသည်။ သံသယ ရှိတတ်သည် ဤသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။

ဇင်ဘာဆွေ (ယခင်က ရိုဒီဂျား)နိုင်ငံတွင် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများက မျက်နှာဖြူ အစိုးရအား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲကာလအတွင်းက ဆိုဗီယက်ရုရှားအနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက် တပည့်မွေး အားပေးကူညီရာ၌ မှားယွင်းချက်တစ်ခု ရှိခဲ့သည်။

ယင်းကား ရုရှက တပည့်မွေးကူညီရာ၌ အုပ်စုမှားပြီး အားပေးခဲ့မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအုပ်စုမှာ နီကိုမိုဆိုသူ ခေါင်းဆောင်သော ဇီပရာ ပါတီပင် ဖြစ်သည်။

နီကိုမို ခေါင်းဆောင်သော အုပ်စုမှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ အုပ်စုပင် ဖြစ်သည်။ ရုရှက ထိုအုပ်စုကို ထောက်ခံအားပေးသည်။ တရုတ်တို့က လက်ရှိခန့်ကြီးချုပ် မူဂါဘီ၏ အုပ်စု (ရိုနာတိုင်းရင်းသားများအုပ်စု)ကို ထောက်ခံအားပေးခဲ့သည်။

တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲပြီး၍ ဇင်ဘာဆွေနိုင်ငံ လွတ်လပ်လာသောအခါ မူဂါဘီ၏ ရိုနာလူမျိုးများ (လူဦးရေ အချိုးအရ အများစုဖြစ်သည့်အုပ်စု)က အစိုးရအာဏာ ရအောင် ခဲ့လေရာ ထိုအစိုးရအနေဖြင့် ရုရှကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားအသစ် (သို့မဟုတ်) ရန်သူက သဘောထားပြီး တရုတ်တို့ကိုသာ ဇင်ဘာဆွေ တော်လှန်ရေး၏ မိတ်ဆွေစစ်များ သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။

အထက်ပါ အခြေအနေကြောင့် ကာနယ် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် စင်ဘာ
ဆွဲနိုင်သလို ဝင်ရောက်ရာတွင် ဖင်လန်နိုင်ငံသားတစ်ဦး ဟန်ဆောင်ကာ ဖင်လန်
ဆော်စ်ပို့ (နိုင်ငံကူးလက်မှတ်)ဖြင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပေသည်။

ကံအားလျော်စွာ သူသည် ဖင်လန်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်
သူ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အဆင်ပြေနေပေသည်။ ပတ်စ်ပို့တွင်လည်း သူ၏ နာမည်ရင်း
မတူဘဲ အခြား နာမည်တစ်ခု ရေးထည့်ထားလိုက်သည်။

စင်ဘာတွေနိုင်ငံတွင်းသို့ ချောမောစွာ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ဟာရာရေ
မြို့တော်မှ မကြာခင် နယ်အသီးသီးနှင့် ကျေးလက်ဒေသများသို့ လွတ်လပ်စွာ သွား
လာ လှုပ်ရှားနိုင်ရန်အတွက် သဘာဝကျပြီး ယုတ္တိတန်မည့် အလုပ်တစ်ခု ဟန်ပြုအဖြစ်
ခန့်တီးရန် လိုအပ်လေသည်။

ဤအချက်ကား အထူးအရေးကြီးပေသည်။ သူနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်ရမည့်
ဗွန်တက်ခေါ် အဆက်အသွယ် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လူမသိအောင် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကျေးလက်
ဒေသသို့ သွားနိုင်မှ ဖြစ်ပေမည်။

ဘူခါရင်သည် ရုရှလူမျိုးဖြစ်သော်လည်း ဖင်လန်ဘာသာအပြင် နိုင်ငံခြားဘာသာ
တို့မျိုး (အင်္ဂလိပ်စကား အပါအဝင်) ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ခြင်းကလည်း ယခု
စင်ဘာတွေနိုင်ငံသို့ လာရောက်ရသည့် တာဝန်အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်ပေသည်။

အာဖရိကတိုက်ရှိ သမ္မတနိုင်ငံ အတော်များများသည် ကမ္ဘာ့ဘဏ်၊ အပြည်
ပြည်ဆိုင်ရာ ငွေကြေးအဖွဲ့ချုပ် စသော နိုင်ငံတကာ ဖွဲ့အစည်းအသီးသီး၏ တိုက်တွန်း
ချက်ဖြင့် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် (ကျား၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့ စသော) အကြီးများ သတ်ဖြတ်
ခြင်းကို ဥပဒေဖြင့် ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားသော်လည်း စင်ဘာတွေနိုင်ငံတွင်မူ ကြေးစားမုဆိုး
အချို့အား တရားဝင် အမဲပစ်လိုင်စင် ထုတ်ပေးနေဆဲ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် တိရစ္ဆာန်များပစ်ခတ်ရန် နေရာကိုတော့ ကန့်သတ်ထားသဖြင့်
သတ်မှတ်ထားသည့် တောများတွင်သာ ပစ်ခတ်ခွင့် ရှိလေသည်။

အမှန်တော့ ယင်းသို့ မုဆိုးလိုင်စင် ကန့်သတ်၍ ထုတ်ပေးခြင်းအကြောင်းမှာ
တိရစ္ဆာန်ထွက်ပစ္စည်း (ဆင်စွယ်၊ ကြံချို၊ ကျားသစ်ရေ စသည်)များ ပြည်ပသို့ ရောင်း
ချခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံခြားသုံးငွေ (ဒေါ်လာ) ရရှိခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ဖင်လန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော် ဟယ်လ်ဆင်ကီမှ သစ်
တုန်သည်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး စင်ဘာတွေနိုင်ငံသို့ ခပ်တည်တည် ဝင်ခဲ့လေ
သည်။

သစ်ကုန်သည် ဟန်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းအကြောင်းမှာ ငယ်စဉ်ကပင် ဝါသနာပါ
သော တောလိုက်အမဲပစ်ခြင်းကို စင်ဘာတွေနိုင်ငံတွင် ပြန်လည်လေ့ကျင့်လို၍လည်း
ဖြစ်သည်။

သစ်ကုန်သည်အနေဖြင့် ကျေးလက်ဒေသများ၊ သစ်တောများရှိရာသို့ သွားရောက် ရန် အကြောင်း ခိုင်လုံသဖြင့် ဟာရာရေမြို့တော် ပြင်ပသို့ ထွက်လျှင် ယုတ္တိရှိမည်။ သဘာဝကျမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူဝါသနာပါသော တောလိုက် အမဲပစ်ခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် တောလိုက်အမဲပစ်ခြင်းသည် အရင်းရှင်စနစ် ကျင့်သုံးနေသေး သော ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံမှ အထက်တန်းလွှာ ကြေးရတတ်များအတွက် သီးသန့်ထားရှိခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း ဆိုဗီယက်နိုင်ငံသား ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်ကတော့ တောလိုက်အမဲ ပစ်ခြင်းကို နဂိုက ဝါသနာပါသည့်အလျောက် အလွန်နှစ်သက် သဘောကျခဲ့မိလေသည်။

ယခု သူ့အား ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေး လိုက်သော အလုပ်အတွက် သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည့် ဘတ်ဂျက်ရန်ပုံငွေက မများလှ သဖြင့် တောလိုက်အမဲပစ်ထွက်လျှင် ကုန်ကျမည့် စရိတ်စက သုံးရန် လုံလောက်ခြင်း မရှိချေ။

သို့သော်လည်း ဘူခါရင်၏ ကွန်တက် (လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်သူ) ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်ပြီး သူ၏ ဘဝအခြေအနေ တိုးတက်ရန်အတွက် ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသူ ဖြစ်သည်။

မိမိတို့နှင့် လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးရန်အတွက် တွေ့ဆုံနိုင်မည့် အစီအစဉ်ကို ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ကြသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကပင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များအား အမဲလိုက်ပစ် ထွက်ကြရင်း တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလျှင် ကောင်းသည်ဟု စတင် အကြံပေးလေသည်။

ယင်းအစီအစဉ်အရဆိုလျှင် ဖွန်ဂါဘီရာက အိမ်ရှင်ဖြစ်၍ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး ကို သူ့အနေဖြင့် ကျခံရမည် ဖြစ်သည်။ တောလိုက်ထွက်လျှင် ကုန်ကျစရိတ်မှာ တစ်နေ့လျှင် ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ခန့်ရှိရာ ထိုငွေကို ဖွန်ဂါဘီရာက ချက်ချင်း နုတ် ထုတ်ကုန်ကျခံရမည် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ယင်းအစီအစဉ်ကို အလွန်နှစ်ခြိုက် သဘောကျသဖြင့် ချက်ချင်းပင် လက်ခံသဘောတူလိုက်လေသည်။

တောတွင်းတစ်နေရာရှိ မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင် ရပ်ရင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာဆိုသူအား အကဲခတ် ကြည့်မိလေသည်။

သူတို့သည် ကျွဲရိုင်းအထီးကြီးတစ်ကောင်ကို လိုက်လံပစ်ခတ်နေခဲ့ရာမှ ဘူခါ ရင်က ကျွဲထီးကြီးအား ဒဏ်ရာရအောင် တမင်တကာ ချိန်၍ ပစ်ခဲ့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဘူခါရင်သည် အတွေ့အကြုံ ဝါရင့်သလောက် သေနတ်ပစ်ရာ၌ အလွန်လက်မြောင့်သူ ဖြစ်သည်။ ပစ္စတို၊ ခြောက်လုံးပြူး၊ ရိုင်ဖယ်နှင့် အမဲပစ်သေနတ် သော လက်နက်မျိုးစုံကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်၍ ပစ်ခတ်ရာ၌ မလွဲတမ်း ပစ် နိုင်ပေသည်။

ယခု ပစ်မှတ်ဖြစ်သော သားကောင်နှင့် အက္ခရာအဝေးကလည်း ကိုက်သုံးဆယ်မျှ အာရုံရာ ဘူခါရင်အနေနှင့် တစ်ချက်တည်းဖြင့် သားကောင်သေသွားအောင် ပစ်နိုင် ပေသည်။

သို့သော် သူသည် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ဖွန်ဂါဘီရာအတွက် ပစ်စရာချန်သည့်အနေဖြင့် ကျွဲထီးကြီး၏ ဦးခေါင်းကို မပစ်ဘဲ ဝမ်းဗိုက်ကိုသာ ချိန်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ဝမ်းဗိုက် ဆိုသော်လည်း ချက်ချင်းသေနိုင်သောနေရာမျိုး (အဆုတ်၊ နှလုံး စသည်)ကို မထိမှန် အောင် အထူးသတိထားကာ ချိန်ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သားရဲ တိရစ္ဆာန်တို့ သဘာဝအရ သေနတ်ထိမှန် ဒဏ်ရာရသည့်အခါ လူ အင်္ကျီ ပြေး၍ ရန်မှခတ်တတ်သောကြောင့် အလွန် အန္တရာယ်ရှိပေသည်။ သို့သော် ဘူခါရင်၏ သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်ထားခြင်းကြောင့် လျန်မြန်သွက်လက်စွာ မြေးနိုင်တော့ချေ။

နှစ်ယောက်သား ခေတ္တရပ်နားကြရင်း ဗောဒ်ကာ (ရုရှအရက်)တစ်ခွက်စီ ဆောက်ကြလေသည်။

ဘူခါရင်သည် အသင့်ယူဆောင်လာသော ခရီးဆောင် ရေဘူးဖြူထဲမှ ဗောဒ် ကာအရက်ကို ခွက်ထဲတွင် ငဲ့၍ ဖွန်ဂါဘီရာအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရ - "နာ... နိုဒိုဗေ" ဟု ရုရှဘာသာဖြင့် ဆုတောင်းပြီးမှ မော့ကာ သောက်ချလိုက် သည်။ သူ၏ မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေသည်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာအား ကျွမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သပ်ရပ်စွာ မီးပူတိုက်ထားသော စစ်မြေပြင်ဝတ် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား သူ ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန် တင့်တယ်ခံညားနေပေသည်။ လည်ပင်းတွင် ကာကီရောင် ကြည့်စီးတစ်ခု စည်းထားပြီး ဦးခေါင်းတွင်မူ ဦးထုပ် ဆောင်းမထားသဖြင့် တတိယ အင်္ဂလိပ် အမှတ်တံဆိပ်လည်း မရှိပေ။

ဦးထုပ်ဆောင်းမထားခြင်းမှာ ဦးထုပ်မှ တံဆိပ်သည် သတ္တုဖြင့် ပြုလုပ်ထား၍ အရောင်တွင် တဖျပ်ဖျပ် လက်နေမည် ဖြစ်သောကြောင့် သားကောင် တိရစ္ဆာန်များ သူ့လာနေကြောင်း မသိစေရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း အရက်ခွက် ကိုင်ထားရင်း ကာနယ်ဘူခါရင်အား ကျွမ်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်သည့် အသွင်ဆောင်သော အင်္ဂါရုပ်ရှိသူ ရုရှလူမျိုး ဘူခါရင်အား ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သဘောကျမိပေသည်။ ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်နိုင်မာသူတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည့်ပြင် အရေးရှိလျှင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရန် ဝန်လေးမည့်သူမဟုတ်ဟုလည်း ဖွန်ဂါဘီရာက စိတ်ထဲမှ ဘူခါရင်အား အကဲဖြတ်မိသည်။

ယင်းအရည်အချင်းသည်ပင်လျှင် မိမိတို့ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားများနှင့် တူနေသည်ဟုလည်း ယူဆမိသည်။ ဒီလူကြီးဟာလည်း ငါတို့လို တူတစ်ယောက်ပါပဲလားဟုလည်း အကဲဖြတ်မိသည်။

ဤသို့လျှင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်အား အကဲဖြတ်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဗောဒ်ကာ အရက်ခွက်ကို မော့သောက်ချလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်က ယောက်ျားပီပီ သောက်နိုင်သားပဲ”

ဘူခါရင်က ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ အရက်သောက်ပုံကို ကြည့်၍ ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ့အား ရုရှလူမျိုး ဘူခါရင်က အရည်အချင်းစမ်းသည့် သဘောဖြင့် ဗောဒ်ကာအရက်တိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာရနေသော ဂျွဲထီးကြီးအား ခြေရာခံ၍လိုက်ပြီး အသေပစ်ရန် မိမိအား စိန်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း ရိပ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း ကျွဲရိုင်းကြီးကို တစ်ချက်တည်းနှင့် အသေပစ်သတ်ပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဘူခါရင်တိုက်သော ဗောဒ်ကာအရက်ကို ချက်ချင်း မော့သောက်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် မိမိတို့ငှားရမ်းထားသော ကြေးစားမုဆိုးကို လှမ်းခေါ်၍ ဆက်လက် တောလိုက်ရန် အစီအစဉ်များအကြောင်း ဆွေးနွေးလေသည်။

ကြေးစားမုဆိုးမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်အတွင်းရှိ အာရေဗီတိုက်ဖွား မျက်နှာဖြူလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်ကြီးကြီး ဆောင်းထားပြီး ကာကီရောင် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများ ဝတ်ဆင်ထားပေသည်။

သူ၏ ရင်ဘတ်တွင်ကား သားရဲတိရစ္ဆာန် အကောင်ကြီးများ ပစ်ခတ်ရာတွင် အသုံးပြုရသည့် ကျည်ဆန်များ သားရေခါးပတ်ကို ကျည်ဆန်အိတ်နှင့် လွယ်ထားပေသည်။

မှတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်ထားသော သူ၏ မျက်နှာမှာမူ ကြည်လင်ရွှန်လန်းမီ မရဘဲ ခပ်မိုင့်မိုင့် ပြစ်နေလေသည်။

သူ၏ မျက်နှာမှရွှင်လန်းခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။ ကျွဲရိုင်းတိရစ္ဆာန်များသည် သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်၍ ချက်ချင်း မသေဘဲ ဒဏ်ရာရရှိလျှင်

အရှင် ရာယ်ကြီးမားလှကြောင်း မျက်နှာဖြူ မုဆိုးက ကောင်းစွာသိသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး မျက်နှာမရွှင်ဘဲ ခပ်မှိုင့်မှိုင့် ဖြစ်နေပေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ပွိုင့် ၄၅၈ သေနတ်ကို ကိုင်လိမ့်မယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က ပြောလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူမုဆိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပွိုင့် ၄၅၈ ဆိုသည်မှာ ကျား၊ ဆင် ခြင်္သေ့ စသော သားရဲတိရစ္ဆာန် အကောင်ကြီးများကို ပစ်ရာတွင် အသုံးပြုရသော အလွန်ပြင်းထန်သည့် သေနတ်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ယခု မိမိတို့ ခြေရာခံလိုက်ပစ်ကြရမည့် ကျွဲရိုင်းအထီးကြီးသည် အော်ရာရနေပြီဖြစ်၍ ပွိုင့် ၄၅၈ လို အင်အားကြီးသေနတ် လက်နက်မလိုပါချေ။ သို့ရာတွင် ဤရုရှလူမျိုး အဘိုးကြီးက ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား ပွိုင့် ၄၅၈ သေနတ် နှင့်စေရန် စီစဉ်သည်ကို မျက်နှာဖြူ မုဆိုးမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့ရာတွင် 'ကြေးစားမုဆိုး' အနေဖြင့် မိမိတာဝန်မှာ ငှားရမ်းသူ 'အလုပ်ရှင်'၏ အမှုကို လိုက်နာရန်သာ အဓိကဖြစ်သောကြောင့် သေနတ်လက်နက်များကိုင်၍ လိုက်လံသူ တိုင်းရင်းသားလူမည်း အလုပ်သမားတစ်ဦးအား လှမ်းခေါ်၍ ပွိုင့် ၄၅၈ သေနတ်ကြီးကို ယူလာစေလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာတို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကျွဲထီးကြီးနောက် ချိတ်ကြမယ်။ ခင်ဗျားက သေနတ်ကိုင်တဲ့ အလုပ်သမားတွေနဲ့အတူ ဒီမှာပဲ နေရစ်ရမယ်”

ဘူခါရင်က ပြောလိုက်ရာ မုဆိုးသည် အံ့ဩမိသလောက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။

အော်ရာရနေသူ ကျွဲရိုင်းကြီးနောက် ခြေရာခံလိုက်ခြင်းသည် မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမားကြောင်း သူကောင်းစွာ သိသဖြင့် စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိက ကြေးစားမုဆိုးအနေဖြင့် တာဝန်ရှိသည်ဟုယူဆကာ ကန့်ကွက်နေသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လူကြီးမင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း သွားတာကို သဘောမတူနိုင်ဘူး ခင်ဗျ။ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော့် မုဆိုးလိုင်စင် ပြုတ်သွားပါလိမ့်မယ်”

သို့သော် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က-

“ခင်ဗျား ဘာမှ ဝင်ပြောစရာ မလိုဘူး”ဟု ခပ်တည်တည် ဟန်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းခင်ဗျား အလွန်အန္တရာယ်များလို့ ကျွန်တော်က ပြောရတာ

“ဘာမှ ဝင်ပြောစရာ မလိုဘူးလို့ ကျုပ်ပြောထားပြီ မဟုတ်လား”

ဘူခါရင်က မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် ကြေးစားမုဆိုးမှာ

အာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့သည်။

သူသည် ဘူခါရင်၏ စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် မျက်နှာထား အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။ ဤရုရှလူမျိုးကား အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်ပါတကားဟုလည်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက် ချမိသည်။ သူ၏ မှုဆိုးလိုင်စင် ရုပ်သိမ်းခံရမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်ထက် ဤရုရှကြီး စိတ်ဆိုးမှာကို ပို၍ ကြောက်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ အသာ ငြိမ်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘူခါရင်သည် လူမည်းအလုပ်သမားထံမှ ပွိုင့် ၄၅၈ သေနတ်ကြီးကို ယူ၍ ကျည်ဆန်များ ထိုးထားခြင်းကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် သေနတ်ကိုယူပြီး လက်တွင် ဆကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် သေနတ်ကို အလုပ်သမားလက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သို့သော် ပြုံးပုံက သရော်သလိုဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သေနတ်ကိုင်သူ လူမည်းအလုပ်သမားအား -
 “အေးဟီး မန်ဘိုး”ဟု ရှိနာဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ အလုပ်သမားသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးထွက်သွားပြီး နောက်ထပ် လက်နက်တစ်ခု ယူလာပေးသည်။ လက်နက်ကို ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက လှမ်းယူလိုက်ပြီး လက်တွင် ခြိမ်းဆဲ ကြည့်လေသည်။ လက်နက်ကား ‘အာဆီဂိုင်’ခေါ် တိုင်းရင်းသားတို့၏ ရိုးရာလက်နက် ဓားရှည်တစ်လက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဓား၏ အရိုးလက်ကိုင်ကို သစ်မာတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး အသေးကြေးနီခိုင်ယာကြိုးများ ရစ်ပတ်ထားသည်။ ဓား၏ အသွားက နှစ်ပေနီးပါးရှည် ဖြစ်လေးလက်မခန့် ရှိသည်။ ဓားသွားက အလွန်ထက်သည်အလျောက် ဗိုလ်မှူး ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဓားသွားဖြင့် သူ၏လက်မှ မွေးညှင်းနုများကို ရိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ဖိနပ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ကိုယ်တွင် အတွင်းခံဘောင်းဘီတိုသာလျှင် ကျန်လေသည်။ သူသည် အာဆီဂိုင် တိုင်းရင်းသားရိုးရာ ဓားရှည်ကို ကိုင်လျက် ဘူခါရင်အား ပြုံးကာ -

“ဒါမှ အာဖရိကတိုက်သားများရဲ့ အမဲလိုက်နည်း အစစ်ပဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က မပြုံးချေ။ ဤတွင် ဖွန်ဂါဘီရာက ဆက်လက်၍ -
 “ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့တော့ ကျုပ်တို့ အာဖရိကတိုက်သားများက နည်းနဲ့ အမဲလိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို သုံးနိုင်ပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ၏ စိတ်တွင်ကား ယခုကိစ္စတွင် ဖွန်ဂါဘီရာက မိမိအပေါ် တစ်ချို့တစ်မောင်း နှိပ်ယူသွားပြီဟု အောက်မေ့မိလေသည်။ သို့သော် ဤအာဖရိကတိုက်သား ကပ္ပလီ လူမည်းသည် အပြောကြီးသလောက် တကယ် အမဲလိုက်ရာ၌ တကယ် အစွမ်းပြနိုင်ခြင်း နှစ်ရံစောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ စိန်ခေါ်သလို ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ဒဏ်ရာရသွားသူ ကျွဲရိုင်းကြီးသည် သွေးစူးသွေးတမ်းနှင့် ပြေးသွားသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၍ ခြေရာခံလိုက်ရန် မလွယ်ကူတော့ဟုလည်း ယူဆမိသည်။

ဘူခါရင်သည် မြေကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွဲရိုင်းကြီး၏ ခြေရာ များ ကောင်းစွာ ထင်ကျန်ရစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ကျုပ်က ရှေ့က ခြေရာခံပြီးလိုက်မယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က နောက်နားက ခပ် စွာစွာလိုက်ပြီး ချက်ကောင်းကိုသာ စောင့်ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ရှေ့ဆောင်လျက် ကျွဲခြေရာများကို ကြည့်ပြီး လျှောက်လိုက်သွားလေရာ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း ဓားရှည်ကိုင်လျက် နောက်မှ လိုက်လေသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူတို့သည် မြေကွက်လပ်မှ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းထူထပ်သော အာဘောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိကြပြီဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ချစ်ခြင်းကပင်လျှင် စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။

မြေပြင်ပေါ်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များသည် သာမန်အားဖြင့် လမ်းဖြတ်လျှောက်သွား သူနှင့် အသံမြည်ကာ ခြေသံကြားရမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ သစ်ရွက်ခြောက်များ နီဆိုင်နေသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ခြေသံ လုံးဝမကြားရချေ။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား တစ်ခါတစ်ရံ ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်၏ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း နင်းလိုက်သော ခြေသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖောက်ထွင်း ထွက်ပေါ်လာ တတ်လေသည်။

အတန်ကြာအောင် ဆက်လျှောက်သွားမိသောအခါ ဘူခါရင်သည် မောပန်းစပြု တာလေသည်။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလာလေသည်။ ချွေးပြန်၍ ရုပ်အင်္ကျီပင် စိုရွှံ ချပြီ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ရလေသည်။ သို့သော် စိတ် လှုပ်ရှားခြင်းမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ မဟုတ်။ တောလိုက်အမဲပစ်ခြင်း ဝါသနာပါသူတို့ အား မိမိလိုက်နေသော သားကောင်ကို မိလုနီးအချိန်တွင် စိတ်တက်ကြွလာခြင်းမျိုးဖြစ် ကြောင်း ဖွန်ဂါဘီရာက အကဲခတ်မိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘူခါရင်ကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားမျိုး မဖြစ် ချေ။ သူသည် သွေးအေးအေးဖြင့် လုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ယင်း

စိတ်ဓာတ်ကပင်လျှင် ကြောက်စိတ်ကို ဖုံးလွှမ်းထားနိုင်စွမ်းရှိအောင် အလိုအလျောက် ဖြစ်စေလေသည်။

ယခု သူသည် အာဆီဂိုင်းခေါ် တိုင်းရင်းသား ဓားလက်နက်တစ်ခုတည်း ကျွဲရိုင်းကြီးအား တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ရုရှလူမျိုး ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်အနေဖြင့် သူ့အပေါ် အထင်ကြီးလာစေရန် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းလက်နက် အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်နည်းကို ဖွန်ဂါဘီရာသည်လေ့ကျင့်ထားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သို့အလျောက်ပင် ကျွဲရိုင်းကြီးနှင့်တွေ့လျှင် ထိရောက်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်မည် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပေသည်။ စိတ်ကိုစူးစိုက်၍ ရန်သူအား အပြတ်ချေမှုန်းရန် ပြင်ဆင်သည် စစ်မြေပြင်မှ စစ်သည်တစ်ဦးကဲ့သို့ အားမာန်တင်းလိုက်သောအခါ သူ့အန္တရာယ် တစ်ခုလုံး ဖျတ်လတ်တက်ကြွလာလေသည်။ သန်မာသော ကြွက်သားများသည် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားသွင်းလိုက်သလို အင်အားပြည့်တင်းလာသလို ဖြစ်လာလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် လမ်းလျှောက်သွားရင်း အမဲရှာရင်း ဝဲယာနှစ်ဖက် နှစ်ချက်ကို အထူးဂရုစိုက်၍ ကြည့်သွားလေသည်။

ယခု မိမိတို့ ခြေရာခံလိုက်နေသော ကျွဲရိုင်းသတ္တဝါသည် အာဖရိက တောင်တိရစ္ဆာန်များအနက် ကျားသစ်ကဲ့သို့ပင် အလွန်ဉာဏ်များလှသဖြင့် အန္တရာယ် ရှိနိုင်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိ၍ အထူးသတိထားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြင်ဆွဲဆိုလျှင် တိုက်ခိုက်ကာနီးတွင် မာန်ဖိတ်နိုးဟောက်တတ်သည်။ ဆင်ရိုင်း သေနတ်ကျည်ဆန်ထိမှန်လျှင် ကြီးမားသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါ်ဘက်သို့ လှည့်လာတတ်သည်။

သို့သော် ကျွဲရိုင်းသတ္တဝါကမူ လုံးဝ အသံမပြုဘဲ ရုတ်တရက် ပြောဆို ခတ်တတ်လေသည်။ ကျွဲရိုင်း ပြေးဝင်လာပြီဆိုလျှင် သူ့အား လမ်းခုလတ်တွင် အောင်ပစ်နိုင်မှသာ ကျွဲချိုများတွင် ပါသွားပြီးမရှုမလှ သေခြင်းမှ လွတ်ကင်းနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

အပြာရောင် ယင်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်စိ တွင် လာနားရာမှ နှာခေါင်းပေါက်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကျွဲရိုင်းကြီး ပုန်းအောင်းနေမည် ထင်ရသော ဝဲယာနှစ်ဖက်မှ ချုံပုတ်များကိုသာ အာရုံစူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မျက်နှာပေါ် လာနားသော ယင်ကောင်ကိုပင် ခြောက်မောင်မောင် မပြုမိချေ။

ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ကျွဲရိုင်းကြီး၏ ခွာရာများကိုသာ ဂရုစိုက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာလေသည်။

တစ်နေရာတွင် ကျွဲကြီးသည် ခေတ္တရပ်နားခဲ့သည့် လက္ခဏာများကို ကြည့်သတိပြုမိလေသည်။ ဤနေရာတွင် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် ရပ်၍ နောက်မှ လိုက်လာသည်။

ရန်သူ (လူ)၏ အသံကို နားစွင့်ထောင်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွဲရိုင်း ငြိမ်သည် ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်လာပြီး ရန်သူအား အသေခတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်ဟု ဆင်ရပေသည်။

ထို့နောက် ရှေ့သို့ ဆက်သွားဟန်တူသည်။ စောစောက ဘူခါရင် ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန် ထိမှန်ထားသည့် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ ပြင်းစွာ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာ အားနေရမည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးဝ စကားမပြောဘဲ နားလည်သဘောပေါက် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် သူ၏ ဘိုးဘေးဘီဘင် ကျွဲသတ္တဝါများ၏ အစဉ်အလာ ဓလေ့အတိုင်း ပြုမူလှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝမ်းဗိုက်သို့ ကျည်ဆန် ထိမှန်ခံရသည့် အချိန်မှစ၍ တအား ပြေးလွှားခဲ့ခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ခေတ္တရပ်၍ နောက်မှ ခြေထောက်လှာနေသလောဟု လေ့လာကြည့်ခြင်း၊ ရန်သူအား တုံ့ပြန်ကာ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ရန် အတွက် နေရာကောင်း ရှာဖွေခြင်း စသည်တို့မှာ ဒဏ်ရာရ၍ အန္တရာယ် နီးကပ်လာ သည့်အခါ ကျွဲသတ္တဝါများ သဘာဝအရ ပြုလုပ်နေကျ လှုပ်ရှားမှုများပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွဲရိုင်းကြီးသည် ချုံပုတ်တွေကြားထဲ သွားနေရာမှ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့် ကျယ်သော မြေကွက်လပ်ငယ်တစ်ခုသို့ ဖြတ်သွားပြီး တစ်ဖက်စွန်းရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းကို ခြစ်ထွက်လိုက်သည်။ သူဖြတ်တိုးသွားသည့် ချုံများတွင် နီရဲသောသွေးများ စွန်းထင် ကျန်ရစ်လေသည်။

ကျွဲကြီးသည် နောက်ထပ် ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့်မျှ ဆက်လျှောက်သွားပြီးနောက် မည်တရက် ပြန်လှည့်ကာ စောစောကဖြတ်ခဲ့သော မြေကွက်လပ်ငယ်ဆီသို့ ပြန် လျှောက်လာလေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် မုဆိုးက သားကောင်ရှိရာသို့ မည်ကင်းပြီး ချဉ်းကပ်သလို လုံးဝ ခြေသံမကြားအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာ သေးသည်။

မြေကွက်လပ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွဲကြီးသည် အနီးရှိ ချုံပုတ်များကြားထဲ သို့ စင်နေလိုက်သည်။ သူ၏ကိုယ်မှ ဒဏ်ရာတွင် ခွံအုံနေသော ယင်ကောင်များကိုပင် အမြီးဖြင့် ရိုက်နှက်မောင်းနှင်ခြင်း မပြုလုပ်ချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် လှုပ်ရှားမှု လုံးဝ မရှိအောင် အသာငြိမ်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသော ရန်သူ (လူ)များအား မမြင်ဘဲ စောင့်နေပေသည်။

ရုရှလူမျိုး ဘူခါရင်သည် မြေကွက်လပ်ငယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွဲကြီး၏ ခြေထောက်များကို မြင်မိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည်လည်း မကြာမီ ရောက်လာသောအခါ ကွက်လပ်ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ချုံနွယ်များကို သေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်လေသည်။

ယင်းသို့ ဂရုစိုက်ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရုတ်တရက် မှင်
တက်မိသလို အံ့အားသင့်ရာမှ လုံးဝ မလှုပ်ရှားဘဲ ရပ်နေလိုက်မိသည်။ ချုံကွယ်အတွင်း
အသာငြိမ်ပြီး ချောင်းနေသူ ကွဲကြီး၏ မျက်လုံးကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ ရုရှ ဗိုလ်မှူးကြီးအား အသာ လက်ဖျောက်တံ့
အချက်ပေးလိုက်ရာ ဘုခါရင်လည်း အလားတူ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကွဲရိုင်းကြီးသည်လည်း လူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ပြီးဖြစ်လေရာ မိမိ၏
ရန်သူများဟူ၍ သိရှိဟန်ဖြင့် အသေတိုက်ခိုက် ခတ်သတ်ရန် တရကြမ်း ပြေးထွက်
လေသည်။

ကွဲရိုင်းကြီးသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်လှပေသည်။
ရန်သူအား အပြတ်ချေမှုန်းရန် ပြေးလာပုံမှာ ဟာရီကိန်း မုန်တိုင်းကြီး တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လာသကဲ့သို့ ထင်ရပေသည်။

ကွက်လပ်အလယ်သို့ ရောက်လျှင် ကွဲကြီးသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး
ဘေးတိုက် ရွေ့လျားသွားလေသည်။ ဤကား ကွဲရိုင်းသတ္တဝါတို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်း
ပရိယာယ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ မုဆိုးအနေဖြင့် ကွဲကြီး ရန်မတော့မည်မဟုတ်ဘဲ
ထင်အောင် ပြုလုပ်သည့် လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်လေသည်။

မုဆိုးက သတိမထားတော့ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေလိုက်မိသည်ဆိုလျှင် ကွဲကြီး
လျှပ်တစ်ပြက် လျင်မြန်စွာ ပြန်လှည့်ကာ အသေ ခတ်သတ်တတ်လေသည်။

ယခု ကွဲရိုင်းကြီးသည်လည်း လူကို မြင်ပါလျက် မခတ်တော့ဘဲ ရှောင်သူကဲ့
သွားတော့မည့်ဟန်မျိုး လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင် ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ကာလူနှစ်ယောက်ရှိရာသို့
အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးဝင်လာလေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ၏ ဦးချိုဖျားတွင်
အသက် ပါသွားအောင် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကွဲကြီး ပြေးဝင်လာရာ လမ်းကြောင်းတည်ကတည်း
တွင် ရပ်၍ ရင်ဆိုင်ရန် ထွက်လိုက်သည်။ သူက ယင်းသို့ ပြေးထွက်လိုက်ချိန်မှာ
ရုရှဗိုလ်မှူးကြီးက သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ကွဲကြီးအား ပစ်ခတ်ရန် ချိန်နေကြောင်း
ဖွန်ဂါဘီရာက ပတ်မှတ်၏ရှေ့မှ ဝင်ကာဆီးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် သူ၏
သည် မပစ်နိုင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် သေနတ်ပြောင်းကို အပေါ်သို့ ထောင်ထားပြီး
ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် မလှုပ်ရှားဘဲ ရပ်နေရာမှ ကွဲကြီး အနီးသို့ရောက်
တော့မှ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ဘေးသို့ အသာတိမ်းရှောင်လိုက်သည်။ ကွဲရိုင်းကြီး

ဦးချိုကြီးအဖျားသည် ဖွန်ဂါဘီရာ ခန္ဓာကိုယ်ဘေး (နံရိုးများ)နှင့် သီသီကလေး ပွတ်
ကာ လွတ်ထွက်သွားလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ
သူ၏ အာဆီဂိုင်ဓားရှည်ဖြင့် ကွဲကြီးအား ရှိသမျှ ခွန်အား ဖျစ်ညစ်ထုတ်လျက် ထိုး
စိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဓားသွားက အလွန်ထက်သလောက် ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း တအား ထိုးစိုက်လိုက်
ခြင်းကြောင့် ဓားရှည်အသွားသည် လက်ကိုင်အရိုးထိအောင် ကွဲရိုင်းကြီး၏ ကိုယ်ထဲသို့
စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ကွဲကြီးသည် အရှိန်ဖြင့် ဆက်ပြေးသွားသော်လည်း ကြာရှည် မပြေးနိုင်တော့
ချေ။ သူ၏ ရန်သူ ဖွန်ဂါဘီရာအားမြင်၍ ပြန်လည်ရန်မူရန် ကြိုးစားသော်လည်း
သူ၏ကိုယ်ထဲမှ စိုက်ဝင်နေသော ဓားရှည်၏ ဒဏ်ရာကြောင့် ရန်မမူနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်
ချေလေသည်။

ဓားဒဏ်ရာဖြင့်ပင် ကွဲကြီး မုချလဲကျသေဆုံးတော့မည်ဟု သေချာပေါက်
သိနေပြီဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စီးချင်းထိုးတိုက်ပွဲတွင် အနိုင်ရသော ရှေး
အတ် သူရဲကောင်းတစ်ဦးဟန်မျိုးဖြင့် ကွဲကြီး၏ ရှေ့တွင် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားရပ်ကာ
ဇာတ်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းမြှောက်လိုက်သည်။

“အို... အသင်ကွဲတတ္တဝါ မကြာမီ ဘုရင်ဖြစ်လတ္တံ့သော ဘုန်းကံရှင်တစ်ဦး၏
ဆီမင်္ဂါဓားသွားဖြင့် သင်သေပေလော့”

ဤသို့လည်း ဖွန်ဂါဘီရာက ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်သည်။
ကွဲရိုင်းကြီးသည် ဆက်လက် ရပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်သို့ လဲကျသွားလေ
သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကွဲကြီး၏ ကိုယ်အနီးတွင် ဒူးထောက်လျက် ဓား
ဒဏ်ရာမှ ပန်းထွက်နေသော သွေးများကို သူ၏လက်ခုပ်ဖြင့် ခံယူကာ သောက်လိုက်သည်။

“အို... အသင်ကွဲကြီး သင်အသက်သေကာနီး သင်၏ သွေးကို ငါသောက်လိုက်
ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်မှစ၍ သင်၏ ခွန်အားဗလသည် ငါ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့
ရောက်ရှိလာလေပြီ”

ဤသို့ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ကြေးကြော်လိုက်ချိန်တွင် ကွဲရိုင်းကြီးလည်း
အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၇)

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရေချိုး၍ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ စစ်တပ်မှ အရာရှိများ ညစာစားပွဲများတွင် ဝတ်ဆင်ရသော မက်စ်ကစ်ခေါ် ညဝတ်စုံ ယူနီဖောင်း ဖြစ်လေသည်။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် အနက်ရောင် ဘိုးတိုင်ခေါ် လည်ပင်း (နက်ကတိုင်အစား တပ်ရသည်) ဖဲပြားတို့အပေါ်မှ ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီတွင် တတိယတပ်မဟာ၏ အမှတ်အသား တံဆိပ်လည်း တပ်ဆင်ထားလေသည်။

လက်ဝဲဘက် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင်ကား စစ်မှုထမ်းကောင်း တံဆိပ်၊ သူရသည် တံဆိပ် စသော ရောင်စုံဖဲပြားတံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားလေသည်။

သူတို့သည် တောတွင်း ယာယီစခန်းသို့ ပြန်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စခန်းရှိ အမှုထမ်း (အစေခံ)များက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် စားပွဲကြီးတစ်ခု စင်းပေးထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်ကား ရှိဗာအမျိုးအစား အကောင်းဆုံးဝီစကီ အရည် တစ်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်နှင့် ရေခဲများ အဆင်သင့် တင်ထားလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ သူဝတ်ထားပုံကတော့ ရုပ်အင်္ကျီ ခပ်ပွပွတစ်ထည်နှင့် ရုရှနိုင်ငံမှ ကော့ဆက် လူမျိုးစုများ ဝတ်သည့် ဘောင်းဘီပွကို ဝတ်ဆင်ထားကာ မြေထောက်တွင် သားရေနုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဘွတ်ဖိနပ်တစ်စုံ စီးထားလေသည်။

သူသည် ဝီစကီအရက်ကို ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်တွင်ထည့်၍ တစ်ခွက်ကို ဖွန်ဂါဘီရာအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဖန်ခွက်မြောက်၍ ဆုတောင်းခြင်း (သို့မဟုတ်) တိုက်လုပ်ခြင်း မလုပ်တော့ဘဲ ဝီစကီကိုသာ ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ကြပေသည်။

ဝင်လုဆဲ နေမင်း၏ အရောင်ကြောင့် အာဖရိကတိုက်၏ သဘာဝတောတွင်း ရှုခင်းမှာ အထူးပင် သာယာတင့်တယ်နေပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်တို့နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သက်စွာ နှင့်ပင် ယမကာ သောက်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ ဘူခါရင်သည် သူ၏ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား စကား စပြောလေသည်။

“ကိုင်း... မိတ်ဆွေကြီး၊ မိတ်ဆွေကြီး ဘာအလိုရှိပါသလဲ။”

“ကျုပ်က ဒီမြေကြီးကို လိုချင်တာပဲ”

ဖွန်ဂါဘီရာက သူ၏ ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည်။

“မြေကြီးအားလုံးကို လိုချင်တာလား။”

“ဟုတ်တယ် မြေကြီးအားလုံးကို လိုချင်တယ်”

“စင်ဘာတွေနိုင်ငံ တစ်ခုတည်း လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ စင်ဘာတွေတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားက ဒီမြေကြီးအားလုံးကို ရယူဖို့အတွက် ကျုပ်တို့က ကူညီရမယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်တို့က ကူညီတဲ့အတွက် ဘာများ ပြန်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လာမယ်၊ အဲဒါက တုံ့ပြန်ကျေးဇူးပြုတာပဲ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ဤသို့ပြောသည်ကို ဘူခါရင်သည် သဘောကျပုံ မရချေ။

“ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သေသည်အထိလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝပြီး နောက်ထပ် မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက် ရှာတွေ့တဲ့အချိန်ထိလား”

ဘူခါရင်က သရော်သလိုဟန်မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ပြုံးလိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် တွေးခေါ်ပုံချင်း တူသဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်သည့်အနေဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာက ပြုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ခင်ဗျားက ဘာပေးမှာလဲ”
ဘူခါရင်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မြို့ပြင်ဘက်က ကျုပ်ရဲ့ အိမ်လိုမျိုး အိမ်တစ်လုံး ရမယ်။ ပြီးတော့ ခရိုမီယံ၊ နီကယ်သတ္တု၊ ဘယ်ရီလီယံ သတ္တုတွေအပြင် ရွှေပါ ပေးပါမယ်”

ဒီတော့မှ ဘူခါရင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် အသုံးဝင်မှာပဲ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ ကျုပ် စင်ဘာတွေနိုင်ငံရဲ့ ‘မိုနိုမာတာပါ’ (သို့မဟုတ်) အာဏာရှင်ဖြစ်လာရင် ကျုပ်ရဲ့မျက်စိက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး နောက်ထပ် ထိုချင်တာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်။ ဒါဟာ သဘာဝပဲ မဟုတ်ပါလား”

“မှန်တယ်၊ သဘာဝပါပဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က ဤသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ဤကက်ပတ်နီ လူမည်း (ဖွန်ဂါဘီရာ)အား သဘောမကျမိချေ။ ရှင်းရှင်းကတော့ ဘူခါရင်သည် အာဖရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းသားလူမည်းများ၏ အသားရောင်ကို လည်း ဇာတင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်မှ အနံ့အသက်ကို လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို လည်း ဇာတင်း လုံးဝ သဘောမကျသူ ဖြစ်သည်။ ယခု သူ့အနေဖြင့် လျှို့ဝှက်တာဝန်ကြောင့် ဆက်ဆံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက စကား ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

“လိုချင်တာတွေကိုရှာရင်း ကျုပ်ရဲ့ မျက်စိက တောင်ဘက်စူးစူးကို ရောက်တောင်
ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဤတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်၏ စိတ်ထဲမှ ဤလူကား အခြားအားလုံးက
တိုက်သားများနှင့်အတူ အလွန်လောဘရမ္မက် ကြီးသူတစ်ယောက်ပါတကားဟု အောက်
မေ့မိလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီယာကပင် ဆက်လက်၍-

“အဲဒါကလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးတို့လည်း မျက်စိကျတဲ့ ရှေ့ရာပါပဲ”ဟု ပြောလိုက်
သည်။

“ဒါထက် ရဲဘော်ဗိုလ်ချုပ် ခင်ဗျားရဲ့ မျက်စိက တောင်ဘက်စူးစူးက
တွေများ မြင်မှာမို့လဲ”

“ကျွန်သပေါက်ဘဝ ရောက်နေတဲ့လူတွေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်း
အချိန်ရောက်နေတာကို မြင်လိမ့်မယ်”

“နောက်တော့ ဘာတွေများ မြင်ဦးမှာလဲ”

“ကျုပ်မြင်မှာက ဝစ်ဝါတာအရပ်က ရွှေတွင်းတွေရယ်၊ ကင်ဘာလ်မြို့
စိန်တွင်းတွေ၊ ပလက်တီနမ်၊ ကြေးနီသတ္တုတွင်းတွေရယ် မြင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီဒေသ
ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြွယ်ဝဆုံး ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်တယ်”

“ဒါတော့ မှန်ပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က ဝန်ခံလိုက်ရင်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန်
အကင်းပါး လိမ္မာသူ၊ ဉာဏ်ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု အကဲဖြတ်လိုက်
မိသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားမဆုံးသေးဟန်ဖြင့်-

“ကျုပ်မျက်လုံးတွေက မြင်မှာတွေကို ဆက်ပြောပါဦးမယ်။ ဒီကနေ
တောင်ဘက်စူးစူးကို လှမ်းကြည့်ရင်း အနောက်အုပ်စုနိုင်ငံကြီးတွေကို ပိုင်းခြားနိုင်မယ်
အခြေခံစခန်းတစ်ခုကို ကျုပ် မြင်လာလိမ့်မယ်။ ဒီစခန်းဟာဆိုရင် အတ္တလန္တိတ်
အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာ နှစ်ခုစလုံးကို ချုပ်ကိုင်နိုင်မှာမို့ အလွန် အရေးပါတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။
ပင်လယ်ကွေ့ဒေသနဲ့ ဥရောပတိုက်ကို ဆက်သွယ်နေတဲ့ ရေနံတင်ပို့ရာ လမ်းကြောင်း
နောက်ပြီး ပင်လယ်ကွေ့ဒေသနဲ့ အမေရိကန် (တောင်နဲ့မြောက် အမေရိကန်) နိုင်း
တွေကို ရေနံတင်ပို့ရာ လမ်းကြောင်းမှာ အလယ်ဗဟိုကျတဲ့ နေရာဖြစ်တဲ့အတွက်
အလွန် အချက်အချာကျတဲ့ မဟာဗျူဟာ နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်”ဟု ဆက်ပြော
လိုက်ရာ ရုရှဗိုလ်မှူးကြီးက လက်တစ်ဖက် မြောက်လိုက်သည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားက ဒါတွေကို စဉ်းစားသုံးသပ်ပြီး ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွား
နိုင်သလဲ”

“ကျုပ်တို့ နိုင်ငံရဲ့ တောင်ဘက်က တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတွေဟာ အသား အရောင် ခွဲခြားမှုဝါဒရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်က လွတ်မြောက်ပြီး နိုင်ငံတကာအလယ်မှာ ဆင့်တယ်မှန်ကန်နေတဲ့ နေရာအဆင့်ကို ရောက်ရှိလာအောင် လုပ်ဖို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘာဝန်ဝတ္တရားပဲလို့ ယူဆမိတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတွေဟာ ဗဟိုလုပ်မှု မြတ်နိုးရာမှာ သူမတူအောင် အကြီးကျယ်ဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပြည်ထောင်စုကြီးရဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ နေသင့်တယ်လို့လည်း ဆင်တောရမိပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဤ ကပ္ပလီလူမည်းသည် တကယ်ပင် လိမ္မာပါးနပ် အကင်းပါးလှဖြစ်ကြောင်း ဆင်ရူးနေပေပြီ။ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံသည် မိမိတို့အဖို့လည်း အလွန်အဖိုးတန်သည့် ‘ဆုလာဘ်’ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက် မိုဇမ်ဘစ်နိုင်ငံဆိုလျှင် မိမိတို့ လက်ခုပ်တွင်းသို့ ရောက်နေပေပြီ။ အင်္ဂိုလာတွင်လည်း မိမိတို့ ဩဇာလွှမ်းမိုးလျက် ရှိပြီဖြစ်သည်။ များမကြာမီ နီမီးဘီး ဆားနိုင်ငံသည်လည်း မိမိတို့ ဩဇာလောင်းရိပ်အောက်သို့ ရောက်ရန် သေချာသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

ယခု အရေးကြီးသည်ကား တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်ရှိ ဇင်ဘာတွေ မိမိတို့ ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်လာရန်လည်း ဤလူမည်း မိမိတို့အား တိုက်ရိုက်ကူညီနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူး ဘူခါရင်သည် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွေးနွေးပြောဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားပြောသလို ဖြစ်လာဖို့အတွက် အခြေအနေ အခွင့်အရေး ဆွေးကကော ရှိလို့လား”

“ရှိပါတယ်၊ စီးပွားရေး ကမောက်ကမဖြစ်ပြီး အကျပ်အတည်း ဖြစ်လာအောင် ပြည်တွင်းမှာ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စုချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ရာက တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာဖို့ရယ်၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် လက်ရှိ ဗဟိုအစိုးရ ပြုတ်ကျသွားဖို့ရယ် လုပ်လိုက်ရုံပဲ”

“လက်ရှိအစိုးရကိုက ခင်ဗျားရဲ့ အကြံအစည် အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကူညီပေး ဆို ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည်တွင်းမှာ တိုင်းရင်းသား လူမျိုး အုပ်စုချင်း မသင့်မတင့် ဖြစ်အောင် ခင်ဗျား လှုံ့ဆော်ဖန်တီးတာကတော့ တော်တော် အောင်မြင်နေပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲဘော် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခု သတိပြုဖို့က တောင်သူလယ်သမားတွေကို လိုသလို ထိန်း နှိပ်နိုင်ဖို့က သူတို့တွေ နည်းနည်းပါးပါး ငတ်မွတ်အောင်လုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်ဗျ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က အကြံပေးသလို ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း လုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ထားနှင့်ပါပြီ။ အခုပဲ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ (ကက်ဘီနက်)ကို မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေ ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံတွေ အားလုံး ပြည်သူပိုင် သိမ်းပစ်ဖို့ တိုက်တွန်းထားတယ်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဆင်းရဲသား ပြည်သူအများစု ငတ်မွတ်ဖို့ သေချာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျားဘက်က လုပ်ငန်းစတင်နေပြီဆိုတာ သိရလို့ ချီးကျူးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကိုင်တိုင် ကင်းလင်းစိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံကြီးကို ရယူလိုက်တာကိုလည်း သဘောကျမိပါတယ်”

“ဗိုလ်မှူးကြီးက သတင်းတွေ အတော် စုံစုံလင်လင် သိနေတာကိုး”

“ဒါတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က သတင်းတွေ အခြေအနေတွေကို မပြတ်ကြည့်စားလေ့လာနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦး။ တကယ်လို့ အခြေအနေပေးလာပြီး နိုင်ငံတော်အာဏာကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ဖို့ ဖြစ်လာရင် အများပြည်သူက ဘယ်လို ခေါင်းဆောင်မျိုး လိုလားမယ် ထင်ပါသလဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက မေးလိုက်လျှင် ဖွန်ဂါဘီရာက-

“ရက်စက်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ခိုင်မာတဲ့ ခေါင်းဆောင်မျိုးလို လိုလားမှာပဲ” ဟု မဆိုင်းမတွ ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ဟာရာရေမြို့တော်မှာတော့ အမျိုးသမီးတွေက ဗိုလ်ချုပ်ကို ချီးကျူးသီချင်းတွေ သီဆိုနေကြပါပြီ။ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်မှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း မကြာခဏ အသားပေး ထုတ်လွှင့်ဖော်ပြနေပါတယ်”

“လူတွေက အင်အားရှိတဲ့ခေါင်းဆောင်မျိုးကို ထောက်ခံအားပေးတဲ့ သဘောပါပဲ”

ထိုစကားကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က ထောက်ခံအနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ တတိယတပ်မဟာဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အင်အားအစစ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ မေးခွန်းနှစ်ခုရဲ့ အဖြေကို သိချင်နေပါတယ်”

“ဆိုခမ်းပါဦး၊ ဘာမေးခွန်းတွေများလဲ”

“ပထမမေးခွန်းက ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ပြောရတာတောင် မျက်နှာပူစရာမရှိဘဲ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေကြေးကိစ္စပါ။ ကျုပ်ကို ဘဏ္ဍာငွေ ထောက်ပံ့နေတဲ့ အဖော်အာဏာပိုင်တွေက နည်းနည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေကြတယ်။ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ငွေကြေးကုန်သွယ်ပမာဏက ခင်ဗျားတို့ပို့ပေးတဲ့ ဆင်စွယ်၊ တိရစ္ဆာန်ပစ္စည်းတွေ တန်ဖိုးထက် ပိုမိုနေတယ်”

ဤတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တစ်စုံတစ်ခုပင်ပြောမည်ပြုရာ ဘူခါရင်က လက်ဝါး
ထာပြ ဟန့်တားလိုက်ပြီး သူကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ အခု လုပ်နေတာတွေဟာ လွတ်လပ်မှု မြတ်နိုးသူတွေအနေနဲ့
(ခွေကြေးကိစ္စ လုံးဝ မစဉ်းစားဘဲ) လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေပဲဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။
ဗုဒ္ဓဆိုတာက အရင်းရှင်တွေကသာ ကိုးကွယ်လှမတတ်၊ မြတ်နိုးမက်မောကြတဲ့ ပစ္စည်း
ဆန်ခု ဖြစ်တာကိုလည်း ကျုပ်တို့ လက်ခံပြီးသားပါ။ သို့သော်လည်း လောကကြီးမှာ
ခင်းလုံးချော ခြောက်ပစ်ကင်းတယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်
အင်္ဂါကိုမြို့တော်က အာဏာပိုင်တွေအနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ထောက်ပံ့ရတာ
အလွန် များသလောက် ခင်ဗျားဆီက ပြန်လည်ရရှိတာ အလွန်နည်းတယ်လို့ ယူဆ
ကြပြီ။ ကြာရင် သူတို့က စိတ်ရှည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် နားလည်ပါပြီ။ ခင်ဗျားမေးချင်တဲ့ ဒုတိယမေးခွန်းကကော ဘာများလဲ”

“မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ ပတ်သက်တယ်။ ဒီလူတွေက စစ်မက်
ညီညွတ်မှု ဝါသနာပါပြီး ကိုယ်တွယ်ချုပ်ထိန်းရ အလွန်ခက်တဲ့ လူမျိုးတွေ ဖြစ်
တယ်။ ခင်ဗျားက ဒီလူမျိုးတွေကို မကျေမချမ်းဖြစ်အောင် တမင် လှုံ့ဆော်ဖန်တီးပေးနေ
တာကိုလည်း ကျုပ် သိပါတယ်။ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေရဲ့ နယ်မြေမှာ ခင်ဗျားရဲ့
ဗျာထိုးလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကြောင့် လက်ရှိအစိုးရအပေါ် အနောက်
အုပ်စု နိုင်ငံကြီးတွေက ငြိုငြင်လာအောင် ခင်ဗျားက စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တာလည်း
ကျုပ် သိပါတယ်။ သို့သော်လည်း အပြီးသတ်ကျတော့ ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ၊ စိတ်
ဆော် အလွန်တက်ကြွပြင်းထန်တဲ့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေကို ခင်ဗျား အာဏာရတဲ့အခါ
ဘယ်လို ကိုယ်တွယ်ချုပ်ထိန်းမှာလဲ။”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျားရဲ့ မေးခွန်းနှစ်ခုစလုံးကို ကျုပ်က နာမည်တစ်ခုတည်း
ဖြေပြီး ဖြေကြားပါမယ်”

“ဘာနာမည်လဲ”

“တွန်ဂါတာ။”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဟုတ်ပြီ တွန်ဂါတာက မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေရဲ့
ဆိုင်ဆောင် မဟုတ်လား။ ဒီလူကို ခင်ဗျားက ရာထူးက ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တာ ကျုပ်
သိတယ်။ အခုလောက်ဆိုရင် သူ့ကို သုတ်သင်လိုက်ပြီးရောပေါ့။”

“မသုတ်သင်သေးပါဘူး။ ကျုပ်က သူ့ကို လုံခြုံလျှို့ဝှက်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့
ပြည်ထောင်စုထောင်ရေးစခန်းတစ်ခုမှာ ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်။”

“အဲဒီကိစ္စ ရှင်းပြပါဦး”

“အဓိက အကြောင်းကတော့ ငွေကြေးပါပဲ”

“ကျုပ် ကြားသိရသလောက် တွန်ဂါတာဟာ ငွေကြေး ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါကလား။”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က မှတ်ချက်ချလိုက်လျှင် ဖွန်ဂါဘီရာ ရှင်းပြလေသည်။

“သူက မချမ်းသာပေမယ့် ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ရာလောက်ရှိတဲ့ ငွေတွေ ရှိနေ အတွက် ဒီလူက အရေးပါတဲ့ အချက်အချာ အခြေအနေမှာ ရှိတယ်။”

“စိန်တွေကို ဆိုလိုတာများလား။”

“ဟုတ်တယ်။ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိန်အများဆုံးထွက်နေ နိုင်ငံ ဖြစ်တယ်။ စိန်ဆိုပေမယ့် အညံ့စား၊ အပေါ့စား စိန်မျိုးတွေဆိုလိုတာ မဟုတ် ဘူး။ အရည်အသွေး အကောင်းဆုံး၊ အဖိုးတန်ဆုံး စိန်မျိုးတွေကို ပြောတာပါ။”

ရုရှဗိုလ်မှူးကြီးသည် ခေတ္တ စဉ်းစားသလို ငြိမ်နေပြီးနောက်-

“ဒီအတိုင်းသာ ဟုတ်ရိုးမှန်ရင်” ဟု စကားပြန်စဉ် ဖွန်ဂါဘီရာက ကြားဖြတ် လျက်-

“တကယ်ဟုတ်လို့ ပြောတာပါဗျ။ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား ကို အသေးစိတ် ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး။ နောက်မှပဲ ပြောပြပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ငွေကြေးအကြောင်း သိပ်ပြောနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အထက်လူကြီးတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျုပ်က ကတိပေးပြီး နှစ်သိမ့်ထား လိုက်ပါမယ်။ ဒါထက် ကျုပ်ရဲ့ ဒုတိယမေးခွန်းဖြစ်တဲ့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ ပြဿနာကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ အားထုတ် တစ်ယောက်မှ မကျန်အောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုတော့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။”

ဘူခါရင်၏ စကားဆုံးလျှင် ဖွန်ဂါဘီရာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်ပစ်လို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ အဲသလို ရှင်းပစ်လိုက်နိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ သို့သော်လည်း ဒါမျိုးကို ဗြိတိန်နဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံတွေက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ပတ်သက် လို့ မေးခွန်းရဲ့အဖြေက တွန်ဂါတာပါပဲလို့သာ ဖြေရပါမယ်။ ကျုပ်က နိုင်ငံတော်အာဏာ ကို ရပြီးရင် တွန်ဂါတာဟာလည်း ပြည်သူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ပြန်ပေါ်လာပါမယ်။ ပြီးလို့ အများက ထင်နေတဲ့ကြားက တွန်ဂါတာဟာ အသက်ထင်ရှား ပြန်ရောက်လာ လိမ့်မယ်။ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ပြန်ပေါ်လာတာကို အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ တွန်ဂါတာအပေါ် အကြွင်းမဲ့ ထောက်ခံအားပေးကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခြေအနေမှာ ကျုပ်က တွန်ဂါတာကို ကျုပ်ရဲ့ ဒုတိယ သမ္မတနေရာ ပေးလိုက်မယ်။”

“ဒါပေမဲ့ တွန်ဂါတာက ခင်ဗျားကို အလွန်မုန်းတီးပြီး ပြန်ကလွဲစားချေမယ် မဟုတ်လား။”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခေါင်းခါလိုက်ပြန်သည်။

“သူက ပြန်ကလဲစားမချေအောင် လုပ်လိုက်မယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ တွန်ဂါတာကို ခင်ဗျားတို့ဆီ ပို့လိုက်မယ်။ စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေကို အထူးကုသပေးတဲ့ ဆေးရုံ၊ သီးသန့် ဆေးရုံတွေ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံမှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ အထူးကုဆေးရုံတွေ တစ်ခုခုကိုပို့ပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေးတွေ၊ မူးယစ်ထုံထိုင်းစေတဲ့ ဆေးဝါးတွေနဲ့ ကုသပေး လိုက်မယ်ဆိုရင် တွန်ဂါတာ အလွန်ကျိုးနွံပြီး လုံးဝ ရန်မလိုတော့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်ချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဘူခါရင်သည် ဗောဓိကာ အရက် တစ်ခွက် ငဲ့သောက်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက ဖွန်ဂါဘီရာအား လေးစားအထင်ကြီးသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန်လိမ္မာပါးနပ်သလောက် စိတ်ကူးဉာဏ် အလွန် ကောင်းသူပါတကားဟုလည်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက် ချမိလေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ခင်ဗျား၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို အလွန်လေးစားပါ တယ်။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဘာဘွေနိုင်ငံကို နှစ်ပရိစ္ဆေဒပေါင်းများစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ပါစေ လို့လည်း ဆုတောင်းပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဘူခါရင်သည် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရ အရက်ခွက် တို ကိုင်မြှောက်၍ ဆုတောင်းရင်း မော့သောက်ချလိုက်သည်။

ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီးနောက် ဘူခါရင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များ ရေလာသောက်နေရာသို့ ငေးကြည့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မြင်းကျားတစ်အုပ် ရေလာသောက်လျက် ရှိလေသည်။ မြင်းကျား သတ္တဝါများသည် ရေကို ရဲရဲမသောက်ကြဘဲ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။ အကြောင်းမူ ကား ဤနေရာ၌ ရေသောက်ရန် လာသူ သားကောင်များအား ခြင်္သေ့ကြီးများ အသာ ချောင်း၍ ဖမ်းသတ် စားလေ့ရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

မြင်းကျားများသည် ရေထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မရဲတရဲ ဆင်း၍ အခြေအနေကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ရေသောက်ကြလေသည်။

မြင်းကျားများ ရေသောက်ပြီး၍ ကုန်းပေါ်ပြန်တက်ကာ ထွက်သွားတော့မှ ဘူခါရင်သည် ဆက်စကားပြောလေသည်။

“ခင်ဗျား အခုပြောလိုက်တဲ့ ဆေးဝါးကုသနည်းက အလွန် ကြမ်းပါတယ်ဗျ။ စာချို့ လူနာတွေဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုသမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ဆေးရုံမှာပဲ သေသွားကြ တယ်။ ဒဏ်ကို ခံနိုင်လို့ အသက်မသေဘဲ ရှင်လာရင်တော့ ဒီလူတွေဟာ”

ဤတွင် သူသည် စကားလုံးရှာမရသလို ဖြစ်နေရာ ဖွန်ဂါဘီရာက ဝင်၍-

“သူတို့ရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ သာမန်မဟုတ်တော့ဘဲ ပျက်စီးသွားတယ် ဆိုပါတော့”
ဟု စကားလုံးရှာပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... သာမန်အရပ်သားစကားနဲ့ ပြောရရင် ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါမယ်။ ကျုပ်က တွန့်ဂါတာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဆာ
လိုချင်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက သူ၏ ဆန္ဒအမှန်ကို ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ ကြည့်စိစဉ်ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်တော့လောက်
သူ့ကို ကျုပ်တို့ဆီ ပို့မှာလဲ”

“နေဦးဗျ ဖိန်တွေကိစ္စ အရင်လုပ်ရဦးမယ်”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဖိန်တွေကိစ္စကလည်း အရေးကြီးတာပဲ။ အဲဒါက
ဘယ်လောက် အချိန်ကြာမှာလဲ”

“သိပ် မကြာပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြမယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အဆင်သင့်ရှိပြီဆိုရင် ကျုပ်က
ခင်ဗျားဆီကို ဆရာဝန်တစ်ဦး လွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီဒေါက်တာကို လိုအပ်တဲ့
ညွှန်ကြားချက်နဲ့တကွ ဆေးဝါးတွေလည်း ပေးလိုက်မယ်။ တွန့်ဂါတာကို ပြည်ပကိုထုတ်
ကတော့ ဆင်စွယ်တွေထုတ်တဲ့နည်းအတိုင်း ထုတ်သွားရဲ့ပဲ။ ဇင်ဘာတွေ လေကြောင်း
ကုမ္ပဏီ လေယာဉ်တစ်စင်းနဲ့ ဒါရေဆလမ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို ပထမတင်သွားပြီး ဟိုကုမ္ပဏီ
မှ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စင်းက အော်ဒါနာဆာမြို့ကို တင်သွားလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ သဘောတူပါတယ်”

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ဒီအနီးအနားမှာပဲ ထိန်းသိမ်းထားတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်
မဟုတ်လား။ ကျုပ် သူ့ကို သွားကြည့်ချင်တယ်ဗျာ”

“သွားကြည့်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား”

“ကျုပ် ပြောသလိုသာ လုပ်စမ်းပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က ပြောလိုက်ပုံမှာ မေတ္တာရပ်ခံပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပြစ်
ပေးသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

အခန်း (၂၀)

တွန်ဂါတာသည် ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသော နေပူရှိန်ဒဏ်ကို မချီမဆုံ ခံစားနေရလေသည်။ အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် နံရံတစ်ခုကို မျက်နှာမူလျက် မတ်တတ်ရပ်နေချိန်တွင် နေရောင်က သူ၏ မျက်နှာတည့်တည့်ကို မီးမောင်းထိုးသည်ကဲ့သို့ တိုက်ရိုက် ကျရောက်လျက် ရှိပေသည်။

တွန်ဂါတာအနေဖြင့် ဤသို့ ရပ်နေခြင်းမှာ နံနက်မိုးလင်းချိန်မှစ၍ ယခု မှန်းတည့်လုနီးချိန်အထိပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကိုယ်တွင် အဝတ်အစားဟူ၍ ဘာမှမရှိ။ စလာကျင်းနေသည်။ သူ၏ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ရပ်နေကြသော တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦးတို့သည်လည်း တွန်ဂါတာကဲ့သို့ပင် အဝတ်မပါကြချေ။

သူတို့သုံးဦးစလုံးမှာ အလွန် ပိန်ချုံးလျက် အင်အားချည့်နဲ့လျက်ရှိပြီး နံရိုးများ ဖြိုင်းဖြိုင်းပေါ်နေပေသည်။

တွန်ဂါတာသည် နေရှိန်ကိုခံနိုင်ရန် သူ၏မျက်လုံးများ စုံပိတ်၍ ထားလေသည်။ လူသုံးဦးစလုံးသည် အားပြတ်၍ ကောင်းစွာပင် မတ်တတ်ရပ် မနေနိုင်ကြတော့ချေ။ အနီးရှိ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက အဆက်မပြတ် ကြားပွတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်နေ၍သာ အတင်းကြိုးစား မတ်တတ်ရပ်နေကြရရာသည်။ ရပ်နေသော်လည်း ခြေမခိုင်တော့ဘဲ ယိမ်းယိုင်လျက် ရှိကြသည်။

“ရဲဘော်တို့ သတ္တိရှိကြစမ်းပါ။ အံကို ကြိတ်ပြီးသာ ခံနေလိုက်ပါ။ ရှိနာခွေးသားတွေက အနိုင်ယူတာမျိုး အဖြစ်မခံကြပါနဲ့။”

တွန်ဂါတာက သူ၏ ဘေးနှစ်ဖက်မှ လူနှစ်ယောက်အား မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူကိုယ်တိုင်က မတ်တတ်မှ ယိုင်လဲကျမသွားရန် မနည်းကြိုးစား၍ စုပ်နေရလေသည်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာစွာဖြင့် အထူးအားတင်းကာ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အား မကြာမီ ကွပ်မျက်တော့မည်ဟု သိနေသော်လည်း အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရဲရဲကြီး အသေခံသွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

“အာမန်စီ အာမန်စီ”

တွန်ဂါတာ၏ လက်ယာဘက်မှ လူက မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ရေသောက် ချင်ကြောင်း ပြောလေသည်။

“ဒီမယ် ရေအကြောင်း လုံးဝ မစဉ်းစားပါနဲ့။ ပါးစပ်ကလည်း ရေအကြောင်း မပြောပါနဲ့။ အခုလို အချိန်မှာ ရေအကြောင်း စဉ်းစားရင်၊ ပြောနေရင် ခင်ဗျား စိတ်နောက်ပြီး ရူးသွားလိမ့်မယ်”

တွန်ဂါတာက အားပေးသည့်အနေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း နေပူရှိန်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။
“ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့် မျက်စိ ကန်းသွားပြီ”

ဒုတိယလူက ညည်းညူလိုက်ပြန်ရာတွင် တွန်ဂါတာက-

“ဒီမယ် ရဲဘော်၊ ဒီမှာ ကြည့်စရာဆိုလို့ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ရှိနာသတ္တဝါတွေနဲ့
မျောက်လိုမျက်နှာတွေပဲ ရှိတယ်။ ရဲဘော် မျက်စိမမြင်တာကို ဝမ်းနည်းစရာ
ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်နားဆီမှ ရှိနာဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးသံများနှင့်အတူ
လူများ လှုပ်ရှားသွားလာသည့် ခြေသံများ ကြားရလေသည်။

“သူတို့ လာကုန်ကြပြီ၊ လာကုန်ကြပြီ”

မျက်စိကန်းနေသူ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ရာ
တွန်ဂါတာသည် စိတ်ထဲ မကျေနပ်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း စသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ယခု ကြားနေရသောခြေသံများသည် သူ့အားကွပ်မျက်သတ်ဖြတ်ရန် ပါးကွဲ
အာဏာသားများလာသည့် ခြေသံများပင် ဖြစ်လေသည်။

တွန်ဂါတာအနေဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အကျဉ်းခံနေစဉ်ကာလအတွင်း မကြာ
ခဏ ကြားခဲ့ရဖူးသည့် အကျဉ်းသားတစ်ဦးအား ကွပ်မျက်ကာနီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့ဝင်စစ်သားများ လျှောက်လာသည့် ခြေသံပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ရေးပြကွင်းတွင်
အသတ်ခံရမည့် အကျဉ်းသားအား ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင် အထူးတပ်ဖွဲ့က မစီသတ်
ကွပ်မျက်လေ့ ရှိသည်။

ယခု ကြားရသည်မှာ အလားတူ ခြေသံမျိုးပင် ဖြစ်ရာသည်။ တစ်ခါတော
မိမိအလှည့် ရောက်လေပြီပါတကားဟု တွန်ဂါတာက တထစ်ချ တွက်မိလေသည်။

သူသည် သေရမည့်အရေးကို မကြောက်။ သို့သော် သူ၏ မာတာဘယ်လီ
တိုင်းရင်းသားများအား ယခုလို အရေးတွင် မကူညီနိုင်ခြင်းကိုသာ ဝမ်းနည်းမိလေသည်။
သူချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းကလေးနှင့် နောက်ထပ် တွေ့ဆုံရတော့မည် မဟုတ်ဟု
၍လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ သူ၏ဘဝတွင် အနာဂတ်အဖို့ မျှော်လင့်ချက်
အလားအလာများ၊ ရည်မှန်းချက်များ အကြီးအကျယ် ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုတော
ရည်မှန်းချက်များ အကောင်အထည် မပေါ်သေးမီ အသက်ဆုံးရှုံးရတော့မည်ပါတကား
ဟုလည်း ဝမ်းနည်းမိလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ တွန်ဂါတာသည် အတိတ်ကာလ နှစ်ပေါင်းများစွာက
ရပ်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် ပြန်သတိရမိလေသည်။

ထိုစဉ်က သူသည် ဘိုးအေးကြီးနှင့်အတူ ပြောင်းခင်းများ၌ အလုပ်ကုလုပ်
ခဲ့သည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားစိုက်ပျိုးခဲ့ရသော ပြောင်းခင်းများသည် မမျှော်လင့်
ကျရှောက်လာသော မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးကုန်သောအခါ ဘိုးအေးကြီး

“ငါတို့ ကြိုးစားလုပ်ခဲ့သမျှ သဲထဲရေသွန်းသလို အလဟဿ ဖြစ်ကုန်ပါပေ!
အား” ဟု ပြောခဲ့သည်။

ထိုစကားများကို တွန်ဂါတာ သတိရမိလေသည်။ ယခု မိမိဘဝသည်လည်း
ကြိုးစားလှုပ်ရှားခဲ့ရသမျှ အလဟဿဖြစ်ကာ သေဆုံးရပေတော့မည်။

လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်နေရာတွင် ကြိုးနှင့်
တုပ်နှောင်ကြစဉ် တွန်ဂါတာသည် မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လေသည်။

သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် လက်နက်ကိုင် စစ်သားများ တန်းစီ ရပ်နေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

တွန်ဂါတာ၏ ဝဲယာနှစ်ဘက်မှ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦးကိုလည်း
အလားတူ ကြိုးတုပ်၍ ခေါ်လာလေသည်။

မျက်စိကန်းနေသူ တိုင်းရင်းသားသည် အားအင်မရှိတော့သဖြင့် ဒူးဆစ်များ
ဈေ့ယိုင်ကာ လဲကျသွားသည်။

“ဟေ့လူ မတ်တတ်ပြန်ထလိုက်ပါ။ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသားပီပီ ခြေနစ်ဖက်
ခံရပ်ပြီး ရဲရဲကြီး အသေခံလိုက်စမ်းပါ”

တွန်ဂါတာက အမိန့်ပေးသလို မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
ဤတွင် ထိုလူသည် ကြိုးစား၍ ပြန်ထလေသည်။

“အသတ်ခံရမယ့် နေရာကို ရင်ကော့ပြီး လျှောက်သွားစမ်းပါ။ မျက်စိမမြင်ရင်
အသံပြီးသာ လျှောက်သွား။ ရှေ့တည့်တည့် လက်ဝဲဘက် နည်းနည်းတိမ်းပြီး သွားလိုက်”

တွန်ဂါတာက ဆက်လက် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထိုလူလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း
အသံသွားရာ အသတ်ခံရမည့် ကားစင်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အစောင့်များက ထိုလူအား ကားစင်တွင် ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားလိုက်သည်။
သူ့အား ကွပ်မျက်ရန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် တန်းစီရပ်နေသော ပါးကွက်

အစကားအားအဖွဲ့တွင် စစ်သည်ရှစ်ဦးပါဝင်ပြီး ကွပ်ကဲသူ တပ်မှူးက တတိယတပ်မဟာ
ကက်ပတိန် (ဗိုလ်ကြီး)တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တပ်မှူးသည် တန်းစီနေသော စစ်သားများရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်၍ တစ်ဦးချင်း
ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယူပြီး သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်လေသည်။

ယင်းသို့ သေနတ်များကို စစ်ဆေးစဉ် ကက်ပတိန်သည် သူ၏ စစ်သားများအား
အသံရောတွေ ပြောနေလေသည်။ ရှိနာဘာသာစကားဖြင့် ပြောသဖြင့် တွန်ဂါတာ

အားမလည်ချေ။ စစ်သားများကသာ ရယ်မောနေကြသည်။
စစ်သည်ရှစ်ဦးသည် လူတစ်ယောက်အား သတ်ဖြတ်ကွပ်မျက်ရမည်ကို မည်သို့မျှ
အသံလှုပ်ရှားပုံမရဘဲ ပျော်ရွှင်နေပုံ ရလေသည်။ သူတို့သည် သတ်ဖြတ် ကွပ်မျက်ခြင်းကို

ထမင်းစား ရေသောက်သလို လုပ်နေကျ သာမန် အပြုအမူကဲ့သို့ သဘောထားမှ ရသည်။

ဤပါးကွက်အာဏာသားတပ်ဖွဲ့မှ သုတ်သင်ကွပ်မျက်သော လူဦးရေကလည်း မနည်းလှတော့ပေ။

ဒီလိုလူမျိုးတွေကို တွန့်ဂါတာ ကိုယ်တိုင်က ပြည်တွင်းစစ်ကာလအတွင်း အတော်များများ တွေ့ခဲ့ဖူးလေသည်။

ကက်ပတိန်သည် တန်းစီနေသူများရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက် နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူကာ စတင်ဖတ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်နေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကက်ပတိန်သည် အင်္ဂလိပ် စကား မကျွမ်းကျင်သဖြင့် ပီသအောင် မဖတ်နိုင်ဘဲ ခပ်တိုးတိုးသား ဖတ်သွားရာ တွန့်ဂါတာက ကောင်းစွာ မကြားရချေ။

ဖတ်နေသော စာက စီရင်ချက်အမိန့်ပင် ဖြစ်သည်။

“သင်တို့သည် နိုင်ငံတော်၏ ရန်သူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ဤအမိန့်ကို ချမှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤစီရင်ချက်အမိန့်ကို စင်ဘာဘွေသမ္မတနိုင်ငံတော်၏ ဒုတိယသမ္မတကိုယ်တိုင် သဘောတူ အတည်ပြုပြီး ဖြစ်သည်။”

တွန့်ဂါတာသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဟစ်အော် သီဆိုလေသည်။ သူ၏ သံချင်းသံက ကျယ်လောင်သဖြင့် ရှိနာကက်ပတိန် စီရင်ချက် ဖတ်နေသလိုပင် ဖုံးအုပ်လွှမ်းမိုးနေလေသည်။

သီချင်းက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့ စစ်တိုက်ထွက်သည့်အခါ မြေပြင်တွင် သံပြိုင်သီဆိုလေ့ရှိသော ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် တက်ကြွစေသည့် သီချင်း တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

တွန့်ဂါတာသည် သီချင်းကို ခေတ္တရပ်၍ သူ့ရဲဘော်များအား-

“ဟေ့... ဝိုင်းဆိုကြလေ၊ မာတာဘယ်လီ ခြင်္သေ့မင်းရဲ့ ဟောက်သံကို ရှိသောအခွင့်တွေကြားအောင် ဝိုင်းဆိုကြ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကျန်မာတာဘယ်လီတို့လည်း သီချင်းကို သံပြိုင်လိုက်ဆိုကြလေသည်။

ရှိနာလူမျိုး ကက်ပတိန်က အမိန့်ပေးလိုက်ရာ စစ်သည်ရှစ်ဦးစလုံး နိုင်ငံသို့ သေနတ်များကို တစ်ပြိုင်တည်း ချိန်ရွယ်လိုက်ကြသည်။

တွန့်ဂါတာလည်း စစ်သားများအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သီချင်းကို ဆက်ဆိုလေသည်။ သူ၏ ဘေးမှ လူများသည်လည်း အားတက်လာဟန်ဖြင့် သီချင်းကို လှောင်စွာ သီဆိုနေကြလေသည်။

သေနတ်သမားရှစ်ဦးတို့သည် ကွပ်မျက်ခံရမည့် လူသုံးဦးကို စိုက်ကြည့်ကြသည်။

ထိုအခိုက် အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ အသံများ ကြားရလေသည်။

အကျဉ်းစခန်းများအတွင်းမှ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများသည် တွန်ဂါတာ
ဒို့၏ သီချင်းသံကို ကြားရပြီး ထိုသီချင်းကိုပင် သံပြိုင်ဟစ်အော် သီဆိုသံများပင်
ဖြစ်သည်။

ရာပေါင်းများစွာသော မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားများက ကွပ်မျက်ခံရအံ့
ဆဲသံ သူတို့ ရဲဘော်သုံးဦးကို အားပေးသည့်အနေဖြင့် သီဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရှိနာအမျိုးသား ကက်ပတိန်သည် သူ၏ ညာဘက်လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။
ဒို့နောက် လက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး-

“ပစ်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရိုင်ဖယ်ရှစ်လက် တစ်ပြိုင်နက် ပစ်လိုက်သည့်အသံမှာ တစ်လက်တည်းကပင်
ပစ်လိုက်သည်ဟု ထင်ရသည်။

တွန်ဂါတာ၏ အဖော် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦးတို့သည် ကျည်ဆန်များ
အော်ကြောင့် ကြီးဆွဲကနေသော ရုပ်သေးရုပ်များလို တုန်ခါလှုပ်ရှားနေရာမှ နောက်ဆုံး
ညီသက်သွားလေသည်။ ကြီးတုပ်ထား၍သာ မြေပြင်သို့ လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာက သီချင်းကို ဆက်၍ ဆိုနေသည်။

စစ်သည်များသည် သေနတ်များကို ပြန်ချ၍ ရယ်မောနေကြလေသည်။

အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ သီချင်းဆိုသံများကလည်း ဆက်လက်၍ ကြားနေ
ရသည်။

တွန်ဂါတာသည် အသက်ပျောက်နေသူ မာတာဘယ်လီလူမျိုးနှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျသလိုဖြစ်ကာ ဒူးဆစ်
မှ မခိုင်တော့ဘဲ ယိုင်လဲကျလုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

သူ၏ ဓန္ဒာကိုယ်သည် အလွန် အားနည်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။
ဒို့သော်လည်း တွန်ဂါတာသည် စိတ်ဓာတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားကာ အားတင်းလိုက်လေသည်။

ရှိနာအမျိုးသား ကက်ပတိန်သည် သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် လာရပ်ပြီး
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်-

“ဘယ့်နှယ်လဲဗျ ပျော်စရာ မကောင်းဘူးလား” ဟု သရော်သလို ပြောလေသည်။

တွန်ဂါတာမှာ အားအင်ချည့်နဲ့ နေပြီဖြစ်၍ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

ဤတွင် ကက်ပတိန်က စစ်သည်တစ်ဦးအား သောက်ရေယူလာရန် လှမ်းအမိန့်
ပေးလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုပင် စစ်သားသည် သံဇလုံငယ်ဖြင့် ရေလာပေးလေသည်။

ကက်ပတိန်ကိုယ်တိုင် ရေဇလုံကို ပါးစပ်တွင်တော့၍ တိုက်ရာ တွန်ဂါတာလည်း
အပါးတရ သောက်လေသည်။ ရေက အလွန်အရသာရှိသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။

တွန်ဂါတာ သောက်နေစဉ် ရှိနာကက်ပတိန်သည် ဇလုံကို ပြန်ယူ၍ သူကိုယ်တိုင် အနည်းငယ် သောက်လိုက်သည်။ သို့သော် ရေကို ပလုတ်ကျင်း၍ ချက်ချင်း ပြန်ထွေးပစ်လိုက်ပြီး တွန်ဂါတာအား ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ကြည့်လေသည်။

ထို့နောက် ကျန်ရေကို တွန်ဂါတာအား မတိုက်တော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ သွန်သင်ချပစ်လိုက်သည်။ ရေသောက်၍ မဝသေးမှန်းသိ၍ တမင်သက်သက် နှိပ်စက်သည့် အနေဖြင့် ရေသွန်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ရှိနာကက်ပတိန်သည် သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်စေစစ်သည် အားလုံး ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

တွန်ဂါတာ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ယင်ကောင်တွေ အုံနေသော လူအလောင်းများနှင့်အတူ ကျန်ရစ်လေသည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်တွင် စစ်သားများ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ တုပ်နှောင်းသော ကြိုးများကို ဖြတ်လိုက်ရာ တွန်ဂါတာသည် အားအင်ချည့်နဲ့လွန်သဖြင့် မတ်တတ်ပင် မရပ်နိုင်ဘဲ ယိုင်လဲကျသွားလေသည်။ စစ်သားများသည် သူ့အပိုင်းပွေ့ထူလျက် သူနေထိုင်ရာ တံဆီသို့ ခေါ်သွားကြလေသည်။

တံအတွင်း၏ အခြေအနေမှာ လူနေသည့် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် မတူဘဲ ပရိဘောဂပစ္စည်းဟူ၍ ဘာမှ မရှိ။ ကြမ်းပြင်က သစ်သားကြမ်းခင်းမဟုတ်ဘဲ နံနံရွှံ့ဖြင့်သာ ပြုလုပ်ထားသော ကြမ်းဖြစ်လေသည်။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် အိမ်သာအဖြစ် အသုံးပြုရန် သံပုံးတစ်ခု သောက်ရေအတွက် ရေဇလုံတစ်လုံးနှင့် ပြောင်းဖူးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မုန့်ထည့်သည့် သံပန်းကန်တစ်ချပ်တို့သာလျှင် ရှိသည်။

ပြောင်းဖူးမုန့်မှာ ကိတ်မုန့်သဘော ပြုလုပ်ထားသော်လည်း ဆားတွေ အဆမတန် ထည့်ဖုတ်ထားသဖြင့် စားလျှင် အလွန်ငန့်ပြီး ရေဆာလာမည် ဖြစ်သည်။ စားပြီးသည့် ရေငတ်ခြင်းဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံရမည် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား တွန်ဂါတာအနေဖြင့် ခွန်အားရှိလာရန်အတွက် ဆားငန့်သဖြင့် ပြောင်းဖူးမုန့်ကို ဇွတ်ပင် စားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

တွန်ဂါတာက သံဇလုံထဲမှ ရေတစ်ဝက်ကိုသောက်ပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို တစ်နေ့နံနက် သောက်ရန် ချန်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ရွှံ့ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။ အမိုးက သွပ်မိုးဖြစ်၍ နေပူရှိန်ကြောင့် အလွန်ပူအိုက်လေသည်။ သို့သော် နံနက်ကျလျှင် အလွန်အေးလိမ့်မည်ဟုလည်း တွန်ဂါတာက သိထားပေသည်။

လဲလျောင်းအနားယူနေသော်လည်း သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု ရှိလေသည်။

အကျဉ်းစခန်း၏ ပြင်ပ၌ မှောင်နေပြီဖြစ်ရာ ကွင်းထဲပစ်ထားသော မာတာဘယ်လီလူမျိုးနှစ်ဦး အလောင်းများကို တောခွေးရိုင်းများက အုပ်လိုက် ဝိုင်း၍ ကိုက်စားကြပြီဖြစ်ရာ တောခွေးများ၏ အသံဆူဆူညံညံ ကြားနေရလေသည်။

အသံတွေ ဆူညံနေသော်လည်း အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသူ တွန်ဂါတာသည် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးလာသောအခါ အရုဏ်တက်နေပြီဖြစ်၍ အပြင်ဘက်မှ အမိန့်အသံများ ကြားနေရလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် သံလေ့ထဲမှ ရေလက်ကျန်ကို သောက်ပြီးနောက် ကိုယ်လက်ဆွဲဝင်လေသည်။

မကြာမီ တဲတဲခါးပွင့်လာပြီး လက်နက်ကိုင် စစ်သားများ ဝင်လာလေသည်။

“ဟေ့... မာတာဘယ်လီ တိရစ္ဆာန်၊ အပြင်ဘက်ကို ထွက်စမ်း။”

ဤသို့ ရိုင်းပျံ့စွာငေါက်ငမ်းလျက် စစ်သားများသည် တွန်ဂါတာအား စစ်ရေးဗျူဟာအစွန်ရှိ လူသတ်ကားစင်များရှိရာသို့ ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

သေဒဏ်ပေးခံရမည့် မာတာဘယ်လီ အခြားအမျိုးသားသုံးဦးတို့က ကြိုတင်ဆုတ်ရိန်နှင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာသည် စိတ်ကို တင်း၍ ကိုယ်ကို တည့်မတ်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေထိုင်သည်။ သူ့အား ယနေ့တော့ မုချကွပ်မျက်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။

မွန်းတည့်ချိန်သာသာတွင် ပါးကွက်အာဇာနည်သား ရိုင်ဖယ်ဆေနတ်ကိုင် တပ်ဖွဲ့က မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား သုံးဦးတို့အား ပစ်သတ်လိုက်ကြသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ တွန်ဂါတာသည် ယမန်နေ့ကလို မိမိ ရဲဘော်များ အသတ်ခံရခါနီး ချင်းဟစ်အော် ဆိုသလို မဆိုနိုင်တော့ချေ။ သူသည် သီဆိုရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း

သူ၏ လည်ချောင်းမှ အသံထွက်မလာဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ တွန်ဂါတာ၏ မျက်လုံးများသည် ကြည့်၍ ကောင်းစွာ မကြည့်လင်တော့။ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း မတ်မတ်

ထဲနေနိုင်တော့ဘဲ ယိုင်လဲကျမလို ဖြစ်လာသောကြောင့် စိတ်ကို မနည်း ကြိုးစား၍ အသံထွားရလေသည်။ ထို့ပြင် မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် ရေအလွန် ငတ်လာသည်။

တွန်ဂါတာသည် မျက်လုံး အစုံမှိတ်၍ အံကြိတ်ကာ ဝေဒနာကို ကြိုးစား၍ နေရစဉ်-

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ ဤတွင် တွန်ဂါတာသည် ချက်ချင်းပင် ခွန်အားပြည့်လာသလို ဖြစ်လာတော့သည်။

ဦးခေါင်းကိုထောင်၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာပြင်ရပြီး အလွန် မုန်းတီးစက်ဆုပ်မိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စစ်မြေပြင်၌ ဝတ်ဆင်သည့် ယူနီဖောင်း ဝတ်နဲ့ ဝတ်ထားကာ ဦးခေါင်းတွင် သံပရာခွံ ဦးထုပ်ပျောဆောင်းထားလေသည်။ သူ၏ ဘေးနားတွင် တွန်ဂါတာ လုံးဝ မမြင်ဖူးသော မျက်နှာဖြူလူမျိုးတစ်ဦး လိုက်ပါလာ သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူသည် အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အပြာရောင်အဆင်းရှိသော မျက်လုံးများ၏ စူးရှမှုမှာ မြွေဟောက်တစ်ကောင်နှင့် တူပြီး တွန်ဂါတာသည် ထိုလူကြီးအား မြင်မြင်ချင်း မုန်းတီးမိလေသည်။

မျက်နှာဖြူ လူကြီးသည် တွန်ဂါတာအား ဆရာဝန်တစ်ဦးက လူနာကို ကြည့် သလို ကြည့်နေပေသည်။

ထိုအခိုက် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက မျက်နှာဖြူကြီးအား စကားပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရဲဘော်ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာကို ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ မြင်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ သူက ကိုယ်အလေးချိန် အများကြီး ကျသွားပြီး အားနည်းနေပါတယ်။”
ဖွန်ဂါဘီရာက သရော်သလို ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောလေသည်။ သို့သော် မျက်နှာ ဖြူကြီးက စိတ်ဝင်စားပုံ မရချေ။

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အနီးရှိ ကက်ပတိန်အား လှမ်း၍-
“ဟေ့... ဒီအကျဉ်းသားကို ရဲတိုက်ထဲ ခေါ်လာခဲ့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
တွန်ဂါတာမှာ လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင် အားအင် ချညှန့်နေပြီဖြစ်ရာ စစ်သည်များက သူ့အား ထမ်း၍ ခေါ်သွားကြရလေသည်။

အခန်း (၂၉)

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာ ယာယီနေထိုင်သည့်အခန်းတွင် သူနှင့် ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်၏ ထိုင်နေကြလေသည်။

သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် ခုံတန်းတစ်ခု ချထားသည်။
လက်နက်ကိုင် အစောင့်များသည် တွန်ဂါတာအား ပွေ့ချီခေါ်လာပြီးနောက် ခုံတန်းရှည်တွင် ထိုင်စေလေသည်။

တွန်ဂါတာမှာ အားပြတ်နေသော်လည်း သတိမလစ်သဖြင့် သူ့အား နှုတ် ဖေးမ၍ တွဲထားသူ စစ်သားများ၏ လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေသူ ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် မျက်နှာဖြူလူကြီး (ဘူခါရင်)အား ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာက ရှိနာအမျိုးသား ကက်ပတိန်အား တစ်စုံတစ်ခု အမိန့်ပေးလိုက်
အောက် စစ်သားတစ်ယောက်သည် အညံ့စား စောင်တစ်ထည် ယူလာ၍ တွန်ဂါတာ၏
အဖို့တွင် လွမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာက ရှိနာဘာသာဖြင့် နောက်ထပ် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ထို
ကက်ပတိန်သည် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး ပြန်ဝင်လာသောအခါ လင်ပန်းတစ်ခု
တွင် ဗောဒ်ကာအရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ဝီစကီတစ်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၊ ရေခဲများနှင့်
အိုင်တစ်ခုကိုပါ ယူဆောင်လာလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် အလွန်ရေငတ်နေသူ ဖြစ်သော်လည်း ရေချိုင့်ကို လုံးဝ
မသောက်ကြည့်ဘဲ နေ၏။ သူသည် စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းလျက် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာကိုသာ
စူးစိတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒါမှ ကျုပ်တို့ဟာ လူမည်းတို့ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာနဲ့ ညီညွတ်မယ်။
အောက်ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာက ရှိနာဘာသာစကားမတတ်ဘဲ အလွန်တောကျတဲ့ မာတာ
အယ်လီဘာသာပဲ တတ်ကျွမ်းလေတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး နားလည်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
စကားနဲ့ပဲ ပြောကြမယ်”

ဤသို့ပြောရင်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဗောဒ်ကာနှင့် ဝီစကီအရက်ကို
အခွက်များထဲ ငဲ့ကာ ရေခဲတုံးများပါ ထည့်လိုက်သည်။

အလွန်ရေငတ်နေသူ တွန်ဂါတာအဖို့ ယမကာခွက်များကို မြင်လျှင် သောက်
မည်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိသော်လည်း စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ကာ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာကိုသာ
ကြည့်နေလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာအား ကြည့်၍ စကားပြောလေသည်။

“အခုဟာက ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပွဲ သဘောမျိုးပါပဲ။ ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်က (မျက်နှာဖြူ
အမျိုးအား ညွှန်ပြလျက်) အာဖရိကတိုက် သမိုင်းသုတေသီတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူ
အဖို့နဲ့ အာဖရိကတိုက်ကြီးအကြောင်း ရေးသားထားသမျှ စာအုပ်စာတမ်း အားလုံးကို
အင်္ဂလေ့လာထားပြီးပြီ။ ဒီမယ် တွန်ဂါတာ ခင်ဗျားဟာ မာတာဘယ်လီလူမျိုးရဲ့
ခေါင်းဆောင် ကူမာလိုအဆက်အနွယ် ဖြစ်တယ်။ ဒီခေါင်းဆောင်တွေနဲ့တဲကွ မာတာ
ဘယ်လီ လူမျိုးတွေဟာ ဒီနယ်မြေရဲ့ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သူ ရှိနာများအပေါ် အစဉ်တစိုက်
အစက်ညှစ်ပန်းခဲတယ်။ တိုက်ခိုက် အနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြတယ်။ အခု ကျုပ်ပြောမယ်
အကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိကောင်း သိနေပါလိမ့်မယ်။ သို့
အင်္ဂလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နားထောင်စေချင်ပါတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်၍ ဝီစကီအရက်အနည်းငယ် သောက်
လိုက်သည်။

ရုရှလူမျိုး ဘူခါရင်နှင့် တွန်ဂါတာတို့ကမူ ဘာမှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေကြရာ
ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏ စကားကို ဆက်ပြောလေသည်။

“ရေလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ်က အတိတ်ကို ပြန်သွားရပါမယ်။ အဲဒီတုန်းက ဇူးလူးလူမျိုး ဘုရင်ချာကာရဲ့ လူယုံတော် အချစ်တော် ဖြစ်သော်လည်း စစ်တိုက်ရလို့ ရရှိခဲ့တာတွေကို ချာကာဘုရင်ကို မပေးအပ်ခဲ့ဘူး။ သူ့နာမည်က မိဇီလီကာဇီလို့ ခေါ်တယ်။ သူဟာ ဇူးလူးအနွယ် ကုမာလို့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး အုပ်စုဝင် မာရိုဘာနီရဲ့သား ဖြစ်တယ်။ ဒီလူက ပထမဆုံး မာတာဘယ်လီလူမျိုး ဖြစ်တယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်တယ်။ အလျဉ်းသင့်လို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ သူကတစ်ဆင့် ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေကို သူ့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ အမွေပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လူတွေဆီက တိုက်ခိုက်လုယက်တဲ့အပြင် လူသတ်သမား မုဒိမ်းသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်တယ်။ သူ့မိုးလည်း ဖြစ်တယ်။ သူ့ဘုရင် ဆီကတောင် ပြန်ခိုးခဲ့တဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ စစ်တိုက်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ချာကာဘုရင်ရဲ့ ဝေစု မပေးဘဲ နေခဲ့တာဟာ ခိုးတာနဲ့ ဘာထူးသလဲ။ တကယ်တော့ မိဇီလီကာဇီဟာ သတ္တိမရှိဘဲ သူ့ရဲ့ဘောကြောင်သူ ဖြစ်တယ်။ ချာကာဘုရင်က သူ့ကို အရေးယူဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်တော့ မလာဘဲ ထွက်ပြေးလမ်းရှောင်သွားခဲ့တယ်။”

ဤနေရာတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာအား ပြုံးလှိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ စတင်ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ မိဇီလီကာဇီဟာ သူ့မိုး၊ ဓားပြ၊ လူသတ်သမား၊ သူ့ရဲ့ဘောကြောင်သူ ဖြစ်တယ်။ သူကတစ်ဆင့် ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးအားလုံးဟာလည်း တောက်လျှောက် ဒီလို စရိုက်မျိုး ရှိခဲ့တာဟာ ဒီနေ့အထိပဲ ဆိုပါတော့။”

“ဒါနဲ့ပဲ ဒီလူဟာ သူ့ဘက်ပါတဲ့ ဇူးလူးလူမျိုး စစ်သည်တချို့နဲ့အတူ မြောက်ဘက်ကို ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ သူ့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်က အင်အားနည်းတဲ့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး အုပ်စုငယ်တွေကိုလည်း တိုက်ခိုက် နှိပ်စက်ခဲ့တယ်။ ဒေသခံ ကျေးရွာတွေကလည်း ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေ၊ မိန်းမပျိုကလေးတွေကိုလည်း ဖမ်းခေါ်သွားတယ်။ မိဇီလီကာဇီနဲ့ အပေါင်းပါ မာတာဘယ်လီလူရမ်းကားတွေ လက်ချက်နဲ့ အပြစ်ကင်းမဲ့သူတွေ သိန်းချီပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်လို့လည်း အဆိုရှိခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်း၊ ရမ်းချင်တိုင်းရမ်းပြီး မြောက်စူးစူးဘက်ကို ထွက်လာလိုက်တာ တစ်ချိန်ကျတော့ အနောက်တောင်ဘက်ကလာတဲ့ ဘိုးဝါးလူမျိုးတွေနဲ့ ဆုံခဲ့တယ်။ ဘိုးဝါးတွေဆိုတာက သူ့ထက်တောင် ပိုပြီး သတ်ရဲဖြတ်ရဲတဲ့ လူတွေဖြစ်တယ်။ မိဇီလီကာဇီနဲ့ နောက်လိုက်တွေကို ဘိုးဝါးလူမျိုးတွေက ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ မိဇီလီကာဇီကတော့ သတ္တိကြောင်သူပီပီ မြောက်ဘက်ကို ထွက်ပြေးတယ်။”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဖန်ခွက်ထဲမှ ရေခဲတုံးများကို လှုပ်၍ သောက်လိုက်ပြီးနောက် စကား ဆက်ပြန်လေသည်။

“မိဇီလီကာဇီဟာ မြောက်ဘက် ဆက်သွားရင်း လင်ပိုပိုဖြစ်ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်တော့ အလွန်သာယာပြီး နေချင့်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြေယာတွေကို သွားတွေ့ရတယ်။”

မိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွေရှိပြီး ရေကောင်းရေသန့်လည်း အလွန်ပေါတို
 နေရာမျိုး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ နေထိုင်သူ ဒေသခံလူမျိုးတွေကတော့ တစ်ချိန်က
 မြို့ကြီးပြကြီးတွေ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သူ လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေ ဖြစ်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ မိမိလီကာဇီက ဒီလူတွေကို အထင်သေး ရွတ်ချရုံမက တိရစ္ဆာန်တွေလို
 သဘောထား ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ လူတွေကို တောလိုက်အမဲပစ်သလို အကြောင်းမဲ့သက်သက်
 သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ မသတ်ဖြစ်တဲ့ လူတွေကိုတော့ သူတို့ မာတာဘယ်လီ စစ်သည်တွေ
 နိုင်းဖို့ ငွေဝယ်ကျွန်အဖြစ် ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ခဲ့တယ်။ ဒေသခံ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း
 ဓော်ကားတယ်။ အဓမ္မ သိမ်းပိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မိန်းကလေးတွေ
 ကိုယ်ဝန်ရှိပြီး သားသမီးမွေးလာရင် ယောက်ျားလေးဆိုရင် ကြီးလာတဲ့အခါ သူတို့ဘက်က
 စစ်တိုက်ဖို့ စစ်သည်အသစ်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ယူဆသတဲ့။ ဒီအချက်တွေကို
 ခင်ဗျားက အာဖရိကတိုက် သမိုင်းလေ့လာခဲ့သူအနေနဲ့ သိပြီး ထင်ပါတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက အဆုံးသတ်စကားကို ထိုရုရှမိုလ်မူးကြီးဘက်သို့ လှည့်၍
 ပြောလေရာ ဘူခါရင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိသင့်သလောက် သိပါတယ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကိုလည်း သိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။
 သို့သော်လည်း ခင်ဗျား သုံးသပ်ပြသလိုတော့ ကျုပ်မသုံးသပ်မိဘူး။ ခင်ဗျားက ရှုထောင့်
 တစ်ခုက အမြင်နဲ့ပြောတာကိုး။ ကျုပ် အခုစဉ်းစားကြည့်တော့ သမိုင်းဆိုတာ ဖြစ်ရပ်
 မှန်တွေချည်း မှတ်တမ်းတင်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ စစ်ပွဲအောင်နိုင်သူတွေက သူတို့လိုရာ
 ဆွဲရေးခဲ့ကြတာပဲလို့ မြင်လာမိတယ်”

ဘူခါရင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အခုပြောသလို အရင်က တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 အခု စင်ဘာတွေမှာ ကျုပ်တို့ ရှိနာလူမျိုးတွေက အပြီးသတ် အောင်ပွဲရသူ ဖြစ်တယ်။
 ဒီတော့ သမိုင်းကို ပြန်ပြင်ရေးဖို့ ကျုပ်တို့မှာ အခွင့်အရေး မရှိဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ဆက်ပြောပါဦး၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ကျုပ် စိတ်ဝင်စား
 မိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ့မယ်။ ၁၈၆၈ ခုနှစ်ကျတော့ မိမိလီကာဇီဟာ သေဆုံးသွား
 တယ်။ သူသေတော့ သူ့နောက်လိုက်တွေက အလောင်းကို မသင်္ဂြိုဟ်ဘဲ ငါးဆယ့်
 ခြောက်ရက်တိတိ ထားခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း တစ်မျိုး စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ဒါလောက်
 ကြာကြာထားတော့ အလောင်းက ပုပ်ပွပြီး အပုပ်နဲ့တွေ တထောင်းထောင်း ထွက်နေ
 တာပဲတဲ့။ ဒါဟာလည်း မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ရဲ့ ဝါသနာ စရိုက်တစ်ခု ထင်ပါရဲ့”

ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

တွန်ဂါတာက သူတို့လူမျိုးအပေါ် ထိပါးပုတ်ခတ် ပြောသည်ကို ပြန်လည်
 ကန့်ကွက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၍ ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တွန်ဂါတာသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်၍ နေလိုက်သည်။
ဒီတော့မှ ဖွန်ဂါဘီရာက ဆက်ပြောလေသည်။

“မိမိလီကမီ သေဆုံးသွားတော့ သူ့သားတစ်ယောက်က အမွေအရိုက်အရာကို ဆက်ခံခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က လိုဘင်ဂူလာတဲ့။ အဲဒီ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားလုံးပဲ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်လိုက်ရင် ‘လကဲ့သို့ လျင်မြန်သောသူ’ လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ လူက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နဲ့ အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး သူ့အဖေလိုပဲ အလွန်သတ်ဖြတ်လေ့ ရှိ တယ်။ သွေးဆာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုပါတော့။ သို့သော်လည်း သူက မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတို့ရဲ့ အကြီးအကဲအဖြစ် အမွေအရိုက်အရာ ဆက်ခံချိန်မှာပဲ သူ မရွံ့မလှကျဆုံး ဖို့ရာ အကြောင်းဖြစ်လာစေမယ့် အခြေအနေနှစ်ရပ်ဟာလည်း ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ပထမအချက်က တောင်ဘက်စူးစူး အလွန်ဝေးလံတဲ့ နေရာမှာ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတွေက မြေကြီးထဲက အလွန်လှပပြောင်လက်တဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်မျိုးကို တွေ့ရှိသွားတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒုတိယအချက်ကတော့ အာဖရိကတိုက် မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးတဲ့ မြောက်ဘက်က ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းက မျက်နှာဖြူ လူငယ်တစ်ဦးဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် လေကောင်း လေသန့်ရအောင်ဆိုပြီး သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ ပင်လယ်ခရီး ထွက်လာလိုက်ရာက အာ ဖရိကတိုက်ကြီးကို ရောက်ရှိလာတဲ့အချက် ဖြစ်တယ်။

“လှပပြောင်လက်တဲ့ အရာဝတ္ထု (စိန်ရတနာ)တွေ ရတဲ့နေရာကို မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတွေက ကင်ဘာလီလို့ အမည်ပေးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒါက ဟိုအချိန်က အင်္ဂလန် နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မစ္စတာကင်ဘာလီဆိုသူကို ဂုဏ်ပြုမှည့်ခေါ်လိုက်တာပဲ။ ဂုဏ်ပြုစရာကောင်းတဲ့ အချက်ကတော့ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတွေက အာဖရိကတိုက် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများသာ ပိုင်ဆိုင်ထိုက်တဲ့ စိန်ရတနာတွေကို ဓားပြတိုက် လုယူသလို တူးဖော်ယူကြတာကို နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ကင်ဘာလီက အပြစ်မရှိဘူး။ တရားတယ်လို့ အသိအမှတ် ပြုခဲ့အတွက်ပဲလို့ ဆိုကြတယ်။

“ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ အာဖရိကတိုက်ကို ရောက်လာသူ လူငယ်ရဲ့နာမည်က ရိုဒ်လို့ ခေါ်တယ်။ သူဟာ ကျန်းမာရေး မကောင်း ပေမယ့် အလွန် ဉာဏ်ထက်မြက်သူ ဖြစ်တယ်။ တရားသဖြင့် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သူ့အကျိုးရှိဖို့ဆိုရင် ဘာမဆို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တတ်တယ်။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား မာတာဘယ်လီ ဘုရင်တွေထက်လည်း ပိုပြီး ဉာဏ်များသူ ဖြစ်တယ်။ အကျိုးအမြတ် ရှိမယ်ဆိုရင် လိမ်ရမှာလည်း ဝန်မလေးဘူး။

“ဒါကြောင့်လည်း ရိုဒ်ဆိုသူဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ် အမျိုးမျိုး ကလိမ်ကျ အမြတ်ထုတ်ရင်း နောက်ဆုံးကျတော့ စိန်ရတနာထွက်တဲ့ မြေယာအားလုံးနီးပါး သူတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်လာတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရိုဒ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြွယ်ဝဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။

“သို့သော်လည်း ပြောင်လက်လှပတဲ့ ကျောက်မြတ်ရတနာ (စိန်)တွေ တူးဖော် ထုတ်လုပ်ဖို့က အလုပ်သမား အမြောက်အမြား လိုအပ်တယ်။ လိုတာမှ အလုပ်သမား အင်အား သောင်းချီပြီး လိုတယ်။ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေရဲ့ ဝါသနာစရိုက်အရ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ဖို့ လိုလာပြီဆိုရင် တိုင်းရင်းသားတွေကိုပဲ မျက်စိကျတယ် မဟုတ်ပါလား။

“ရိုဒ်ဟာ အလွန်လိမ္မာပါးနပ်သူပီပီ တိုင်းရင်းသား လူမည်းတွေကို သူ့ဆီမှာ အလုပ်သမားတွေအဖြစ် ဝင်လုပ်အောင် မက်လုံးပေးပြီး စည်းရုံးခဲ့တယ်။ အစားအသောက် အခမဲ့ ကျွေးပြီး အပေါစား သေနတ်တစ်လက်နဲ့ လစာငွေ အနည်းငယ်ပေးတာကို ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်နည်းတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေကလည်း လက်ခံခဲ့ကြတယ်။ အလုပ်ဝင်လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီ တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားတွေ မငတ်ရုံတစ်မည် အလွန်နည်းတဲ့ လစာရကြသော်လည်း လုပ်ငန်းရှင် ရိုဒ်ကတော့ ဒေါ်လာငွေ သန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝတဲ့ မီလျံနာ သူဌေးကြီး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

“ကင်ဘာလီ စိန်တွင်းတွေမှာ လာရောက်အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ တိုင်းရင်းသား လူမည်းတွေထဲမှာ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသား လူငယ်တွေ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ဒီလူငယ်တွေဟာ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ လိုဘင်ဂူလာကိုယ်တိုင်က လျှို့ဝှက်တာဝန်ပေး လွှတ်လိုက်လို့ လာအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ လိုဘင်ဂူလာက လူငယ်တွေကို လျှို့ဝှက်ညွှန်ကြားချက် ပေးလိုက်တာကတော့ မျက်နှာဖြူပိုင် စိန်တွင်းတွေမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း တတ်နိုင်သလောက် စိန်ရတနာတွေကို ခိုးပြီး သူ့ဆီကို ယူလာပေးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ လိုဘင်ဂူလာကိုယ်တိုင်ဟာ သူခိုး၊ ဓားပြတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကျုပ် စောစောက ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။

“သူ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မာတာဘယ်လီ လူငယ် အမြောက်အမြားဟာ ကင်ဘာလီစိန်တွင်းတွေမှာ သွားရောက် အလုပ်လုပ်ပြီး မျက်နှာဖြူတွေအလစ်မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး စိန်တွေ ခိုးယူပြီး သူတို့သခင်ဆီကို ယူလာပေးကြတယ်။ သူတို့ ခိုးယူခဲ့တဲ့ စိန်တွေက အကြီးဆုံး အရည်အသွေး အကောင်းဆုံး စိန်ကြီးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ စိန်လုံးရေ ဘယ်လောက် ခိုးယူခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။ အလွန် များတယ်လို့သာ ပြောနိုင်တယ်။

“မာတာဘယ်လီ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို မျက်နှာဖြူ ရဲတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းမိတော့ ဒီလူဟာ (၃၄၈) ကာရက်ရှိတဲ့ စိန်တွေ ပါးစပ်က မျိုချလိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။ အဲဒီ စိန်ရဲ့ တန်ဖိုးက ဟိုခေတ်က စတာလင်ပေါင် (၃၀၀၀) လောက်ရှိပြီး ဒီနေ့ မျက်မှောက်ခေတ် ကာလတန်ဖိုးဆိုရင် စတာလင်ပေါင် သုံးသိန်းကျော် တန်တယ်။ နောက် အလုပ်သမားတစ်ဦးကတော့ သူ့ရဲ့ပေါင်ကို အနာခံပြီး ဓားနဲ့လှီးခွဲလိုက်သတဲ့။ အဲဒီပေါင်က ဒဏ်ရာထဲမှာ အလေးချိန် ကာရက် နှစ်ရာရှိတဲ့ စိန်ကြီး တစ်လုံးကို ဝှက်ထားခဲ့တယ်။ ဒီစိန်ကြီးဆိုရင် အခု ကာလတန်ဖိုး စတာလင်ပေါင် သိန်းနှစ်ဆယ်လောက် တန်မယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ကရားမှ ရေလွတ်သလို စကားကို အဆက်မပြတ် ပြောနေချိန်တွင် မျက်နှာဖြူလူကြီး ဘုခါရင်သည် စိတ်မဝင်စားသလို ဟန်မျိုးဖြင့် နေခဲ့ရာ အခုတော့ စိန်ရတနာအကြောင်း ကြားရသောအခါ ရုတ်ခြည်း စိတ်ဝင်စားလာဖို့ ရကာ ရှေ့သို့ တိုး၍ နားစိုက်ထောင်လေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာက ဆက်ပြောလေသည်။

“စိန်ခိုးထုတ်သွားတဲ့ လူတချို့ကို မျက်နှာဖြူရဲက ဖမ်းမိခဲ့ပေမယ့် မမိလိုက်တဲ့ မာတာဘယ်လီ စိန်ခိုးသူ အမြောက်အမြားက လွတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာလည်း အကြောင်း ရှိပါတယ်။ စိန်တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်း စတင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဟိုခေတ်က ဘာမှ စနစ်တကျ မရှိသေးလေတော့ တိုင်းရင်းသား လူမည်းအလုပ်သမားတွေအပေါ် ထိထိရောက်ရောက် ထိန်းချုပ်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ လူမည်း အလုပ်သမားတွေဟာ တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိခဲ့တယ်။

“မျက်နှာဖြူတွေက တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားတွေကို သုံးနှစ် ‘ကန်ထရိုက်’ ဇနစ်နဲ့ ငှားရမ်းခေါ်ယူ ခိုင်းခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားတချို့က ကန်ထရိုက်မခေမီ အလုပ်က ထွက်သွားကြတယ်။ တချို့ကတော့လည်း သုံးနှစ်ပြည့်အောင် လုပ်ပြီးမှ ထွက်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စိန်တွင်းတွေမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်အရပ်ဒေသကို ပြန်တဲ့အခါ စိန်တွေ ပါသွားတာချည်းပါပဲ။

“စိန်တွေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိဖန်ခိုးထုတ်သွားကြတယ်။ စိန်တွေကို သူတို့ကိုယ် မှာ ဝှက်ယူပုံကလည်း စုံလို့ပါပဲ။ ဆံပင်ထဲမှာ ဝှက်ထားတာတို့၊ ဖိနပ်ထဲ ဝှက်တာတို့၊ ပါးစပ်ထဲငံပြီး ထုတ်သွားတာတို့ မရရအောင် ကြိဖန်ခိုးထုတ်ကြတယ်။ ဒီလိုနည်းတွေနဲ့ ခိုးထုတ်သွားတဲ့ စိန်တွေရဲ့ ပမာဏဟာ ကာရက်ပေါင်း ထောင်သောင်းမက ရှိခဲ့တယ်။

“သို့သော်လည်း ဒါမျိုးဆိုတာက အမြဲတာဝစဉ် ဆက်တည်နေနိုင်တာ မဟုတ် လေတော့ နောက်ပိုင်း အခြေအနေက တစ်မျိုး ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ တိုင်းရင်းသား လူမည်း အလုပ်သမားတွေကို သုံးနှစ် ကန်ထရိုက်စနစ်နဲ့ ငှားရမ်းခေါ်ယူလိုက်ပြီဆိုရင် အဲဒီ သုံးနှစ်ကာလအတွင်း သံဆူးကြိုးပတ်ပတ်လည် ကာရံထားတဲ့ ဝင်းကြီးတွေအတွင်း မှာပဲ နေကြရတယ်။

“ကန်ထရိုက်အချိန်စေ့လို့ ကိုယ်ရပ်ကိုယ်ရွာ ပြန်တော့မယ်ဆိုရင်လည်း အလုပ် သမားတိုင်းကို တစ်ကိုယ်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေရုံမက သီးသန့်တဲတွေမှာ ဆယ်ရက် တိတိထားပြီး ရှာဖွေစစ်ဆေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူမည်း အလုပ်သမားတွေကို မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်တွေက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၊ ဒွာရပေါက်တွေပါမကျန် အသေးစိတ် ရှာဖွေစစ်ဆေးတယ်။ စိန်တွေကို ဗိုက်ထဲမျိုချပြီး ခိုးထုတ်တာမျိုးလည်း ရှိတာနဲ့ နေရပ်ပြန်ကာနီး အလုပ်သမားတွေကို ကြက်ဆူဆီ ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေတိုက်ပြီး မခင် ထဲတောင် စိန်တွေကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေကြသေးတယ်။

“အဲဒီလို အဖက်ဖက်က လိုလေသေးမရှိအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေတဲ့ကြား ထဲက မာတာဘယ်လီ အလုပ်သမားတွေက စိန်ကို ကြိဖန်ခိုးထုတ်သွားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ရှာဖွေစစ်ဆေးမှုကြောင့် ခိုးထုတ်တဲ့ စိန်ပမာဏ နည်းတော့ နည်းလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်သွားသမျှ စိန်အားလုံးဟာ မြောက်ဘက်စူးစူးမှာရှိတဲ့ မာတာဘယ်လီ ခေါင်းဆောင် လိုဘင်ဂူလာဆီကို ရောက်သွားကြတယ်။

“ကောင်းပြီ အဲဒီလို မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားတွေ ခိုးထုတ်ခဲ့တဲ့ စိန်တွေဟာ ဘယ်လောက်များသလဲလို့ မေးစရာ ရှိတယ်။ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသော်လည်း ခန့်မှန်းကြည့်လိုတော့ ရတယ်”

ဤနေရာတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။

“ရဲဘော် တွန်ဂါတာ ခင်ဗျား၊ ဘာဖိုဆိုတဲ့ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသားအကြောင်း ခင်ဗျား ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖိုဟာ ဂန်ဒန်ဆိုသူရဲ့သား ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အဘိုးရဲ့ ဖခင်လည်း ဖြစ်တယ်။ အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး ရဲတင်းနဲ့ လူတွေ ခုတ်သတ်ရာမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တယ်လေဗျာ။

“ဒီလူ ဘာဖိုဟာ ကင်ဘာလီ စိန်တွင်းက ထွက်သွားတော့ သူ့ရဲ့ခါးမှာ စိန်တွေ အပြည့် ခါးပတ်ထဲ ထည့်ပတ်ပြီး ခိုးထုတ်သွားတယ်။ ဘာဖိုအနေနဲ့ နောက်တစ်ခု နာမည်ကြီးခဲ့တာက သူဟာ ကျွပ်တို့ ရှိနာလူမျိုး အမြောက်အမြားကို သတ်ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

“ဒါကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ် ပြောလိုတာက ဘာဖိုက ခိုးထုတ်လာပြီး မာတာဘယ်လီ ခေါင်းဆောင် လိုဘင်ဂူလာဆီကို ယူလာပေးတဲ့ စိန်တွေရဲ့ အလေးချိန်ဟာ ငှက်ကုလားအုပ် ဥဆယ်လုံးရဲ့ အလေးချိန်နဲ့ ညီမျှတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ နှိုင်းယှဉ်ပြရမယ်ဆိုရင် ငှက်ကုလားအုပ်ဥတစ်လုံးဟာ ကြက်ဥနှစ်ဒါစင်ရဲ့ အလေးချိန်လောက် ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဘာဖိုခိုးယူပြီး လာပေးလို့ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ခွဲတဲ့ စိန်တွေဟာ ဒီနေ့ ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ဆိုရင် စတာလင်ပေါင် အနည်းဆုံး သိန်းငါးဆယ်ဖိုးလောက် ရှိလိမ့်မယ်။

“နောက်တစ်ခု ကျွပ်တို့ သတင်းရရှိထားတာကတော့ မာတာဘယ်လီ ခေါင်းဆောင် လိုဘင်ဂူလာမှာ ပထမတန်းစား စိန်တွေ အပြည့်ပါတဲ့ အိုးကြီးငါးလုံး ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အိုးတစ်လုံးရဲ့ ပမာဏက တစ်ဂါလန်ပုံးလောက် ရှိတယ်ဆိုတော့ စိန်ကောင်း စိန်သန့် ငါးဂါလန်လောက် ရှိမယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီစိန်တွေသာ လက်ဝယ်ရလိုက်ရင် ကမ္ဘာ့ စိန်... စိန်... စိန်ဈေးကွက်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားသွားအောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိလာနိုင်တယ်။

“လူတွေ လက်ဆင့်ကမ်း ပြောခဲ့ကြတဲ့ ပါးစပ်ရာဇဝင်အရ သိရတာ တစ်ခုလည်း ပြောရဦးမယ်။ လိုဘင်ဂူလာဟာ သူ့ကို အကြံဉာဏ်ပေးဖို့ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်

တွေ ပါဝင်တဲ့ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းထားခဲ့တယ်။ ဒီအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာက အစည်းအဝေးပြုလုပ်တဲ့အခါ ဘယ်သူမှမဝင်ရဘဲ လျှို့ဝှက် စည်းဝေးလေ့ ရှိတယ်။ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာအနေနဲ့ သူ့လက်ဝယ် ရရှိထားတဲ့ စိန်တွေကို ထုတ်ကြွားချင်လို့ပဲလား မပြောတတ်ဘူး။ တစ်ည အကြံပေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ လိုဘင်ဂူလာက တစ်ကိုယ်လုံး တုံးလုံးချွတ်ပြီး သူ့ဇနီးတွေက သူ့ကိုယ်မှာ ဆီတွေ လိမ်းပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိန်တွေ နေရာမလပ်နိုင်အောင် ကပ်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိန်တွေ အပြည့် ဖုံးအုပ်နေတော့တာပေါ့။ သူဟာ တန်ဖိုးအားဖြင့် စတာလင်ပေါ့။ သန်းတစ်ရာလောက် ရှိတဲ့ စိန်တွေ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားသတဲ့။

“ကိုင်း... ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မေးခွန်းကို ပြေချင်တာက ဒါဝါဒါမာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ရဲ့ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာတစ်နေရာတည်း တစ်ချိန်တည်း စိန်ရတနာ အများဆုံး လက်ဝယ်ရရှိခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ အခုခေတ် လန်ဒန်မြို့က ဒီဘီယား ကမ္ဘာ့စိန်ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးမှာတောင် ဘယ်တုန်းကမှ ဒါလောက်များများ စိန်တွေ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။”

“ဒီအတောအတွင်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြွယ်ဝဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ရိုဒ်ဆိုသူဟာ ကင်ဘာလီစိန်တွင်းမှာနေရင်းက သူတို့ရဲ့ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီးကို ပိုပြီး တိုးချဲ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကင်ဘာလီရဲ့ မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ နယ်မြေတွေကို မျက်စိကျမိတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရိုဒ်ဟာ မြောက်ပိုင်းနယ်မြေကို သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူဟာ ကင်ဘာလီက စိန်တွင်းတွေကို အပိုင်စီးခဲ့သလို မြောက်ဘက် နယ်မြေဒေသ (အခု ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ ဖြစ်လာတဲ့နေရာ)ကို ရအောင် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။”

“သူဟာ နည်းပရိယာယ် အလွန်ကြွယ်ဝသူပီပီ ပထမတော့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ရဲ့ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာဆီကို ကိုယ်စားလှယ်တွေ သံတမန်သဘော စေလွှတ်ပြီး လိုဘင်ဂူလာရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေအတွင်းမှာရှိတဲ့ သတ္တုတွင်းတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုပြီး သတ္တုတူးဖော် ထုတ်လုပ်ရေးကိုပါ လုပ်ပေးပါမယ်လို့ စကား ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်။ သူ့စကားကမ်းလှမ်းတဲ့ နယ်မြေဆိုတာက အလွန်ကြွယ်ဝနံ့ကြီး ရှိမှာတိုင်းရင်းသားတို့ နေထိုင်ရာ နယ်မြေလည်း အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။”

“ရိုဒ်ဆိုသူဟာ စီးပွားရေး အကွက်မြင်ထားပြီးသူ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အာဖရိကတိုက်မှာ စီးပွားကုန်သွယ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ဖို့ တရားဝင် ခွင့်ပြုမိန့် စာချွန်တော် ရရှိအောင် အင်္ဂလန်ပြည်က ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီးဆီက လျှောက်ထားရယူပြီး ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ စီးပွားကုန်သွယ်ရေး ကုမ္ပဏီကို ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီးက တရားဝင် ထောက်ခံအားပေးမှု ရရှိတယ်ဆိုတာ ကြေညာနိုင်အောင် လုပ်လိုက်တာပါပဲ။”

“နောက် မကြာခင်မှာပဲ ရှိဒ်ဟာ လက်နက်ကိုင် ပုဂ္ဂလိက တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ခေလွတ်ပြီး နယ်မြေတွေကို ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ မာတာဘယ်လီဘုရင် လိုဘင်ဂူလာဟာ လုံးဝ မမျှော်လင့်တဲ့ လက်နက်ကိုင် ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှုကို ရင်ဆိုင်ရတော့ အလွန် အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခေတ်မီ လက်နက်ကိုင်တပ်ကို ဘယ်လိုမှ ယှဉ်ပြိုင်ရင်ဆိုင်လို့ မရဘူး။ ပထမတော့ သူ့အနေနဲ့ ကန့်ကွက်အရေးဆိုကြည့်ပါသေးတယ်။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုမှ အကြောင်း မထူးဘူး။

“အမှန်တော့ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတွေက လိုဘင်ဂူလာကို အပြတ်ချေမှုန်းဖို့ ပရိယာယ် ဆင်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို လိုဘင်ဂူလာက မရိပ်မိဘဲ စိတ်တိုလာပြီး လက်နက်ကိုင် ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတယ်။ မျက်နှာဖြူတွေက အဲဒီအကွက်ကို တမင် ဆင်လိုက်တာပဲ။ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ တပ်တွေကို မျက်နှာဖြူတွေက စက်သေနတ် တွေနဲ့ ပစ်ခတ်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းတော့တာပဲ။ လိုဘင်ဂူလာလည်း နဂိုက သတ္တိမရှိသူပီပီ မြောက်ဘက်ကို ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့တယ်။ သူ့နဲ့အတူ သူ့ဇနီးတွေရယ်၊ နောက်လိုက် တချို့ရယ်၊ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်တွေရယ် အပြင် သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ စိန်ရတနာတွေကို ယူသွားတယ်။

“မျက်နှာဖြူ တပ်ဖွဲ့ငယ်တစ်ဖွဲ့ကတော့ ပထမပိုင်းမှာ လိုဘင်ဂူလာနောက်ကို လိုက်တိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ သူတို့မှာ လူအင်အားက သိပ်မများလေတော့ မာတာဘယ်လီတွေက ဒီအချက်ကို သိတဲ့အတွက် တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ချုံခိုတိုက်ခိုက်လိုက်တာ မျက်နှာဖြူ တပ်သား တစ်ယောက်မကျန် ကျဆုံးကုန်တယ်။

“မျက်နှာဖြူတွေက နောက်ထပ် လူအင်အားများများနဲ့ လိုက်တိုက်ဖို့ ကြံစည် သော်လည်း မိုးရာသီ ရောက်လာတဲ့အတွက် ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီဒေသက ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း မိုးကျလာပြီဆိုရင် မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ ရေလျှံပြီး သွားရေး၊ လကရေး အလွန်ခက်ခဲတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လိုဘင်ဂူလာဟာ သူ့ရဲ့ ရတနာတွေနဲ့ အတူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတယ်။

“သူဟာ မြောက်စူးစူးဘက်ကို ဦးတည်ချက်ရယ်လို့ မရှိဘဲ ဆက်လက်သွားရာ က တစ်နေရာရောက်တော့ ဆက်သွားဖို့ စိတ်ကုန်လာတယ်။ သူရောက်ရှိတဲ့နေရာက သဘာဝ မြေရိုင်းသက်သက်ဖြစ်ပြီး လူသူလုံးဝမရှိနေရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုဘင် ဂူလာက အဲဒီနေရာမှာပဲ အခြေစိုက်ပြီး မာတာဘယ်လီနိုင်ငံ တည်ထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လိုဘင်ဂူလာဟာ စိတ်ဓာတ် အလွန်ကျဆင်းနေပြီ ဖြစ် တယ်။ လူ့ဘဝမှာ ဆက်နေချင်တဲ့စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။

“ဒါနဲ့ ပအေတူ မအေကွဲ ညီတော် ဂန်ဒန်ကို အခေါ်လွှတ်ပြီး မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများကို စည်းရုံးစုစည်းဖို့နဲ့ တိုင်းပြည်ပြန်လည် တည်ထောင်ဖို့ ညွှန်ကြား

တယ်။ လိုဘင်ဂူလာဟာ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သတ္တိကြောင့်သူပီပီ ဘဝကို ရင်မဆိုင်ခဲ့
တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ တိုင်းရင်းဆေးဆရာ (မှော်ဆရာ)ကို ခေါ်ပြီး အင်မတန်
အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ဆေးတစ်မျိုး ဖော်စပ်ခိုင်းတယ်။ နောက်ဆုံးမတော့ လိုဘင်ဂူလာဟာ
အဲဒီအဆိပ်ကို သောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတာပါပဲ။

“သူ့ရဲ့ညီ ဂန်ဒန်က လိုဘင်ဂူလာရဲ့ အလောင်းကို ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာ
မတ်တတ်ထောင်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ အလောင်းပတ်ပတ်လည်မှာ လိုဘင်ဂူလာ
အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ စုပုံထားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ အာဆီရိုင်
ဓားရှည်တွေ၊ ဥဒေါင်းတောင်၊ ငှက်တောင်ဦးထုပ်တွေ၊ သားမွေးမြူထည်တွေ၊ ခင်းအိပ်တဲ့
ဖျာလိပ်ပါမကျန် သေနတ်လက်နက်များ အပါအဝင် အားလုံး စုပုံထားလိုက်တယ်။
နောက်ဆုံး လိုဘင်ဂူလာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စိန်တွေကိုလည်း အလောင်းနားမှာပဲ ထားလိုက်တယ်။

“အလောင်းကို ကျားသစ်ရေတစ်ခုနဲ့ဖုံးအုပ်ပြီး ထိုင်လျက်ပုံဖြစ်အောင် ပြုပြင်
ထားလိုက်တယ်။ သူ့ခြေရင်းနားမှာမှ ငါးဂါလန်ဘီယာပုံးတွေနဲ့ စိန်တွေကို ထည့်ထား
လိုက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုဏ်ဂူရဲ့ ဝင်ပေါက်ကိုလည်း လုံခြုံအောင်
အသေပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဝူပေါက်ဝကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့အောင်လည်း ကျောက်တုံး
ကျောက်ခဲတွေ၊ မြေကြီးတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားလိုက်တယ်။ အားလုံးပြီးတော့မှ ဂန်ဒန်ဟာ
နောက်လိုက် မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေကို ပြန်ခေါ်ထွက်သွားတယ်။

“နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ဟာ ရီဒ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ကျေးကျွန် (အလုပ်ကြမ်းသမား)
တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာလဲလို့မေးရင် ၁၈၉၄ ခု မိုးရာသီ
ကာလက ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောရပါမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ကိုးဆယ်လောက်ကဆိုတော့
သိပ် မကြာသေးပါဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

“အဲဒီ လိုဏ်ဂူက ဘယ်နေရာမှာလဲလို့ မေးစရာ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အခု
ထိုင်နေတဲ့နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ ဒီနေရာက မိုင်နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာပဲ
ရှိမယ်။ မာတာဘယ်လီဘုရင် လိုဘင်ဂူလာဟာ မြောက်စူးစူးဘက်ကို တိုက်ရိုက်သွားပြီး
ဇမ်ဘောဇိမြစ်ကြီးနားကို ရောက်လုဆဲဆဲကျမှ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစိရင်နဲ့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။

“စိန်ရတနာတွေရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူတည်ရှိရာနေရာကို သိတဲ့ အသက်ထင်ရှားရှိသူ
တစ်ယောက်ယောက် ရှိပါသလားလို့ မေးရင် ကျုပ်က ရှိပါတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။”

ဤတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခု ရုတ်
တရက် သတိရဟန်ဖြင့် တွန်ဂါတာအား-

“ကျုပ် မေ့နေလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ မိတ်ဆွေကြီးကို သောက်စရာ တစ်ခုခုပေးနဲ့
မေ့သွားပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဖန်ခွက်တစ်လုံးတွင် ရေခဲရေထည်ကာ သူ
ကိုယ်တိုင် တွန်ဂါတာလက်သို့ လှမ်းပေးလေသည်။

တွန်ဂါတာလည်း ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်လေသည်။
ထို့နောက် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာဖြူ

လူကြီးအား-

“ကျုပ်ပြောနေတာ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”ဟု မေးလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီး
ဘုခါရင်က-

“စိန်တွေရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူအကြောင်း ပြောနေတယ်”ဟု ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖြေ
လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ မျက်လုံးများသည် လောဘရုဏ်ထွက်သည့်အသွင်
ဆောင်နေလေသည်။

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် ဆက်ပြောပါ့မယ်။ လိုဘင်ဂူလာဟာ သူမသေမီ
သည် ဂန်ဒန်ကို စိန်ရတနာတွေ အသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့တယ်လို့
ဆိုတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူပြောခဲ့ပုံက တစ်နေ့ကျရင် ငါ့လူတွေဟာ ဒီစိန်တွေကို လို
အပ်ကောင်း လိုအပ်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းနဲ့တကွ မင်းရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်က အဲဒီ
အချိန်တိုင်အောင် စိန်တွေကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လို့
အဆိုရှိတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် မာတာဘယ်လီ ဘုရင်အမျိုးအနွယ် ကုမာလို မိသားစု
ထက်ထက်အထိ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ သူ
တို့ထဲက သားကြီးတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုရင် သူ့ဖခင်၊ သို့မဟုတ် ဘိုးအေ
တစ်စိန်တွေရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူနေရာကို ခေါ်သွားပြီးပြထားလေ့ ရှိတယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက စကားကို ဖြတ်လိုက်ချိန်တွင် တွန်ဂါတာသည်
အလွန် အားအင်ချည့်နဲ့ လျက်ရှိသည့်ပြင် ဦးနှောက်ကလည်း မကြည်လင်ဘဲ ထိုင်းမှိုင်း
လျက် ရှိပေသည်။ အစားအစာမရှိဘဲ ရေသောက်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် မူးယစ်ထုံထိုင်း
သော ဆေးတစ်မျိုး သောက်လိုက်ရသလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ဖွန်ဂါဘီရာ၏စကားကို ကြားရသောအခါ သူကိုယ်တိုင် တစ်ချိန်
လျှို့ဝှက်လိုဏ်ဂူရှိရာ နေရာသို့ သွားရောက်ခဲ့ဖူးပုံကို ပြန်လည် သတိရမိလေသည်။
မူလ စိန်ရတနာများ ပိုင်ရှင် မာတာဘယ်လီဘုရင် လိုအင်ဂူလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူဟု ဆိုရ
မည့် လျှို့ဝှက်လိုဏ်ဂူသို့ ရောက်ခဲ့ပုံကိုလည်း ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိသည်။

အတိတ်ကာလ ထိုစဉ်က ဖြစ်ရပ်မှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာ ရိုးရိုးတက္ကသိုလ်သို့ တက်၍ ပညာသင်ကြားနေသည့် ပထမနှစ်က
ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သဖြင့် ဘိုးအေကြီးဖြစ်သူ ကိဒွန်ကုမာလိုနှင့်
အတူ ခေတ္တသွားရောက် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဘိုးအေကြီးသည် ဘုလာဝေယိုမြို့
မြင်ဘက်ရှိ ခါမိမစ်ရှင်ကျောင်းတွင် တွဲဖက် ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းလျက်
ရှိသည်။

အဘိုးကြီးသည် တွန်ဂါတာကို မြင်မြင်ချင်း ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟေး... ဗွန်ဒါ၊ မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ငါက မင်းကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခု ပြစရာ ရှိတယ်ကွဲ့။”

ဗွန်ဒါဆိုသည်မှာ မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ယုန်သတ္တဝါ ဖြစ်သည်။ ဘိုးအကြီးက တွန်ဂါတာ ကလေးဘဝကပင် ယုန်ကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံကို သဘောကျပြီး ယုန်ကလေး သို့မဟုတ် ဗွန်ဒါဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။

ယုန်သတ္တဝါလေးများကို အာဖရိကတိုက်သားတို့က အထူး ချစ်မြတ်နိုးကြ သည်။ ဤသို့ ချစ်မြတ်နိုးကြ၍လည်း အဘိုးကြီးက တွန်ဂါတာအား ချစ်စနိုး ဗွန်ဒါ ဟု ခေါ်လေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“မင်းနဲ့ငါ အတူ ခရီးသွားစရာ ရှိတယ်ကွဲ့။”

ဤသို့လည်း ဘိုးအကြီးက တွန်ဂါတာအား ပြန်ပြောလေသည်။

မကြာမီ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သည် ဘတ်စ်ကားစီး၍ မြောက်ဘက်ဆီသို့ ခရီး ထွက်ကြလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်၌ လူနေအိမ်ခြေများမရှိဘဲ ကြီးကြားကြီးကြား ကုန်စုံဆိုင်အချို့သာ တွေ့ရလေသည်။

သူတို့မှာ သွားလိုသည်နေရာသို့ ရောက်ရန် ဘတ်စ်ကားကို အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်း၍ စီးရလေရာ ရံဖန်ရံခါ ဘတ်စ်ကားဂိတ်၌ နောက်ဆက်စီးရမည့် ကားတို့ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီခန့်ပင် စောင့်ကြရသည်။

ယင်းသို့ နှောင့်နှေးသော်လည်း စိတ်ညစ်ဖွယ် မကောင်းပေ။ ညအိပ်နားရမည့် အခါများတွင် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် မီးပုံဘေးတွင်ထိုင်ကာ စကားပြောရင်း အချိန်ကုန် တတ်လေသည်။

ဘိုးအကြီး ဂိဒွန်ကူမာလိုသည် တွန်ဂါတာအား ပုံပြင်မျိုးစုံ ပြောပြတတ်သည်။

ပုံပြင်များမှာ တိုင်းရင်းသားရိုးရာ ဒဏ္ဍာရီများသာမက မာတာဘယ်လီလူမျိုး တို့၏ အတိတ်သမိုင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ပုံပြင်များလည်း ဖြစ်သောကြောင့် တွန်ဂါတာ သည် အလွန် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိလေသည်။

သူတို့၏ လူမျိုးအနွယ်ကို စတင်ခဲ့သူ မိမိလီကာဇီက ဇူးလူးပြည်နယ်မှ ထွက် ခွာခဲ့ပုံ၊ ဘိုးဝါးလူမျိုးများနှင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခဲ့ပုံ၊ အုပ်စုလိုက် ‘လင်ပိုပို’ မြစ်ကို ဖြတ်လှူ ခဲ့ကြပုံ စသည်ဖြင့် အသေးစိတ်ပါရှိသဖြင့် နားထောင်၍ မညည်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် တွန်ဂါတာ၏ ဘိုးအေ၏ဖခင် ဘာဖိုနှင့် သူအုပ်ချုပ်ခဲ့သော အင်ပီတိုင်းရင်းသား လူမျိုးအုပ်စုအကြောင်းကို တွန်ဂါတာက စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

သို့နှင့်ပင် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်တို့သည် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ငါးရက် တိုင်တိုင် ခရီးသွားခဲ့ကြသည်။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဘိုးအကြီးက တွန်ဂါတာအား နေရာတစ်ခုကို ညွှန်ပြလေသည်။

“ကဲ... ဗွန်ဒါ ဟောဒီနေရာကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပေတော့။ ဒီနေရာဟာ အခု ငါတို့သွားမယ့်နေရာရောက်ဖို့ လမ်းစပဲ”

ဤသို့ပြောပြီး အဘိုးကြီးကရှေ့ဆောင်လျက် တောတွင်းသို့ဖြတ်ကာ မြောက်စူးစူးဘက်သို့ ဆက်သွားကြလေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် နောက်ထပ်လာလျှင် မှတ်မိစေရန် မှတ်သားရမည့် သစ်ပင်ဝါးပင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ လျှိုမြောင်၊ ချောက်ကမ်းပါး စသည်တို့ကိုလည်း အဘိုးကြီးက တွန့်ဂါတာအား သေချာစွာ မှတ်သားစေလေသည်။

ထို့ပြင် လျှိုဝှက်သင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ သွားရာလမ်းတွင် အမှတ်အသားများကို အလွယ်တကူ မှတ်မိစေရန် မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ကဗျာ၊ လင်္ကာတစ်ခုကိုလည်း တွန့်ဂါတာအား အလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်စေလေသည်။

တွန့်ဂါတာသည် ယင်းကဗျာလင်္ကာကို ယခုတိုင်အောင်ပင် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသေးသည်။

လင်္ကာ၏ အဓိပ္ပာယ်က ဤသို့ ဖြစ်သည်။

“အစသည် အိပ်ပျော်နေသော ခြင်္သေ့ပင်တည်း။ သူ၏ မျက်လုံးများ ကြည့်နေရာဘက်သို့ လိုက်သွားပါလော့။ သွားရမည့်နေရာက ဆင်များ ချောင်းဖြတ်ကူးသည့် နေရာပင် ဖြစ်၏”

ဆုံးရက်ဆက်တိုက် ခရီးသွားကြပြီးသောအခါ မာတာဘယ်လီ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

သင်္ချိုင်းဂူရှေ့တွင် ဒူးထောက်၍ အလေးပြုခဲ့ရပုံကိုလည်း တွန့်ဂါတာသည် ယခုအထိ မှတ်မိနေလေသည်။

သူ၏ အဘိုးက တိုင်သည့်အတိုင်း လျှိုဝှက်စွာ ဆက်လက်စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု ကတိပေးပါသည်ဟုလည်း တွန့်ဂါတာက လိုက်ဆိုခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကတိသစ္စာ ကျမ်းကျိန်ရာတွင် စိန်တွေအကြောင်း လုံးဝမပါသကဲ့သို့ အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း စိန်ရတနာအကြောင်း တွန့်ဂါတာအား ဘာမှ မပြောခဲ့ချေ။

ကျမ်းကျိန်ခဲ့ရသည်မှာ သင်္ချိုင်းဂူ၏ လျှိုဝှက်ချက်ကို ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းပါမည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

မိမိ ကွယ်လွန်သွားလျှင် လျှိုဝှက်ချက်ကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် မိမိ၏ သားတစ်ယောက်အားတာဝန်ပေးပါမည်ဟုလည်း ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုချက်တွင် မပါရှိလေသည်။

တစ်နေ့ကျလျှင် ကျောက်မျက်ရတနာများက လိုဘင်ဂူလာ၏ ဝိညာဉ်ကို အနှောင့်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်စေမည်ဟုလည်း လျှို့ဝှက်ချက်လင်္ကာတွင် ပါရှိလေသည်။

ယင်းသို့ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုခြင်းကို အခမ်းအနားတစ်ခုသဖွယ် ပြုလုပ်ပြီးနောက် အဘိုးကြီးသည် ခရီး ပန်းလာသဖြင့် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် အိပ်စက်အနားယူလေရာ ညမိုးချုပ်သည်အထိ တောက်လျှောက် အိပ်ပျော်နေလေသည်။

တွန်ဂါတာကမူ မအိပ်ဘဲ သချိုင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်လေ့လာကြည့် လေသည်။

ယင်းသို့ လျှောက်ကြည့်ရင်း သူ့သတိပြုမိသော အချက်တချို့ရှိလေသည်။ သို့သော် ယင်းအချက်များအကြောင်းကို ဘိုးအကြီးအား ဖွင့်ပြောမပြခဲ့ချေ။ မပြောခဲ့ခြင်းမှာ သူချစ်သော အဘိုးဖြစ်သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုသောကြောင့်ပင် တည်း။

ဤသို့လျှင် တွန်ဂါတာသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များအကြောင်း ပြန်လည် စဉ်းစားနေမိစဉ် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်သော အသံကြောင့် အိပ်မက် မက်ရာမှ ပြန်နိုးလာသူကဲ့သို့ ချက်ချင်း မျက်မှောက်ကာလသို့ ပြန်ရောက်လာလေတော့ သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောပုံမှာ ပရိသတ်ရှေ့ မိန့်ခွန်းပြောနေသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“အခု ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ကုမာလိုမိသားစုက ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသူ အမျိုးအနွယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိနေတာဟာ ထူးခြားတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိန်ရတနာတွေရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်သင်္ချိုင်းဂူကို လက်ရှိ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေသူပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီက ရဲဘော် ဝန်ကြီး တွန်ဂါ တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ဤသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာဖြူလူကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် တွန်ဂါတာဘက်သို့ ရောက်လာလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်လာမိလေသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာဘက်သို့ လှည့်၍ ခပ်တည်တည် ပြောလေသည်။

“ဖွန်ဂါဘီရာ ခင်ဗျားဟာ တော်တော် မဟုတ်တာတွေ လုပ်ကြံပြောတယ် တယ်။ အခု ခင်ဗျားပြောသွားတဲ့ လုပ်ဇာတ်အကြောင်း ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး တကယ်လို့ သိရင်လည်း...”

တွန်ဂါတာက ဝါကျကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ဆုံးအောင် ပြောစရာလဲစည်း မလိုချေ။ သူ ဘာဆိုလိုကြောင်း ရှင်းနေပေသည်။

တွန်ဂါတာအနေဖြင့် မခံချင်အောင် သရော်သလို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက အပြုံးပင် မပျက်ချေ။

“ကျုပ်က စိတ်ရှည်ရှည် ထားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျ။ စိန်ရတနာတွေ အကြောင်း ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင် စိန်တွေဟာ သင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ကိုးဆယ်ရှိသွားပြီ ဖြစ်တယ်။ နောက်ထပ် သတင်းပတ် သုံးလေးပတ်ကြာလို့လည်း အကြောင်း မထူးပါဘူး။ ရဲဘော် တွန်ဂါတာ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆရာဝန်တစ်ဦး ခေါ်ထားပါတယ်။ လောလောဆယ် ခင်ဗျားတို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေဟာ ဘယ်လောက် သတ္တိရှိတယ်၊ ဘယ်လောက် ခေါင်းမာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ပါမယ်။ ခင်ဗျား ခံစားရမှာက မသက်သာလှဘူးလို့ တော့ ကြိုတင် သတိပေးထားချင်တယ်။ မခံနိုင်တဲ့အဆုံး ခင်ဗျား စိတ်ပြောင်းလာမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့က ချက်ချင်း ရပ်ဆိုင်းပေးမှာပါ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ကို လိုဘင်ဂူလာရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာနေရာကို လိုက်ပြေးရုံပါပဲ။ အဲဒါပြပြီးပြီဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ချက်ချင်း ပြည်ပကို လေယာဉ်နဲ့ ထွက်သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ တရားရုံးတော်မှာ ခင်ဗျားကို သတ္တိရှိစွာနဲ့ကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ကိုပါ ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဆရာမကလေး ဆရာကို ဆိုလိုပါတယ်”

ဆရာ၏ နာမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တွန်ဂါတာသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိ သော်လည်း သူ၏ မျက်နှာတွင် မပေါ်လွင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ သတိထား၍ ထိန်း ထားလိုက်သည်။

“ဆရာအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက် ထားပါတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်သော်လည်း တွန်ဂါတာသည် လုံးဝ မယုံကြည်ချေ။

“ခင်ဗျား လုပ်ကြံပြီး လိမ်ပြောနေတာပဲ။ တကယ်ဆို ဆရာဟာ ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲ ရောက်နေပြီဆိုရင် ခင်ဗျားက သူ့ကို အသုံးချပြီးရောပေါ့”

တွန်ဂါတာကပြောရင်း တရားရုံးခန်းတွင်ရှိစဉ်က လက်ဖြင့် အချက်ပြဆက်သွယ် နှိမ့်သည်ကို ဆရာသည် နားလည်သဘောပေါက်ပြီး လိုက်နာဆောင်ရွက် လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

ထိုစဉ်က တွန်ဂါတာက လျှို့ဝှက်လက်ပြ ဆက်သွယ်နည်းဖြင့် ဆရာအား ပြောခဲ့သည်မှာ-

“မင်းအတွက် အန္တရာယ် သိပ်ကြီးမားနေပြီ၊ အမြန်ဆုံး တိမ်းရှောင်နေလိုက်ပါ” ဟု၍ပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာကိုယ်တိုင်ကလည်း နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်း လက်ဟန်ဖြင့် ဆက်သွယ်ပြခဲ့လေရာ ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူမသည် လုံခြုံစိတ်ချရသော တစ်နေရာသို့ ဆားရန်ကင်းစွာ ရောက်ရှိနေလောက်ပြီဟု တွက်မိလေသည်။

“ဒါတော့ ကြည့်သေးတာပေါ့”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်အဖို့ တယ်ပြီး အရေးမကြီးလှပါဘူး။ ဆာရာဟာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို လုပ်ချင်သလို လုပ်၊ ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး။”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏ ကက်ပတ်နီ (ဗိုလ်ကြီး)အား လှမ်းခေါ်လိုက် ပြီး-

“ဟေ့... ဒီအကျဉ်းသားကို သူ့နေရာ ပြန်ခေါ်သွားလိုက်စမ်းဟေ့၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့ အထူးဆေးဝါးကုသမှု လုပ်မယ်။ ဆရာဝန်က ကြီးကြပ်စွန့်ကြားလိမ့်မယ်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရှိနာလူမျိုး ကက်ပတ်နီလည်း တွန်ဂါတာအား ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေသည်။

“ကျုပ် အကဲခတ်ကြည့်ရသလောက် ဒီလူဟာ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ် က ခွန်အားရှိတဲ့အပြင် စိတ်ဓာတ်အားဖြင့်လည်း သာမန်လူတို့နဲ့ မတူဘူး။ တစ်ခါ လူတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ တင်းခံနိုင်တဲ့ သတ္တိမျိုး ရှိတတ်တယ်”

“နည်းနည်းတော့ ကြာချင်ကြာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ပျော့လာမှာ ပါပဲ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို ဘူခါရင်က လက်ခံချင်ပုံ မရချေ။

“ကျုပ်တော့ တယ်မထင်ဘူး။ ဒါထက် ဆာရာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ခင်ဗျား တို့လက်ထဲ ရောက်နေပြီလား။”

“မရောက်သေးပါဘူး။ လောလောဆယ် ရှာလို့မရအောင် ပျောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူး။ တွေ့မှာပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်က အရေးကြီးတယ် ဗိုလ်ချုပ်။ ကျုပ်တို့ လုပ်စရာရှိတာကို အမြန်ဆုံး လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ သိပ်မကြာစေရပါဘူး၊ ရက်ပိုင်းလောက်ပါပဲ”

“တွန်ဂါတာဟာ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်တာ သေချာတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အထူးဆေးဝါးကုသနည်းနဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ် ပြောင်းလဲအောင် လုပ်လို့ရမယ် မထင်ဘူး။ နောက်တစ်ခုက ခင်ဗျားက စိန်ရတနာရဖို့ကြံတာကို ကျုပ် သိပ်သဘော မကျဘူး။ နောက်ပြီး မာတာဘယ်လီအမျိုးသမီး ဆာရာက ခင်ဗျားတို့ ရှာလို့မဆွေ့ တိမ်းရှောင်သွားနိုင်တာကိုလည်း ကျုပ် မကြိုက်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ် စိတ် ပျက်လာမိတယ်”

“သိပ်ပြီးလည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်က အချိန်ကလေး နည်းနည်းပဲ လိုတာပါ”

“ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီမှာ နောက်ထပ် အကြာကြီးနေဖို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိပါတယ်။ ကျုပ်က မော်စကိုမြို့ကို ပြန်ရလိမ့်မယ်။ ဟိုရောက် တော့ ကျုပ်က သက်ဆိုင်ရာကို ဘယ်လို ပြောရမှာလဲ။ ခင်ဗျား ရှေးဟောင်း ရတနာ သိုက် တူးနေတယ်လို့ ပြောရမှာလား။ သူတို့က ကျုပ်ကို ရူးနေပြီလို့ ပြောမှာပဲ”

“နောက်ထပ် အချိန် တစ်လပဲ လိုပါတယ်”

“ကျုပ် ပြောပါမယ်၊ ဒီနေ့ ဆယ်ရက်နေ့ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို ဒီလကုန် အထိ အချိန်ပေးမယ်။ လကုန်ရက်မတိုင်မီ ခင်ဗျားက ဒီလူတွေနဲ့ တကွ ငွေကိုပါ ကျုပ်တို့လက်ကို အရောက်အပ်ပါ။ လဆန်းတစ်ရက်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ် လာခဲ့မယ်။ အဲဒီနေ့ကျလို့မှ ခင်ဗျားက မတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကတော့ ဒီစီမံကိန်း ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ ပယ်ဖျက်ပစ်ဖို့ အကြံပေးရမှာပဲ”

အခန်း (၃၀)

မြေကြီးသည် အလျားခြောက်ပေခန့်ရှည်ပြီး သံလှောင်ချိုင့်အတွင်း တစ်နေရာတွင် ခွေလျက် ရှိလေသည်။ မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်ပြီး ပါးစပ်မှ လျှာကို ထုတ်လိုက် သွင်းလိုက် လုပ်နေပုံတို့ကြောင့် မြင်ရသူတိုင်းအဖို့ ထိတ်လန့်ကျောချမ်းဖွယ်ရာ ဖြစ်နေတော့သည်။ မြေကြီးသည် အာဖရိကတိုက် တောင်ပိုင်းတွင် တွေ့ရတတ်သည့် အလွန် အဆိပ်ပြင်းသည့် အက်ဒါအမျိုးအစား မြေကြီးတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် မြေလှောင်ချိုင့်အနီးတွင် ရပ်၍ တွန့်ဂါတာအား မထိမဲ့မြင်ပြုံးလျက် စကားပြောလေသည်။

“ဒီအစီအစဉ်က ကျုပ်ကလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကုသဖို့ တာဝန် ယူထားတဲ့ ဒေါက်တာရဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နောက်ဆုံး စကားပြောခဲ့တာ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာသွားပြီ။ ဒါထက်ပိုပြီး မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ပဲ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောတူညီချက် ကတိကို ကျုပ် လိုချင်တယ်”

တွန့်ဂါတာအား လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ကျွန်းသားကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် တုပ်နှောင်ထားလေသည်။ အက်ဒါမြေကြီးရှိသော သံလှောင်အိမ်က သူ၏ ရှေ့နား နှို စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကား ဆက်ပြောလေသည်။

“ရဲဘော် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ ခင်ဗျား၊ တစ်ချိန်တုန်းက ခင်ဗျားဟာ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာနမှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးလေတော့ ဒီမြေကြီးမျိုးကို သိဖူးပါလိမ့်မယ်။ အက်ဒါအမျိုးအစားထဲကဖြစ်ပြီး အာဖရိကတိုက်က မြေတွေအနက် အဆိပ်အပြင်းထန်ဆုံး မြေဆိုတာလည်း သိပါလိမ့်မယ်။ ဒီမြေမျိုး အကိုက်ခံရလို့ အဆိပ်ပြင်းထန်ပုံက မြေဟောက်အကိုက်ခံရတာထက် ခံရခက်သေးတယ်။ မြေကိုက်ခံရလို့ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာက ပြင်းထန်လွန်းတဲ့အတွက် လူမသေမီ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး သွပ်သွားတတ်တယ်ဆိုတာလည်း အဆိုရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏ လက်ကိုင်တုတ် ထိပ်ဖျားဖြင့် မြေ လှောင်အိမ် ထိပ်နားကို သွားတို့လိုက်ရာ လှောင်အိမ်တွင်းမှ မြေကြီးကမြင်ပြီး အံ့ကြဲ ဖွယ်ကောင်းအောင် လျင်မြန်စွာ လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာပင်လျှင် ရုတ်တရက် လန့်ပြီး ခုန်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မြေဆိုရင် အလွန်အသည်းယားတယ်၊ အနားမကပ်ချင်ဘူး။ ခင်ဗျား ကံကော ဘယ်လိုလဲ”

ဖွန်ဂါဘီရာက တွန်ဂါတာအား မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အခု ကျုပ်ကို ခြောက်လှန့်နေတာပါ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မြွေနဲ့တိုက်သတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအဖို့ ကျုပ်အသက်သေသွားရင် ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံးပဲ။ အခု ဒီမြေကြီးကိုလည်း ခင်ဗျား တို့ အဆိပ် ထုတ်ယူပြီးသားလို့ ကျုပ် ယူဆတယ်”

တွန်ဂါတာ၏ စကားအဆုံးတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် မျက်နှာထား တင်းမာသွား လျက် ဒေါက်တာအား လှမ်းခေါ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာလည်း ထွက်သွားပြီး ဓဏမ္မအကြာတွင် ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ၏ လက်တွင် ကြွက်တစ်ကောင် ကိုင်ထားလေသည်။

ဆရာဝင်သည် လှောင်အိမ်ထိပ်ရှိ တံခါးပေါက်ကိုဖွင့်၍ ကြွက်ကို အတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ကြွက်သည် လှောင်အိမ်တွင်းမှပြေးရန် ထွက်ပေါက်လိုက်ရာ မြေကြီးကိုမြင်လျှင် ကြောက်လန့်လျက် ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ ပြေး၍ ကပ်နေလိုက် သည်။

မြေကြီးသည် ကြွက်ကိုမြင်သည်နှင့် ခွေနေရာမှ ကြွက်ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ ကြွက်နှင့် နှစ်ပေခန့်အလိုတွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ပါးပျဉ်းကြီး ထောင့်ကာ မျက်စိဖြင့် လိုက်ကြည့်၍ မမြင်နိုင်လောက်အောင် လျင်မြန်စွာ လှမ်းပေါက် လိုက်သည်။

ကြွက်သည် မြေကိုက်ခံရပြီး လိမ့်ထွက်သွားလေသည်။ ပြင်းစွာ နာကျင်လှစွာ လူးလိမ့်ကာ ညည်းညူနေပြီးမှ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ တစ် မိနစ်ပင် မကြာဘဲ သေသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာသည် လှောင်အိမ်ကိုဖွင့်၍ ကြွက်သေကို သစ်သားညှပ်တစ်ခုဖြင့် ညှပ်ယူ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကြွက်ရဲ့ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းစာရင် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးလေတော့ ကြွက်သေသွားသလို မြန်မြန်ကြီး သေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သို့ပေမဲ့ သေ တော့ ဧကန်မုချ သေမှာပဲ။ ချက်ချင်းမသေတဲ့အတွက် အဆိပ်သင့်တဲ့ ဝေဒနာကို ခပ်ကြာကြာ ခံစားရလိမ့်မယ်။ ဒီမြွေက အဆိပ်ထုတ်ယူပြီးသား ဟုတ်မဟုတ် အခု ခင်ဗျား မျက်မြင်ပါပဲ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါက်တာသည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာရာ သူနှင့်အတူ ကင်းစောင့်တပ်မှူး (ကက်ပတိန်)နှင့် စစ်သည်နှစ်ဦးတို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ထိုလူများ ရောက်လာသောအခါ တွန်ဂါတာအား ပြေးလျက် ပြောပြန်သည်။

“ဒီပစ္စည်းကိရိယာနဲ့ အသုံးပြုနည်းကို ဒေါက်တာကိုယ်တိုင် တီထွင်ဖန်တီး ထားတယ်။ အလွန် အသုံးဝင်တဲ့ နည်းပါပဲ”

စစ်သည်နှစ်ဦးက တွန်ဂါတာ၏ ကုလားထိုင်ကို မ၍ မြွေလှောင်အိမ်အနီးသို့ ရွေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓားသိုင်းကစားသူများ ဆောင်းသည့် ခမောက်လို ဦးထုပ် တစ်ခုကို တွန်ဂါတာ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ စွပ်ပေးလိုက်သည်။ ခမောက်၏ ရှေ့မျက်နှာ အတွင် ပိုက်လုံးငယ် အပျော့တစ်ခုရှိရာ ထိုပိုက်လုံးငယ်ကို မြွေလှောင်အိမ် ဖွင့်သည့် ဆဲခါးပေါက်နားတွင် တေ့ထားလိုက်သည်။

ပိုက်လုံး မရွေ့လျားအောင်လည်း ပိုက်လုံးအဝနှင့် မြွေလှောင်အိမ်ဆဲခါးဝကို အလစ်များဖြင့် ညှပ်ထားလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ရှင်းပြလေသည်။

“လှောင်အိမ်ဆဲခါးကို ဖွင့်လိုက်ရင် မြွေကြီးဟာ အဲဒီပိုက်ထဲက တစ်ဆင့် ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာဆီကို လာလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း ဒီအစီအစဉ်ကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ မှန်လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ အဖေ ရှိနာကြီးဟာ တောခွေးရိုင်းနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး”

တွန်ဂါတာက ဘုကျကျ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မြွေကြီး လှောင်အိမ်ထဲကတစ်ဆင့် ပိုက်ထဲဝင်လာအောင် ကျုပ်တို့က လှောင် အိမ်ကို အပူဓာတ်ပေးလိုက်ရဲ့ပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားစဉ်းစားပါ။ ကျုပ်တို့ကို လိုဘင်ဂူလာ နဲ့ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာကိုသာခေါ်သွားပါ”

“ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူဟာ ဘာသာရေး အဆောက်အအုံတစ်ခုလို အလွန် မြင့်မြတ်တယ်”

တွန်ဂါတာသည် စကားစလိုက်သော်လည်း ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ချေ။ သူသည် အလွန် အားအင်ချည့်နဲ့နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လိုဘင်ဂူလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူအကြောင်း လွတ်ခနဲ စကားစလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ စောစောပိုင်းကဆိုလျှင် သူသည် သင်္ချိုင်းဂူရှိကြောင်းကိုပင် မပြောဘဲ ငြင်းခဲ့သည်။

ယခုတော့ သင်္ချိုင်းဂူရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်မိလေပြီ။ ဤသည်ကိုပင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် သဘောကျသွားပေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ လိုဘင်ဂူလာသင်္ချိုင်းဂူ အမှန်ရှိကြောင်း သိရပြီ။ ဒီတော့ အဲဒီ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာကိုသာ ကျုပ်တို့ကို ခေါ်သွားပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူနှစ်ယောက်စလုံး နိုင်ငံခြားကို လေယာဉ်နဲ့ ထွက်သွားနိုင်အောင် ချက်ချင်း စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“သဘောမတူဘူး၊ လိုက်မပြနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ရွတ်ချတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အမေဟာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ ထို့... ထို့”

တွန်ဂါတာက စိတ်တိုတိုဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာလည်း ဒေါသထွက်လာကာ-

“ဟေ့... မြေလှောင်အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ တွန်ဂါတာသည် သူ၏ မျက်နှာတွင် တော့ထားသော ပိုက်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန်၌ မြေကြီးသည် လှောင်အိမ်အတွင်း၌ ခွေလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး စိတ်ပြောင်းဖို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ထပ်၍ တိုက်တွန်းပြန်သည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာက ဘာမှမပြောဘဲ မြေကြီးလာမည့် ပိုက်လုံးကိုသာ ဆက်ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့... ငါပြောထားတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ စစ်သည်တစ်ဦးက မီးသွေးမီးဖိုချော့ကို မီးရဲရဲဖြင့် မြေလှောင်အိမ်အနီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

မီးအပူရှိန်သည် တွန်ဂါတာ၏နေရာမှပင် သိသိသာသာ ပူနေပေသည်။

အပူရှိန်ကြောင့် ခွေနေသော မြေကြီးသည် ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်သည်။ အပူရှိန်မှ ဝေးရာနေရာသို့ လိုက်ရှာရင်း ပိုက်လုံးငယ်အဝဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ညီလာလေသည်။

“ကိုင်း... ရဲဘော်ကြီး သဘောတူကြောင်း မြန်မြန်ပြောလိုက်ပါ။ မြန်မြန်ပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်က မြေကို ပြန်ဝေးစေနိုင်သေးတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်ချိန်တွင် တွန်ဂါတာသည် တစ်ကိုယ်လုံး စော့စော့ချော့ချော့ ပြန်လျက် ရှိသည်။

မြေကြီးသည် ပိုက်လုံးအဝသို့ ရောက်လာလေ၏။ သို့သော် ချက်ချင်း မဝင်သေးဘဲ ခေတ္တဆိုင်းလျက် ရပ်နေသည်။

“အချိန်ရှိပါသေးတယ် ရဲဘော်ကြီး၊ ဒီလို အသေဆိုးမျိုးနဲ့ မသေချင်စမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်ပြောသလို သဘောတူတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောပြန်သည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာသည် မြွေကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အနီးကပ် မြင်ရမှ မြွေ၏ ပမာဏ မည်မျှ ကြီးမားသည်ကို သိရတော့သည်။

ယခုဆိုလျှင် မြွေကြီး၏ ခေါင်းသည်တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာနှင့် ဆယ့်ရှစ်လက်မ နီးသော ကွာဝေးတော့သည်။ မီးအပူရှိန်ကြောင့် မြွေကြီးသည် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေသည်။

“ရဲဘော်ကြီး အချိန်နောက်မကျသေးဘူး။ ခင်ဗျားက သဘောတူတယ်လို့သာ ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ်က မြွေခေါင်းကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်မယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောပြန်သည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာသည် အားနည်းနေသည့် ကြားမှ ကြိုးစား၍-

“မပြောဘူး မပြောဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ရှိမှာလူမျိုးတွေ သေလိုက်”ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူသည် အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီ ဖြစ်သည်။ မြွေကြီးနှင့် နီးကပ်နေသောကြောင့် အော်ဂလီဆန်ကာ အန်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။ ကြိုးစား၍သာ တံတွေးမျိုးချလိုက်ရသည်။

တွန်ဂါတာသည် ရုန်းကန်ရန် ကြိုးစားသေးသော်လည်း ရှိမှာစစ်သားနှစ်ဦးက သူ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အတင်းဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

မြွေကြီးသည် မော်တော်ကားဘီးပေါက်သလို အသံမျိုးဖြင့် တွန်ရင်း တွန်ဂါတာ အား ပေါက်ရန် ပါးပျဉ်းထောင်လိုက်သည်။

တွန်ဂါတာလည်း လုံးဝ မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်၍ နေလိုက်သည်။

သို့သော် မြွေကြီးသည် မပေါက်ဘဲ ပါးပျဉ်းကိုပြန်ချကာ တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် လုံးဝ မလှုပ်ရှားဝံ့တော့ချေ။

မြွေကြီးသည် သူ၏ မျက်နှာပေါ် တက်ရုံမက သူ၏ ကိုယ်နှင့် ရစ်ပတ်ပြန်လေသည်။

အနီးကပ်လွန်းသဖြင့် တွန်ဂါတာအဖို့ မြွေကြီးကိုပင် ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့ဘဲ နှုတ်ဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ အရေးထဲ မြွေကြီးက သူ၏ပါးပြင်ကို လျှာဖြင့် လျက်နေသည်။

တွန်ဂါတာသည် စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားလာကာ ရူးချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ လုံးဝ မေ့မြောမသွားအောင်လည်း မနည်းကြိုးစား၍ သတိထားနေရသည်။

မြွေကြီးသည် သူ၏ မျက်နှာကို ဆက်လက် ရစ်ပတ်နေလေရာ တွန်ဂါတာသည် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ဘဲ ငြိမ်နေရလေသည်။ ပါးစပ်မှ ဟစ်အော်ခြင်းလည်း မပြုဝံ့ချေ။

“ဟဲ... ဟဲ... မြွေကြီးက ခင်ဗျားကို သဘောကျပုံ ရတယ်။ အခု ခင်ဗျား မျက်နှာပေါ်မှာပဲ အခြေတကျ နေတော့မယ် ထင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက သရော်သလို ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် မီးသွေးမီးဖိုထဲမှ သံချောင်းငယ်တစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သံချောင်းသည် မီးခိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ... ရဲဘော်ကြီး ဒါဟာ ခင်ဗျားအတွက် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ။ ကျုပ်က မြွေကြီးကို မီးရဲရဲ သံချောင်းနဲ့ တို့လိုက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိရဲ မဟုတ်လား”

တစ်ဖန် သူကပင် ဆက်၍-

“အခု လောလောဆယ် ခင်ဗျား စကားမပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေတော့ ကျုပ် ပြောတာကို သဘောတူတယ်ဆိုရင် မျက်လုံးကိုသာ အဆက်မပြတ် မျက်တောင် ခတ်ပြပါ” ဟု ပြောလေသည်။

တွန်ဂါတာက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ နေလိုက်သည်။

“အင်း... ကျုပ်တို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရတော့ဘူးဆိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဖွန်ဂါဘီရာသည် မြွေကြီး၏ ကိုယ်တစ်နေရာကို သံချောင်းယူ၍ တို့လိုက်လေသည်။

မြွေကြီးသည် နာကျင်သဖြင့် လူးလွန်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

မြွေကြီးသည် နာကျင်သဖြင့် လူးလွန်လှုပ်ရှားလာလေသည်။ ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ၅။:၅။:၅။ ဖြစ်လာရာမှ ရုတ်တရက် ပါးပျဉ်းထောင်ကာ တွန်ဂါတာအား ပေါက်လိုက် လေသည်။

မြွေပေါက်လိုက်သည့် နေရာမှာ တွန်ဂါတာ၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်အောက်မှာ ပါးပြင်တွင် ဖြစ်သည်။ ပြင်းစွာ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တွန်ဂါတာ၏ ပါးစပ်တွင် သွေးများ အလိုလို ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကို မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး၌ သူသည် လုံးဝ သတိမေ့သွားတော့သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အခု သူသေသွားပြီ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို သတ်
လိုက်တယ်။ ဒီလူ အသက်မသေဖို့ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျုပ် စော
စောကတည်းက ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာ သေဆုံးသွားပြီဟု တထစ်ချ တွက်
ဆရာဝန်အား ဒေါသကြီးစွာဖြင့် အပြစ်တင်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဒေါက်တာက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သေသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါက်တာသည် စစ်သားနှစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် တွန်ဂါတာ၏
ဦးခေါင်းမှ ခမောက်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

စစ်သားတစ်ဦးက အက်ဒါမြွေကြီးကို လျင်မြန်စွာ ဖမ်းကိုင်၍ အခန်းနံရံဘက်သို့
ဆွဲကာ လွင့်ပေါက်လိုက်ပြီးနောက် မြွေ၏ ဦးခေါင်းကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် ကြေ
မှုသွားအောင် ရိုက်သတ်လိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကို ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား-

“သူဟာ သေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သတိမေ့နေတာပါ။ ခန္ဓာကိုယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
ပြီး အားနည်းနေလို့ အခုလို မေ့သွားတာပါပဲ” ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ဆက်လက်၍ ဆရာဝန်သည် စစ်သားနှစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် တွန်ဂါတာအား
ဆွဲချီကာ အခန်းနံရံအနီးရှိ ကင်းကျော့ခေါ် တောတွင်းစခန်းသုံး ခေါက်ခုတ်တစ်လုံး
ဆီတွင် တင်ထားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသည် တွန်ဂါတာ၏ သွေးခုန်နှုန်းကို သေချာစွာ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး
နောက် “အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်” ဟုဆိုကာ လက်မောင်းတွင် ထိုးဆေးတစ်လုံး
ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဒါက သူ့ကို အားဆေးထိုးပေးလိုက်တာပဲ။ ချက်ချင်းဆိုသလို သိသာလာပါ
လိမ့်မယ်။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း သတိပြန်ရလာပြီထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြွေကိုက်ခံရတဲ့
အတွက် ရောဂါပိုးမွှားဝင်မှု (အင်ဖက်ရှင်)တော့ ရှိသင့်သလောက် ရှိမှာပဲ။ ဒါကြောင့်
ပုဇွန်ဝဆေး (အင်တီဘိုင်ဆိုတစ်)တစ်လုံးတော့ ထိုးပေးဦးမှပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါက်တာသည် နောက်ထပ် ထိုးဆေးတစ်လုံး (ပုဇွန်ဝဆေး)
ထိုးပေးလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်၌ တွန်ဂါတာသည် သတိရလာကာ လူးလွန်စပြုလာသည်။ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် သတိကောင်းစွာ ရလာသောအခါ စစ်သားနှစ်ဦးက ကူညီဖေးမ၍ ထိုင်နေ
နိုင်အောင် ထူပေးလိုက်သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများသည် ချက်ချင်း ကြည်လင်ခြင်းမရှိသေးဘဲ အတန်ကြာမှ
မှန်မြင်လာလေရာ သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေသူ ဖွန်ဂါဘီရာအား မြင်မိလေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျား အခုလို လူသားတို့ရဲ့ လောကကို ပြန်ရောက်လာတာကို ခရီးဦးကြို ပြုပါတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက နှုတ်ဆက်သလို ပြောလိုက်ရာ တွန်ဂါတာသည် မည်သို့ပင် ပြန်မပြောဘဲ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာကပင် ရှင်းပြလေသည်။

“ခင်ဗျားက ရုတ်တရက်တော့ သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့နဲ့ စမ်းသပ်ချက်က ဒီလိုပါ။ ဒေါက်တာကြီးဟာ အက်ဒါမြေကြီးရဲ့ အဆိပ်တွေကို စောစောက ထုတ်ယူထားလိုက်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ထင်ခဲ့မိတဲ့အတိုင်းပေါ့။ တွန်ဂါတာသည် စကားမပြောနိုင်သေးသဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကလည်း သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ဆက်ဖွင့် ပြပြန်သည်။

“အဆိပ်ထုတ်ထားတဲ့ မြေက ကြွက်ကိုပေါက်လိုက်တာ ကြွက်ဟာ ဘာကြောင့် သေသွားတာလဲလို့ မေးချင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါလည်း အဖြေရှိပါတယ်။ လွယ်လွယ်ကလေးပါပဲ။ ဒေါက်တာဟာ ဒီအခန်းထဲ ပြန်ဝင်မလာခင် ကြွက်ကို ထိုးဆေးတစ်ခု ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ဆေးက အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သေသွားစေနိုင်တဲ့ အဆိပ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို မြေကိုက်ခံရပြီး သေသလိုထင်ရအောင် အချိန်အတိအကျ ထုတ် ချက်ပြီးမှ ထိုးပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကြွက်ဟာ မြေကိုက်ခံရပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သေသွားလေတော့ မြေဆိပ်ကြောင့်လို့ ထင်ရတယ်။ အမှန်တော့ ဒေါက်တာကြီးက ကြွက်ကို ထိုးထားလိုက်တဲ့ အဆိပ်ဆေးကြောင့် ကြွက်သေသွားတာ ဖြစ်တယ်။ မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား၊ စောစောက ခင်ဗျားထင်မိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ချက်ချင်း အောင် လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သို့သော်လည်း မကြာခင် အချိန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ကြမ္မာကို မပြောနိုင်ဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ တွက်ချက်ပြီး လုပ်တာကိုယ်တိုင် မှားယွင်းလွဲချော်သွားနိုင်တယ်။ ဥပမာ မြေကြီးကို ကျုပ်တို့က အဆိပ်ထုတ်ထုတ် လိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် သူ့အစွယ်မှာ အဆိပ်အကြွင်းအကျန် ရှိနေနိုင်သေးတယ်။ အဆိပ် တစ်ကြိမ် ကျုပ်တို့ ဒါမျိုးစမ်းလိုက်ရင် ခင်ဗျား အဆိပ်သင့်သွားနိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာရင် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်တွေ ချောက်ချားပြီး လုံးလုံး စိတ်နောက်သွားတဲ့အထိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ကျုပ်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး ကျိတ်ခံမှာပဲ။ တွန်ဂါတာက လျှောပေးရန် မရည်ရွယ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ဦးစွာလည်း သည် တွန်ဂါတာ ခေါင်းမာနေခြင်းကို သဘောကျဟန် မတူချေ။

“ခင်ဗျား ခေါင်းမာတာကို ချိုးနှိမ်ဖို့ ကျုပ်တို့မှာ နောက်တစ်နည်း ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဖွန်ဂါဘီရာရဲ့ နောက်လိုက်ခွေးများဆိုတာ ကြားဖူးမှာပေါ့။ အဲဒါ ကျုပ်တို့

လက်ရွေးစင် ခွေးကြီးတွေကို ခင်ဗျားတို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေက ခေါ်တာပါ။ တကယ်လည်း သူတို့ကို ထိန်းချုပ်ရအလွန်ခက်တယ်။ သူတို့ကို ခင်ဗျားဆီ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ လက်တစ်ဖက်၊ သို့မဟုတ် ခြေတစ်ဖက် ပြတ်သွားနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီနည်းကို အသုံးမပြုချင်ပါဘူး။ အသုံးမပြုဖြစ်အောင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က လုပ်နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ မေးတာကို ပြောပြရုံပဲ။ ကိုင်း... ခင်ဗျားလည်း ပင်ပန်းလှရော မယ်။ ကျုပ်တို့မေးတာကို အခုချက်ချင်း အဖြေမပေးပါနဲ့၊ သုံးလေးရက် အချိန်ယူ စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ ခင်ဗျား အနားယူလို့ အင်အားပြန်ပြည့်လာတာမှပဲ ပြောပါ။ အခုတော့ စိတ်အေးလက်အေး နားနေလိုက်ပါ”

တွန်ဂါတာသည် အချိန်အတိုင်းအဆ ပမာဏကို ကောင်းစွာ မသိတော့ချေ။ သူသည် စစ်ရေးပြကွင်း၌ လူဘယ်နှယောက် ကွပ်မျက်ခံရသည်ကိုလည်း မမှတ်မိတော့။ သူ၏ ဦးနှောက်ထဲ ကြည်လင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ကောင်းစွာ မစဉ်းစားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ မှတ်ဉာဏ်လည်း ပုံမှန်အတိုင်း မကောင်းတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဤအကုဉ်းစခန်းတွင် သူသည် မည်မျှကြာကြာ ရောက်နေခဲ့သည်ကိုလည်း မမှတ်မိတော့ချေ။ ညဘက်တွင်လည်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခြင်း မရှိ။ သူများတကာ အိပ်ပျော်နေခိုက် တွန်ဂါတာသည် အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်လုံးကြောင်နေတတ်သည်။ အပြင်ဘက် တောစပ်မှ တောခွေးရိုင်းများ အူသံ၊ ဟောင်သံများကိုကြားနေရပြီး ပို၍ စိတ်ဓာတ် ချောက်ချားခဲ့ရလေသည်။

သူ့အား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသည့် နည်းတစ်ခုမှာ ရေလုံးဝမတိုက်ဘဲ ရေအငတ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရေငတ်သည့်ဒဏ်က အလွန်ခံရခက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တွန်ဂါတာသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အားပေး၍ စိတ်ကို တင်းထားရလေသည်။

ယခုအချိန်အထိ မိမိ အသက်ရှင်နေသေးသည့် အကြောင်းကား ဘုရင်ကြီး နိုင်ငံဝှလား၏ သင်္ချိုင်းဂူသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟုလည်း အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိသည်။ မိမိအနေဖြင့် သင်္ချိုင်းဂူ တည်ရှိရာနေရာကို လျှို့ဝှက်စွာ ထားနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဖွန်ဂါဘီရာက မိမိအား သတ်ပစ်လိမ့်မည်မဟုတ်သည်မှာ သေချာနေပေသည်။

အကယ်၍ မိမိက သင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဆိုပါက နိုင်ငံခြားသို့ ဆေးယာဉ်ဖြင့် ပို့ပေးပါမည်ဟူသော ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စကားကိုလည်း လုံးဝ မယုံကြည်မိချေ။ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရှိမှာလူမျိုးပီပီကတိသစွာ တည်မည်မဟုတ်ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိအနေဖြင့် အသက်ရှင်နေရန် အရေးကြီးပေသည်။ အသက် ထင်ရှား ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မိမိတို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သည် ရှိသင့်သလောက် ရှိနေမည် ဖြစ်ပေသည်။

မိမိသာ သေသွားပါက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နှစ်သည်ထက် နှစ်ကြာရပေမည်။ ယုတ်မာရက်စက်သော ရန်သူ၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကို အကန့်အသတ်မရှိ ခံကြရမည် ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် မိမိ၏ လူမျိုးအတွက် မိမိ အသက်ရှင်နေရန် တာဝန်ရှိသည်ကို တွန်ဂါတာသည် သုံးသပ်မိလေသည်။

အမှန်တော့ သူ့အဖို့ မြန်မြန်သေလျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားနေရသည့်ဘဝမှ မြန်မြန်လွတ်မြောက်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မိမိတို့ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား လူထုအကျိုးအတွက် မိမိသည် သည်းခံ၍ အသက်ရှင်အောင်နေမှ ဖြစ်ပေမည်။

တွန်ဂါတာသည် အိပ်မပျော်သော်လည်း နံနက်အရက်တက်ချိန်ကို လဲလျှောက် လျက်ပင် စောင့်နေလေသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ နာကျင်တောင့်တင်းလျက် အိပ်ရာမှ ထရန်ပင် ဝန်လေးနေမိသည်။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် သူ့အား အကျဉ်းသားများ ကွပ်မျက်ရာ စစ်ရေးပြကွင်း၌ ခေါ်ထုတ်မည်ဆိုပါက လမ်းလျှောက်သွားနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် စစ်သားများက ပွေ့ချီသွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းအဖြစ်ကိုလည်း သူသည် စက်ဆုပ်မိလေသည်။ ရန်သူရှေ့တွင် မိမိ၏ ခွန်အားချည့်ခဲ့သော အဖြစ်မျိုး ရောက်နေခြင်းကို မှန်းတိမိသည်။

မကြာမီ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုလုံး စတင်အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစ ပြုလာလေသည်။ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ ချီတက်လှုပ်ရှားသံ၊ အမိန့်ပေးသံများ ကြားရစ ပြုလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ အဆောင်တစ်ခုမှ အကျဉ်းသားတစ်ဦးအား အပြင်ဘက်သို့ အထက် ဆွဲခေါ်၍ အကျဉ်းသားက ဟစ်အော် ညည်းညူသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

မကြာမီ မိမိတံသို့လည်း လာကြပေတော့မည်ဟု တွန်ဂါတာက တွေးမိ လေသည်။

သူသည် ရေသောက်ရန် သံလုံကို လှမ်းယူလိုက်မည်ပြုပြီးမှ ယမန်နေ့ညက ပင် ရေကုန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရကာ စိတ်ပျက်သွားမိလေသည်။

သို့စဉ်လျက် သံလုံတွင် ရေအကြွင်းအကျန် ရှိလို့ရှိငြား လုံကို ခွေးတစ်ကောင် လို လျှာဖြင့် လျက်ကြည့်လေသည်။ သို့သော် ရေတစ်စက်မျှပင်မရှိအောင် ခြောက်နေ ပေသည်။

အခန်းတံခါးမှ ကန့်လန့်ကို ဆွဲသံကြားရပြီးနောက် တံခါးပွင့်လာလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် မတ်တတ်ထရန် ကြီးစားရာ ဒူးဆစ်များမခိုင်ဘဲ ယိုင်လဲကျ သွားလေသည်။

လက်နက်ကိုင် အစောင့်တစ်ဦးသည် တံခါးဝအနီး ကြမ်းပြင်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ချပေးပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်သွားကာ တံခါးကို အပြင်ဘက်မှ ပြန်ပိတ် လိုက်သည်။

တွန်ဂါတာသည် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ယခုလိုအဖြစ်မျိုး ယခင်က တစ်ကြိမ် အစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသဖြင့် အံ့ဩမိခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ဘာများ လာပို့ပေးမည် နည်းဟုလည်း စောင့်ကြည့်ရာ မည်သူမှ နောက်ထပ် မလာတော့ချေ။

တံခါး၏ အပြင်ဘက်တွင် လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ရံဖန်ရံခါ အခြားအကျဉ်းသားများအား အစောင့်များက ဆွဲခေါ်သွားသံကိုသာ ကြားရလေသည်။

အလင်းရောင် တဖြည်းဖြည်း များလာပြီဖြစ်ရာ တွန်ဂါတာသည် စောစောက လာပေးသွားသော အရာဝတ္ထုကို ကြည့်လိုက်ရာ ပလတ်စတစ်ပုံးတစ်လုံးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

အတွင်း၌ ရေတစ်ဂါလန်ခန့်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ရေသောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ခေတ္တ တန်သွားမိပြန်သည်။ ယခင်တစ်ကြိမ် လှည့်စားခံခဲ့ရသည်ကို သတိရ၍ ရေကို ရုတ်တရက် မသောက်ခွဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သူ့သောက်ရန် လာပေးသော ရေတွင် ဆရာဝန်က ဆားခပ်များများနှင့် အလွန်ခါးသော အာလန်ဓာတ်သတ္တု ရောစပ်ထားခဲ့သည်။ ထိုရေသောက်မိပြီးနောက် တွန်ဂါတာသည် အကြီးအကျယ် ရေငတ်သည့်ဝေဒနာကို မချီမဆဲ ခံခဲ့ရဖူးလေသည်။

လောလောဆယ် ရေအလွန်ငတ်နေသဖြင့် သူသည် ရေကို လက်ညှိုးဖြင့်တို့၍ အသာမြည်းကြည့်ရာ ရေကောင်းရေသန့် (ရေချို)ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သည်တော့မှ သူသည် အားရပါးရ သောက်ချလိုက်သည်။

ယခုအချိန်တွင် လက်နက်ကိုင်အစောင့်တစ်ဦး ဝင်လာပါက ရေပုံးကို ခြေဖြင့် ကန်ပစ်မည်မှာ သေချာသောကြောင့် အလျင်အမြန် သောက်ချလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူသည် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ နားနေလိုက်သည်။

ခဏမျှကြာသော် တွန်ဂါတာသည် ပြန်ထ၍ ရေထပ်သောက်ပြန်သည်။ ယင်း သို့ ရေကို တဝကြီး သောက်လိုက်ပြီးနောက် အတန်ကြာ ဆီးမသွားဘဲနေခဲ့ရာမှ ယခု တော့ အားရပါးရ ဆီးသွားလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် သူ့အား လာခေါ်ထုတ်သောအခါ တွန်ဂါတာသည် အား အင်ပြည့်လာကာ ကောင်းစွာ မတ်တတ်ထိုင်ပြီဖြစ်၍ ရှိနာလူမျိုး အစောင့်များကို ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း သူ့အား အကျဉ်းသားများကို သေဒဏ်ပေးကွပ်မျက်ရာ စစ်ရေးကြွင်းတစ်ဖက်စွန်းရှိ အုတ်ခုံရံနားသို့ ခေါ်သွားကြသောအခါ တွန်ဂါတာသည် အတော်ပင်လန်းဆန်းလျက် စိတ်ဓာတ်ပင် တက်လာသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ယခု မိမိသည် ရေဝဝသောက်ထားရပြီဖြစ်၍ ရန်သူ ရှိနားစစ်သားတို့၏ ညဉ့်ပန်းမှုဒဏ်ကို ကောင်းစွာ ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မိလေသည်။ တွန်ဂါတာသည် လူလူချင်း မည်သူ့ကိုမှ မကြောက်တော့ချေ။

စစ်ရေးပြကွင်းအလယ်သို့ လျှောက်သွားစဉ် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ အုတ်ခုံရံအနီးတွင် နေပူရှိန် ကာကွယ်ရန် ယာယီရွက်ထည်ပြုလုပ်ထားပြီး ယင်းအမှိုအောက်တွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ချထားသည်။ စားပွဲက နေ့လယ်စာစားရန် တည်ခင်းထားပုံ ရသည်။

ထိုစားပွဲတွင် ခပ်တည်တည်ထိုင်နေသူကား ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာပင် ဖြစ်လေသည်။ တွန်ဂါတာအနေဖြင့် ထိုလူနှင့် မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ရက်အတော်ပင် ကြာသွားပြီဖြစ်သည်။

ယခု လူချင်းပြန်ဆုံရသောအခါ တွန်ဂါတာသည် စိတ်ဓာတ် ပြန်ကူသွင်းဖြစ်မိလေသည်။ ဒူးဆစ်များမှာလည်း မခိုင်တော့သလိုဖြစ်လာကာ ယိုင်လဲကွေးမယောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့က မိမိအတွက် ဘာများ အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားလေသနည်း။ ဘာများမည်ကို သိရလျှင် မိမိအနေဖြင့် ရင်ဆိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုတော့ ဘာမှန်းမသိရသည့်အတွက် စိတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသလို ဖြစ်နေမိသည်။

တွန်ဂါတာအားအစောင့်များခေါ်၍ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် ဖွန်ဂါဘီရာပင်ထိုင်နေရာမှ မော်၍ပင် မကြည့်ချေ။ သူသည် စားပွဲတွင်ထိုင်၍ နေ့လယ်စာ စားလေသည်။ စားရာတွင်လည်း ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့်မစားဘဲ အာဖရိကတိုက်သားတို့ အတိုင်းဖြင့်သာ စားနေသည်။

ပြောင်းဖူးမုန့်၊ ငါးကြော်များ စားနေသည်ဖြစ်ရာ အစားအစာများ၏ အနံ့ကို ရသောအခါ တွန်ဂါတာသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး စားချင်လာသဖြင့် သွားရည်များ ကျမိလေသည်။

ထိုနေ့အဖို့ ကွပ်မျက်သတ်ပစ်ရန် တရားခံတစ်ဦးသာ ကျန်တော့လေသည်။ ထိုလူအား ကားစင်တင်၍ ကြီးတုပ်နှောင်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း တွန်ဂါတာက သတိမိလေသည်။

သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူသည် အလွန် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ အသတ်ခံရမည့် တရားခံမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

အမျိုးသမီးမှာ မိန်းကလေးငယ်ငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အဝတ်အစားမပါဘဲ ဗလာ
ကျင်းနေလေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် အချိုးကျလှပပြီး ကြောရှင်းသော အင်္ဂါရုပ်လည်း
နီသဖြစ်သည်။

သူမခမျာ ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရသဖြင့် မိမိ၏အရှက်ကို ကာကွယ်
အုပ်ရန် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ရှာချေ။ အလွန် ရှက်ကြောက်လျက်ရှိကြောင်း သူမ၏
မျက်လုံးများတွင် ပေါ်လွင်နေလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့ချေ။

ထိုအခိုက် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များသည် တွန်ဂါတာ၏ လက်မောင်း
ဖစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွတ်ပေးလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာလည်း ကားစင်တွင် တုပ်နှောင်ထားသော မိန်းကလေးဆီသို့ လျှောက်
အားလေသည်။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အလွန် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

ထိုမိန်းကလေးကား အခြားမဟုတ်။ တွန်ဂါတာ၏ ချစ်သူ ဆရာမကလေး
ဆရာပင်တည်း။

သူမသည် အလွန်အမင်း ရှက်ကြောက်နေရာမှ တွန်ဂါတာကို ကြည့်ပြီး-

“အို... သခင်... သခင်... သခင်ကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ” ဟု
အတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောရှာလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ဘာမှမပြောဘဲ သူမ၏ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ယုယဇွာ
သပ်လိုက်ချင်သော်လည်း ရှိနာလူမျိုး လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ ရှိနေသဖြင့် စိတ်ကို
အိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

“မင်းကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာတွေ့သွားတာလဲ”

“ကျွန်မက ရှင်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တောင်ပေါ်ဒေသမှာ သွားရှောင်နေလိုက်
မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆီကို သတင်းတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မ စာသင်တဲ့
ကျောင်းက ကလေးတစ်ယောက် ဝမ်းကိုက်ရောဂါ အပြင်းအထန်ဖြစ်နေပြီး ဆရာဝန်
ကျည်းမရှိလို့ အခက်အခဲ တွေ နေပါတယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

“အဲဒါ မင်းကို သက်သက် လိမ်ခေါ်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် လိမ်ခေါ်တာပါ။ ကျွန်မလည်း သွားရော ရှိနာစစ်သားတွေက
ဆောင်စောင့်နေကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အမှားကို သခင်က ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အခု အခြေအနေကျမှတော့ ဒါတွေက ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မအဖို့တော့ ကိစ္စရှိတယ်ရှင်။ နောက်ကို သခင်က ဘာမှ လုပ်မပေးပါ
တော့။ ကျွန်မဟာ မာရှိတာနီရဲ့ သမီးဖြစ်ပါတယ်။ မျိုးရိုးဇာတိဂုဏ်အရ ရှိနာစစ်သား
လုပ်သမျှကို ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်”

ဆာရာက ဤသို့ပြောလိုက်၍ တွန်ဂါတာသည် ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။ သူသည် ဆာရာ၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်များဖြင့် အသာထိလိုက်ရာ သူ၏လက်မှာ တုန်နေလေသည်။

ဆာရာက တွန်ဂါတာ၏ လက်ချောင်းများကို နမ်းလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာသည် ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ဖွန်ဂါဘီရာ စားသောက်နေသည့် နေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

စစ်သားများက သူ့အား ဟန့်တားခြင်း မပြုကြချေ။

တွန်ဂါတာသည် ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ပထမဆုံး အရေးကြီးတာက အမျိုးသမီးကို ကြီးတွေ တုပ်ထားရာက လွတ်ပေးပြီး အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်စေဖို့ လိုတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် စစ်သားများက ဆာရာအား လွတ်ပေးလိုက်ပြီး စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ကိုယ်ကို လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆာရာအား ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။

သူမသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး တွန်ဂါတာအား-

“သခင်... အို... သခင်” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ရှာသည်။

တွန်ဂါတာသည် ဖွန်ဂါဘီရာအား ခပ်တည်တည် ကြည့်၍-

“သူ့ကို နောက်ထပ် မနှိပ်စက်ပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်တုန်းကမှ မနှိပ်စက်ခဲ့ပါဘူးဗျ၊ နောက်လည်း မနှိပ်စက်ပါဘူး။ ခင်ဗျာကသာ သူ့ကို နှိပ်စက်ချင်အောင် အကြောင်းမပေးပါနဲ့”

ပြောရင်းနှင့် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြောင်းဖူးမှနဲ့ တစ်ပန်းကန်ကို တွန်ဂါတာဘက်သို့ တွန်းပေးလိုက်သည်။ တွန်ဂါတာက ဂရုမစိုက်ဘဲ-

“သူ့ကို ပြည်ပကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီး ‘ဖရန်စစ်တောင်း’ အရပ်မှာရှိတဲ့ အပြည်ကြီးဆိုင်ရာ ကြက်ခြေနီအသင်းကို ပို့ပေးရမယ်” ဟု တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“တူတီလေဆိပ်မှာ လေယာဉ်ငယ်တစ်စင်း အသင့်ရှိနေပါပြီ။ ကဲ... ရဲဘော်ကြီးစားလိုက်ပါဦး။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပုံမှန်အားရှိလာဖို့ လိုတယ်”

“ဆာရာက ပြည်ပမှာ လွတ်လပ်စွာရောက်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်ဆီကို သတင်းပို့ခိုင်းရမယ်။ သတင်းပို့ဖို့လည်း လျှို့ဝှက်စကားဝှက်တစ်ခု ကျုပ် သူနဲ့ စီစဉ်ထားလို့ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ သဘောတူပါတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောရင်း တွန်ဂါတာအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ငဲ့ပေးခဲ့သည်။

“ပြီးတော့ စကားတိုက် စီစဉ်ဖို့အတွက် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်
ထပ်လပ် တွေ့ခွင့်ပေးရမယ်”

“ဒီလိုရှိပါတယ် ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ့ကို စကားပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်
ရေးပြကွင်း အလယ်ကောင်မှာ ဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ်လူတွေက ခင်ဗျားတို့ရှိရာနဲ့ ကိုက်
အစ်ရာအဝေးမှာ နေကြလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတော့ သတိပေးထားပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့ကို
စက်သေနတ်တစ်လက်က တောက်လျှောက် ချိန်ထားမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ အမျိုးသမီး
စကားပြောဖို့လည်း အချိန် ငါးမိနစ်သာ ပေးမယ်”

အခန်း (၃၁)

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ကျွန်မဟာ ရှင်ညွှန်ကြားခဲ့တာကို လိုက်နာဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့
အိတယ်”

ဆာရာသည် သနားစဖွယ် တောင်းပန်ရှာလေသည်။
တွန်ဂါတာကမူ သူမ၏ မျက်နှာကိုသာ ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
အလွန် ကြော့ရှင်းလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးပါတကားဟုလည်း သူ
၏ စိတ်ထဲမှ သုံးသပ်နေမိသည်။

သူသည် ဆာရာနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ရာ သူမ၏ အလှအတိုင်းအတာ
ထိုင် မေ့နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုမှ အားရပါးရ ပြန်ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးကွယ်။ အခုဟာက မလွဲမရှောင်သာလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။
မင်းကို အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး မင်းက ပုန်းရှောင်နေရာက အခုလို
ထွက်လာတာဟာလည်း တာဝန်ဝတ္တရားနဲ့ အခြေအနေအရ လိုအပ်တာပါပဲ”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

ဆာရာက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မေးလိုက်လျှင် တွန်ဂါတာသည် အရေး
အကြီးစကားကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“မင်းသေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါ။ ငါယုံကြည်ရတဲ့ လူတချို့ဟာ ဖွန်ဂါ
အိရာနဲ့ တတိယတပ်မဟာလက်က ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြတယ်။ သူတို့ကို
မင်းက မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာရမယ်။ အခုဆိုရင် သူတို့ဟာ ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံထဲ
အောက်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

တွန်ဂါတာသည် ထိုလူများ၏ အမည်ကို ပြောပြပြီး ဆာရာအား အလွတ်မှတ်မိ
အောင် ပြန်ရွတ်ပြခိုင်းပြီးမှ-

“သူတို့ကို ဟောဒီလို ပြောလိုက်”

ထို့နောက် တွန်ဂါတာသည် ဆာရာပြောရမည့်စကားတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။ ဆာရာကလည်း အလွတ်ရအောင် မှတ်ပြီး တစ်ခေါက် ရွတ်ပြ လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကွင်းစပ်မှ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ သူတို့ရှိရာဘက်သို့ စတင်လျှောက်လာသည်ကို တွန်ဂါတာက လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ မိမိတို့ စကားပြောနေ ငါးမိနစ် အချိန်ပေးထားရာ ယခု အချိန်စေ့သွားပြီဟု ယူဆရပေသည်။

“မင်း ဒီကထွက်သွားလို့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာကို ရောက်တဲ့အခါ သူတို့က မင်းကို ငါနဲ့ စကားဆက်သွယ်ပြောခွင့် ပေးလိမ့်မယ်။ မင်း ဟိုကို ချောချောမောမော ရောက်ရှိကြောင်း ငါသိအောင် သတင်းပို့ဖို့ပါပဲ။ ရေဒီယိုနဲ့ ဆက်သွယ်ရမှာမို့ မင်း ဟိုမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိကြောင်း စကားဝှက်နဲ့ ပြောရမယ်။ ပြောရမယ့်စကားဝှက် ကတော့ ရှင့်ရဲ့ အလွန်လှပတဲ့ ငှက်ကလေးဟာ ကောင်းကင်အမြင့်မှာ ပျံသန်းနေပါပြီ။ အဲဒီလို ပြောရမယ်။ ကံ... လိုက်ဆိုပြစမ်း”

ဆာရာလည်း စကားဝှက်ကို မှန်ကန်အောင် ပြန်ရွတ်ပြပြီးနောက် စိတ်ချ လှုပ်ရှားလာကာ တွန်ဂါတာ၏ ရင်ခွင်သို့ အတင်းတိုးဝင်၍ ဖက်ထားရှာလေသည်။

“ကျွန်မ နောက်ထပ် သခင်ကို တွေ့ရပါဦးမလား”

“တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းက ငါ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး။ တစ်သက်လုံး မေ့လို့ မရဘူး”

ဆာရာက ငိုကြွေးလျက် ပြောနေစဉ်မှာပင် လက်နက်ကိုင်အစောင့် ရောက်လာပြီး အတင်းဆွဲ၍ လူချင်း ခွဲလိုက်သည်။

လင်းရိုဇာကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာရာ စစ်သားများက ဆာရာအား ကားပေါ် သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။

မော်တော်ကား မောင်းထွက်သွားသောအခါ ဆာရာသည် ကားနောက်ဆီသို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်နေရှာလေသည်။

တွန်ဂါတာ၏ စိတ်ထဲတွင် ဆာရာသည် လောက၌ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ပါတကားဟု ကောက်ချက် ချမိလေသည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် တွန်ဂါတာ၏ အကျဉ်းစခန်းသို့ အစောင့်များလာပြီး သူ့အား ဗိုလ်ချုပ်ဖွဲ့နီဂါဘီရာ၏ ယာယီဌာနချုပ် ပြုလုပ်ထားရာ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ သည်။

“အမျိုးသမီးက ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်သွယ်စကားပြောရင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ပဲ ပြောရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကိုလည်း အသံဖမ်းယူထားမယ်။ တကယ် လို့ ခင်ဗျားတို့က မာတာဘယ်လီဘာသာနဲ့ တစ်ခုခုပြောရင် အသံဖမ်းထားတဲ့ တိတ်ခွေ ထဲက နောက်ပိုင်း ဘာသာပြန်ယူမယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောရာ တွန်ဂါတာက-

“ကျုပ်တို့ စီစဉ်ထားတဲ့ စကားဝှက်က မာတာဘယ်လီဘာသာနဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာက အဲဒီစကားဝှက်အတိုင်း ပြောမှ ဖြစ်မယ်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ အဲဒီစကားဝှက်အပြင် တခြား ဘာမှမပြောပါနဲ့။ ရဲဘော် ကြီး အခုလို ပြန်ပြီး ကျန်းကျန်းမာမာဖြစ်လာတာ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ အနား ယူပြီး အစာအာဟာရ ကောင်းကောင်း စားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အလွန် သိသာပါတယ်”

တကယ်လည်း တွန်ဂါတာသည် အဝတ်အစား သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားထားပြီး လူက ကျန်းမာလန်းဆန်းနေပုံ ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကင်းတပ်မှူး (ကက်ပတိန်)အား ခေါင်းညိတ်၍ အချက်ပြလိုက်ရာ ကက်ပတိန်က တွန်ဂါတာအား စကားပြောခွက် (မိုက်ခရိုဖုန်း)ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ‘ရီကော်ဒါ’စက်မှ အသံဖမ်းယူသည့် ခလုတ်ကို နှိပ်ချ လိုက်သည်။

ဆက်သွယ်ရေးစက်မှာ ရေဒီယို တယ်လီဖုန်း စကားပြောသည့်စက် အမျိုးအစား ဖြစ်လေသည်။

တွန်ဂါတာသည် မိုက်ကရိုဖုန်းကို ကိုင်၍ ပါးစပ်နားတော့ပြီး-

“ကျုပ် တွန်ဂါတာ ဖြစ်ပါတယ်”ဟု စပြောလိုက်သည်။

ချက်ချင်းလိုပင် တစ်ဖက်မှ ဆရာ၏ အသံကို ပီသစွာ ကြားရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်၊ ကျွန်မ ဆရာပါ”

ထိုအသံကို ကြားရသည်နှင့် တွန်ဂါတာ၏ စိတ်ထဲ ဖိုလှိုက်လှုပ်ရှားသွားမိ လေသည်။

“ဆရာ မင်း အခု လုံလုံခြုံခြုံ စိတ်ချရတဲ့နေရာ ရောက်နေပြီလား။ အခု မင်း ဘယ်က ပြောနေတာလဲ”

“ကျွန်မ အခု ဖရန်စစ်တောင်းမြို့ကို ရောက်နေပါတယ်။ ဒီက ကြက်ခြေနီအဖွဲ့က ဆောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ထားပါတယ် သခင်”

“ပြောစရာ အထူးရှိသေးသလား”

တွန်ဂါတာက မေးလိုက်လျှင် ဆရာသည် အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေရာမှ မာတာ ဘယ်လီဘာသာသို့ ပြောင်းလျက်-

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်ရဲ့ အလွန်လှပတဲ့ ငှက်ကလေးဟာ ကောင်းကင်အမြင့်မှာ ဖွဲ့သန်းနေပါပြီ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့ပြင် သူမကပင် ဆက်လက်၍-

“ဒီမယ် ကျွန်မ တခြားလူတွေကိုလည်း တွေ့ပြီးပြီ။ သခင်အနေနဲ့ အားမငယ်ပါနဲ့”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အေး... ကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီးငါမင်းကို လုပ်စေချင်တာက”

ဟွန်ဂါတာ စကားမဆုံးမီ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် မိုက်ခရိုဖုန်း (စကားပြောခွက်)ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး စကားပြော ဆက်သွယ်သည့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုက်ခရိုဖုန်းကို ကင်းတပ်မှူးလက်သို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့... အသံဖမ်းထားတဲ့ တိတ်ခွေကို ငါတို့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဆီ သွားပို့ပေးပြီး ချက်ချင်း ဘာသာပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီးတော့ ဘာသာပြန်ချက် ရေးမှတ်ထားတဲ့ စာရွက်ကို ငါ့ဆီ အမြန်ဆုံး လာပို့ခိုင်းလိုက်ပါ”

ဤအမိန့်ပေးပြီးနောက် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာဘက်သို့ လှည့်၍-

“ကိုင်း... ရဲဘော်ကြီး ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူနဲ့ စကားပြောခန်း ဒါလောက်နဲ့ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပါတော့။ အခု ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ ဆက်အလုပ်လုပ်စေရန် ရှိသေးတယ်။ လာ... သွားကြမယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာသည် ချစ်သူ ဆာရာ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လိုဘင်ဂူလာဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာ လိုက်ပြပေးပါမည်ဟု လိုက်လျှောက်တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်ရာ သူ၏ အကြံပေး ဖွန်ဂါဘီရာတို့အား တတ်နိုင်သလောက် လှည့်စားအချိန်ဆွဲ၍ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ ကျောက် ဝေးလံသော လမ်းမှ ခေါ်သွားရန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် မည်မျှကြာကြာ အချိန်ဆွဲနိုင်မည်နည်း။ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်သို့ သင်္ချိုင်းဂူသို့ ရောက်အောင် သွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အချိန်ဆွဲ၍ ရသမျှ မိမိအဖို့ တန်ဖိုးရှိသည် မဟုတ်ပါ။ အချိန် တစ်နာရီပိုရလျှင် မိမိအဖို့ တစ်နာရီပို၍ အသက်ရှင်မည် ဖြစ်သည်။ တစ်နာရီပို၍ လွတ်မြောက်ရန် မျှော်လင့်ချက် ရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သင်္ချိုင်းဂူနှင့် ပတ်သက်၍ ဖွန်ဂါဘီရာအား-

“ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးက ခေါ်သွားပြီး ပြခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက် ကျုပ် ကောင်းကောင်းတောင် မမှတ်မိဘူး”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလို မပြောပါနဲ့လေ။ ခင်ဗျားဟာ အလွန် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိပြီးသားပါ။ လူနာမည်တွေ၊ လူတွေရဲ့ အင်္ဂါရုပ်တွေကို ခင်ဗျားက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားသလို ထင်ထင်ရှားရှား မှတ်မိတတ်ပါတယ်။ လွှတ်တော်မှာ ခင်ဗျား မိန့်ခွန်းပြောတုန်းက ဘာစာရွက်မှတ်စုမှ မကြည့်ဘဲ အလွတ်ပြောသွားတာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ခု ခင်ဗျားအတွက် အချိန်ကုန်သက်သာပြီး မပင်ပန်းဘဲ ရောက်သွားအောင် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းပါ စီစဉ်ထားတယ်”

“ရဟတ်ယာဉ်နဲ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ် ပထမဆုံးအကြိမ် သွားခဲ့တုန်းက ခြေကျင်သွားခဲ့ရတယ်။ အခုလည်းပဲ ခြေကျင် သွားမှပဲ ဖြစ်မယ်”

သို့နှင့်ပင် တွန်ဂါတာက ရှေ့ဆောင်လမ်းပြအဖြစ် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လျက် တောလမ်းအတိုင်း ခြေကျင် သွားကြလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဘိုးအကြီးနှင့်အတူ သွားခဲ့ရသော လမ်းကို ကြိုးစားစဉ်းစားပြီးသွားရာ သင်္ချိုင်းဂူ လျှို့ဝှက်စွာ တည်ရာသို့ ဝင်ရသည့် တောလမ်းအစကို ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျောက်တုံးများ စုပုံနေသည်ကို သတိရသော်လည်း ယခု ရှာ၍ မတွေ့သဖြင့် ခက်နေလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် သင်္ချိုင်းဂူ၏ ဝင်ပေါက်လမ်းစကို ကြိုးစား၍ ရှာလိုက်သည်မှာ သုံးရက်တိတိ ကြာသွားလေသည်။

သို့သော် လမ်းစကိုမူ ရှာ၍မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စိတ်တိုလာပြီ ဖြစ်သည်။ တွန်ဂါတာက မိမိတို့အား လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ လမ်းမှားသို့ ခေါ်လာလေသလောဟု သံသယ ဖြစ်လာလေသည်။

စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဆက်သွားကြရင်း သူတို့သည် မကျေးရွာငယ်လေးတစ်ရွာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုရွာငယ်လေးကို မြင်တော့မှ တွန်ဂါတာ မှတ်မိလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒီရွာကလေးရောက်ပြီတော့မှ ကျုပ်တို့ဟာ သင်္ချိုင်းဂူကို ဝင်တဲ့ လမ်းအစကို ရောက်တယ်။ ရွာနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ချောင်းငယ်တစ်ခုနဲ့ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးတဲ့ တံတားရှိတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ တံတားကို ရေတိုက်စားပြီး ပျက်စီးသွားတယ်။ အဲဒီတံတားကို နောက်ထပ် ပြန်ပြီး မဆောက်တော့ဘူး။ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်မှတ်မိပြီ။ လာကြပါ ဆက်သွားကြမယ်”

တွန်ဂါတာကပြောရင်း သူကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင်လျက် ရွာပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

မကြာမီ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ဖုံးအုပ်နေသော တောလမ်းဟောင်းနှင့်တကွ ရေခန်းခြောက်နေသော ချောင်းငယ်နေရာကိုပါ တွေ့ကြလေသည်။ တစ်ချိန်က အသုံးပြုခဲ့ကြသော တံတားအဟောင်း ပြိုကျပျက်စီးနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တွန်ဂါတာသည် သူ၏ ဘိုးအကြီးအား ရုတ်တရက် သတိရမိလေသည်။
အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်-

“အဘိုး... အဘိုး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လျှို့ဝှက်ထားပါမယ်
ဆိုတဲ့ ကတိကို ဖောက်ဖျက်ရပါတော့မယ်” ဟုလည်း တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်၌ ဘိုးအကြီး ဂိဒွန်သည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိနေသည်ဟုပင်
စိတ်ထဲမှ ထင်မိလေသည်။

ထို့နောက် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှ တစ်ဆင့် ခြေကျင် ဆက်လျှောက်သွားကြ
လေသည်။

တွန်ဂါတာက ရှေ့ဆုံးမှသွားပြီး သူ၏ နောက်မှ ကပ်လျက် လက်နက်ကိုင်
စစ်သားနှစ်ဦး လိုက်ပါလာလေသည်။ သူတို့ နောက်မှ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘိရာက လိုက်
ပါလာသည်။

ထိုသို့ လျှောက်သွားနေစဉ် တွန်ဂါတာသည် စကားမပြောဘဲ စိတ်ကူးယဉ်သလို
အိပ်မက်မက်သလို စိတ်ကို လွတ်လပ်စွာ လွှတ်ထားလိုက်သည်။

ဤတွင် အတိတ်ကာလ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်က မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများ
ခရီးရှည်ကြီး ထွက်ခဲ့ကြပုံကို မြင်ယောင်လာမိလေသည်။ သူ၏ ဘိုးအေ၏ဖခင် (အဘိုး)
ဖြစ်သူ ဂန်ဒန်ကိုလည်း သတိရမိသည်။

မိမိတို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ အခြေအနေမလှ၍ မူလနယ်မြေကို စွန့်လွှတ်
ပြီး ထွက်ခွာခဲ့ရပုံကိုလည်း တွေး၍ သနားကရဏာ ဖြစ်မိလေသည်။ မာတာဘယ်လီ
လူမျိုးများ အုပ်စုလိုက် တိမ်းရှောင်ထွက်ခွာလာစဉ် နောက်မှ ရန်သူ မျက်နှာဖြူတွေက
စက်သေနတ်များဖြင့် တရကြမ်း လိုက်လံပစ်ခတ်ခြင်း ခံခဲ့ရပုံကိုလည်း မြင်ယောင်ကာ
အတိတ်ကာလက မိမိတို့ လူမျိုးတွေ ရင်ဆိုင်ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခပေါင်းစုံကိုပါ စိတ်
ကူးကြည့်မိလေသည်။

မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဘုရင် ဂန်ဒန်သည် သူတို့၏ နိုင်
နွားတွေအားလုံး သေဆုံးကုန်သောအခါ သူ၏ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်လာသော
လှည်းများကို မိမိ၏ လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့ (အင်ယာတီ အထူးတပ်ဖွဲ့)မှ စစ်သည်များအား
နွားကဲ့သို့ ဆွဲစေခဲ့သည်။

သေခါနီးအချိန်တွင် ဘုရင်ဂန်ဒန်သည် အစားကျူး၍ အလွန်ဝမ်းသာလည်း
ရောဂါဘယ ထူပြောလျက် စိတ်ဓာတ်ကျနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း
တွန်ဂါတာက သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

“အခုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်လူမျိုးအပေါ် သစ္စာဖောက်ရတော့မှာပေါ့
ကလား။ ဘုရင်ဂန်ဒန်ရဲ့ သမိုင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ့နောက်ရံတွေ ဖောက်ထွင်းဖျက်ဆီးနိုင်အောင်
ငါ့ကိုယ်တိုင် လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရပေပြီတကား။”

ဤသို့လည်း သူ့ကိုယ်သူ့ ဝေဖန်သုံးသပ်မိလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် လမ်းသွားရင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တမင်သက်သက် လမ်းမှား၍ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ စိတ်တိုစိတ်ပျက်လာအောင် တမင်လုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ် လမ်းအမှားသို့ လိုက်ခဲ့ကြရကြောင်း သိသောအခါ ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန် ဒေါသထွက်လျက် သူ၏ စစ်သားများအား တွန်ဂါတာကို ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်စေပြီး အပြစ်ဒဏ် ပေးသည်အနေဖြင့် ကြံ့ရေကြောပွတ်တစ်ခုကို ကိုင်စွာ တအား လွှဲရိုက်ခဲ့ လေသည်။

ယင်းသို့ အရိုက်ခံရ၍လည်း နောက်ဆုံးတွင် တွန်ဂါတာသည် လမ်းမှန်အတိုင်း ပြန်ခေါ်သွားလိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ တွန်ဂါတာ ကောင်းစွာ မှတ်မိသော တောင်ကုန်းသို့ ရောက်သွားကြလေ သည်။ သူတို့သည် ဆင်တစ်ကောင်အရွယ် ပမာဏခန့်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးများရှိသော လျှိုမြောင်ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းလျှောက်လာရင်း တစ်ဖက်အစွန်သို့ အရောက်တွင် သစ်ပင်တောအုပ်များ နည်းပါလာရာမှ ဤတောင်ကုန်းသို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤတောင်ကုန်းသည်ကား ရှေးဟောင်းအိဂျစ်နိုင်ငံမှ ဖရိုဘုရင်များ၏ သင်္ချိုင်းဂူ (ပီရမစ်)များကဲ့သို့ ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာ၏ ရုပ်ကလာပ် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရာ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာ နေရာပင်တည်း။

“အဲဒါ သာဘတ်စ်နီကိုဆီ တောင်ကုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူတည်ရှိရာ နေရာပဲ”

တွန်ဂါတာက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျောက်တုံးများကြားမှ တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တက် ကြလေသည်။

တွန်ဂါတာနှင့် ဖွန်ဂါဘီရာ နှစ်ဦးစလုံးသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပင် တက်သွားကြသည်။ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက အောက်ခြေတွင်စောင့်နေကြပေ သည်။

“အခုနေအခါ ငါက သူ့ကို အလစ်မှာ တောင်ကုန်းပေါ်က တွန်းချလိုက်ရင် ဖြစ်မယ်”

တွန်ဂါတာသည် ရှေ့မှ တက်သွားရင်း ဤသို့ စဉ်းစားမိပြီး နောက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာက သူ၏ နောက်ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့်အကွာမှ တက် လိုက်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် လက်တစ်ဖက်တွင် ပစ္စတိုလ်သေနတ် တစ်လက် အသင့် ကိုင်ထားပြီး တွန်ဂါတာအား ပြုံးလျက်-

“မလုပ်ပါနဲ့ ရဲဘော်ကြီး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာ မည်သို့ စိတ်ကူးနေသည်ကို ရိပ်မိ၍ ပြောလိုက်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

တကယ်လည်း သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ကြ

သဖြင့် နောက်ထပ် ဘာမျှ မပြောကြတော့ချေ။

တွန်ဂါတာသည် အကြမ်းဖက်ရန် စိတ်ကူးကို ပယ်ဖျောက်လျက် ဆက်တတ်သွားလေသည်။

ပေငါးရာခန့်မြင့်သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ နေရောင်တွင် ဖမ်းဆီးခံမြစ်ဝှမ်းဒေသနယ်မြေကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ မြစ်ရေကိုအသုံးပြုလျက် လူတို့ ဖန်တီးထားသော ကာရိဘာရေအိုင်ကြီးကိုလည်း မြင်နေရသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စစ်သားများသည်လည်း နောက်မှ လိုက်တက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာအား လှမ်းကြည့်၍-

“ကျုပ်တို့ ဆက်သွားကြဖို့ အသင့်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဆက်သွားစရာ သိပ်ဝေးဝေး မရှိတော့ပါဘူး”

တွန်ဂါတာက ပြန်ပြောပြီး သူကပင် ရှေ့ဆောင်လျက် ဆက်သွားကြလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်တုံးများ အက်ကွဲသည့်ကြားမှ သစ်သီး

များ ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်လျက် ကျောက်တုံးနှင့် သစ်ပင်ငယ်များကို ဖြတ်ကျော်၍ ခေါ်သွားရာ ဝက်သစ်ချသီးပင်အချို့ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

တစ်နေရာတွင် ကြက်တူရွေးအုပ်တစ်အုပ်သည် လူသံကြား၍ လန့်ဖျပ်ကာ ပျံပြေးသွားလေသည်။

တောင်ကမ်းပါးယံ အစွန်းတစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ တွန်ဂါတာသည် ကျောက်တုံးများ၏ မျက်နှာပြင်ကို သေချာစွာ ကြည့်လေသည်။ သူသည် ဤနေရာကို မှတ်မိသဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခဏမျှကြာအောင် သူရှာဖွေသည့် အမှတ်အသားကို တွေ့ရသဖြင့်-

“ဟုတ်ပြီ ဟောဒီနေရာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန်ကျေနပ်သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ရွေးတိုးလာကြည့်ရာ တွန်ဂါတာက တောင်ကမ်းပါးယံရှိ ကျောက်သားနံရံ တစ်နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ လိုဏ်ဂူကဲ့သို့ ဝင်ပေါက်တစ်ခုတစ်ခုကို ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားသလို ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် မည်သို့ ဆက်လုပ်ရမည်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သဖြင့် တွန်ဂါတာအား ရှေ့ဆုံးမှနေစေပြီး သူ၏ စစ်သားများနှင့်အတူ ကျောက်တုံးကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အားစိုက်၍ ကြိုးစားဖယ်ရှားလိုက်ရာ ပိတ်ဆို့နေသော ကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်နိုင်လေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ အင်္ဂတေကိုင်ထားသော နံရံတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

မူလပြုလုပ်သူများက သင်္ချိုင်းဂူအား ဒုတိယမြောက် အတားအဆီးဖြင့် ကာ ကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ ထိုအင်္ဂတေနံရံကိုလည်း ဖယ်ရှားပစ်ရန်လိုရာ နေရာက ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် လူနှစ်ယောက်သာ ဝင်၍ အလုပ်လုပ်နိုင်မည့် အခြေအနေ ချိုး ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ ဆက်လက် အလုပ်လုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့လေရာ ဖွန်ဂါဘီရာသည် မတတ်သာဘဲ ထိုနေ့အဖို့ လုပ်ငန်း ရပ်ဆိုင်း၍ ညအိပ်ရပ်နားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

တွန်ဂါတာသည် သင်္ချိုင်းဂူ၏ အတွင်းနံရံ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ တစ်ချိန်က ဆတ်ပြုမိသော အမှတ်အသား လက္ခဏာများကို ယခုလည်း ပြန်တွေ့ရလေသည်။

ဘိုးအေကြီးနှင့် အတူလာခဲ့စဉ်ကလည်း ယင်းအမှတ်အသား လက္ခဏာများကို ဆတ်ပြုမိသဖြင့် မည်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကို သူ ရိပ်မိခဲ့သည်။ သို့သော် ဘိုးအေကြီး စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် မပြောဘဲ နေခဲ့လေသည်။

ယခုတစ်ဖန် သူသည် ဤသင်္ချိုင်းဂူဝအနီးသို့ တစ်ခေါက် ရောက်လာရပြန်ပေ

၉။

တွန်ဂါတာသည် ဘိုးအေကြီး ဂိဒွန်ကို အထူး သတိရမိလေသည်။ ညအိပ်ရပ်နားကြသောအခါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ အမိန့်ဖြင့် တွန်ဂါတာအား အတိယ တပ်မဟာမှ စစ်သားတစ်ဦး၏ လက်နှင့် ပူးတွဲလက်ထိတ်ခတ်ထားလိုက်သည်။ အက်ထိတ်ခတ်ထား၍ တွန်ဂါတာအနေဖြင့် မည်သို့မှ ကောင်းစွာ မအိပ်နိုင်ချေ။

အိပ်မပျော်တစ်ချက် ပျော်တစ်ချက်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်သွားလေသည်။ ထိုအတော အတွင်း တွန်ဂါတာသည် စိတ်ကို ကြိုးစားဖြေလျက် အိပ်ရလေသည်။

နံနက်လင်းအားကြီး အချိန်နီးမှပင် သူသည် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ အတူပူးတွဲ အက်ထိတ်ခတ်ထားသော စစ်သားကတော့ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နေလေသည်။

အရုဏ်တက်ချိန် နီးကပ်လာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက တွန်ဂါတာနှင့် စစ်သားတို့ နှစ်ဦးစလုံးကို ခြေဖြင့် ကန်၍ နှိုးလိုက်သည်။

အလင်းရောင်က နည်းသေးသဖြင့် မှောင်လျက်ပင် ရှိနေရာ လုပ်ငန်းမစနိုင်ဘဲ နံနက်စာအဖြစ် ပါလာသော ပြောင်းဖူးမုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်တို့ကို စားသောက်နေကြ သေးသည်။

စားသောက်၍ ပြီးပြီးချင်းပင် ဖွန်ဂါဘီရာက ဝူဝန်ရံသို့ သွားရောက် အလုပ် စကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

တွန်ဂါတာ၏ လက်များသည် ယမန်နေ့က ကျောက်တုံးကြီးကို ဖယ်ရှားခွဲ ခဲ့ခြင်း ဒဏ်ကြောင့် လက်ချောင်းများ တောင့်တင်းကာ နာကျင်လျက် ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု အင်တေခံရုံကို ဖယ်ရှားရန် ကြိုးစားရာတွင် လက်နာနေသဖြင့် အလုပ်ကောင်းစွာ မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် အလုပ်ကို ခိုကပ်၍ မကြမ်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက နောက်မှနေ၍ ကြိမ်တုတ်ဖြင့် နံရိုးများရှိရာကို မကြာခင် ထိုးပြီး ကျွဲနွားမောင်းသလို အတင်းမောင်းလျက် ဆက်လုပ်ခိုင်းလေသည်။

လုပ်ရသည်မှာ မသက်သာလှပေ။ အင်တေကိုင်ထားသော ကျောက်တုံးကြီး များမှ အင်တေကို ဖျက်ထုတ်၍ ကျောက်တုံးကြီးများ တစ်ခုစီ ဖယ်ရှားရသည်ဖြစ်စေ တွန်ဂါတာသည် စိတ်တိုတိုနှင့် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို မချီ၍ တအား လွှဲနေ လိုက်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေမြင့်လာရာ နေရောင်ခြည် အလင်းရောင်သည် သူ၏ အလုပ်လုပ်နေသော တောင်ကမ်းပါးယံဆီသို့ပင် ရောက်ရှိကာ လျှပ်စစ်မီးမောင်းထိုး ထားသလို ထိန်ထိန်လင်းနေလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် စစ်သားတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး မတင်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရာ ကျန်ကျောက်တုံးများပါ ရွေ့လျားလာပြီး သူတို့ဆီသို့ နံရံတစ်ခုလုံး လဲပြိုကျတော့မလို အသံများ မြည်ဟည်းလာသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး လျင်မြန်စွာ နောက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ရလေသည်။

ဤတွင် ဝူအတွင်းသို့ ဝင်သည့် အပေါက်ဝကို မြင်ရလေသည်။

ဝူအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့ပေသည်။

“ခင်ဗျား ရှေ့ဆုံးက ဝင်ပါ။”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် တွန်ဂါတာလည်း ဆီသို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ခေတ္တ ရပ်နေလိုက်ပြန်သည်။ ဝူအတွင်းသို့ ဝင်ရမှာ ကြောက်ရွံ့ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်စုံတစ်ရာတွေ့မည်ကို စိုးရိမ်မိသလို ဖြစ်လာသောကြောင့် နှစ် နှိင်းထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် တွန်ဂါတာသည် ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အလုပ်ကို အယူသီး၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းမျိုး မဖြစ်သင့်ချေ။

သို့သော် သူသည် အာဖရိကတိုက်သားစစ်စစ် ဖြစ်လေရာ အာဖရိကတိုက်သား တို့၏ ရိုးရာဓလေ့၊ အယူအဆ၊ အတွေးအခေါ်တို့က သူ၏သွေးထဲ ပါလာသည်ဟု ဆင်ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤသင်္ချိုင်းဂူတွင် မိမိတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ၏ ဝိညာဉ်များက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေသည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်က သူ၏ အတွင်းစိတ်၌ ရှိသင့် သလောက် ရှိနေပေသေးသည်။

“ဟေ့လူ ရှေ့ကို တိုးသွားလေ”

ဖွန်ဂါဘီရာက ခပ်ထန်ထန် အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် တွန်ဂါတာလည်း မရဲတရဲ နှင့်ပင် ဂူအတွင်းသို့ စတင်ဝင်လိုက်ရလေသည်။

အလင်းမှ အမှောင်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဘာမှမမြင် ဆဲ ဖြစ်နေရာ ခေတ္တရပ်၍ စောင့်နေလိုက်ရသည်။ အတန်ကြာမှ မျက်လုံးများသည် ကျင့်သားရလာပြီး မြင်စပြုလာလေသည်။

ဂူအတွင်းရှိ ကြမ်းပြင်မှာ ချောမွတ်နေလေသည်။ သို့သော် မသိမသာ ဆင်ခြေ ချော့ ဖြစ်နေသည်။

ဤလိုက်ဂူသည် တစ်ချိန် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ခိုအောင်းရာ နေရာတစ်ခု ဖြစ် ဆန်ရာသည်။ ကမ္ဘာဦးမှ ကျောက်ခေတ်လူသားတို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့သော နေရာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွန်ဂါတာက ယူဆမိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာ၏ နောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်ပါလာပြီး ထက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ထိုးကြည့်လေသည်။

ဂူ၏ အပေါ်အမိုးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မီးခိုးမိုင်းများ စွဲကပ်နေသလို မည်းနေကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက လူသားများ၏ ဤဂူအတွင်း နေထိုင်၍ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ချက်ပြုတ်သည် မီးဖိုများမှ မီးခိုးမိုင်းများ ဖြစ်ဟန် တူပေသည်။

ဂူ၏ နံရံများတွင်ကား ရှေးခေတ်လူများ ရေးဆွဲထားဟန်တူသော နံရံဆေးရေး မြန်းချိလက်ရာအချို့ တွေ့ရသည်။ အာဖရိကတိုက် တောင်ပိုင်းမှ သဲကန္တာရဒေသတွင် နေထိုင်သော ဘွတ်ရှ်မင်းခေါ် တိုင်းရင်းသား လူပုကလေးများသည် တစ်ချိန်က ဤဂူ အတွင်း နေထိုင်ရင်း သူတို့၏ ရိုးရာပန်းချီ အနုပညာလက်ရာများ ရေးဆွဲထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။

ပန်းချီအရုပ်များမှာ ကျွဲ၊ သစ်ကုလားအုတ်၊ သမင်၊ ကြံစသော သတ္တဝါများ၏ ပုံများဖြစ်၍ တစ်ချိန်က ဤဒေသရှိ တိုင်းရင်းသား (ဘွတ်ရှ်မင်း)များ တောလိုက် အမဲပစ်ခဲ့သည့် သတ္တဝါများ ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

တိရစ္ဆာန်ရုပ်များအပြင် လေးမြား လက်နက်စွဲကိုင်သူ လူများ၊ အမဲလိုက်နေသည့် ပုံများလည်း ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဝူအတွင်းမှ နံရံဆေးရေးပန်းချီ အရုပ်များကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ခေတ္တ ထိုးကြည့်ပြီးနောက်-

“ရှေ့ကို ဆက်သွားပါတော့လား” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တွန်ဂါတာလည်း ရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုး၍ လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

ကျောက်တုံးများ နှစ်ဖက်နှစ်ချပ် ရှိနေသော ဝူအတွင်းမှ လမ်းမှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသောကြောင့် မြန်မြန် မသွားနိုင်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထား၍ တွားသွားရလေသည်။

ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် သွားမိပြီးနောက် တွန်ဂါတာသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပြန်လေသည်။

ထိုနေရာ၌ လိုက်ဝူအမိုးသည် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်ပြီး ကြမ်းပြင်ကလည်း ချောမွတ်နေလေသည်။ သို့သော် အပေါ်မျက်နှာကြက်အမိုးဆီမှ ပြိုကျသော ကျောက်တုံးများ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိလေသည်။

နေရာအားဖြင့် အတော်ကျယ်ဝန်းသော ဤနေရာကို တွန်ဂါတာက ရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေမိခြင်းမှာ တစ်ဖက်အစွန်တွင် တစ်ခုတစ်ခု သတိပြုမိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ပခုံးခန့်မြင့်သော ကျောက်ဖျာသဖွယ်ဖြစ်နေသည့် ကျောက်သား ခုံမြင့်ပေါ်တွင် အရာဝတ္ထုများ တင်ထားလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာက ထိုးလိုက်သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်တွင် မြင်ရသည့် ကား နွားလှည်းတစ်စီး၏ အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်လေသည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်က နွားလှည်း အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး ကြီးမားသော လှည်းဘီးနှင့် လှည်းကိုယ်ထည် အစိတ်အပိုင်းများပင် ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများသည် မူလအသွင်အတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ကျွဲပုံပျက်စီးနေသည်။

“အဲဒါ ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လှည်းကြီးပဲ။ သူဟာ ဒီလှည်းကို အလွန် မြတ်နိုးတယ်။ မြောက်ဘက်ကို ခရီးရှည်ကြီးထွက်လာတော့ နွားတွေသေကုန်တဲ့အခါ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ စစ်သည်တွေကိုယ်တိုင် လှည်းကို ဝင်ဆွဲခဲ့ကြရတယ်လို့ ဆိုတယ်” တွန်ဂါတာက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာက သူ၏ ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် တွန်ဂါတာ၏ ကျောက်ထောက်လျက်-

“ဟေ့လူ ရှေ့ကို ဆက်သွားလိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ တွန်ဂါတာလည်း ရှေ့သို့ တိုးသွားရလေသည်။

တစ်နေရာတွင် သေနတ်လက်နက်များ စီတန်း၍ ထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။ သေနတ်အမျိုးအစားက ရိုးရိုး ရိုင်ဖယ်သေနတ်အပြင် 'အင်ဖီးလ်' အမျိုးအစား အထူး နိုင်ဖယ်များလည်း ပါရှိသည်။ မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရိုဒ်ဒ်က လိုဘင်ဂူလာအား သူတို့ မျက်နှာဖြူများအတွက် အခွင့်အရေးများ ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့် အနေဖြင့် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော လက်နက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

သေနတ်လက်နက်အပြင် ရိုဒ်ဒ်က လိုဘင်ဂူလာအား လစဉ် ရွှေဒင်္ဂါးများလည်း ပေးခဲ့သေးသည်။ ယင်းသို့ ပေးကမ်းစည်းရုံးခြင်းနည်းဖြင့် မျက်နှာဖြူ ရိုဒ်ဒ်သည် မိမိ တို့ တိုင်းရင်းသားပိုင် မြေယာများကို တစ်စစ သိမ်းယူခဲ့သည်။

လိုဘင်ဂူလာသည် မိမိတို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးများအား ကျွန်ုပ်တို့သိသောအတိုင်း ရောက်အောင် တိုင်းပြည်ကို ရောင်းစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွန့်ကတိတာသည် နာကြည်းစွာဖြင့် တွေးမိလေသည်။

စုပုံထားသော အခြားပစ္စည်းများတွင် ဓားရှည်များ၊ သားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိတ်များတွင် ထည့်ထားသည့် ဆားများ၊ ပုတီးကုံးများ၊ အဆီရိုင်ခေါ် တိုင်းရင်းလက်နက် ဓားများ စသည်တို့ ပါဝင်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ထိုပစ္စည်းများကို စိတ်မဝင်စားဘဲ စိန်ရတနာသိုက် တို့သာ လိုချင်နေသဖြင့်-

“ဟေ့လူ ရှေ့ကို ဆက်သွားပါ။ မြန်မြန်လည်းလုပ်၊ ကျုပ်တို့က လိုဘင်ဂူလာရဲ့ ခုပ်အလောင်းကို ရှာတွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒါမှ ကျုပ်တို့ စိန်တွေရမှာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်သွားကြပြန်ရာ တစ်နေရာတွင် လူရိုးများစုပုံ၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အရိုးများထဲတွင် လူ၏ ဦးခေါင်းခွံတစ်ခုက သူတို့အား ပြုံးဖြဲဖြဲ နှင့် ကြည့်နေသလို ထင်ရပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အလွန် သဘောကျသွားပုံ ရလေသည်။ “ဟုတ်ပြီ ဒီအရိုးစုဟာ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ အရိုးစုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွစွာဖြင့် အရိုးစု၏ အနီးတွင် နူးထောက်ချလိုက်သည်။

တွန့်ကတိတာကမူ မလှမ်းမကမ်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေလေသည်။ အရိုးစု၏ အနေအထားကိုမြင်ရုံနှင့် လိုဘင်ဂူလာမဟုတ်ကြောင်း သိသာသဖြင့် တွန့်ကတိတာက ခပ်ခွာခွာနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အရိုးစုမှာ ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးကွေးကွေးနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ အရိုးစု ဖြစ်နေသည်။ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာက အလွန်ထွားကျွင်း သန်မာသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် လိုဘင်ဂူလာ၏ သွားများသည် အလွန်ခိုင်ခံ့လှပပြီး သူ အသက် ထင်ရှားရှိစဉ်က ပြုံးရယ်လိုက်လျှင် ညီညာလှပသော သွားများမှာ အလွန်ထင်ရှားသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ယခု အရိုးစုဦးခေါင်းခွံမှ သွားများက လှပပြည့်စုံခြင်း မရှိ။ ရှေ့သွားအတော် များများ ကျွတ်နေလေသည်။ ယင်းအချက်ကြောင့်ပင်လျှင် ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ မဖြစ် နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။

အရိုးစုတွင် တိုင်းရင်းဆေးဆရာ (မှော်ဆရာ)တစ်ဦး၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များ (ပုတီးများ၊ ခရစ္စံများ၊ တိရစ္ဆာန်ဦးချို စသည်များ) ရှိနေသဖြင့် တိုင်းရင်းသား မှော်ဆရာ အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ အရိုးစု ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ထိုအချက်များကို ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာပင်လျှင် သတိပြုမိသဖြင့် ဒူးထောက် ရာမှ ပြန်ထလိုက်သည်။

“ဒါ လိုဘင်ဂူလာ မဟုတ်ဘူး။ မှော်ဆရာတစ်ဦးရဲ့ အရိုးစုသာ ဖြစ်တယ်။ စိန်ရတနာတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ယစ်ပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ မှော်ဆရာကြီးကို သတ်လိုက်တာ နဲ့ တူတယ်”

ဤတွင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဟေ့လူ လိုဘင်ဂူလာအလောင်းက ဘယ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျား သိရမယ်။ ခင်ဗျား ကို သူတို့က ပြောပြခဲ့ရမယ်။ အလောင်းအစစ်က ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာသည် ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သူသည် အရိုးစု၏ အပေါ်နား၌ ကျောက်တုံးအပြင်ဘက်သို့ ချွန်ထွက်နေသည်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ယင်းကျောက်အစွန်းပေါ်တွင်ကား ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာ၏ ပစ္စည်း အသုံးအဆောင် များ သပ်ရပ်စွာ စီတန်းချထားလေသည်။

အောက်တည့်တည့်တွင် မှော်ဆရာအဘိုးကြီး၏ အရိုးစုရှိနေပုံကို ကြည့်ရခြင်း အားဖြင့် ဘုရားစင်သဖွယ် ချွန်ထွက်နေသော ကျောက်တုံးအစွန်းပေါ်တွင် ဘုရင်၏ အလောင်းရှိနေရန် နီးစပ်ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည်လည်း တွန်ဂါတာ ကြည့်နေရာဘက်သို့ လိုက်ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်လာသဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ သေချာစွာ ထိုး ကြည့်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဘာမှမရှိကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

“ဟိုပေါ်မှာလည်း မရှိဘူး။ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ အလောင်းဟာ လုံးဝ ပျောက်နေပြီ” ဖွန်ဂါဘီရာက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာကမူ ပထမဆုံးအကြိမ် ဘိုးအကြီးနှင့်အတူ ဤသင်္ချိုင်းဝှံရှိရာသို့ လာရောက်ခဲ့ပုံကို ပြန်လည် သတိရနေသည်။

ထိုစဉ်က သူသည် ဝူအပြင်ဘက်အဝန်း၌ အမှတ်အသား လက္ခဏာအချို့ကို သတိပြုခဲ့မိရာ ယင်းအမှတ်အသား လက္ခဏာများအရ ဘုရင်လိုဘင်ဝုလာ၏ သင်္ချိုင်းဝူသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် သိရှိပြီး တိတ်တဆိတ် လာရောက်ဖောက်ထွင်းကာ ရတနာများ နီးယူသွားလေပြီလောဟု ထိုစဉ်ကပင် သံသယ ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

ယခုတော့ မိမိထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်နေပြီဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေပေသည်။ ယင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဖောက်ထွင်းနီးယူသွားသူကပင် ဝူဝကို ပြန်လည်ပိတ်ဆို့သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဘုရားစင်သဖွယ် ဖြစ်နေသော ကျောက်အစွန်း (သို့မဟုတ်) ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ တက်၍ လေးဖက်ထောက်ကာ ရှာဖွေကြည့်လေသည်။

သူ့ကို ကြည့်ပြီး တွန်ဂါတာ၏ စိတ်ထဲ၌ လောဘရမ္မက် လွန်ကဲလာလျှင် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ပါတကားဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ဖွန်ဂါဘီရာက အနက်ရောင် အရာဝတ္ထုငယ်တစ်ခုကို ကိုင်၍ပြသဖြင့် တွန်ဂါတာလည်း အနီးသို့ တိုးသွားပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအရာဝတ္ထုမှာ ကြွေခွက်တစ်ခု၏ အပိုင်းအစ ဖြစ်နေသည်။ ယင်းကြွေခွက်၏ နှုတ်ခမ်းတစ်နေရာတွင် ‘စိန်’ပုံသဏ္ဍာန် အလှခြယ်ထားပုံမှာ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ နီးရာ ဘီယာခွက်များ၌ အလှခြယ်ထားပုံနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဟာ ဘီယာခွက်အပိုင်းအစပဲ၊ စိန်နဲ့ အလှခြယ်ထားတဲ့ ဘီယာခွက်မျိုး ဖြစ်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကြွေခွက်အပိုင်းအစကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

အောက်ကျ၍ ကွဲသွားပြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားသောအခါ ဖွန်ဂါဘီရာသည် မြေကြီးထဲတွင် လက်ဖြင့် နှိုက်၍ ရှာဖွေကြည့်လေသည်။

ခဏကြာလျှင် သူသည် အရာဝတ္ထုငယ်တစ်ခု စမ်းမိသဖြင့် လက်ဖြင့် အသာဏာကယူပြီး မြောက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယင်းအရာဝတ္ထုမှာ လှည်းဘီးလုံးခန့်ရှိရာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်လာလေသည်။ ထွက်လာသည့် အရောင်ကလည်း သက်တံရောင်(ရောင်ခုံ)ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ... ဒါစိန်ပဲ”

ဖွန်ဂါဘီရာက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ရင်း သေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်လေသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၏ အလင်းရောင်တွင် ထိုစိန်သည် အထူးပင် လှပလှူက် အရည်အသွေး ကောင်းလှကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

“အလွန်လှတဲ့ စိန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လုံးတည်းပဲ တွေ့တယ်။ အဲဒါ အလွန် စလို လုပ်ကိုင်ရင်း အမှတ်တမဲ့ လွတ်ကျသွားတာ ဖြစ်မယ်။ တကယ်တော့ စိန်တွေ အပြည့်နဲ့ ဘီယာအိုး ငါးလုံး ရှိရမယ်”

ဤသို့ပြောရင်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား သိရမယ်။ ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားက အမှန်အတိုင်း မပြော ခဲ့ဘူး။ ဒီနေရာက စိန်တွေကို ယူသွားပြီဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေတယ် မဟုတ်လား။ အခု စိန်တွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာလည်း ခင်ဗျား သိရမယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက စွပ်စွဲပြောလိုက်ရာ တွန်ဂါတာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား”

ပြောရင်းနှင့် သူသည် ပြေးလာပြီး ပစ္စုတိုလ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာကို တအား လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

တစ်ကြိမ်မဟုတ် ထပ်ကာထပ်ကာ ရိုက်လေသည်။

“စိန်တွေ ဘယ်မှာရှိသလဲ။ ပြောစမ်း”

သေနတ်ဒင်ဖြင့် တအားလွှဲရိုက်ခံရသဖြင့် တွန်ဂါတာ၏ ပါးရိုးနေရာတွင် ကွဲသွားပြီး သွေးများ ထွက်လာလေသည်။

သူသည် ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်လာသော်လည်း ကြိုးစား၍ စိတ်ကို ထိန်းချုပ် ထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို နောက်ဆုံးကျတော့ ပြောရမှာပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ခေါင်းမာပေမယ့် မပြောဘဲ မနေနိုင်အောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ခင်ဗျားဟာ မခံနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေရောက်ပြီး စိန်တွေရှိရာကို လိုက်ပြပါတော့မယ်လို့ တောင်းပန်ရတဲ့အထိ ဖြစ်စေရမယ်”

အခန်း (၃၂)

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလို့မဆုံးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ထင် ရာလျှောက်လုပ်နေတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကျုပ်တို့အဖို့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာ တက်နေတယ်ဗျ”

အမေရိကန်သံရုံးမှ ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိ မော်ဂင်က မကျေမချမ်း ဖြစ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ဘောဆွာနာနယ်ခြားရဲတပ်ဖွဲ့က ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ကို သဲကန္တာရ ဒေသတွင် တွေ့ရှိပြီး မြို့သို့ ခေါ်ယူလာခဲ့ကြောင်း သတင်းကြားကြားချင်း 'ဟာရာရေ' မြို့တော်မှ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မော်ဂင်ပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးနဲ့ ဗြိတိသျှမဟာမင်းကြီးတို့ဆီကို စင်ဘာဘွေဝန်ကြီး ချုပ် မူဂါဘီကိုယ်တိုင်က စာရေးလိုက်တယ်။ ဗြိတိသျှတွေက ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်ပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်း ဘာမှ မသိဘူး တဲ့။ ခက်တာက ခင်ဗျားဟာ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ဟာ ဘယ်လောက်ထိအောင် ခင်ဗျားကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသလဲဆိုရင် ခင်ဗျားကို လန်ဒန်မျှော်စင်ကြီးမှာ ရှေးခေတ်က တရားခံတွေ စီရင်သလို ခေါင်းဖြတ်ကွပ်မျက်လိုက် ချင်ပုံ ရတယ်”

မော်ဂင်သည် ဆေးရုံတွင်းရှိ ဆယ်လီ၏ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ရပ်နေလေသည်။ သူ့အား ခရိတ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေးသော်လည်း မထိုင်ဘဲ ငြင်းလိုက်သည်။

မော်ဂင်သည် ဆယ်လီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မစ္စဆယ်လီကိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးက ကျုပ်ကို ပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားကို ပထမဆုံး လေယာဉ်နဲ့ အမေရိကန်ပြည်အရောက် ပြန်ပို့လိုက်ချင်တာပဲတဲ့။ ပြီးတော့”

သူ၏ စကားမဆုံးမီ ဆယ်လီက ကြားဖြတ်၍ ကန့်ကွက်လေသည်။

“ဘာရမလဲရှင်၊ သူက ကျွန်မကို ဒီလို အသားလွတ် အမိန့်ပေးလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ။ ဒါ ဆိုဗီယက်ရုရှားနိုင်ငံ မဟုတ်ဘူးရှင်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဟာ လွတ်လပ်မှု အပြည့်ရှိတဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်”

“အေး... အခု လောလောဆယ် ခင်ဗျား လွတ်လပ်နေပေမယ့် ကြာရှည်လွတ် လပ်မယ်တော့ မထင်ဘူး။ စင်ဘာဘွေဝန်ကြီးချုပ် မူဂါဘီက ခင်ဗျားတို့ကို တရားဥပဒေ ကြောင်းအရ အရေးယူလိုက်ရင် သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးယူ စွဲချက်တင် ဧရာကလည်း လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်မှု၊ လူသတ်မှုနဲ့ တခြားစွဲချက်တွေလည်း ရှိတယ်”

“ဒါတွေက မဟုတ်ဘဲ လုပ်ကြံစွပ်စွဲတာတွေသာ ဖြစ်တယ်ရှင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အဆက် ခရိတ်တို့က စင်ဘာဘွေနိုင်ငံတွင်း မှာ လူသေအလောင်းတွေ အတော်များများ ထားပစ်ခဲ့တာကို အစိုးရက သိနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ လက်ချက်နဲ့ သေကုန်တာပဲလို့ တထစ်ချ ယူဆတယ်။ အခုပဲ ဘောဆွာ

နာ အစိုးရဆီကို ဝန်ကြီးချုပ် မူဂါဘီက ခင်ဗျားတို့ကို တရားစွဲ အရေးယူနိုင်ဖို့အတွက် ဇင်ဘာတွေကို ပြန်ပို့ပေးပါလို့ တောင်းဆိုနေပြီ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်။ ကျွန်မတို့က ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့် တောင်းဖို့လာတဲ့ နိုင်ငံရေး ဒုက္ခသည်တွေပဲ”

“ခင်ဘာတွေ အစိုးရကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို နာမည်ကြီး အမေရိကန်လူဆိုး စားပြ ဘော်နီနဲ့ ကလိုက်ဒ်တို့ မောင်နှံနဲ့ အတူတူပဲလို့ ယူဆတယ်”

မော်ဂင်၏ စကားကြောင့် ဆယ်လီသည် အလွန်ဒေါသထွက်လေရာ ခရိတ်တ ဝင်၍ ပျောင်းဖျသည့် အနေဖြင့်-

“ဆယ်လီကလည်းကွာ အခုလို အချိန်မှာ မင်းက သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနဲ့ မသင့်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဆယ်လီက ထိုစကားကို လက်မခံချေ။

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မလှုပ်ရှားရမှာလဲ ရှင်၊ ကျွန်မတို့မှာ ဘယ်လောက် နှိပ်စက် ခံခဲ့ရသလဲ။ ကျွန်မတို့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်ရိုက်နှက်တာ ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မကိုဆိုရင် အဓမ္မဇော်ကားဖို့တောင် ကြံခဲ့သေးတယ်။ ပါးကွက်အာဏာသား နိုင် ဖယ်သေနတ်ကိုင်တပ်ဖွဲ့နဲ့ ကွပ်မျက်ဖို့လည်း ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့များ ကျွန်မနဲ့ မိခင်နိုင်ငံဖြစ်တဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံတော် အစိုးရကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်တဲ့ ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ရာဇဝတ်ကောင်တွေလို့ လာစွပ်စွဲနေတယ်”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုမှ မစွပ်စွဲပါဘူး။ ခင်ဗျားကို အာဖရိကတိုက်က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ အကြံပေးနေတာပါ”

“အလို...ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ တရားခံဝရမ်းပြေးတွေဖြစ်အောင် ပြောပြီးကာမှ အခုတစ်ခါ အင်မတန် စေတနာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်လို့ လေသံနဲ့ ပြောနေပြန်တယ်”

“မစ္စဆယ်လီခင်ဗျား ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရန်တွေ့ဖို့ပဲ စိတ်အားထက်သန်နေတာ ကိုးဗျ။ စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါ။ ကျုပ်နဲ့ ငြင်းခုံနေလို့ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်ပေါ်နေတာ အမှန်ပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ကျုပ်တို့ကပါ ပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ် ပေါင်းပြီး အဖြေရှာဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဤတွင် ခရိတ်က ဝင်၍-

“မစ္စတာ မော်ဂင်ကလည်း စိတ်ကို ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့။ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ မော်ဂင်လည်း ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိမ် မီးညှိဖွာလေသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ကောင်းရဲ့လား။”

မော်ဂင်က မေးလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် စိတ်တိုတိုနှင့်-

“ဪ...ရှင်က အခုမှပဲ ကျွန်မကို သတင်းမေးဖော် ရတော့တာကိုး။ ကျွန်မကတော့ ရှင် လုံးဝမမေးတော့ဘူးလို့ ထင်မိတယ်” ဟု ဘုကျကျ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခရိတ်က ဝင်၍ ရှင်းပြသလို ပြောလေသည်။

“ဆယ်လီကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ဗျာ။ သူ့မျှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့တာမို့ အလိုလိုနေရင်း စိတ်တိုတိုနေရှာပါတယ်။ သုံးရက်လုံးလုံး အစာရေစာ ငတ်ရတယ်။ အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိလာပါတယ်။ ဒီက ဆရာဝန်တွေက ဆယ်လီရဲ့ ခေါင်းက ဒဏ်ရာအတွက် တော်တော် စိုးရိမ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ သို့သော်လည်း မာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တော့ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက်မှုမရှိကြောင်း သိရလို့ တော်သေးတယ်။ အခုဆိုရင် ဆရာဝန်တွေက သူ့အခြေအနေ ကောင်းလာလို့ နက်ဖြန် မနက်ပဲ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပေးတော့မယ်တဲ့ဗျ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့အခြေအနေက ခရီးသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။”

မော်ဂင်က မေးလိုက်ရာ ဆယ်လီက ဝင်၍-

“ရှင်က ကျွန်မအတွက် တကယ်ပဲ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလို့ မေးတာလားရှင်” ဟု ဘုပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမယ် ဆယ်လီ ဒီတိုင်းပြည်က အာဖရိကနိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပြုပါဦး။ တကယ်လို့သာ ဇင်ဘာတွေအစိုးရက ခင်ဗျားကို ဖမ်းမိသွားပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင်ဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားအကျိုးအတွက် ပြောနေတာပါ။ ခင်ဗျား ဒီက အမြန်ဆုံးထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ်တို့ သံအမတ်ကြီးကလည်း”

“သံအမတ်ကြီးကို သေလိုက်ပါလားလို့ ပြောလိုက်ပါ။ ရှင်လည်းပဲ သွားသေလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ဆယ်လီက စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် သံအရာရှိ မော်ဂင်သည် စိတ်ဆိုးဟန်မတူဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“သံအမတ်ကြီးအတွက်တော့ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဆယ်လီပြောသလို သွားသေလိုက်ဖို့ အသင့်ပါပဲ။ ဘယ်တော့လောက် သွားသေရင် ကောင်းမလဲဆိုတာသာပြောစမ်းပါ။ ဟဲ...ဟဲ”

မော်ဂင် ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောလိုက်သောအခါ ဆယ်လီပင်လျှင် ဒေါသစိတ် ခြေပြီး ရယ်မောလေသည်။

ယင်းသို့ ဆယ်လီနှင့် မော်ဂင် ပြေလည်သွားသည်ကို ခရိတ်က အခွင့်ကောင်း ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် မော်ဂင်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စိတ်ချနေစမ်းပါ။ ဆယ်လီဟာ မှန်ကန်တဲ့ ခြေလှမ်းကိုသာ လှမ်းဖို့အတွက် ကျုပ် တာဝန်ယူပါမယ်”

ဤတွင် ဆယ်လီသည် မခံချင်သယောင်ဖြစ်လာပြန်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ထ ထိုင်ရန် ဟန်ပြင်လေရာ ခရိတ်က မျက်စောင်းထိုးပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်တော့မှ သူမ သည် အသာ ပြန်ငြိမ်သွားလေသည်။

မော်ဂင်သည် ခရိတ်အား မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ဒါထက် နေပါဦး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ (စီအိုင်အေ) ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီ အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာကို သူတို့က ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ”

ခရိတ်သည် အလွန် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“အလို ကျုပ်က စီအိုင်အေအတွက် အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် က မသိပါကလား။ တကယ်လို့ ဟုတ်နေရင်လည်း ကျုပ်ကို ဘယ်သူကမှ ပြောမပြော ပါဘူး”

“ဟုတ်လား ကျုပ် တစ်ခုမေးမယ်။ ဟင်နရီဆိုတဲ့လူက ဘာဆိုတာ မသိဘူးလား။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျုပ် သိထားတာကတော့ ဟင်နရီဟာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌပဲ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး။ ကဲ... ထားပါတော့လေ။ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ဖို့ ချုပ်ဆို ထားခဲ့တဲ့ စာချုပ်က အခုတော့ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့”

“ကျုပ်က လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ ဟင်နရီဆိုကို အစီရင်ခံစာ အပြည့်အစုံ ရေးပို့လိုက်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဝန်ကြီး ဖွန်ဂါဘီရာက မော်စကိုမြို့က အာဏာပိုင်တွေနဲ့ သစ္စာခံထားတဲ့ ရုရှလူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်လား။ ဒီမယ် ခရိတ် ဖွန်ဂါဘီရာဟာ ရှိမှာအမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရုရှတွေက သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချဉ်းကပ် ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားမသိတာက ဖွန်ဂါဘီရာဟာ နဂိုတည်းက ရုရှကို အလွန်မုန်းတီးသူ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ (အမေရိကန်)အနေနဲ့ ဖွန်ဂါဘီရာနဲ့ ဆက်ဆံရေး အလွန်အဆင်ပြေနေတယ်။ ကဲ... ရှင်းပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဒီလူက နှစ်ဖက်လွှာလို ဟိုဘက်သည်ဘက် ခွတုတ်နေတာပေါ့။ ကျုပ်ရရှိတဲ့ သတင်းက သူ့လူယုံတော်ဆီက ရခဲ့တာပဲ။ တတိယ တပ်မဟာက ဗိုလ်ကြီး (ကက်ပတိန်) နီဘောဘီဆိုသူက သတင်းအတိအကျ ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ။ ခင်ဗျားဘက်က သက်သေထူနိုင်တဲ့ အဲဒီ ကက်ပတိန် နီဘောဘီ ဟာ အခု သေနေပြီဗျ။ ကဲ... ထားပါတော့လေ။ ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်

ခင်ဗျားရဲ့ အစီရင်ခံစာကို ကွန်ပျူတာစက်ထဲထည့်ပြီး စစ်ပေးပါမယ်။ နောက်တစ်ခုက ဟင်နရီက ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါတဲ့ဗျ”

ထိုအခါ ဆယ်လီက နားထောင်နေရာမှ ဝင်ပြောလေသည်။

“ဒီမယ်ရှင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ရှင်လည်း မြင်ရပြီ မဟုတ်လား။ ရွာတွေ မီးရှို့ခံရပုံတွေ၊ ကလေးသူငယ်တွေ အတုံးအရုံး သေဆုံးနေပုံတွေ၊ အတိယတပ်မဟာက လျှောက် နှိပ်စက်ရမ်းကာခဲ့ပုံတွေ”

ဆယ်လီက ပြောနေစဉ် မော်ဂင်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့ကလည်း အကြမ်းဖက်မှုကို သဘောမကျပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖွန်ဂါဘီရာ ဘာ ရုရှဆန့်ကျင်ရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေကသာ ဗုဒ္ဓလို့လားသူတွေ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်တဲ့ အစိုးရအဖွဲ့တွေကို ထောက်ခံအားပေးရမှာပဲ။ အဲဒီအစိုးရတချို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တချို့ကို ကျုပ်တို့က သဘောမကျပေမယ့် အခြေအနေအရ ထောက်ခံအားပေးနေရတယ်။ ဥပမာ အယ်လ်ဆာလ်ဗာဒို နိုင်မာဆိုရင် အမျိုးသမီးနဲ့ ကလေးတွေ နှိပ်စက်ခံရတာမျိုး ရှိသင့်သလောက် ရှိခဲ့တယ်။ အကြမ်းဖက်မှုရှိတာနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ အဲဒီနိုင်ငံကို ထောက်ပံ့ကူညီမှု ရပ်စဲလိုက်ရမှာလား။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဂျီနီဗာစာချုပ်ပါ စည်းကမ်းတချို့ကို ကျုပ်တို့ လူတွေကိုယ်တိုင်က ခိုက်နာဖို့ ပျက်ကွက်နေတာတွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

မော်ဂင်က အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် အားလုံး အတ္တငြိမ်နေကြလေသည်။

“ရှင် အခု ကျွန်မတို့ကို ပြောဖို့လာတာ ဒါပဲလား”

ဆယ်လီက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလျက် မေးလိုက်သည်။

“ဒါလောက်ပြောရင် မလုံလောက်သေးဘူးလား”

မော်ဂင်က ပြောရင်း သောက်လက်စ စီးကရက်ကို မီးငြိမ်းသတ်၍ မတ်တတ်ထ ဇိုက်သည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ခရိတ်ကို နောက်တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ မစ္စတာဟင်နရီက ပြော နှိုင်းလိုက်တာပါ။ သူကပြောတော့ ခင်ဗျားချေးယူထားတဲ့ငွေကို မူလက အာမခံပေးခဲ့တဲ့ စင်ဘာတွေနိုင်ငံ မြေယာဘဏ်က အာမခံချက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် ဟင်နရီက ခင်ဗျား ချေးယူထားတဲ့ငွေကို အတိုးနဲ့တကွ ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ မျှော်လင့်နေပါ တယ်တဲ့။ ရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းပါတယ်။ အလွန် ရှင်းပါတယ်”

ခရိတ်စိတ်ထဲမှ နာကြည်းလျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာဟင်နရီက ထပ်ပြီး ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။ ခင်ဗျား နယူးယောက် မြို့ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ခင်ဗျားနဲ့သူ နားလည်မှုယူပြီး အစီအစဉ်တစ်မျိုး

ကြံဖန်လုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ်မှာတော့ သူတို့အနေနဲ့ မလုပ်မဖြစ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဏ်တိုက်က ငွေစာရင်းများကို ယာယီ သိမ်းယူထားလိုက်ရပါတယ်တဲ့။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ စာပေထုတ်ဝေရေး ကိုယ်စားလှယ် (ဧဂျင်း)ကိုလည်း နောက်ထပ် အမိန့်မရမချင်း ခင်ဗျားကို စာမူခငွေတွေ ထုတ်ပေးထား ရပ်ဆိုင်းထားဖို့ အမိန့်တစ်ခုလည်း ပေးထားလိုက်ပြီလို့ ဆိုတယ်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

“ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျား ရေးတဲ့စာအုပ်ကို ကြိုက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုလည်း သဘောကျပါတယ်။ ခင်ဗျား အခုလို ဖြစ်ရတာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် မော်ဂင်သည် ခရိတ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်ထွက် သွားလေသည်။

ခရိတ်လည်း မော်ဂင်အား သူ၏ မော်တော်ကားရှိရာသို့ လိုက်ပို့လေသည်။

“ခင်ဗျားက နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျုပ်ကို တစ်ခု ကူညီနိုင်မလား”

မော်တော်ကားအနီးသို့ ရောက်လျှင် ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ မော်ဂင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီပါ့မယ်”

“နယူးယောက်မြို့က ကျုပ်ရဲ့ စာပေထုတ်ဝေရေး ဧဂျင်း (ကိုယ်စားလှယ်)ကို အထုပ်တစ်ထုပ် ပို့ပေးနိုင်မလား။ အထုပ်ထဲမှာက ကျုပ်ရဲ့ စာအုပ်အသစ်က စာမူ နောက်ဆုံးအသုတ်တွေပဲ ပါမှာပါ”

မော်ဂင်သည် ရုတ်တရက် သံသယဖြစ်သလို ဖြစ်သွားရာမှ စာမူသာဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ သံသယမရှိတော့ချေ။

“ကောင်းပါပြီ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ ဧဂျင်းလက်ထဲရောက်အောင် တာဝန်ယူ ပို့ပေးပါ့မယ်”

ခရိတ်သည် လင်းရီဇာကားပေါ်မှ ခရီးသွား လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူ၍ မော်ဂင်အား ပေးလေသည်။

“ဒါကို အထူးဂရုစိုက်စေချင်ပါတယ်။ ဒီစာမူဟာ ကျုပ်ရဲ့ လွတ်မြောက်မှု အတွက် နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်လို့ပါ”

ခရိတ်က တောင်းပန်သလို ပြောလိုက်ပြီးနောက် မော်ဂင်လည်း သူ၏ကားကို မောင်းထွက်သွားလေသည်။

ဆေးရုံပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသောအခါ ဆယ်လီသည် ခရိတ်အား ဆီး၍ လေသည်။

“ဘဏ်တိုက်က ငွေချေးတာတို့၊ အာမခံချက် ရုပ်သိမ်းတာတို့ ဆိုတာက ဘာတွေလဲရှင်”

“ဘာလဲဆိုတာ ရှင်းအောင်ပြောပါမယ်။ ငါက မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း နှိပ်တုန်းက ငါဟာ ဒေါ်လာငွေ သန်းချီကြွယ်ဝတဲ့ မီလျံနာသူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်၊ အခုတော့ ငါဟာ ဘာငွေမှလည်း မရှိဘူး။ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့လည်း ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ သာမန် ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ ငါ့မှာ ပေးဆပ်စရာ ကြွေးငွေကလည်း သန်းချီပြီး ရှိနေတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ရှင်စာအုပ်အသစ်က ပြီးတော့မှာပဲ မဟုတ်လား။ ရှင်ကိုယ်စားလှယ် အက်ရှိကတောင် ဒီစာအုပ်သစ်ဟာ မုချ စွဲမှာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“ငါ့အနေနဲ့ အလွန်အရောင်းရဆုံးစာအုပ် တစ်နှစ်တစ်အုပ် တစ်သက်လုံး ဆုသွားနိုင်ရင်တောင်မှ ဟင်နရီတို့ဘဏ်တွေက ငါ့ချေးယူထားတဲ့ ငွေလုံးငွေရင်းအပေါ် အတိုးပေးနိုင်ရုံပဲ ရှိမယ်”

ဆယ်လီသည် အလွန်အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်နေမိစဉ် ခရိတ်ကပင် ဆက်လက်၍-

“ဒါကြောင့် ငါ့အခု မင်းကိုပြောချင်တာက မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ငါက အဆိုပြု နဲ့တာကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားစေချင်တယ်။ မင်းက ငါ့ကို လက်မထပ်ဘဲ နေနိုင်ပါတယ်”

“ဒီမယ် ခရိတ် အခန်းတံခါးကို အတွင်းက ကန့်လန့်ထိုးပိတ်လိုက်စမ်းပါ”
ဆယ်လီက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ ဘာကြောင့် အခန်းတံခါး ပိတ်ခိုင်းသည်ကိုလည်း ရိပ်မိသဖြင့်-

“ဆယ်လီကလည်းကွယ် မင်းနဲ့ငါဟာ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပေမယ့် ဒီဆေးရုံခန်း ဆရာတော့ ဆင်ခြင်ဖို့ သင့်ပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ဒါမျိုးဆိုရင် တရားဥပဒေအရ အရေး ချလိုရတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဆယ်လီက လက်မခံချေ။

“ရှင်ကလည်း စကားကြော ရှည်နေလိုက်တာ။ တံခါးပိတ်ဆို မြန်မြန် ထွက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမယ် ရှင်ဟာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတော့တဲ့ လူမွဲတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်ခင်ပွန်းလောင်းနဲ့ ချစ်တင်းနှီးနှောတာ ဘာအပြစ်ရှိသလဲ”

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆယ်လီ ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ရသဖြင့် ခရိတ်ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်လေသည်။

သူမသည် ဆေးရုံတက်ခဲ့စဉ်က ဝတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ခွပ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ခရိတ်၏ လင်းရီဗာကားကိုမြင်လျှင် ဆယ်လီသည် အံ့အားသင့်သွားပုံ ရလေသည်။

“ဟင်... ဘယ်လိုလဲရှင်၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတို့ဟာ ဆင်းရဲခဲ့သေးသူတွေ ဖြစ်နေကြပြီဆိုတော့ မော်တော်ကားတောင် စီးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ယူဆမိတယ်”

ဆယ်လီက ပြောလျှင် ခရိတ်သည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကွန်ပျူတာစက်နဲ့ ငါ့ရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေကို တွက်နေတာ မပြီးသေးဘူးနော် တူတယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ငါအသုံးလိုရင် အကြွေးသုံးလိုရတဲ့ အမေရိကန် ခရက်ဒစ်ကတ် (လက်မှတ်ထိုး ကြွေးယူ၍ရသည့် ကတ်ပြား)ကို အားလုံးက လက်ခံပြီး ငါသုံးချင်သလို သုံးနိုင်သေးတယ်ကွဲ့။ ဟဲ... ဟဲ...”

“တကယ်ပဲလား ရှင်”

“တကယ်ပြောတာပါ ဆယ်လီရယ်။ နောက်တစ်ခုကလည်း ပေးဆပ်နေကြွေးငွေ ဒေါ်လာ သိန်းငါးဆယ်လောက်ရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ လောလောဆယ် ဒေါ်လာနှစ်ရာလောက်သုံးတာ အကြောင်းမထူးလှပါဘူး။ မင်း စာချင်တာ စိတ်တိုင်းလှစားရအောင် အခုခေါ်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ကားပေါ်တက်စေပြီးနောက် မောင်းထွက်လေသည်။

“အခုအခြေအနေမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ငွေများများရှိတုန်းက အဲဒီငွေတွေ ဆုံးရှုံးမှာ စိုးရိမ်နေတာမျိုးလည်း အခုတော့ မရှိတော့ဘူး”

“ကျွန်မက ရှင်ရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းလိုပါရှင်။ အခုဆိုရင် ရှင်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ဘူး။ ရှိသမျှအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ့အနေနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေဆုံးရှုံးတာကို တယ်ပြီ ဝမ်းမနည်းလှပါဘူး။ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးနဲ့ ဧမ်ဘောစီမြစ်ရေ အပန်းဖြေနေခန်း လက်လွှတ်လိုက်ရမှာကိုပဲ ဝမ်းနည်းမိတယ်။ အဲဒီနေရာနှစ်ခုက မင်းနဲ့ငါတို့အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ အများကြီး ပေးစွမ်းနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ငါ့အနေနဲ့ တွန်ကီအိတ် အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းမိတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ သူ့ခမျာ ကျွန်မတို့ကြောင့် ဘဝပျက်စီးသွားရရာတယ်။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကူညီနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဆယ်လီက တကယ့် စေတနာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်က ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ငါတို့အနေနဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးကွဲ့။ ကက်ပတိန် နီဘောဘီက ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော၊ လောလောဆယ် တွန်ဂါတာ အသက်ရှင်နေသေးရဲ့လား ဆိုတာတောင် ငါတို့ တထစ်ချမသိဘူး။ တကယ်ဆို အသက်ရှင်နေတယ်ပဲထားဦး သူဘယ်မှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာ လိုက်ရှာရမယ်ဆိုတာလည်း ငါတို့ မသိဘူး”

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် သူတို့သည် ဖရန်စစ္စတောင်းမြို့၏ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်မောင်းသွားကြလေသည်။

ခရိတ်က ဒေသအခြေအနေကို ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီအရပ်ကို မြောက်ဘက်ကရတနာလို့ ခေါ်ကြတယ်။ လူဦးရေက နှစ်ထောင် လောက်သာ ရှိပေမယ့် အရက်ယမကာမျိုးစုံ ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံတွေ ရှိတယ်”

မကြာမီ သူတို့သည် တစ်ခုတည်းသောဟိုတယ်သို့ ရောက်သွားကြရာ ခရိတ်က ကားကို ဟိုတယ်အပြင်ဘက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“စောစောက ငါပြောခဲ့တဲ့မြို့က လူဦးရေအားလုံးနီးပါးဟာ ဒီဟိုတယ်က အရက်ဘားခန်းမှာ ရောက်နေကြလိမ့်မယ်။ မင်းကြည့်ရင် မြင်ရပါလိမ့်မယ်”

ခရိတ်က ယမကာဘားခန်းဘက်သို့ ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုဟိုတယ်၌ ခရိတ်က တည်းခိုနေသဖြင့် ဧည့်ခန်းမှ တာဝန်ကျ စာရေးမကလေး သည် သူ့အား သိနေပြီ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးက ရုပ်ရည်ချောမောလှပသလောက် ဖော်ရွေသူလည်း ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့လို မစ္စတာခရိတ်၊ ရှင့်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာစောင့်နေပါတယ်။ ဆာဟိုမှာ ရှိလေရဲ့”

မိန်းကလေးကပြောသဖြင့် ခရိတ်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဧည့်သည် အမျိုးသမီးအား ရုတ်တရက် မမှတ်မိသဖြင့် ငေးကြည့်နေစဉ် ဆယ်လီက လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ပြေး၍ ထိုအမျိုးသမီးအား ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ ခရိတ်သည် မှတ်မိလေတော့သည်။

သူမသည် အခြားမဟုတ်၊ ဆာရာအမည်ရှိ ကျောင်းဆရာမကလေးပင်တည်း။

“ဆာရာ... ဆာရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲဟင်။ ကျွန်မတို့ ကို ဘယ်လို လိုက်ရှာတာလဲ”

ဆယ်လီက ဆရာမကလေးဆာရာအား မေးလိုက်သည်။

ခရိတ်၏ ဟိုတယ်ခန်းတွင် ပရိဘောဂအဖြစ် တစ်ယောက်အိပ်ခူတင်နှစ်လုံး၊ မှန်
တင်ခုံတစ်ခု၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိပြီး ကြမ်းပြင်ကို ကော်စောအညံ့စားတစ်ခု ခင်းထား
လေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် ခူတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကြက်ခြေနီအသင်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောပြလို့ သိရပါတယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို
သဲကန္တာရထဲမှာ တွေ့ရလို့ နယ်ခြားရဲတပ်ဖွဲ့က မြို့ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။
ပထမတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သိမ်ငယ်သလို ဖြစ်နေမိပါတယ်။ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာရဲ့
အမှုစစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ရှင်တို့က ကျွန်မကို တွေ့ချင်ပါ့မလားလို့ သံသယ ဖြစ်မိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ပြောပြချက်အရ ရှင်တို့ကို ဖွန်ခါ
ဘီရာရဲ့ စစ်သားများက မတရား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်မ
အကြောင်းလည်း ရှင်တို့ သိနေလောက်ပြီလို့ ယူဆမိပါတယ်။ နောက်ပြီး ဝန်ကြီး
တွန်ဂါတာဟာ ပြစ်မှုကဏ္ဍလွန်တဲ့ တရားခံ ရာဇဝတ်ကောင် မဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့မှာ
မိတ်ဆွေကောင်းတွေ လိုအပ်နေကြောင်းလည်း ရှင်တို့ သဘောပေါက်လောက်ပြီ ထင်ခဲ့
တယ်”

ဆာရာသည် ဆယ်လီအား ပြောနေရာမှ ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မစ္စတာခရိတ်ရှင် တွန်ဂါတာဟာ ရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေပေမယ့် ခြေ
ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှင်အကြောင်း ပြောပြလို့ သိရပါတယ်။ သူဟာ ရှင်အပေါ်
အလွန် ခင်မင်လေးစားသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ရှင်က ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံကို
ပြန်လာတာ သိရတော့ ရှင်အတွက် တွန်ဂါတာက အထူးစိုးရိမ်မိခဲ့ပါတယ်။ ရှင်က
ရှင်တို့မိသားစုပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ မာတာဘယ်လီနယ်က မြေယာကို ပြန်ပြီး အရယူချင်တာကို
သိရတဲ့အတွက်လည်း အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲလို့ သူက စိုးရိမ်မိခဲ့ပါတယ်။
တွန်ဂါတာက ပြောတော့ ရှင်ဟာ အလွန် စိတ်ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့သူဖြစ်တဲ့အတွက်
မကြာခင် ရင်ဆိုင်ရတော့မယ့် အခြေအနေ ခရီးကြမ်းဒဏ်ကို ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း
ပြောပါတယ်။ သူက ရှင်ကို စိတ်ကူးယဉ်သမားတစ်ယောက်ပဲလို့ ပြောပါတယ်။ သူ
ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ပြန်ပြောရရင် 'ဒီလူက အရင်တစ်ခါတုန်းက ခြေတစ်ဖက် ဆုံးရှုံး
ခဲ့တယ်။ အခုတစ်ခေါက်မှာတော့ အသက်ပါ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေ
ကောင်း ပီသချင်ရင် သူ့ရန်သူလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ သူ့ကို ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံက ခြေ
ထွက်သွားအောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်မှပဲ'လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

ဆာရာက ပြောနေချိန်တွင် ခရိတ်သည် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူး
မိမိက ကင်းလင်းခြံကြီး ရယူနိုင်ရန်အတွက် အကူအညီတောင်းရန် သွားသော်လည်း
တွန်ဂါတာက ရန်သူသဖွယ် ခါးခါးသီးသီး ဆက်ဆံခဲ့ပုံတို့ကို ပြန်လည် သတိရနေမိ
လေသည်။

ယခု ဆာရာပြောပြချက်အရဆိုလျှင် တွန်ဂါတာသည် ဟန်ဆောင်၍ မိမိအား နှိပ်သလို ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ဟန်ဆောင်ခြင်း အမှန်ဖြစ်ပါက တွန်ဂါ တာသည် အလွန် သရုပ်ဆောင်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ဆိုရပေမည်။

“မစ္စတာခရိတ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အခုလိုပြောတာကို ခွင့်လွှတ် ခါနော်။ ကျွန်မက တွန်ဂါတာပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ တစ်ချိန်က ရှင့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သလို အခုလည်း သူဟာ ရှင့်မိတ်ဆွေ ဖြစ် နေပါသေးတယ်”

“အခု အခြေကျမှတော့ တွန်ဂါတာက ကျုပ်ကို ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆို တာ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ အခုလောက်ဆိုရင် သူသေနေပြီ ထင်တယ်”

ခရိတ်က ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင် ဆာရာသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာပုံ နေသည်။ စကားပြောသည့် အသံကလည်း ပိုကျယ်လာသည်။

“မဟုတ်ဘူးရှင့် ဒီလိုမပြောပါနဲ့။ တွန်ဂါတာ မသေသေးပါဘူး။ အသက်ရှင် လျှက် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ စကားလည်း ပြောခဲ့ ချပါတယ်”

ဤတွင် ခရိတ်သည် ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။
“ဟုတ်လား မင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို တွေ့ခဲ့ရသလား... ဒါ့ဒါ ဘယ်တုန်းကလဲကွဲ့”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကပါ”

“ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ဟို... တူတီစခန်းမှာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် တွန်ဂါတာဟာ အသက်ရှင်နေသေးတာ အမှန်ပဲပေါ့”

ပါးစပ်က ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်ရင်း ခရိတ်သည် ရုတ်တရက် စိတ်ဓာတ်တက်လာ မိလေသည်။ စောစောကလို စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း မရှိတော့။

သူ၏ မျက်လုံးများပင်လျှင် စူးရှတောက်ပြောင်သလို ဖြစ်လာလေသည်။

သူသည် ဆာရာကို မကြည့်ဘဲ သူမ၏ ခေါင်းပေါ်မှ နံရံကို ကြည့်နေမိလေသည်။

တွန်ဂါတာ မသေသေးဟု သိရသည်နှင့် ဦးနှောက်ထဲ ပေါ်လာသော စိတ်ကူးတို့ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများက နံရံကိုသာ ကြည့်နေမိ၍လည်း ဆာရာ ငိုကြွေးနေသည် တို့ မမြင်မိချေ။

ဆာရာသည် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေရာမှ ဆယ်လီက နှစ်သိမ့်အားပေး သည့်အနေဖြင့် သူမ၏ ပခုံးကို အသာဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဆို... အရှင်ဘုရားသခင် တွန်ဂါတာကို ကယ်တော်မူပါ။ ရှိနာလူရိုင်းတွေက သူ့ကို မတရား နှိပ်စက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အစာရေစာ အငတ်ထားပြီး ရက်ရက်စက်စက်

နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခွဲကြပါတယ်။ အခု တွန့်ဂါတာခမျာ အားပြတ်ပြီး လမ်းလျှောက်တာ တောင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်လို တုန်တုန်ယင်ယင် လျှောက်နေရတာပဲ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကတော့ ဇာတိမာန်အပြည့် ရှိနေပါသေးတယ်။”

ဆာရာက ပါးစပ်မှ ဆုတောင်းရင်း ရေရွတ်နေပြန်ရာ ဆယ်လီက ဖက်ထား လိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်းတွင်း၌ စကြိုလျှောက်နေလေ သည်။ အခန်းက ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် ခြေလှမ်းလေးလှမ်းမျှ လှမ်းရှုံ့နှင့် တစ်ဖက်နံရံသို့ ရောက်သွားပြီး ပြန်လှည့်လျှောက်ရလေသည်။

“ဒါထက် စက်ဆာလေယာဉ်က ဘယ်တော့ အဆင်သင့် ဖြစ်မှာလဲ”

ခရိတ်က လမ်းလျှောက်နေရာမှ ဆယ်လီအား မေးလိုက်သည်။

“အရင်အပတ်ကတည်းက အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလို့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

“အဲဒီလေယာဉ်က လူအများဆုံး ဘယ်နှယောက် စီးလို့ရသလဲ”

“စက်ဆာလေယာဉ်နဲ့ ကျွန်မ လူကြီးခြောက်ယောက် တင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အမှန်တော့ လေယာဉ်တည်ဆောက်ထားတာက ခရီးသည်ဦးရေ...”

ဆယ်လီသည် ပြောရင်း ရုတ်တရက် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

သူမသည် ဆာရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခရိတ်၏ အကြံကို ရိပ်မိသဖြင့် အလှူ အံ့အားသင့်လျက် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင် ရွေးနေပြီလား။”

သို့ရာတွင် ခရိတ်သည် သူမ၏ မေးခွန်းကို လျစ်လျူရှုလျက်-

“လေယာဉ်က လူအပြည့်တင်သွားရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေးအထိ ပျံသန်းနိုင် သလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်နှစ်ရာလောက်အထိ ပျံသန်းနိုင်တယ်။ နေစမ်းပဲခူး၊ ရှင်၊ ရှင်က ဘာတွေများ စိတ်ကူးနေတာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုလည်း ခရိတ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့စိတ်ကူးရသည့်အတိုင်း ပြောဆိုလေသည်။

“ငါက လင်းရီဇာကားနဲ့ ဓာတ်ဆီပီပါနှစ်ပုံးလောက် တင်သွားလို့ ဖြစ်တယ်။ မင်းက နယ်စပ်မှာ လေယာဉ်ခဏဆင်းပြီး ဓာတ်ဆီဖြည့်ထည့်နိုင်တယ်”

“ဒီမယ် ခရိတ် တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ကို သူတို့က ဖမ်းမိသွားရင် ဘာလုပ် မယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား။”

ထိုအချိန်၌ ဆာရာသည် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ စကားပြောနေသည်ကို စိတ် ဝင်စားစွာ ကြည့်နေလေသည်။

“နောက်ပြီး ငါတို့ လက်နက်တွေလိုတယ်၊ ဘယ်ကများ ရနိုင်မလဲ။ သံရုံးက မော်ဂင်ဆီက ရနိုင်မလား၊ ဟာ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီလူက ငါတို့ကို ဆက်ဆံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သေနတ်တွေ လိုတာလားဟင်”

ဆာရာက မေးလိုက်သည်။

“သေနတ်တွေရော၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေပါ လိုတယ်။ ပြီးတော့ ဖောက်ခွဲဖို့ ဒိုင်နိုမိုက် (ယမ်းဘီလူး)လည်း လိုတယ်။ ရနိုင်သလောက် လိုချင်တယ်”

“ကျွန်မအနေနဲ့ သေနတ်တွေရအောင် ကြံပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လူတချို့က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာပြီး အခု ဒီဘော့ဆွာနာနိုင်ငံထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်ရှင်။ သူတို့အနေနဲ့ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲတုန်းက လက်ကျန် သေနတ်တွေကို တောထဲမှာ ဖုတ်ထားခဲ့ကြတယ်”

“ဘယ်လို သေနတ်မျိုးတွေလဲ”

“သေနတ်ကတော့ ဘနားနားဂန်းလို ခေါ်တဲ့ အမျိုးအစားပါပဲ။ ပြီးတော့ လက်ပစ်ဗုံးတွေလည်း ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား အဲဒါ အေကေ-၄၇ မောင်းပြန်သေနတ်တွေပဲ၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဒီမယ် ဆာရာ၊ မင်းက ဒီပွဲမှာ အဓိက ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကွဲ့”

ဆယ်လီသည် ခရိတ် စိတ်အားထက်သန်နေပုံကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာလေသည်။

“ဘာလဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ သွားတိုက်မှာလား။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တတိယ တပ်မဟာတစ်တပ်လုံးကို ရင်ဆိုင်တိုက်မလိုလား”

ဆယ်လီက မေးလိုက်ရာ ဆာရာက ဝင်၍ ပြောလေသည်။

“ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်မတို့ အင်အားက သုံးယောက် ဖြစ်လာပြီ

ဇွန်”

ဆယ်လီလည်း သဘောကျသွားမိလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ သုံးယောက်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ အင်အားတောင့်လာပြီပေါ့”

ဤတွင် ခရိတ်သည် စကြိုလျှောက်နေရာမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ ရှေ့တွင် လာရပ်၍ အစီအစဉ်ကို ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့ လုပ်ရမှာက နံပါတ်တစ် တူတီစခန်းရဲ့ အသေးစိတ် မြေပုံတစ်ခု ဆွဲရမယ်။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်”

ဆာရာနှင့် ဆယ်လီတို့က ဘာမှမပြောဘဲ နေစဉ် ခရိတ်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“နံပါတ်နှစ်က ငါတို့ဟာ ဆာရာရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ သွားတွေ့ပြီး သူတို့ ဘယ် လောက်ထိအောင် ကူညီနိုင်မယ်ဆိုတာ လေ့လာစုံစမ်းရမယ်။ နံပါတ်သုံး အစီအစဉ်က

တော့ ဆယ်လီက ဂျီဟာနုစွဘတ်မြို့ကို ရိုးရိုး ခရီးသည်တင်လေယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားပြီး စက်ဆနာလေယာဉ်ကို မောင်းယူလာခဲ့ရမယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက် ကြာမလဲ”

“သုံးရက်အတွင်း ပြန်ရောက်လာနိုင်တာပဲ။ ဒါက ကျွန်မ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်မှ နော်”

“အိုကေ ဟုတ်ပြီ။ ငါတို့ မြေပုံကို စဆွဲနိုင်ကြပြီ”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ခရိတ်သည် ဟိုတယ် ထမင်းစားခန်းမှ ဝိုင်အရက်တစ် ပုလင်းနှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များ မှာယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ထိုင်၍ မြေပုံဆွဲကြရာ သန်းခေါင်ကျော်၍ နှစ် နာရီပင် ထိုးသွားလေသည်။

ဆာရာက သူပြန်မည်၊ နံနက်စာစားချိန် ပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟုဆိုကာ ထွက်သွား လေသည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အိပ်၍ မပျော်ကြချေ။

“လက်စသတ်တော့ တွန့်ဂါတာဟာ ငါ့ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တာကိုး။ သူဟာ တောက်လျှောက် ငါ့အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်”

ခရိတ်ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် ခရိတ်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာရင်း-

“တွန့်ဂါတာအကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြပါ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက် သည်။

ခရိတ်လည်း မာတာဘယ်လီခေါင်းဆောင် တွန့်ဂါတာအကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။

သူ၏ စကားအဆုံးတွင် ဆယ်လီက-

“ရှင် အခုလုပ်မယ့် အစီအစဉ်ကို တကယ် လေးလေးနက်နက် လုပ်တော့ မှာလား” ဟု မေးရာ ခရိတ်ကလည်း-

“တကယ် လေးလေးနက်နက် လုပ်မှာပေါ့ကွဲ့။ ဒါထက် မင်းကော ငါနဲ့အတူ လိုက်မှာလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“လုပ်ရမှာကတော့ အတော့်ကို အန္တရာယ်များတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လုပ်နေမှတော့ ကျွန်မလည်း မနေခဲ့ဘူး။ ရှင်နဲ့အတူ လိုက်မှာပဲ”

အခန်း (၃၃)

ဆရာနှင့် ခရိတ်တို့သည် လင်းရီဇာကား၏ စက်ဖုံးပေါ်သို့ တက်ရပ်ပြီး တောင်ဘက်
စူးစူးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေကြလေသည်။

သဲကန္တာရမြေ၏ ကောင်းကင်ပြင်ကား အလွန် ကြည်လင်သာယာနေပေသည်။
ဤနေရာမှာ ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ပိုင်း လူနေအိမ်ခြေမရှိသော မြေရိုင်းဒေသ
တစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ နယ်စပ်သည် ထိုနေရာမှ အရှေ့စူးစူး ကီလိုမီတာ သုံးဆယ်ခန့်
အကွာတွင် တည်ရှိပေသည်။

မျက်စိတစ်ဆုံး မိုးကုပ်စက်ပိုင်းဆီမှ သစ်ပင်ငယ်များသည် ကြည့်နေရင်း ရွှေ
လျား လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ဤကား သဲကန္တာရဒေသများတွင် ကြုံ
တွေ့ရတတ်သော 'မီရပ်ချီ'ခေါ် 'တံလျှပ်ရေထင်' သည့်သဘော။ မျက်စိလှည့်စားခြင်း
အစရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ လေပွေတိုက်ခတ်၍ ဖုန်တထောင်းထောင်းထပြီး
ကောင်းကင်သို့ လွင့်တက်လာသည်ကိုလည်း မြင်ရတတ်သည်။

မကြာမီ ကောင်းကင်တစ်နေရာမှ စက်ဆနာလေယာဉ်၏ အင်ဂျင်စက်သံကို
ကြားရစ ပြုပြီးနောက် ဆရာက-

“ဟောဟိုမှာ”ဟု ပြောရင်း ကောင်းကင်ကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ခရိတ်သည် သံပြင်ပေါ်တွင် ယာယီလေယာဉ်ကွင်းငယ် ပြုလုပ်ဖန်တီးထား
ရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ စက်ဆနာလေယာဉ် ဆင်းသက်နိုင်ရန်အတွက်
သူ့ကိုယ်တိုင် ယာယီလေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းကိုပါ ဖန်တီးထားခဲ့သည်။

လေယာဉ်ကွင်းများမှ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်း နှစ်ဖက်နှစ်ချက်တွင် လျှပ်စစ်
မီးလုံးများ ထွန်းညှိ၍ လမ်းပြထားသည်။ ထို့အတူခရိတ်ကလည်း သူ၏ ယာယီလေယာဉ်
ကွင်း၌ အဝတ်စုတ်များ ရေနံစိမ်ပြီး မီးရှို့ထားကာ မီးလုံးများ စီတန်းနေသယောင်
ဖန်တီးလမ်းပြထားလေသည်။

ခရိတ်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော လေယာဉ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေ
သည်။ လေယာဉ်မောင်းသူ ဆယ်လီ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်ရန်အတွက် ပျံသန်းနှုန်းကို
အညှာ၍ ခပ်နိမ့်နိမ့် ဆင်းလာနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ယာယီလေယာဉ်ကွင်းငယ်ပေါ်မှ တစ်ခေါက်ဖြတ်၍ ပျံသန်းကြည့်ပြီးမှ
နောက်တစ်ချိတွင် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ဆင်းသက်လိုက်
သည်။

ခရိတ်လည်း လေယာဉ်ရပ်သွားသည်နှင့်ဆယ်လီထံသို့ ပြေးသွားလေသည်။
“မင်းသွားတာ ကြာလိုက်တာကွာ။ ပြန်မှ လာပါ့မလားလို့”

ခရိတ်က ဆယ်လီ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီက ပြုံး၍-

“မကြာပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မသွားတာ ဒီနေ့ပါမှ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်”ဟု

• ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟာ... သုံးရက်သာဆိုတယ် ငါ့စိတ်ထဲမှာ အကြာကြီးပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ယုယစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ ခါးကို အသာဖက်၍ လင်းရီဇာကားရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဆယ်လီက ကားနားတွင် စောင့်နေသည့် ဆာရာအား နှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ ခရိတ်က မော်တော်ကား၏အရိပ်တွင် နေကြသူ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦးနှင့် ဆယ်လီအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦးလည်း ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့... ဆယ်လီ၊ ဟောဒါက ဂျီနပ်စ်လို့ ခေါ်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ နာမည်ကတော့ အာရွန်တဲ့ကွဲ့။ နာမည်တွေ မှတ်ထားပါ။ သူတို့က ငါတို့ကို လက်နက်တွေ မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာကို ပြတဲ့အပြင် အစစအရာရာ ငါတို့ကို ကူညီနေသူတွေ ဖြစ်တယ်”

ခရိတ်က ဆယ်လီအား မိတ်ဆက်ပေးရင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

မာတာဘယ်လီအမျိုးသားနှစ်ဦးမှာ လူငယ်များဖြစ်ပြီး စကားနည်းသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ခပ်အေးအေးနေတတ်သူများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သို့သော် မျက်လုံးများက သူတို့သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သူများဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည့်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

မာတာဘယ်လီ အမျိုးသားနှစ်ဦးသည် (ခရိတ် ကြိုတင်ညွှန်ကြားထားချက်အရ) ချက်ချင်းပင် အလုပ်စလုပ်ကြလေတော့သည်။ လင်းရီဇာကားနှင့် တင်ယူလာသော ဓာတ်ဆီ (၄၄) ဂါလန်ဝင် ပီပါနစ်လုံးမှ ဓာတ်ဆီတွေကို စက်ဆနာလေယာဉ်၏ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီများထဲသို့ ဖြည့်တင်းထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအတောအတွင်း ခရိတ်က လေယာဉ်ပေါ်တက်၍ လေယာဉ်မှူး (ပိုင်းလော့) ၏ ထိုင်ခုံနောက်မှ ခရီးသည်ထိုင်ခုံများကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်အတွင်း နေရာကျယ်ဝန်းပြီး ကုန်ပစ္စည်း များများတင်ဆောင်အောင် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ ပစ္စည်းများ တင်ကြလေသည်။ ဆယ်လီက လေယာဉ်၏ အလေးချိန် ညီညာမှုတစေရန် ပစ္စည်းတစ်ခုချင်းကို စစ်ဆေး၍ သင့်တော်မည့်နေရာတွင် ချထားရန် ညွှန်ကြားလေသည်။ ပစ္စည်းအမျိုးအစား အရေအတွက်ကိုလည်း စနစ်တကျ ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်တင်သည့် ပစ္စည်းများအနက် အလေးချိန်အများဆုံးမှာ လက်နက် ခဲယမ်း (ကျည်ဆန်)များပင် ဖြစ်သည်။ ပွိုင့် ၇.၆ အမျိုးအစား ကျည်ဆန်ချည်း ခွစ်ထောင်ခန့် ရှိလေသည်။ ထိုကျည်ဆန်များကို ခရိတ်က ပလတ်စတစ်အိတ်များဖြင့် ခွဲ၍ ထည့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကျည်ဆန်များကို မြေကြီးထဲ မြုပ်၍ ဝှက်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အချို့ ကျည်ဆန်များဆိုလျှင် သုံး၍ မရလောက်အောင် ပျက်စီးချို့ယွင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်ကိုယ်တိုင် ကျည်ဆန်များကို ရွေးချယ်ကာ အချို့ကို အစမ်း စစ်ကြည့်ပြီးမှ အကောင်းတွေချည်း ရွေးထုတ်ထားခဲ့လေသည်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ် အတော်များများသည်လည်း မြေကြီးထဲ မြုပ်ထားခြင်းနှင့် စာသိဉာဏ်ကြောင့် ပျက်စီးချို့ယွင်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ခရိတ်က ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံးလိုလို အချိန်ကုန်ခံ၍ သေနတ်များကို စိစစ်ရွေးချယ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အခြေအနေအကောင်းဆုံး ရိုင်ဖယ် နှစ်ဆယ့်ငါးလက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ရသည်။ သေနတ်ငယ်များအဖြစ် တိုကာရက်စ် အမျိုးအစား မောင်းပြန် ဝေ့တိုလ်သေနတ် နှစ်လက်ရှိပြီး၊ လက်ပစ်ဗုံး အပြည့်ပါသော သေတ္တာနှစ်လုံးလည်း ရရှိခဲ့သည်။

ခရိတ်သည် လက်ပစ်ဗုံးများကိုလည်း သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီးမှ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ခရိတ်က စမ်းသပ်ဖောက်ခွဲကြည့်ခဲ့သဖြင့် မူလရှိသော အရေအတွက် ငါးဆယ်အနက်မှ လေးဆယ်ရှစ်လုံးသာ ကျန်ရှိလေသည်။ ထိုလက်ပစ်ဗုံး များကို ခရိတ်က 'ကင်းဗတ်' အိတ်များဖြင့် ခွဲထည့်ထားသည်။

ခရိတ်သည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို စေ့စပ်သေချာစွာ ပြုလုပ်သည့်အနေဖြင့် ဧရန်စတုတောင်းမြို့မှ ဝယ်ယူပေးခဲ့သော ပစ္စည်းများကိုလည်း တစ်ခုချင်း စစ်ဆေးကြည့် လေသည်။

ပစ္စည်းများတွင် သံဆူးကြိုးဖြတ်သော ပလာယာ (ကီရီယာ)များ၊ နိုင်လွန်ကြိုး ချွေးများ၊ ဓားများ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် ဘက်ထရီအပိုများ၊ ရေဘူးများ စသည်ဖြင့် အလွန်စုံလင်များပြားလှပေသည်။

သူတို့အတွက် အသုံးဝင်မည့်ပစ္စည်း စုံနိုင်သလောက် စုံအောင် ကြိုးစား၍ စုဆောင်းပြီး ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာမကလေး ဆရာကိုလည်း အရေးပေါ် ဆေးဝါးကုသပေးရန် 'ဆေးတပ် ဩပိ' သဘောမျိုး ခရိတ်က တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ သူမအတွက် ရှေးဦးသူနာပြုလုပ်နိုင် ရန် ဆေးသေတ္တာတစ်လုံးကိုပါ ဝယ်ယူလာခဲ့လေသည်။

စားနပ်ရိက္ခာအနေဖြင့်လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် သယ်ရယူရ လွယ်ကူမည့် အစားအစာများကိုသာ ရှာဖွေ၍ ဝယ်ယူလာခဲ့လေသည်။ မိမိစံစားသောက်ဖွယ်မျိုးတွေ

မယူဘဲ အဓိကအားဖြင့် အာဟာရဖြစ်ရန်သာ ရည်ရွယ်လျက် ပြောင်းဖူးမှန်များ၊ ပြောင်းဆန်များနှင့် ဆား စသည်တို့ကိုသာ ပလတ်စတစ်အိတ်များဖြင့် လုံခြုံစွာ ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။

“ကဲ... တော်လောက်ပြီ။ နောက်ထပ် ပစ္စည်းတင်ရင် လေယာဉ် မြေပြင်ပေါ်ထဲ လုံးလုံးကြွတက်မှာ မဟုတ်ဘူးရှင့်။ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့နောက်တစ်ခေါက်မှပဲ သယ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဆယ်လီက ပစ္စည်းများ လေယာဉ်ပေါ်တင်နေခြင်းကို ရုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ညမှောင်သွားသောကာခါ သူတို့သည် မီးပုံတစ်ခုဖို၍ မီးပုံဘေးနားတွင်ထိုင်ကာ ဂျီဟာနစ္စဘက်မြို့မှ ဆယ်လီ ဝယ်ယူလာသော အမဲသားဟင်းနှင့် လတ်ဆတ်သော သစ်သီးများကို စားသောက်ကြလေသည်။

“ကဲ... အားလုံး အားရပါးရ စားကြပါ။ နောက်ထပ် ဒီအစားကောင်းမျိုး ဘယ်တော့မှ စားရမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး”

ဆယ်လီကပင် အားလုံးကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားခိုင်းလေသည်။ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် ညအိပ်ရန် စောင်ဖူးယူ၍ မီးပုံမှ ခပ်ဝေးဝေးနေရာသို့ အိပ်ရန် သွားကြလေသည်။

သဲကန္တာရပေါ် ဖြတ်သန်းတိုက်လာသော လေကမအေးဘဲ ပူနွေးနေရာ သူတို့သည် လရောင်အောက်တွင် အဝတ်အစားများချွတ်၍ စောင်တစ်ထည်စီသာ ခြံထားလိုက်ကြသည်။

တိုညအပို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်တင်းနှိုးနှောကြရင်း အနာဂတ်ကာလ ကံကြမ္မာ မည်သို့လာမည်ကို တွေးနေမိကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် နောက်ထပ် ယခုလို နစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဆုံနိုင်ရန် အတိအကျ မမျှော်လင့်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားမိလေသည်။

နံနက် အရုဏ်မတက်မီ သူတို့သည် အိပ်ရာမှထ၍ မှောင်မှောင်မည်းမည်းနှင့်ပင် နံနက်စာ စားကြလေသည်။

ဂျီနပ်စ်နှင့် အာဂ္ဂန်အမည်ရှိ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသား နှစ်ဦးအား လင်းရိုဏာ ကားတွင် အစောင့်ထားခဲ့ပြီး ခရိတ်နှင့် ဆာရာတို့ကိုခေါ်ကာ ဆယ်လီသည် လေယာဉ် ပြေးလမ်းဆီသို့ စတင် မောင်းထွက်လေသည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး ဧင်ဘာတွေနယ်စပ်ကို ဦးတည်သွားကြမယ်။ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မဖြင့် ဒီကိစ္စမှာ ဝင်ပါမယ့်သာပါနေတာ။ မလုပ်စဖူးအလုပ်မျိုး လုပ်နေတာတို့ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် ယုံနိုင်စရာ မရှိသလို စိတ်ထဲ ခံစားမိတယ်”

ဆယ်လီက ပြောရင်း လေယာဉ်ကို စက်ရိုက်မြှင့်၍ မောင်းတက်လိုက်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်တွင် မောင်းသူ (ပိုင်းလော့)ထိုင်ခုံမှ လွဲ၍ ထိုင်ခုံတစ်ခုမှ မရှိ
တော့သဖြင့် ခရိတ်သည် လက်နက်ခဲယမ်း ထည့်ထားသည့် အိတ်များပေါ်တွင် ထိုင်
လိုက်ရပြီး ဆာရာကလည်း သူ၏နောက်မှ ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

ဆယ်လီသည် သူ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ချထားသော မြေပုံကို ကြည့်ရင်း
မြေပြင်မှ အမှတ်အသားများကို သတိပြုကာ လေယာဉ်ကို မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ဝပ်ကီအမည်ရှိ သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းများရှိရာ မြို့ကလေး၏ တောင်ဘက်
မီးရထားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီးနောက် ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးကို ကောင်းကင်မှ
ထင်ရှားစွာ မြင်ရလေသည်။ သို့သော် မြေပြင်မှ ရှုခင်းသည် လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲလျက်
ရှိသည်။

ခရိတ်သည်လည်း မြေပြင်ကို သေချာစွာ လေ့လာကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာလေ
သည်။

ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီးနောက် မကြာမီ ကုန်တင်ကားကြီး
တစ်စီး မောင်းနှင်သွားနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

“ဒီဒေသမှာ လေယာဉ်ငယ်တွေ တော်တော်များများ ပျံသန်းသွားလာတတ်
တယ်လို့ သိရတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ အခု သွားမယ့်နေရာကို နောက်မိနစ်လေးဆယ်လောက်
ကြာရင် ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

ဆယ်လီက လေယာဉ်မှူး၏ တာဝန်အရ ကြေညာလိုက်လျှင် ခရိတ်သည်
အစီအစဉ်များကို ထပ်ပြောလေသည်။

“ငါတို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး ပြောပါ့မယ်။ ဆယ်လီက ငါနဲ့
ဆာရာတို့ကို ချပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း လေယာဉ်မောင်းထွက်ရမယ်။ ငါတို့ စထွက်ခဲ့တဲ့
နေရာမှာပဲ ပြန်ဆင်းပြီး ဒုတိယအခေါက်အတွက် ဓာတ်ဆီ ထပ်ဖြည့်ရင်း ပစ္စည်းတွေ
လေယာဉ်ပေါ် တင်ရမယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် မင်းပြန်လာခဲ့ရမယ်။
မြေပြင်ကနေပြီး အချက်ပြတာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေတော့ဘူး။ နောက်ထပ် နှစ်ရက်
စောင့်ပြီးရင် နောက်ဆုံးအခေါက် ပြန်လာရမယ်။ ဒုတိယအခေါက်လာတဲ့အခါ မြေ
ပြင်က မီးပုံရိပ်ပြီး မီးခိုးနဲ့ အချက်ပြတာတွေ ရင်တော့ မင်းက ချက်ချင်း ပြန်လှည့်မောင်း
ထွက်ပြေးပေးတော့။ နောက်ထပ်လည်း လုံးဝ မလာပါနဲ့။”

ဆယ်လီသည် ခရိတ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ညင်သာယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဆီကို ရောက်အောင် ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့ပါ ဒါလင်ရယ်”
ဆယ်လီက အလွန်ချစ်မြတ်နိုးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်လည်း စိတ်ထဲ
ကြည်နူးပီတိဖြစ်လျက် သူမ၏ လက်ကို ခပ်ကြာကြာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဟော... ဟိုမယ် ကြည့်စမ်း”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်၍ အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျယ်ပြန့်သော အညိုရောင်မြေပြင်တွင် ချီဇာရီမြစ်ကို သစ်ပင်များကြားမှ မြင်နေရလေသည်။

“ဇမ်ဘောဇီမြစ်ရေများစခန်းကို ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့။”

ဆယ်လီက ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

တစ်ချိန်က သူတို့ကိုယ်တိုင် ပင်ပန်းကြီးစွာ တည်ဆောက်ခဲ့သော စရီးသည်များအတွက် စခန်းများရှိရာသို့ ဆယ်လီသည် ရှောင်ကွင်း၍ မောင်းနှင့်ပျံသန်းလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ စိတ်ထဲ၌ ဤဒေသနယ်မြေသည် သတိရ လှမ်းဆွတ်သလို ခံစားနေကြရလေသည်။

ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို တဖြည်းဖြည်း နိမ့်သည်ထက် နိမ့်အောင် သန်းရာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားလွတ်ရုံ အလွန်နိမ့်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူမသည် လေယာဉ်ကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ပြန်ကွေ့မောင်းလေသည်။

“ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်းဟေ့”

ခရိတ်က ပြောရင်း ညွှန်ပြလိုက်သည်။

အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သောအခါ မြေပြင်တွင် မှောင်ခို တိရစ္ဆာန် ခိုးသတ်သူများ လက်ချတ်ဖြင့် သေဆုံးသွားသော ကြွသတ္တဝါများ၏ အရိုးစုများကို မြင်ရလေသည်။

ထိုနေရာတွင်ပင် လေယာဉ်ဆင်းရန်သက်ရမည်ဖြစ်ရာ ဆယ်လီသည် ဆင်းသက်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ အင်ဂျင်စက်ရှိန် လျှော့လိုက်သောအခါ ကုန်ပစ္စည်းများ အဆမတန်တင်ထားသော အလေးချိန်ကြောင့် လေယာဉ်သည် မငြိမ်ဘဲ အနည်းငယ် လူးလေသည်။

သို့ရာတွင် လေယာဉ်မောင်း အတတ်ပညာ အလွန်ကျွမ်းကျင်သူ ဆယ်လီက အောင်မြင်ချောမောစွာပင် ဆင်းသက်နိုင်လေသည်။

သည်တော့မှ ဆယ်လီသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ကြောင့် တော်ပါသေးရဲ့”

ဖရန်စစ္စတောင်းမြို့မှ ခရိတ် ဝယ်ယူလာသော ပစ္စည်းများတွင် သစ်ပင်ငယ်များကို နေရောင်ခြည် အပူရှိန်မှ ကာကွယ်ရန် ပုံးအုပ်သည့် နိုင်လွန်ပိုက်များလည်း ပါသော လေရာ လေယာဉ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို မြန်မြန်သယ်ချပြီးနောက် စုပုံ၍ နိုင်လွန်ပိုက်ဖြင့် ပုံးအုပ်ထားလိုက်ကြသည်။

အားလုံး ပြီးစီးသောအခါ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် တစ်ယောက်ချင်းတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြလေသည်။

“ကျွန်မတော့ ပြန်သွားရမှာကို မသွားချင်ဘူးရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါကလည်း မင်းကို မသွားစေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခြေအခံအရ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကဲ... မြန်မြန်သာ သွားပေတော့”

ခရိတ်က ပြောရင်း ဆယ်လီအား နမ်းရွပ်နှုတ်ဆက်လေသည်။

လူချင်းစွာလိုက်ပြီးနောက် ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ မောင်းထွက်လေသည်။

မကြာမီ လေယာဉ်ငယ်သည် မြေပြင်မှ ကြွတက်လာကာ ကောင်းကင်တွင် ချောမောစွာ ပျံသန်းလေသည်။

ခရိတ်သည် ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေပြီး လုံးဝ ညှောက်ကွယ်သွားတော့မှသာ ရိုင်ဖယ်လ်သေနတ်တစ်လက်ကို ကောက်ယူ၍ ကျောပိုးအိတ် ကိုလည်း ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်ပြီးနောက် ဆရာမကလေး ဆရာအား လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

သူမက စားသောက်ဖွယ်များနှင့် ရေဘူးများကို ကိုင်ထားပြီး ပစ္စတိုလ်သေနတ် တစ်လက်ကို ခါးတွင် ထိုးထားလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ သွားဖို့ အဆင်သင့်ပဲလား။”

ခရိတ်က မေးလိုက်လျှင် ဆရာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ခရိတ်သွားရာနောက်မှ လိုက်လျှောက်လေသည်။

ခရိတ်က ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသဖြင့် ဆရာသည် နောက်မှမီအောင် ကြိုးစား၍ လိုက်လျှောက်ရှာသည်။

နှစ်ယောက်သား လျှောက်သွားကြရင်း မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့သည် တောင်ပူစာ တစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ တောင်ပူစာ၏ ထိပ်ပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ဇမ်ဘေဇီမြစ်ရေများစခန်း အဆောက်အအုံများကို လှမ်းမြင်ရလေ သည်။

ဤနေရာသည် အလွန်အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ခရိတ်က တွက်မိလေသည်။ သို့ သော် မီးခိုးနှင့် အချက်ပြရန် မီးဖိုတစ်ခု မီးမွှေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး တောနားရှိ ချုံပုတ်များကြားတွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။ အကယ်၍ ရန်သူတစ်စုံ တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာပါက ချုံခို တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ဝင်ပုန်းနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရိတ်နှင့် ဆရာတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားလည်း မပြော၊ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မပြုဘဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်နေကြရာ အချိန် သုံးနာရီခန့် ကြာသွားလေသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများကသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်နေ ကြသည်။

ယင်းသို့ အထူးသတိထားနေသည့်ကြားမှပင် သူတို့သည် အံ့အားသင့်သွားကြရ လေသည်။

အလွန်နီးကပ်လာသော နေရာမှ ဘာမှမမြင်ရဘဲ မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက် စကားပြောလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“အို... ကူဖီလာ၊ သင်သည် ငါတို့အတွက် ငွေယူလာပို့ပေးခြင်းပေးလား”
 သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း အသံကို မှတ်မိပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မလှမ်း
 မကမ်းရှိ ချုံပုတ်အတွင်းမှ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်၏ မျက်နှာ
 ကို သတိပြုမိလေသည်။

“အို... အသင် ကူဖီလာ၊ ကျွန်ုပ်တို့အား သင်သည် လုံးဝမေ့သွားပြီဟု ထင်ခဲ့
 မိသည်”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ပြောရင်း ချုံပုတ်ထဲမှထွက်ကာ ခရိတ်တို့နှင့် ခြေလှမ်း
 ဆယ်လှမ်းမျှ ကွာသည့်နေရာသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ခရိတ်ကလည်း တည်ကြည်လေးနက်သော ဣန္ဒြေဖြင့်-

“အို... အသင်ရဲဘော် လွတ်ကောက်၊ ယခု လာရခြင်းမှာ သင်တို့အား ငွေ
 ပေးရန် လာခြင်းမဟုတ်၊ သင်တို့ ငွေတစ်ပြားမှ ရမည်မဟုတ်။ သင်တို့သည် ယခု
 အချိန်မှစ၍ အလွန်ပင်ပန်းပြီး အန္တရာယ်များလှသော လုပ်ငန်းများကိုသာ လုပ်ရမည်
 တော့မည် ဖြစ်၏”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရဲဘော် လွတ်ကောက်နှင့်အတူ မာတာဘယ်လီ ပြောလာကျားသုံးဦးတို့လည်း ပါလာ
 ကြလေသည်။ ထိုသုံးဦးစလုံးမှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော
 အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိကြသည်ကို ခရိတ်က သတိပြုမိသည်။

သူတို့သည် မီးပုံမှမီးများ လုံးဝ ကြွင်းကျန်သည်အထိ ငြိမ်းသတ်လိုက်ကြသည်။
 ပြီးနောက် ဆက်သွားကြရမည့် လမ်းတွင် ရန်သူတပ်သားများ ခိုအောင်းခြင်း ရှိမရှိ
 လေ့လာရန် ရှေ့ပြေးကင်းထောက်အဖြစ် ထွက်သွားကြလေသည်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော် လွတ်ကောက်က ခရိတ်အား ရှင်းပြလေ
 သည်။

“ယခု ငါတို့ဆက်သွားကြမှ ဖြစ်မည်။ ဤနေရာကဲ့သို့ အကာအကွယ်မရှိသော
 နေရာမျိုးတွင်ဆိုလျှင် ရှိနာစစ်သားများ အမဲလိုက်ခွေးများလို ငါတို့နောက်သို့ တကောက်
 ကောက် အနံ့ခံ လိုက်လာကြမည် ဖြစ်သည်။ သင်နှင့် ငါတို့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့်
 နောက်ပိုင်း ငါတို့ လူအတော်များများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ရဲဘော် ဒေါ်လာပင်လျှင်
 ရန်သူက ဖမ်းမိသွားလေပြီ”

“မှန်ပါ၏။ ကျွန်ုပ် ရဲဘော်ဒေါ်လာအကြောင်း သိပြီး ဖြစ်သည်”

ခရိတ်က ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ရဲဘော်ဒေါ်လာအား မြင်ခဲ့ရ
 သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လာခမျာ ထိုညက ကင်းလင်းစခန်းတွင် ခရိတ်အား

အပြစ်ရှိကြောင်း ရန်သူဘက်မှ သက်သေထွက်ဆိုခဲ့ပုံကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိပေသည်။

ရဲဘော်ဒေါ်လာသည် ရိုနာစစ်သားများက ရိုက်နှက် ညှဉ်းပန်း၍ အတင်းထွက်ဆို နှိုင်းသောကြောင့် မိမိအား ဆန့်ကျင်လျက် သက်သေထွက်ဆိုခဲ့ရကြောင်းကိုလည်း ခရိတ် သိပေသည်။

သို့နှင့်ပင် သူတို့သည် ညမှောင်စပြုချိန်မှစ၍ နှစ်နာရီခန့် ဆက်တိုက် လျှောက်သွားကြလေသည်။

မြစ်ကြီး၏ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် သစ်ပင်ဝါးပင်များ၏ အကာအကွယ်ကို ထုကာ သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ သွားသည့်လမ်းတွင် ဘေးရန်မရှိအောင်လည်း ရွေ့ပြေးကင်းအဖြစ် သွားနှင့်သူ ရဲဘော်သုံးဦးတို့က ကြိုတင် လမ်းရှင်းပေးပြီးဖြစ်၍ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ လျှို့ဝှက် ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်၌ စခန်းတွင် အမျိုးသမီးများက စားသောက်ဖွယ်များ ချက်ပြုတ် ဆွဲကြရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဆာရာကိုမြင်လျှင် မှတ်မိပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြေး၍ ဆက်ရှာလေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်မအဒေါ်ရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်”

ဆာရာက ခရိတ်အား ရှင်းပြလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆာရာနှင့် စကားပြောရာတွင် အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝမပြောဘဲ မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့်သာ ပြောလေသည်။

ပြောက်ကျားစခန်းမှာ နေချင့်စဖွယ် ကောင်းမွန်သပ်ရပ်သည့် နေရာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရေခန်းခြောက်သွေ့နေသော ချောင်းကန်ခဲ၏ ကမ်းပါးတွင် မြေကြီးကိုတူးကာ အပေါ်၌ ပေါက်နေသော သစ်ပင်များ၏ သစ်ကုံးငှင်းသစ်ခက်များ၏ အကာအကွယ်ကို သူထားလေသည်။

စခန်းရှိ လူများအဖို့ မိမိခံပစ္စည်း အသုံးအဆောင်ဆို၍ ဘာမှမရှိ။ လူတိုင်း ထူတိုင်း၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကလည်း အရေးရှိလျှင် ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်၍ ချွယ်ပြေးနိုင်အောင် အနည်းငယ်မျှသာလျှင် ရှိကြလေသည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် ခရိတ်အား အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြလေသည်။

“ငါတို့သည် တစ်နေရာတည်း ကြာကြာနေခြင်းငှာ မသင့်။ ရိုနာစစ်သားများက ခြံပြင်မှ ငါတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ရှာကြည့်ပါက ခြံသွားနိုင်သည်။ အန္တရာယ်ရှိသည်။ ရန်သူအနေဖြင့် ငါတို့၏ ခြေရာများကို လိုက်

ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ငါတို့ သွားရန် လမ်းကို သိရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် တစ်နေရာတည်း ကြာကြာ မနေသင့်။ ယခု မကြာမီ ခရီးဆက်သွားကြမှ သင့်ပေမည်။

ထိုအတောအတွင်း စခန်းရှိ အမျိုးသမီးများက စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူလာပြီး တည်ခင်းစဉ်ခံကြရာ ခရိတ်သည် အစားအစာများကို မြင်တော့မှ သူမည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

မစားမီ ခရိတ်သည် သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးများ ထုတ်ယူ၍ ပြောက်ကျားရဲဘော်များအား ဝေငှပေးလိုက်သည်။ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား ရဲဘော်များ ပထမဆုံးအကြိမ် ပျော်ရွှင်စွာပြုံးနေကြသည်ကိုလည်း ခရိတ်က သတိပြုမိသည်။

ပြောက်ကျားရဲဘော်များက စီးကရက် တစ်လိပ်တည်းကို မီးညှိပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လက်ဆင့်ကမ်းလျက် ဖွာနေကြပုံမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်။

“သင်တို့၏ အဖွဲ့တွင် လူအင်အား မည်မျှရှိပါသနည်း”

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်ရာ ရဲဘော်လွတ်ကောက်က စီးကရက် သောက်နေရာမှ-

“ငါတို့အဖွဲ့တွင် အင်အားနှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက် ရှိပါ၏။ သို့သော် စခန်းမှ မနီးမဝေးတွင် အခြားတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိပါသေးသည်” ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

ခရိတ်သည် ပြောက်ကျားရဲဘော် နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဦးနှင့်ပင် လုံလောက်ပြီဟု တွက်မိသည်။ အထူးသဖြင့် ရန်သူက လုံးဝ မရိပ်မိဘဲ အလစ်တွင် ဝင်စီးနိုင်မိက အလွန်ကောင်းမည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိလေသည်။

အစားအစာများ စားရန် အချိန်တန်လာသဖြင့် သူတို့သည် ရှိသမျှ အစားအစာများကို (ခရိတ်အဖို့ ဇွန်းခက်ရင်း မပါဘဲ) လက်ဖြင့် စားသောက်ကြလေသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ ရဲဘော်လွတ်ကောက်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မျှဝေသောက်ကြသောတူ ခွင့်ပြုပြီး ခရိတ်နှင့် ဆက်စကားပြောလေသည်။

“အို... အသင် ကူဖီလော၊ ငါတို့အတွက် အလုပ်ရှိသည်ဟု သင်ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော”

“ဟုတ်ပါ၏၊ အို... အသင်ရဲဘော် လွတ်ကောက် သင်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာသည် ယခုအခါ ရှိမှာလူမျိုးတို့လက်ဝယ် အကျဉ်းသား ဖြစ်နေသော်”

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ရဲဘော် လွတ်ကောက်သည် အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

“ဤသတင်းကား အလွန်ဆိုးလှ၏။ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့၏ နှလုံးသားကို ချွန်ထက်သော ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ခံရသည်နှင့် တူ၏။ သို့ရာတွင် ဤသတင်းကို

ကျုပ်တို့ သိနေပြီဖြစ်ပါ၏။ သင် ကူဖီလာက ကျုပ်တို့သိပြီးသား သတင်းကို ပြောရန်
လာခြင်းဖြစ်သလော”

“သင်တို့မသိသေးသော သတင်းကို ကျွန်ုပ် ယခုပြောပါမည်။ ဝန်ကြီး တွန်
၏တာသည် အသက်ထင်ရှားရှိလျက် တူတီအကျဉ်းစခန်းတွင် ရှိနာလူမျိုးတို့ ဖမ်းဆီး
ချုပ်နှောင်ထားခြင်းကို ခံနေရရှာပါ၏”

“အလို တူတီစခန်း”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ချိန်တွင် ကျန် မာတာ
ဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားများသည်လည်း အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားလာကာ အားလုံးတစ်ပြိုင်နက်
စကားပြောကြရန် ကြိုးစားကြလေတော့သည်။

“အို... အသင် ကူဖီလာ၊ သင်သည် ဤသတင်းကို မည်သည့်နည်းဖြင့် သိခဲ့
ရလေသနည်း”

တစ်ယောက်က ဤသို့မေး၍ မဆုံးသေးမီ နောက်တစ်ယောက်က-

“သူ့အား သတ်ပစ်လိုက်ပြီဟု ကျွန်ုပ်တို့ ကြားခဲ့ရသည်” ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

တစ်ဖန် နောက်တစ်ယောက်ကလည်း-

“ဤသတင်း မဟုတ်နိုင်။ မိန်းမတို့၏ အတင်းအဖျင်း စကားသာလျှင် ဖြစ်
ဆန်ရာ၏” ဟု ပြောပြန်သည်။

ထိုအခါ ခရိတ်က အမျိုးသမီးများ စုထိုင်နေရာဘက်သို့ လှမ်း၍-

“ဟေ... ဆာရာ ခဏလာစမ်းပါဦးကွဲ့” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဆာရာလည်း

သူတို့ရှိရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာရာ ခရိတ်က သူမအား ညွှန်ပြလျက်-

“သင်တို့ ဤအမျိုးသမီးကို သိကြပါ၏လော” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုမေးခွန်းကို မာတာဘယ်လီလူမျိုး သုံးဦးက တစ်ပြိုင်နက် ဖြေကြလေသည်။

“သူမသည် ကျွန်ုပ်ဇနီးရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ ဖြစ်ပါ၏”

“သူမသည် တူတီမစ်ရှင်ကျောင်းမှာ ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သိပါ၏”

“သူမသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အဖွဲ့ဝင် ရောင်းရင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါ၏”

သည်တော့မှ ခရိတ်က ဆာရာအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ဆာရာ သူတို့ကို ပြောပြလိုက်စမ်း”

ဆာရာလည်း မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်
သည်။

သူမအနေဖြင့် တွန်ဂါတာနှင့် နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံ အကြောင်းကအစ
ပြောပြချိန်တွင် မာတာဘယ်လီ ပြောကံကွားရဲဘော်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် နားထောင်
နေကြရာ သူတို့၏ မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပြောင်းလျက် အထူး စိတ်ဝင်စားသည့်
အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

ဆာရာ၏ စကားဆုံးသွားသောအခါတွင်လည်း သူတို့သည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။ ဆာရာလည်း လျင်မြန်စွာ ထ၍ အမျိုးသမီးအုပ်စုရှိရာဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

ဤတွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် သူ၏ လူတစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အို... အသင်၊ သင် ပြောပေလော့”

ယင်းသို့ စကားပြောရန် ပထမဆုံး ရွေးချယ်ခံရသူမှာ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ အသက်အငယ်ဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ သူပြောမှသာ ကျန်လူများက ဝါစဉ်အလိုက် ကြီးသူတွေက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ဆက်ပြောခွင့် ရကြမည် ဖြစ်သည်။

ဤကား မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့၏ ရှေးရိုးရာ အစဉ်အလာဓလေ့တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသည်ကို စွဲ တစ်စုံတစ်ခုရှိလာလျှင် ဤကဲ့သို့ဝိုင်းထိုင်၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုကာ ဆုံးဖြတ်ချက် ရယူလေ့ရှိသော ဓလေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ဤအစဉ်အလာ (သို့မဟုတ်) အာဖရိကတိုက်ကားတို့၏ နီးရာဓလေ့ဖြစ်ရာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း သိထားသဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် နားထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သွားချိန်တွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် သူတို့လူမျိုးများအားလုံးကိုယ်စား သဘောထားကို တာဝန်ခံ၍ ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ဤအမျိုးသမီး (ဆာရာ)ကို ကောင်းစွာ သိပါ၏။ သူသည် ယုံကြည်စိတ်ချရသူဖြစ်၍ သူမပြောသည့်စကားကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်ခံယုံကြည်ပါ၏။ ရဲဘော် တွန်ဂါတာသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး၏ ဖခင်သဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ သူသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်သွေးပါသူဖြစ်ပြီး ယခုတော့မူ သူ့အား အလွန်ယုတ်ညံ့သော ရှိန်တို့က ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားပေ၏။ ယင်းအချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လက်ခံယုံကြည်ကြပြီ ဖြစ်၏။”

ဤတွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်ထားပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့လူအချို့က တွန်ဂါတာအား ရှိန်လူမျိုးတို့ထံမှ အတင်းဝင်ရောက်လုယူရန် ဆန္ဒရှိကြသကဲ့သို့ အချို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ အင်အားက အတင်းဝင်တိုက်ရန် အင်အားနည်းလွန်းလှသည်ဟု ဆိုနေကြပြန်၏။ လက်နက်အင်အားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် လူနှစ်ယောက်မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ် တစ်လက်ရှိပြီး သေနတ်တစ်လက်လျှင် ကျည်ဆန် ငါးတောင့်သာ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုလို ကျွန်ုပ်တို့

အချင်းချင်း သဘောကွဲလွဲနေကြပါ၏။ အို... အသင် ကုဖီလာ၊ ဤကိစ္စတွင် သင်၏ ဆင်မြင်ချက် သဘောထား မည်သို့ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပါလော့”

“ကျွန်ုပ်ပြောပါမည် အသင်ရဲဘော် လွတ်ကောက်၊ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သင်တို့ အတွက် ကျည်ဆန်ရှစ်ထောင်၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ် နှစ်ဆယ့်ငါးလက်နှင့် လက်ပစ်ဗုံး အလုံးပေါင်း ငါးဆယ်ကို ယခု ယူဆောင်လာခဲ့ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သဘောထားကိုလည်း ဆက်၍ ပြောပါမည်။ အကယ်၍ ဤစခန်းတွင် အမျိုးသမီးများနှင့် သတ္တိနည်းသူများ၊ သူရဲဘောကြောင်သူများသာ ရှိသည်ဆိုပါမူ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ဤအမျိုးသမီး (ဆာရာ)နှင့်အတူ သွား၍ ရှိနာရန်သူတို့အား တိုက်ခိုက်မည် ဖြစ်၏။ ဤအမျိုးသမီး သည်ကား သတ္တိကောင်းသော စစ်သည်ရဲမက်တစ်ဦး၏ နှလုံးသားရှိသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အနေဖြင့် ယောက်ျားစစ်သည်များကို အခြားနေရာတွင် သွားရောက်ရှာဖွေ စည်းရုံးယူမည် ဖြစ်၏”

ခရိတ်က ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် ရုတ်တရက် သဘော ကျသည့်အသွင် ဒေါသထွက်ပြီး မခံချင်သလိုဟန်မျိုး ဖြစ်လာလေသည်။

“အို... အသင် ကုဖီလာ၊ အမျိုးသမီးများနှင့် သူရဲဘောကြောင်သူများအကြောင်း ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်ပါတော့။ စကားပြောခြင်းကို လုံးဝ ရပ်ဆိုင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး တူတီစခန်းသို့ သွား၍ တိုက်ခိုက်ကြပါကုန်အံ့”

ကောင်းကင်မှ စက်ဆနာလေယာဉ်၏ အင်ဂျင်စက်သံ ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးခိုးဖြင့်အချက်ပြရန် မီးပုံတစ်ခု ဖိုလိုက်ကြလေသည်။ တစ်ဖန် ဆယ်လီက လေယာဉ် ခေါ်မှနေ၍ မီးဖြင့် ပြန်လည် အချက်ပြလိုက်သောအခါ မီးပုံကို ချက်ချင်း ငြိမ်းသတ် လိုက်ကြလေသည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ပြောက်ကျားရဲဘော်များက လေယာဉ် ဆင်းသက်ရန် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းမှန်း သိသာအောင် ကြိုတင်ရှင်းလင်း၍ အလွယ်တကူ မြင်နိုင်ရန် အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို အခက်အခဲမရှိဘဲ ချောမောလွယ်ကူစွာ ဖြင့်ပင် ဆင်းသက်နိုင်လေသည်။

မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည် လေယာဉ်နှင့် ပါလာသော လက်နက်ခဲယမ်းများကို စည်းကမ်းတကျ သယ်ချလိုက်ကြလေသည်။ လက်နက်ခဲယမ်း ဆွဲ နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် သူတို့အားလုံးသည် သိသိသာသာ စိတ်ဓာတ် ထက်လာကြပုံ ရလေသည်။

သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်များအပြင် လက်ပစ်ခဲများကလည်း ပါလာလေရာ ပြောက်ကျားများအနေဖြင့် မိမိတို့ လိုအပ်နေသော လက်နက်ကိရိယာများ ရရှိခြင်းကြောင့် ကုန်ကြွေးမဆည်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာနေကြတော့သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ သယ်ချပြီးနောက် လက်နက်ခဲယမ်းများကို တောတွင်းသို့ ဆက်လက်ယူဆောင်၍ ဝှက်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို နှစ်ယောက်တည်းသာ လျှင် လေယာဉ်အနီးတွင် ကျန်ရစ်လေသည်။

“ဒီမယ် ကျွန်မ ဘာကို ဆုတောင်းခဲ့သလဲ သိလား။ ကျွန်မက ရှင်ဟာ ဒီ မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားတွေကို ရှာလို့ မတွေ့ပါစေနဲ့၊ တကယ်လို့ ရှာတွေ့ရင်တောင် မှ သူတို့က ရှင်နဲ့အတူလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ ငြင်းဆန်ပါစေ၊ အဲဒီလို ဘယ်သူမှ မပေါ် မရတော့ ရှင်ဟာ မတတ်သဘဲ ကျွန်မနဲ့အတူ မြို့ကို ပြန်ခဲ့ရပါစေ၊ အဲဒီလို ဆုတောင်း ခဲ့တယ်ရှင်”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်က မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုအတိုင်းဆိုတော့ မင်းက ဆုတောင်းတာ သိပ်မတော်သေးဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပေါ့”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက အခုလည်းပဲ ဆက် ပြီး ဆုတောင်းနေမှာပဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက မင်း အခုပြန်သွားပြီးနောက် ငါးရက်တိတိကြာရင် တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ဖို့ပဲ”

ဆယ်လီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ညနေမှောင်တော့မှ ကျွန်မ ပြန်ထွက်မယ်။ တူတီလေဆိပ်ကို မနက် အရုဏ်တက်ချိန်လောက်မှာ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ မနက် ငါးနာရီခွဲလောက် ဆိုပါတော့”

“ကောင်းပြီ၊ အခုတော့ မင်းကို သတိပေးထားရဦးမယ်။ ငါတို့က လေယာဉ် ကွင်းကို အပိုင်စီးထားလိုက်ပြီးမှသာ မင်းက လေယာဉ်ကို မောင်းဆင်းလာရမယ်။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့လေယာဉ်ကိုလည်း လမ်းခုလတ်မှာ ဓာတ်ဆီကုန်မသွားအောင်လည်း ဂရုစိုက်ပါ”

“ကျွန်မက လေယာဉ်ကို မဆင်းသေးဘဲ ကောင်းကင်မှာ သုံးနာရီလောက်ကြာ အောင် ဝဲပျံနေနိုင်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရှင်တို့ လေယာဉ်ကွင်းအရောက်သွားဖို့ အချိန် သုံးနာရီလောက် ရလိမ့်မယ်”

“အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာမှ ငါတို့ မရောက်ရင် ရှေ့လျှောက် မျှော်လင့်ချက် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ... ဒါလင် မင်းသွားဖို့ အချိန်တော်ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ဤသို့ပြောသော်လည်း ဆယ်လီသည် ထွက်သွားခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

“ငါလည်း သွားရတော့မယ် ဆယ်လီရဲ့”

“ကျွန်မအနေနဲ့ နောက်လေးငါးရက်အတွင်း ရင်တမမနဲ့ ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိပါဘူးရှင်။ တစ်ယောက်တည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီး နေရမှာ စိတ်ညစ်စရာချည်းပဲ”

ခရိတ်သည် ရုတ်တရက် ဆယ်လီအား ပွေဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာသည်။

“ကျွန်မက ရှင်အတွက် သိပ်စိုးရိမ်မိတာပဲ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ အင်္ဂါနေ့မနက် ဆက်ဆက် တွေ့ကြရမှာပဲဟာ”

“ရှင် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်။ ကျွန်မတော့ ရှင်မရှိဘဲ မနေတတ်တော့ဘူး သိလား”

“အေးပါ ငါ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ပြောရင်း ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား ယုယစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

“အင်း... အခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်”

ဆယ်လီက ပြုံး၍ပြောပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးလေသည်။

“ငါကလည်း မင်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်ပါတယ် ဆယ်လီရယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ချိန်တွင် စက်ဆနာလေယာဉ်သည် ရွေ့လျားစေ ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၃၄)

သူတို့သွားရမည့်နေရာသို့ ရောက်အောင်သွားရန် ခရီးအကွာအဝေးမှာ မြေပုံအရဆိုလျှင် မိုင်ခြောက်ဆယ်ခန့်သာ ရှိလေသည်။ ထို့ပြင် လေယာဉ်ပေါ်မှကြည့်စဉ်က သွားရမည့်ခရီး လမ်းသည် ခက်ခဲ ပင်ပန်းလိမ့်မည်ဟု မထင်ရချေ။

သို့ရာတွင် ယခု မြေပြင်၌ လက်တွေ့သွားကြရသောအခါ အခြေအနေက ထင်သလို မလွယ်ကူလှကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့ သိရှိကြရလေတော့သည်။

သူတို့ ဖြတ်သန်းသွားရသော နေရာကား ညီညာပြန့်ပြူးသော မြေပြင်မဟုတ်။ တောင်ကုန်း၊ တောင်ပူစာ၊ ဆင်ခြေလျှောများရှိသဖြင့် မြေညီတွင် သွားရသလို မဟုတ်ဘဲ ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း သွားကြရလေသည်။

ဦးတည်သွားနေသည့် နေရာကတော့ ဓမ်ဘောဇီမြစ်ဝှမ်းဒေသပင် ဖြစ်သည်။
မာတာဘယ်လီပြောက်ကျားများသည် သူတို့၏ အမျိုးသမီးများကို လုံခြုံသော
တောတွင်းတစ်နေရာ၌ ဝှက်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ ဆရာမလေး ဆာရာက ခရိတ်တို့နှင့်
အတူ လိုက်ပါရန် အစီအစဉ်ကို သဘောမတူကြချေ။

သို့သော် ဆာရာကိုယ်တိုင်က အတင်းလိုက်မည်ဟု ဇွတ်ပြောသောကြောင့်
ပြောက်ကျားရဲဘော်များက မတတ်သာဘဲ သဘောတူလိုက်ကြရလေသည်။

ဆာရာကလည်း မိန်းကလေးတန်မဲ့နှင့် သယ်ယူစရာ ပစ္စည်းကိရိယာများကို
ယောက်ျားများနည်းတူ သယ်ဆောင်ပြီး လမ်းသွားရာတွင် ခြေလှမ်းကျသော အမျိုး
သားများအား လိုက်၍မိအောင် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ကြိုးစားသွားရှာလေသည်။

သူတို့သွားသည့်လမ်းမှာ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် တက်လိုက် ပြန်ဆင်းလိုက်
နောက်ထပ် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် တက်လိုက် ပြန်ဆင်းလိုက်နှင့် အဆင်းအတတ်
အလွန်များသည့်လမ်း ဖြစ်နေလေသည်။

အမှန်ကတော့ သူတို့သည် တစ်ချိန်က တောဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီးများ သွားလာ
ကျက်စားလေ့ရှိသော လမ်းအတိုင်း သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုလမ်းတွင်
ဆင်များ အသွားအလာ မရှိတော့။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နံဘေး တောင်ကမ်းပါးယံများမှ မိုးရာသီအခါ ခေ
တိုက်စား၍ လိမ့်ထွက်ကျလာသော ကျောက်ခဲတုံးကလေးများ ပြည့်နှက်နေလေသည်။
တောင်ကုန်းမှ အဆင်းလမ်းက ဆင်ခြေလျှော ဖြစ်နေခိုက် ထိုကျောက်တုံးကလေးများကို
အမှတ်မဲ့နင်းမိပါက ခြေထောက်တွင် ဘီးတပ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်ကာ အလွန် အန္တရာယ်
များလှပေသည်။

ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ဦးသည် ကျောက်တုံး နင်းမိရာမှ ခြေချော်လဲကျသွားရာ
သူ၏ ခြေချင်းဝတ်နေရာတွင် ပြင်းစွာနာကျင်လျက် ပူးရောင်လာလေသည်။ ရှေ့ဆက်
သွားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ထိုလူ၏ သယ်မလာသည့် ပစ္စည်းများကို ကျန်
ရဲဘော်များက ခွဲဝေသယ်ယူကာ သူ့ကိုတော့ နေရာတွင်ပင် ထားပစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုရဲဘော်အနေဖြင့် နေရစ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးစား၍ အမျိုးသမီးများနှင့်
စခန်းသို့ ပြန်သွားပြီး နားနေရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အဖို့ လမ်းသွားစဉ် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု တွေ့ရသည်ကား ဗိုပါနီယူ
ခေါ်သော ပျားဝိတုန်းကောင် အငယ်စားကလေးများပင် ဖြစ်သည်။ ပျားငယ်များသည်
လူ၏ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်ဆီသို့ အတင်းပိုင်းအုံ့လာတုတ်သဖြင့် အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ကြရလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ပျားငယ်များက အထီးရည်ဓာတ် သို့မဟုတ် အဖိုဓာတ် လိုက်
ရှာဖွေကြရင်း လူ၏ မျက်နှာသို့ တိုးဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကား နေ့အခါတွင်
ကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပြီး ညဘက်တွင်မူ ခြင်္သေ့က အလွန်များလှပြန်သည်။

လမ်းလျှောက်သွားကြရင်း တစ်နေရာတွင် ဆက်ဆံခေါ် သီးနှံဖျက်ပိုးမွှားတစ်မျိုး ထောင်သောင်းချီ၍ ပက်ပင်းတိုးခဲ့ကြလေသည်။ ဆက်ဆံ ယင်ကောင်များသည် လူအသားထဲသို့ အပ်ကဲ့သို့ ချွန်ထက်သော အစွယ်နှင့်ထိုး၍ ကိုက်တတ်ရာ အလွန် နာကျင်လှပေသည်။

ယင်းသို့ သဘာဝ၏ အနှောင့်အယှက်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့်ကြားမှ သူတို့သည် ရန်သူ၏အလစ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည့် အန္တရာယ်ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် သတိထား၍ သွားကြရလေသည်။ ရန်သူ ရှိနာစစ်သားများက အချိန်မရွေး တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရနိုင်သည်ဖြစ်၍ အထူး ဂရုစိုက် သွားကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်တို့အဖွဲ့သည် မိုင်အနည်းငယ် သွားမိသည်နှင့် ရှေ့ပြေးကင်းထောက်အဖွဲ့နှင့် နောက်ဆုံးမှ လိုက်သည့် လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားတို့က ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရန်သူရှိမရှိ လိုက်လံစုံစမ်း လေ့လာကြည့်ပြီးမှ ဆက်သွားကြလေသည်။

အကယ်၍ မိမိတို့၏ လူများက အန္တရာယ်ရှိကြောင်း အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် အားလုံး မြေပြင်တွင် ဝပ်ချကာ နေရာယူကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သွားရသည့် လမ်းအခြေအနေကြောင့် ခရီးကလည်း များများမတွင်ချေ။ ဆာရာ၏ ဖခင်ကြီးရှိရာ ကျေးရွာသို့သွားရာတွင် သူတို့သည် နှစ်ရက်လုံးလုံး နေထွက်မှ နေဝင်ချိန်တိုင်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားကြရလေသည်။

ဆာရာ၏ ဖခင်ကြီးမှာ ဗုဆာမန်ဇီဆိုသူဖြစ်ပြီး မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့က ယုံကြည်လေးစားသူ အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကျေးရွာ၌ ဗေဒင်ဆရာ၊ ဆေးဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသော မျက်လှည့်အတတ်ကို တတ်ပြီး မိုးရွာအောင် ဇန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသူဟု လူတွေက ယုံကြည်ကြသည်။

အဘိုးကြီးသည် ရွာထဲ၌ အခြားသူများနှင့် ရောနှောမနေဘဲ သီးခြားအိမ် တစ်လုံးနှင့် နေသည်။ ထိုအိမ်သို့ သူ၏ ဇနီးနှင့် မိသားစုများသာ ဝင်ထွက်ခွင့် ရှိပေသည်။

ကျေးရွာများမှ လူများအနေဖြင့် ဆေးဝါးကုသခံရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ လိုရာ ဆုတောင်းရန်အတွက်ဖြစ်စေ အဘိုးကြီးထံသို့ လာတတ်လေသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခအဖြစ် အဘိုးကြီးအား ဆိတ်၊ သို့မဟုတ် သိုးတစ်ကောင်ကို အဘိုးကြီးအား ပေးကြရလေသည်။

ဗုဆာမန်ဇီ၏ ကျေးရွာမှာ တူတီသာသနာပြုမစ်ရှင်မှ မြောက်ဘက် တောင်ထုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် တည်ရှိလေသည်။ ထိုရွာ၌ စုရုံးနေထိုင်သူများမှာ ဆင်းရဲကျပ်တည်းသူများ မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေကောင်းသူများ ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီတွင် ဇနီးအမြောက်အမြားရှိသလို ဆိတ်၊ ကြက်မွေးမြူရေး ဆီရန္တာန်လည်း အမြောက်အမြားရှိလေသည်။ တောင်ကုန်း၏ အောက်ဘက် မြစ်ဝှမ်းဆီသတွင်ကား သီးနှံအလွန်ကောင်းသော ပြောင်းခင်းများ ရှိလေသည်။

မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားတို့သည် ရွာမရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာ
တောစပ်၌ နေရာယူလိုက်ကြပြီးနောက် ဆာရာအား ကျေးရွာသို့ ရှေ့ပြေး စေလွှတ်လိုက်ကြ
လေသည်။ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းခြင်း ရှိမရှိ လေ့လာစုံစမ်းရန်နှင့် မိမိတို့အဖွဲ့
ရောက်ရှိလာကြောင်းကို ရွာသားများအား အသိပေးရန် ကြိုတင်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

နောက်တစ်နာရီအတွင်း ဆာရာပြန်ရောက်လာရာ ခရိတ်နှင့် ရဲဘော်လွတ်ကောတီ
တို့သည် သူမနှင့်အတူ ရွာအတွင်းသို့ ပြန်လိုက်သွားကြလေသည်။

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီသည် နာမည်နှင့်လိုက်သူတစ်ဦးဟု ဆိုရပေမည်။ ဗု
ဆာမန်ဇီဟူသော မာတာဘယ်လီဘာသာ စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်က ရေမျက်နှာပြင်ထို့
မြင့်တင်နိုင်သူဟူ၍ဖြစ်ရာ အဘိုးကြီးအနေဖြင့် ဧမ်ဘောဇီမြစ်ကြီးနှင့်တကွ မြစ်လက်တစ်
ဖျားမှ ရေပမာဏ အနိမ့်အမြင့်ကို ချုပ်ကိုင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းသူဟု လူတွေက ယုံကြည်သဖြင့်
သူ၏ နာမည်နှင့် လိုက်ပါပေသည်ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေပေသည်။

ရွာသားများ ပြောပြချက်အရ သူသည် ငယ်ရွယ်စဉ်က သူ့ရသင့်ရထိုက်သော
ဆေးဖိုးဝါးခများပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သူ ကျေးရွာအကြီးအကဲ (သူကြီး)တစ်ဦးအား
တုံ့ပြန်ကလဲ့စားချေသည့်အနေဖြင့် ထိုသူကြီး၏ ကျေးရွာတစ်ရွာလုံး ရေလွှမ်းမိုးပျက်စီး
သွားအောင် မြစ်ရေများ တရကြမ်း လျှံတက်စေခဲ့သည်မှာ ကြောက်မမန်းလိလိဖင်
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

ထို့ပြင် သူ့စိတ် ငြိငြင်အောင် ပြုလုပ်သူများသည် မကြာမီ မြစ်ထဲချောင်းထဲ၌
ထူးဆန်းစွာ ရေနစ်သေဆုံးသွားရတတ်သည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။ ဗုဆာမန်ဇီအား
ဆန့်ကျင်သူ ရန်သူတစ်ဦးသည် ရေချိုးရန် သို့မဟုတ် ရေသောက်ရန် မြစ်ချောင်းရေအိုင်
တစ်ခုခု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်နှင့် ရေမျက်နှာပြင်သည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ
ရုတ်တရက် ပြည့်လျှံတက်လာပြီး ထိုလူအား ရေအောက်ထဲသို့ စုပ်ယူသွားတတ်သည်ဟု
လည်း ပြောကြသေးသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် အထက်ပါ အခြင်းအရာများကို ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးသူဟူ၍
မရှိပါချေ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီသည် မျက်လှည့်ဆရာကြီးတစ်ဦးလည်း
ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အား ဆန့်ကျင်သူ၊ ကြွေးမဆပ်ဘဲနေသူဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်
ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အတတ်ပညာအစွမ်း တကယ်ဟုတ်မဟုတ်
မပြောနိုင်သော်လည်း သူ့အဖို့ ပြဿနာအတော်ပင် ကင်းရှင်းနေပေသည်။

ဗုဆာမန်ဇီ၏ ဆံပင်များသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီး သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးသည်
လည်း ဖြူလျက် ဇူးလူးတိုင်းရင်းသားတို့၏ မုတ်ဆိတ်ပုံစံမျိုး ဖန်တီးထားလေသည်။

ဆာရာသည် သူ့အသက်ကြီးကာမှ ထွန်းကားခဲ့သော သမီးဖြစ်ဟန် တူသည်။ သို့သော် သူမသည် ဖခင်ကြီးထံမှ ရုပ်ရည် လှပချောမောခြင်းကို အမွေအနှစ်အဖြစ် ရရှိခဲ့ဟန် တူပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် ခုံညားချောမွေ့သော အင်္ဂါရုပ် ရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ အဆောင်အယောင် (ဦးခေါင်းဆောင်းငှက်တောင် ဦးထုပ် စသည်)များကို ဖယ်ရှားထားပြီး အဝတ်အစားဆို၍ ခါးတွင် ပိတ်စတစ်ခုသာ လျှင် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တင်းသန်မာလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ခရိတ်အား ခရီးဦးကြိုပြု နှုတ်ဆက်သောအခါ သူ၏ အသံကလည်း ခုံညားပီသလျက် အသံဩဇာ ပြည့်စုံနေပေသည်။

ဆာရာသည် ဖခင်ကြီးအား အလွန်လေးစားမြတ်နိုးပုံ ရလေသည်။ အဘိုးကြီး၏ ဇနီးငယ်တစ်ဦးထံမှ ဘိယာအရက်အိုးကို ဆာရာကလှမ်းယူ၍ သူမကိုယ်တိုင် အဘိုးကြီး ထံသို့ ရိုသေစွာ ယူသွားပေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးကလည်း ဆာရာအား ချစ်ခင်မြတ်နိုးဟန်ဖြင့် ပြုံး၍ ကြည့်နေလေသည်။ ခရိတ်က စကားပြောနေစဉ် နားထောင်ရင်း အဘိုးကြီးသည် ဆာရာ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်များကို ယုယစွာ သပ်ပေးနေလေသည်။

ထို့နောက် သူကပင် ဆာရာအား သူ၏ ဇနီးများထံသို့သွား၍ တောတွင်းစခန်းမှ ပြောက်ကျားများအတွက် စားသောက်ဖွယ်များ ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဦးတော့မှ သူသည် ခရိတ်အား စကားပြောလေသည်။

“သင်တို့က ‘တွန်ဂါတာ သို့မဟုတ် တရားမျှတမှုကို ရှာဖွေသူ’လို့ ခေါ်နေကြသော လူရဲ့ မူလငယ်နာမည်က ကူမာလို ဖြစ်သည်။ သူသည် ပထမ မာတာဘယ်လီ ဘုရင် မိဇီလီကာဇီရဲ့ တိုက်ရိုက် အဆက်အနွယ်လည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ ရှေးအစဉ် အဆက်က ရှိခဲ့သော အတိတ်တဘောင်များသည်လည်း ဤလူကို ရည်ရွယ်၍ ပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ငါတို့ ယုံကြည်သည်။ သူ့အား ရိုနာစစ်သားများက ဖမ်းဆီးလိုက်သည့် ညမှာပင် ငါသည် သူ့အား အခေါ် လွှတ်ခဲ့သေးသည်။ ခေါ်ရသည့် အကြောင်းကား သူ့အား ရှေးမာတာဘယ်လီဘုရင်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ပြောပြရန်နှင့် သူ့တွင် မည်သို့တာဝန်ရှိကြောင်းကို ပြောပြရန်ပင်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ တွန်ဂါတာသည် (ငါ၏သမီး ဆာရာပြောသလို) အသက်ထင်ရှားရှိနေသေးပါက သူ့အား အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားကြရန် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားမှန်သမျှတွင် တာဝန်ရှိပါ၏။ ငါတို့လူမျိုး၏ အနာဂတ် ကံကြမ္မာသည် တွန်ဂါတာအပေါ်တွင် တိုက်ရိုက်တည်ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ယခု ငါသည် သင့်အား မေးလိုပါ၏။ ငါတို့အနေဖြင့် သင့်အား မည်သို့ ကူညီရပါမည်နည်း။ အသင်၏ ဆန္ဒကို ဖွင့်၍ပြောပါချေတော့”

“အို... အသင် ဗုဆာမန်ဖီ၊ သင်သည် ယခုပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား အစာအဟာရဖြင့် ကူညီခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခု လိုအပ်နေသည်ကား ထောက်လှမ်းရေး သတင်းများပင် ဖြစ်၏”

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီဘာသာ စကားဖြင့် ပြောလိုက်ရာ၊ အဘိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အို... အသင် ကူဖီလာ၊ သင်သိခဲ့သမျှကို မေးပါလော့။ ငါတို့သိသမျှ သင့်အား ပြောပြပါမည်”

ဤတွင် ခရိတ်လည်း သူသိလိုသော အချက်များကို စတင် မေးလေတော့သည်။

“တူတီသာသနာပြု မစ်ရှင်သို့ ရှိနာစစ်သားများရှိရာ စခန်းမှ သွားသည့်လမ်းသည် ဤနေရာအနီးမှ ဖြတ်သွားရသည်ဟု ဆို၏။ မှန်ပါ၏လော့”

“လမ်းသည် ဤအနီးအနားတွင် မဟုတ်၊ တောင်များ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ရှိ၏”

အဘိုးကြီးက အဝေးသို့ ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဆာရာက ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြချက်အရ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် အကျဉ်းစခန်းရှိ စစ်သည်များနှင့် အကျဉ်းသားများအတွက် စားနပ်ရိက္ခာများ စစ်ကား (လော်ရီကား)ကြီးများဖြင့် ဤလမ်းမှ ဖြတ်သွားလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါ၏။ ဤသတင်း မှန်ပါ၏လော့”

“မှန်ပါ၏။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် တနင်္လာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်၌ စစ်ကားကြီးများသည် ပြောင်းစသော စားသောက်ဖွယ်များ သယ်ဆောင်၍ သွားလေ့ရှိ၏။ ယင်းစစ်ကားကြီးများသည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဤလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းသွားလေ့ရှိ၏”

“စစ်ကား အရေအတွက် မည်မျှရှိပါသနည်း”

“ကားနှစ်စီးသာ ဖြစ်၏။ ရံဖန်ရံခါ သုံးစီးလာလေ့ရှိ၏။

“စစ်ကားကြီးများတွင် လက်နက်ကိုင် စစ်သည် အစောင့်အရှောက် မည်မျှ ပါလာတတ်သနည်း”

“ယာဉ်မောင်းသူ၏ ဘေးတွင် နှစ်ယောက်၊ ကားနောက်ပိုင်းတွင် သုံးယောက် ပါတတ်၏”

ခရိတ်က ရန်သူအင်အားကို စဉ်းစား၍ တွက်ကြည့်နေစဉ် အဘိုးကြီးကပင် ဆက်၍-

“ကား၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် စစ်သားတစ်ဦးက ပစ်လျှင် အလွန်လျန်မြန်စွာ ကျည်ဆန်ထွက်သော သေနတ်ကြီးတစ်လက်နှင့် လိုက်ပါလာတတ်သေး၏။

ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့် ခရိတ်သည် စက်သေနတ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။

အဘိုးကြီးကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“စစ်သားတို့သည် အလွန်သတိထားလျက် လာလေ့ရှိကြ၏။ ဖျတ်လတ် သွက်လက်ကြကုန်၏။ စစ်ကားကြီးမှာလည်း မောင်းနှင်ရာတွင် အလွန်လျင်မြန်လှ၏။”

“ယခင်အပတ် တနင်္လာနေ့က စစ်ကားများ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လာခဲ့ပါသလော” ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ယခင်အပတ်များကနည်းတူ ပြီးခဲ့သော တနင်္လာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းကလည်း လာခဲ့ကြပါ၏။”

ခရိတ်သည် ခေတ္တစဉ်းစားကြည့်လေသည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် အကျဉ်းစခန်း သို့ စားနပ်ရိက္ခာပို့သော စစ်ကားကြီးနှစ်စီးသည် တနင်္လာနေ့တိုင်း မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မှန်မှန်လာလေ့ရှိကြောင်း ထင်ရှားနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ စစ်ဆင်ရေးသည် ယင်းအချက်ကိုပင် အခြေပြု၍ ဆင်နွှဲရမည့် စစ်ဆင်ရေး ဖြစ်ရပေမည်။

“ဤနေရာမှ သာသနာပြုမစ်ရှင်သို့ မည်မျှ ကွာဝေးပါသနည်း”

ခရိတ်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ထိုနေရာမှ ဤနေရာသို့ အကွာအဝေးခန့် ရှိပါ၏။”

အဘိုးကြီးက ကောင်းကင်ကို လက်ဖြင့် ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူညွှန်ပြပုံမှာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ရိုးရာအကွာအဝေး တိုင်း ထွာသည်နည်းပင် ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်တွင် နေလုံးရွေ့သည့်အချိန် လေးနာရီ ခန့်ကြာမည်သဘော ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် ခြေကျင်လျှောက်သည့်နှုန်းဖြင့် တွက် ကြည့်သော် ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့် ဝေးသည့် ခရီးပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဤနေရာမှ ရှိနာစစ်သားတို့၏ စခန်းသို့ မည်မျှကွာဝေးပါသနည်း”

ခရိတ်ကပင် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ယခင်အတိုင်း အကွာအဝေးခန့်ပင် ရှိပါ၏။”

“ကောင်းလှပါပြီ”

ခရိတ်က ပြောရင်းနှင့် မြေပုံကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးကြီး ပြောသည့်အတိုင်း ဝင် အကွာအဝေး တူညီနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် မြေပုံ၏နံဘေး နေရာအလွတ်တွင် ခရီးအကွာအဝေးနှင့် သွားလျှင် ကြာမည့်အချိန်ကို ခဲတံဖြင့် တွက်ချက်ကြည့်လေသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်စီအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဤနေရာတွင်ပင် တစ်ရက် စောစောင့်နေကြရန် လိုအပ်ပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့လူများမှာ ထိုအတောအတွင်း အနားယူခွင့်ရပြီး လန်းဆန်းလာကြမည် ဖြစ် သည်။”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ရာ အဘိုးကြီးကလည်း-

“ငါတို့၏ အမျိုးသမီးများက သင်တို့၏ အဖွဲ့သားများအား အစားအစာများ ကျွေးမွေးပါမည်”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“တနင်္လာနေ့ကျလျှင် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သင်၏ ရွာမှ လူအချို့၏ အကူအညီ လိုအပ်ပါမည်”

“ဤတွင် အမျိုးသမီး မြောက်မြားစွာ ရှိပါ၏”

“ကောင်းလှပါ၏၊ ကျွန်ုပ် အလိုရှိသည်မှာ အမျိုးသမီး အသက်ငယ်ငယ် ချောချောလှလှများပင် ဖြစ်ပါ၏”

ခရိတ်က စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရက်မတက်မီအချိန်တွင် ခရိတ်နှင့် ရဲဘော် လွတ်ကောက်တို့သည် ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ဦးကိုပါ ခေါ်လျက် သူတို့သွားမည့် လမ်းအခြေအနေကို လာရန် ကင်းထောက်ထွက်ကြလေသည်။

လမ်းမှာ တောင်ပူစာငယ်များ၏ တစ်ဖက်တွင် တည်ရှိပြီး ယာယီဖောက်လှုပ် ထားသော တောလမ်းကြမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးနှစ်ဖက်နှစ်ချက်မှ ချွန်ဆီ ပိတ်ပေါင်းများကိုလည်း ရန်သူက ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ရန် တတိယ တပ်မဟာ စစ်သည်များက ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်နီးသောအခါ သူတို့သည် တစ်ချိန်က ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီ၏ တူတိသာသနာပြု မစ်ရှင်သို့အသွား ခေတ္တရပ်နားခဲ့သောနေရာသို့ ရောက်သွားကြ လေသည်။ ထိုနေရာ၌ ချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးရသော သစ်သားတံတားတစ်ခု ရှိ လေသည်။ ယင်းနေရာတွင်ပင် တစ်ချိန်က ပြောင်းဖူးမှန်များ စားခဲ့ကြရပေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုနေရာ၏ ရှုခင်းများကိုကြည့်ပြီး သူ၏ မှတ်ဉာဏ်အတော်အတန် ကောင်းသေးသည်ဟု သုံးသပ်မိလေသည်။ ယခင်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်က မှတ် သားထားသည့်အတိုင်း ယခုလည်း ထိုအတိုင်းပင် ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်မိသည်။

ဤနေရာကား ရန်သူအား အလစ်တွင် ချုံခိုတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်တော်ဆုံး နေရာတစ်ခုပေတည်း။

ခရိတ်သည် စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြောက်ကျားရဲဘော်အား ဗုဆာမန်ဖီ၏ ကျေးရွာသို့ ပြန်လွှတ်ပြီး ကျန်ပြောက်ကျားအဖွဲ့ဝင်များအား အခေါ် လွှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုလူသွားနေစဉ်အတွင်း ခရိတ်နှင့် ရဲဘော်လွတ်ကောက်တို့သည် မိမိတို့၏ စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ် ပြန်လည်သုံးသပ် ဆွေးနွေးကြသည်။

ရန်သူစစ်ကားနှစ်စီးအား အဓိက ပစ်မှတ်အဖြစ် တိုက်ခိုက်ကြမည့်နေရာမှာ ချောင်းကူးတံတားပင် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ယင်းသို့တိုက်ခိုက်ခြင်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါမှ စစ်ကားကြီးများ စခန်း သို့ အရောက်မသွားနိုင်အောင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် တားဆီးရန်လိုအပ်သဖြင့် (လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုရန်) အရန်စစ်ဆင်ရေး စီမံချက်တစ်ခုပါ အသင့်ရေးဆွဲ ပြင်ဆင်ထားရန် အရေးကြီးပေသည်။

ခရိတ်သည် ကျေးရွာမှ ပြောက်ကျားတပ်သားများ အလုံးအရင်းနှင့် ရောက်ရှိလာ သည်နှင့် ရဲဘော် လွတ်ကောက်နှင့် ရဲဘော် ငါးဦးတို့အား ချောင်းကူးတံတား၏ တစ် ဖက်သို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဧရာမသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲ၍ မော်တော်ကားလမ်းပေါ် ကန့်လန့် ပိတ်ဆို့ချထားလိုက်သည်။

လမ်းပိတ်ဆို့နေသဖြင့် စစ်ကားများ မည်သည့်နေရာမှ ဖြတ်မောင်း၍ ရနိုင် တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုနေရာတွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ဦးစွာ ဦးစီးကွပ်ကဲ၍ တိုက်ရမည်ဖြစ်ပြီး ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကမူ သစ်သားတံတားပေါ်သို့ ကားကြီးများအရောက် တွင် ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်ရန် ရည်ရွယ်လေသည်။

“သင်တို့ထဲတွင် ရှိနာဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းသူ မည်သူရှိလေသနည်း”

ခရိတ်က မေးလိုက်လျှင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က လူနှစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြ လေသည်။

“ဤသူကား ရှိနာဘာသာစကားကို ရှိနာလူမျိုးအစစ်ကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်ပါ၏။ သူ၏ဘေးမှ လူကမူ ရှိနာစကား တတ်သော်လည်း ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ မပြောတတ်ပါ”

“သို့ဖြစ်လျှင် ဤရဲဘော်နှစ်ဦးအား တိုက်ခိုက်ရာတွင် မပါဝင်စေဘဲ သီးသန့် အရန်တပ်သားများအဖြစ် ထားလိုက်ပါချေလော့။ သူတို့နှစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ဆုံးရှုံးခြင်း အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ နောက်ပိုင်း စခန်းတွင် သူတို့ကို လိုအပ်နေမည် ဖြစ် ပေသည်”

ခရိတ်က ညွှန်ကြားလိုက်သည်ကို လွတ်ကောက်ကလည်း-

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဤရဲဘော်နှစ်ဦးအား ထိန်းထားလိုက်ပါမည်”

“ယခု အမျိုးသမီးများအတွက် စီစဉ်ရပေဦးမည်”

ခရိတ်က သူတို့၏ စစ်ဆင်ရေးတွင် အမျိုးသမီးများပါ အသုံးချရန် စီစဉ်ထား သဖြင့် ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အသုံးချရန်အတွက် ဆာရာကိုယ်တိုင်က သူမ၏ ဖအေတုမအေကွဲ ညီမသုံးဦးတို့အား ရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ မိန်းကလေးသုံးဦးတို့သည် အသက်

ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရွယ် မိန်းမပျိုကလေးများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီ၏ သမီးများအနက် အချောဆုံး၊ အလှဆုံး မိန်းမလေးဦးဖြစ်၍ ယခု ပြုလုပ်ရမည့် စစ်ဆင်ရေးတွင် အသင့်တော်ဆုံးဟု ယူဆကာ ဆာရာကိုယ်တိုင်က ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးသုံးဦးသည် အရွယ်ရောက်ခါစ မိန်းမပျိုတို့ဘဝ ရှက်ကြောက်ကြ သော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် စစ်ဆင်ရေးတွင် စွန့်စားပါဝင်ရမည်ကို စိတ်ပါတက်ကြလှောင် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေကြပုံ ရလေသည်။ မကြာခဏ သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုးစကားပြောရင်း တစ်စစ်စစ် ရယ်မောနေတတ်ကြသည်။

“ဒါထက် ဒီကောင်မလေးတွေက သူတို့လုပ်ရမယ့် တာဝန်ကို နားလည်သဘော ပေါက်ကြရဲ့လားကွဲ့။ အမှန် အန္တရာယ်များကြောင်းကိုလည်း သူတို့ ကြိုတင်သိထားမှ ကောင်းမယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆရာမ ဆာရာက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ “သူတို့ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ကြပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က သူတို့နဲ့အတူ ရှိနေပါမယ်။ ဒီနေ့ညကစပြီး ကျွန်မ သူတို့နဲ့အတူ တောက်လျှောက် နေပါမယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ စိတ်သာချပါ”

ဆာရာက ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပေသည်။ ညီမဝမ်းကွဲသုံးဦးသည် အထူးလှပ ကြော့ရှင်းသူများ ဖြစ်၍ ပြောက်ကျားလူငယ် လူပျိုများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြ သူများ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးများကိုယ်တိုင်ကလည်း ယောက်ျားတွေ စိတ်ဝင်စားသည်ကို သာယာကြည်နူးမိကြသဖြင့် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ရောရောဝင်ဝင် နေချင်ကြသည်။

သို့သော် ယခု မိမိတို့က အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးကြီးတစ်ခု ဆင်နွှဲအံ့ဆဲဆဲ အချိန်မျိုးတွင် ဖိုမက်စွတွင် ကင်းရှင်းနေရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆမိသဖြင့် ဆာရာက သူကိုယ်တိုင် စစ်ဆင်ရေး မပြီးမချင်း ညီမပျိုသုံးဦးအား မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ အတူတူနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း သူမသည် ညီမပျိုများအနီးသို့ ရစ်သီလာကြသူ ပြောက်ကျားလူငယ်များအား အစစ်ကြီးအမိအရာဆိုသကဲ့သို့ ခပ်တည်တည်နှင့် နှင်ဖမ်း လေသည်။

“အရွယ်ရောက်ခါစ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ လူငယ်မောင်မယ်တို့ရဲ့ သဘာဝကို ရှင်လည်း သိသားပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လတ်တလော အခြေအနေမှာ ကျွန်မက ကောင်မလေးတွေကို ကောင်းကောင်း ထိန်းထားဖို့ အရေးကြီးတယ်ရှင်။ ကျွန်မအဖို့က ဒီညတော့ ကောင်းကောင်း အိပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဤသို့ ဆာရာက ပြောလေသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုညက ကောင်းစွာအိပ်ရပါချေ။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်လာသည်နှင့် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အိပ်မက်တွေ မက်ခြင်း၊ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်သလို ဆတ်ခနဲဖြစ်ခြင်း၊ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ဓာတ်ကျကာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းတို့ကြောင့် သူသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

အမှန်တော့ သူ ယခုစတင်လုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်ပါမလားဟု သံသယ ဝင်နေမိခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်အဖို့မှာလည်း ဆာရာက စကားပြောနေသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိလာလေသည်။

ဆာရာက ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာအကြောင်း စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသလို ခရိတ်ကလည်း သူ၏ချစ်သူ ဆယ်လီအကြောင်း ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် နှလုံးသားတွင်းမှ လှိုက်လှဲစွာ ချစ်မြတ်နိုးနေသူ ချစ်သူ ကိုယ်စီ ရှိကြသဖြင့် အနာဂတ်အတွက် မျှော်မှန်းချက်များ စိတ်ကူးယဉ်ရသည်ကိုပင် ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဆာရာက သူ၏စိတ်ထဲရှိသော ရည်မှန်းချက်တစ်ခုအကြောင်း ဖွင့်ပြောပြသည်တို့ ခရိတ်သည် အထူးပင် စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

“တစ်နေ့ ကျွန်မက ရဲဘော်ဝန်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ မဟာဘယ်လီ အမျိုးသမီးအားလုံးကို ကိုယ်စားပြုပြီး ပြောနိုင်ဆိုနိုင် အရေးဆိုနိုင်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးတွေဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အနှိမ်ခံနေခဲ့ရတာ ကြာပြီရှင်။ အခု လောလောဆယ်ပဲ ကြည့်ဦးလေ၊ ကျွန်မဟာ သင်တန်းတက်ဖို့ လက်မှတ်ရ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်၊ ကျောင်းဆရာမလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ ယောက်ျားများနဲ့တန်းတူ စားသောက်ခွင့် မရှိဘူး။ အမျိုးသမီး ချက်ပြုတ်တဲ့ မီးဖိုဆောင်မှာပဲ စားပွင့်ရှိတယ်။ နောင်ဆိုရင်တော့ ဒါမျိုး အစ ကျွန်မက အရေးဆိုပြီး အမျိုးသမီးတွေ တန်းတူအခွင့်အရေးရလာအောင် တိုက်မှာပဲ”

ခရိတ်သည် ဆာရာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကျိတ်၍ လေးစားချီးကျူးမိလေသည်။ ဤတကသော အတွေးအခေါ် အမြင်ရှိသူဖြစ်၍ တွန်ဂါတာလို လူအတွက် အထူးသင့်လျော် ချိတ်ဖက်ညီသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ပါတကားဟုလည်း သုံးသပ်မိသည်။

ယင်းသို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောင်းအရာမျိုးစုံ ဆွေးနွေးပြောဆိုကြရင်း ညသည် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားတော့သည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ အချိန်ကုန် မြန်လှသည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

“ဟေ့... လေးနာရီတောင် ထိုးပြီ။ ငါတို့ စလုပ်ရှားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”
ခရိတ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍-

“မင်းကို ကျေးဇူး အထူးတင်မိတယ် ဆာရာရယ်။ ငါက သတ္တိကောင်းသူ
လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ အကူအညီ လိုတယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။
ဆာရာသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ခရိတ်အား ငဲ့ကြည့်ရင်း-

“ရှင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နှိမ့်ချပြီး ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ရှင်က
အလွန်သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တာ အမှန်ပါပဲ”ဟု ပြော၍ သူ့ညီမငယ်များ
အား နှိုးရန် ထွက်သွားလေသည်။

နေ အတော်မြင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ချောင်းကမ်းနံဘေး တစ်နေရာရှိ ကျောက်တုံးကြီး နှစ်တုံးကြားသို့
အသာဝပ်နေလေသည်။ သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်ရိုင်းပယ်
သေနတ်တစ်လက် အသင့်ချထားလေသည်။ သူ၏ နေရာမှ ချောင်းကူးတံတားနှင့်
ဝဲယာနှစ်ဖက်နှစ်ချက်ကို ပတ်မှတ်အဖြစ် တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ်ရန် အမှန် အဆင်ပြေ
နေလေသည်။

သို့သော် သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား လူတွေ အမြောက်အမြား သတ်ဖြတ်ရသည့်
အဖြစ်မျိုး မရောက်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိလေသည်။

သစ်သားတံတား၏ အောက်ဘက်တွင် မာတာဘယ်လီတိုင်းရင်းသား မြောက်
ကျားလေးဦးတို့ နေရာယူထားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရေထဲ ကိုယ်တစ်ပိုင်းမြုပ်အောင်
ဆင်းနေရသဖြင့် သူတို့၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် အဝတ်အစား ဝတ်မထားချေ။

တံတား၏ သစ်သားပေါင်တွင် သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ အသင့်ဆင်
ထားလေသည်။ အဓိက လက်နက်များအဖြစ် လေးနှင့် မြား ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထား
ကြသည်။ လေးလက်နက်ကလည်း တောဆင်ရိုင်းများ လိုက်ပစ်ရာတွင် အသုံးပြု
မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာလက်နက် (ငါးပေရှိသော လေးကြီးများ) ဖြစ်သည်။

ယင်းလက်နက်များ၏ အစွမ်းကို ခရိတ်သည် တစ်ချိန်က မသိခဲ့။ အထက်
မကြီးသည့်ပြင် ထိရောက်နိုင်သည်မဟုတ်ဟု သံသယ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် လက်တွေ့
စမ်းသပ်ပြခြင်းကို မြင်ရတော့မှ အလွန်အံ့ကြပြီး အထင်ကြီးမိလေတော့သည်။

လေးကြီးကိုဖန်တီးထားပုံက သစ်မာတစ်မျိုးဖြင့်ပြုလုပ်ထားပြီး ပိုမို တောင့်တ
စေရန် သားရေစိမ်းဖြင့် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။ လေး၏ ကြိုးကလည်း နိုင်လွန်
ခိုင်ခံ့သော တိရစ္ဆာန်သားရေမျှင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

ထိုလေးကြီးကို တင်နိုင်ရန် အလွန်ခွန်အားဗလကြီးမှသာလျှင် တင်နိုင်ပေသည်။ ခရိတ်ကိုယ်တိုင်က သာမန်လူတို့ထက် ခွန်အား ပိုရှိလင့်ကစား လေး၏ ကြိုးကိုဆွဲ၍ လေးတင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။

လေးကို တင်ရသည့် ဆွဲအားပမာဏသည် ပေါင်တစ်ရာခန့် ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ခွန်အားဗလ အလွန်ကြီးမားသူမှသာလျှင် တင်နိုင်သည့် လေးကြီးဖြစ်လေသည်။

လေးနှင့်ပစ်ရသည့် မြားကတော့ ထိပ်ဖျားတွင် ချွန်ထက်သော သံမဏိ ထိပ်ဖူးများ တပ်ဆင်ထားသည်။ မည်မျှထိရောက်ကြောင်း လက်စွဲပြသည့်အနေဖြင့် ပြောက်ကျားတစ်ဦးသည် တစ်ခါက ပစ်ပြဲခဲ့ဖူးရာ ခရိတ်သည် အလွန်အံ့ဩမိလေသည်။

ထိုပြောက်ကျားသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ ခြေလှမ်းသုံးဆယ်အကွာတွင် ရပ်ပြီး မြားတစ်စင်းဖြင့် သစ်ပင်ကို ချိန်ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ သစ်ပင်အတွင်းသို့ လက်မ နှစ်ဆယ်ခန့် စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုမြားဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို ပစ်လိုက်ပါက ထုတ်ချင်းပေါက် ဝင်သွားနိုင်ပြီး ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဆင်ကြီး၏ ကိုယ်တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက် သို့ တောက်လျှောက် ဝင်သွားမည် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ ထိရောက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်း သော တိုင်းရင်းရိုးရာ လက်နက်တစ်ခုပါပေတည်း။

ယင်းလက်နက်မျိုး ကိုင်ဆောင်သူ လေးသမား လေးယောက် တံတားအောက် တွင် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေဒူးဆစ်ခန့်နက်သော ချောင်းထဲ တစ်နေရာတွင်လည်း နောက်ထပ် လေးသမား ဆယ်ဦးတို့သည်လည်း အသာဝပ်၍ နေရာယူထားကြသည်။ သူတို့သည် ရန်သူက ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး ရေထဲတွင် နှစ်ကာ ဦးခေါင်းသာလျှင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ဖော်ထားကြသည်။ ထို့ပြင် ကမ်းစပ်အနီး ထမ်းပါးတစ်ခု၏ အကာအကွယ်ကို ယူထားသောကြောင့် ရုတ်တရက်မြင်ရန် မလွယ် ကူချေ။

မကြာမီ စစ်ကားကြီးများ၏ အင်ဂျင်စက်သံ ကြားရလေသည်။ ချောင်းကူး ဆံတားသို့ ချဉ်းကပ်ခါနီးတွင် လမ်းက ဆင်ခြေလျှော့ဖြစ်နေရာ မော်တော်ကား အချိန်လျှော့၍ မောင်းရသောကြောင့် စစ်ကားကြီးများ၏ အင်ဂျင်စက်သံသည် တစ်မျိုး ဆူညံလှလေသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင် စောစောပိုင်းက ထိုဆင်ခြေလျှော့ လမ်းအတိုင်း တစ်ကြိမ် လျှောက်၍ အခြေအနေကို လေ့လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က ရီဒီရှားနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ ဆွင် (မျက်နှာဖြူ အစိုးရလက်ထက်က) အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံကြောင့် ဆားအန္တရာယ်ရှိလျှင် အလိုလို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာ သိတတ်သော အလေ့သည်

ယခုလည်း တစ်ဖန်ပြန်လည်ပေါ်လာသဖြင့် ခရိတ်အနေဖြင့် လမ်းဘေး ချုံပုတ်များ ပါမကျန် အကဲခတ်ကြည့်ရင်း အန္တရာယ်ကို ရှာဖွေကြည့်ခဲ့လေသည်။

ရန်သူ၏ အရိပ်အယောင် လုံးဝမတွေ့ရတော့မှ သူ၏ ပြောက်ကျားရဲဘော် များအား အချက်ပြ အကြောင်းကြားခဲ့လေသည်။

“ကျွန်မတို့ သွားကြဖို့ တော်ပြီထင်တယ်”

ဆာရာက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ညီမဝမ်းကွဲများနှင့်အတူ ခရိတ်၏ ဘေးနားရှိ ကျောက်တုံးကြီးနောက်တွင် ထိုင်နေကြရာမှ အခြေအနေကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာရာပြောသည့်အတိုင်း မှန်ပေသည်ဟု ခရိတ်ကလည်း သုံးသပ်မိလေသည်။ ယခုအခြေအနေကျမှ အစီအစဉ်တစ်မျိုးပြောင်း၍ မဖြစ်တော့။ မူလက ကြိုတင် အကွက်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း လက်တွေ့လုပ်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် မင်းတို့သွားပေတော့”

ခရိတ်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ဆာရာသည် မတ်တတ်ထ၍ ဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီပွပ္ဖကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ သူမ၏ ညီမဝမ်းကွဲတို့သည်လည်း ချက်ချင်းပင် ဆာရာနည်းတူ ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်လွမ်းထားသော အဝတ်စများကို ချွတ်ပစ်လိုက်ကြ လေရာ သူတို့ ညီအစ်မလေးဦးစလုံးတို့သည် လုံးဝ ဗလာကျင်းကာ မိမွေးတိုင်း ဗသု တိုင်း ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

သို့သော် ခြွင်းချက်အနေဖြင့် ခါးတွင် ပုတီးစေ့များ သီထားသည့် ခါးပတ်တစ်ခုနီး ရှိနေကြလေသည်။ ပုတီးစေ့ခါးပတ်များသည် အောက်သို့ ခပ်ရှည်ရှည် တွဲလဲကျနေသဖြင့် အရှက်ကို မလုံတလုံ ဖုံးထားသလိုရှိသော်လည်း မိန်းကလေးများ သွားလာလှုပ်ရှားလျှင် ပုတီးစေ့များသည် ကိုယ်တွင် ကပ်မနေတော့ဘဲ ရွေ့လျားလှုပ်ရှားနေရာ မိန်းကလေးများ၏ သူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော သဘာဝအလှကို မမြင်ချင်မှအဆုံး ပေါ်လွင်လာတတ်ပေသည်။

နောက်မှကြည့်လျှင်ကား မိန်းကလေးများ၏ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးကျသော သဘာဝအလှကို အတိုင်းသား မြင်နေရပေလေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေနင့် ပက်ဖျန်း၍လည်း ဆော့ကစားနေကြသည်။

ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မိန်းကလေးများသည် ချောင်းတွင်း ရေစပ်နား ဆီသို့ ပြေးသွားကြစဉ် ခရိတ်က နောက်မှနေ၍-

“ဟေ့... ရေထဲမှာ ရယ်မောပြီး ကစားနေကြကွ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြနဲ့ မမေ့ကြနဲ့” ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးများသည် အဝတ်မပါဘဲ ဗလာကျင်းနေသည်ကို ရှက်ကြောက်ဟန် မတူဘဲ ရေစပ်သို့ ရောက်လျှင် ခရိတ် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရယ်ကာမောကာဖြင့် ပျော်ရွှင်ကစားနေကြသည်။

သူတို့ ခါးတွင် ပတ်ထားသော ပုတီးစေ့ခါးပတ်မှာ အိမ်ထောင်မကျသေးသော မိန်းမပျိုတို့ ဆင်မြန်းလေ့ရှိသည့် မာတာဘယ်လီရီးရာ တန်ဆာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဆာရာကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆင်မြန်းခဲ့ဖူးသည်။ ယင်း ပုတီးစေ့တန်ဆာကို မြင်ရသူများက ဤမိန်းကလေးများ အပျိုဖြစ်ကြောင်း အလိုလို သိကြမည် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် မိမိတို့ဘက်မှ ပြောက်ကျားရဲဘော်များကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေသူ မိန်းကလေးများအား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ ဣန္ဒြေရရ နေကြသည်ကို မြင်ရပြီး အံ့ဩမိလေသည်။

အမှန်တော့ မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားလူငယ်များသည် မိမိတို့ လတ်တလော ခင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်များလှသော လုပ်ငန်းတာဝန်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်၍ အသင့်မြင်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှလာသော စစ်ကားမှာ တိုယိုတာ အမျိုးအစား ငါးတန်ကားကြီးဖြစ်ပြီး ဆောင်းကူးတံတားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ကားအမျိုးအစားက မကြာသေးမီက ခရိတ်တို့ နောက်သို့ ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ နယ်စပ်အထိအောင် လိုက်လာသော စစ်ကားအမျိုးအစားပင် ဖြစ်သည်။

ကား၏ ရှေ့အခန်း အမိုးပေါ်တွင် စက်သေနတ်တစ်လက်တင်ထားပြီး ရှိမှာ စစ်သားတစ်ဦးက စက်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ ထိုကား၏ နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ဒုတိယစစ်ကားသည်လည်း လိုက်ပါလာလေသည်။

“ဘုရားသခင်တန်ခိုးနဲ့ နောက်ထပ် စစ်ကားတစ်စီး ပါမလာပါစေနဲ့။”

ခရိတ်က စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိရင်း သူ၏အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်နိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ မျက်နှာတွင် ဆောင်းဘေးမှ ရွံ့များလိမ်းကျံထားပြီး သေနတ်ပြောင်းကိုလည်း သစ်ခက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ရန်သူက ရုတ်တရက် မြင်နိုင်ရန် မလွယ်ကူချေ။

ခရိတ်သည် ဆက်၍ စောင့်ကြည့်နေရာ နောက်ထပ် စစ်ကားမလာဘဲ ကားနှစ်စီးသာဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့်-

“အင်း... တော်သေးရဲ့” ဟု အောက်မေ့လျက် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ကားကြီးနှစ်စီးစလုံး တံတားပေါ်သို့ ဖြတ်မောင်းစဉ် ဆာရာနှင့် ညီမငယ်များသည် ဆူညံ ခုခံဆင်ခြင်အောင် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ စစ်ကားပေါ်မှ စစ်သားများကို လက်ဆွဲယမ်းပြု၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် ရှေ့ဆုံးမှ စစ်ကားသည် သိသိသာသာ အရှိန်လျှော့၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းလေသည်။

မိန်းကလေးများသည် ကိုယ်ကို ဝဲယာယိမ်းထိုးလျက် တိုင်းရင်းသားရိုးရာ အကတစ်မျိုး ကနေဟန် လှုပ်ရှားရာ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းမှ သဘာဝအလှတို့က

ရေစိုနေလင့်ကစား စစ်သားများအား မြူဆွယ်ဖြားယောင်းသလို ဖြစ်နေတော့သည်။ မိန်းကလေးများကိုယ်တိုင်က စစ်သားများကို ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်မောကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ စစ်ကား၏ ခေါင်းခန်းတွင် စစ်သားနှစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်။ တစ်ဦးက အရာခံဗိုလ်အဆင့်ရှိကြောင့် သူ၏ ပခုံးမှ ရာထူးကြယ်ကို မြင်၍ ခရီးထဲက ရိပ်မိလေသည်။

ထိုလူသည် ရေချိုးနေသူ မိန်းကလေးများကို ကြည့်ပြီး သွားများပေါ်အောင် ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေရာမှ သူ၏ဘေးရှိ ယာဉ်မောင်းသူအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် စစ်ကားကြီးသည် ဘရိတ်အုပ် ရပ်သွားလေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာသော ဒုတိယစစ်ကားသည်လည်း ဆက်မမောင်းနိုင်ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

အရာခံဗိုလ်မှာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ခြေခင်းခုံပေါ်ထွက် ရပ်နေလေသည်။ ကား၏နောက်မှ အခြားစစ်သားများနှင့် ကား၏ အမိုးပေါ်မှ စစ်သေနတ်သမားတို့သည်လည်း ချောင်းထဲမှ လုံမပျိုများ၏အလှကို ငေးမောကြည့်ရင်း သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးရယ်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒုတိယကားပေါ်မှ စစ်သည်များသည်လည်း အားကျဟန်ဖြင့် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် စစ်သားများကိုကြည့်ရင်း လက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပြလိုက်ရာ စစ်သားများသည် အလွန် သဘောကျလျက် တဝါးဝါးနှင့် ရယ်မောကြလေသည်။

အရာခံဗိုလ်သည်လည်း မိန်းကလေးက လက်ဖြင့် လုပ်ပြသည်ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းက တထစ်ချတွက်လျက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ကျန်စစ်သားများသည်လည်း သူ၏ နောက်မှ ဝိုင်းလိုက်လာကြလေသည်။ ထိုအချိန်၌ စက်သေနတ်သမားနှစ်ဦးသာကလေး သူတို့၏ တာဝန်ကျနေရာတွင် ရှိနေကြလေသည်။

ခရိတ်သည် တံတားအောက်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိမိတို့၏ ပြောက်ကျား ရဲဘော်များက လေးနှင့်မြားတို့ကို အသင့် ကိုင်ထားကြပြီဖြစ်ကြောင်း မြင်ရလေသည်။

သူ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လေးသမားလေးဦးတို့သည် ရေထဲမှ ကမ်းပါးပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တွား၍ တက်လာကြလေသည်။

ဆာရာက ရှေ့ဆောင်လျက် စတင်လှုပ်ရှားလေသည်။ သူမသည် ပုတီးခါးပတ်ကိုချွတ်၍ လက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း ချောင်းကမ်းဘေး စစ်သားများရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

သူမက ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာစဉ် စစ်သားများသည် မရယ်မောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဆာရာအား ငေးမောကြည့်နေကြလေသည်။

သူမ၏ ပြည့်ဖြိုးလှပ အချိုးကျနေသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ကလည်း စစ်သားများ ငေးမည်ဆိုလျှင် ငေးလောက်အောင်ပင် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှိရာလူမျိုးစစ်သားများသည် အလိုရမ္မက် ပြင်းထန်တက်ကြွကာ အခြား ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ကြောင်း ခရိတ်က ရိပ်မိလေသည်။

ဆာရာသည် ချောင်းကမ်းအနီးရေစပ်တွင်ရပ်ကာ စစ်သားများအား ညှို့ဇာတ်ပါသော မျက်လုံးဖြင့် မော်ကြည့်နေလေသည်။ စစ်သားများကလည်း မျက်တောင်မခတ်ငေးကြည့်နေကြသည်။

ထိုအချိန်၌ လေးသမားလေးဦးတို့က စစ်သားများနောက်မှ အသာ ခြေဖျားထောက်၍လာကြရာ ရှေ့ဆုံးမှစစ်သားနှင့် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမျှ အကွာသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဤတွင် သူတို့ လေးဦးစလုံးက ဒူးထောက်၍ ပစ်ခတ်ရန် လေးတင်လိုက်ကြသည်။ လေး၏ကြီးကို ဆွဲငင်ရာ၌ အထူးအားစိုက်ဆွဲရသဖြင့် သူတို့၏ လက်မောင်းမှ ကြွက်သားကြီးများ မောင်းကြွတက်လာလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မြားတစ်စင်းစီ ပစ်လွှတ်လိုက်ကြလေသည်။

အသံဆို၍ လုံးဝမကြားရဘဲ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ စက်သေနတ်သမားတစ်ဦးသည် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားလေသည်။ လုံးဝ မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ ငြိမ်သွားချိန်တွင် ထိုလူ၏ လက်တစ်ဖက်သည် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ ဘေးသို့ တွဲလောင်းကျနေလေသည်။

အခြား စက်သေနတ်သမားသည်လည်း ဘာမှန်းမသိလိုက်ရဘဲ သူ၏ နောက်ကျောသို့ မြားတစ်စင်း ထိုးစိုက်ဝင်လာတော့မှ ပြင်းစွာ နာကျင်လျက် ဟစ်အော်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော် ပါးစပ်မှ ဘာသံမှ ထွက်မလာချေ။

သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် လက်တစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်၍ ကျောမှမြားကို ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးစားနေခိုက်မှာပင် နောက်ထပ် မြားတစ်စင်းက ပထမမြား၏ အောက်နားဆီသို့ လာထိမှန်ပြန်လေသည်။ စက်သေနတ်သမားသည် ဝေဒနာကြောင့် ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်ရာမှ ချက်ချင်းလိုပင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

လေးသမားတို့သည် ပစ်မှတ်ကို တစ်မျိုးပြောင်းကာ ချောင်းကမ်းစပ်မှ စစ်သားအုပ်စုဆီသို့ မြားတွေ ပစ်လွှတ်ပြန်သည်။

မြားထိမှန်၍ စစ်သားတစ်ဦးက ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ချိန်တွင် ချောင်းထဲတွင် ပုန်းနေကြသူ မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားများသည် ဘွားခနဲ ထွက်လာပြီး ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြလေသည်။

ရိုနာစစ်သားများက လေးသမားများကို ရင်ဆိုင်ရန် လှည့်လိုက်ကြသဖြင့် ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည် သူတို့၏ နောက်ကျောမှ တိုက်ခိုက်ခွင့် ရကြလေသည်။ ပြောက်ကျား ရဲဘော်များသည် အနီးကပ် တိုက်ပွဲတွင် သေနတ်မသုံးဘဲ ပန်ဂါခေါ် မာတာဘယ်လီ ရိုးရာဓားလက်နက်တစ်မျိုးကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ဓားတိုသော်လည်း ပုဆိန်နှင့် ပို၍တူးပြီး အသွားက အလွန်ထက်လှလေသည်။

ရိုနာလူမျိုး အရာခံဗိုလ်သည် ရုတ်တရက် အငိုက်မိခံရသဖြင့် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်နေစဉ်မှာပင် ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ဦးက ပန်ဂါအသွားဖြင့် ဦးခေါင်းတည့်တည့် သို့ တအား လွဲခုတ်ချလိုက်သည်။

ပန်ဂါဓား၏ ဒဏ်ဖြင့် အရာခံဗိုလ်၏ ဦးခွံကွဲသွားသည့် အသံကို ခရိတ်ပင်လျှင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဆာရာသည် ညီမလေးများကိုပါ ခေါ်၍ ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်လာလေသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေပြီဖြစ်၍ သူတို့သည် ကမ်းပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း မြေပြင်တွင် ဝပ်နေလိုက်ကြရလေသည်။

ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ရိုနာစစ်သား အားလုံးလိုလို ကျဆုံးကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားရဲဘော်များကတော့ လဲကျနေသူ ရိုနာစစ်သားများအား အခဲမကျေဟန်ဖြင့် ဆက်လက် ခုတ်ထစ်နေကြလေသည်။

“ဟေ... ဆာရာ မိန်းကလေးတွေပါခေါ်ပြီး ဟောဟို တောစပ်က ချုံတွေကြား သွားပုန်းနေကြ”

ခရိတ်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်ရာ ဆာရာလည်း ကပျာကယာ အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူကာ ညီမငယ်များနှင့်အတူတောစပ်သို့ ပြေးသွားလေသည်။

ခရိတ်သည် အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကိုင်လျက် ချောင်းကူးတံတားကို ဖြတ်၍ ပြေးသွားလေသည်။

ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည် ထိုအချိန်၌ ကျဆုံးသူ ရိုနာစစ်သားများ၏ ကိုယ်မှ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို နှိုက်ယူနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဤအလုပ်မျိုး လုပ်နေကျဖြစ်၍ ကျွမ်းကျင်လျင်မြန်လှပေသည်။ စစ်သားအလောင်းများမှ လက်ပတ်နာရီများကို ရှေးဦးစွာ ဖြုတ်ယူကြသည်။ ပြီးတော့မှ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆခြားပစ္စည်းများ (ပိုက်ဆံအိတ် စသည်တို့ကို) နှိုက်ယူကြလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ထိခိုက်မှု ရှိသလော”

“မည်သူများ ကျည်ဆန် ထိမှန်သွားလေသနည်း”

ခရိတ်က မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ စောစောက ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံတစ်ချက်ကြောင့် စိုးရိမ်၍ မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ သူတို့ဘက်မှ မည်သူမျှ ထိမှန်ခြင်း မရှိချေ။

ခရိတ်သည် သူတို့သွားမည့်လမ်းတွင် ရန်သူ၏ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း မခံရအောင် ရှေ့ပြေးကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကြိုတင်လွှတ်လိုက်သည်။ ကျဆုံးသူ ရှိနာစစ်သားများကို လည်း မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

စစ်ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ စက်သေနတ်သမား မြားထိမှန်ပြီး သေဆုံးသည့်နေရာမှာ သွေးများ ယိုစီးကျ၍ ပေကျံနေသဖြင့် ခရိတ်က ပြောက်ကျားရဲဘော်များအား ရေဖြင့် ဆေးကြောသန့်စင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သွေးစွန်းနေသော ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများကိုလည်း လျှော်ဖွပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည် ရှိနာစစ်သားအလောင်းများကို တစ်နေရာတွင် မြေကျင်းကြီးတူး၍ မြေမြုပ်နေကြစဉ် ဆာရာ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ယခုတော့ သူသည် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“ညီမလေးတွေကိုတော့ ကျွန်မက ရွာကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ။ သူတို့က ဒီ နယ်မြေဒေသကို ကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ သူတို့ ဘာမှ အန္တရာယ် မဟုတ်ပါဘူး” ဆာရာက ပြောရာ။

ခရိတ်ကလည်း-

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒီနေ့အဖို့ မင်းရဲ့တာဝန် ကျေပွန်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ ရှေ့ဆုံးမှ စစ်ကားကြီးပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ကားကြီး၏ သော့သည် ကားထဲမှာ အဆင်သင့်ပင် ရှိနေလေသည်။

ရှိနာစစ်သား အလောင်းများကို တောထဲတွင် တွင်းတူးမြေမြှုပ်လိုက်ပြီးနောက် ပြောက်ကျားရဲဘော်များ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ခရိတ်သည် ကြိုတင်လွှတ်ထားသော ရှေ့ပြေးကင်းအဖွဲ့များကို ပြန်ခေါ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပြောက်ကျားလူငယ်တစ်ဦးအား ဒုတိယစစ်ကားကို မောင်းရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

ထိုလူငယ်က မော်တော်ကားကို စက်နှိုးလိုက်ချိန်တွင် ကျန်ပြောက်ကျားရဲဘော် များလည်း ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ ခရိတ်က ရှေ့ကားကိုမောင်းပြီး ကား နှစ်စီးလုံး တန်းစီ၍ မောင်းထွက်ကြလေသည်။

စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုလုံး အစမှအဆုံးအထိ အချိန် သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာ ကြာ လေသည်။

ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရဲဘော်လွှတ်ကောက် ဆည် ချုံတစ်ခုမှ ထွက်လာပြီး စစ်ကားများကို လမ်းပေါ်မှ လမ်းဘေး တောတွင်းသို့ မောင်းခိုင်းလေသည်။

ခရိတ်သည် ရှေ့ကားကို လမ်းဘေးသို့ မောင်းချပြီး သစ်ပင်အုပ်ကောင်းကောင်း တစ်နေရာသို့ မောင်းဝင်သွားရာ ဒုတိယကားသည်လည်း သူ၏ နောက်မှ လိုက်မောင်း ထွက်လေသည်။

ထိုအခါ ပြောက်ကျားရဲဘော်များ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က စစ်ကားနှစ်စီးလုံးကို သစ်ကိုး
သစ်ခက်များဖြင့် လှဲအောင် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်ကြသည်။

နောက် ပြောက်ကျားရဲဘော် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ကားကြီးနှစ်စီးပေါ်မှ ပစ္စည်း
အားလုံးကို သယ်ချလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် စောစောက သူတို့ သစ်ပင်ကြီးလှဲချ၍ လမ်းပိတ်ဆိုထားခြင်း
ပြန်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ကြသည်။

စစ်ကားနှစ်စီးပေါ်မှ ရိက္ခာပစ္စည်းများက နှလင်းများဖြူးလှပေသည်။ တစ်အိတ်
လျှင် ပေါင်နှစ်ရာပါသော ပြောင်းအိတ်များ၊ စည်သွတ်အသားဘူးများ၊ ခြံစောင်များ
ဆေးဝါးပစ္စည်းများ၊ စီးကရက်၊ ဆပ်ပြာ၊ သကြား၊ ဆား စသည်တို့အပြင် ကျည်ဆန်
သေတ္တာများလည်း ပါရှိလေရာ ပစ္စည်းအားလုံးသည် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များအဖို့
အလွန်အသုံးဝင်သည့် ပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းပစ္စည်းများကို မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားတို့က လုံခြုံစွာ ဝှက်ထားပြီး
လိုအပ်မှ ထုတ်ယူအသုံးပြုကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် သိနေလေသည်။

ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည် ကျဆုံးသူ ရှိနာစစ်သားများထံမှ ချွတ်ယူထား
သော ယူနိုဖောင်းဝတ်စုံများကို လဲဝတ်လိုက်ကြလေသည်။

အချိန်ကား ငါးနာရီခန့်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် တူတီစခန်းမှ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေး အစီအစဉ်ကို မှတ်မိလေသည့်
ညစဉ် ရှစ်နာရီတိတိအချိန်တွင် စခန်းမှ ရေဒီယိုအော်ပရေတာက ဆက်သွယ်မှု
သတင်းပို့ချက်များကို နားထောင်လေ့ ရှိပေသည်။

ခရိတ်သည် ရှေ့ဆုံးစစ်ကားမှ ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို သေချာစွာ
လေ့လာစစ်ဆေးကြည့်ရာ အင်အားက ဆယ့်ငါးအင်ပီယာရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ယင်းစက်အင်အားနှင့်ဆိုလျှင် တူတီစခန်းသို့ ဆက်သွယ်နိုင်မည် ဖြစ်သော်
လည်း ဟာရာရေမြို့တော်ကိုတော့ ဆက်သွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု တွက်မိလေသည်။
ယင်းသို့ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးစက်က အင်အားနည်းနေခြင်းကိုပင်လျှင် ခရိတ်က
တစ်မျိုး ကောင်းသည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့်
ဆာရာတို့အား မော်တော်ကားဆီသို့ ခေါ်ယူ၍ အစီအစဉ်များ တိုင်ပင်ကြလေသည်။

ဆယ်လီသည် တူတီလေဆိပ်သို့ နောက်တစ်နေ့နံနက် ငါးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်
အချိန်တွင် ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး သူမက ရှစ်နာရီခွဲတိုင်အောင် စောင့်နေရမည် ဖြစ်သည်။
တူတီစခန်းမှ လေဆိပ်သို့ သွားလျှင် အချိန်သုံးနာရီခန့် ကြာမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် စခန်းမှ အစောဆုံး နံနက်ရှစ်နာရီခွဲ နောက်အကူဆုံး
ငါးနာရီအချိန် ထွက်ကြမှ သင့်ပေမည်။

သူတို့သည် အကျဉ်းစခန်းဂိတ်သို့ ညသန်းခေါင်အချိန် ရောက်သွားပါက အချိန် နှစ်နာရီခွဲခန့် ရပေမည်။ ထိုအချိန်၌ စစ်ကားများကို စခန်းဂိုဒေါင်မှ ဓာတ်ဆီ ဖြည့်ပြီး အကျဉ်းသားများကို လွတ်ပေးလျက် တွန်ဂါတာကို တွေ့အောင် ရှာဖွေခေါ်ထုတ် ကာ မြန်မြန် ထွက်ကြရန် ရည်ရွယ်လေသည်။

အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ခရိတ်က ညွှန်ကြားချက် ပေးလေသည်။

“ကောင်းပြီ ကျုပ်အနေနဲ့ အုပ်စုအားလုံး ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ပြန်ပြီး အသေး စိတ် ပြန်လည်သုံးသပ် တင်ပြစေချင်တယ်။ ကဲ... ဆာရာက စပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မရဲ့ တာဝန်က ရဲဘော်နှစ်ဦးနဲ့အတူ သံဆူးကြိုးဖြတ်တဲ့ ကိရိယာပါယူပြီး အဆောင်နံပါတ် (၁)ကို သွားရပါမယ်”

ဆာရာပြောသည့် ရဲဘော်နှစ်ဦးဆိုသည်မှာ ခရိတ်ကိုယ်တိုင်က သူမနှင့် အတူ လိုက်ရန် တာဝန်ပေးထားသော ပြောက်ကျားနှစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ တွန်ဂါတာသည် အလွန်အားနည်းနေမည်ဖြစ်၍ လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျညီတွဲခေါ်ရန် လူငယ်နှစ်ဦး ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဆောင်နံပါတ် (၁) မှာ အခြားအကျဉ်းစခန်း အဆောင်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် သီးခြားတည်ရှိလေသည်။ တွန်ဂါတာအား အခြား အကျဉ်းသားများနှင့် မရော ခဲ သီးခြား ချုပ်ထားသည့် အဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ တွန်ဂါတာကို ရှာလို့တွေ့တာနဲ့ သူ့ကို ဝင်းတံခါးမကြီး(မိန်းဂိတ်)ကို ခေါ်လာခဲ့ရမယ်။ တကယ်လို့ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်သူမှ မကူဘဲ လျှောက်နိုင်ရင်တော့ ရဲဘော်နှစ်ဦးကို တခြားအဆောင်တံခါးတွေဖွင့်ခိုင်းပြီး အကျဉ်းသားအားလုံးကို လွတ်ပေး ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်မယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆာရာက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်၊ ကောင်းပါပြီ”

ထို့နောက် ခရိတ်က ဆက်လက်၍-

“ကိုင်း... ဒုတိယအုပ်စုကကော ဆိုစမ်းပါဦး”ဟု ပြောလိုက်ရာ-

ရဲဘော် လွတ်ကောက်က ရှင်းပြလေသည်။

“လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေရဲ့ မျှော်စင်ကို တာဝန်ယူဖို့ လူငါးယောက် နဲ့စဉ်ထားတယ်”

ခရိတ်သည် မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

“ကျုပ် ခဏခဏပြောခဲ့တာကိုပဲ အခုလည်း ထပ်ပြောရဦးမယ်။ သူတို့က ရေဒီယိုနဲ့ တခြားကို ဆက်သွယ်ဖို့ အချိန်မရခင် ကျုပ်တို့က ရေဒီယိုခက်ကို အပိုင် နီးထားလိုက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီအတွက် ပထမဆုံး သေနတ်တစ်ချက် ပစ် ဆိုက်ပြီးချိန်ကစပြီး ငါးမိနစ်ပဲ အချိန်ရမယ်။ တကယ်လို့ ရေဒီယို အော်ပရေတာက

ဟာရာရေမြို့တော်က ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့ပြီး သတိပေးလိုက်ပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့အားလုံး သေပြီသာမှတ်ပေတော့”

ပြောရင်းနှင့် ခရိတ်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ခုနစ်နာရီထိုးပြီးလို့ ငါးမိနစ် ရှိသွားပြီ။ ကျုပ်တို့ ရေဒီယို ဆက်သွယ်လို့ရပြီကဲ... ရှိနာဘာသာစကားတတ်တဲ့ လူကို ခေါ်လိုက်ပေတော့”

ချက်ချင်းပင် ရှိနာဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းသူ ပြောက်ကျားလူငယ် ရောက်ရှိလာရာ ခရိတ်က မည်သို့ ဆက်သွယ်ရမည်ကို ညွှန်ကြားလေသည်။ ထိုလူငယ်ကလည်း သဘောပေါက်ပြီး သူလုပ်ရမည့် တာဝန်ကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောရမှာက စားနပ်ရိက္ခာလိုလိုက်တဲ့ ကားကြီးနှစ်စီးအနက် တစ်စီးက လမ်းမှာပျက်နေလို့ နောက်ကျမယ်လို့ သတင်းပို့လိုက်ရပါမယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောပါဦး”

“တကယ်လို့ သူတို့က ထပ်ပြီး မေးနေရင် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့သတင်းပို့တာ မရှင်းဘူး။ ကောင်းကောင်း၊ နားမလည်ဘူးလို့ပြောပြီး ရေဒီယိုစက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရပါမယ်”

ထို့နောက် ပြောက်ကျားလူငယ်သည် ခရိတ် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရေဒီယိုစက်ကို ဖွင့်၍ စားနပ်ရိက္ခာကားတစ်စီး ပျက်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်ပြီးနောက်-

“ဟုတ်ကဲ့ သူတို့က နားလည်ပါတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ရိက္ခာကားတွေ နောက်ကျမှာကိုလည်း စောင့်နေပါမယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ စားသောက်ပြီး အနားယူနေလိုက်ကြရဲ့ပဲ”

ခရိတ်က ဤသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ အစာကို ကောင်းစွာ မစားနိုင်ချေ။ ချောင်းကူးတံတားတိုက်ပွဲ၌ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြပုံကိုသာ မြင်ယောင်လျက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမိလေသည်။

အမှန်တော့ သူသည်သေခြင်းတရားကို အကြိမ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ယခုတစ်ဖန် လူလူချင်း သတ်ဖြတ်ကြဦးမည် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဆင်နွှဲရမည်ကို စိတ်ထဲမှ စက်ဆုပ်နေမိလေသည်။

အခန်း (၃၅)

ခရိတ်သည် ကားတွင်းမှ ခေါင်းပြု၍ ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ကာ လရောင်များလွန်းလှသည်ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

အမှန်တော့ လပြည့်ရန် လေးရက်လိုသေးသည် ဖြစ်လင့်ကစား ကောင်းကင်တွင် လမင်းကြီးသည် ထိန်ထိန်သာလျက် အထူးပင် ဝင်းပထွန်းလင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ကမ္ဘာမြေပြင် တစ်ခုလုံးကို လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့် အလင်းရောင်ပေးနေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

သူတို့၏ မော်တော်ကားသည် ကြမ်းတမ်းသော တောလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ကား၏ အရှေ့ခန်း (ယာဉ်မောင်းသူ၏ နေရာ)တွင် မထိုင်ဝံ့သဖြင့် အနောက်ပိုင်း ကင်းဗတ်တာလပတ် အမိုးအောက်တွင် လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ရှေ့ခန်းမှ ထိုင်လိုက်လာပါက လမ်းဘေးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က သေချာစွာကြည့်လျှင် သူ့အား မှတ်မိနိုင်သည့် အန္တရာယ်ရှိသောကြောင့် ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင် တက်စီးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကမူ ရှိုနာ အရာခံဗိုလ်၏ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် ခပ်တည်တည် ယာဉ်မောင်းဘေးမှ ထိုင်လိုက်လာလေသည်။ ယူနီဖောင်းက အပြည့်အစုံဖြစ်၍ တတိယ တပ်မဟာ၏ တံဆိပ်ပါသော နီညိုရောင် ဦးထုပ်ပျော့၊ ပခုံးမှ ရာထူးအဆင့်တံဆိပ်များလည်း ပါရှိလေသည်။

သူ၏ဘေးမှ ယာဉ်မောင်းသူ ပြောက်ကျားရဲဘော်သည်လည်း တတိယ တပ်မဟာ၏ ဦးထုပ်ဆောင်းကာ ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားလေသည်။ ထိုရဲဘော်က ရှိုနာဘာသာစကားတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်ရှိ စက်သေနတ်ကြီးကို ကျည်ဆန်အပြည့်ထိုးထားကာ အသင့်ချိန် ဇွယ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျန် မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားရဲဘော် ရှစ်ဦးတို့ကတော့ ကျဆုံးသူ ရှိုနာ ဇစ်သားများထံမှ ချွတ်ယူခဲ့သော ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ကာ ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် လိုက်ပါလာကြလေသည်။

“အခုအချိန်ထိတော့ အားလုံး အိုကေပဲနော်”

ဆာရာက ခပ်တိုးတိုး ပြောရာ ခရိတ်ကလည်း-

“အေး... အခုထိတော့ အားလုံး ချောချောမောမောပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သဘောက အမှော ဒုက္ခအကျပ်အတည်း တွေ့ပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဇာတ်သိမ်းရတာမျိုးကို ပိုသဘောကျတယ်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ကား၏ ရှေ့ခန်းမှ ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ကားမှန်ကို ခေါက်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။ အဓိပ္ပာယ်က အကျဉ်းစခန်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်လည်း ကင်းဗတ်တာလပတ် အမိုးကြားမှ အသာချောင်းကြည့်လိုက်ရာ အကျဉ်းစခန်းမှ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များရှိသော မျှော်စင်များကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ အကျဉ်းစခန်း ပတ်ပတ်လည် ကာရံထားသော သံဆူးကြိုးများကိုလည်း မြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်ဖြင့် လင်းထိန်သွားလေသည်။ အကျဉ်းစခန်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လျှပ်စစ်မီးမောင်းကြီးများ လင်းလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“သူတို့က လျှပ်စစ်အင်ဂျင်စက်ကို စက်နှိုးမောင်းလိုမှာပြီကိုး။ ကျုပ်တို့ကို ခရီးဦးကြိုပြုဖို့ မီးမောင်းကြီးတွေ ထိုးထားလိုက်တာနဲ့ တူတယ်”

ခရိတ်က စိတ်ပျက်အားလျော့ဟန်ဖြင့် ညည်းလိုက်မိသည်။

သူသည် ပထမဆုံးအမှားကို ပြုလုပ်မိခဲ့ပြီးဖြစ်သော မူလက စစ်ဆင်ရေးကြီးကြပ်စဉ်ပြင်ဆင်စဉ်က မိမိတို့၏ ကားမီးလုံးကြီးများမှလွဲ၍ စခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းမည်းနေမည်ဟု တွက်မိခဲ့သည်။

မှောင်မည်းနေခိုက် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များသည် မော်တော်ကား မီးလုံးကြီးများ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိပြာကာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေခိုက် မိမိတို့က တရကြမ်း ဝင်စီးကြမည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ မိမိတို့၏ ကားသံကြီးကြားသည်နှင့် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက ရိက္ခာတင်ကားများလာပြီဟု ယူဆကာ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်စက်နှိုး၍ မီးမောင်းများ ထိုးကြည့်ခြင်းမှာ သဘာဝကျပေသည်။ ဤသို့ ဖြစ်မည်ဟု ကြိုတင်မစဉ်းစားမိခြင်းသာလျှင် မိမိ၏အမှား ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုအခြေအနေကျမှတော့ မည်သို့မှ မတတ်နိုင်။ မိမိတို့အနေဖြင့် လှည့်ပြန်၍ မဖြစ်တော့ချေ။ လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်မှာပင် ဆက်၍ သွားရပေတော့မည်။

ခရိတ်သည် အတော် စိတ်ပျက်သွားမိလေသည်။ လောလောဆယ် သူသည် ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင် ရှိနေသဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့်ပင် အလွယ်တကူ မဆက်သွယ်နိုင်သည့် အခြေအနေ ဖြစ်နေလေသည်။ ယခုလို အခြေအနေမျိုးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မပြုလုပ်ခဲ့မိလေခြင်းဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိလေသည်။

လက်နက်ကိုင် အစောင့်များသည် သူတို့အတွက် ရိက္ခာတင်ကားများလာပြီဟု ယူဆဟန်ဖြင့် ဂိတ်ဝမှ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

တံခါးမကြီးအနီးတွင် သဲအိတ်များ အကာအကွယ်ပြု၍ တပ်ဆင်ထားသော စက်သေနတ်ကြီးကိုပင် မြင်နေရလေပြီ။ စက်သေနတ်ပြောင်းဝက မိမိတို့ ကားဘက်သို့ သို့ ချိန်ရွယ်ထားသည်ကိုလည်း ခရိတ်က သတိပြုမိလေသည်။

ဂိတ်ဝရှိ ကင်းတဲမှ လက်နက်ကိုင် ကင်းတပ်ဖွဲ့သည် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာလေသည်။ စစ်သည်လေးဦးတို့အား တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးက ဦးဆောင် ကွပ်ကဲလေသည်။

ရှေ့မှ ကားကြီးသည် ဂိတ်ဝသို့ ချဉ်းကပ်မောင်းဝင်လာစဉ် တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကား၏ ရှေ့က ညှိတညှိ လမ်းမှ ရပ်၍ လက်တစ်ဖက် မြောက်ပြလိုက်သည်။

ကားကြီးလည်း ဘရိတ်အုပ်ရပ်လိုက်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးက ယာဉ်မောင်းသူဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး ရှိနာဘာသာဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။

ရှိနာဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်သူ အနီရောင် ဦးထုပ်ပျော ဆောင်းထားသော ပြောက်ကျားရဲဘော်ကလည်း သွက်လက်စွာပင် ရှိနာဘာသာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သို့သော် တပ်ကြပ်ကြီး၏ အမူအရာသည် ချက်ချင်းမြောင်းလဲလာလေသည်။ ပြောက်ကျားရဲဘော် ဖြေလိုက်ပုံက မှားယွင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာပုံရကာ ရှိနာဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရာ လက်နက်ကို အစောင့်များသည် လျင်မြန်စွာ လူချင်းခွဲဖြန့်လျက် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် စစ်ကားကို ဝိုင်းချိန်ထားလိုက်ကြတော့သည်။

ခရိတ်တို့၏ လှည့်စားရန် အကြံအစည်သည် ယခု ခရီးရောက်မဆိုက်မှာပင် အလိမ်ပေါ်သွားဟန် တူပေသည်။

ခရိတ်လည်း မတတ်သာဘဲ အခြေအနေအရ ကြည့်လုပ်ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူ၏ ဘေးနားတွင် ရပ်နေသူ ယူနီဖောင်းဝတ် ပြောက်ကျားရဲဘော်၏ ခြေတစ်ဖက်ကို အသာပုတ်လိုက်သည်။ ဤကား ကြိုတင်ညှိထားသည့် အချက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောက်ကျားရဲဘော်သည် သူ၏ လက်တွင် အသင့်ကိုင်ထားသော လက်ပစ်ဗုံးမှပင် (စနက်တံ)ကိုဖြုတ်၍ တအားလွှဲပစ်လိုက်ရာ စက်သေနတ်ဆင်ထားရာ နေရာသို့ တည်တည့်မတ်မတ်ပင် ကျသွားလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခရိတ်သည် သူ၏ တစ်ဖက်ဘေးမှ ပြောက်ကျားရဲဘော်အား-

“ဟေ့... ပစ်ကြတော့”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ပြောက်ကျားရဲဘော်များလည်း ချက်ချင်းပင် သူတို့၏ အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ် သေနတ်ပြောင်းများကို ရှိနာစစ်သားများရှိရာသို့ ချိန်လိုက်ကြသည်။

ပစ်မှတ်နှင့် အကွာအဝေးမှာ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမျှသာရှိရာ လျင်မြန်စွာ ပစ်ခတ်လိုက်သောအခါ ရှိနာစစ်သားများသည် မိမိတို့သေနတ်များကို ပစ်ရန်ပင် အချိန်မရလိုက်ကြချေ။

အရာခံဗိုလ်သည် အခြေအနေကို ရိပ်မိသဖြင့် ကင်းတဲ အဆောက်အအုံဆီသို့ တအား ပြေးလေသည်။ သို့သော် ကား၏ ရှေ့ခန်းမှ ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကာ သူ၏ တိုကာရက်စ် ပစ္စုတိုလ်သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်ရာ အရာခံဗိုလ်သည် လမ်းခုလတ်မှာပင် ကျသွားလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး လဲကျသွားချိန်မှာပင် မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားရဲဘော်များ ပစ်လိုက်သော လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးက စက်သေနတ်ကြီးရှိရာ သဲအိတ်များအနီးတွင် ပေါက်ကွဲလေသည်။

လက်ပစ်ဗုံး၏ဒဏ်ကြောင့် စက်သေနတ်ကြီးကို ထိမှန်ရုံမက စက်သေနတ်သမား ရှိနာစစ်သားသည်လည်း မရှုမလှ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

“ဟေ့... ကားကို မောင်းထွက်တော့၊ ဂိတ်ပိတ်ထားရင် အတင်းဝင်တိုက်ပြီး မောင်းထွက်သွား”

ခရိတ်က ကားရှေ့ခန်းမှ ယာဉ်မောင်းသူ ပြောက်ကျားရဲဘော်အား အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တိုယိုတာအမျိုးအစား စစ်ကားကြီးသည် အရှိန်ဖြင့် ထွက်သွားလေ သည်။

ပထမဆုံး တွေ့ရသော တံခါးက ပိတ်ထားသဖြင့် ကားကြီးသည် အတင်း ဝင်တိုက်၍ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ကားခေါင်မိုးပေါ်ရှိ စက်သေနတ်သမားအနီးသို့ တက်သွားပြီး ပစ်ခတ်ရန် ညွှန်ကြားလေသည်။

“ဟေ့... လက်ဝဲဘက်ကို ပစ်ကွ”

ခရိတ်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် စက်သေနတ်သမားလည်း အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ မဝတ်ရသေးဘဲ အဆောင်တွင်းမှ ပြေးထွက်လာသူ ရှိနာစစ်သားများ အုပ်စုဘက်ဆီသို့ ချိန်၍ ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

“ဟို... လက်ယာဘက်က မျှော်စင်ကို ပစ်လိုက်ဦး”

ခရိတ်က ဆက်လက် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ မျှော်စင်ပေါ်မှ ရှိနာစစ်သားနှစ်ဦးက သူတို့အား လှမ်းပစ်ခတ်နေ လေသည်။ သို့သော် စက်သေနတ်သမားက မျှော်စင်ဘက်သို့လှည့်၍ တရကြမ်း ပစ် ခတ်လိုက်သောအခါ မျှော်စင်မှ သစ်သားအပိုင်းအစများ ပြတ်ထွက်လာပြီး ရှိနာ စစ်သားနှစ်ဦးလည်း ကျည်ဆန်ထိမှန်လျက် ပက်လက်လန် လဲကျသွားကြလေသည်။

“ဟိုရှေ့နားမှာ အဆောင်အမှတ် (၁) ရှိတယ်ဟေ့”

ခရိတ်က ဆာရာအား သတိပေးလိုက်သည်။

ဆာရာလည်း ပြောက်ကျားရဲဘော်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဝပ်လျက် အသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

တိုယိုတာကားကြီးသည် အရှိန်ကို လျှော့၍ မောင်းပေးရာ ဆာရာတို့အဖွဲ့သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

ဆာရာက သံဆူးကြိုးဖြတ်သည့် ကိရိယာကို ကိုင်ထားပြီး ပြောက်ကျားရဲဘော် နှစ်ဦးက သူမ၏ ရှေ့မှ ပြေးရင်း ရန်သူရှိနာစစ်သားတို့အား ပြန်လည်ပစ်ခတ်သွားကြ လေသည်။

ခရိတ်သည် ကားကြီး၏ ဘေးမှ ခြေနင်းခုံပေါ်တွင် ရပ်ပြီး ယာဉ်မောင်းသူအား-

“ဟေ့... ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးစက်ရှိတဲ့နေရာကို အမြန်မောင်းစမ်း။ ငါတို့က ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို အပိုင်စီးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက်ရှိရာ အဆောက်အအုံကို သွားရန်မှာ လျှပ်စစ်မီး ထိန်လင်းနေသော ကွင်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားရမည်ဖြစ်၍ အလွန် အန္တရာယ် များလှပေသည်။

ခရိတ်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆာရာတို့အဖွဲ့က အဆောင် အမှတ် (၁) အနီးသို့ ရောက်နေပြီး သံဆူကြီးများကို ဖြတ်တောက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆာရာတို့သည် သံဆူကြီးများကို ဖြတ်တောက် ဖယ် စူးပစ်ပြီး အဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ဒုတိယစစ်ကားကို ကြည့်ပြန်ရာ ထိုကားပေါ်မှ ပြောက်ကျားရဲဘော် များက လက်နက်ကိုင် အစောင့်မျှော်စင်များကို လှည့်ပတ်၍ စက်သေနတ်ဖြင့် တရ ကြမ်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်းသို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် မျှော်စင်လေးခု ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်၍ နောက်ထပ် မျှော်စင်နှစ်ခုသာလျှင် ကျန်တော့သည်။

ဒုတိယကားမှ ရဲဘော်များသည် ရှိနာစစ်သားတို့၏ တန်းလျားများကို ဝင် တိုက်ရန် ပြောက်ကျားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကိုချထားခဲ့ရာ ယင်းအဖွဲ့က လက်ပစ်ဗုံးများ ပစ် ဖောက်၍ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိလေသည်။ လက်ပစ်ဗုံးများ ပေါက်ကွဲစဉ်မှာပင် ပြောက်ကျား ရဲဘော်များသည် တန်းလျား အဆောင်များဆီသို့ အတင်းပြေးဝင် တိုက်ကြပြန်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားများက အကျဉ်း စခန်းတစ်ခုလုံးကို အပိုင်စီးထားလိုက်နိုင်လေသည်။ မျှော်စင်အားလုံးကို ဖြိုခွင်းလိုက်ပြီး လက်နက်ကိုင် အစောင့်တို့၏ ကင်းတဲကိုလည်း တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ရှိနာစစ်သားတို့၏ စစ်တန်းလျားနှစ်ခုကိုလည်း သိမ်းပိုက်ထားပြီးဖြစ်၍ စခန်း တစ်ခုလုံးကို အပိုင်စီးထားနိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် စစ်အောင်နိုင်သူ စစ်သူကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်အားတက် မိလေသည်။ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် စခန်းဝင်းအတွင်းရှုခင်းကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် စခန်း အပြင်ဘက် တောင်ကုန်းငယ်တွင် သဲအိတ်များစီ၍ နေရာယူထားသော ရှိနာကင်းပုန်း မှ ထရေစာကျည်ဆန်များထွက်သည့် ခုံးကျည်လက်နက်ဖြင့် သူတို့၏ စစ်ကားကို ပစ် ခတ်တိုက်ခိုက်လေရာ ကျည်ဆန်အချို့က ကားကြီး၏ နောက်ပိုင်းကို ထိမှန်လေသည်။

စစ်ကားကြီးသည် ကျည်ဆန်ထိမှန်သဖြင့် တည်တည့်မသွားဘဲ ကွေ့ကောက်သွား နေရာ ယာဉ်မောင်းသူ ပြောက်ကျားရဲဘော်သည် အထူးကြိုးစား၍ ထိန်းမောင်းနေရ လေသည်။

“ဟေ့... ဆက်သာ မောင်းကွ၊ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ငါတို့ ရောက်အောင်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ခရိတ်က ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ယာဉ်မောင်းရဲဘော်လည်း အထူးကြီးစား၍ ကားကြီးကို ထိန်းမောင်းလေသည်။ ရန်သူဘက်မှ စက်သေနတ်ကလည်း ထရေစာကျည်ဆန်များဖြင့် ဆက်လက် ပစ်ခတ်နေဆဲပင် ရှိသည်။

မကြာမီ ကည်ဆန်များက ကားကြီး၏ ရှေ့မှန်ကို လာထိမှန်လေရာ ရှေ့မှန်ကြီး ကွဲသွားလျက် ယာဉ်မောင်းရဲဘော်၏ ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်ကာ မရွံ့မလှ သေဆုံးသွားရှာလေသည်။ မော်တော်ကားသည်လည်း အရှိန်လျော့သွားလေသည်။

ခရိတ်သည် လျင်မြန်စွာ ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်းရဲဘော်၏ ရုပ်အလောင်းသည် အပြင်ဘက်သို့ လျှောထွက်ကျသွားစဉ် ခရိတ်က ယာဉ်မောင်းနေရာသို့ ဝင်ထိုင်ပြီး လီဇာလတ်ကို တအား နင်းလိုက်သည်။ စစ်ကားကြီးလည်း ရှေ့သို့ တိုးထွက်သွားလေသည်။

ခရိတ်၏ ဘေးနားရှိ ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် ရှေ့မှန်ကွဲသွားသည့်နေရာမှ သူ၏ အေကော ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ရန်သူစစ်သားများအား ဆက်တိုက် ပစ်ခတ်လေသည်။

ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ စက်သေနတ်ကလည်း အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်လျက် ရှိသည်။

ထိုအခိုက် ခရိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်မိလေသည်။

စခန်းအပြင်ဘက် တောင်ကုန်းရှိ သဲအိတ်များစီထားသော ရန်သူစက်သေနတ် ရှိရာ နေရာမှ နာနတ်သီးအရွယ်ပမာဏရှိ အနက်ရောင် ပစ္စည်းတစ်ခု လွင့်ထွက်လာလေသည်။ ယင်းပစ္စည်း၏ နောက်မြီးတွင်လည်း မီးတောက်မီးလုံးလိုလို ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။

ခရိတ်သည် ဘာပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။

အာရ်ပီဂျီ အမှတ် (၇) ခေါ် ဒုံးကျည်လက်နက်တစ်မျိုးပင်တည်း။ သို့သော် လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် သူတို့ဘက်မှ ပြောက်ကျား ရဲဘော်များအား ဟစ်အော်သတိပေးနေပင် အချိန်မရလိုက်ချေ။

ဒုံးကျည်သည် စစ်ကားကြီး အပေါ်တည့်တည့်မကျဘဲ ကား၏ ရှေ့နားထွက် ကျသွားလေရာ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် သူတို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားလေသည်။

ဒုံးကျည်ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ကားကြီး၏ အင်ဂျင်စက်တစ်ခုလုံး ကြေမှု့ပျက်စီးသွားရုံမက ကားပါ ကျွမ်းပစ်သလို လိမ့်ထွက်သွားလေရာ ခရိတ်သည် ကားပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

ခရိတ်သည် ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရသဖြင့် လေးဘက်ထောက် တွား၍ သွားရန် ကြိုးစားနေစဉ် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ရန်သူစက်သေနတ်က သူ့ရှိရာသို့ ချိန်ပြီး ပစ်ခတ်ပြန်သဖြင့် မြေပြင်တွင် အလျားထိုး မှောက်နေလိုက်ရလေသည်။

ပျက်စီးတိမ်းမှောက်နေသော တိုယိုတာကားကြီး၏ ဘေးနားတွင် ဒဏ်ရာရသူ ပြောက်ကျားရဲဘော်များ ရှိနေလေသည်။ ရဲဘော်တစ်ဦးဆိုလျှင် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ကားကြီး ပီနေလျက် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်ညည်းညူလျက် ရှိလေသည်။

ခရိတ်မှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကျန်ရဲဘော်များအဖူး-
“ဟေ့... နံရံ အုတ်ထရဲဘက်ကို ပြေးကြ၊ မြန်မြန် ပြေးကြ” ဟု မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် ဟစ်အော်ပြောရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် စတင်ပြေးသွားလေသည်။

အုတ်ထရဲဆိုသည်မှာ အကျဉ်းသားများအား သေဒဏ်ပေး ကွပ်မျက်သည့်နေရာ ပင် ဖြစ်သည်။ ယခု သူတို့ရှိရာနေရာမှ လက်ယာဘက် ကိုက်ခုနစ်ဆယ်ခန့် ကွာဝေး လေသည်။

ရန်သူစက်သေနတ်က သူတို့နောက်သို့ လိုက်ပစ်လျက်ပင် ရှိလေသည်။

ခရိတ်သည် ကျည်ဆန်များကို တိမ်းရှောင်သည့်အနေဖြင့် အရက်မူးသမားလို ယိမ်းယိုင်ကွေ့ကောက်၍ ပြေးသွားလေသည်။

ထိုအခိုက် သူ၏ ရှေ့မှပြေးနေသူ ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ဦးသည် ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးကို စက်သေနတ်ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားသဖြင့် ခရိတ်က ခေတ္တရပ်တန့်လိုက် မိသည်။

ထိုရဲဘော်သည် ခရိတ်အား မော်ကြည့်ရင်း-

“ဒီသေနတ်ကို ယူသွားပါ။ ကျွန်တော်တော့ သေပါပြီ” ဟု မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် ပြောရင်း အေကေ ၄၇ သေနတ်ကို ခရိတ်အား လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း သေနတ်ကို ယူလိုက်ပြီး-

“အို... အသင် ရဲဘော် သင်သည် ယောက်ျားကောင်း ပီသပါပေသည်” ဟု မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောကာ ဆက်ပြေးသွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် အုတ်ထရဲ အနီးသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်ရာ ရန်သူ စက်သေနတ်သမားက ခရိတ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် ပစ်ခတ်နေပြန်သည်။ ခရိတ်လည်း ကွေ့ကောက်ရှောင်တိမ်းရင်း ဆက်ပြေးနေရလေသည်။

အုတ်ထရဲအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ခရိတ်သည် ဘေးဘော်အားကစားသမား တစ်ယောက်လို ခြေနှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ပစ်ထိုး၍ လှဲချလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိတို့ ရဲဘော်များအနက် ခေါင်းဆောင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် အခြား ပြောက်ကျားရဲဘော်နှစ်ဦးတို့သာလျှင် ဆီခိုက်မှု မရှိဘဲ အုတ်နံရံဆီသို့ချောမောစွာ ရောက်ရှိလာကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

“ရန်သူရဲ့ သေနတ်ကို ဖြိုခွင်းပစ်မှ ဖြစ်မယ်” ခရိတ်က ပြောလိုက်ရာ-
ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အို... သင် ကူဖီလာ၊ သင်ကိုယ်တိုင် ရန်သူ့သေနတ်ကို သွား၍ ဖြိုခွင်းပါ
လော့။ ငါတို့က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေပါမည်”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ဤသို့ ပြောပြီးချိန်မှာပင် အာရ်ပီဂျီ ခုံးကျည်တစ်ခု
သည် အုတ်ခုံရုံသို့ လာရောက်ထိမှန်လေရာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းပေါက်ကွဲလွှတ်
ခရိတ်တို့၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်မှုန့်များ ဖုံးလွှမ်းသွားစေတော့သည်။

ခရိတ်သည် ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှိမ်လိုက်ပြီးနောက် အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်ကိုစစ်ဆေးကြည့်ရာ ကျည်ဆန်ကတ်တွင် ကျည်ဆန်အပြည့်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေ
သည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သူ၏ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ နောက်ထပ်ကျည်ဆန်တစ်ကတ်
ထုတ်ယူ၍ ခရိတ်အား ပေးလေသည်။

တတ်နိုင်သလောက် လက်နက်များများရှိရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆမိသဖြင့်
ခရိတ်သည် တိုကာရက်စ် မောင်းပြန် ပစ္စုတိုလ်သေနတ်ကို ခါးတွင် ထိုးထားလိုက်ပြီး
လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကိုလည်း သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် အုတ်ခုံရုံ၏ဘေးမှ အသာ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်ရာ ချက်ချင်းပင်
စက်သေနတ်ကျည်ဆန်တွေ တရကြမ်း လာသဖြင့် ပြန်ဝပ်နေလိုက်ရလေသည်။

ရန်သူ စစ်သေနတ်ရှိရာနေရာသည် ကိုက်တစ်ရာခန့်သာ ကွာဝေးသော်လည်း
အန္တရာယ်ကြီးမားပုံအရ မိုင်တစ်ရာခန့် ဝေးမည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိတို့သည် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် မိနေပြီဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်
မီးမောင်းကြီးများ၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် မည်သူမှ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မည်
မဟုတ်ချေ။ ပြေးသည်နှင့် ရန်သူက အလွယ်တကူ ပစ်ချနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် အကြံရခက်နေရာမှ သူတို့၏ ဒုတိယစစ်ကားကြီးကို လိုက်စွာ
ကြည့်ရာ ယာဉ်မောင်းသူက အကင်းပါးသဖြင့် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ နောက်တွင်
ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရန်သူဘက်မှ ခုံးကျည်လက်နက်ဖြင့် စတင်ပစ်ခတ်
ချိန်မှစ၍ ယာဉ်မောင်းရဲဘော်က ကားကြီးကို အန္တရာယ်ကင်းရာသို့ ရွှေ့မောင်းလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ကျန်ပြောက်ကျားရဲဘော်များကိုကား မမြင်ရချေ။ အားလုံး အကာအကွယ်ယူ
လျက် စောင့်နေကြဟန် တူလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား မိမိတို့ဘက်မှ ထင်သည်ထက်ပို၍ ထိခိုက်ကျဆုံးမှု များနေသည်
ဟု ခရိတ်က သုံးသပ်မိလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်သူရဲ့ သေနတ်ကို အပိုင်သိမ်းလိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ဤသို့လျှင် သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည့်အနေဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ရန်သူစစ်သေနတ်သည် ပစ်မှတ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖောက်ထွင်းလိုက်သော အသံကို ကြားရပြန်လေသည်။ အသံကား မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် သံပြိုင်သီဆို နေသံပင် ဖြစ်လေသည်။ သီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်က ဤသို့ ဖြစ်သည်။

“အို... အသင် ရှင်ဂန်နီမှ မုဆိုးမအပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည် ဘာကြောင့် ငိုကြွေးနေကြလေသနည်း။”

“သင်တို့ ငိုကြွေးနေချိန်တွင် ခြေသုံးချောင်းရှိသော သေနတ်များက ရယ်မောနေကြပေပြီ”

တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ ရှေးဟောင်း စစ်ချီသီချင်းသံကို ဆက်ဆိုကြပြန်သည်။

“အို... အသင် အမိမြေ၏ သားကောင်းတို့၊ သင်တို့ ဘာကြောင့် ငိုကြွေးနေကြလေသနည်း။”

“သင်တို့၏ ဖခင်များက ဘုရင်၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။ သင်တို့ ဘာကြောင့် ငိုကြွေးနေကြလေသနည်း။”

ခရိတ်သည် အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သီချင်းဆိုသူများကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့ကား အကျဉ်းစခန်း အဆောင်အသီးသီးမှ အုပ်စုလိုက် ထွက်လာကြသူ အကျဉ်းသားများပင် ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် အဝတ်အစားမပါ၊ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီသာ ဝတ်ဆင်ထားသူ အကျဉ်းသားများသည် သီချင်းသံပြိုင်သီဆို၍ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့လူများမှာ အားအင်ချည့်နဲ့၍ လမ်းကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်ကြချေ။ လက်တစ်ဆုပ် ဖျံသော အကျဉ်းသားအချို့က ကျဆုံးနေသူလက်နက်ကိုင် စစ်သားများ၏ လက်နက်များကို ကောက်ယူလိုက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာစစ်ချီသီချင်းကို သံပြိုင်ဟစ်ဆိုနေကြလေသည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကား အကျဉ်းသားများသည် စခန်းပြင်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ရန်သူစစ်သေနတ်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လူအင်အား အလုံးအရင်းနှင့် ရန်သူအား အတင်းဝင်တိုက်ရန် သွားကြခြင်းဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားမိတော့သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ဒီလူတွေ အတုံးအရုံး သေကုန်ကြတော့မှာပါလား” ဤသို့လျှင် သူသည် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

အဆောင်အသီးသီးမှ ထွက်လာသော အကျဉ်းသားများအနက် အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားသူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို ခရိတ်က သတိပြုမိလေသည်။

ထိုလူသည် အကျဉ်းသားများအား ဦးဆောင်လျက် ရန်သူစက်သေနတ်နေရာသို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်ဟန် တူပေသည်။

ခရိတ်လည်း ထိုလူအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်တော့မှ မှတ်မိတော့သည်။ အလွန်ပိန်ချုံးချည့်နဲ့ပုံရလင့်ကစား တည်ကြည်ခံညားသော အင်္ဂါရုပ်ကြောင့် မှတ်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူကား မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ခေါင်းဆောင် တွန်ဂါတာပင် တည်း။

“ဟေ့...သူငယ်ချင်းတွန်ဂါတာ ရှေ့ဆက်မသွားနဲ့၊ ပြန်လှည့်လာခဲ့ပါ။ ရှေ့တို့တိုးမသွားပါနဲ့။”

ခရိတ်က သူ၏ သူငယ်ချင်းအား လှမ်းအော်သတိပေးလိုက်သည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်လျှောက်လေသည်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော် လွတ်ကောက်ကမူ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း-

“ကူဖီလာ ကိစ္စမရှိပါ။ အကျဉ်းသားများ စုရုံးချီတက်လာခြင်းကြောင့် ရန်သူက သူတို့ဘက်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေလိမ့်မည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ငါတို့အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေမည်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း သေချာစွာစဉ်းစားကြည့်သောအခါ ရဲဘော်လွတ်ကောက် ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း သုံးသပ်မိလေသည်။ ရန်သူသည် အကျဉ်းသားအုပ်ကြီးကို အာရုံစိုက်နေမည်ဖြစ်ရာ မိမိတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးရရှိမည် ဖြစ်ပေသည်။

“ဟုတ်ပါ၏၊ အသင် ရဲဘော်လွတ်ကောက် အဆင်သင့်သာ ပြင်ထားပါလော့” ခရိတ်က မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် ရန်သူ့ စက်သေနတ်က အကျဉ်းသားအုပ်ကြီးဘက်သို့ စတင်ပစ်ခတ်လေသည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကလည်း ပြန်လည်ပစ်ခတ်မည်ပြုရာ ခရိတ်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ရှေ့လောမကြီးပါလင့် အသင်ရဲဘော် လွတ်ကောက်၊ စက်သေနတ်သမားက ကျည်ဆန်ကတ်အသစ် လဲထည့်ချိန်ကို ခေတ္တ စောင့်ပါလော့”

ခရိတ်က ဆိုလိုသည်မှာ ရန်သူ့စက်သေနတ်သမားသည် ကျည်ဆန်တစ်ကတ် ကုန်သွားသည့်အခါ နောက်ထပ် တစ်ကတ်အသစ်လဲနေခိုက် မိမိတို့က ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လျှင် ပို၍ ထိရောက်မည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

ရန်သူ စက်သေနတ်မှ ထရေစာ အမျိုးအစား ကျည်ဆန်များသည် အကျဉ်းသား လူအုပ်ကြီး၏ ရှေ့ဆုံးမှလူများကိုထိမှန်လျက် အတုံးအရုံးကျဆုံးကုန်သည်မှာ အလွန် ရင်နာဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

သို့ရာတွင် အကျဉ်းသားများသည် နောက်သို့ ပြန်မဆုတ်ဘဲ ကျဆုံးသူများ နေရာတွင် နောက်လူများက နေရာဝင်ယူကာ ဇွတ်အတင်းပင် တိုးလာကြလေသည်။ တွန်ဂါတာသည် အခြားလူများ၏ ရှေ့မှပြေးကာ-

သူ၏ အေကေ မောင်းပြန်သေနတ်ဖြင့် ရန်သူရိုဏ်းစစ်သမားများအား ပစ်ခတ်နေ လေသည်။ ရန်သူ စက်သေနတ်သမားကလည်း တွန်ဂါတာဘက်သို့ ချိန်၍ ပစ်ခတ် သည်။ သို့သော် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ တွန်ဂါတာအား ကျည်ဆန်ထိမှန်ခြင်းမရှိဘဲ ဘေးသို့သာ ချော်ထွက်ကုန်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် ရန်သူစက်သေနတ်မှ ပစ်ခတ်မှု ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။

“ကျည်ဆန်တစ်ကတ် ကုန်သွားပြီ၊ ရဲဘော်တို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြကုန်လော့” ခရိုတ်က မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် အော်ပြောလိုက်ရာ ပြောက်ကျားရဲဘော် တို့လည်း အတင်းပြေးဝင်သွားကြလေသည်။

ဒုံးကျည်လက်နက်တစ်ခုသည် သူတို့၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဝိခနဲ ဖြတ်သန်းသွားလေ သည်။ ရန်သူက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်းကြောင့် လွဲချော်သွားဟန် တူပေ သည်။

သူတို့ပစ်လိုက်သော ဒုံးကျည်လက်နက်သည် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ၏ ခေတ်တန်းလျားအနီးရှိ ဓာတ်ဆီသိုလှောင်တိုင်ကီကြီးကို သွားထိမှန်လေရာ ဝုန်းခနဲ မီး ထတောက်လေတော့သည်။ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီမှ မီးလွှဲများသည် အမြင့်ပေ နှစ်ရာခန့်ပင် တက်လာလေသည်။

ခရိုတ်သည် ပစ်ခတ်ရင်း ရန်သူရှိရာသို့ ပြေးသွားရာ သူ၏ ခြေတုတ်ဖက်ကြောင့် ခရီးမတွင်လှဘဲ ရဲဘော်လွတ်ကောက် ဦးဆောင်သော မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျား များအားလိုက်ရန် မမီအောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း သူသည် ရန်သူစက်သေနတ်သမား ကျည်ဆန်ကတ် အသစ် တပ်ဆင်၍ ပြန်လည်ပစ်ခတ်နိုင်မည့် အချိန်ကို ခန့်မှန်းတွက်ကြည့်နေမိသည်။ အလွန် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်သော စစ်သည်တစ်ဦးဆိုလျှင် စက်သေနတ်မှ ကျည်ဆန်ကတ် အသစ်လဲရာ၌ ဆယ်စက္ကန့်မျှဖြင့် ပြီးအောင် လဲလှယ်တပ်ဆင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ခုနစ်စက္ကန့်ရှိသွားပြီဖြစ်ရာ အချိန်မရွေး ရန်သူစက်သေနတ်သည် ပြန်လည် အသက်ဝင်လာကာ တရကြမ်း ပစ်ခတ်တော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် ရှေ့ဆုံးမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားသဖြင့် ရန်သူရှိရာ သဲအိတ်များ စုပုံထားရာသို့ ရောက်သွားပေပြီ။

ထိုအခိုက် ခရိတ်အား တစ်စုံတစ်ခု အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လာထိမှန်ပြီး မြေပြင်သို့ လဲကျသွားလေသည်။ သူ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ကျည်ဆန်များ ပလူသလို အဆက်မပြတ် ကျရောက်လျက် ရှိသည်။

ခရိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခု လာထိမှန်သော်လည်း မည်သို့မှ နာကျင်ထိခိုက်ခြင်း မရှိသဖြင့် အံ့ဩနေမိသည်။ သေချာစွာစဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့မှ ရန်သူ၏ သေနတ် ကျည်ဆန်သည် သူ၏ ခြေတုကို လာထိမှန်ကြောင်း သိရလေသည်။ ဤတွင် ခရိတ် သည် ရယ်မောလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မိလေသည်။

သို့သော် စိုးရိမ်နေ၍မပြီးသဖြင့် ထပြီး ဆက်ပြေးရာ ရန်သူ၏ ခြေကုပ်ခခန်းရိုဏ်း တောင်ကုန်းအနီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးစက်ကို အပိုင်စီးနို့ အရေးကြီးသည်ဟု စိတ်ကို အာရုံစိုက်ကာ အတင်းဆက်ပြေးသွားရာ ရန်သူ၏ ခခန်း အဆောက်အအုံဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။

သို့သော် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သူ့ထက်ပို၍ ဦးနေလေသည်။

လူနှစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေသလို အသံကြားရသဖြင့် ခရိတ်က လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ အာရုံပီဂျီခေါ် ခုံးကျည်ပစ်သေနတ်အနီးတွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် ရှိရာ စစ်သားတစ်ဦး လဲကျနေရာအနီးမှ ပြန်ထလာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ရဲဘော် လွတ်ကောက်က အာရုံပီဂျီသေနတ် ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်သူ ရှိရာစစ်သားအား လူချင်း ပူး၍ သုတ်သင်ကွပ်မျက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုစက်ရှိရာသို့ ဆက်ပြေးသွားလေသည်။

ရှိရာစစ်သား ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးသမားသည် ရေဒီယိုစက်မှ စကားပြောခွက် (မိုက်ခရိုဖုန်း)ကို ကိုင်၍ စကားပြောနေရာ ခရိတ်သည် မိမိတို့ နောက်ကျသွားလေပြီ လောဟု စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။

ရှိရာစစ်သားက ဟာရာရေမြို့ရှိ သူတို့၏ ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်သတင်းပို့ နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ကျ ဆက်သွယ်ရေးသမားက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြော သံကိုလည်း ခရိတ်က ကြားနေရလေသည်။

“သတင်းပို့ချက်ကို ရရှိ၍ နားလည်ပြီ၊ ဆက်ထိန်းထားပါ။ အမြန်ဆုံး စစ်ကူ တပ်တွေ ပို့လိုက်မည်။ ဆက်ပြီး ထိန်းထားပါ။”

ထိုစကားမဆုံးမီ ခရိတ်သည် သူ၏ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို လှမ်းပစ်လိုက်ရာ စက်တစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားလေ တော့သည်။

ရှိနာစစ်သား ရေဒီယို အော်ပရေတာသည်လည်း မိုက်ခရိုဖုန်းကို လွှတ်ချကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝပ်ချရင်း ခရိတ်အား အလွန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ခရိတ်သည် အေကေ ၄၇ သေနတ်ကို ထိုစစ်သားဘက်သို့ လှည့်ချိန်လိုက်သည်။ သို့သော်မပစ်ရက်ဘဲ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုအခိုက် ခရိတ်၏ နောက်နားဆီမှ မောင်းပြန်သေနတ်ဆွဲပစ်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ရှိနာစစ်သား ရေဒီယို အော်ပရေတာသည် မဂ္ဂမလှ သေနားသွားလေတော့သည်။

ခရိတ်သည် အံ့အားသင့်နေမိစဉ် နောက်နားဆီမှ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်က-

“သူငယ်ချင်းက တယ်ပြီ စိတ်နှလုံးသား ပျော့လွန်းတာပဲကိုး။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သနားနေလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း ထိုလူအား မှတ်မိပြီး ဝမ်းမြောက် အားတက်သွားမိလေတော့သည်။

“ဟင်... တွန့်ဂါတာ... သူငယ်ချင်း၊ ခုလို သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ သူငယ်ချင်း”

ခရိတ်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိလေသည်။

အခန်း (၃၆)

အာရိပီဂျီ ခုံးကျည်လက်နက် ထိမှန်ခြင်းခံရသော ပထမစစ်ကားမှာ ကား၏ ရှေ့ပိုင်းလုံးလုံး ပျက်စီးသွားပြီး ဒုတိယစစ်ကားမှာလည်း စက်သေနတ်ကြီး ကျည်ဆန်များ ထိမှန်သဖြင့် ပျက်စီးသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကားနှစ်စီးစလုံး၏ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီများတွင်လည်း ဆီလက်ကျန် လုံးဝမရှိတော့ချေ။

တစ်နည်းအားဖြင့် ခရိတ်တို့အဖို့ ဆက်လက်သွားလာရန် ထိုယာဉ်နှစ်စီးစလုံးအသုံးပြုရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေမျိုး ရှိနေပေသည်။

ခရိတ်သည် မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သူ ဝန်ကြီးတွန့်ဂါတာအား ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာသွားရန် အစီအစဉ်များကို အတိုချုပ်၍ ပြောပြလိုက်သည်။

“လေယာဉ်နဲ့သွားကြဖို့ စီစဉ်ထားတာ မှန်ပေမယ့် အချိန်အတိအကျ သတ်မှတ်ထားတာက ရှစ်နာရီတိတိဖြစ်တယ်။ ဒါထက် နောက်ကျလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့က ယာယီလေဆိပ်ငယ်ရှိရာကို ရှစ်နာရီထိုးလို့မှ မရောက်ရင်တော့ ကျုပ်တို့

အဖို့ ပြည်ပကိုထွက်ခွာတဲ့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းက ခြေကျင်လျှောက်ကြရုံပဲ ဖြစ်တယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ရာ တွန့်ဂါတာက နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

“လေဆိပ်က မိုင်သုံးဆယ်လောက် ဝေးတယ်။ ဒီမှာက စီးသွားစရာ ဘာ ယာဉ်မှ မရှိဘူး။ လင်းရီဗာကားကိုလည်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကပဲ ဖွန်ဂါဘီရာက ယူပြီး ထွက်သွားတယ်”

“ပျက်နေတဲ့ကားတစ်စီးရဲ့ နောက်ဘီးတွေ ဖြုတ်ပစ်ပြီး ကြိမ်နီပြင်ရင် ရန်နိုင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ဓာတ်ဆိပ်။ ဓာတ်ဆီ လုံးဝမရှိဘူး”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဓာတ်ဆီသိုလှောင်သည့် တိုင်ကိုကြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်ကြလေသည်။ မီးနှိမ် အားကြီး၍ မီးတောက်မီးလျှံများသည်ကောင်းကင်သို့ အလွန်မြင့်မားစွာ တက်လျက် ရှိလေသည်။

ယင်းမီးတောက်မီးလျှံများ၏ အလင်းရောင်တွင် အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးနေ သူများ၏ အလောင်းများကိုလည်း ကောင်းစွာ မြင်နေရပေသည်။ မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားရဲဘော်များ၏ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခံရ၍ သေဆုံးနေကြသူ ရှိရာ စစ်သားတို့၏ အလောင်းများမှာ မြင်မကောင်းအောင်ပင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ကြေမှုနေ တော့သည်။

ဤတိုက်ပွဲတွင် လူမည်မျှ သေဆုံးခဲ့ရလေသနည်း။ ဤသို့လျှင် ခရိတ်က စဉ်းစားမိလေသည်။ ယခု လူတွေသေဆုံးရခြင်းမှာ မိမိ၏ပယောဂကြောင့်ပင် ဖြစ် မည်ပါတကားဟုလည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိသည်။

မာတာဘယ်လီ ခေါင်းဆောင် တွန့်ဂါတာသည် ခရိတ်အား အကဲခတ်ကြည့်နေ လေသည်။ သူသည် အခုတော့ ရှိနာစစ်သားတို့၏ တန်းလျားအတွင်းမှ တွေ့ရှိသော ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“ခင်ဗျားက အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာကိုး။ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ တစ်ခု တစ်ခု တွေ့ရပြီးရင် ခင်ဗျားဟာ သုံးလေးငါးရက်လောက် ထမင်းမစားတော့ဘူး။ စိတ်ညစ်ပြီး ဝိုင်နေတတ်တာ ကျုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ တောဆင်ရိုင်းကြီး တွေ ပစ်သတ်ပြီးရင်လည်း ဒီလိုပဲ ခင်ဗျား ဖြစ်တတ်တယ်”

တွန့်ဂါတာက ဝေဖန်သလို ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်သည် ထိုအကြောင်း ဆက် မပြောလိုသဖြင့်-

“ကျုပ်က မော်တော်ကားတစ်စီးကို မောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်ရမယ်ထင် တယ်။ အရင်ဆုံး ကားဘီးတွေလဲတပ်လိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ လောင်စာ ဆီ (ဓာတ်ဆီ) ရှာပေးရလိမ့်မယ်။ ဓာတ်ဆီရအောင် ရှာပေးမှဖြစ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား တွန်ဂါတာသည် အလွန်အကင်းပါးစွာ မိမိစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိနေပါတကားဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တွန်ဂါတာနှင့် ထိုအကြောင်း ဆက်ဆံဆွေးနွေးလိုသဖြင့် ပျက်စီးနေသော စစ်ကားတစ်စီးအနီးသို့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော် လွတ်ကောက်သည် သူ့အား ရပ်စောင့်နေလေသည်။

“ကူဖီလာ၊ ငါတို့ဘက်မှ လူ ဆယ်လေးယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်”

“ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါ၏။ အသင် ရဲဘော် လွတ်ကောက်”

ခရိတ်က တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ပြောသော်လည်း ရဲဘော် လွတ်ကောက်ကမူ ခေါင်းခါပြလေသည်။

“အို...ကူဖီလာ၊ လူမှန်သမျှ တစ်နေ့ကျရင် သေရမည်သာတည်း။ သည်အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါလင့်။ ယခု ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမည်နည်း”

ခရိတ်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ပျက်စီးနေသော စစ်ကားကို မောင်းနှင် ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ရန်သာ စတင်ဆောင်ရွက်လေသည်။ ပြောက်ကျားရဲဘော်များ၏ အကူအညီဖြင့် ကားကြီးကို ကြိဖန်ပြုပြင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအတောအတွင်း သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်ထားသော သူ၏ ခြေတုတ်စစ်ဖက်ကိုလည်း ခေတ္တ ချွတ်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ခရိတ်တို့ အလုပ်လုပ်နေရာသို့ တွန်ဂါတာ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်း၊ ဓာတ်ဆီ ဘယ်မှာမှ ရှာမရဘူး။ ကျုပ်တို့လူတွေ စခန်းတစ်ခုလုံး နဲ့အောင် ရှာကြည့်ပြီးပြီ ဓာတ်ဆီ လုံးဝမရှိဘူး”

“လက်ကျန်ဓာတ်ဆီ ဆယ်ငါးလီတာလောက်တော့ တွေ့ထားတယ်ဗျ။ အဲဒီ ဓာတ်ဆီနဲ့ဆိုရင် ကျုပ်တို့ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ခရီးပေါက်နိုင်တယ်။ ဆယ်လီရဲ့ လေယာဉ်ကလည်း နောက်နှစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာတော့မယ်။ အခုအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့ လေယာဉ်ကွင်းကို အချိန်မီ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုအချိန်၌ ဆရာမကလေး ဆရာသည် သူမ၏ချစ်သူ တွန်ဂါတာအနီးတွင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာသည် ဆရာအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“ဒီမယ် သူငယ်ချင်း ခရိတ်၊ ဆရာကပြောပြလို့ ကျုပ် အားလုံး သိပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ကြိုးစားပြီး အစီအစဉ်တွေ လုပ်ခဲ့ပုံ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အန္တရာယ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်ခဲ့ပုံတွေကို”

သို့ရာတွင် ခရိတ်က တွန်ဂါတာ၏ စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်လျက်-

“ဒါတွေကို အခုပြောနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး သူငယ်ချင်း” ဟု ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသားတွေကို စကား ပြောရမှာပဲ။ ပြီးတော့မှ သွားကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို တွန်ဂါတာသည် မော်တော်ကား အင်ဂျင်စက်ပုံးပေါ်သို့ တက်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့အနီးသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသူ မာတာဘယ်လီလူမျိုး အကျဉ်း သားများ၊ ရှိနာစစ်သားများ၏ စက်သေနတ်ပစ်ခတ်စဉ် မသေဘဲ ကျန်ရစ်သူများအား စကားပြောလေသည်။

“အို...အချင်းတို့၊ ငါသည် သင်တို့အားထားခဲ့ပြီး ခွဲခွာသွားရတော့မည် ဖြစ် ချေ၏။ သို့သော် ငါ၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည်ကား သင်တို့နှင့်အတူ အမြဲတစေ ရှိနေမည် ဖြစ်၏။ ငါပြန်ရောက်လာသည်အထိ ငါ၏စိတ်သည် သင်တို့၏အပါးတွင် ရှိနေချေမည်။ ငါသည် သင်တို့ထံသို့ မလွဲဧကန် ပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟု ငါ၏ မိခင်ဖခင်နှစ်ပါးတို့အား တိုင်တည်၍ ကတိသစ္စာ ပြုပါ၏”

“ဘာဘာ... ဘာဘာ... သခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖခင်ကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏” မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားများက ဟစ်အော်ပြောကြလေသည်။

တွန်ဂါတာက စကားဆက်ပြောလေသည်။

“အို... အချင်းတို့ ယုတ်ညံ့သော ရှိနာသတ္တဝါတို့သည် မကြာမီ ရောက်လာ ကြပေတော့မည်။ ကိုကြောင့် သင်တို့သည် ဆောလျင်စွာ တောတွင်းသို့ဝင်၍ လုံခြုံ စွာ ပုန်းအောင်းနေကြရမည် ဖြစ်သည်။ သင်တို့နှင့်အတူ ရနိုင်းသမျှ လက်နက်နှင့် စားနပ်ရိက္ခာများကိုလည်း ယူဆောင်ကြပါကုန်လော့”

ဤတွင် တွန်ဂါတာသည် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် အပေါင်းအပါ လူတစ်စုကို ညွှန်ပြရင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ထိုလူက သင်တို့အား လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေရာသို့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ခေါ် သွားမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် သင်တို့သည် ငါပြန်လာသည်အထိ စောင့်နေကြရမည်။ ငါသည် မကြာမီ အင်အားအပြည့်အဝနှင့် ပြန်လာပြီး သင်တို့အား သင်တို့ တရားသဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ထိုက်သည်တို့ကို ပြန်ရအောင် ဖန်တီးပေးမည် ဖြစ်သည်”

တွန်ဂါတာပြောပုံမှာ တကယ်ပင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောပုံမျိုးဖြစ်၍ မာတာ ဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား အကျဉ်းသားတို့သည် အထူးပင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြပုံ ရ လေသည်။ သူတို့သည် တွန်ဂါတာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြရာ အချို့မှာ စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားလွန်း၍ မျက်ရည်များပင်ကျလျက် ရှိကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်း အုပ်စုလိုက် စတင်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံး ထွက်ခွာသူကား ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ခရိတ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“အို... အသင် ကူဖီလာ၊ သင်သည် ယခုတိုက်ပွဲတွင် ရှေ့ဆုံးမှ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါ၏။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား သင်သည် ရှိနာလူမျိုးတစ်ယောက်တလေမှ မသတ်ဖြတ်ခဲ့။ ဤနေရာတွင်သာမက ချောင်းကူးတံတားတိုက်ပွဲတွင်လည်း သင်သည် ရှိနာစစ်သားများအား မသတ်ခဲ့ကြောင်း ငါတို့ သတိပြုမိပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း အသင် ကူဖီလာ”

“သတ်ဖြတ်ခြင်းအလုပ်ကို ကျွန်ုပ်က သင်တို့ တာဝန်အဖြစ် ထားလိုက်သော ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဤအလုပ်မျိုးတွင် သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်ထက် ပို၍ ကျွမ်းကျင် ကြသည် မဟုတ်ပါလော”

ခရိတ်က စိတ်ကူးရသလို ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အို... အသင် ကူဖီလာ စာအုပ်များကိုရေးသားသူ အသင်သည် လူထူးဆန်း တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။ သို့ရာတွင် ငါတို့သည် သင့်အား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိကြပါကုန်၏။ ငါသည် အသက်ရှည်စွာ နေရပါက ငါ၏ သားမြေးတို့အား ယခု သင်နှင့် ငါတို့ အတူတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော တိုက်ပွဲအကြောင်း ဂုဏ်ယူကြားဝင့်စွာ ဖြင့် ပြောပြပါအံ့”

“အို... အသင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်၊ ကျွန်ုပ် သင့်အား လှိုက်လှဲစွာနှုတ်ဆက် ပါ၏။”

ပြောရင်း ခရိတ်သည် ရဲဘော်လွတ်ကောက်အား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရဲဘော်လွတ်ကောက်သည် သူ၏ ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို ကိုင်လျက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မကြာမီ သူသည် ည၏ အမှောင်အတွင်းသို့ ပျောက်ကွယ်သွား လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခရိတ်၊ တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာတို့ သုံးဦးသာ ကျန်ရစ်သောအခါ ခရိတ်က စတင်၍ စကားပြောလေသည်။

“သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာ၊ ရှိနာ ရေဒီယိုအော်ပရေတာက သူတို့ဌာနချုပ်ကို ဆက်သွယ်သတင်းပို့တာ သူငယ်ချင်း ကြားလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ အခုလောက်ဆို ရင် ဖွန်ဂါဘီရာက စစ်ကူတပ်တွေ လွှတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်နေရော့မယ်။ ဒီနေရာနဲ့ ဟာရာ ရေ မြို့တော်အကြားမှာ ရှိနာစစ်တပ်တွေ ရှိသလား”

ခရိတ်က မေးလိုက်လျှင် တွန်ဂါတာက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“တပ်တွေ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ ကာရီအီအရပ်မှာ စစ်သားနည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုံးအရင်းနဲ့ တိုက်နိုင်တဲ့အင်အား မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ဒီလိုဆိုရင် စစ်ကူတပ်လွှတ်ဖို့အတွက် လူစုတာက တစ်နာရီလောက် ကြာမယ် ထားလိုက်၊ လူစုလို့ရပြီးတော့ ဒီနေရာကို လာဖို့အတွက် နောက်ထပ် အချိန်

ငါးနာရီလောက် ကြာမယ်၊ ဟုတ်တယ်။ တူတီမစ်ရှင်ရှိရာကို လာဖို့ရာ အဲဒီလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်”

ပြောရင်းနှင့် ခရိတ်က တွန်ဂါတာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တွန်ဂါတာကလည်း ထောက်ခံအတည်ပြုသလို ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဒီတော့ သူတို့ဟာ တူတီမစ်ရှင်ကို ခြောက်နာရီလောက်မှာ ဝင်တိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ဆယ်လီကတော့ ငါးနာရီလောက်ဆိုရင် လေယာဉ်နဲ့ ကောင်းကင်မှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အဖို့ အချိန်ကိုလုပြီးသွားမှဖြစ်မယ်။ ကဲ... လာ သွားကြနဲ့”

ထို့နောက် ကျန်နှစ်ယောက်က ကားပေါ်တက်နေကြစဉ် ခရိတ်သည် စခန်းဝင်းကြီးအား နောက်ဆုံးအကြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် မီးညွန့်ကျိုးကာ ငြိမ်းစပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဆောက်အုံများတွင် မီးခိုးတလူလူ တွက်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။ စခန်းဝင်းနေရာ အနံ့အပြားတွင် ရှိနာစစ်သား အလောင်းများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေလေသည်။

ရှုခင်းတစ်ခုလုံးမှာ လျှပ်စစ်မီးမောင်းကြီးများကြောင့် ဝင်းထိန်နေလေသည်။

“ဟာ... မီးတွေ ငြိမ်းပစ်လိုက်ဦးမှပဲ”

ခရိတ်သည် ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်ချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိပြီး စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိလေသည်။ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်စက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်သည်။ အင်ဂျင်စက်အကြောင်း စဉ်းစားရန် လိုပေသည်။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်မီးစက် ရှိသားပဲ။ စောစောက ဘာကြောင့် မစဉ်းစားမိပါလိမ့်။ ကဲ... သူငယ်ချင်း၊ လာ... သွားကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ကားပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး လျှပ်စစ်အင်ဂျင်စက် ရှိရာသို့ အလျင်အမြန် သွားကြလေသည်။

လျှပ်စစ်အင်ဂျင်စက်မှာ လစွတာအမျိုးအစား နှစ်ဆယ့်ငါးကီလိုပပ် အင်အား ရှိသော စက်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ခရိတ်သည် ထိုအင်ဂျင်စက်၏ လောင်စာဆီတိုင်ကီ ရှိရာသို့ သွား၍ အသာ လက်ဖြင့်ခေါက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးနောက်-

“စောစောက ကျုပ်တို့ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူးဗျ။ ဆီတိုင်ကီမှာ လောင်စာဆီ အနည်းဆုံး ဂါလန်လေးဆယ် ရှိတယ်။ ဟန်ကျတပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

လမ်းက မြွေကြီးတစ်ကောင် သွားသလို ကွေ့ကောက်လျက်ရှိရာ သူတို့သည် စစ်ကားကြီးကို သတိထား၍ မောင်းသွားကြရလေသည်။ ကားမောင်းသူ ခရိတ်သည် စတီယာရင် အပိုင်းကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ ကိုင်လျက် မောင်းရလေသည်။

လမ်းဘေး၌ တောင်ကမ်းပါးယံများရှိ၍လည်း သတိထား မောင်းရလေရာ မြန်မြန်မမောင်းနိုင်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် သွားကြရလေသည်။ တစ်ဖန် ကုန်းဆင်းသို့ ရောက်၍ လမ်းက ဆင်ခြေလျှော ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် အရှိန်ပြင်းလွန်းစွာဖြင့် မသွားအောင် လည်း ထိန်းမောင်းသွားရသည်။

သစ်သားတံတားတစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ခရိတ်က-

“အချိန် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆာရာသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“လေးနာရီနဲ့ ငါးဆယ့်သုံးမိနစ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ကားရှေ့သို့ အာရုံစိုက်ကြည့်ရင်း ဆက်မောင်းသွားလေသည်။

လမ်း၏ ဆင်ခြေလျှောနေရာမှ တစ်ဖန် ပြန်တက်ကြရသောအခါ ခရိတ်သည် ကားထဲရှိ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးစက်မှ ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ရေဒီယိုဆက်သွယ် သတင်းပို့သံများကို အသံလှိုင်း အမျိုးမျိုးလှည့်ဖမ်း၍ နားထောင်ကြည့်လေသည်။ သို့ သော် စစ်တပ်များ၏ ဆက်သွယ်သတင်းပို့ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရချေ။

“သူတို့က တမင်သက်သက် ရေဒီယိုနဲ့ မဆက်သွယ်ဘဲနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဤသို့ပြောပြီး ခရိတ်သည် ရေဒီယိုစက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အရုဏ်တက်ချိန်၌ အာဖရိကတိုက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းသည် အထူး သာယာ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းနေလေသည်။ သူတို့ရှိရာနေရာမှ အောက်သို့ကြည့်သော် တောင် ကြားဒေသ၏ ရှုခင်းကျယ်ကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရပေသည်။

“ဆယ်မိုင်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

တွန်ဂါတာက ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်က-

“နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက်တော့ သွားရဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး တိုယိုတာ

ကားကြီးကို ကုန်းဆင်းအတိုင်း ဆက်မောင်းချသွားလေသည်။

အောက်မြေပြန့်သို့ ရောက်လျှင် ခရိတ်သည် ကား၏ ရှေ့မီးကြီးများကို ပိတ် ပစ်လိုက်သည်။

“ကားမီး ဖွင့်ထားရင် ကျုပ်တို့ကို သတိပြုမိနေဦးမယ်”

ပြော၍မဆုံးသေးမီပင် ခရိတ်သည် ရုတ်တရက် စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။ ကား ၏ အင်ဂျင်စက်သံ မမှန်သလိုဖြစ်လာ၍ စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရောက်ခါနီးကျမှ မော်တော်ကားပျက်နေရင် ဒုက္ခပါပဲဟုတွေးမိရင်း စက်သံကို သေချာစွာဂရုစိုက် နားထောင် ကြည့်ပြန်သည်။ သည်တော့မှ သူ၏ အမှားကို သိရလေတော့သည်။

သူ့ကြားရသော အသံသည် တိုယိုတာကား၏ စက်သံ မဟုတ်ဘဲ အခြားအသံ တစ်သံ ဖြစ်နေလေသည်။ အသံသည် သူတို့ကား၏ နောက်ပိုင်းဆီမှဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း

ပို၍ ကျယ်လာသည်။ ကားဘေးသို့ ခေါင်းပြုပြီး ကြည့်လိုက်တော့မှ ခရိတ်သည် အဖြစ်မှန်ကို သိရလေတော့သည်။

ကြားနေရသည့် စက်သံမှာ လေယာဉ်တစ်စင်း၏ အင်ဂျင်စက်သံ ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမူကား သူတို့၏ ကားနောက်ဘက်ဆီမှ ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံသန်းလာသည့် လေယာဉ်တစ်စင်းကို သတိပြုမိသောကြောင့်ပင်တည်း။

လေယာဉ်က ဆယ်လီ၏ စက်ဆနာလေယာဉ်ငယ်ပင်ဖြစ်ပြီး သူတို့၏ မော်တော်ကားနောက် ကောင်းကင်တွင် နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းလျက် လိုက်လေ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်၏ ကိုယ်ထည်မှ အပြာရောင်နှင့် ငွေရောင်တို့သည် နံနက်ခင်း၏ နေရောင်တွင် တဝင်းဝင်း လက်နေလျက် လှပကြည့်ကောင်းနေလေသည်။

ခရိတ်သည် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် လေယာဉ်သို့ လှမ်း၍ လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ဆယ်လီ၏ လေယာဉ်သည် တိုယိုတာကားကြီးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် မောင်းနှင်ပျံသန်းလျက်ရှိရာ ခရိတ်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆယ်လီ၏ ချစ်ဇွေမိမျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ သူမသည် ခရိတ်ကိုမြင်ပြီး ပြုံးနေလေသည်။

ထို့နောက် လေယာဉ်က ပိုမြန်သဖြင့် မောင်တော်ကားကိုကျော်ကာ ဆင်းသက်ရမည့် လေယာဉ်ကွင်းငယ်ဆီသို့ ဆက်လက် ပျံသန်းမောင်းထွက်သွားလေသည်။

ခရိတ်တို့၏ ကားကြီးလည်း ဆက်လက်မောင်းသွားရာ မကြာမီ ပြောင်းခင်းမှာပတ်လည်ပိုင်းနေသော ကျေးရွာငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ရွာရှိ စာသင်ကျောင်းနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတို့၏ သွပ်မိုးများသည် နံနက်ခင်း၏ နေရောင်တွင် ပြောင်လက်နေလေသည်။

အချို့က အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် တဲအိမ်များမှထွက်၍ သူတို့၏ကားကြီးကို လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။

ခရိတ်သည် မော်တော်ကားကို အရှိန်လျှော့၍ မောင်းသွားစဉ် ဆာရာကကားထဲမှ ခေါင်းပြု၍ ရွာသူရွာသားများအား-

“စစ်သားထွေလာနေပြီ အားလုံးကို သတိပေးလိုက်ပါ။ တောထဲမှာ သွားတိမ်းရှောင်နေကြပါ” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုကိစ္စကို ခရိတ်သည် စောစောက ကြိုတင်မတွေ့မိခဲ့ချေ။ တတိယ တပ်မဟာမှ ရှိနာစစ်သားများသည် သူတို့၏ အကျဉ်းစခန်း ဝင်စီးခံရသည်ကို တုံ့ပြန်ကလဲစားချေသည့်အနေဖြင့် မာတာဘယ်လီ ကျေးရွာများမှ အပြစ်ကင်းမဲ့သူတွေကို နှိပ်စက်ဒုက္ခပေးတော့မည်ဟူ၍ ခရိတ်က မစဉ်းစားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းငယ်သို့ရောက်ရန် နောက်ထပ် တစ်ကီလိုမီတာ ဝေးသေးသဖြင့် ခရိတ်သည် ကားကြီးကို ကျေးရွာတွင်းမှ ဖြတ်လျက် လျန်မြန်စွာ မောင်းသွားလေသည်။

ဆယ်လီ၏ စက်ဆနာလေယာဉ်သည် ကောင်းကင်တွင် ဝဲပျံလျက်ရှိရာ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ဆယ်လီက လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဆင်းသက်ရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟော ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

တွန်ဂါတာက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ထပ် လေယာဉ်တစ်စင်း ပျံသန်းလာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဆယ်လီ၏ လေယာဉ်ပျံသန်းနေရာ လက်ဝဲဘက်မှ လာခြင်းဖြစ်ပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ပျံသန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အင်ဂျင်စက် နှစ်လုံးတပ်ဖြစ်ကြောင်း မြင်သည်နှင့် ခရိတ်က ချက်ချင်း မှတ်မိလေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မဟာမိတ်တပ်များ အသုံးပြုခဲ့သော ဒါကိုတာ အမျိုးအစား လေယာဉ်ဖြစ်၍ မှတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းလေယာဉ်မျိုးက အာဖရိကတိုက်မြောက်ပိုင်း ကန္တာရဒေသတွင် အများဆုံး အသုံးပြုခဲ့ကြပြီး စင်ဘာတွေနိုင်ငံ ဖြစ်လာမည့် ရိုဒီရှားနိုင်ငံ၌ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဆားလှန်ရေး စစ်ပွဲကာလအတွင်းကလည်း မျက်နှာဖြူ အစိုးရက ဤလေယာဉ်မျိုးကိုပင် အသုံးပြုခဲ့သည်။

ယခု ထိုလေယာဉ်များသည် လွတ်လပ်သော စင်ဘာတွေနိုင်ငံ လေတပ်၌ အသုံးပြုလျက် ရှိပေသည်။

ခရိတ်သည် ဒါကိုတာလေယာဉ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ လေယာဉ်၏ ဆားတံခါးပွင့်နေပြီး တံခါးဝတွင် စစ်သားများ အသင့်ရပ်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ မျိုးစစ်သားများ ဖြစ်ပြီး စစ်မြေပြင်သုံး ယူနီဖောင်းဝတ်စုံနှင့် သံခမောက် ဆောင်းထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

“လေထီး တပ်သားတွေပဲ”

ခရိတ်က အော်ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် ဒါကိုတာ လေယာဉ်သည် အလွန်နိမ့်စွာ ပျံသန်းလျက် ဖြတ်သွားလေသည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာ နှစ်ယောက်စလုံးက လေယာဉ်နှင့် နီးကပ်ချိန်တွင် ခုခမ်းကြည့်ရင်း လေယာဉ်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိကြလေသည်။

“ဖွန်ဂါဘီရော့ပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျုပ်တို့ကို တိုက်ဖို့ လာခဲ့ပုံရတယ်”

တွန်ဂါတာကပြောရင်း ကားကြီး၏ တံခါးကို လျင်မြန်စွာဖွင့်၍ စက်သေနတ်ကြီးဖြင့်ပစ်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ သူသည် အလွန်အားနည်းနေသော်လည်း လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်ပုံက အံ့ဩဖွယ် ကောင်းနေပေသည်။ သူသည် စက်သေနတ်ကြောင်းကို လေယာဉ်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ချိန်လျက် တရကြမ်း ပစ်ခတ်လေတော့သည်။

စက်သေနတ်မှ ထရေစာကျည်ဆန်များသည် ဒါကိုတာ လေယာဉ်၏ လက်ခံဘက် တောင်ပံအနီးသို့ကပ်လျက် ဖြတ်သွားရာ ချက်ချင်းပင် လေယာဉ်သည် နိမ့်နိမ့်ပျံနေရာမှ အမြင့်သို့ ပျံတက်သွားလေသည်။

“လေယာဉ်က အမြင့်ကို ပျံတက်သွားပြီ”

ခရိတ်က အော်ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဆယ်လီ၏ စက်ဆနာလေယာဉ်ကို စကန်မှမြင်မြင်ချင်း မှတ်မိလိမ့်မည်ဟု ခရိတ်က တွက်မိလေသည်။ ဖောင်း လေယာဉ်နှင့် မိမိတို့ ထွက်ပြေးမည်ဖြစ်ပြီး မြေပြင်မှ စစ်ကားဖြင့် မိမိတို့က လေယာဉ်ကွင်းငယ်ဆီသို့ သွားနေကြကြောင်းကိုလည်း ဖွန်ဂါဘီရာက တွက်မိမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဒါကိုတာလေယာဉ်ကို မြေပြင်သို့ သက်ဆင်းခြင်းထက် သူ၏ လေထီးတပ်သားများကို ကောင်းကင်မှ လေထီးဖြင့် ခုန်ဆင်းစေခြင်းက ပိုမိုထိရောက်လိမ့်မည်ဟု တွက်မိဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။ လေထီးတပ်သားများ ခုန်ဆင်းပြီး လျင်မြန်စွာ ဝင်တိုက်မှလည်း စက်ဆနာလေယာဉ် ပြန်မတက်မီ ဟန့်တားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ဖန် ခရိတ်သည် လေထီးတပ်သားများ ခုန်ဆင်းမည့် အစီအစဉ်ကို တွက်ကြည့်ပြန်လေသည်။

ဒါကိုတာလေယာဉ်အနေဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းစေရန် အမြင့်ပေ တစ်ထောင်ခန့် ပျံသန်းရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူတို့၏ တိုယိုတာကားကြီးသည် လေယာဉ်ကွင်းငယ်အနီးသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာ၏ လေထီးတပ်သားများသည် အထူးတိုက်ခိုက်ရေးတပ်မှ (လက်ရွေးစင်) တပ်သားများဖြစ်၍ မည်သည့် အမြင့်မှမဆို ခုန်ချနိုင်စွမ်းရှိသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ခရိတ်က စဉ်းစား၍ တွက်ချက်ရင်း ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဒါကိုတာလေယာဉ်သည် အမြင့်ပေ ငါးရာထိအောင် ဆင်း၍ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းလာလေသည်။

ဆယ်လီ၏ စက်ဆနာလေယာဉ်သည်လည်း ကွင်းတစ်ဖက်မှ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဆင်းသက်ရန် ချဉ်းကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဆယ်လီက လေယာဉ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဆင်းသက်လိုက်ပြီးနောက် မြေပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခရိတ်က တိုယိုတာကားကြီးဘက်သို့ ဆက်မောင်းလာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လေယာဉ်ကွင်း၏ အပေါ်တည့်တည့် ကောင်းကင်တွင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် လေထီးဖြင့် ခုန်ဆင်းလာလေသည်။ သူ၏ နောက်မှ အခြားစစ်သည်များသည်လည်း ဆက်တိုက် လေထီးကိုယ်စီဖြင့် ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

စက်ဆနာ လေယာဉ်ငယ်သည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်း၏ အဆုံးသို့ ရောက်ခါနီးကျမှ ဒီဂရီ (၁၈၀) ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။

သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း ဆယ်လီ၏ အကင်းပါးပုံ စိတ်ကူးဉာဏ် ကောင်းပုံကို သဘောပေါက်ပြီး စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိလေသည်။

သူမသည် လေယာဉ်ကို လေစုန်ဘက်သို့ဦးတည်၍ ဆင်းသက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ခရိတ်တို့အဖွဲ့အား တင်ဆောင်ပြီး ချက်ချင်း ပျံတက်နိုင်ရာတွင် လွယ်ကူချောမောမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့လျှင် ဆယ်လီက အမြော်အမြင်ရှိစွာဖြင့် လေစုန်ဘက်သို့ ဦးတည်ဆင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တိုယိုတာကားကြီးပေါ်မှ တွန်ဂါတာသည် စက်သေနတ်ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ချိန်လျက် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသည်။ ဤကား လေထီးတပ်သားများအား ထိမှန်ရေးထက် သူတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်အောင် ပစ်ခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကောင်းကင်တွင် လေထီးတန်းလန်းဖြင့် ဟိုဘက်ဒီဘက် ယိမ်းယိုင်နေသူ တစ်ဦးအား ပစ်မှတ်အဖြစ် ထိအောင်ပစ်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို စက်မရပ်ဘဲ ထိန်းထားလျက် ခရိတ်တို့အား လက်ငှေ့ယမ်းပြုရင်း လှမ်းအော်ခေါ်နေလေသည်။

ခရိတ်လည်း တိုယိုတာကားကြီးကို တစ်နေရာတွင် စက်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဆာရာအား-

“ဟေ့... မြန်မြန်ဆင်းတော့” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ဆာရာလည်း ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး လေယာဉ်ဆီသို့ တအား ပြေးလေတော့သည်။ ဆယ်လီကလည်း လေယာဉ်ပေါ်မှနေ၍ ဆာရာအား ကူညီဆွဲတင်လိုက်သည်။

တွန်ဂါတာသည် တိုယိုတာကားပေါ်တွင် ရှိနေသေးပြီး စက်သေနတ်ကြီးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆွဲပစ်နေလေသည်။

သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် ပထမဆုံး လေထီးတပ်သား သုံးဦးကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် တစ်ဦး ထိမှန်သွားကာ ယိမ်းယိုင်လဲကျသွားသည်ကို ခရိတ်က မြင်လိုက်ရလေသည်။

ခရိတ်သည် အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်အပိုများကို ကောက်ယူပြီးနောက် တွန်ဂါတာအား-

“ကဲ... သူငယ်ချင်း သွားကြစို့” ဟု လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စက်ဆနာလေယာဉ်ရှိရာသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးကြရာ တွန်ဂါတာမှာ အလွန်အားနည်းနေသူဖြစ်၍ လေယာဉ်အနီးသို့ရောက်လျှင် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်က တွဲထူ၍ လေယာဉ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆယ်လီသည် စက်ဆနာလေယာဉ်၏ ဘရိတ်ကို လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်၍
လေယာဉ်သည် ရွေ့လျားစေ ပြုနေပေပြီ။

ခရိတ်လည်း တွန်ဂါတာအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲလျက် လေယာဉ်ဘေးမှ
ယှဉ်၍ ပြေလိုက်သွားရပြီးမှ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

တွန်ဂါတာသည် လေယာဉ်ပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း ဆာရာ၏ ဘေးနားတွင်
ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

ခရိတ်ကတော့ ဆယ်လီ၏ ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
“တံခါးကို မြန်မြန်ပိတ်လိုက်ပါ”

ဆယ်လီက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့
ကြည့်၍ လေယာဉ်ပျံတက်ရေးအတွက် အာရုံစူးစိုက်နေဟန် တူလေသည်။

ခရိတ်လည်း လေယာဉ်တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။
အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရှိနာစစ်သား (လေထီးတပ်သားများ)

သည် လေယာဉ်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ လမ်းပိတ်ဆို့ဟန်တားရန် ပြေးလာနေကြောင်း
တွေ့ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာအား မှတ်မိရန် သူ၏ ပခုံးမှ ရာထူးတံဆိပ်များကိုပင်
ကြည့်ရန် မလိုပါချေ။ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်၊ ဗလကောင်းပြီး ကိုယ်ကို တည့်မတ်

စွာထားပုံ၊ ပခုံးကျယ်ပြီး မာန်မာနထောင်လွှားသည့် ဟန်မျိုးရှိပုံတို့ကို မြင်ရုံနှင့် သိသာ
ထင်ရှားနေပေသည်။

သူ၏ လေထီးတပ်သားများက ဖွန်ဂါဘီရာနောက်မှ ဝဲယာဖြန့်လျက် လိုက်လာ
ကြပြီး စက်ဆနာလေယာဉ်ပျံတက်မည့်လမ်းတွင် ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်

ရှိရာနှင့် ခြေလှမ်း ငါးရာခန့်သာ ကွာဝေးတော့သည်။

ဆယ်လီသည် လေယာဉ်မောင်း အထူးကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက်
လေယာဉ်ကို မြေပြင်မှ ကြွတက်စေသည့် ကိရိယာကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ စက်ဆနာ

လေယာဉ်သည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှ ညင်သာချောမောစွာပင် ကြွတက်သွား
လေသည်။

လေယာဉ်သည် လေထဲတွင် ပျံသန်းလျက်ရှိလေပြီ။
သို့ရာတွင် ပျံသန်းတက်ရန်မှာ ရှိနာစစ်သားများ၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်မှ

ဖြတ်၍ ပျံရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အန္တရာယ် ရှိနေပေသည်။
ဆယ်လီသည် အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိလျက်နှင့် ဇွတ်ပျံသန်းသွားရလေသည်။ ထို

အချိန်မှာပင် ဆယ်လီ၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဒိုင်ဇွန်ကိရိယာများရှိရာ နေရာသည်
ကျည်ဆန်ထိမှန်ပြီး ကွဲရပျက်စီးသွားလေသည်။

ထိုနေရာမှာ ခရိတ်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင်ဖြစ်ရာ ဖန်ကွဲဖန်စများ သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်လာလေသည်။

စက်သေနတ်ပစ်သံကိုလည်း ကြားနေရပြီ ဖြစ်သည်။ ရန်သူက စတင်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပေပြီ။

နောက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်လာသူ ဆာရာသည် ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ လေယာဉ်၏ ကိုယ်ထည်ကိုလည်း ကျည်ဆန်မှာ ဆက်တိုက် လာထိမှန်နေသည်။ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များဒဏ်ကြောင့် ခရိတ်၏ ထိုင်ခုံသည် လှုပ်ရှားတုန်ခါလျက် ရှိသည်။

ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းစက်ဝိုင်းကို ရှေ့သို့ တွန်းလိုက်ရာ စက်ဆနာလေယာဉ်သည် ကွင်းဘက်ဆီသို့ ပြန်၍ ထိုးဆင်းသွားလေသည်။ အမှန်က ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို သေနတ်ကျည်ဆန်များ၏ အောက်သို့ငုံ့၍ ဂျမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်ပျံသန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြေပြင်ကြီးသည် လေယာဉ်ရှိရာသို့ မြေတက်လာသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ဆယ်လီက လေယာဉ်ကို ဒိုင်ဗင်ထိုးသလို ထိုးစိုက်ပျံသန်းလေသည်။

လေယာဉ်၏ ဦးပိုင်းသည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီဖြစ်ရာ ရှိနာအမျိုးသား လေထီးတပ်သားနှစ်ဦးသည် သူတို့အား လေယာဉ်က ဝင်တိုက်တော့မည်ဟု စိုးရိမ်လျက် ဒရောသောပါး ဘေးဘက်သို့ ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးကြလေသည်။

စက်ဆနာလေယာဉ်သည် ကျည်ဆန်များ တရစပ် ထိမှန်ထားသဖြင့် ဆယ်လီမှာ အလွန်ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်းမောင်းနေရလေသည်။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်ရာတွင် လေယာဉ်၏ လက်ဝဲဘက် တောင်ပံအများသည် မြေပြင်နှင့် ဒယဉ်တိုက်ထိသွားလေသည်။ ဆယ်လီသည် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လျက် လေယာဉ်ကို ပြန်၍ ကြွတက်အောင် ပျံသန်းလိုက်ပြန်သည်။

ကွင်း၏ အစွန်ဘက် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင် အကိုင်းအခက်များ ပြုတ်သိပ်နေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။ သစ်ပင်က မာရူလာခေါ် သစ်ပင်ကြီးဖြစ်ပြီး မြေပြင်မှ ပေကိုးဆယ်ခန့် မြင့်လေသည်။ ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို ထိုသစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းလေသည်။

အလွန်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းလျက် လေယာဉ်နှင့် ရန်သူ လေထီးတပ်သားများအကြား သစ်ပင်ကြီးက အကာအကွယ်သဘောဖြစ်အောင် သူမက ပျံသန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လေထီးတပ်သားများက လေယာဉ်ကို ပစ်ခတ်လျှင်လည်း သစ်ပင်ကြီးက ကြားမှ ခံနေမည်ဖြစ်သည်။

“ဒါကိုတာ လေယာဉ်က ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ခရိတ်က လေယာဉ်စက်သံကြားမှ အော်မေးလိုက်ရာ တွန့်ဂါတာက-

“မြေပြင်ကို ဆင်းတော့မယ်”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ခရိတ်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မီးခိုးရောင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီးသည် အလွန်နိမ့်စွာ ပျံလျက် မြေပြင်သို့ ချဉ်းကပ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေသည်။

“လေယာဉ်ဘီး ချလိုမရဘူးရှင့်”

ဆယ်လီက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် လေယာဉ်ဘီးချသည် ခလုတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် နှိပ်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ဘီးကို ချ၍ကား မရချေ။

“ဘီးချတဲ့ကိရိယာ တစ်နေရာရာမှာ ဂျမ်းဖြစ်နေပြီထင်လှယ်။ ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့ မရဘူးရှင့်”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် သူတို့ ရှေ့ရှိ ပျက်စီးကွဲနေသော ဒိုင်ခွက်ကိရိယာများကို ကြည့်ရင်း-

“ငါတို့မှာ ကြည့်စရာ ဘာဒိုင်ခွက်မှလည်း မရှိတော့ဘူး။ လေယာဉ်ရဲ့ အခြေအနေအမုန်ကို သိဖို့ ခက်နေပြီ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆယ်လီသည် လေယာဉ်ကို မနည်းကြိုးစား၍ ထိန်းမောင်းနေရလေသည်။ ယိုအခိုက် လေယာဉ်စက်သံမှာ မမှန်တော့ကြောင်း သတိပြုမိပြန်သည်။

“ဧကန္တ ဓာတ်ဆီကုန်ခါနီးပြီ ထင်တယ်ရှင့်၊ အောက်ကပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန် တချို့က ဓာတ်ဆီပိုက်လိုင်းတစ်ခုကို ထိသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါထက် အချိန်က ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

ဆယ်လီက မေးသဖြင့် ခရိတ်လည်း လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး-

“ငါးနာရီနဲ့ ဆယ်ခုနစ်မိနစ် ရှိပြီ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြောက်ဘက်သို့ ကွေ့သွားနေသည့် တူတီလမ်းကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီ၏ ကျေးရွာသည် ထိုလမ်းမှ မိုင်အနည်းငယ်အကွာတွင် ရှိမည်ဖြစ်ပေသည်။

လေယာဉ်အင်ဂျင်စက်သံသည် မှန်လိုက်မမှန်လိုက် ဖြစ်နေလေသည်။ ဆယ်လီသည် စက်သံနားထောင်ပြီး ပို၍ စိုးရိမ်လာပုံ ရလေသည်။

“အချိန် ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲရှင့်”

“ငါးနာရီနဲ့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်”

“အခုလောက်ဆိုရင် လေယာဉ်ကွင်းက လူတွေ ကျွန်မတို့ကို မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အသံကိုလည်း ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဖွန်ဂါဘီရာက ကျုပ်တို့ ဘယ်ကို သွားနေတယ်ဆိုတာလည်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤတွင် တွန်ဂါတာက ဝင်၍ အန္တရာယ်ကို ထောက်ပြလေသည်။

“ဝိတိုရိယရေတံခွန်စခန်းမှာ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းရှိတယ်။ သူတို့က ကျုပ်တို့ လေယာဉ်ဟာ ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ နယ်စပ်ဘက် သွားပြီလို့ တွက်မိရင် ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လိုက်လာမှာ စိုးရတယ်”

“ဒီလေယာဉ်က ရဟတ်ယာဉ်ထက် ပိုပြီး မြန်မြန်ယုံနိုင်ပါတယ်ဗျ”

ခရိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ဆယ်လီက-

“အခုဆိုရင် လေယာဉ်အောက်ပိုင်း ချို့ယွင်းနေပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် သိပ်ပြီး မြန်မြန် မောင်းလို့ မရဘူးရှင်”ဟု ပြောလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမသည် လေယာဉ်၏ အင်ဂျင်စက်ကို လုံးဝ ပိတ်ပစ် လိုက်သည်။

စက်ရပ်သွားသည်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကာ လေယာဉ်ကိုယ်ထည် လေတိုးသည်အသံသာလျှင် သဲ့သဲ့ကြားနေရတော့သည်။ လေယာဉ်၏ ပန်ကာဒလက် များသည်လည်း အရှိန်လျော့ရာမှ လုံးဝ ရပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ကဲ... အခုအခြေအနေကျမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လေယာဉ်စက် ကလည်း ရပ်သွားပြီ။ ကျွန်မ ဇွတ်အတင်းပဲ မြေပြင်ကို ဆင်းရလိမ့်မယ်။ အားလုံး ထိုင်ခုံခါးပတ်များကို ပတ်ထားလိုက်ကြပါ”

ပြောရင်းနှင့် ဆယ်လီသည် လေယာဉ်၏ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီများနှင့် ဆက်သွယ် ဆီသွင်းသည့် ခလုတ်များကို တစ်ခုစီ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အောက်ကို လှမ်းကြည့်လို့ မြင်ရလား။ လေယာဉ်ဆင်းစရာ မြေကွက်လပ် တစ်ခုခု ရှိသလား”

ဆယ်လီက မေးလိုက်ရာ ခရိတ်သည် အောက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်ရင်း-

“ဘာမှ မမြင်ရဘူးကွ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

တကယ်လည်း အောက်သို့ကြည့်၍ ထင်ရှားစွာ မမြင်ရချေ။ သစ်ပင်တောအုပ်များ စိမ်းစိုနေသည်ကိုသာ မထင်မရှား မြင်နေရသည်။

“ကျွန်မကတော့ သစ်ပင်ကြီးကြီးနှစ်ပင်ကြားကို ဖြတ်ဝင်ပြီး တောင်ပံတွေ ပြုတ်ကျသွားအောင် တိုက်ပစ်လိုက်မယ်။ ဒါမှ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ဟာ မြေပြင်အဆင်းမှာ အရှိန်လျော့လာမယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဆယ်လီသည် သူမ၏ ဘေး ပြတင်းပေါက်ကိုဆွဲဖွင့်ရာ ရုတ်တရက် ဖွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအခါ တွန်ဂါတာက-

“ကျုပ် ကူညီပြီး ဖွင့်ပေးပါမယ်”ဟုပြောရင်း သူ၏ လက်သီးဖြင့် ပြတင်းပေါက် ကို သုံးချက်ဆင့်၍ ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ပလတ်စတစ်မှန်လည်း ပြုတ်ထွက်ကျသွားလေသည်။

သည်တော့မှ ဆယ်လီသည် ဘေးပြတင်းမှ ခေါင်းပြုကြည့်ရင်း လေယာဉ်ကို မြေပြင်သို့ မောင်းဆင်းလေသည်။

သူမက ကြိုတင်ပြောသည့်အတိုင်း လေယာဉ်သည် သစ်ပင်ကြီးများအကြား ဝင်သွားရာ အတောင်များ ပြုတ်ထွက်ကုန်လေသည်။ လေယာဉ်၏ အရှိန်သည်လည်း လျော့ကျသွားလျက် မကြာမီ မြေပြင်သို့ ရှုပ်၍ ဆင်းလိုက်နိုင်လေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ လူများသည် ထိုင်ခုံခါးပတ်များ ပတ်ထားလျက်နှင့်ပင် ယိမ်းထိုးကာ ယိုင်လဲကျလုမတတ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

လေယာဉ်၏ အရှိန်ရပ်သွားသည်နှင့် ဆယ်လီက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်-

“ကိုင်း... အားလုံး မြန်မြန်ထွက်ကြပါ။ ကျွန်မ ဓာတ်ဆီနဲ့ရတယ်၊ လေယာဉ်မီးထလောင်နိုင်တယ်” ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် သူတို့အားလုံး လေယာဉ်ပေါ်မှ အမြန်ဆုံးဆင်းကာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပြေးသွားကြလေသည်။

ထို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရပ်လျက် လေယာဉ်မီးထလောင်မလောင် ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော် အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် လေယာဉ်သည် မီးမလောင်ချေ။ သည်တော့မှ သူတို့သည် သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့သည်။

“ဟေ့... ဆယ်လီ မင်းက လေယာဉ်မောင်းတာ အိန်ဂျယ်* နတ်သမီး ကျနေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အိန်ဂျယ်လ်နတ်သမီးက အတောင်မပါတော့ဘူးရှင်” ဆယ်လီက ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့လေးဦးစလုံးသည် အသက်ဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်ကင်းခဲ့ရသဖြင့် တုန်လှုပ်လျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။ ထိခိုက်မှုအနေဖြင့်ကား ဆယ်လီ၏ ပါးပြင်တွင် အနည်းငယ် ပွန်းရှု၍ သွေးစိုနေခြင်းမှလွဲ၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက်မှု မရှိချေ။

“ကဲ... အခု ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ခရိတ်က မေးလိုက်ချိန်တွင် မည်သူကမှ အဖြေမပေးဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြလေသည်။

* မှတ်ချက် ။ ။ အိန်ဂျယ်လ်ဆိုသည်မှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ယုံကြည်သော ဓမ္မာကိုယ်တွင် ပျံသန်းရန် အတောင်နှစ်ဖက်ရှိသည့် နတ်သမီးများကို ဆိုလိုပါသည်။
မြန်မာပြန်သူ

အခန်း (၃၇)

သူတို့သည် ရှေးဦးစွာ ပျက်နေသော လေယာဉ်အတွင်းမှ အသုံးဝင်မည့် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။

ရှေးဦးသူနာပြု ဆေးသတ္တု၊ လေယာဉ်ပျက်ကျလျှင် လတ်တလော အသုံးပြုနိုင်သော (စည်သွတ်အစားအစာဘူး၊ ဆေးဝါး စသည်တို့ပါသည်) အသက်ကယ်သေတ္တာ၊ အကော ၄၇ ရိုင်ဖယ်နှင့် အပိုကျည်ဆန်များ၊ ပစ္စတိုလ်ဆွဲနတ်၊ သတ္တုရေဘူး၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မြေပုံများပါသည့် အိတ်တို့အပြင် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် သိနိုင်သည့် (ကွန်ပါ)ကိရိယာကိုပါ ဖြုတ်ယူလိုက်ကြသည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့က နှစ်ယောက်အင်အားဖြင့် ပြုတ်ကျပျက်စီးနေသော လေယာဉ် တောင်ပံ အစိတ်အပိုင်းများကို ဘေးနားရှိ သစ်ပင်ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ သယ်ယူပြီး သစ်ရွက်သစ်ခက်များဖြင့် ပုံးအုပ်မှတ်ထားလိုက်ကြသည်။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးကိုမူ သယ်ယူရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များဖြင့် လုံခြုံစွာ ပုံးအုပ်ထားလိုက်ကြသည်။

သူတို့ အလုပ်လုပ်နေကြစဉ် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်စက်သံ ကြားရလေသည်။ အင်ဂျင်နှစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသဖြင့်-

ဆယ်လီက-

“ဒါကိုတာလေယာဉ်သံပဲ ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ကို လိုက်ရှာနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆယ်လီကပင်-

“ကျွန်မတို့ မြေပြင်ကို ပြန်ရောက်နေတာတော့ သူတို့သိမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်” ဟု ပြောပြန်သည်။

“ဒီလိုလည်း တထစ်ချ တွက်လို့မရဘူးကွဲ့။ သူတို့အနေနဲ့ ငါတို့ဟာ နယ်ခြားကို ဦးတည်သွားမှာပဲဆိုတာတော့ တွက်မိလိမ့်မယ်။ ငါတို့လေယာဉ်ဟာ ဆက်မပျံနိုင်ဘဲ မြေပြင်ကို ပြန်ရောက်နေနိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ကြမယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ကို လိုက်ရှာဖို့ ခြေလျင်တပ်တွေ လွှတ်လိုက်ပြီလို့တောင် ငါထင်မိတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားဖို့ ကောင်းတယ်”

“သွားတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ကို သွားကြမလဲ”

ဤတွင် ဆာရာက ဝင်၍ ဆွေးနွေးတင်ပြလေသည်။

“ကျွန်မ တစ်ခု အကြံပြုပါရစေ။ ကျွန်မတို့မှာ အစာရေစာနဲ့ လမ်းပြတစ်ယောက်လည်း လိုလိမ့်မယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီနေရာက ကျွန်မရဲ့ဖခင်ကြီးကျေးရွာကို ရောက်အောင် ရှင်တို့ကို လမ်းပြခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဟိုရောက်သွားတယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို

လုံလုံခြုံခြုံ ဝှက်ထားပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် လမ်းပြကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ရပြီး ခရီးဆက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ချိန်အထိ သူကပဲ စောင့်ရှောက်ပေးပါလိမ့်မယ်။”

ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ သူငယ်ချင်း၊ ကျုပ်ကတော့ ဆာရာအကြံပေးတာ သင့်တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ခင်ဗျား ကန့်ကွက်စရာ ရှိသေးသလား။”

တွန်ဂါတာကလည်း မကန့်ကွက်ဘဲသဘောတူသဖြင့် ဆာရာပြောသလိုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

မထွက်ခွာမီ ခရိတ်သည် ဆယ်လီအား နှစ်ယောက်ချင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလေ သည်။

“ဒီမယ် ဆယ်လီ မင်းစိတ်ထဲ တော်တော် ဝမ်းနည်းမှာပဲနော်။ စက်ဆနာ လေယာဉ်က အလွန်နှမြောဖို့ ကောင်းတာ အမှန်ပဲ”

သို့သော် ဆယ်လီက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ကျွန်မက လေယာဉ်စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းတစ်ခုအပေါ် အကြီးအကျယ် သံယော ဇဉ် မထားပါဘူး။ တစ်ချိန်ကတော့ စက်ဆနာလေယာဉ်ဟာ အလွန်အသုံးဝင်ခဲ့တာ တော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ပျက်စီးပြီး သုံးလို့မရမှတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလို့ အပိုပေါ့။ ကိုင်း... ကျွန်မတို့ သွားကြစို့လား။”

သို့နှင့်ပင် သူတို့သည် လေယာဉ်ပျက်ကို စွန့်ခွာလျက် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ရှေ့ပြေးကင်းသဘောဖြစ်စေရန် ကျန်လူများ၏ ရှေ့ဆုံးမှ မိုင် ဝက်ခန့်ခွာလျက် အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ကာ လျှောက်သွားလေ သည်။

တွန်ဂါတာက နောက်ဆုံးမှလိုက်ပြီး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို အလယ်မှထား လျက် ဆက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းသော် သူတို့သည် ခြောက်ခန်းနေသော ချောင်းတစ်ခုတွင် စခန်းချကြပြီး အသင့်ပါလာသည့် အရေးပေါ် ရိက္ခာထဲမှ မော့လ် (မုယော)ဆေးပြား တစ်ပြားစီ အာဟာရအဖြစ် စားလိုက်ကြသည်။

ညအိပ်ကြသောအခါ အလှည့်ကျကင်းစောင့်ရန် လိုအပ်သဖြင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး က ညဦးပိုင်း တာဝန်ယူပြီး ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့က သန်းခေါင်ကျော်မှ အရုဏ် တက်ချိန်အထိ တာဝန်ယူစောင့်လျက် အလှည့်ကျ အိပ်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ခရီးဆက်ကြရာ ခရိတ်က လူတွေ့သွားနေ ကျ တောလမ်းတစ်ခု တွေ့သဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြလေသည်။ ထိုလမ်းကို မြင်သည်နှင့် ဆာရာက ချက်ချင်းမှတ်မိသဖြင့် သူမကပင် ရှေ့ဆောင်၍ ဆက်သွားကြ လေသည်။

နောက်နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ သူတို့သည် အဘိုးကြီးဗုဆာမန်ဖီ၏ တောင်ပေါ် ကျေးရွာကလေးအနီးသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ကျွန်သုံးဦးက ပြောင်းခင်းများထဲ၌ ဝင်ပုန်းနေပြီး ဆာရာက သူမ၏ ဖခင်ကြီးအား ရှာရန် ထွက်သွားလေသည်။

မကြာမီ ဆာရာ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အဘိုးကြီးပါ လိုက်ပါလာလေသည်။

ဗုဆာမန်ဖီသည် တွန်ဂါတာအား မြင်မြင်ချင်း အနီးသို့ကပ်ပြီး ဒူးထောက်၍ အလေးပြုလေသည်။

“အို... အရှင်သခင်၊ ဘုရင်တို့၏ သားတော်၊ ကျွန်ုပ်သည် သခင်အား မြင်ရပါ၏။ အို... အရှင် မိမိလီကာဖီ၏အနွယ်တော်၊ ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ကျေးကျွန် ဖြစ်ပါ၏။”

ဤသို့ အဘိုးကြီးက မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ပြောရာ တွန်ဂါတာက အဘိုးကြီးအား ဆွဲထုလိုက်သည်။

“အို... အသင်အဘိုးကြီး ပြန်ထ၍ မတ်တတ်ရပ်နေပါလော့”

“အို... သခင်၊ လောလောဆယ် စားသောက်ဖွယ်များဖြင့် တည့်ခင်းစဉ်ခံခြင်း မပြုသည်ကို ကျွန်ုပ်အား ခွင့်လွှတ်ပါလော့။ ဤနေရာက လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်မချရပါ။ နေရာတကာတွင် ရိုနာစစ်သားတွေ ရှိနေကြကုန်၏။ လုံခြုံသော တစ်နေရာသို့ ကျွန်ုပ် ခေါ်သွားပြီးမှသာ စားသောက် အနားယူသင့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါလော့ အို... သခင်”

ပြောပြောဆိုဆို အဘိုးကြီးသည် သူ၏ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လျှောက်ထွက်သွားလေရာ ခရိတ်တို့လူစုသည် မနက်ကြီးစား၍ မိအောင် လိုက်သွားကြရလေသည်။

သူတို့သည် နှစ်နာရီခန့် မရပ်မနား လျှောက်သွားကြရလေသည်။ ဒုတိယနာရီတွင် သူတို့သည် ဆူးချိုများပေါ်နေသောနေရာ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် အတိပြီးသော မြေပြင်တို့ကို ဖြတ်သွားကြရသည်။ လူသွားလမ်းဟူ၍ မရှိ။ ရှေ့မှသွားသူ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီ၏ နောက်သို့သာ လိုက်သွားကြရလေသည်။

“ကျုပ်တော့ ဒီနေရာကိုသဘောမကျမိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ငှက်တွေ လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီအရပ်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိနေသလို၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရှိနေသလို ထင်နေမိတယ်” တွန်ဂါတာက ခရိတ်အား ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိရာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် သံရည်ကျိုစက်မှ မီးဖိုကြီးထဲ မီးဖုတ်ထားသကဲ့သို့ အရောင်အသွေး မှေးမှိန်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

တွန်ဂါတာ ပြောသလိုပင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ သက်ရှိသတ္တဝါများ၏ အရိပ်အယောင် လုံးဝမတွေ့ရ။ ငှက်အော်သံ၊ တိရစ္ဆာန်ငယ်များ သွားလာလှုပ်ရှားသံများလည်း အလွှင်း မကြားရချေ။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကျောချမ်းမိလေသည်။

“ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လိုပဲ ခံစားမိတယ် မဟုတ်လား”

တွန်ဂါတာက ခရိတ်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်စဉ် အဘိုးကြီး ဗုဒ္ဓာ မန်စီသည် သူတို့၏ မျက်စိအောက်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားလေသည်။ ကျောက် တုံးကြီးများကြား ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့သည် အလွန် အံ့အားသင့်နေကြသည်။

“သည်ဘက်ကို လာလှည့်ကြပါလော့၊ ကျောက်တုံးကြီး၏ အစွန်းဘက်မှ ကွေ့ပတ်၍ လာကြကုန်လော့”

အဘိုးကြီး၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် သူတို့သည် အသံကြားရာဘက်သို့ လျှောက်သွားကြရာ ကျောက်တုံးကြီး၏ နံရံတစ်နေရာ၌ လူတစ်ယောက်သာ ဝင်နိုင်သည့် အပေါက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ဂူပေါက်ဝကဲ့သို့ ဝင်ပေါက်မျိုး ဖြစ်နေပေသည်။

“အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြပါလော့”

အဘိုးကြီးက ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူတို့လည်း မရဲတရဲနှင့် ဝင်ပေါက်မှ ဝင် လိုက်ကြသည်။ အဘိုးကြီးသည် ဝင်ပေါက်အနီး တစ်နေရာတွင် အသင့်ရှိနေသော ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်ခုကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။

“ဤကျောက်တောင်များအတွင်း၌ လျှို့ဝှက်သော လိုဏ်ဂူများ၊ အတွင်းလမ်းများ ရှိပါ၏။ ဤသည်တို့ကား သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဂူများပင် ဖြစ်၏”

အဘိုးကြီးက ပြောရင်း ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်သွားလေသည်။

ကိုက်တစ်ရာငါးဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါ သူတို့သည် လမ်းကျဉ်းကလေးမှ ထွက်မိပြီး ကျယ်ဝန်းသော သဘာဝအခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ယင်းအခန်းကြီး၏ အမိုးမျက်နှာကြက်ဆီ၌ အပေါက်တစ်ခုရှိပြီး အလင်းရောင် ထိုးဝင်လျက်ရှိလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် ရေနံဆီမီးအိမ်ကို ငြိမ်းသတ်၍ ကျောက် သားဖြင့်ပြီးသော ခုံကဲ့သို့ နေရာတွင် ချထားလိုက်သည်။

တစ်နေရာတွင် ထုံးကျောက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မီးဖိုဟောင်းတစ်ခု တွေ့ရပြီး အနီးတွင်လည်း ထင်းများ စုပုံထားလေသည်။

အဘိုးကြီးက ရှင်းပြလေသည်။

“ဤနေရာကား ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးများ အထွတ်အမြတ်ထားသော နေရာပင် တည်း။ မျက်လှည့်ဆရာ (မှော်ဆရာ)များသည် လေ့ကျင့်သင်ကြားနေသည့် ကာလအတွင်း ဤနေရာ၌ နေကြရကုန်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်က ဤနေရာ၌နေ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးထံမှ အတတ်ပညာများ သင်ယူခဲ့ရ၏”

ဤတွင် အဘိုးကြီးက အားလုံးကို ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ထိုင်လိုက်ကြရလေသည်။

“ဤနေရာသည် အထူးလုံခြုံစိတ်ချရသောနေရာပင် ဖြစ်ပါ၏။ စစ်သားများ အနေဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်ကြာ၍ စစ်သားများ ငြီးငွေ့ပြီး သင်တို့အား လိုက်မရှာတော့ဘဲ လက်လျှော့ပြန်သွားလျှင် သင်တို့သည် ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သင်တို့အတွက် လမ်းပြတစ်ဦးကိုလည်း ကျွန်ုပ်က စီစဉ်ပေးပါမည်”

အဘိုးကြီးက မာတာဘယ်လီစကားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ခရိတ်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန် ပြောပြလိုက်သောအခါ ဆယ်လီသည် ကြက်သီးထဟန်ဖြင့်-

“ကျွန်မတော့ ကျောထဲက အလိုလိုစိမ့်ပြီး ကြောက်မိတယ်ရှင်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောရှာလေသည်။

“မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသမီးများက စားသောက်ဖွယ်များ ယူဆောင်၍ လာကြမည်ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့သည် သင်တို့ ဤနေရာတွင် ရှိနေစဉ်ကာလအတွင်း နှစ်ရက်တစ်ကြိမ် လာကြမည် ဖြစ်၏။ လာသည့်အခါ သူတို့က သင်တို့အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် သတင်းများပါ ယူဆောင်လာကြမည် ဖြစ်ပါ၏”

အဘိုးကြီးက ဤသို့ပြောပြီးနောက် ညနေမစောင်းမီမှာပင် ဆာရာ၏ ဖအေတူ မအေက ညီမငယ်နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ သူတို့သည် အထုပ်အပိုးများကို ဦးခေါင်းပေါ်ရွက်၍ လာကြပြီး ခရီးရောက်မဆိုက်မှာပင် ရယ်ကာမောကာဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ချက်ပြုတ်တော့ရာ ခရိတ်တို့အဖို့ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမှ အနည်းငယ် သက်သာရာရသလို ရှိလာလေသည်။

“ဆယ်လီ မင်းက အမျိုးသမီးတွေနဲ့အတူ စားရလိမ့်မယ်။ ဒါက သူတို့လူမျိုး ရဲ့ ဓလေ့ဖြစ်တယ်။ မင်းက သူတို့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့မစားရင် အဘိုးကြီးခမျာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ခရိတ်က အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းပြလိုက်ရာ ဆယ်လီ သဘောကျဟန် မတူချေ။

“ဒီအဘိုးကြီးကလည်းရှင် အပြင်ပန်းက အလွန်ရည်မွန်ပုံရပေမယ့် တကယ်ကျတော့ သူဟာလည်း တခြားတိုင်းရင်းသားတွေလို အမျိုးသမီးတွေကို နှိမ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိတာပဲကိုး”

ဆယ်လီက အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သော်လည်း တိုင်းရင်းသူများနှင့် အတူ မစားနိုင်ကြောင်း အတင်းအကျပ် မပြောပါချေ။

ယောက်ျားသုံးယောက်တို့သည် ဘီယာအိုးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လက်ဆင့်ကမ်း၍ သောက်ကြပြီးနောက် စားစရာများကိုလည်း အလယ်တွင် ချထားသော ဇလုံကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ အတူတူ နှိုက်စားကြလေသည်။ အဘိုးကြီး ဗူဆာမန်ဇီက ပလုတ်ပလောင်း စားနေရင်းက ရံဖန်ရံခါ စကားပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ်နှင့် သင်တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခြင်းကို ဝိညာဉ်လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟန်တားခဲ့လေသည်။ ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့အလာတို့ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပါသော်လည်း သင်တို့ ရောက်မလာကြပါ။ ရှိနာစစ်သားများက သင်တို့အား ဖမ်းဆီးသွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ယခုတော့မူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိတ်သဘောထား ပြောင်းသွားကြပြီဖြစ်၍ သင်တို့အား ရှိနာလူမျိုးတို့ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်စေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာအောင် ကူညီဖန်တီးပေးခဲ့ကြပါ၏။ ရှေ့လျှောက် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးများနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသောကိစ္စများကို သင်တို့နှင့် ဆွေးနွေးစရာ နေပါ၏။”

တွန်ဂါတာကလည်း သူ၏ အဘော်ကို ပြောလေသည်။

“အသင် ဗုဆာမန်မီ ကျွန်ုပ် ရှိနာလူမျိုးတို့လက်မှ လွတ်မြောက်အောင် နားလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက ကူညီမစေခဲ့သည်ဟု သင်ဆိုပါ၏။ သို့ဖြစ်ပါမူ ဤမျက်နှာဖြူ (ခရိတ်အား ညွှန်ပြလျက်) လူမျိုးသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ရပေမည်။ သူနှင့်တကွ သူ၏ အမျိုးတို့က အသက်စွန့်၍ ကျွန်ုပ် လွတ်မြောက်အောင် ကူညီကယ်ဆယ်ခဲ့ကြ၏။”

“သို့တစေလည်း ဤသူသည် မျက်နှာဖြူလူမျိုး ဖြစ်နေပါ၏။”

အဘိုးကြီးက ခရိတ်နှင့်တကွ မျက်နှာဖြူလူမျိုး အားလုံးတို့အား မုန်းတီးစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တွန်ဂါတာကလည်း ခရိတ်ဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်သလို ပြောပြန်သည်။

“အို... အသင် ဗုဆာမန်မီ သူ၏ မိသားစုသည် ဤမြေပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာခန့်ပင် ရှိပြီဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ညီအစ်ကိုလည်း တော်စပ်၏။”

“သခင်အနေဖြင့် ဤမျက်နှာဖြူလူမျိုးအား စိတ်ချရပါမည်ဟု အာမခံပါသလော တာဝန်ယူပါသလော။”

အဘိုးကြီးက ခရိတ်အား သံသယရှိသလို မေးပြန်ရာ တွန်ဂါတာကလည်း-

“ကျွန်ုပ် တာဝန်ယူပါ၏။ ယခု ဤနေရာတွင် စုဝေးရောက်ရှိနေသူအားလုံးသည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော မိတ်ဆွေများချည်း ဖြစ်ပါ၏။”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သည်တော့မှ အဘိုးကြီးသည် သက်ပြင်းချလျက်-

“အရှင်သခင်၏ သဘောအတိုင်း ရှိပါစေလော့”ဟု ပြောပြီး ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်-

“အို... အရှင်သခင် အရှင်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သင်္ချိုင်းဂူကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်နေရာသူ မဟုတ်ပါလော့”ဟု မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် တွန်ဂါတာသည် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“အို... အသင် အဘိုးအို၊ ဤအကြောင်းကို သင်သည် မည်မျှသိပါသနည်း”

“ကျွန်ုပ်သိသလောက်ပြောရလျှင် ကူမာလို အဆက်အနွယ်တို့၏ သားများ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ သူတို့အား ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ ခေါ်ယူပြသဖြင့် သင်္ချိုင်းဂူကို စောင့်ရှောက်ရန် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုစေရကြောင်း ကျုပ်သိပါ၏”

အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်လျှင် တွန်ဂါတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဤအတိုင်း ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါပေ၏”

“ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သော အတိတ်တဘောင်ကို အရှင် သိပါ၏လော”

အဘိုးကြီးက မေးမြန်းရာ တွန်ဂါတာကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့ အကျပ်အတည်းနှင့်တွေ့၍ လိုအပ်သည်ရှိသော် ဘုရင်ကြီး၏ ဝိညာဉ်က လာရောက်၍ ကူညီစောင့်ရှောက်လိမ့်မည်။ တဘောင်က ဤသို့ဆိုသည် မဟုတ်ပါလော”

“လိုဘင်ဂူလာ၏ဝိညာဉ်သည် မီးတောက်မီးလျှံကဲ့သို့သော အသွင်ဖြင့် လာရောက်ကူညီ မစလိမ့်မည်”

အဘိုးကြီး အတိတ်တဘောင်ကို အတိအကျပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါ၏၊ လိုဘင်ဂူလာ၏ မီးလျှံက လာရောက်ကူညီမစလိမ့်မည်ဟု အဆိုရှိခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိပါ၏”

“ထိုမျှသာ မဟုတ်သေး၊ ရှေးအစဉ်အဆက်က ရှိခဲ့သော အတိတ်တဘောင်နှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ ရှိသေး၏။ အရှင် သိပါ၏လော”

“အို... အဘိုးအို ကျွန်ုပ်အား ပြောပါလေလော့”

“ကောင်းလှပါပြီ အရှင်၊ ကျွန်ုပ် ပြောပါအံ့။ အတိတ်တဘောင်က ဤသို့ ဆိုပါ၏။ ကျားသစ်ငှက်သည် ရှေးဦးစွာ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုချက်ကို ဖောက်ဖျက်သည်။ ထို့နောက် ၎င်းအား တုပ်နှောင်ထားသော နောင်ကြိုးတို့ကိုလည်း ဖြတ်ထွက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ကျားသစ်ငှက်သည် လင်းယုန်ကဲ့သို့ ပျံသန်းလိမ့်မည်။ ရေထဲမှ ငါးကဲ့သို့လည်း ကျင်လည်စွာ ရေကူးမည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသောအခါ လိုဘင်ဂူလာ၏ မီးလျှံသည် အမှောင်ထုအတွင်းမှ လွတ်မြောက်ကာ သူ၏ပြည်သူတို့အား ကယ်တင်လိမ့်မည်။ ဤသို့လျှင် တဘောင်က ဆိုပါ၏”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ကြစဉ် အဘိုးကြီးကပင် ဆက်လက်၍-

“ကျားသစ်၏သားရေသည် ကူမာလို မင်းဆက်၏ အမှတ်အသားပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အတိတ်တဘောင်မှ ကျားသစ်ငှက်ဟူသည် ယင်းမင်းဆက်၏ အနွယ်တော်တစ်ဦး ဖြစ်ရပေမည်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာကမူ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“အို... အရှင်သခင် သူသည် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုချက်ကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ပြီဟု ကျွန်ုပ် မသိပါ။ သို့ရာတွင် သင်သည် ရှိနာလူမျိုးတို့က သင့်အား တပ်နှောင်ထားသည့် နောင်ကြီးများကိုကား သင်သည် ဖြတ်တောက်၍ ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။”

အဘိုးကြီးက ဤသို့ပြောပြန်ရာ ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်လိုက်သည်။

“အရှင်သခင် သင်သည် ရှိနာလူမျိုးတို့၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် ခဲ့ရာတွင် လင်းယုန်ငှက်ကဲ့သို့ ပျံသန်းနိုင်သော အင်ဒေကီ* စက်ယန္တရားဖြင့် ပျံသန်း လွတ်မြောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့”

တွန်ဂါတာသည် အဘိုးကြီးအား ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရှင်းပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ လူမျိုးတို့ရဲ့ အတိတ်တဘောင်တွေ ထူးခြားပုံတစ်ခုက တကယ် ဖြစ်ပျက်လာတာ မှန်သမျှကို တဘောင်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် ကြံဖန် ဆွဲယူထောက်ပြလို့ ရတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ အတိတ်တဘောင်တွေကို သားစဉ်မြေးဆက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောကြရာမှာ နည်းနည်းပါးပါး အပြောင်းအလဲ ရှိလာတတ်တယ်။”

ဤသို့ပြောပြီးမှ တွန်ဂါတာသည် အဘိုးကြီးအား မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် လှည့်ပြောပြန်သည်။

“အို... အသင် အဘိုးအို သင်ကား ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံပါပေ၏။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ရေထဲမှငါးကဲ့သို့ ကျင်လည်စွာ ရေကူးခြင်းအကြောင်းကို ပြောပါဦးလော့။ ကျွန်ုပ်သည် ရေမကူးတတ်ကြောင်းကိုလည်း သင် ကြိုသိထားစေချင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ရေနစ်ပြီးသေဆုံးရမည်ကို အလွန်ကြောက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် အခြားသော ငါးတစ်ကောင်ကို ရှာရပေမည်။”

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရာ တွန်ဂါတာကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သင့်အား ပြောပြစရာတစ်ခု ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် လိုဘင်ဂူလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အတွင်း၌ ဘာမျှမရှိ၊ ဗလာနတ္တိ ဖြစ်နေပါ၏။ လိုဘင်ဂူလာ၏ ရုပ်ကလာပ်လည်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့က ရှိခဲ့သော အတိတ်တဘောင်သည် ရှေးပဝေဏသီကပင် ပျက်ပြယ်ချေပြီဟု ဆိုရမလို့ ဖြစ်နေပါ၏။”

တွန်ဂါတာ၏ စကားကို ကြားလျှင် အဘိုးကြီးသည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားပုံမရချေ။ သို့သော် သူ၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲချိတ်ထားသော တိရစ္ဆာန်ဦးချိုမှ အနု

* မှတ်ချက် ။ ။ အင်ဒေကီဆိုသည်မှာ မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် လေယာဉ်ကိုခေါ်သည့် ဝေါဟာရပင် ဖြစ်သည်။

ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ (တိရစ္ဆာန်ဦးချိုမှာ တိုင်းရင်းသားတို့ နာမူနံထည့်ရာ၌ အသုံးပြုလေ့ ရှိသော ဦးချိုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။)

“အို... အရှင် အကယ်၍ သင်သည် ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းဂူအတွင်းသို့ ဝင် ရောက်ခဲ့သည် မှန်ပါက သင့်အနေဖြင့် မပျက်မယွင်းအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပါမည်ဟုသော ကတိသစ္စာကို ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သွားလေပြီ”

အဘိုးကြီးက စကားကို ခေတ္တဖြတ်ထားပြီး ဦးချိုအတွင်းမှ နာမူနံအနည်းငယ် ယူကာ နာဝတွင်တေ့၍ ရှုလိုက်သည်။ အားရပါးရ ဟတ်ချို့ ဟတ်ချို့ ဟု ချေပြီး တော့မှ စကား ဆက်ပြောလေသည်။

“အို... အရှင် သင်သည် ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုချက်ကို ဖောက်ဖျက်ပါက သင် တိုယ်တိုင်က ဖောက်ဖျက်ခြင်းကို တားမြစ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ် ပါ၏။ သင်၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များက သင့်အား ဤသို့ပြုမိအောင် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းခြင်း ကြောင့်လည်းဖြစ်၍ အရှင်တွင် အပြစ်မရှိပါချေ။ ယင်းကိစ္စကို အသာထား၍ ကျွန်ုပ် တ သင်္ချိုင်းဂူထဲ ဘာမှမရှိတော့သည့် အကြောင်းကို ရှင်းပြပါအံ့”

အဘိုးကြီးသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် ပြောပါတော့အံ့။ သင်တို့အနေဖြင့် လွန်လေပြီးသော အခါက အသက်ထင်ရှားရှိခဲ့သော တာကာတာကာအမည်ရှိ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ကြားဖူးပါသလော”

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ အဘိုးကြီးသည် ခရိတ်အား ညွှန်ပြလျက်-

“တာကာတာကာသည် အခြားမဟုတ်၊ ဤသူ၏ ဘိုးအေ၏ ဖခင် (အဘိုး) ဖင် ဖြစ်ချေ၏။ သူသည် ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ လက်ထက်က အလွန်နာမည်ကျော်ကြား သော မျက်နှာဖြူလူမျိုး စစ်သည်တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ သူသည် လိုဘင်ဂူလာ၏ တပ် များအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သူလည်းဖြစ်၏။ တာကာတာကာဟု အမည်တွင်ရခြင်း အကြောင်း ကား သူ၏ စက်သေနတ်မှ အဆက်မပြတ် ထွက်သည့်အသံသည် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်း ခင်းသားများ၏ နားတွင် တာကာတာကာဟု ကြားကြသဖြင့် ယင်းနာမည်ဖြင့် ထိုလူ အား ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏”

ဤတွင် ခရိတ်က တွန်ဂါတာအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်-

“သူပြောတာက ဆာဘာလင်တိုင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နို့ဒ်ရဲ့ ညာလက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်ခဲ့ပြီး ရိုဒီရှားနိုင်ငံ တည်ထောင်လိုက်ချိန်မှာ ပထမဆုံး ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်”ဟု ပြောပြီးမှ-

မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ဆက်လက်၍-

“တာကာ တာကာအား မိုတိုမိုတောင်ခြေတွင် မြေမြုပ်သင်္ကြိုဟ်ခဲကြကြောင်း သိပါ၏။ သင်္ကြိုဟ်သည့်နေရာကလည်း ရှိဒ်၏ သင်္ချိုင်းဂူနှင့် ကပ်လျက်ပင် ဖြစ်ပါ၏” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီသည် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသည်မှာ ထိုလူပင် ဖြစ်ပါ၏။ တာကာတာကာသည် စစ်သည်တစ်ယောက်သာ မဟုတ် သူခိုးကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သူသည် ဇင်ဘာလေး ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီးမှ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကိုလည်း ခိုးယူခဲ့၏။ ဤတောင်ပေါ် ဒေသသို့ လာရောက်၍ လိုဘင်ဂူလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူကို ဖောက်ထွင်းပြီး အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများကို ခိုးယူသူလည်း ဖြစ်ပေသည်တကား။”

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့သည် အထူးစိတ်ဝင်စားလာကာ အဘိုးကြီး၏ စကားကို ပို၍ အာရုံစိုက် နားထောင်နေကြသည်။

အဘိုးကြီးကလည်း စကားဆက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် တာကာတာကာ ကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်ကို ဖတ်ရှု ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏”

(မှတ်ချက် ။ ။ တာကာ တာကာအမည်ခံ ဗြိတိသျှလူမျိုး ဆာဘာလင်တိုင်သည် သူ၏လက်ရေးဖြင့် မှတ်တမ်းဒိုင်ယာရီများ ရေးခဲ့ရာ ယင်း မှတ်တမ်းစာအုပ်များကို မိသားစု၏အမွေအနှစ်အဖြစ် သားစဉ်မြေးဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံး ခရိတ်၏လက်ဝယ် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ခရိတ်အား ဖွန်ဂါဘီရာက မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်သောအခါ မှတ်တမ်းစာအုပ်များသည် ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။)

ခရိတ်ကလည်း သူသိသမျှ ပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ်သည်လည်း တာကာတာကာ ကိုယ်တိုင်ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ရာ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံကို ဖော်ပြမထားကြောင်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ ရှိပါစေတော့၊ အသင်ပြောသည့် မီးလျှံကဲ့သို့ အရောင်တောက်ပသော ကျောက်မျက်ရတနာများဆိုသည်မှာ ဘာကို ဆိုလိုပါသနည်း။”

အဘိုးကြီးသည် ခရိတ်အား ဝေဖန်ပြစ်တင်သည့်ဟန်ဖြင့် လက်ဝါးကာပြလိုက် သည်။

“သင်သည် ရှေ့လောကြီးလွန်းဘိ၏ တကား။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကုမာလို၏ သားတော်က ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြပါစေလော့”

အဘိုးကြီးသည် တွန်ဂါတာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အို... အရှင် တွန်ဂါတာ၊ မီးလုံးကဲ့သို့သော ကျောက်များအကြောင်း ကြားဖူးပါ၏လော”

တွန်ဂါတာလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အသင့်အတင့် ကြားဖူးပါ၏။ တောင်စူးစူးအရပ်ရှိ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတို့၏ စိန်တွင်းများမှ အဖိုးတန်စိန်ရတနာ အမြောက်အမြားကို လိုဘင်ဂူလာက နယူစုဆောင်းခဲ့သည်ဟုလည်း ကြားဖူးခဲ့ပါ၏။”

ဤတွင် ခရိတ်သည် ကြားဖြတ် ဝင်ပြောမည်ပြုရာ တွန်ဂါတာက အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်-

“ကျုပ် နောက်မှရှင်းပြပါမယ်” ဟု ပြော၍ ဟန့်တားလိုက်ပြီး အဘိုးကြီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“အို...အရှင်သခင် တွန်ဂါတာ၊ သင်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ ဘီယာ အိုး ငါးအိုးနှင့် အပြည့် မီးလျှံကဲ့သို့သော ကျောက် သို့မဟုတ် စိန်များ ရှိခဲ့ပါ၏။”

အဘိုးကြီးက ပြော၍အဆုံးတွင် ခရိတ်က ဝင်ပြီး-

“ထိုစိန်ရတနာများကို တာကာတာကာက ခိုးယူသွားသည်ဟု ဆိုလိုပါသလော” ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီသည် ခရိတ်အား ပြစ်တင်ရှုတ်ချသော မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သင်သည် မိန်းမများကဲ့သို့ စကားများလှချေ၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မိန်းမများရှိရာ မီးဖိုသို့ သွားသင့်ပေ၏။”

ခရိတ်ကမူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံး၍သာ နေလိုက်ရာ အဘိုးကြီးက စကားဆက် ပြန်သည်။

ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ ကွယ်လွန်၍ သင်္ဂြိုဟ်ပြီး သူ၏ သင်္ချိုင်းဂူကို ညီတော်သူ ဂန်ဒန်ဆိုသူက အသေပိတ်ဆိုလိုက်စဉ်က-

“ဂန်ဒန်သည် ကျွန်ုပ်၏အဘိုး (ဘိုးအေ၏ဖခင်) မဟုတ်ပါလော” ဟု ဝင်ထောက် လိုက်သည်။

“မှန်၏။ သင်၏အဘိုးတော်သူ ဖြစ်၏။ ဂန်ဒန်သည် နောင်တော် ဘုရင်၏ ခုတနာပစ္စည်းများကို သင်္ချိုင်းဂူအတွင်း၌ ထည့်ထားလိုက်ပြီးနောက် မာတာဘယ်လီလူမျိုး တို့အား ခေါင်းဆောင်၍ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတို့၏ စိန်တွင်းများရှိရာ လိုဇီအရပ်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။ တာကာတာကာဟုခေါ်သော မျက်နှာဖြူနှင့်လည်း အပေးအယူ နားလည်မှု လုပ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးအများစုသည် မျက်နှာဖြူတို့အား အလုပ်အကျွေးပြုသော ကျေးကျွန်များ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်ကမူ ဂန်ဒန်နောက်သို့ လိုက်မသွားဘဲ ဤတောင်ပေါ်ဒေသ တွင်ပင် နေရစ်၍ ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းဂူကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါ၏။ ထိုလူသည်ကား အယ်ဆူရာအမည်ရှိ နာမည်ကျော် မျက်လှည့်ဆရာ (မှော်ဆရာ)တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ

သည် ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းဝူအနီးတွင်ပင် ရွာတည်ကာ မိန်းမနှစ်ယောက်ယူ၍ သားသမီးတွေ ထွန်းကားခဲ့၏။ အယ်ဆူရှာသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးပင် ဖြစ်ချေ၏။”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြစဉ် အဘိုးကြီးက ဆက်ပြောလေသည်။

“နာမ်လောကမှ ဝိညာဉ်တို့ မည်သို့ ပြုမူခဲ့သည်ကို သဘောပေါက်ကြပါပြီ လော။ လူသုံးဦးတို့သည် သမိုင်းကြောင်းအရသော် လည်းကောင်း၊ သွေးသားတော်စပ်ခြင်း အရသော် လည်းကောင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်နွယ်၍ နေဘိ၏။ ဂန်ဒန်၊ တာကာ တာကာနှင့် အယ်ဆူရှာတို့ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ဆိုလိုပါ၏။ ဤသည့်နား နာမ်လောကမှ ဝိညာဉ်တို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်ပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။”

“ဆယ်လီပြောတဲ့အတိုင်း မှန်တယ်ဗျို့။ ဒီနေရာက ကြက်သီးထဖို့ ကောင်း တယ်။ ရင်ဖိုစရာ ကောင်းတယ်။”

ခရိတ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တွန့်ဂါတာအား တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ အဘိုးကြီး က ခရိတ်အား သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ သူနားမလည်သော နိုင်ငံခြားဘာသာဖြင့် ပြောရကောင်းလားဟု မကျေမနပ် ဖြစ်ပုံရလေသည်။

“ကျွန်ုပ်ပြောသည့် တာကာ တာကာဆိုသူသည်ကား အလွန်နာမည်ကြီးသော သူခိုးတစ်ဦး အမှန်ဖြစ်ချေ၏။ တောခွေးကဲ့သို့ အနံ့ခံကောင်းပြီး လင်းတငှက်ကဲ့သို့ လောဘကြီးသူလည်း ဖြစ်၏။”

အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်စဉ် ခရိတ်သည် စိတ်ထဲမှ ပြုံးရယ်ချင်သော်လည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ဣန္ဒြေဆည်နေလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီက ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

“တာကာတာကာသည် ဂန်ဒန်၏ နောက်လိုက် မာတာဘယ်လီလူမျိုး အလုပ် သမားများထဲမှတစ်ဆင့် ဘီယာအိုးငါးလုံး အပြည့်ရှိသော စိန်ရတနာများအကြောင်း သိရှိသွားခဲ့၏။ ဘုရင်လိုဘင်ဝူလာအား သင်္ဂြိုဟ်စဉ်က ရှိခဲ့သောသူများကိုလည်း သိရှိ သွားပြီး တာကာတာကာသည် ထိုလူများအား ချဉ်းကပ်စည်းရုံးလေတော့၏။ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များ၊ ရွှေဒင်္ဂါးများပေး၍လည်း ဖြားယောင်း၍ သင်္ချိုင်းဝူတည်ရှိရာ နေရာ အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သစ္စာဖောက် မာတာဘယ်လီလူမျိုး တစ်ယောက်နှင့် သွားတွေ့၏။ ထိုလူကား အလွန်ယုတ်ညံ့ပြီး မာတာဘယ်လီအမည်ပင် မခံထိုက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ထိုလူယုတ်မာ၏ အမည်ကို ဖော် ထုတ်မပြောချင်တော့။ ထိုလူကား အမျိုးသား သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် အမှန်ပင် ဖြစ်ချေ၏။”

ဤနေရာတွင် အဘိုးကြီးသည် သစ္စာဖောက် မာတာဘယ်လီအမျိုးသား သစ္စာ ဖောက်အား ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးမှ စကား ဆက်ပြော လေသည်။

“ထိုခွေးသာသာ သစ္စာဖောက်သတ္တဝါသည် တာကာတာကာအား ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။ သို့သော် ထိုသို့ခေါ်မသွားမီ မျက်နှာဖြူ လူမျိုး အချင်းချင်း ကြီးကျယ်စွာသော စစ်ပွဲကြီးဖြစ်လာသောကြောင့် တာကာတာကာ သည် မြောက်ဘက်သို့ ခရီးထွက်၍ ဂျာမန်လူမျိုး နာမည်ကြီးစစ်သူကြီးအား တိုက် နိုက်သည်ဟု ဆို၏။”

ခရိတ်သည် နားထောင်နေရာမှ အဘိုးကြီး ပြောပြချက်ကို သဘောပေါက်သဖြင့် တွန့်ဂါတာအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်-

“သူပြောတာက (၁၉၁၄-၁၈) ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အရှေ့အာဖရိက စစ်မျက်နှာမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ဂျာမန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗွန်ဗောဘယ်ဆိုသူကို ပြောတာပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

တွန့်ဂါတာလည်း နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီသည် စကားဆက်လေသည်။

“စစ်ပွဲကြီး ပြီးသွားသောအခါ တာကာတာကာသည် ပြန်လာခဲ့ပြီး မာတာ ဘယ်လီလူမျိုး သစ္စာဖောက်အားခေါ်၍ ဤတောင်ပေါ်ဒေသသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူနှင့် အတူ မျက်နှာဖြူလူမျိုး လေးဦးတို့ လိုက်ပါလာပြီး ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ သင်္ချိုင်းဂူကို ရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ သစ္စာဖောက် မာတာဘယ်လီလူမျိုးသည် သင်္ချိုင်းဂူရှိရာ နေရာကို တိကျစွာ မမှတ်မိသဖြင့် ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်တိုင်တိုင် ရှာဖွေခဲ့ကြရသည်ဟုလည်း ဆို၏။ သင်္ချိုင်းဂူကလည်း အလွန်ပီရိစ္ဆာ လုပ်ထားသဖြင့် ရှာဖွေရသည်မှာ မလွယ်ကူ ချေ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား တောခွေးကဲ့သို့ အနံ့ခံကောင်းသူ တာကာတာကာသည် နောက်ဆုံး၌ သင်္ချိုင်းဂူကို ရှာတွေ့သွားတော့၏။ သင်္ချိုင်းဂူကို ဖွင့်၍ ဝင်ကြည့်လိုက်သော အခါ နွားလှည်းများ၊ သေနတ်လက်နက်များကို တွေ့သော်လည်း ဘီယာအိုး ငါးလုံးနှင့် စိန်ရတနာများကိုကား မတွေ့ရချေ။ တာကာတာကာအနေဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာခဲ့ ရသော စိန်ရတနာများ လုံးဝမရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရသည်ဆို၏။”

ဤတွင်တွန့်ဂါတာက ဝင်၍-

“ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိပြီးဖြစ်၍ သင့်အား ပြောပြခဲ့ပြီး မဟုတ်ပါလော” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် အဘိုးကြီးက ဆက်ပြောလေသည်။

“သူတို့ ပြောပြချက်အရ တာကာတာကာသည် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက် ခဲ့သည်မှာ လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျရောက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ သူသည် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဒေါသတကြီး ဟိန်းဟောက်လျက် သူ၏ မျက်နှာကလည်း နီရဲရာမှ ခရမ်းရောင် ဖြစ်လိုက်၊ အမည်းရောင်ဖြစ်လိုက်နှင့် အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားသည်ဟုလည်း ဆိုကြကုန်၏။ သူသည် မာတာဘယ်လီလူမျိုး လမ်းပြအား အလွန်စိတ်ဆိုးလျက် သေနတ်ဖြင့် အသေပစ်သတ်ရန်ပင် ကြံစည်ခဲ့သေး၏။ သို့ရာတွင်

သူ၏ အဖော်များက ဖျောင်းဖျံ တားဆီးလိုက်ကြ၏။ မသတ်သော်လည်း မာတာဘယ်လီ လူမျိုး သစ္စာဖောက်အား သေလုမြောပါး ရိုက်နှက်ရုံမက သူပေးခဲ့သော ရွှေဒင်္ဂါးများနှင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း ပြန်လည် သိမ်းယူလိုက်သည် ဆို၏။ မုန်ယိုနေသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဒေါသကြီးနေသူ တာကာတာကာသည် နောက်ဆုံး၌ စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပင် ပြန်သွားပြီး ဤတောင်ပေါ်ဒေသသို့ နောက်ထပ် လုံးဝ ပြန်မလာခဲ့တော့ချေ။”

အဘိုးကြီး၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ တွန်ဂါတာသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ပုံပြင်တစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နေ့ကျလွှင်ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများအား ပြောပြပါမည်။ ယခုတော့မူ အချိန်နှောင်းလှပြီ ဖြစ်၏။”

တွန်ဂါတာက ဆွေးနွေးခြင်းကို ရပ်စဲရန် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီကမူ ပြောစရာ ကျန်သေးလေသည်။

“ပြောစရာ မကုန်သေးပါ။ အို... အရှင်”

ပြောရင်းနှင့် အဘိုးကြီးသည် တွန်ဂါတာ၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် အသာတင်လိုက်သည်။

“အို... အဘိုးအို၊ သင်ပြောစရာစကား ကျန်သေးပါသလော”

“ကျန်သေးပါ၏ အရှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတိတ်ကာလဆီသို့ ပြန်သွားရမည့် မည်ဖြစ်၏။ တာကာတာကာနှင့် သူ၏ အဖော် မာတာဘယ်လီ သစ္စာဖောက်တို့ ဤတောင်ပေါ်ဒေသသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဘိုးအေ အယ်ဆူရှာသည် ချက်ချင်းပင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ တာကာတာကာဆိုသူကား အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာ မရှိဘဲ ဤအရပ်သို့ လာမည်မဟုတ်ဟုလည်း တွက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အဘိုးအယ်ဆူရှာသည် သူ၏ဇနီးများအနက် အချောဆုံးအလှဆုံး အမျိုးသမီးငယ်သုံးဦးတို့အား တာကာတာကာ၏ စခန်းသို့စေလွှတ်၍ ကြက်ဥ၊ နွားနို့စသော လက်ဆောင်ပဏ္ဍာများ သွားရောက်ပေးစေခဲ့၏။ မိန်းကလေးများက လက်ဆောင်များပေးရန် မေးမြန်းစုံစမ်းသောအခါ တာကာတာကာက သူသည် ခြင်္သေ့သတ္တဝါများအား အမဲလိုက်ပစ်ခတ်ရန် ဤဒေသသို့ လာခဲ့ပါသည်ဟု ပြောခဲ့သည်ဆို၏။ သို့သော် တာကာတာကာသည် အလွန်လိမ်လည်တတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိစေကြပြီ ဖြစ်ရာ အယ်ဆူရှာ၏ အချောဆုံး အငယ်ဆုံး ဇနီးငယ်က တစ်မျိုးကြံစည်ခဲ့ပြန်၏။ မာတာဘယ်လီ သစ္စာဖောက် ရေချိုးရာ ချောင်းထဲသို့ လိုက်သွားပြီး မိန်းမတို့မာယာဖြင့် ပြားယောင်းမြှူဆွယ်ရင်း မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်သောအခါ သစ္စာဖောက်တဏှာရှူးက အမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့သည် ဆို၏။ မိန်းကလေးလည်း ကျွန်ုပ်အဘိုးတံသို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ပြေးသွားတော့၏။”

ထိုအချိန်၌ အားလုံး စိတ်ပါဝင်စားနေကြပြီဖြစ်ရာ အဘိုးကြီးသည် သူ၏စကားကို ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးအကြီးသည် အလွန် ဒေါသထွက်လေတော့၏။ တာကာ တာကာ ဆိုသူမျက်နှာဖြူလူမျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူကို ဖျက်ဆီးဖောက်ထွင်းရန် လာရောက်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်၍ ဘိုးအကြီးက မခံ မရပ်နိုင် ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူသည် အတန်ကြာကြာ အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီး သူ၏ လူယုံ ဆေးဆရာ (မှော်ဆရာ) လေးဦးတို့အား ခေါ်ယူလိုက်၏။ ယင်းတို့အနက် တစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် လပြည့်နေ့ညတွင် ဘုရင်သင်္ချိုင်းဂူသို့ လျှို့ဝှက် စွာ သွားရောက်၍ ဘုရင်၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့်တကွ ရတနာပစ္စည်းများကိုပါ ထုတ်ယူလျက် သင်္ချိုင်းဂူသို့မူ မူလအတိုင်း ပြန်ပို့လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့် လှပတောက်ပြောင်သော ရတနာကျောက်များပါသည့် ဘိယာအိုးများကိုပါ လုံခြုံသော တစ်နေရာတွင် ဝှက်ထားလိုက်ကြသည် ဆို၏။ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီး ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် အိုးတစ်လုံးမှောက်ကျသွား၍ စိန်ရတနာများ လွင့်စဉ်ထွက်ကျသွားသည်ကို ကောက်ယူပြီး မြင်းကျားရေအိတ်တစ်အိတ်တွင် ထည့်ထားလိုက်ကြသည် ဆို၏။ ဘုရင်ရုပ်ကလာပ် ဝှက်ထားရာ နေရာကိုလည်း မည်သူမှမသိအောင် ပိရိစွာ ဖုံးအုပ်ထားလိုက်ကြ၏။ သို့ ရာတွင် မည်သူမှ သတိမပြုမိလိုက်သော အချက်တစ်ခုရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဘိယာ အိုး မှောက်ကျရာနေရာကို အမှတ်မထင် ရှာတွေ့ရှိပြီး စိန်ကြီးတစ်လုံး ကျကျန်ရစ်သည် ကိုလည်း ကောက်ယူရရှိခဲ့၏။ ဤမျှလောက်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်စကား အဆုံးသတ်ရန် သင့်ပါပြီ။ သင်တို့သည် အိပ်ချင်ပါက အိပ်စက်ရန် သင့်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ် ပြောဆိုသည် ပုံပြင်သည်လည်း ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်ပါ၏။”

“အို... အသင်အဘိုးအို ဘုရင်၏ရုပ်ကလာပ်ကို မည်သည့်နေရာသို့ ယူဆောင် သွားခဲ့ကြပါသနည်း၊ အသင်သိပါသလော။”

တွန်ဂါတာက မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“လူငယ်တစ်ဦးက လူကြီးများအား လေးစားစွာ ဆက်ဆံခြင်းမျိုး ယခုခေတ်တွင် ကြုံတွေ့ရသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။ အို... အသင် ကူမာလို သားတော် ကျွန်ုပ် အမှန်ကို ဖြေကြားလိုပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းဂူနေရာကို သိပါ၏။ ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့၍ သိရ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။”

“သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ထိုနေရာသို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားနိုင် ပါမည်လော။”

“နံနက်မိုးသောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွား ပါမည်။ သို့ရာတွင် ယခု လောလောဆယ် ကျွန်ုပ်၏ လည်ချောင်း အလွန်ခြောက်နေပြီ ဖြစ်၍ ဘိယာအိုးကိုသာ ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးကြပါလော့။”

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီက ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၃၀)

ခရိတ်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ပြန်နိုးလာသောအခါ နံနက်ခင်း၏ သဘာဝအလင်းရောင်သည် ဝူ၏ မျက်နှာကြက် အမိုးရှိ အပေါက်မှ ထိုးဝင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးများက နံနက်စာချက်ပြုတ်နေသော မီးဖိုမှ မီးခိုးများလည်း တလူလူ ထွက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

နံနက်စာဝိုင်းစားနေကြစဉ် (အဘိုးကြီးဗုဆာမန်ဖီက စိတ်ထုံမပါတပါဖြင့် ခွင့်ပြုချက်အရ) ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာ၏ ရုပ်အလောင်းအား ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပုံအကြောင်းကို ခရိတ်က ဆယ်လီနှင့် ဆာရာတို့အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောပြလေသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးစလုံးသည် အထူးပင် စိတ်ဝင်စားလာကြကာ ခရိတ်တို့ ဆက်သွားကြမည့် ခရီးတွင် သူတို့လည်း အတူလိုက်ပါကြရန် စိတ်အားထက်သန်လာကြလေတော့သည်။

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီကမူ အမျိုးသမီးများ လှိုက်ပါခြင်းကို သဘောကျပုံ မရချေ။

“သွားရမည့် နေရာကား အလွန်ခက်ခဲလှဘိ၏။ ထို့ပြင် အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် လိုက်ပါခြင်းငှာ မသင့်ချေ”

သို့ရာတွင် ဆာရာက ချစ်စဖွယ်ပြုံးလျက် အဘိုးကြီးနားသို့ ကပ်ကာ လိုက်ပါပါရစေဟု အတင်းချဉ်းကပ် ပူဆာသောအခါ အဘိုးကြီးသည် ဆာရာနှင့် ဆယ်လီတို့ လိုက်ပါရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အဘိုးကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ယောက်ျားများက ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ဝူတွင်းတစ်နေရာ၌ ရှိနေသော ရေနံဆီမှန်အိမ်တစ်လုံး၊ ပုဆိန်နှစ်လက်နှင့် ခိုင်ခံ့သော နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ခွေတို့ကို ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။

“ဒီနိုင်လွန်ကြိုးက အလွန်ခိုင်ခံ့သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟော်လုန်ရေစမ်းခွဲအတွင်းက မျက်နှာဖြူ (ဝန်ကြီးချုပ် စမစ်၏) အစိုးရတပ်များထံမှ ရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏”

ဤသို့လျှင် အဘိုးကြီးက ကြွားဝင်ဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် စတင်ထွက်ကြရာ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီက ရေနံဆီမီးအိမ်ကို ကိုင်လျက် ရှေ့ဆုံးမှသွားလေသည်။ သူသည် ကြိုးခွေ၏ အစကို ကိုင်ထားပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ကြိုးကိုကိုင်လျက် အလယ်မှ လိုက်ကြရသည်။

ခရိတ်က နောက်ထပ် ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် ကြိုးခွေတစ်ခွေကို ကိုင်ကာ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ရလေသည်။

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီသည် ရှေ့ဆောင်သွားရင်း အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသောဂူတွင် လမ်းကျဉ်းတစ်ခုမှ သွားရာ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် လမ်းက နှစ်ခွမြစ်နေလေသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးသည် လုံးဝ တွေဝေစဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ တစ်ခုသော လမ်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ထိုနေရာရှိ ကျောက်ဂူနံရံတွင် သူ၏ ဓားမြှောင်ဖြင့် နံရံတွင် အမှတ်အသား ပြုလုပ်ထားလိုက်သည်။ နောင်အခါတွင် သူတစ်ယောက်တည်း လာရပါက လမ်းကို မှတ်မိအောင် အမှတ်အသား ပြုလုပ်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တောင်အတွင်းရှိ ဂူများ၊ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများသည် သုံးဘက်မြင် ဝက်ပါတစ်ခုကဲ့သို့ အလွန်ရှုပ်ထွေးများပြားလှပေသည်။ ဂူများနှင့် လမ်းကျဉ်းများသည် ထုံးကျောက်များလို နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်စွာ မိုးရေတိုက်စား၍ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်လာကြဟန် တူလေသည်။ တစ်နေရာတွင် ထုံးကျောက်များသည် လှေကားထစ်သဖွယ်ပင် ဖြစ်နေသည်ကို ခရိတ်က သတိပြုမိသည်။

သူသည် အထူးဂရုစိုက်လျက် သွားသည့်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သေချာစွာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ထူးဆန်းသည်ကား လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လေကောင်းလေသန့် ရရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်သွားမိသော် အလွန် မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးကဲ့သို့ နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ရေနံဆီမီးအိမ် အလင်းရောင်ဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် အောက်ခြေသို့ မမြင်ရလောက်အောင် နက်သော ချောက်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။ ကျောက်သားများက သဘာဝအလျောက် ချောက်ကမ်းပါးကြီး ဖြစ်နေပုံ ရလေသည်။

ဗုဆာမန်ဖီ၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် နိုင်လွန်ကြီးကို ကျောက်တုံးတစ်ခုတွင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်လျက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကြီးကိုတွယ်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်သို့ ဆင်းကြရာ အောက်ခြေမှာ ပေငါးဆယ်ခန့်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

အောက်ရောက်ပြန်သောအခါ နှစ်ဖက်နှစ်ချက် ကျောက်သားနံရံဖြင့်ပြီးသည့် ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီကပင် ရှေ့ဆောင်လျက် နောက်ထပ် တစ်ဆင့် ကြီးခွေများကို အသုံးပြုလျက် အောက်သို့ ဆက်ဆင်းကြရပြန်လေသည်။

သည်တစ်ခါ ဆင်းရသည်မှာ အလွန်နက်သဖြင့် ကြီးခွေ၏အဆုံးသို့ ရောက်ခါနီးကျမှပင် အောက်ခြေကို ခြေထောက်မိလေသည်။

သူတို့ ရောက်ရှိသွားသောနေရာကား မြေအောက်ရေကန်တစ်ခုအနီး ဖြစ်နေလေသည်။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်နေသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးအတွင်း မိုးရေများပြည့်၍ ရေကန်တစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းဟု ထင်ရပေသည်။

ရေကလည်း အတော်နက်ပုံ ရလေသည်။

“ကိုင်း... သူငယ်ချင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရေကူးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျို့။”

ခရိတ်က တွန်ဂါတာ၏ ပခုံးကိုပုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာကမူ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ယခု ဘယ်ဆက်သွားရပါမည်နည်း၊ အို... ဖခင်”

တွန်ဂါတာက မေးလိုက်လျှင် အဘိုးကြီးက ရှင်းပြလေသည်။

“တာကာတာကာဆိုသူ ဤတောင်ပေါ်ဒေသသို့ လာရောက်စဉ်အချိန်က (ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးအေနှင့် ဖခင်ကြီးတို့က ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ယူလာခဲ့စဉ်က) နှစ်ပေါင်းများစွာ မိုးခေါင်ရေရှားခဲ့သဖြင့် ဤရေကန်၌ အလွန် ရေတိမ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်းကာလတွင်မူ နှစ်စဉ်လိုပင် ရာသီဥတု အခြေအနေပြောင်းပြီး မိုးဆက်တိုက်ရွာသွန်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ရေအိုင်ထဲ၌ ရေတဖြည်းဖြည်း ပြည့်သည်ထက် ပြည့်လာခဲ့၏။ ယခုဆိုလျှင် ရေမျက်နှာပြင်က အလွန်မြင့်လျက် ရှိပေပြီ”

“ဘုရင်၏ ရုပ်အလောင်းသည် ဤရေအောက်တွင် ရှိပါသလော”

“ဟုတ်မှန်၏”

“အို... အသင် အဘိုးအို၊ ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းကို သင်ကိုယ်တိုင် မျက်စိဖြင့် မြင်ဖူးပါသလော”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးက-

“ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူးပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးက အသေးငယ်စဉ် ပြောပြခဲ့ပါသည်” ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

ခရိတ်သည် ရေကန်နံဘေးတွင် ခူးထောက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရေကို နှိုက်စမ်းကြည့်ရာ အလွန်အေးမြလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ရေခဲရေကို ကိုင်ရသလိုဖြစ်နေ၍ ချက်ချင်းပင် လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်အားကြည့်နေပုံက ထူးဆန်းနေရာ ခရိတ်က အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိပြီး သဘောမကျသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူငယ်ချင်း မာတာဘယ်လီ ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကြည့်လိုက်ပုံကို နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား မေ့ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က ရေမကူးတတ်ဘူးဗျ”

တွန်ဂါတာက ပြောပြန်ရာ ခရိတ်က-

“အဲဒါကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်ပါ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် သူကပင် ဆက်လက်၍-

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ခါးမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထားလိုက်မယ်။ ခင်ဗျား ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိစေရပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကတော့ ရေအောက်မှာလည်း လင်းနေလိမ့်မယ်။ ရေစိမ်ခဲ နိုင်တဲ့ ဝါတာပရ အမျိုးအစား ဖြစ်တယ်”

တွန်ဂါတာက ပြောလိုက်ပြီးနောက်-

“တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားဟာ အလောင်းအစားလုပ်ပြီး လင်ပိုပိုမြစ်ကို ဖြတ်ပြီး ရေကူးခဲ့တာ မှတ်မိသေးသလား။ လောင်းတာကလည်း ဘီယာ ထွစ်သေတ္တာပေးကြေး လောင်းခဲ့တယ်လေဗျာ”

“အဲဒီနေ့က ကျုပ် အရက်မူးနေလို့ပါ။ အခုတော့ မူးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ခရိတ်ပြောရင်း ဆယ်လီဘက်သို့ စစ်ကူတောင်းသလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဆယ်လီသည် စိတ်မဝင်စားသလို ဘာသိဘာသာ နေလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိလေသည်။

“လင်ပိုပိုမြစ်ထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိတယ် မဟုတ်လားရှင့်”

ဆယ်လီက မှတ်ချက်ချသလိုပြောလိုက်ချိန်တွင် ခရိတ်သည် သူ၏ ရုပ်အင်္ကျီ ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကြိုးခွေကိုပါ အသင့်ပြင်ဆင်လေသည်။

ထို့နောက် သူ၏ ခြေတုတစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ယူ၍ ဘေးတွင် ချထားလိုက်သည်ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ ပိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။

ခရိတ်သည် အတွင်းခံဘောင်းဘီသာဝတ်လျက် ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် မတ်တတ်ထ လိုက်သည်။ တွန်ဂါတာက ကြိုးခွေကို ဖြေ၍ သူ၏ ခါးတွင် ချည်နှောင်ပေးရင်း-

“သူငယ်ချင်း ခရိတ် မထူးပါဘူး။ အတွင်းခံဘောင်းဘီကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်ပါ

တော့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ရေစိုခံမှာလဲ။ နောက်တော့ အဝတ်အစား ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ လိုမယ်မဟုတ်လား”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်ကမူ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆာရာအား ညွှန်ပြလျက်-

“သူ့ရှိနေတယ်လေဗျာ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့။ ဆာရာက မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပဲ။ ကျုပ်တို့ အမျိုးသမီးတွေက ဝတ်လစ်စလစ်မြင်ရတာကို ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲ မအောက် မေ့ပါဘူး”

တွန်ဂါတာ၏စကားကို ဆယ်လီ ကြားသွားသဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“နေပါစေရှင့်။ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို လူသိမှာ စိုးနေဟန် . တူပါတယ်”

ဆာရာက ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောလိုက်ချိန်တွင် ခရိတ်သည် ချောင်းကူးတံတား တို့ကဲ့သို့တွန်းက ဆာရာကိုယ်တိုင် အဝတ်မပါ ဗလာကျင်းနေခဲ့ပုံကို သတိရမိလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အတွင်းခံဘောင်းဘီကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရေထဲ ဆင်း လိုက်လေသည်။

ရေလယ်ကောင်ဘက်ဆီသို့ ကူးသွားပြီးနောက် ခရိတ်က ကမ်းဘက်သို့ လှမ်း
၍-

“ကျုပ် အခု ရေအောက်ထဲ ငုပ်သွားတုန်းမှာ နာရိကြည့်ထားပါ။ စက္ကန့်ခြောက်
ဆယ်ကြာတိုင်း ကြိုးကို နှစ်ကြိမ် တုံ့ဆွဲလိုက်ပါ။ သုံးမိနစ်တိတိကြာရင်တော့ ကျုပ်
ကို အပေါ်သာ ဆွဲတင်လိုက်ပေတော့”ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဆိုကေ”

တွန့်ဂါတာက ပြန်ပြောရင်း ကြိုးခွေကို တဖြည်းဖြည်း ဖြေထုတ်၍ ဆန့်ပေး
လေသည်။

ခရိတ်သည် ရေငုပ်ရန် ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် သူ၏ အဆုတ်တွင်းမှ ကာဇွန်
ဒိုင် အောက်ဆိုင် ဓာတ်ငွေ့များကို ရှူထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေကို အား
ပါးရ ရှူရှိုက်လျက် ရေအောက်ထဲသို့ ငုပ်ဆင်းသွားလေသည်။

ခေတ်မီ ရေငုပ်သမားများကဲ့သို့ ရေငုပ်ကိရိယာတန်ဆာပလာများမပါဘဲ ရေ
အောက်တွင်းသို့ ငုပ်ဆင်းရသည်မှာ အလွန် အန္တရာယ် များလှပေသည်။

ယခုခေတ် ရေငုပ်သမားများ သုံးသည့် မှန်တပ်ထားသော ဦးခေါင်းဆောင်း
ကိရိယာ (ခမောက်)လည်း မပါသဖြင့် ရေထဲတွင်ကြည့်၍ ကောင်းမွန်ကြည့်လင်စွာ
မမြင်ရဘဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်သာ ထိုးကြည့်ရင်း ဆက်ငုပ်သွားရလေသည်။

ခေါင်းဆောင်းကိရိယာတပ်ထားသလို နားနှစ်ဖက်ကို ကာကွယ်မထားသဖြင့်
ခရိတ်၏ နားများမှာ ပြင်းစွာ နာကျင်လျက် ရှိလေသည်။

သူ၏ ခါးတွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးကို နှစ်ကြိမ်ဆက်၍ တုံ့ဆွဲလိုက်သဖြင့်
သူသည် ရေအောက်၌ တစ်မိနစ်တိတိ ကြာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။
အချိန်မှာပင် သူ၏ အောက်တည့်တည့် ရေအောက်ထဲတွင် သင်္ချိုင်းဝူသဏ္ဍာန်လိုက်
မြင်ရလေသည်။

ခရိတ်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် သင်္ချိုင်းဝူရိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။
ဝူမှာ ထုံးကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ဝင်ပေါက်တစ်ခုလည်း ရှိသည်ကို သတိပြု
လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်၏ စိတ်ထဲတွင် ကျောချမ်းသလို ကြက်သီးထသလို ခံစား
ရမိလေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် နေရာတစ်ခုသို့
တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေ၍ ကြောက်သလို ဖြစ်လာမိသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ ခါးမှ ကြိုးကို နှစ်ကြိမ်ဆက်၍ တုံ့ဆွဲလိုက်သဖြင့်
နှစ်မိနစ်ကြာသွားပြီဟု သိရလေသည်။ သူ၏ အဆုတ်များမှာလည်း လေမရသဖြင့်
အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် ခန်းခြောက်ကာ ပြင်းစွာ နာကျင်လျက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် စိတ်ဝင်စားမှုက ပြင်းထန်နေသဖြင့် ဝူပေါက်ဝဆီသို့ ချဉ်းကပ်
မိလေသည်။

အသက်မရှုရ၍ သူ၏အဆုတ်များ လွင့်ထွက်လုမတတ် ခံစားနေရလင့်ကစား ခရိတ်သည် ဂူပေါက်ဝအတွင်းသို့ဝင်၍ လေ့လာကြည့်လေသည်။ လက်ဖြင့် စမ်းသပ် ကြည့်ရင်း သတ္တုကဲ့သို့ အရာဝတ္ထု မာမာတစ်ခု စမ်းမိသဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ယူလိုက်လေ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူဝင်လိုက်သော ဂူပေါက်ဝ အထက်နားရှိ ထုံးကျောက်နှင့် အင်တေများ ပြိုအက်ကာ ဂူပေါက်ပိတ်ဆို့သွားနိုင်မည် အန္တရာယ်ကို တွေးမိသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်လိုက်ရသည်။

အသက်မရှုရ၍ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် မရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ သတိမေ့တော့မလို ဖြစ်နေ၍ မနည်းကြိုးစား သတိထားနေရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏ ခါးမှကြိုးကို အပေါ်မှဆွဲတင်စပြုနေကြောင်း သိရလေသည်။

သုံးမိနစ်ပြည့်၍ တွန်ဂါတာက ကြိုးကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မကြာမီ သူသည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေရာ ရေထဲသို့ ဒူးဆစ်ခန့် မြှုပ်အောင် ဆင်းစောင့်နေသူ တွန်ဂါတာက သန်မာသော လက်မောင်းကြီးများဖြင့် ခရိတ်အား ဖမ်းဆွဲ၍ ကမ်းစပ်ဆီသို့ တွဲခေါ်သွားလေသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကလည်း ရေစပ်တွင် အသင့်စောင့်နေပြီး ခရိတ်အား ဝိုင်းကူ ဆွဲတင်ပေးကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားကာ ပါးစပ်မှ ရေတွေ အန်ထုတ်ရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေလေသည်။

ဆယ်လီက သူ့အား မှောက်လျက်နေစေပြီး ကျောပြင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိ၍ နှိပ်ပေးလေသည်။ ဤတွင် ခရိတ်၏ပါးစပ်မှ ရေတွေ တရဟော အန်ထွက်လာ လေသည်။

အတန်ကြာမှ သူသည် ထထိုင်နိုင်တော့သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲရှင် ဘယ်လို နေသေးသလဲ”

ဆယ်လီက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးရာ ခရိတ်က မချီသွားဖြဲ ပြုံးလျက်-

“ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အခုလို တစ်ခါတလေ ရေငုပ်ရတာ ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာကလည်း ခရိတ်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီးဆယ်လီဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူက အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်။ အခုလို စကားကို ဘုကျကျပြောလာပြီဆိုရင် သူ့အခြေအနေကောင်းတာ သေချာပါတယ်” ဟု ပြောလိုက် သည်။

ခရိတ်သည် လက်ဖျားများ အေးနေသဖြင့် ရေနံဆီမှန်အိမ်အနီးသို့ လက်များ ကပ်ထားပြီး အနွေးဓာတ်ကို ယူနေလေသည်။

ဆရာသည် ခရိတ်၏ကိုယ်၌ အဝတ်မပါ ဗလာကျင်းနေသည်ကို ကြည့်ပြီး တွန်ဂါတာဘက်သို့ပြုံးစေစေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခရိတ်လည်း ကပျာကယာ အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ဆွဲဝတ်လိုက်ရလေသည်။

ဆယ်လီသည် ခရိတ်ဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ဆရာအား-

“သူက လက်ရှိအခြေအနေမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေရာလို့ သူ့ရဲ့ ပုံမှန်အတိုင်း ရှင်တို့ မတွေ့ရတာပါ”ဟု ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ရေအောက်သင်္ချိုင်းဂူထဲမှ ကောက်ယူလာသော သတ္တုပစ္စည်းများကို သတိရသဖြင့် ထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ သံအတိုအစတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒါက သံကြိုးတစ်ခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းပဲ။ နွားလှည်းမှာအသုံးပြုတဲ့ သံကြိုးမျိုး ဖြစ်တယ်”

ခရိတ်က သံစကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်အထိ ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ ထိုင်ကြည့်နေသူ ဗုဆာ မန်စီသည် ယခုမှ စကားပြောလေသည်။

“ဒီပစ္စည်းဟာ ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာရဲ့ သီးသန့်လှည်းမှာ အသုံးပြုတဲ့ သံကြိုး အပိုင်းအစ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးက ဘုရင်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို အောက်ကိုချရာမှာ ဒီသံကြိုး အသုံးပြုခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် သူငယ်ချင်းက ဘုရင်ရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူကို တွေ့ခဲ့ပြီဆိုပါတော့”

တွန်ဂါတာက မေးလိုက်ရာ ခရိတ်ကလည်း သူ၏ ခြေတုကို ပြန်တပ်ဆင်ရင်း-

“ဟုတ်တယ် ထင်တာပဲ။ သင်္ချိုင်းဂူမှာ ဗုဆာမန်စီ ပြောပြတဲ့အတိုင်း ဝင် ပေါက်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ ဝင်ပေါက်က ဂူရဲ့ ထိပ်ဖျားကနေပြီး ဆယ့်ငါးပေလောက် အောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီဝင်ပေါက်က ဝင်သွားလိုက်ရင် ပေနစ်ဆယ်လောက်ရောက် တော့ ပိတ်နေပြန်တယ်။ ထုံးကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ စနစ်တကျ စီပြီး ပိတ်ထားတယ်။ ကျောက်တုံးကြီးတွေက ဘယ်လောက် ထူထည်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ခေတ်ပေါ်ရေငုပ်ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ မပါတော့ စက္ကန့် သုံးဆယ်ထက် ပိုပြီး နေလို့မရဘူး”

ဆယ်လီသည် အထူးစိတ်အားထက်သန်ပုံရလျက်-

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု အခြေကျမှတော့ ကျွန်မတို့ နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးရှင်။ နောက်ပြီး ကျွန်မအနေနဲ့ ရေအောက်ထဲက သင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ မသိရမချင်း ကျွန်မတော့ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောလေသည်။

ဤတွင် ခရိတ်က စကားကို သရော်သလို ပြောလိုဟန်ဖြင့်-

“ကျုပ်ကတော့ လူတကာ အကြံပြုတာကို လက်ခံဖို့ အသင့်ပါပဲ။ ဒါထက် ခေတ်မီရေငုပ်ကိရိယာ တစ်ခုလောက် ဘယ်မှာရနိုင်မှာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် မှော်ဆရာကြီး

ဗုဒ္ဓာမန်ဖီကို ဆိတ်တစ်ကောင် ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးပြီး မျက်လှည့်အတတ်နဲ့ ရေကန်ထဲက ရေတွေခန်းအောင် လုပ်ခိုင်းရင် ကောင်းမလား”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ကလည်း အရေးထဲ ခွစကား ပြောနေပြန်ပါပြီ”

ဆယ်လီက မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ခရိတ်က အလျှော့ပေးသလို ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

လိုဏ်ဂူအောက်မှ မြေမျက်နှာပြင်သို့ ပြန်တက်ကြသောအခါ မည်သူမှ စကားမပြောဘဲ အားလုံး ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနှင့်ပင် တက်လာကြလေသည်။

ခရိတ်ကမူ တောင်အောက်လိုဏ်ဂူများအတွင်းရှိ လမ်းကျဉ်းများနှင့်တကွ လမ်းနှစ်ခွရှိရာနေရာများကို အထူးဂရုစိုက်၍ မှတ်သားခဲ့လေသည်။

လိုဏ်ဂူအတွင်းရှိ သူတို့ စောစောက ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ခန်းမကျယ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တနားကြရင်း မီးဖိုဖို၍ လက်ဖက်ရည်တစ်အိုး ကျိုသောက်ကြ လေသည်။

စောစောက စိတ်ဓာတ်ကျနေကြသလောက် လက်ဖက်ရည်ပူပူ သောက်လိုက်ရ သောအခါ အနည်းငယ် စိတ်ကြည်လင်လာကြလေသည်။

အဘိုးကြီး ဗုဒ္ဓာမန်ဖီသည် သူ၏အဘော်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကျေးရွာသို့ ပြန်သွားရပေမည်။ အကယ်၍ ရှိနာစစ်သားများ ရွာသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား မတွေ့ရလျှင် သံသယဖြစ်ကြမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ် သည်။ ထိုအခါ ရှိနာသတ္တဝါများသည် ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသမီးများအား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် စော်ကားကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ရွာပြန်၍ အမျိုးသမီးများအား ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ရှိနာစစ်သားများပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ မှော်ပညာအတတ်၊ မျက်လှည့်ပညာ အတတ်တို့ကို ကြောက်ရွံ့ကြကုန်၏”

ပြောရင်းနှင့် အဘိုးကြီးသည် သူ၏ ပစ္စည်းများနှင့် တောင်ဝှေးကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ကျန်လူများအား အဘိုးကြီးက ဆက်လက် ညွှန်ကြားလေသည်။

“သင်တို့အားလုံးကမူ လိုဏ်ဂူအတွင်းမှာပင် တောက်လျှောက် နေကြမှ ဖြစ် ပေမည်။ ဂူအတွင်းမှ ထွက်လိုက်ပါက ရန်သူရှိနာစစ်သားများ တွေ့သွားနိုင်သည့် အန္တရာယ် ရှိပေသည်။ ဤနေရာ၌ သင်တို့အတွက် စားစရာနှင့် သောက်ရေအပြင် မီးဖိုရန် ထင်း၊ ခြံရန် စောင်များ၊ ရေနံဆီမီးအိမ်များလည်း ရှိသဖြင့် သင်တို့ အပြင်

ဘက်ထွက်ရန်လည်း မလိုချေ။ သန်ဘက်ခါကျလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသမီးများက သင်တို့ထံသို့ လာ၍ စားစရာများနှင့် သတင်းများပါ ယူလာကြမည် ဖြစ်သည်။”

ဤသို့ပြောပြီး အဘိုးကြီးသည် တွန်ဂါတာ၏ ရှေ့တွင် ရိုသေစွာ ဒူးတုပ်လိုက်သည်။

“အို... အရှင် ကူမာလို၏ သားတော်မင်းသား ဤနေရာတွင် စိတ်ချမ်းသာစွာ နေပါလော့။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားက သင်သည် အတိတ်တဘောင်မှ ခြင်္သေ့ငယ်အမှန် ဖြစ်သည်ဟု ပြောနေပါ၏။ သင်သည် ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ၏ ဝိညာဉ်ကို အနှောင့်အယှက် မလွှတ်မြောက်အောင် မလွဲစကန် ကယ်တင်နိုင်ပါအံ့”

တွန်ဂါတာကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အို... အသင် ဖခင်ကြီး ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့ကျလျှင် ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရန် လိုအပ်သော စက်ယန္တရားကိရိယာများ ဖုံးလွှဲစွာ ဖြင့် ပြန်လာကောင်း လာနိုင်ပါလိမ့်မည်”

“ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါ၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်လည်း လိုအပ်သော ယဇ်ပူဇော်ခြင်းများ ပြုလုပ်ထားပါအံ့။ နာမ်လောကမှ ဝိညာဉ်အပေါင်းကိုလည်း တိုင်တည်ပါအံ့။ ထိုအခါ ၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်တို့အား ကူညီစောင့်ရှောက်သည့်အနေဖြင့် ကောင်းသော လမ်းညွှန်မှုများ ပေးကောင်းပေးပါကုန်အံ့”

ပြောရင်းနှင့် အဘိုးကြီးသည် ဝူဝသိုလျှောက်သွားပြီး ကျန်လူများအား အဝေးပြုရင်း-

“အို... ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများတို့ အခြေအနေ လုံခြုံစိတ်ချရသောအခါ ကျွန်ုပ် ပြန်လာခဲ့ပါအံ့။ ယခုတော့မူ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေကြပါကုန်လော့” ဟု ပြောလျှင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီမှာ အကြာကြီး နေရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာက တယ်ပြီ နေချင်စရာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

ခရိတ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ပြောလိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူတို့အားလုံးသည် အစဉ်သဖြင့် လှုပ်ရှားထကြွသူများ ဖြစ်လေရာ ယခုကဲ့သို့ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း အပြင်ဘက် မထွက်ဘဲ နေရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အလိုလို စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမိကြလေသည်။

သို့သော် အခြေအနေအရ မည်သို့မှ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟုသာ သဘောထားလိုက်ကြရလေသည်။

ကျောက်ဂူ ခန်းမကျယ်ကြီးကို စနစ်တကျ နေရာပိုင်းခြား သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။ အလယ်ကောင်ရှိ မီးဖိုကြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အားလုံးအတွက် ဝိုင်းထိုင်စေရေး ပြောခြင်း၊ စားသောက်ခြင်းတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားပြီး ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့အတွက်

ထောင့်ကျကျ အစွန်တစ်နေရာ သတ်မှတ်ကာ တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာတို့အတွက်လည်း တစ်ဖက်အစွန် ထောင့်နားတွင် နေရာသတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။

လိုဏ်ဂူ၏ အပေါ်မှတစ်ဆင့် ယိုစိမ့်ကျသော ရေကို ကြွအိုးတစ်လုံးဖြင့် ခံထားခြင်းအားဖြင့် သူတို့အားလုံးအတွက် ရေလုံလောက်လေသည်။

တစ်နေရာတွင် သဘာဝအလျောက်ဖြစ်နေသော တွင်းတစ်တွင်းရှိရာ ယင်းတွင်းကိုပင် အိမ်သာအဖြစ် အသုံးပြုကြလေသည်။

ဤသို့လျှင် လူသားတို့၏ အခြေခံအချက်များ ပြည့်စုံနေပြီဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တစ်ခု လိုနေသေးသည်ကား ဖတ်စရာ စာအုပ်စာတမ်း ဘာမျှမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ခရိတ်လို စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖို့ ဖတ်စရာ ဘာစာအုပ်မှ မရှိခြင်းသည် ဦးနှောက်အတွက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်စေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းကို ပြေပျောက်စေရန် ဆရာမ ဆာရာက ဆယ်လီအား မာတာဘယ်လီဘာသာ သင်ကြားပေးလေသည်။ ဆယ်လီကလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ လေ့လာဆည်းပူးလေရာ ခဏလေးနှင့်ပင် သူမသည် အခြားလူများ မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် စကားပြောလျှင် နားလည်စ ပြုလာလေသည်။ ဆယ်လီကိုိုင်တိုင်ကလည်း အထိုက်အလျောက် ပြန်ပြောတတ်လာသည်။

ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘဲ အပန်းဖြေ အနားယူသလို နေရသော ထိုကာလအတွင်း တွန်ဂါတာ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် သိသိသာသာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာ လေသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အကျဉ်းစခန်းမှာကဲ့သို့ ပိန်းချုံးမနေတော့ဘဲ မူလ အတိုင်းပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်းလာလေသည်။ ခွန်အားဗလလည်း ကောင်းမွန် လာသည်။

ညဘက် စားသောက်ပြီးချိန်တွင် မီးဖိုဘေး၌ ထိုင်ရင်း အာလာပသလ္လာပစကား ပြောကြရာ၌ ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာနှင့် အတိတ်ကာလတစ်ခုက ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်း ခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။

တစ်ခါသော် ဆယ်လီက တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ မျက်နှာဖြူအစိုးရ၏ အသား အရောင် ခွဲခြားမှုဝါဒအကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုရာ တွန်ဂါတာက ဟန်ဆောင်ပြီး မခံ ချင်သယောင် ဟန်လုပ်၍ ပြောလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ပင်ဒူလာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

(မှတ်ချက် ။ ။ တွန်ဂါတာက ဆယ်လီအား ပင်ဒူလာဟူသော မာ တာဘယ်လီ နာမည်ပေးထားပြီးဖြစ်၍ ယခု ပင်ဒူလာဟု ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ ပင်ဒူလာ၏ အဓိပ္ပာယ်က စကားတစ်စွန်း ပြောလိုက်လျှင် ချက်ချင်း တစ်ခု ပြန်လည်ချေပတတ်သူဟူ၍ ဖြစ်သည်။)

“ပင်ဒူလာ ဒီလိုလည်း မပြောပါနဲ့ကွာ။ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံက မျက်နှာဖြူ အစိုးရကို ရှုတ်ချမယ့်အစား ငါတို့ အာဖရိကတိုက်သား လူမည်းတွေက ကျေးဇူးတောင် တင်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူတို့က နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလိုသော အာဖရိက တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု အမြောက်အမြားဟာ အရင်က အချင်းချင်း ကွဲနေရာက စည်းလုံးညီညွတ်လာ တယ်။ တစ်သွေးတစ်သံတည်း ဖြစ်လာတယ်။ ငါတို့က ‘မျက်နှာဖြူ နယ်ချဲ့သမား’ အသားအရောင် ခွဲခြားရေး ဝါဒီတွေ’ လို့ ဟစ်အော် ကြွေးကြော်လိုက်တာနဲ့ စောစောက အချင်းချင်း တိုက်နေကြတဲ့ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတွေ အားလုံးဟာ တိုက်ခိုက်တာတွေ ချက်ချင်း ရပ်စဲပြီး ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်ပါလား။”

ဆယ်လီသည် အလွန်သဘောကျမိလျက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ သြဘာပေး လိုက်သည်။

“တောင်အာဖရိက ညီညွတ်ရေးအဖွဲ့ချုပ် (အိုအေယူ) ညီလာခံမှာ အဲဒီလို မိန့်ခွန်းမျိုး ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ ကြားချင်လိုက်တာ”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ရာ-

တွန်ဂါတာကလည်း သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြပြီ ဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ခု ငါတို့ ကျေးဇူးတင်စရာ ရှိသေးတယ်ကွဲ့။”

“ဟုတ်လား ဆိုစမ်းပါဦးရှင့်”

“တောင်အာဖရိကနိုင်ငံတွင်းမှာ ရှိတဲ့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအုပ်စုတွေက အလွန် စစ်မက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဝါသနာပါသူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဇူးလူး၊ ဇိုဆာ၊ ဆွာနာဆိုတဲ့ လူမျိုးအုပ်စုတွေဆိုရင် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး တိုက်ချင်ခိုက်ချင်ကြတဲ့ လူမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ အခု ငါတို့မှာ ရှိနာလူမျိုး တစ်မျိုးတည်းကို တိုက်နေရတာတောင် မလွယ်ဘူး။ တကယ်လို့သာ တောင်အာဖရိက နိုင်ငံက ဇူးလူးလူမျိုးလို တိုင်းရင်းသား အုပ်စုတွေကပါ ငါတို့ကို လာတိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်စားသာပါမလဲ။ အခုတော့ တောင်အာဖရိက မျက်နှာဖြူ အစိုးရကြောင့် တိုင်းရင်းသားတွေ စည်းလုံးညီညွတ်နေတာ ဘယ်လောက် နေရာကျသလဲ။ ဒါကြောင့် ငါတို့အနေနဲ့ တောင်အာဖရိက နိုင်ငံ မျက်နှာဖြူတွေကို ထိုင်ရှိခိုးဖို့တောင် ကောင်းတယ်”

ဆာရာက ဆယ်လီအား တောင်းပန်သလို ဝင်ပြောရှာသည်။

“ဒါမျိုးတွေ သူ့ကို အားမပေးစမ်းပါနဲ့ ဆယ်လီရယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ဒီလိုပြောတာကို တကယ် အလေးအနက် သဘောထားတဲ့လူတွေ ရှိလာပါလိမ့်မယ်။”

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း တွန်ဂါတာသည် ကြည်လင် သွက်လက်ခြင်းမရှိဘဲ အလွန်လေးနက်တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေကြီးနှင့် နေတတ်ပြီး ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံအကြောင်းကို နာကြည်းရင်နာစွာဖြင့် ဆွေးနွေးလေ့ ရှိလေသည်။

“ငါတို့နိုင်ငံမှာဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေက အိုင်ယာလန်နိုင်ငံလို၊ ပါလက်စတိုင်း မှာလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ တို့နိုင်ငံကအဖြစ်ဟာ ပိုပြီးတောင် ဆိုး သေးတယ်။ အခု ငါတို့ (မာတာဘယ်လီ) လူမျိုးနဲ့ ရှိနာတိုင်းရင်းသားတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခ မှုဟာ သေးငယ်သယောင် ထင်ရပေမယ့် တကယ်ကျတော့ အာဖရိကတိုက် တစ်တိုက် လုံးရဲ့ ပြဿနာကြီးတစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်တယ်”

“အဲဒီ ပြဿနာရဲ့အဖြေကိုတော့ ရှင် စဉ်းစားမိပါသလား?”

ဆယ်လီက မေးလိုက်ပြန်ရာ တွန်ဂါတာသည် မျက်နှာထူးတည်တည်နှင့်ပင် ခေါင်းညှိတ်ပြလေသည်။

“စဉ်းစားလိုရတဲ့အဖြေက အလွန်ခက်ခဲပြီး အလွန် ကြမ်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဆယ်ကိုးရာစုနှစ်များအတွင်းက ဥရောပနိုင်ငံတွေဟာ အာဖရိကတိုက်ကို အလှူအယက် လာရောက်ကြပြီး သူတို့ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီတွေရဖို့ တစ်ခုတည်းသာ စဉ်းစားကြတဲ့ အတွက် အလျင်စလို နယ်မြေတွေ ခွဲဝေယူခဲ့ကြတယ်။ နယ်မြေတွေရဲ့ နယ်ခြားနယ် နိမိတ် ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ရာမှာလည်း ရှုထောင့်စုံက မကြည့်ဘဲ ဖြစ်သလို ပြီးစလွယ် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီအချက်ကို အာဖရိက ညီညွတ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံမှာတောင် အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်အဖြစ် ထည့်ထားပါသေးတယ်။ အခုပြဿနာကိုလည်း ဖြေရှင်းဖို့ နည်း တစ်နည်းက နယ်နိမိတ်တွေ အသစ်ပြန်လည်သတ်မှတ်ဖို့ပဲ။ သို့သော်လည်း အိန္ဒိယနဲ့ ပါကစ္စတန် ခွဲလိုက်ချိန်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ အလွန်ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံကြောင့် အခုခေတ်မှာ ဘယ်သူကမှ ဒီသဘောထားကို ထောက်ခံအားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ကြောင့် အခုနေအခါမှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဖြေရှင်းနည်းက ဖက်ဒရယ်လ်ပုံစံ (အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ပုံစံမျိုး)နဲ့ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းကြဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံတစ်ခုမှာ သီးခြား လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတဲ့ ပြည်နယ်ကလေးများ ဖွဲ့စည်းထားပြီး ပြည်နယ်အားလုံးကိုမှ ပြည်ထောင်စုပုံသဏ္ဍာန် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဤသို့လျှင် တွန်ဂါတာသည် အာဖရိကတိုက် အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို နိုင်ငံရေး အမြင်ဖြင့် သုံးသပ်ဆွေးနွေးတတ်လေသည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာ နှစ်ယောက်စလုံးက မိန်းကလေးနှစ်ဦးအား အပျင်းလည်း ခပြစေ၊ ဗဟုသုတလည်းရစေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ၏ အတိတ် သမိုင်းကြောင်းကို ပြောပြကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးအနေဖြင့် မိမိတို့ လူမျိုးအသီးသီးဘက်မှ ရှုထောင့်အမြင်ဖြင့် ဇင်ဘာတွေခေါ် (မူလအမည်) ရှိဒီရှားနိုင်ငံ ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့်တကွ မိမိတို့ မိသားစု များက သမိုင်းတွင် မည်သို့ ပါဝင်ခဲ့ကြရပုံ စသည်တို့ကိုလည်း ပြောပြကြလေသည်။

သူတို့၏ မီးဖိုဘေး စကားဝိုင်းသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြင်ပမှ အသံများကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ အသံများက ရဟတ်ယာဉ်၏ ပန်ကာလည်သံပင်

ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကိုသည် အတိတ်က သမိုင်းကြောင်းကို ခေတ္တမှေ့ထားလိုက်ပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် ကိစ္စကိုသာ ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။

အဘိုးကြီးဗုဒ္ဓ၏ ကျေးဇူးမှာ အမျိုးသမီးများသည် တစ်ရက်ခြား မှန်မှန် လာရောက်ကြလေသည်။ ပူတို့သည် ရန်သူရိုနှာစစ်သားများမမြင်အောင် နံနက်အရုဏ် မတက်မီ မှောင်နေဆဲအချိန်လာတတ်ပြီး အစားအစာများနှင့် သတင်းများ ယူလာကြသည်။

အမျိုးသမီးများထံမှ အောက်ပါသတင်းကို ကြားသိရလေသည်။

တတိယတပ်မဟာမှ ရိုနှာစစ်သားများသည် ကျေးဇူးသို့ လာရောက်ကြရာ ရှေးဦးစွာ ရွာပတ်ပတ်လည်ကို ဝိုင်းထားလိုက်ပြီးမှ ရွာတွင်းသို့ဝင်၍ တစ်အိမ်တက် ဆင်း လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြလေသည်။

မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးအား လက်ထိတ်ခတ်ထားလိုက်ပြီး အဘိုးကြီး ဗုဒ္ဓာမန်၏ ကိုလည်း အမျိုးမျိုး ခြိမ်းခြောက်စစ်မေးခဲ့သည် ဆို၏။ သို့သော် အဘိုးကြီးက လုံအ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန် မပြဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် စစ်သားများအား ရင်ဆိုင်ကာ ဘာမျှမသိကြောင်း ဘူးကွယ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် စစ်သားများသည် အဘိုးကြီး၏ မှော်အတတ်ပညာကိုလည်း ကြောက်နေသဖြင့် လက်လျှော့သွားကြလေသည်။

ရိုနှာစစ်သားများသည် ရွာသားများအား နှိပ်ညှဉ်းပန်းခြင်း၊ ပစ္စည်းလုယူခြင်း မပြုလုပ်ဘဲ ပြန်သွားကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် နောက်ထပ် လာခဲ့ဦးမယ်ဟု ကြိုးဝါးသွားသေးသည်ဟုလည်း သိရသည်။

ထို့ပြင် ရိုနှာစစ်သားများသည် မိမိတို့အဖွဲ့အား အပြင်းအထန် တောနင်းရှာဖွေကြေညာသည်ဟုလည်း သတင်းကြားရလေသည်။ စစ်သားများသည် ခြေကျင်လျှောက်၍ လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်မှ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် လည်းကောင်း အဆက်မပြတ် လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည် ဆို၏။

ထိုအတောအတွင်း အကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သူအတော်များများ လည်း ပြန်လည် ဖမ်းဆီးရမိသွားခဲ့သည်။

အကျဉ်းသားများအား စစ်ဇနားကြီးဖြင့် တင်ခေါ်သွားသည်ကို ကျေးဇူးမ မိန်းကလေးများကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရလေသည်။ အကျဉ်းသားများမှာ အဝတ်အစားမပါဘဲ သံကြိုးကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံရသည်ဟုလည်း သိရသည်။

အဘိုးကြီး ဗုဒ္ဓာမန်၏ စုံစမ်းထောက်လှမ်းချက်အရ ရိုနှာစစ်သားများသည် ဆယ်လီ၏ စက်ဆနာလေယာဉ်ပျက်ကို ရှာမတွေ့ကြသေးချေ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား အခြေအနေက အန္တရာယ် အလွန်များလျက်ပင် ရှိသေးသဖြင့် ခရိတ်တို့ လူစုအား လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက် လုံးဝမထွက်ဘဲနေရန်နှင့် အခြေအနေပေးပါက အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် လာရောက်တွေ့ဆုံမည် ဖြစ်ကြောင်းကို မိန်းကလေးများမှတစ်ဆင့် ဗုဒ္ဓာမန်၏ မှာကြားလိုက်သည် ဆို၏။

မိန်းကလေးများထံမှ ကြားသိရသော သတင်းများက သူတို့ အဖွဲ့သားများအား စိတ်ဓာတ်ကျစေလေရာ ခရိတ်က အထူးကြိုးစား၍ စိတ်ပြေပျောက်အောင် ပုံပြင်များ၊ သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို အဆက်မပြတ် ပြောခဲ့ရလေသည်။

ကျန်လူများ စိတ်ပြောင်းစေရန် ခရိတ်က ဘုရင်လိုဘင်ဂုလာ၏ သင်္ချိုင်းဂူ အကြောင်းနှင့်တကွ ယင်းသင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ စိန်ရတနာများက မည်မျှ တန်ဖိုးကြီးမားလှပုံ စသည်တို့ကိုလည်း ပြောရင်း စိတ်ပြေပျောက်စေခဲ့လေသည်။

ဤတွင် သူတို့သည် စိတ်ဝင်စားလာကာ ရေအိုင်အောက်ထွဲရှိ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ ဆင်းငုပ်ရန် ခေတ်မီရေငုပ်ကိရိယာများနှင့် ကျွမ်းကျင်သော ရေငုပ်သမားများ လိုအပ်ပုံ စသည်တို့ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လာကြလေသည်။

ဆယ်လီသည် တွန်ဂါတာအား မေးခွန်းတစ်ခု မေးလေသည်။

“ဒီမယ် ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါရှင်။ တကယ်လို့ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ စိန်ရတနာတွေ တကယ်ပဲရှိလို့ ရှင်တို့က ရှာဖွေရရှိပြီဆိုပါတော့။ ဒါတွေကို ရှင်က ဘယ်လို အသုံးချမှာလဲဟင်”

“ကျုပ်တော့ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်သဘောက ရတနာတွေကို ဂေါပကအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ အများပြည်သူတွေ အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင် အသုံးချမယ်။ နိုင်ငံရေးအရ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေ အခုထက်ပိုပြီး နေရာရအောင်လည်း ကြိုးစားမယ်။ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံခြားရေးရုံးနဲ့ အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနတွေက ကျုပ်တို့လူတွေကို ပိုပြီး လေးလေးနက်နက် ဂရုစိုက်လာအောင် ကြိုးစားမယ်။ အဲဒါတွေလုပ်ဖို့နဲ့ ဟာရာရေမြို့တော်က ဗဟိုအစိုးရက ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေကို လေးလေးစားစား သဘောထားပြီး ဆက်ဆံလာအောင် စေ့စပ် ညှိနှိုင်းပြောဆိုဖို့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ရွေးချယ်လိုက်မယ်”

တွန်ဂါတာက ဤသို့ပြောရာ ဆယ်လီကပင် ဆက်လက်၍-

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါတွေပြီးတော့ ရှင်က မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး စတဲ့ လူမှုရေးကိစ္စတွေရယ်၊ အမျိုးသမီးများ တန်းတူအခွင့်အရေး ရရှိဖို့ရယ်၊ အဲဒါတွေ ဆက်လုပ်မှာ မဟုတ်လားရှင်”ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ ခရိတ်ကပင် ဝင်၍-

“ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းက မာတာဘယ်လီလူမျိုးစုတွေရဲ့ မြေယာတွေမှာ ခေတ်မီ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်ထွန်းလာအောင် စက်မှုလယ်ယာ လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်လာအောင်လည်း ကြိုးစားမယ် မဟုတ်လား”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဆယ်လီသည် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဒီမယ်ရှင်၊ ရေအောက်ထဲက ဘုရင့်ရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူကို ရောက်အောင်သွားဖို့ တခြားနေရာလည်း မရှိတော့ဘူးလား။ ရှင်ကိုယ်တိုင် နောက်ထပ်တစ်ချီ ရေထဲဆင်းငုပ်ရင် မဖြစ်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ခရိတ်က ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ဆယ်လီကလည်းကွာ မဖြစ်နိုင်လို့ပေါ့။ ငါ့အနေနဲ့ တစ်ကြိမ်ဆင်းငုပ်ရင် ဂူဝက ကျောက်တုံးတစ်တုံးပဲ ဖယ်ရှားပစ်လိုရမယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ ငါက နှစ်ဆယ့်ငါး ကြိမ်လောက် ဆက်တိုက်ငုပ်ရမယ်ဆိုရင် ငါသေသွားမှာ သေချာတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါပဲလား။ ကျွန်မဖြင့် စိတ်ထဲ မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေမိဘယ်။ တစ်ခုခုလုပ်ရမှပဲ ကျေနပ်နိုင်မလို့ ဖြစ်နေပါတယ်”

ဆယ်လီသည် တကယ်ပင် စိတ်ထဲ မချင့်မရဲဖြစ်ဟန်ဖြင့် ထပြီး စကြိုလျှောက် နေလေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် စိတ်ကို ပြန်လည်ချုပ်ထိန်းလိုက်ပုံ ရလေသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ကြပါနော်။ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းရင် ဒီလို ပြောမိ ပြောရာ ပြောတတ်လို့ပါ။ အလို စကားပြောကောင်းနေလိုက်ရာ အချိန်က သန်းခေါင် တောင် ကျော်သွားပြီရှင်”

သို့နှင့်ပင် စကားဝိုင်းသိမ်း၍ အိပ်ရာဝင်ကြလေသည်။

သို့သော် ဆယ်လီသည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ခရိတ်အား ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောနေ ပြန်သည်။

“တွန်ဂါတာ ထောင်ကျခဲ့ရတာဟာ ကျွန်မရဲ့ ပယောဂမကင်းလို့ စိတ်မကောင်း ပါဘူးရှင်။ စင်စစ် သူဟာ အလွန်လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒီလိုလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တရားမျှတမှုရှိဖို့ သင့်တယ်”

“ကဲပါ ဒါတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ အိပ်ပျော်အောင်သာ အိပ်ပါတော့”

ခရိတ်က ပြောပြီး စကားပြတ်သွားကြလေသည်။

ဆယ်လီက အိပ်လိုက်သော်လည်း ခရိတ်ကမူ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရောက်တတ် ရာရာ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

စဉ်းစားနေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသဖြင့် သူသည် ချက်ချင်းထထိုင်ကာ ဆယ်လီအား နှိုးလိုက်လေသည်။

“ဟေ့... ဆယ်လီ ထပါဦးကွ”

“ဘာများလဲရှင် အရေးထဲအလန့်တကြားနဲ့”

“မင်းရဲ့ စက်ဆနာလေယာဉ်မှာ အောက်ဆီဂျင်ပေးတဲ့ ကိရိယာ တပ်ဆင် ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မက ကောင်းကင် အမြင့် ပျံသန်းရတဲ့အခါ အသက်ရှူနိုင်အောင် တပ်ဆင်ထားတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ စောစောက ငါ ဒါကို စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းတယ်”

ခရိတ် ပြောနေစဉ်မှာပင် တွန်ဂါတာသည် တစ်ရေးနှိုးလာသဖြင့် သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ဘာတွေ စကားကောင်းနေတာလဲဗျ”

ထိုအခါ ခရိတ်က တွန်ဂါတာအား စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် သူငယ်ချင်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ခဏ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း စကား ပြောကြရအောင်”

“အခု အချိန်မတော်ကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုချက်ချင်းပဲ မှောင်နေတုန်းမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမယ်”

ခရိတ်က ပဟေဠိဆန်ဆန် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၃၉)

ကောင်းကင်တွင် လရောင် အသင့်အတင့်ရှိနေသဖြင့် ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့သည် အခက်အခဲမရှိဘဲ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီ၏ ကျေးရွာသို့ လျှောက်သွားနိုင်ကြလေသည်။ သူတို့သည် အဘိုးကြီး ရုတ်တရက် လန့်မသွားစေရန် အထူးသတိထား၍ ရွာသို့ ချဉ်းကပ် သွားကြသည်။

ရွာသို့သွားရာ၌ တောင်ပေါ်ဒေသရှိ လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုမှ ဖြတ်သွားရ လေရာ တစ်နေရာတွင် ခွေးတစ်ကောင်က သူတို့အား ဟောင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့က လျင်မြန်စွာ သုတ်ခြေတင်သွားသဖြင့် ခွေးသည် ဝေးကွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

နံနက်မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင် သူတို့သည် လူသွားလမ်းတွင်ပင် ရှိနေကြသေး သည်။

လမ်း၌ သူတို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လမ်းဘေးချုံပုတ်များအကြား ဝင်၍ ပုန်းနေ ခဲ့ရလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့သည် ရှိနာစစ်သား ကင်းလှည့်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ပက်ပင်း တိုးတော့မလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ရှေ့မှ သွားနေသူ တွန်ဂါတာက ရန်သူစစ်သားများအား ကြိုတင်မြင်ပြီး ခရိတ်အား လက်ဖြင့် အချက်ပြ သတိပေးလိုက်၍သာ နှစ်ယောက်သား အချိန်မီ ဝင်ပုန်းနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများအကြား

ဝင်ပုန်းနေလိုက်ကြသည်။ ရှိရာစစ်သားများ ဖြတ်၍သွားသည်အထိ ပုန်းနေစဉ် ခရိတ်သည် အထူးပင် သည်းထိတ်ရင်ဖို နေမိသည်။

“ကျုပ်က အသက် နည်းနည်းရလာလို့လား မပြောတတ်ဘူး။ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိတယ်”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်လည်းပဲ မထူးပါဘူး၊ ခင်ဗျားလိုပဲ စိတ်ထဲက ချောက်ချားမိတယ်”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ပုန်းကြပုံက ကောင်းကင်မှ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း၏ ပန်ကာလက်များအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။ ရန်သူဘက်မှ ကင်းထောက်ရဟတ်ယာဉ်မှန်းသိသဖြင့် သူတို့သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လမ်းဘေးရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများအကြား တိုးဝင်ကာ ပုန်းနေလိုက်ရသည်။ သူတို့အပေါ်မှ ရဟတ်ယာဉ် ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်၌ စက်ဆေးနတ်သမားတစ်ဦးပါလာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သို့သော် ရဟတ်ယာဉ်က သူတို့အား မမြင်ဘဲ ဆက်လက် ပျံသန်းသွားလေသည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့သည် ရွာကို ကွေ့ရှောင်ပြီး တောလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားကြရာ ခရီးက အတော်ပင်ဝေးသဖြင့် မွန်းတည့်ချိန်ကျော်ပြီး နေစောင်းတော့မှသာ စက်ဆေးနတ်သမားယာဉ်ပျက် ဝှက်ထားရာနေရာသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

သူတို့ ဖုံးကွယ်ထားသော လေယာဉ်ပျက်ကို အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်တွေ့ရှိသွားခဲ့လေသလောဟု သေချာစွာ ဂရုစိုက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြလေသည်။ ရန်သူဘက်က တွေ့သွားပြီး ယခု မိမိတို့အလားကို ကင်းပုန်းဝပ်၍ စောင့်နေသလောဟူ၍လည်း ရန်သူ၏ အရိပ်အယောင်ကို သေချာစွာ ရှာဖွေကြည့်ကြသည်။

သေချာတော့မှ သူတို့သည် လေယာဉ်ပျက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြပြီး အနီးကပ် လေ့လာကြည့်သောအခါ မည်သူမှ တွေ့ရှိပုံမရဘဲမူလအတိုင်း လက်ရာမပျက် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

တွန်ဂါတာက အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ကင်းစောင့်ပေးနေစဉ် ခရိတ်သည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်၍ သူ့အလိုရှိသော ပစ္စည်းကိရိယာကို ဖြုတ်ယူလေသည်။

ဆယ်လီ ပြောပြလိုက်သည့်အတိုင်း လိုက်ဖက်ကျက်ကက်ခေါ် အသက်ကယ်ဝတ်စုံလေးခုမှာ ထိုင်ခုံအောက်တွင် ရှိနေသဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ယင်းလိုက်ဖက်ကက်များမှာ အထူးပင် အဆင့်အတန်းမြင့်ပြီး ကောင်းမွန်သော ဝတ်စုံများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

အကယ်၍ ရေထဲသို့ကျလျှင် လိုက်ဖက်ကျက်ကက်ကို ပေါ်နေစေရန် လေမှုတ်သွင်းနိုင်သည့် ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် ဓာတ်ငွေ့ဆေးတောင့်များလည်းပါသည့်ပြင် ဘက်ထရီ ဓာတ်ခဲသုံး မီးလုံးတစ်ခုစီ ဝတ်စုံ၏ ရင်ဘတ်နေရာတွင် ပါရှိလေသည်။

ထို့ပြင် ယင်းလိုက်ဖက်ကျက်ကက်ဝတ်စုံမှာ ချို့ယွင်းသွားပါက ပြင်ဆင်ပြုပြင် ရန် လိုအပ်သော ကိရိယာ (ကတ်ကြေး၊ ပလာစတစ် စသည်တို့)ပါသည့် သေတ္တာငယ် တစ်ခုကိုလည်း ပိုင်းလော့(လေယာဉ်မှူး)ထိုင်ခုံအောက်တွင် တွေ့ရလေသည်။ သံမဏိ ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အောက်ဆီဂျင် ဓာတ်ဘူးများသည် ခရီးသည်ထိုင်ခုံများ၏ အနောက်ဘက် လေယာဉ်ခုံရုံတွင် ဝက်အူဖြင့်စုပ်၍ တပ်ဆင်ထားလေသည်။ စုစုပေါင်း သုံးဘူးတွေ့ရပြီး တစ်ဘူးလျှင် အရွယ်ပမာဏအားဖြင့် သုံးလီတာခန့် ရှိသည်။

ယင်းနှင့် တွဲဖက်သုံးသည့် ဓာတ်ငွေ့ကာ မျက်နှာဖုံးများလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် အသုံးပြုသူက ရှူထုတ်လိုက်သော ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် အဆိပ်ငွေ့ဓာတ်ကို ပြန်လည် သန့်စင်၍ အောက်ဆီဂျင်အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးသည့် ကိရိယာလည်း ပါရှိလေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုပစ္စည်းကိရိယာများကို အထူးသတိထားလျက် ဖြုတ်ယူလိုက် သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ထားသော ထိုင်ခုံအစွပ်များကို ဖြုတ်ယူ၍ ပစ္စည်းများ ထုပ်ယူလိုက်ရာ ပစ္စည်းကိရိယာ အတော်များသဖြင့် အထုပ်နှစ်ထုပ်ဖြစ်အောင် ထုပ်ပိုးလိုက်ရသည်။

အားလုံးပြီးစီးသောအခါ လေယာဉ်ပျက်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်ကမူထိပ်တွင် ကင်းစောင့်နေသူ တွန်ဂါတာအား လေချွန်၍ ပြန်ခေါ်ယူလိုက်သည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်း၍ မှောင်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ မြေကြီးပေါ်တွင် ထင်ကွန်ရစ်သော သူတို့၏ ခြေရာများကို ကြိုးစား၍ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ထွက်ခဲ့ကြရာ လမ်းတွင် လုံးဝမရပ်နားဘဲ ဆက်တိုက်လျှောက်သွားကြသဖြင့် နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် တောင်ပေါ်ဒေသရှိ ဂူကြီးသို့ ပြန်ရောက်သွားကြလေသည်။

ဆယ်လီသည် ခရိတ်ကိုမြင်လျှင် ဘာမှမပြောဘဲ ပြေးလာပြီး ခရိတ်၏ ရင်ခွင် တွင် ဦးခေါင်းကို မှီထားလိုက်သည်။

ဆာရာကတော့ မာတာဘယ်လီတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း တွန်ဂါတာအား အရိုအသေပြုလိုက်ပြီးနောက် ဘီယာအိုးတစ်လုံး ယူလာပေးလေသည်။

တွန်ဂါတာက အမောပြေ ဘီယာသောက်လိုက်ပြီးမှ ဆာရာသည် ဒူးတုပ်ထိုင် လိုက်သည်။

“အို... အရှင်သခင်၊ အရှင်၏မျက်နှာကို မြင်ရ၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပါ၏။ မိန်းသားလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် ကျမိပါတော့သည်”

ရိုနာလူမျိုးတပ်ကြပ်ကြီးသည် လုံးဝမနားဘဲ ခြေကျင်ကင်းလှည့်နေခဲ့ရသည်မှာ အချိန် သုံးဆယ့်သုံးနာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

ယမန်နေ့နံနက်က သူတို့အဖွဲ့သည် အကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်ပြေးသွားသူ အကျဉ်းသားတစ်စုနှင့် ပက်ပင်းတိုးရာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ သို့သော် မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားများအုပ်စုက သုံးမိနစ်ခန့်သာ ခုခံပစ်ခတ်ပြီးနောက် လူစုခွဲကာ တိမ်းရှောင် သွားကြလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် စစ်သည် ငါးဦးနှင့်အတူ အကျဉ်းသား အုပ်စုတစ်စုနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဇမ်ဘောဇီ မြစ်ဝှမ်းဒေသအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသားအုပ်စုအား မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေသည်။

ယခုတော့ ရိုနာတပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ၏ စစ်သည်များကိုပါ ခေါ်၍ လှည့် ပြန်လာလေသည်။ ရိက္ခာများ ပြန်လည်ဖြည့်တင်းရန်နှင့် အထက်မှ နောက်ထပ် ညွှန် ကြားချက်အမိန့်ကို နာခံရန် ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လုံးဝ မနားရဘဲ တောက်လျှောက် သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ရသော်လည်း တပ်ကြပ် ကြီးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံမရ၊ ဖျတ်လတ် လန်းဆန်းလျက်ပင် ရှိပုံရလေသည်။ လမ်းလျှောက်ရာ၌ ခြေလှမ်းသွက်လက်လျက်ပင် ရှိနေသည်။

ယင်းသို့သွားနေရင်း တပ်ကြပ်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး သူ၏လူများ အား လက်ဖြင့်အချက်ပြလိုက်သည်။ သူသည် အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်ကို ပစ်ရန် အသင့် ပြင်ထားလိုက်ပြီး မြေပြင်တွင် ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ သူ၏ လူများသည်လည်း အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာရှိပြီဟု သိသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဝဲယာဖြန့်လျက် နေရာယူထားလိုက် ကြသည်။ ထိုနေရာ၌ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများရှိရာ သူတို့သည် မြက်ပင်များအကြား ဝပ်လျက် အခြေအနေကို သတိထားကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးကမူ သူ စောစောက မြင်လိုက်သော မသင်္ကာဖွယ်ရာကို ဆက် လက်၍ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုမသင်္ကာဖွယ်ရာမှာ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ မြက်ပင်ရှည်ကြီး များ ပုံသဏ္ဍာန်အနေအထား ပျက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် ဝပ်နေရာမှ ထသွားသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ချုံခိုတိုက်ရန် ဝပ်စောင့်နေသူတစ်ယောက်ယောက် ရှိသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် နှစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်လေသည်။ တစ်ဖက်မှ လှုပ်ရှားမှု ပတ်ခတ်မှု လုံးဝမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတော့မှ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးသွားပြီး မြေပြင်တွင် ဝပ်နေလိုက်ပြန်သည်။ နောက်ထပ် နှစ်မိနစ် စောင့်ကြည့်ပြန်သည်။

ဤတွင်လည်း ရန်သူ၏ လှုပ်ရှားမှု အရိပ်အယောင် မရှိသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး သည် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး သတိရှိစွာဖြင့် စောစောက ပုံပျက်နေသော မြက်ပင်ရှည်ကြီး

များ ရှိရာသို့ သွားကြည့်လေသည်။ မြက်ပင်များ၏ အနေအထားကို လေ့လာကြည့်သော အခါ မကြာသေးမီက လူတစ်စု ထိုနေရာတွင် ခိုအောင်းသွားခဲ့ကြောင်း သိသာထင်ရှား ပေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ၏ စစ်သည်များကိုခေါ်လျက် ထိုနေရာမှ ရန်သူထွက်သွား သည့် ခြေရာများကို ကြည့်ကာ လိုက်သွားလေသည်။

သူတို့ထဲတွင် ခြေရာခံကျမ်းကျင်သူတစ်ဦး ပါလာလေရာ ထိုလူသည် ရှေ့ဆုံး မှသွားရင်း မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ပြန်၍ သတင်းပို့လေ့သည်။

“ဆရာ လူနှစ်ယောက် လျှောက်သွားတာ သေချာတယ်။ တစ်ယောက်က လက်ဝဲဘက် ခြေထောက် နည်းနည်းဆာသလို ခြေလှမ်း လှမ်းသွားတယ်။ သူတို့ဟာ မြစ်ဝှမ်းဘက်ကို ဦးတည်သွားနေကြတယ်”

ပြောရင်း ထိုလူသည် ခြေရာတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဖော်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီလူနှစ်ယောက် လျှောက်သွားတာ အချိန် ခြောက်နာရီက ရှစ်နာရီလောက် ကြာသွားပြီ ဆရာ။ သူတို့က သွားတာကလည်း ညအချိန်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက် ဝိုင်းကျတော့ ခြေရာတွေက ကောင်းကောင်း မထင်ရှားတော့ဘူး ဆရာ”

ခြေရာခံသည် စစ်သားက သတင်းပို့အစီရင်ခံရာ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ခေတ္တ စဉ်းစားပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ဒီလူတွေ ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ ငါတို့မသိရရင် သူတို့ ဘယ် ကလာတယ်ဆိုတာ သိအောင်လုပ်မယ်။ မင်းက သူတို့ခြေရာတွေ ပြန်ကြည့်ပြီး ဘယ် ကလာတယ်ဆိုတာ သိရအောင် နောက်ပြန် ခြေရာခံစမ်း”

နောက်သုံးနာရီခန့် ကြာသောအခါ ရှိရာတပ်ကြပ်ကြီးသည် စက်ဆနာလေယာဉ် ဖျက် ဝှက်ထားရာ နေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ခရိုက်သည် နာရီအနည်းငယ် အိပ်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ လေယာဉ် ဖျက်ပေါ်မှ ယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းကိရိယာများကို ရေအောက်၌ ငုပ်သည့်အခါ အသုံး ပြုနိုင်အောင် ပြင်ဆင်တပ်ဆင်လေသည်။

သူ့အဖို့ အခက်အခဲဆုံးမှာ အောက်ဆီဂျင် ကိရိယာကို ပြင်ဆင်တပ်ဆင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီကိရိယာအချို့ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံး ပြုလေ့ရှိသော ကိရိယာအမျိုးအစားဟောင်းဖြစ်၍ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြင်ဆင်တပ်ဆင်ရ လေသည်။

ခရိုက်သည် အလုပ်လုပ်ရင်း ဘေးနားရှိ လူများအား ပြလေသည်။

“ရေအောက်ငုပ်လို့ လောလောဆယ် ပေလေးဆယ်လောက် အနက်ကိုရောက်ရင် ပရက်ရှာ (ဖိအား)က နှစ်အက်မိစ်ဖီယာအောက် ရှိတယ်။ ရူပဗေဒဘာသာ သင်ကြားဖူးရင်တော့ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ ရေအနက်သုံးဆယ့်သုံးပေရဲ့ ဖိအားဟာ တစ်အက်မိစ်ဖီယာနဲ့ ညီမျှတယ်။ အဲဒီလို လေထုဖိအားနဲ့ ထည့်ပေါင်းလိုက်တော့ နှစ်အက်မိစ်ဖီယာ ရှိတယ် ဆိုပါတော့”

ကျန်လူများက စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားစိုက်ထောင်နေကြခိုက် ခရိတ်ကယ် ဆက်လက် ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ရေအောက်ထဲမှာ အသက်ရှူနိုင်ဖို့ရာ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် ကျုပ်ရဲ့ အဆုတ်ထဲကို အဆက်မပြတ် ဝင်နေဖို့ လိုတယ်။ အရေးကြီးတာက အဲဒီ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ရဲ့ ပရက်ရှာ (ဖိအား)ဟာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ရေရဲ့ဖိအားနဲ့ ထပ်တူဖြစ်နေရလိမ့်မယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျုပ် ရေအောက်ကို ယူဆောင်သွားတဲ့ ဘူးထဲက အောက်ဆီဂျင်ဟာ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဖိအား (ပရက်ရှာ)နဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်နေရမယ်”

ဤတွင် ဆယ်လီက-

“ကျွန်မရဲ့ ဒက်ဒီကြီးက ပြောဖူးတယ်ရှင်။ လူမှာ အရေးကြီးတာက စိတ်ကူး ဉာဏ်ကောင်းဖို့၊ ဦးနှောက်ကောင်းဖို့ပဲတဲ့။ ဟဲ... ဟဲ...”ဟု ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ခရိတ်က မရယ်မောဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟောဒီ သတ္တုဘူးနှစ်ခုထဲမှာပါတဲ့ ဓာတုဗေဒ ဓာတ်ဆေးတွေက ကျွန်ုပ် ရှူထုတ်လိုက်တဲ့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ဓာတ်နဲ့ ရေငွေ့တွေကို ဖယ်ရှားပေးတယ်။ ဒီတော့ သန့်စင်သွားတဲ့ အောက်ဆီဂျင် ပြန်ဖြစ်လာတဲ့အခါ ကျုပ်က ဆက်ပြီး အသက်ရှူလို့ ရနိုင်မယ်။ ကျုပ်က အောက်ဆီဂျင်ကို ရှူရှိုက်နေရင်း တစ်ဖက်ကလည်း ကျုပ်ရဲ့ ကျောမှာ ပိုးလွယ်ထားတဲ့ သံမဏိပုလင်းထဲက နောက်ထပ် အောက်ဆီဂျင် ဓာတ်တွေ ဖြည့်တင်းပေးနေရမယ်။ ဟောဒီလိုပေါ့”

ပြောရင်းနှင့် ခရိတ်က အောက်ဆီဂျင်ပုလင်းမှ ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြရာ ဂက်စ်ဓာတ် ထွက်သံ ကြားနေရလေသည်။

“အခက်အခဲ ပြဿနာတွေတော့ ရှိသပေါ့”

ခရိတ်သည် သူ၏ ဦးခေါင်းဆောင်း (ခမောက်)ကို စွပ်ကြည့်ရင်း ပြောပြန်ကာ ဆယ်လီက-

“ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးလဲရှင်”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ပြဿနာတစ်ခု ဥပမာပြရရင် ဘိုဗင်ယင်စီလိုခေါ်တဲ့ ရေအောက်ထဲမှာ ဆွဲငင်ဓာတ်မရှိဘဲ ပေါ့နေတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဆွဲငင်ဓာတ် လုံးလုံးမရှိတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်တွေများများ အသုံးပြုကြည့်ရင် (ဘွိုင်းယင်စီ)ပေါ့တဲ့ ပမာဏဟာ လျော့နည်းလာပြီး သံမဏိအောက်ဆီဂျင်ဘူးရဲ့ အလေးကြောင့် ငါ့ကို အောက်ထဲ ဆွဲချလိမ့်မယ်။ အောက်ဆီဂျင်များများ မသုံးရင်တော့ ငါ့ကိုယ်က ပေါ့လွန်းပြီး ရေ အောက်ထဲငုပ်ဖို့ ခက်ပြန်တယ်”

“အဲဒီပြဿနာကို ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေရှင်းမယ် စိတ်ကူးသလဲရှင်”

“အရင်ဆုံး ငါ့ကိုယ်မှာ ကျောက်ခဲတုံးကြီးတွေ ဆွဲချည်ပြီး ရေထဲ ငုပ်ဆင်းမယ်။

ဒါမှ ဘုရင့်ရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာ ရေအောက်ကို သွားနိုင်မယ်။ ပြီးတော့မှ ကျောက်တုံး တွေ ဖြုတ်ပစ်ပြီး ငါ့ကိုယ်ကို သင်္ချိုင်းဂူမှာ ကြိုးနဲ့ ချည်တုပ်ထားလိုက်မယ်”

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် အောက်ဆီဂျင်ဘူးနှင့် ကိရိယာများကို ပြင်ဆင်၍ သူ့ကိုယ်တွင် စမ်းသပ်လွယ်ကြည့်နေလေသည်။

“ကြုံတွေ့ရမည့် ပြဿနာတွေထဲမှာ ဘွိုင်းယင်စီ (ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့နေမှု)က အဓိက မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့”

ခရိတ်က ပြောပြန်လေရာ ဆယ်လီက “ဘာလဲ နောက်ထပ် ပြဿနာတွေ ရှိနေသေးလို့လားရှင်”ဟု မေးလိုက်သည်။

ခရိတ်က ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် သူမအား ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ရဲ့ သဘောက နှစ်အက်မိစ်ဖီယာထက် ပိုကြာကြာ ရှု လိုက်ရင် (ရေအောက်ထဲ သုံးဆယ့်သုံးပေထက် ပိုနက်တဲ့နေရာမှာ ဆက်တိုက်ရှုမိရင်) အဲဒီ အောက်ဆီဂျင်ဟာ မသန့်စင်တော့ဘဲ အဆိပ်သင့်နိုင်တဲ့ ဓာတ်ငွေ့တစ်မျိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲလာတတ်တယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှတော့ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေထဲဆင်းငုပ်တဲ့အချိန် ပမာဏကို သတိထားပြီး တွက်ချက်ချိန်ဆရာမှာပဲ”

“အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ဟာ အဆိပ်သင့်နိုင်တဲ့ ဓာတ်ငွေ့ဖြစ်မလာခင် ဘယ် လောက် အချိန်ရနိုင်မယ်ဆိုတာက အတိအကျတွက်ချက်လို့ မရဘူးလားဟင်။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက”

ဆယ်လီ၏ စကားမဆုံးမီ ခရိတ်က ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလေသည်။

“မရဘူးကွဲ့။ အတိအကျသိအောင် တွက်ချက်ဖို့က အလွန်ခက်တယ်၊ ရှုပ်လည်း ရှုပ်တယ်။ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ပမာဏနဲ့ ငါ့ရောက်ရှိနေမယ့် ရေအတိမ်အနက် အတိအကျကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး တွက်ချက်ရမယ်ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး။ နောက်ပြီး အောက်ဆီ ဂျင်ဓာတ် အဆိပ်ဖြစ်သွားပုံကလည်း တစ်သမတ်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကြိမ် ရေ ငုပ်လိုက်ချိန်နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ငုပ်လိုက်ချိန်နဲ့ မတူဘူး။ ပိုပြီး ဆိုးလာတယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

ဆယ်လီက စိတမကောင်းဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ရာ ခရိတ်သည် သူမကို နှစ်သိမ့်သလို ပြောလေသည်။

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်။ ငါက အန္တရာယ်မရှိအောင် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားပါတယ်။ ငါက တစ်ကြိမ်ရေငုပ်ရင် သိပ် အကြာကြီးမနေဘဲ ခပ်မြန်မြန် ရေပေါ်ပြန်တက်လာမယ်။ ပြီးတော့ ရေပေါ်နဲ့ရေအောက် ဆက်သွယ်ဖို့ အချက်ပြနည်း တွေကိုလည်း ကြိုတင် စီစဉ်ထားမယ်။ ဥပမာ မင်းက ငါ့ကိုယ်မှာ ချည်တုပ်ထားတဲ့ ကြိုးကို ကိုင်ထားပြီး တစ်မိနစ်တစ်ကြိမ် တုံ့ဆွဲအချက်ပေးရမယ်။ ငါကလည်း ရေ အောက်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကြိုးကို ပြန်တုံ့ဆွဲပြီး ဒီအချက်ပေးလိုက်မယ်။ တကယ်လို့ ငါက ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်အချက်မပေးဘူးဆိုရင် မင်းတို့က ချက်ချင်း ငါ့ကို ရေပေါ်ဆွဲတင်ကြပေတော့”

“အောက်ဆီဂျင်က အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ဖြစ်ပုံကလည်း တစ်ပြိုင်နက် အပြင်းအထန် မဖြစ်ဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်းမှ ဖြစ်တာမို့ နည်းနည်းတော့ အချိန်ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် အောက်ဆီဂျင် ကိရိယာများကို သူ့ကိုယ်မှ ပြန်ဖြုတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုနားသို့ သွားနေလိုက်သည်။

“ဒီကိရိယာကို အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးလို့ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးရင် ငါ ကောင်းကောင်း အနားယူရမယ်”

- “ဘယ်လောက်ကြာကြာ နားမှာလဲဟင်”
- “နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလောက် နားရမယ်”
- “အကြာကြီးပါလားရှင်”
- “ဟုတ်တယ် ကြာကြာနားလိုက်မှ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အောက်ဆီဂျင် အဆိပ် ဖြစ်တဲ့ဒဏ်ကို ပိုပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိလာမယ်”

သစ်ပင်တောအုပ်မှာ အလွန်ထူထပ်သဖြင့် ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းသက်ရန် ခက်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပိုင်းလော့ (လေယာဉ်မှူး)က ရဟတ်ယာဉ်ကို သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသာသာ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းပြီး လေယာဉ်အင်ဂျင်နီယာက ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား စက်သီးကြီးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း မြေပြင်သို့ချမှေးလေသည်။ ထိုနေရာမှာ သစ်ပင်တွေအကြား စိမ်းလန်း ခိုပြည်သော ကွက်လပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေရာ၌ ရှိနာလူမျိုး တပ်ကြပ်ကြီးက အသင့်စောင့်နေလေသည်။

မြေပြင်မှ ခြောက်ပေခန့်မြင့်သောနေရာသို့ ရောက်လျှင် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စက်သီးကြီးကို ဖြုတ်၍ မြေပြင်သို့ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ ခုန်ချလိုက်ရာ ဘားကျွမ်းလည် လည်သူကဲ့သို့ ကြောင်ကျ ကျသွားလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် စက်သီးနှင့် ဆင်းလာပြန်သည်။
ထိုလူကား ရုရှားလူမျိုး ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ချက်ချင်းပင် စက်ဆနာလေယာဉ်ပျက်ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ
လျှောက်သွားကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စကားမပြောဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်
ဆိတ်ဆိတ်နေရင်း လျှောက်သွားကြလေသည်။

လေယာဉ်ပျက်အနီးသို့ ရောက်တော့မှ ဘူခါရင်ကစ၍ စကားပြောလေသည်။
“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း သေချာရဲ့လားဗျ”

“သေချာပါတယ်၊ လေယာဉ်ရဲ့ အမှတ်အသား စက်အင်္ဂါစီကေပိုင်အာရ်ဆိုတဲ့
စာလုံးတွေကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီလေယာဉ်
စီးဖူးတယ်လေဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့”

ပြောရင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် လေယာဉ်၏ ကိုယ်ထည်နေရာသို့
လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လျက် ဘူခါရင်အား ညွှန်ပြကော-

“ခင်ဗျား ယုံကြည်အောင် အထောက်အထား ပြရမယ်ဆိုရင် ဟောဒီမယ်
ကြည့်စမ်း၊ ဒီအပေါက် မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ တပ်သားတွေ မြေပြင်က
လှမ်းပစ်လိုက်လို့ စက်သေနတ် ထိမှန်တာပဲဗျ”ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“လေယာဉ်ပျက်မှာ လူသေအလောင်းတွေကော မတွေ့ဘူးလား”
ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က မေးလိုက်ပြန်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“အလောင်း တစ်လောင်းမှ မတွေ့ဘူး။ သွေးစ သွေးနုလည်း မရှိဘူး။
လေယာဉ်ပေါ် လိုက်ပါလာတဲ့လူတွေ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားကြောင်း အထောက်အထား
လည်း ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါအပြင်လေယာဉ်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာ
တွေကို ဖြုတ်ယူထားတာ တွေ့ရတယ်”

“ဒါတော့ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေက လေယာဉ်ပျက်ကျတာတွေလို့ ပစ္စည်း
တွေ ဖြုတ်ယူသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ခင်ဗျားပြောသလို ဖြစ်နိုင်တာ မှန်သော်လည်း ကျုပ်တော့ ဒီလို မထင်ဘူး။
ကျုပ်တို့က ခြေရာခံကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခြေရာခံ လိုက်ကြည့်ခိုင်းလိုက်တော့
သူက ဒီလို သတင်းပို့တယ်။ လေယာဉ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်ရက်လောက်က ပျက်
ကျပြီး လေယာဉ်ပေါ်က လူလေးယောက် ဆင်းသွားတယ်။ လေးယောက်အနက် နှစ်
ယောက်က အမျိုးသမီးတွေဖြစ်တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကလည်း လမ်းလျှောက်
ရာမှာ ခြေနှစ်ဖက်မညီဘဲ ခြေတစ်ဖက် ဆာနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီ
အတွင်းကတော့ လူနှစ်ယောက် ဒီလေယာဉ်ဆီကို ပြန်လာပြန်တယ်တဲ့။ ခြေရာခံသူရဲ့
ခန့်မှန်းတွက်ကြည့်ချက်တွေအရ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ စောစောက လေယာဉ်ပေါ်က
ဆင်းသွားခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ခြေရာတွေကြည့်လိုက်တော့
ခြေလှမ်းလှမ်းပုံချင်းလည်း တူ နေတယ်”

ဘူခါရင်က နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရာ ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားဆက် ပြန်သည်။

“ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ဒုတိယအကြိမ် လေယာဉ်ပျက်ဆီကို ပြန်လာတဲ့အခါ ကျတော့ လေယာဉ်ပေါ်က ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ဖြုတ်ယူသွားတယ်။ သူတို့ ပြန်ထွက် သွားတော့ လေးလံတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို ကိုင်သွားတာကိုလည်း သူတို့ရဲ့ ခြေရာကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုရတယ်။ ဒီနေရာက ခြောက်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ မြစ်ဝှမ်းဒေသတစ်နေရာ ကို ရောက်တော့မှ ခြေရာတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်တယ်”

“ဪ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆောင်ရွက်လိုတာတွေကို ပြောစမ်းပါဦး”

ဘူခါရင်က ဖွန်ဂါဘီရာအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လူလေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က တိုင်းရင်းသား လူမည်းဖြစ်ပြီး ကျန် နှစ်ဦးကတော့ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီလေးယောက်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တူတီလေယာဉ်ကွင်းမှာ မြင်လိုက်ရတယ်။ လူမည်းနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာပဲဆိုတာ သေချာတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား စိတ်က ထင်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့အပေး အယူ လုပ်ထားတာကို ခင်ဗျားက မပျက်ကွက်အောင် တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်က ဒီလူပဲ မဟုတ်လား။ ခါကြောင့် ခင်ဗျား စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မျှော်လင့်မိတာကို ပြောနေ တာ မဟုတ်လား”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်က ပြောလိုက်ပုံမှာ သရော်သံပါနေလေသည်။ သို့သော် ဖွန်ဂါဘီရာက မသိချင်ဟန်ဆောင်လျက်-

“ကျုပ် ဒီလူ့ကို အချိန်မရွေး မှတ်မိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“လေယာဉ်ပေါ်က ကြည့်ရင်တောင် မှတ်မိတယ်လား”

“ဟုတ်တယ် လေယာဉ်ပေါ်က ကြည့်ရင်တောင် မှတ်မိနိုင်တယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“နောက် လူမည်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျုပ် မမှတ်မိဘူး။ မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက် ကိုလည်း ကောင်းကောင်း မမြင်လိုက်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်မောင်းသူကတော့ အမေရိကန် အမျိုးသမီး ဆယ်လီဆိုသူဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ဒီလေယာဉ်က ကမ္ဘာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့က ပိုင်ပေးမယ့် အဲဒီအမျိုးသမီးက ဒီလေယာဉ်ကို အသုံးပြုခွင့် ရရှိတယ်။ နောက်မျက်နှာဖြူတစ်ဦးကတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ချစ်သူ (ဗြိတိသျှလူမျိုး စာရေးဆရာ) ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဒီလူက ခြေတစ်ဖက် ဖြတ် ထားပြီး ခြေတုတ်ထားရလို့ ခြေလှမ်းလှမ်းရင် ခြေတစ်ဖက် ဆာနေတာ ဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ်တို့အဖို့ အဓိက အရေးကြီးတာက တွန်ဂါတာပဲ ဖြစ်တယ်။ အခု ဒီလူ အသက် ရှင်နေသေးကြောင်းလည်း သိရပြီ”

“မှန်ပယ်လေ၊ တွန်ဂါတာက ခင်ဗျားလက်က လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းသွား နိုင်ပြီဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့ သိရပြီ မဟုတ်လား”

ဘုခါရင်က ထောက်ပြလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကြာရှည် ဆက်ပြီး တိမ်းရှောင်နေလို့ မရပါဘူး”

ဤသို့ ပြောပြီး ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရှိနာလူမျိုး တပ်ကြပ်ကြီးအား-

“ဟေ့... မင်းက အခုအချိန်ထိ တာဝန် ကျေပွန်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးကလည်း သဘောကျ ကျေနပ်သွားပုံ ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်”

“မာတာဘယ်လီရဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေကို ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေက ဝှက်ထားတယ်လို့ ငါယူဆတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်”

“ဒီတော့ ငါတို့က ကျေးရွာကလူတွေကို မေးမြန်းစစ်ဆေးမယ်။ အနီးဆုံး ကျေးရွာကစပြီး မေးကြမယ်။ ဒါထက် ဒီနေရာက အနီးဆုံးကျေးရွာက ဘာရွာလဲကွ”

“ဒီတောင်ကြားလမ်း ဟိုဘက်မှာ ဗုဆာမန်ဖီရဲ့ရွာ ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ အဲဒီရွာက ငါတို့စမယ်။ မင်းတို့အဖွဲ့က ရွာကို ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်း ထားလိုက်။ ရွာထဲက ဘယ်သူမှ အပြင်ကိုမထွက်စေနဲ့။ လူကြီး၊ ကလေး တစ်ယောက် မှ အပြင်ဘက် မထွက်ရဘူး နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်”

“မင်းတို့က ရွာကို ဝိုင်းထားပြီးမှ ငါကိုယ်တိုင် လာခဲ့မယ်”

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့သည် လိုဘင်ဂူလာ၏ ရေအောက်သင်္ချိုင်းရှိရာ ရေအိုင်သို့ သုံးခေါက်တိတိဆင်း၍ ပစ္စည်းကိရိယာများ သယ်ယူသွားကြလေသည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် တစ်ကြိမ် ရေငုပ်ပြီး၍ ပြန်တက်လာတိုင်း အအေးဒဏ်ခံနိုင်ရန် ခြံစောင်များကိုပါ အဆင်သင့် ယူထားလိုက်သည်။ ရေငုပ်လျှင် မည်မျှကြာမည်ကို ခန့်မှန်း၍ မရသဖြင့် စားစရာ သောက်စရာများကိုပါ ရေကန်အနီးတွင် အဆင်သင့် ယူထားလိုက်ကြသည်။

သူတို့အချင်းချင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက အလှည့်ကျ အပေါ်ဘက်ရှိ ခန်းမကျယ်ကြီးတွင် စောင့်ကြရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ သို့မှသာလျှင် ကျေးရွာမှ မိန်းကလေးများက ရိက္ခာနှင့် သတင်းများလာဖို့လျှင် လက်ခံနိုင်မည်

ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ ရန်သူရိုဏ်းစစ်သားများ ကင်းလှည့်၍ ဝူအနီးသို့ ရောက်လာလျှင်လည်း အောက်သို့ဆင်း၍ ခရိတ်တို့အား အချိန်မီ သတင်းပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာသည် ရေငုပ်ကိရိယာများကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်မိ လျှို့ဝှက်ရေအိုင်ရှိရာသို့ သွားသည့်လမ်းကို အထူးဂရုစိုက်၍ လေ့လာကြလေသည်။ မတော်တဆ ရန်သူရိုဏ်းစစ်သားများ ဝင်ရောက်လာပါက ခုခံကာကွယ်နိုင်ရန် ခံတပ်သဖွယ် အကာအကွယ်ယူနိုင်မည့် နေရာများကိုလည်း ကြည့်ထားကြသည်။

အမှန်တော့ မြေအောက်ရေအိုင်သို့ဆင်းသည့် လမ်းမှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ကူလေရာ တကယ်တမ်း သူသေကိုယ်သေ တိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ရေအိုင်ထဲသို့ပင် ဆင်း၍ တိုက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိကြောင်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စိတ်ထဲမှ သိနေကြလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် အရေးရှိလျှင် အသုံးပြုရန်အတွက် တိုကာရက်မ် ပစ္စုတိုလ် သေနတ်၏ ကျည်ဆန်လေးတောင့်ယူ၍ ဆီစိမ်စက္ကူပါးဖြင့် သေချာစွာ ရစ်ပတ်ထုပ်လိုက်ပြီး ရေကန်၏ အစပ်နားရှိ ထုံးကျောက်တုံးနှစ်တုံးကြားတွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။

ယင်းအပြုအမူကို ခရိတ်နှင့်တကွ မိန်းကလေးနှစ်ဦးကပါ မြင်၍ အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိကြလေသည်။ အကယ်၍ ရန်သူအင်အားများပြီး မိမိတို့ဘက်က အစွဲပေး အလျှော့ပေးရမည့် အခြေအနေ ဖြစ်လာပါက အရှင်ဖမ်းမိပြီး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကိုတော့ မခံလို။ မိမိတို့ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်ရန် တွန်ဂါတာက ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း သိသာလေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ပစ္စုတိုကျည်ဆန် လေးတောင့်ကို သီးသန့် ဖယ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူလေးယောက်အတွက် ကျန်ဆန် လေးတောင့်။
အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းနေပေသည်။

“အိုကေ အားလုံးတော့ အဆင်သင့်ပဲ။ ကျုပ် ဒီကိရိယာတွေ အခြေအနေ တကယ်ကောင်းမကောင်း တစ်ခေါက်ဆင်းပြီး စမ်းကြည့်မယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်သဖြင့် တွန်ဂါတာနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးတို့က ရေငုပ်ကိရိယာများကို ကူညီပြီး တပ်ဆင်ပေးကြလေသည်။

မျက်နှာတွင် ဆောင်းရမည့် ဦးခေါင်းဆောင်း (ခမောက်)နှင့်တကွ အောက်ဆီဂျင်ဘူးများကို စနစ်တကျ တပ်ဆင်လိုက်ပြီးနောက် ခရိတ်သည် ရေအိုင်ထဲသို့ စတင်၍ ဆင်းလိုက်သည်။

ကြိုတင်တွက်မိသည့်အတိုင်း ဘျိုင်ယင်စီခေါ် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်နေခြင်းသည် ပထမဆုံး ပြဿနာပင်ဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့ သိရလေသည်။ ရေထဲတွင် ကိုယ်ပေါ်နေသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တည့်မတ်စွာထားရန်ပင် ခက်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံးလေးလေးကြီး တစ်တုံးကို သူ၏ ကိုယ်တွင် ဆွဲထားလိုက်ပြီးမှ ပြန်၍ စမ်းသပ်ကြည့်ရလေသည်။ သို့သော် ကျောက်တုံးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ ကိုယ်သည် ပေါ်လာပြန်ကာ ရေမျက်နှာပြင်ဆီသို့ ထိုးတက်လာလေသည်။

ရေထဲသို့ တစ်ခေါက်ငုပ်ကြည့်ပြီးနောက် ခရိတ်က သူ၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလေသည်။

“ရေအောက်ထဲကျတော့ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ရှိလို့ အသက်ရှူလို့တော့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာဖုံး ခေါင်းဆောင်းက မလုံတဲ့အတွက် ရေတွေ ဝင်လာတယ်။ ဒါက သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျုပ်က ရေအောက်ထဲမှာပဲနေရင်း အဲဒီရေတွေကို ပြန်ထုတ်ပစ်လို့ ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင် ဘယ်တော့လောက် ဆင်းငုပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်မှာလဲ”

ဆယ်လီက မေးရာ၊ ခရိတ်က-

“အခုပဲ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ရေအောက်ထဲဆင်းငုပ်ခြင်းသည် အလွန်အန္တရာယ်များလှသဖြင့် ချောမောအောင်မြင်မည်ဟု တထစ်ချတွက်၍ မရနိုင်ကြောင်း သူ၏စိတ်ထဲတွင် သိနေလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီအားပြုံးလျက် စကားကို ညင်သာစွာ ပြောလေသည်။

“ကျုပ်က ကျေးရွာသူရွာသားတွေကို ကျုပ်ရဲ့ သားသမီးတွေလို သဘောထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်စေချင်တယ်။ ကျုပ်က ရှိနာဘာသာနဲ့ တွေ့ကရာရှစ်သောင်း ပြောတာကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး”

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဇီက ရည်မှန်စွာပြောသယောင် ပြောလိုက်သော်လည်း သရော်သည့်လေသံပါနေလေရာ ဖွန်ဂါဘီရာသည် စိတ်တိုလာလျက် သူ၏အနီးရှိ ရှိနာ တပ်ကြပ်ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့... စကားပြန်လုပ်မယ့်လူက ဘယ်မလဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုပဲ ရောက်လာပါလိမ့်မယ် ဗိုလ်ချုပ်”

တပ်ကြပ်ကြီးက ရိုသေစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏စစ်သားများက စုရုံးခေါ်ယူထားသော ရွာသူရွာသားများရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ပြောင်းခင်းများတွင် အလုပ်လုပ်သူများနှင့် တံအိမ်များတွင် ရှိနေသူများအား ရှိနာစစ်သားများက အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး

ယောက်ျားဆို၍ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်စီတစ်ဦးတည်းသာပါပြီး ကျန်လူများမှာ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးသူငယ် လူမမည်အရွယ်များသာ ဖြစ်လေသည်။

အချို့ အမျိုးသမီးများဆိုလျှင် သက်ကြီးရွယ်အိုများဖြစ်လျက် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်စီနှင့် ရွယ်တူနီးပါး ဖြစ်နေကြလေသည်။ အမျိုးသမီးငယ်ငယ်များကမူ သူတို့၏ ရင်သွေးငယ်များကို ကျောတွင် ပိုးလွယ်ထားကြသည်။

ကလေးသူငယ်များမှာကား အဝတ်အစားမပါ ဗလာကျင်းနေကြသည်။ ပြည့်ဖြိုးလှပသော ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်ရှင် မိန်းမပျိုများလည်း ပါလေသည်။ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ထိုလုံမပျိုတို့အား ပြုံး၍ ကြည့်လေသည်။

သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုများနှင့်တကွ ကျန်လူအားလုံးတို့က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ဖွန်ဂါဘီရာအား ပြန်ကြည့်နေကြလေသည်။

“အသင် မာတာဘယ်လီ ခွေးငယ်ကလေးများသည် ယနေ့ညနေမတိုင်မီ တဝတ်ဝတ်နှင့် ဟောင်ကြ ဆူကြရပေဦးမည်”

ဖွန်ဂါဘီရာက သရော်သလို ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ရပ်စောင့်နေရာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် စီးကရက်သောက်နေရာမှ သူ၏ ထင်မြင်ချက်တို့ ပြောလေသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဆီက ခင်ဗျား ဘာမှ မေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူက နာကျင်ခြင်းကို ခံရမှာ တုန်လှုပ်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေကိုပဲ ကြည့်တော့။ အလွန်အယူသီးပြီး ခေါင်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလည်းပဲ တကယ်နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားရမည် ကြာရှည် ခေါင်းမာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြောလိုက်ပြီးနောက် စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် လက်ပတ်နာရီတို့ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“စကားပြန်လုပ်မယ့်လူက အခုထိ မလာသေးဘူးလားကွ”
ဤသို့အော်ငေါက်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့်ကြာမှ စကားပြန်လုပ်မည့် မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသား ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုလူသည် ရှိနာဘာသာစကားလည်း တတ်သူ ဖြစ်၍ အကျဉ်းစခန်းမှ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်ထိတ်ခတ်လျက် ခေါ်လာကြလေရာ ဖွန်ဂါဘီရာက ထိုလူ၏ လက်ထိတ်တို့ ဖြုတ်ပေးလိုက်ရန် သူ၏ ရှိနာစစ်သားများအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်စီအား ကျေးရွာအလယ်ဗဟိုရှိ ကွက်လမ်းသို့ ဆွဲခေါ်လာစေလေသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် အကျဉ်းသား (မာတာဘယ်လီ လူမျိုးအား) ရှိနာဘာသာဖြင့် ညွှန်ကြားချက် ပေးလေသည်။ သူက မေးသည့်မေးခွန်းကို အကျဉ်းသားက မာတာဘယ်လီ ဘာသာဖြင့် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်စီအား မေးရမည်ဖြစ်ပြီး အဘိုးကြီးက ပြန်ဖြေကြား သည်ကို ရှိနာဘာသာဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာထံ ပြန်၍ အစီရင်ခံရမည်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ယင်းသို့ ညွှန်ကြားပြီးနောက် ဖွန်ဂါဘီရာက စတင် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ကဲ... အဘိုးကြီးကို ပြောလိုက်စမ်း။ ငါဟာ သူ့အဖေပဲလို့”

မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားလည်း အဘိုးကြီးနှင့် အပြန်အလှန် ပြောပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာထံ ပြန်အစီရင်ခံလေသည်။

“ဗိုလ်မှူးခင်ဗျား အဘိုးကြီးက ပြောပါတယ်။ သူ့ဖခင်ဟာ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ တောခွေးတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ့အား တောခွေးနှင့်နှိုင်း ပြောခံရသည်ကို ဒေါသထွက်လာ လေသည်။

“ဟေ့ကောင် သူ့ကို ပြောလိုက်စမ်း။ ငါဟာ သူ့နဲ့တကွ သူတို့ ရွာသားတွေကို စိတ်စေတနာကောင်း ထားခဲ့သလောက် အခုတော့ အဘိုးကြီးကို ငါက အလွန်မကျေနပ် ဖြစ်မိတယ်။ စိတ်လည်းဆိုးတယ်လို့ ပြောလိုက်။ ငါ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား အဘိုးကြီးဗုဆာမန်စီက ပြောပါတယ်။ သူ့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ် က စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် သူကတော့ အလွန်ကျေနပ် သဘောကျပါတယ်တဲ့”

“သူဟာ ငါ့စစ်သည်တွေကို လိမ်ပြောခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်း”

“အဘိုးကြီးက ပြောပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ နောက်ထပ် လိမ်ပြောဖို့ရာ အခွင့် အရေးရလိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်တဲ့”

“အဘိုးကြီးဟာ ငါတို့နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူလေးဦးကို အကာအကွယ်ပေးပြီး အစာရေစာတွေပါ ကူညီထောက်ပံ့နေတာ ငါသိတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူတွေ ဝှက်ထားတာ လုံးဝမရှိပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အခု မင်းက ဟိုဘက်က ရွာသူရွာသားတွေကို ပြောလိုက်စမ်း။ ငါတို့က နိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက်သူတွေ ပုန်းနေတဲ့နေရာကို သိချင်တယ်လို့ ထပ် ပြောလိုက်။ အဲဒီလူတွေရှိရာနေရာကို ရွာသူရွာသားတွေက ငါတို့ကို လိုက်ပြမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ထိခိုက်နစ်နာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်”

မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသား(စကားပြန်)က အမျိုးသမီးများဘက်သို့ လှည့်၍ မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စကားကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးများသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စကားပြန်လုပ်သူကိုသာ ခြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်ကလေးငယ်တစ်ဦး ဟစ်အော်သိုကြွေးလေရာ မိခင်ဖြစ်သူက ကလေးအား ကပျာကယာ ချောမော့ရင်း နို့တိုက်လိုက်မှ ငြိမ်သွားတော့သည်။ ကျန်လူအားလုံးသည် တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍သာ ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်-

“ဟေ့... ဆာဂျင်” ဟု တပ်ကြပ်ကြီးအား ခေါ်ယူ၍ အမိန့်ပေးလေသည်။

ရိုနာစစ်သားများသည် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီအား လက်ပြန်ကြီး တုပ်နှောင်လိုက်ပြီး စစ်သားတစ်ဦးက ကြီးပေးသတ်ရန် ပြင်ဆင်သည့် အနေဖြင့် ကြီးတစ်ချောင်းကို တစ်ဖက်၌ ကွင်းဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကြီးစတစ်ဖက်ကို ပြောင်းဖူးများသိုလှောင်သည့် စင်ကြီး၏ သစ်သားတန်းကြီးပေါ်သို့ ပစ်တင်ချည်နှောင်လိုက်ပြီး ကွင်းပါသော ကြီးတစ်ဖက်ကိုမူ အဘိုးကြီး၏ လည်ပင်းတွင် စွပ်ထားလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးအား လည်ပင်းတွင် ကြီးကွင်းစွပ်၍ ကွပ်မျက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားပြန် အကျဉ်းသားအားပြောပြန်သည်။

“သည်လူတွေကို ရှင်းရှင်းနားလည်အောင် ပြောလိုက်စမ်း။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်က သစ္စာဖောက်ကောင်တွေ ပုန်းအောင်းနေတဲ့နေရာကို လိုက်၍ မယ်ဆိုရင် အခုပေးမယ့်အပြစ်ဒဏ်ကို ချက်ချင်း ပယ်ဖျက်ရပ်ပစ်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်”

စကားပြန်လုပ်သူလည်း အသံကိုမြင့်၍ ကြီးစားပြောလေသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ စကားမဆုံးသေးမီ အဘိုးကြီးဗုဆာမန်ဖီက အော်ပြောလိုက်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သင်တို့ထဲမှ မည်သူမဆို ရိုနာတီရစ္စာန်ကောင်အား စကားပြောဆိုမည်ဆိုပါက ထိုလူအား ငါသည် ကျိန်ဆဲပါ၏။ သင်တို့အားလုံး ဆိတ်ဆိတ်နေကြရန် ငါအမိန့်ပေး၏။ ငါ့အား မည်သို့ပင် ပြုလုပ်စေကာမူ လုံးဝစကားမပြောကြရန် ငါသတိပေး၏။ ငါ၏ အမိန့်ကို လွန်ဆန်ဖောက်ဖျက်သူသည် ကျိန်စာသင့်ပါအံ့။ ဤကား ရေတို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်သော ငါ၏ တင်းကျပ်သော အမိန့်ပင် ဖြစ်၏”

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် မျက်နှာထား တင်းမာလာကာ သူ၏ စစ်သည်များဘက်သို့ လှမ်း၍-

“ဟေ့... စလုပ်ကြတော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရိုနာလူမျိုး တပ်ကြပ်ကြီးသည် အသင့်ကိုင်ထားသော ကြီးစတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲလိုက်ရာ ကြီးကွင်းက အဘိုးကြီး၏ လည်ပင်းတွင် ညှပ်လိုက်သလို တင်းကျပ်လာကာ အဘိုးကြီးသည် မြေကြီးနှင့် ခြေနှစ်ဖက် ထောက်မိရုံ ဖြစ်သွားလေသည်။

နောက်ထပ် ကြိုးစက် ဆွဲလိုက်လျှင် အဘိုးကြီးသည် အပေါ်သို့ မြောက်တက် သွားကာ သေဆုံးရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့... တော်တော့ ရပ်လိုက်ဦး”

ဖွန်ဂါဘီရာက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးက ကြိုးစတစ်ဖက်ကို ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် စကားပြန် အကျဉ်းသားအား အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“လူတွေကိုပြောလိုက် အခုအချိန်မှာ သူတို့က ရှေ့ကို ထွက်လာပြီး ငါမေးတာကို ပြောဖို့ အချိန်ရှိသေးတယ်လို့ ပြောလိုက်”

စကားပြန်လည်း အမျိုးသမီးများ ရပ်နေရာသို့ လျှောက်သွားကာ တစ်ဦးချင်း ဖျောင်းပျပြောဆိုကြည့်လေသည်။

သို့ရာတွင် အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီက အမျိုးသမီးများအား စူးစိုက်ကြည့်နေလေ သည်။ သူသည် လည်ပင်းမှ ကြိုးကြောင့် စကားမပြောနိုင်သော်လည်း မျက်လုံးများဖြင့် သူ၏ စိတ်ဓာတ်တန်ခိုးကို လွတ်ကာ အမိန့်ပေးနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့... အဘိုးကြီးရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ရိုက်ချိုးလိုက်စမ်း”

ဖွန်ဂါဘီရာက အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် ရှိရာတပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် အဘိုးကြီး၏ ခြေတစ်ဖက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်ချိုးလိုက်သည်။ တအား လွှဲရိုက်ခြင်းဖြစ်၍ အဘိုးကြီး၏ ခြေထောက်မှ အရိုးများကျိုးသည့် အသံကိုပင် ကြားနေရလေရာ အမျိုးသမီးအချို့က ဟစ်အော်ငိုကြွေးကြလေသည်။

သို့သော် ဖွန်ဂါဘီရာက လူလေးယောက် ပုန်းအောင်းနေသော နေရာကို ပြောရန် ထပ်မံမေး၍ အမျိုးသမီးများက မပြောဘဲနေကြပြန်သဖြင့် သူ၏ တပ်ကြပ် ကြီးအား အဘိုးကြီး၏ နောက်ခြေတစ်ဖက်ကို ရိုက်ချိုးခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။

အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းစွာနာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားနေရသဖြင့် ရွံ့မဲ့နေရာလေသည်။ ခြေနှစ်ဖက်လုံး ကျိုးနေပြီဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေထောက်များက ထောက်ကူ၍ မထားနိုင်သောကြောင့် လည်ပင်းမှ ကြိုးကွင်းသည် တင်းသည်ထက် တင်းကျပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး (အဘိုးကြီး၏ အကြီးဆုံး ဇနီး)သည် အမျိုးသမီးများကြားမှ ထွက်လာကာ ဗုဆာမန်ဖီရှိရာသို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။ စစ်သားများက ဟန့်တားမည်ပြုသောအခါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာက-

“ဟေ့... နေပါစေ၊ မင်းတို့ဘာသာ ကြည့်နေလိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မာတာဘယ်လီ ကြက်ဖအိုကြီး သေခါနီးမှာ သူ့ကြက်မကြီးက လာပြီး အလွမ်းသယ်တာကို မင်းတို့ ကြည့်ကြပေတော့။ ဟား...ဟား...”

ဖွန်ဂါဘီရာက ရယ်လျက်ပြောရာ ရှိရာစစ်သားများလည်း ဝိုင်း၍ ရယ်မောကြ လေသည်။

သို့ရာတွင် မကြာပါချေ။ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီသည် လည်ပင်း၌ စွပ်ထားသော ကြီးကွင်း တင်းသည်ထက် တင်းလာပြီးနောက် အသက်ပျောက်သွားရှာလေတော့သည်။
ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရုရှဗိုလ်မှူးကြီးရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာရာ ဘူခါရင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း အထင်မကြီးသလို ဟန်မျိုးဖြင့်-

“ခင်ဗျားရဲနည်းက အလွန် အဆင့်အတန်း နိမ့်တယ်။ ဘာမှလည်း မထိရောက်ဘူး” ဟု ဝေဖန်လိုက်သည်။

“ထိရောက်တာတော့ သေချာပါတယ်ဗျ။ အမျိုးသမီးနှစ်တွဲရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ပေတော့”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြန်ပြောပြီးနောက် စကားပြန်အား-

“နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူတွေ ဘယ်မှာပုန်းနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ ထပ်မေးလိုက်စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

စကားပြန်က ဘာသာပြန်ပြော၍ မဆုံးမီ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးကြီးသည် ဖွန်ဂါဘီရာရှိရာသို့ ပြေးလာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်ကြီးဟာ ရှင်တို့မေးတာကို လုံးဝမဖြေဘဲ အသေခံသွားပြီ မဟုတ်လား။ သူက ကျုပ်တို့ကိုလည်း အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်တယ်”

အဘွားကြီးက ရန်တွေ့သလို ပြောလေရာ ဖွန်ဂါဘီရာသည် အဘွားကြီး၏ ရင်ဘတ်သို့ သူ၏ လက်ကိုင်တုတ်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးလိုက်သည်။

အဘွားကြီးသည် ပုံလျက်သား လဲကျသွားရှာလေသည်။

ထို့နောက် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အသက်အငယ်ဆုံး ကလေးမိခင်တစ်ဦးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး သူ၏လက်မှ ကလေးငယ်ကို အတင်းဆွဲယူလိုက်သည်။

ကလေးက ယောက်ျားကလေးဖြစ်ပြီး မိခင်နို့ စို့နေရာမှ ဆွဲယူခံလိုက်ရသဖြင့် အော်ငိုလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကလေးငယ်အား ခြေထောက်မှကိုင်ကာ စောက်ထိုးဆွဲ၍ အသင့်ရှိနေသော မီးဖိုပေါ်တွင် မြှောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူတွေ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ မေးစမ်း”

ဖွန်ဂါဘီရာက စကားပြန်မှတစ်ဆင့် မေးလိုက်သည်။

“အမျိုးသမီးက သူမသိဘူးလို့ ပြောပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

စကားပြန်က အမျိုးသမီး၏ အဖြေကို ဘာသာပြန်ပြောရာ ဖွန်ဂါဘီရာလည်း ကလေးငယ်ကို မီးဖိုရှိ မီးတောက်မီးလျှံများအနီးသို့ နှိမ့်ချလိုက်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာသည် မိခင်တို့က မိမိရင်၌ဖြစ်သော ရင်သွေးငယ် အပေါ်ထားရှိသည့် ကြီးမားသော မေတ္တာတရားကိုသိသဖြင့် အသုံးချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကလေးငယ်အား ဇောက်ထိုးဆွဲလျက် တဖြည်းဖြည်း မီးပုံပေါ်သို့ နှိမ့်ချရာမှ စကားပြန်အား အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့... သူ့ကို ပြောလိုက်စမ်း။ ငါက ဒီကောင်လေးကို အရှင်လတ်လတ် မီးကင်လိုက်ပြီး အဲဒီကလေးရဲ့ အသားကို သူ့ကိုယ်တိုင် အတင်းစားစေမယ်လို့ ပြောလိုက်”

မိန်းကလေးသည် သူ၏သားငယ်ကို ပြန်လှူယူရန် ကြိုးစားရှာလေသည်။ သို့သော် ဖွန်ဂါဘီရာက လက်လှမ်းမမီသည့်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကိုင်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိခင်သည် မိမိသားငယ်ကလေးဖြစ်အင်ကို မကြည့်ရက်တော့ချေ။

“လူလေးယောက် ပုန်းနေတဲ့နေရာကို လိုက်ပြပါတော့မယ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်”

စကားပြန်က ပြန်ပြောလိုက်တော့မှ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကလေးငယ်အား မိခင်လက်သို့ ပြန်ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

အခန်း (၄၀)

ခရိတ်သည် ရေအောက် ပေလေးဆယ်ခန့်အနက်တွင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်မသွားစေရန် ကျောက်တုံးတစ်တုံးနှင့် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထားလေသည်။

သူသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၏ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်နှင့်ပင် သင်္ချိုင်းဂူ၏ အနေအထားကို လေ့လာစစ်ဆေးကြည့်နေသည်။ အင်္ဂတေကိုင်ထားသော အုတ်ဂူ၌ အလွယ်တကူ ဖောက်ဝင်နိုင်မည့် နေရာကိုလည်း စမ်းသပ်ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။

ခိုင်ခံ့သော အုတ်နံရံတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည့် သင်္ချိုင်းဂူ၏ အောက်ခြေတွင်ကား ထုံးကျောက်ကြီးများ အလွန်စိပ်စိပ် စီချထားသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ဤဂူကို ပိတ်ဆို့ခဲ့သူ မှော်ဆရာကြီးနှင့်အဖွဲ့သည် အကြီးဆုံးကျောက်တုံးများကို ရွေးချယ်အသုံးပြုခဲ့ပုံ ရသော်လည်း အချို့ ကျောက်တုံးများက ခပ်ငယ်ငယ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရေအောက်ထဲ ကျောက်တုံးကြီးကြီး လိုသလောက်ရှာမရသဖြင့် ရရာကျောက်တုံးငယ်များကို ယူ၍ ပိတ်ဆို့ခဲ့ဟန် တူပေသည်။ သို့သော် အသေးဆုံး ကျောက်တုံးက လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းပမာဏခန့် ရှိလေသည်။

ခရိတ်သည် အငယ်ဆုံး ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို လက်ဖြင့် တွန်းဖယ်ပစ်ရန် ကြိုးစားကြည့်လေသည်။ သူ၏လက်များမှာ ရေထဲ ကြာရှည်နေရန် အလွန်နုနယ်နေလေရာ ကျောက်တုံးနှင့် ခိုက်မိပြီး ပွန်းရှုလျက် သွေးစအနည်းငယ် ထွက်လာလေသည်။

သို့သော် ရေထဲ ကြာရှည်နေရသဖြင့် ထုံကျဉ်နေသောကြောင့်ပဲလား မပြော
တတ်။ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာ မခံစားရချေ။

ထို့ကြောင့် ဆက်လက်ပြီး ကျောက်တုံးကို ကြိုးစားတွန်းဖယ်ကြည့်ရာ သူ၏
လက်မှ သွေးထွက်၍ ရေများ နီရဲနေရာမှ ရုတ်တရက် အရောင်အဆင်း ပြောင်းလာ
လေသည်။ မြေမှုန်များကြောင့် ပိတ်မှောင်လာလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း သူ့ရှုမြင်နေသော အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်က တစ်မျိုးဖြစ်လာ
သည်။ ဓာတ်ပြုပြောင်းလဲလာပုံ ရသည်။ ချောင်းဆိုးချင်လာသော်လည်း ချောင်းမဆိုးရဲဘဲ
ချုပ်ထိန်းထားရသည်။ ချောင်းဆိုးလိုက်ပါက သူ၏ မျက်နှာတွင် တပ်ဆင်ထားသော
ခေါင်းဆောင်းကိရိယာ ပြုတ်ထွက်သွားနိုင်သည့် အန္တရာယ် ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်
သည်။

အရေးထဲ ရေက အလွန်အေးမြနေရာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေပြန်သည်။
ထို့ပြင် ဤအတိုင်း ကြာရှည်ဆက်နေပါက အောက်ဆီဂျင်က အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့အဖြစ်
ဓာတ်ပြုပြောင်းလဲသွားနိုင်သည့် အန္တရာယ်လည်း စိုးရိမ်ရပေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ခရိတ်သည် စိတ်ကို တအားတင်း၍ သင်္ချိုင်းဝှဲတွင်းသို့
ဝင်နိုင်အောင် ကျောက်တုံးများကို ကြိုးစား ဖယ်ရှားနေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ သူ၏စိတ်ထဲမှ အဘိုးကြီး ဗုဆာမန်ဖီ၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်များအား
ဤမျှ ခက်ခက်ခဲခဲ သင်္ချိုင်းဝှဲကို ပိတ်ဆို့ထားရကောင်းလားဟု ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြိုးစားလိုက်သောအခါ သင်္ချိုင်းဝှဲကို ပိတ်ဆို့ထားသည့် နံရံ
ကျောက်တုံး အတော်များများ ဖယ်ရှားပြီးစီးသွားလျက် လူတစ်ယောက် ကျဉ်းကျဉ်း
ကျပ်ကျပ် ဝင်သာရုံ အပေါက်တစ်ခု ဖြစ်လာလေသည်။ သို့သော် ကျောက်တုံးများစီ၍
ပြုလုပ်ထားသည့် ဝှဲနံရံက ထုထည်မည်မျှရှိကြောင်းကို တိကျစွာ ခန့်မှန်း၍ မရသေးချေ။

ခရိတ်သည် ကြာကြာဆက်၍ ရေအောက်ထဲ မနေနိုင်တော့သဖြင့် ခေတ္တ
အပန်းဖြေရန် ဆုံးဖြတ်ကာ သူ၏ကိုယ်နှင့် ဆွဲချည်ထားသော ကျောက်တုံးကို ကြိုး
ဖြုတ်လိုက်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်လည်း လျင်မြန်စွာ ရေမျက်နှာပြင်သို့ တက်သွား
လေသည်။

အပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်နေသူ တွန်ဂါတာက ခရိတ်အား
ကူညီတွဲခေါ်လေသည်။ တွဲမခေါ်၍လည်း မဖြစ်တော့၊ ခရိတ်မှာ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရေအောက်ထဲ ကောင်းစွာ အသက်မရှူရသဖြင့် အားအင်ချည့်နဲ့နေသည့်
အပြင် သူ၏ကျောတွင် ပိုးလွယ်ထားသော ပစ္စည်းကိရိယာ၏ အလေးချိန်က ပင်ပန်း
စေလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်၏ မျက်နှာတွင် စွပ်ထားသော ဦးခေါင်းဆောင်း (ခဲ
ခမောက်)ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဆာရာကလည်း လက်ဖက်ရည်အကြမ်းပူပူ ခဲ
ကျကျ တစ်ခွက်ကို ခရိတ်အား တိုက်လေသည်။

ဆယ်လီတစ်ယောက်ကောဟု ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ တွန့်ဂါတာက-

“အပေါ် ဂူခန်းမကျယ်ကြီးမှာ ကင်းစောင့်နေတယ်”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ခရိတ်သည် လက်ဖက်ရည် ထည့်ထားသော မတ်ခွက်ကိုကိုင်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ရင်း မီးဖိုနားဆီသို့ တိုးသွားပြီးမှ ရေအောက်မှ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလေသည်။

“ကျုပ်က သင်္ချိုင်းဂူရဲ့နံရံမှာ အပေါက်ငယ်တစ်ခု ဖောက်လိုက်ပြီး အတွင်းကို သုံးပေလောက်အထိ ဝင်နိုင်ပြီ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွားရဦးမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ တစ်ခုတော့ လိုအပ်တယ်။ ကျုပ်က စိန် ရတနာတွေ ရှာလို့တွေ့ပြီ ဆိုပါတော့။ အဲဒါတွေထည့်ပြီး သယ်ယူလာဖို့ ထည့်စရာတစ် ခုခု ယူသွားမှ ဖြစ်မယ်။ မူလက စိန်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ဘီယာအိုးဆိုတာက သိတဲ့ အတိုင်းပဲ အလွန်ကွဲလွယ်တယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက အယ်ဆူရှာဆိုတဲ့ လူကြီးတောင် အိုးတစ်လုံး ခွဲမိခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လက်ဆွဲထိုင်ခုံ အဖုံးတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အိတ်တွေကို ဒီတစ်ခေါက် ဆင်းငုပ်ရင် ယူသွားမှဖြစ်မယ်။ နောက်ပြီး အချိန်စေ့လို့ ဆာရာက အပေါ်ကိုတက်ပြီး ကင်းစောင့်တာဝန် အလှည့်ယူ တဲ့အခါ ယ်လီကို ဒီကို လွတ်လိုက်စေချင်တယ်”

မီးလုံပြီး လက်ဖက်ရည်ပူပူ သောက်လိုက်ရသောကြောင့် အအေးသက်သာလာပြီ ဖြစ်လင့်ကစား ခရိတ်သည် ဦးခေါင်းထဲမှ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ခံရလေသည်။ ခေါင်း အလွန်ကိုက်သလို ဖြစ်လာသည်။

အမှန်တော့ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် ရေအောက်တွင် ပရက်ရှာ (ဖိအား) များသော အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ကို ရှူရှိုက်ရသဖြင့် အောက်ဆီဂျင်မှ အဆိပ်ဖြစ်လာခြင်း၏ ဒဏ်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က ရိပ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် နာကျင်ခြင်း သက်သာစေရန် အကိုက်အခဲပျောက် ဆေးပြားသုံးပြားကို လက်ဖက်ရည်ပူပူဖြင့် သောက်ချလိုက်သည်။

ဆေး၏ အာနိသင်ပြလာသည်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေရင်း ခရိတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်မိလေသည်။ သူသည် အလွန်အေးသော ရေ အောက်ထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဆင်းငုပ်ရန် အတတ်နိုင်ဆုံး အချိန်ဆွဲထားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း သုံးသပ်မိလေသည်။

တွန့်ဂါတာက ခရိတ်အား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

ခရိတ်သည် သူ့အား တွန့်ဂါတာ ကြည့်နေပုံမှာ နောက်ထပ် ရေဆင်းငုပ်နိုင်ပါ မည်လောဟု စိန်ခေါ်နေသလို ဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆလျက် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထ လိုက်ပြီး သူ၏ကိုယ်မှ အနွေးအကျိုးထူထူကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... လာ... သွားကြစို့။ ကျုပ် ရေပြန်ငုပ်ဦးမယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် တွန့်ဂါတာလည်း အောက်ဆီဂျင် ကိရိယာကို ခရိတ်၏ကိုယ်တွင် ကူညီတပ်ဆင်ပေးလေသည်။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အလွန်အေးမြသော ရေထဲသို့ ဆင်းရဲပြန်လေရာ ခရိတ်သည် အလွန်ချမ်းနေသော်လည်း သူ့စိတ်ကို ကြိုးစားတင်း၍ ဆင်းငုပ်သွားလေသည်။ သူသည် ရေထဲသို့ မဆင်းမဖြစ်၍ ဆင်းလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ကတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိလေသည်။

ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာ၏ ရေအောက်သင်္ချိုင်းဂူကိုလည်း အာဖရိကတိုက် ရိုးရာ ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီထဲမှ ကြောက်မက်ဖွယ် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က လာသမျှကို စားဖို့ပစ်ရန် ပါးစပ်ကြီးဟထားသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ် မြင်ဖောင်မိလေသည်။

ခရိတ်သည် ရေငုပ်သွားပြီး သင်္ချိုင်းဂူအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ယခင်က နည်းတူ သူ၏ကိုယ်ကို ရေပေါ်သို့ ပြန်ကြွမတက်စေရန် လေးလံသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုနှင့် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ကာ သင်္ဘောမှာ ကျောက်ဆူးချသလို ပြုလုပ်ထားလိုက်သည်။

ပထမတစ်ခေါက်တုန်းက ကျောက်စအပွဲများ၊ မြေမှုန့်များ ထနေခြင်းသည် ငြိမ်သက်သွားပြီး ရေသည် ပြန်၍ကြည်လင်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်သည် သူ၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်တွင် သင်္ချိုင်းဂူကို ကောင်းစွာ မြင်နေရလေသည်။

သို့သော် အချိန်မရွေး မြေမှုန့်များ၊ ရွံ့တုံးများ လှုပ်ရှားထကြွပြီး လုံးဝ မမြင်ရနိုင်သည့် အခြေအနေ ပြန်ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို စိုးရိမ်ရလေသည်။

အရေးထဲ ခရိတ်သည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို မူးချင်သလို ဖြစ်လာလေသည်။ အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်း ပိတ်လှောင်ခံရ၍ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပြီး နေရထိုင်ရခက်သလို ဖြစ်လာလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လှုပ်စရာရှိသည်ကိုတော့ ဆက်လုပ်မှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခရိတ်သည် သင်္ချိုင်းဂူမှ ထုံးကျောက်တုံးများကို ဆက်လက်၍ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ ကျောက်တုံးများ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်နှင့် အောက်ခြေမှ မြေကြီးမှုန့်များ ကြွတက်လာကာ ရေသည် နောက်ကျိသွားပြန်လေသည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး မှောင်ထဲမှာပင် ဆက် အလုပ်လုပ်လေသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ လူများနှင့် အဆက်အသွယ်ဆုံးရှုံးသူ၏ ခါးတွင် ချည်နှောင်ထားသော အချက်ပြ ကြိုးသာလျှင် ရရှိတော့သည်။ ယင်းကြိုးကပင်လျှင် သူ၏ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို အနည်းငယ် သက်သာစေလေသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာသော် သူ၏ ခေါင်းထဲ ပြင်းစွာ ကိုက်ခဲလာလေသည်။ မူးနောက်နောက်ဖြစ်ရာမှ သတိမေ့ချင်သလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။ 'ငါတော့ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး' ဟုလည်း စိတ်ပျက်စွာနှင့် သုံးသပ်မိသည်။

သို့သော် နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ခန့် သတိမမေ့အောင် ကြိုးစား၍ သတိထား နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂူတွင်းသို့ ဝင်သည့်ဝင်ပေါက်ထဲ တိုးဝင်ကြည့်ရာ အောက်ဆီဂျင်ထည့်သော သံမဏိဘူးနှင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံး ထိမိပြီး ခေါင်းလောင်းတီး သလို အသံမြည်သွားလေသည်။

မျက်စိက ဘာမှမမြင်ရသဖြင့် ခရိတ်သည် လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်ရာ တြိဂံပုံ သဏ္ဍာန် (ထောင့်များ ချွန်ထက်နေသော) ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို စမ်းမိလေသည်။

သူသည် ထိုကျောက်တုံးကြီးကို အတင်း တွန်းဖယ်ပစ်ရန် ကြိုးစားရာ နုနယ် သော သူ၏ လက်များသည် ကျောက်တုံး၏ အချွန်အတက်များနှင့် ခိုက်မိပြီး ပြင်းစွာ နာကျင်သွားလေသည်။ ပါးစပ်က အသံထွက်အောင် ဟစ်အော်ပြီး ညည်းညူလိုက်ချင်ပါ သော်လည်း ရေအောက်ထဲဖြစ်နေ၍ အော်ရန်လည်း မဖြစ်ချေ။

လက်များ နာကျင်လျက်နှင့်ပင် ခရိတ်သည် ကျောက်တုံးကြီးကို ဆက်လက် တွန်းဖယ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်တုံးကြီး လိမ့်ထွက်သွားပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ အင်တေအစအနများ မြေမှုန့်များ ဖွာကြဲသွားကုန်လေသည်။

“တော်လောက်ပြီ၊ ငါ ရေပေါ်ပြန်တက်မှ ဖြစ်ချေတော့မည်” ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ခရိတ်သည် နောက်ပြန်ဆုတ်ထွက်ရာ အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ သူ၏ လက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် အခိုင်အခဲထုထည် ဘာမျှမထိဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ သိရလေသည်။

လက်ဖြင့် ထပ်မံ၍ စမ်းကြည့်သော်လည်း ဘာကိုမျှ မစမ်းမိချေ။ သည်တော့မှ သူသည် အဖြစ်မှန်ကို စဉ်းစားသဘောပေါက်မိတော့သည်။ ဘုရင်၏ သမိုင်းဂူအတွင်း ဘက်ကို ကာဆီးသော နံရံကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပြီဖြစ်၍ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေ သည်ပါတကားဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ဤတွင် အာဖရိကတိုင်းရင်းသားတို့ ရှေးအစဉ်အဆက်က ယုံကြည်ပြီး ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်တတ်သော အယူသီးမှုတစ်ခုကို ခရိတ်၏ စိတ်ထဲမှ ခံစားမိလေသည်။

တစ်ဖန် အပေါ်ဘက်သို့ စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဝူ၏ အမိုးမျက်နှာကြက်ကို စမ်းမိလေသည်။ သို့သော် မျက်စိက ဘာမှ မမြင်ရသဖြင့် မျက်ကန်းတစ်ယောက်လို ရမ်းသမ်းစမ်းနေရလေသည်။ မကြာမီ သူသည် ရေမရှိသော ကျောက်ဝူ၏ တစ်နေရာ (ကျောက်ပျာလို ဖြစ်နေသောနေရာ)ကို စမ်းမိရာ ကြိုးစား၍ ထိုကျောက်ပြားပေါ်သို့ တွယ်တက်လိုက်သည်။

ရေအောက်ထဲမှ ရေမရှိသော ကျောက်ပျာတစ်ခုပေါ်သို့ ထူးဆန်းစွာ ရောက်သွား ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မျက်နှာမှ ခေါင်းဆောင်းကိရိယာကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး လေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန် ခါးတွင် ချည်ထားသော ကြိုးကို အပေါ်မှ တွန်ဂါတာက ခြောက်ကြိမ်ဆက်၍ တုံ့ဆွဲအချက်ပေးလိုက်သည်။ ယင်းအချက်ပေးခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်က-
“ရေအောက်မှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ အိုကေရဲ့လား”ဟု မေးလိုက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်ကလည်း အသက်ရှင်လျက်ရှိနေကြောင်း ပြန်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြန်ထိုးလျက် မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်တွင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလေသည်။

တစ်ချိန်က ဗုဆာမန်စီ၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်များ (မှော်ဆီရာကြီးများ)က လိမ္မာပါးနပ်စွာ ထွင်းထားသော ရေအောက်လျှို့ဝှက်တစ်နေရာဖြစ်ပြီး ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် အပေါ်သို့တက်ရန် သစ်သားလှေကားဟောင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုလှေကားက သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အလေးချိန်ကို ခံနိုင်ရည် ရှိမရှိ စမ်းသပ်ကြည့်လေသည်။ အနည်းငယ် ဆွေးနေသော်လည်း လှေကားကား ကိုယ်၏ အလေးချိန်ကို ခံနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်သည် အလွန်မောပန်းလျက်ရှိနေရာ ခေတ္တ အနားယူနေရန် ဆုံးဖြတ်လျက် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို မှိတ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏ ခါးကြိုးကို အပေါ်မှ သုံးချက် လျင်မြန်စွာ ဆင့်ဆွဲလိုက်သည်။

ယင်းသို့ သုံးချက်ဆင့်ဆွဲခြင်းမှာ အရေးတကြီး အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာရန် ခေါ်လိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ နီးကပ်နေကြောင်း ကြိုတင်သတိပေးလိုက်သည့် သဘောလည်း ဖြစ်သည်။ ခရိတ်အား တွန်ဂါတာက အရေးတကြီး ပြန်ခေါ်နေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ခရိတ်လည်း သူ့အား ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ပြန်ဆွဲတင်ရန် အချက်ပေးလိုက်သည်။

သူသည် မျက်နှာဖုံးခေါင်းဆောင်းကို ပြန်လည် တပ်ဆင်လိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုပင် အပေါ်မှ တွန်ဂါတာက လျင်မြန်စွာ ခရိတ်အား ရေပေါ်သို့ပြန်ဆွဲတင်လေသည်။

မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီး ကလေးအမေအား သူ၏ ရင်သွေးငယ်ကို ပြန်ပေးထားလိုက်သော်လည်း သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို တတိယတပ်မဟာမှ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်တွဲ၍ လက်ထိတ်ခတ်ထားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ဖမ်းဆီးထားလိုက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် တွန်ဂါတာနှင့် ခရိတ်တို့အား လျင်မြန်စွာ လိုက်လံ ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ရဟတ်ယာဉ်ကို အသုံးပြုရန် စိတ်ကူးမိလေသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ခြေကျင်ပင်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။ တွန်ဂါတာနှင့် ခရိတ်တို့သည် အလွန်အကင်းပါးသူများဖြစ်၍ ရဟတ်ယာဉ်နှင့်လိုက်ပါက အင်ဂျင်စက်သံနှင့် ပန်ကာ ဒလက်မြည်သံကို ကြားရုံနှင့် မိမိတို့မှန်းသိကာ လျင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားမည် ဖြစ်လေသည်။

မိမိတို့နောက်မှ လိုက်လာကြောင်း လုံးဝ မရိပ်မိစေရန် အရေးကြီးသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်ကို မသုံးဘဲ ခြေကျင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူအင်အားကိုလည်း အမြောက်အမြား မသုံးဘဲ ထိန်းနိုင်သိမ်းနိုင်ရုံ လက်ရွေးစင် တပ်သားနှစ်ဆယ်သာ ရွေးခေါ်လေသည်။

စစ်သည်များကိုလည်း တစ်ဦးချင်း အသေးစိတ် ညွှန်ကြားလေသည်။

“မင်းတို့ကို ငါအတိအကျ ပြောထားမယ်၊ လူလေးယောက်အနက်က မာတာ ဘယ်လီလူမျိုးကို အရှင်ဖမ်းယူရမယ်။ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ရဲ့ အသက်အန္တရာယ် ရှိရင်တောင်မှ မသတ်ရဘူး။ ဒီလူ့ကို ငါက အရှင်ဖမ်းချင်တယ်။ အဲဒါ မင်းတို့အားလုံး မြဲမြံမှတ်ထားကြ”

ဖွန်ဂါဘီရာ၏ အစီအစဉ်မှာ တွန်ဂါတာတို့လူစုရှိသည့်နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်သို့ ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ တတိယတပ်မဟာမှ စစ်သည်အင်အား သုံးရာတို့သည် ရန်သူရှိရာ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းထားလိုက်ပြီး မည်သူမှ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် တားဆီးကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ခေါင်းဆောင်လျက် သူတို့သည် ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့နောက်သို့ အမဲလိုက်သလို လိုက်ကြလေတော့သည်။

အားလုံး ခြေလှမ်းသွက်သွက်သွားကြလေရာ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီး ကလေးအမေမေများ မြန်မြန်မလိုက်နိုင်ရှာသော်လည်း ရှိနားလူမျိုး တပ်ကြပ်ကြီးက အတင်းပင် ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

သူမသည် မိမိတို့လူမျိုး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်သစ္စာဖောက်မိသည့် အတွက် အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ ငိုကြွေးရင်း လိုက်ပါ ခဲ့ရှာလေသည်။

“ကျေးဇူးက လူတွေဟာ ဟိုလူလေးယောက်ကို မှန်မှန်ရိက္ခာပစ္စည်းတွေ ပေးနေတာ သေချာတယ်ဗျ။ အခု ကျုပ်တို့ သွားနေတဲ့ လူသွားလမ်းရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ရုံနဲ့ လူတွေ ဒီလမ်းက မကြာခဏလျှောက်သွားတယ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှား နေတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ရုရှဗိုလ်မှူးကြီးအား ပြောလိုက်ရာ ဘူခါရင်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ကုန်းများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာက ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခံရမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒီလူလေးယောက်အပြင် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ အမျိုးသားတချို့ သူတို့နဲ့ အတူရှိချင် ရှိနေနိုင်တယ်”

“ချုံခိုတိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း သူတို့နဲ့တိုက်ရိုက်တွေ့ရမှာမို့ ကျုပ်တော့ သဘောကျတယ်”

ဖွန်ဂါဘီရာက ပြောလိုက်ရာ ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ဘာမှ ဆက်မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲမှ သဘောကျ ကျေနပ်သွားမိသည်။

ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် သူရွေးချယ်လိုက်သော တိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင်သည် တကယ် လိုလားအပ်သူတစ်ယောက်ပေတကား။ ဖွန်ဂါဘီရာသည် မိုက်ရွှားရဲတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မိမိတို့ လိုလားသည့်အတိုင်း တကယ်ပင် လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိသူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ပြည်တွင်းရေးအခြေအနေ အနည်းငယ်သာ ပြောင်းလဲလာရန် လိုတော့သည်။ ထိုအခါ မိမိတို့၏ အထက်အာဏာပိုင်များ (မော်စကိုမြို့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ)အနေဖြင့် အာဖဂိုကအလယ်ပိုင်းတွင် လွှမ်းမိုးနိုင်ရေးအတွက် ခြေကုပ်ရရန် သေချာသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မိမိတို့ လိုအပ်ချက်ပြည့်ဝပြီးလျှင်ကား ဖွန်ဂါဘီရာဆိုသူအား အထူးသတိထားကြည့်ရန် လိုမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် မိမိတို့ လိုသလို ကြိုးဆွဲရာ ကမည်ရပ်သေးလို သာမန်ပြောကံကျားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် မဟုတ်။ အတွင်းစိတ်ထားက နက်ရှိုင်းပြီး ခန့်မှန်းရခက်သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ တကယ်ရည်မှန်းချက်က ဘာဖြစ်သည်ကို လေ့လာစုံစမ်းရန် လိုအပ်သည်။ ယင်းသို့လေ့လာစုံစမ်းရန် မိမိပင် တာဝန်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

ဘူခါရင်အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား အနီးကပ် လေ့လာစုံစမ်းထောက်လှမ်းရမည်ကိုပင် ကျေနပ်သဘောကျမိလေသည်။

ဤသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရင်း ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်သည် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ နောက်မှ လိုက်လျှောက်လာလေသည်။ တွန်ဂါတာအနားရှိ မာတာဘယ်လီခေါင်းဆောင်အား အမဲလိုက်သလို လိုက်ရခြင်းကိုလည်း ဘူခါရင်က တောလိုက်ဝါသနာပါသူအနေဖြင့် ကျေနပ်သဘောကျနေမိလေသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲမှ နောက်တစ်ခု သိနေသည်ကား မာတာဘယ်လီခေါင်းဆောင်ကို ဖမ်းမိရုံနှင့် မိမိတို့ အမဲလိုက်ခြင်းသည် ကိစ္စမပြီးဆုံးသေးဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

မိမိတို့အနေဖြင့် နောက်ထပ် သားကောင်တစ်ကောင်အား ဆက်လိုက်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသားကောင်သည် အလွန်လျင်မြန်ပါးနပ်သဖြင့် အထူးဂရုစိုက်၍ လိုက်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုခါရင်သည် ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသူ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ဦးခေါင်းနောက်စေ့ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလိုက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရုရှထောက်လှမ်းရေးတွင် အမှုထမ်းခဲ့ခြင်းသည် ယခုတော့ အလွန်ကျေနပ်အားရဖွယ်ရာ အဆုံးသတ်ရတော့မည်ပါတကားဟု တွေးပြီး ကြည့်နူးပီတိဖြစ်မိလေသည်။ မိမိတို့အနေဖြင့် ရရှိမည့် ဆုလာဘ်သည်ကား မာတာဘယ်လီ၊ ရှိနာနှင့် ဇင်ဘာဘေ့နိုင်ငံတစ်ခုလုံးပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဆက်သွားကြရင်းနှင့် တောင်ပေါ်ဒေသသို့ ရောက်လာကြလေရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သည့် လမ်းက အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှသည်ကို သတိပြုမိကြလေသည်။ တွန်ဂါတာတို့ ပုန်းအောင်းနေရာသို့ နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလာပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် ရှေ့မှ လမ်းပြအဖြစ် သွားနေသူ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးသည် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်သည်။

ပုန်းအောင်းနေသူများအား သတိပေး ဟစ်အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်လျက် အမျိုးသမီးအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူ၏ သန်မာသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ မေးစေ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို နှော့သို့ လှန်ချိုးလိုက်သည်။ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးခမျာ ချက်ချင်းပင် ဇက်ကျိုးလျက် ပျော့ခွေလဲကျကာ ငြိမ်သက်သွားရှာပေတော့သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် အမျိုးသမီး၏ ဓန္ဒာကိုယ်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး သူ၏ တပ်သားများအား အရေးတကြီး အချက်ပြ ညွှန်ကြားလိုက်ရာ စစ်သားများလည်း လမ်းဘေးသို့ ပြေးဝင်လျက် နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရုရှဗိုလ်မှူးကြီးအား မျက်ရိပ်ပြလျက် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် 'ခူးထောက်၍ နေရာယူလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သေနတ်လက်နက်များ အဆင့်သင့်ထုတ်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ရောက်ရှိသောနေရာမှ ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သော် တောင်ခြေသို့ သွားသည့်လမ်းသည် တစ်နေရာတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို သတိပြုမိကြသည်။

တွန်ဂါတာတို့ပုန်းအောင်းနေရာ လျှို့ဝှက်စခန်းသို့ သွားသည့်လမ်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဂေ့နပ်သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဘုခါရင်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“မာတာဘယ်လီ မြေခွေးခိုအောင်းနေတဲ့ နေရာကိုတော့ ရောက်လာပြီဗျ။ အခု ဒီကောင် ဘယ်လိုမှ ကျုပ်လက်က ပြေးမလွတ်တော့ဘူး”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ရိုနာတွေလာနေပြီ၊ အမြန်ပြေးကြပါတော့၊ ရိုနာတွေ လာနေပြီ၊ သူတို့က...”

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ဟစ်အော်သတိပေးသံသည် ကားတန်းလန်းနှင့်ပင် ပျောက်ကွယ် ရပ်စဲသွားလေသည်။

မီးဖိုနားတွင် ကင်းစောင့်နေသူ ဆာရာသည်ကပ္ပာကယာ ထလိုက်ရာ ဟင်းချက်သော အိုးကြီးတစ်လုံးကို တိုက်မိပြီး အိုးကြီးမှောက်ကျသွားလေသည်။

သို့သော် ဆာရာက လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ မြေအောက်ရေအိုင်သို့ ဆင်းသည့် လမ်းကျဉ်းဆီသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားလေသည်။

“အို... အရှင်သခင်၊ ရိုနာစစ်သားတွေ လာကုန်ပါပြီ။ အရှင့်အား ဖမ်းဆီးရန် ရိုနာတွေ လာနေကုန်ပြီ”

ဆာရာက အောက်ဘက်သို့လှမ်းအော် သတိပေးလိုက်ရာ တွန်ဂါတာကလည်း-

“ငါ... အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်” ဟု ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

မကြာမီ သူသည် ဆာရာရှိရာ အပေါ်ခန်းမသို့ တက်လာလေသည်။

“စစ်သားတွေက ဘယ်မှာလဲ”

တွန်ဂါတာက ဆာရာအား မေးလိုက်သည်။

“ဣကို လာတဲ့လမ်းဘက်ဆီက မိန်းမတစ်ယောက် ဟစ်အော် သတိပေးလိုက်တာ ကြားရပါတယ် သခင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသံက စကားတန်းလန်းနဲ့ ရပ်သွားပါတယ်။ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အခု လောလောဆယ် မင်းက ရေအိုင်နားဆီ ဆင်းသွားပြီး ဆယ်လီက ခရိတ်ကို ရေပေါ်ဆွဲတင်ရာမှာ သွားကူညီလိုက်ပါ”

တွန်ဂါတာက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဆာရာသည် ချက်ချင်း မသွားသေးဘဲ-

“အို... အရှင်သခင် ကျွန်မတို့ လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးလား အရှင်” ဟု မေးပြန်သည်။

“ငါတို့က ပြန်တိုက်မှာပဲ၊ ပြန်တိုက်ရင်းနဲ့ ငါတို့ လွတ်မြောက်ဖို့ နည်းလမ်း ပေါ်လာနိုင်တယ်။ ကဲ... မင်းအောက်ကို ဆင်းသွားတော့၊ ခရိတ်က မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ညွှန်ကြားလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တွန်ဂါတာသည် အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်လျက် ပူဝသို့ ထွက်သည့် လမ်းဘက် ထွက်သွားလေသည်။

ဆာရာလည်း မြေအောက်ရေအိုင်ရှိရာဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

မှောင်မည်းနေ၍ ဘာမှ မမြင်ရသဖြင့် ဆာရာသည် ကြောက်ကြောက်နှင့်-

“ပင်ဒူလာ... ပင်ဒူလာ” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဆာရာ၊ ကျွန်မ ဒီမှာ၊ ကျွန်မကို ကူညီပါဦး”

ဆယ်လီက လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ဆာရာလည်း အသံကြားရာဘက်သို့ မှန်း၍ ဆင်းသွားရာ ရေအိုင်ရှိရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဆယ်လီသည် ရေထဲတွင် ခါးမြုပ်အောင် ဆင်းပြီး ကြိုးစကို မနိုင်မနင်းဖြင့် ဆွဲရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

“ကြိုးက ဆွဲလို့မရဘူးရှင်။ တစ်ခုခု ငြိနေသလား မပြောတတ်ဘူး”

ဆယ်လီက ပြောသဖြင့် ဆာရာလည်း လျင်မြန်စွာ ရေထဲခုန်ဆင်း၍ ကြိုးကို ဝိုင်းကူဆွဲပေးလေသည်။

“ရှိနှာတွေက ကျွန်မတို့နေရာကို သိသွားပြီရှင်”

ဆာရာက ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီကလည်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့က ဆာရာအော်ပြီး သတိပေးတာ ကြားလိုက်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်၊ ပင်ဒူလာရယ် အကြံပေးပါဦး”

“ဒါကို ခဏထားလိုက်ပါဦး၊ လောလောဆယ် ခရိတ်ကို ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ရောက်အောင် ဆွဲတင်ကြဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းစဉ်းစားကြတာပေါ့”

ဤသို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် သူတို့ဆွဲနေသော ကြိုးသည် တင်းနေရာမှ လျော့ပါလာလေသည်။ အမှန်တော့ ရေအောက်ထဲမှ ခရိတ်သည် ကျောက်တုံးများအကြားမှ ထွက်ရာ၌ နေရာကျဉ်းမြောင်းပြီး တစ်နေသောကြောင့် ကြိုးသည် တင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုမှ ကျောက်တုံးကြားမှ ထွက်လာနိုင်သဖြင့် ကြိုးသည် လျော့သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း အင်အားဖြင့် ခရိတ်အား ရေပေါ်သို့ ချောမောစွာ ဆွဲတင်နိုင်ကြလေသည်။

ခရိတ်သည် အပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း မျက်နှာဖုံး ကိရိယာကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး-

“ဘာဖြစ်တာလဲကွဲ့၊ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အရေးတကြီး အချက်ပေးပြီး အပေါ် ပြန်ခေါ်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရှိနှာစစ်သားတွေ ဒီကို ရောက်လာကြပြီရှင်”

မိန်းကလေးနှစ်ဦးစလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေလိုက်ကြသည်။

ဆယ်လီက အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး၊ ဆာရာက မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

ခရိတ်က ပါးစပ်မှရေရွတ်ရင်း စိတ်ဓာတ်ကျဟန်ဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်”

ဆယ်လီက မေးလိုက်ချိန်တွင် ဆာရာကပါ ခရိတ်အား လှမ်းကြည့်နေပုံမှာ မိန်းကလေးနှစ်ဦးစလုံးက အားကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်မှ ဆူညံသောအသံများ ကြားရပြီး ဝူအတွင်းသို့ပင် ကျယ်လောင်စွာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လာလေသည်။

“အဲဒါ သေနတ်ပစ်သံပဲ”

“တွန်ဂါတာက ရန်သူကို တွေ့လို့ ပစ်လိုက်တာနဲ့ တူတယ်”

ခရိတ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရန်သူ ရှေ့တိုးမလာအောင် ဘယ်လောက် ကြာကြာ ခုခံနိုင်မှာလဲရှင်”

“ဒါတော့ ရန်သူ့ဘက်က သုံးတဲ့လက်နက်အမျိုးအစားပေါ် တည်တယ်။ တကယ်လို့ သူတို့က လက်ပစ်ဗုံးတွေ၊ ဓာတ်ငွေ့ဗုံးတွေ သုံးလာရင်တော့...”

ခရိတ်က စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ မတ်တတ် ထလိုက်သည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အအေးဒဏ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။

“ပစ္စတိုလ်သေနတ်က ဘယ်မှာလဲဟင်”

ဆာရာက တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

အကယ်၍ မိမိတို့ အရေးနိမ့်လျှင် ရန်သူ၏ လက်ရဖမ်းဆီးခြင်းမခံဘဲ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရန် တွန်ဂါတာက ကျောက်တုံးများကြားထဲ ဝှက်ထားသော ကျည်ဆန်လေးတောင့်နှင့် ပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရိတ်ကလည်း ရိပ်မိသဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါကို စိတ်မကူးစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ဆာရာ၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ဆာရာက ကျည်ဆန်လေးထောင့် ဝှက်ထားရာ ကျောက်တုံးဘက်သို့ လက်လှမ်းနေသဖြင့် ခရိတ်က ဆွဲထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ဆယ်လီဘက်လှည့်၍-

“ဒါထက် ဆယ်လီ အပျော်တမ်း ရေငုပ်သမားတွေ ရေအောက်ထဲ အသက် ရှူရာမှာသုံးတဲ့ ‘အက္ခလန်း’ လို့ခေါ်တဲ့ အသက်ရှူ ကိရိယာကို သုံးဖူးသလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

သို့သော် ဆယ်လီက ခေါင်းခါပြုလိုက်သည်။

“အခုနေအခါမှာတော့ စမ်းသုံးကြည့်ဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

ခရိတ်က ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ကြောင်း ဆယ်လီက ရိပ်မိသောကြောင့်-

“ကျွန်မတော့ ရေထဲဆင်းဖို့၊ ငုပ်ဖို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးရှင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် ရေထဲဆင်းငုပ်ရန် တကယ်ပင် ကြောက်နေရှာလေသည်။

သို့သော် ခရိတ်က အလျှော့မပေးချေ။

“ဒီမယ် ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါ။ ရေအောက်ထဲ ငုပ်သွားရင်း ငါက ရေအောက်မှာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းလို လမ်းတစ်ခု တွေ့တယ်။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း ရေထဲငုပ်သွားလိုက်ရင် ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းက မြေမျက်နှာပြင်ပေါ် ရောက်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီကို သွားဖို့ရာ သိပ်ကြာကြာ မလိုဘူးကွဲ့။ သုံးလေးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်”

“ဟာ... ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ဒီလိုလုပ်ကြမယ်၊ ငါက မင်းကို အရင်ဆုံး ရေအောက်ထဲ ငုပ်ပြီး ခေါ်သွားလိုက်မယ်။ ဟိုပေါ်ရောက်လို့ မင်းကို ထားခဲ့ပြီးမှ နောက်ထပ် တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး ဆာရာကို ခေါ်မယ်”

“ကျွန်မတော့ ဘယ်မှ မသွားချင်တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ သေလိုက်ချင်ပါတယ်” ဆာရာက ခပ်တိုးတိုးပြောရာ၊ ခရိတ်က စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်-

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝပါလိမ့်မယ်” ဟု ဘုကွကျ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် အောက်ဆီဂျင်ဘူးများကို အသစ်လဲလှယ်ရင်း ဆယ်လီအား ရေအောက်ထဲ ငုပ်သွားနည်းကို ညွှန်ကြားပြောပြလေသည်။

“မင်းလုပ်ရမှာက လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ကို အတင်းဖက်ထားရမယ်။ အသက်ရှူတော့ ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်ပဲ ရှူပါ။ အသက်တစ်ခါရှူလိုက်ပြီးရင် လေကို ချက်ချင်း ပြန်မထုတ်ဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး အချိန်ကြာကြာဆွဲထားပြီးမှ ပြန်ရှူထုတ်ရမယ်။ ငါတို့အခု ရေငုပ်သွားရမယ့် လမ်းက အလွန်ကျဉ်းမြောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ငါ့ထက်သေးတော့ ရေအောက်လမ်းကျဉ်းကလေးထဲ ဝင်ဖို့ ခဲယဉ်းစရာ မရှိပါဘူး”

ပြောရင်းနှင့် ခရိတ်သည် အောက်ဆီဂျင်ကိရိယာတစ်ခုကို ဆယ်လီ၏ ခေါင်းပေါ်မှ စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“ရေထဲဆင်းတော့ ငါက အရင်ဆင်းမယ်။ ပြီးတော့မှ မင်းကို ဆွဲချခေါ်မယ်။ ရေအောက်ထဲက လိုက်ခေါင်းလမ်းကျဉ်းကလေးထဲရောက်ပြီးရင် ဆက်တိုက် အပေါ်ဘက်ကို တက်သွားရလိမ့်မယ်။ မင်း အသက်ရှူတဲ့အခါသာ သတိထားဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ ကဲ... လာ သွားကြမယ်”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ကြောက်တယ်ရှင်”

“ဟာကွာ ဆယ်လီကလည်း အရင်တုန်းက မင်းကြောက်တယ်လို့ ပြောတာ တစ်ခါမှတောင် မကြားဖူးပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ရေထဲသို့ ခါးလယ်မြုပ်အောင် ဆင်း၍ မျက်နှာဖုံးခေါင်းဆောင်းကို စွပ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဆယ်လီ ရေအောက်ထဲရောက်တဲ့အခါ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်း မလုပ်ပါနဲ့။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို လျှော့ထားလိုက်ပါ။”

ခရိတ် သတိပေးလိုက်ရာ ဆယ်လီက နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ထိုအခိုက် အပေါ်ဘက်ဆီမှ သေနတ်သံ ကြားရပြန်လေသည်။

“သေနတ်ပစ်သံတွေက ပိုနီးလာတယ်။ တွန့်ဂါတာတစ်ယောက် တစ်ဖက်က ဖိပစ်နေလို့ နောက်ဆုတ်လာခဲ့ရပြီနဲ့ တူတယ်”

ဤသို့ပြောပြီး ခရိတ်သည် ဆာရာအား လှမ်းပြောပြန်သည်။

“ဟေ့... ဆာရာ ငါ့ရဲ့ ခြေတုတစ်ဖက်ကို လှမ်းပေးစမ်းကွာ။ ငါသွားနေတုန်း မင်းက အစားအစာတွေ ရနိုင်သမျှစုပြီး ကင်းဗတ်အိတ်တွေထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါ။ နောက်ပြီး ရေနံဆီ မီးအိမ်နဲ့ ဘက်ထရီတွေလည်း ရှာပြီး စုထားလိုက်။ ငါက မင်းကို ဆယ်မိနစ်အတွင်း လာပြန်ခေါ်မယ်”

တစ်ဖန် ဆယ်လီဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍-

“ကဲ... အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်၊ ပြီးတော့ မင်းကိုယ်မင်း လူသေ တစ်ယောက်လိုသာ တစ်ကိုယ်လုံး လျှော့ထားလိုက်ပေတော့” ဟု ပြောကာ ရေထဲသို့ စတင်ငုပ်ဆင်းသွားလေသည်။

မကြာမီ ရေအောက်ထဲရှိ ဥမင်လမ်းကျဉ်းဆီသို့ ရောက်သွားရာ ခရိတ်က ဆယ်လီအား ညင်သာစွာဆွဲခေါ်၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ဝင်သွားပြီးနောက် မကြာမီ အပေါ်သို့ တက်ကြွရ လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

“ဆယ်လီ မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ရေအောက်ထဲ ငုပ်လိုက်လာတာ တော် သားပဲကွ”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ ခေါင်းမှ အောက်ဆီဂျင်ကိရိယာကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနေရာ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် သစ်သားလှေကားရှိရာ ခရိတ်သည် ဆယ်လီ အား ထိုလှေကားဖြင့် တက်သွားခိုင်းလေသည်။

“ကိုင်း... မင်းက အဲဒီလှေကားက တက်သွားလိုက်ပါ။ နောက် မကြာခင် ငါလည်း မင်းဆီ လိုက်လာခဲ့မယ်”

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်၏ အောက်ဆီဂျင်ဘူးထဲမှ အောက်ဆီဂျင်သည် အသက်ရှူ၍ မကောင်းတော့ဘဲ ဓာတ်ပြုပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်၍ ထိုကိရိယာကို မသုံးတော့ဘဲ အလွတ်သဘာဝအတိုင်း ရေငုပ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ကိုတင်း၍ အထူးကြိုးစားကာ ရေထဲပြန်ငုပ်ဆင်းလျက် ဆာရာအားခေါ်ရန် မူလနေရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ခရိတ်က ဖောက်ထွင်းလျက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာချိန်တွင် ဆာရာသည် ရေကန်အစပ်ရှိ ကျောက်ပြားတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေလေသည်။

သူမသည် ခရိတ်မှာကြားထားသည့်အတိုင်း စားစရာများနှင့်တကွ အခြားပစ္စည်းများကို ကင်းဗတ် (ပတ္တူ)အိတ်များဖြင့် အသင့်ထည့်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့... ဆာရာ လာလေကွာ၊ ရေထဲ ဆင်းခဲ့”

ခရိတ်က အသက်ဝအောင်ရှူရင်း လှမ်းအော်ခေါ်ရာ ဆာရာက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ကျွန်မတော့ ရှင်နဲ့လိုက်လို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ပူဖိုးရယ်”

[မှတ်ချက် ။ ။ ပူဖိုးဆိုသည်မှာ ဆာရာနှင့် တွန်ဂါတာတို့က ခရိတ်အား ခေါ်သော မာတာဘယ်လီ နာမည် ဖြစ်သည်။]

“ဟာ... ဆာရာကလည်း စကားရှည်မနေစမ်းနဲ့၊ ရေထဲသာ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့စမ်းပါ”

“ရှင်က ဒီအိတ်တွေကိုသာ ယူသွားပါ။ ကျွန်မတော့ ဒီမှာပဲ နေရစ်ခဲ့မယ်”

ဆာရာက ခေါင်းမာစွာနှင့် ထပ်ပြောပြန်ရာ ခရိတ်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ဆာရာ၏ ခြေချင်းဝတ်တစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်ကာ ဆွဲချလိုက်သည်။

ဆာရာလည်း ရေထဲသို့ လိမ့်ကျလာကာ ကြောက်ကြောက်နှင့် ခရိတ်အား အတင်းတွယ်ကပ်ထားရှာလေသည်။

“ဒီမယ် ဆာရာ၊ ရှိနာစစ်သားတွေက ဖမ်းမိသွားရင် မင်းကို ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ဆာရာ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ အောက်ဆီဂျင်ကီရိယာကို စွပ်ပြီး တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ဂူ၏ အပေါ်ဘက်ဆီမှ စက်သေနတ်ပစ်ခတ်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကိုင်း... အသက်ရှူကြည့်စမ်း”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ရာ ဆာရာလည်း မျက်နှာတွင် စွပ်ထားသော ကီရိယာအတွင်းမှ အသက်ရှူကြည့်လေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ လွယ်တယ် မဟုတ်လား”

ခရိတ်က မေးလိုက်လျှင် ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ အခု ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်ဦး။ မျက်နှာဖုံး ခေါင်းဆောင်းကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ မြဲမြဲကိုင်ထားပြီး အသက်ကို လေးလေးနဲ့ မှန်မှန်ရှူပါ။ ငါက မင်းကို အသာဆွဲခေါ်သွားမယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ မလှုပ်ရှားပါနဲ့။ အသာငြိမ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ။ နားလည်လား”

ဆာရာက နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။

ခရိတ်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆာရာအား ပွေ့ထားကာ ရေအောက်ထဲ ငုပ်ဆင်းသွားလေသည်။

ရေအိုင်အောက်ဘက်သို့ မရောက်မီ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဆာရာသည် အသက်ရှူရန် ကြိုးစားလာရာ ခရိတ်လည်း မိမိတို့အဖို့ ပြဿနာတော့ ပေါ်ပြီဟု ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။

ဆာရာ၏ မျက်နှာပုံးခေါင်းဆောင်းကိရိယာအတွင်းသို့ ဈာများဝင်လာရာ သူမသည် အသက်ရှူရခက်နေဟန် လူးလွန်ရုန်းကန်နေသည်။ ခရိတ်လည်း မနည်းကြိုးစား၍ ဆာရာအား ဖမ်းကိုင်ထားရလေသည်။

ရေအောက် ဥမင်လမ်းကျဉ်းအဝအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ခရိတ်သည် ကိုယ်အလေးချိန်များအောင် ကိုင်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

ဤတွင် ဘွိုင်ယင်ဆီခေါ် ကိုယ်ပေါ့ပါးမှုသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲလာတော့သည်။ ဆာရာ၏ ကိုယ်သည် ပေါ့ပါးလျက် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားရာ သူမ၏ တံတောင်ဆစ်တစ်ဖက်က ခရိတ်၏ မျက်နှာကို ဝင်ဆောင့်မိလေသည်။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ခရိတ်သည် ဆာရာအား ဖမ်းကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်မိရာ သူမ၏ ကိုယ်သည် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း သတိရပြီး လျင်မြန်စွာလိုက်၍ ဆာရာ၏ မြေတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက်နှင့်ပင် ခရိတ်သည် မြေအောက်လိုက်လမ်းပေါက်အတွင်းသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားရလေသည်။

ဆာရာသည် ကောင်းစွာအသက်ရှူ၍မရသဖြင့် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကာ ခရိတ်အား အတင်းတွန်းထိုးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆာရာ၏ မျက်နှာပုံးခေါင်းဆောင်းနှင့် အောက်ဆီဂျင်ကိရိယာတို့သည် ချို့ယွင်းပျက်စီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် ဆာရာ၏ကိုယ်မှ ပစ္စည်းကိရိယာများကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဆာရာသည် သိသိသာသာ အားနည်းလာပြီဖြစ်၍ စောစောကလို ရုန်းကန်ခြင်းတွန်းထိုးခြင်းများ မလုပ်နိုင်တော့ချေ။ ယင်းသို့ အားနည်းပြီး လှုပ်ရှားမှုမလုပ်နိုင်ခြင်းသည် အကောင်းမဟုတ်။ ရေမွန်း၍ ရေနစ်သေဆုံးတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာ ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆာရာအား ငြိမ်အောင်ချုပ်ထိန်းရာ၌ အလွန်အားစိုက်ရသောကြောင့် သူ၏ အောက်ဆီဂျင်ဘူးထဲမှ အောက်ဆီဂျင်များ ပို၍ လျင်မြန်စွာ ကုန်သွားလေရာ သူ၏ ရင်တွင်းမှ အဆုတ်များ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေဘိသကဲ့သို့ ခံစားနေရလေသည်။ ဤတွင် ခရိတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ရာမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

သူသည်လည်း ဆာရာကဲ့သို့ပင် အဆုတ်ထဲ ရေများဝင်ကာ ရေနစ်မွန်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟုတ်ပါပြီ။ ဆာရာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရေအောက်ထဲမှာပင် အသေဆိုးကြရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ခရိတ်သည် သတိမလစ်ရန် အထူးကြိုးစား၍ စိတ်ကို တင်းထားသည့်ကြားမှ သတိလက်လွတ်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သတိလစ်သွားလျှင်ကား လုံးဝ ပြန်လည်သတိရတော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း သိနေပေသည်။

ထိုခဏ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏ဆံပင်ကို ဆွဲလိုက်သလို ခံစားရပြီးနောက် မကြာမီ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အသင့်စောင့်နေသူ ဆယ်လီသည် ရေအောက်ထဲ၌ ခရိတ်နှင့် ဆာရာတို့ ရေနစ်မွန်းတော့မည့်အဖြစ်ကို သူတို့၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် မြင်ပြီး ရိပ်မိသဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် ရေထဲခုန်ဆင်းကာ ခရိတ်၏ ဆံပင်ကို ဖမ်းဆွဲတင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆာရာမှာမူ လုံးဝသတိမရတော့ဘဲ ရေထဲတွင် မှောက်လျက်မျောနေပြီ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် အထူးစိုးရိမ်လာမိသဖြင့် ဆယ်လီအား အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။

“ဆယ်လီ... ဆယ်လီ ငါ့ကို ဝိုင်းကူပါဦး။ ဆာရာကို ရေထဲက မြန်မြန် ဆယ်ထုတ်မှ ဖြစ်မယ်။ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ။”

ဆယ်လီလည်း အခြေအနေကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်မိသဖြင့် ခရိတ်နှင့်အတူ နှစ်ယောက်အင်အားဖြင့် ဆာရာအား လျင်မြန်စွာ ရေထဲမှ ဆွဲတင်လိုက်ကြလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆာရာ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ရေတွေ အန်ထွက်အောင် ကြိုးစားကြည့်ရာ ကံအားလျော်စွာ ရေများ အန်ထွက်လာပြီး သူမသည် အသက်ပြန်ရှူစပြုလာလေသည်။

သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း စိတ်ချသွားကာ သူ၏ လတ်တလော တာဝန်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနိုင်တော့သည်။

“ဒီမယ် ဆယ်လီ ရေငုပ်ဝတ်နဲ့ ကီရီယာတွေက သုံးလို့မရတော့ဘူး၊ ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါ တစ်ခေါက် ပြန်ရေငုပ်ရလိမ့်ဦးမယ်။ ဟိုအပေါ်မှာ တွန်ဂါတာတစ်ယောက်တည်း၊ ပြန်သွားပြီး ဒီကို ခေါ်လာခဲ့မှ ဖြစ်မယ်။”

“ဟင်... ရှင် တစ်ခေါက် ပြန်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ရှင် သေသွားလိမ့်မယ်။”

ဆယ်လီက စိုးရိမ်၍ ပြောရှာသော်လည်း ခရိတ်က လက်မခံဘဲ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ့သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာကို သွားခေါ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း သတိထားသွားပါနော်၊ ရှင် ချောချောမောမော ပြန်လာခဲ့ပါ ဒါလင်ရယ်”

သို့နှင့်ပင် ခရိတ်သည် အသက်ကို ၀၀၅၂၅၅ ခေတ္တနားနေပြီးနောက် ရေထဲ ပြန်ငုပ်ဆင်းသွားလေသည်။

သို့ရာတွင် မြေအောက်ရေအိုင်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်သော အခါ သူ၏ မျက်လုံးမှာ ကျိန်းစပ်လျက် အသက်ရှူ၍ မရသလို ဖြစ်လာလေသည်။

ရန်သူရှိနာစစ်သားများက ဝူအတွင်းသို့ဝင်လာပြီး ဂက်စ်ဓာတ်ငွေ့များ လွှတ် ထားကြောင်း သိသာထင်ရှားနေပေသည်။

တွန်ဂါတာကိုမူ ရေထဲတွင် ခါးမြှုပ်အောင် ဆင်းလျက် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး အကွယ်တွင် ဝပ်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီမှာ စုတ်နေပြီး အင်္ကျီမှ ပိတ်စကို နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တွင် ပတ်ထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

“သူငယ်ချင်း ဝူတစ်ခုလုံးမှာ ရှိနာစစ်သားတွေ ရောက်နေပြီ”

တွန်ဂါတာ ပြော၍မဆုံးမီပင် အသံချဲ့စက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်လို အော်ပြောသံကို ကြားရလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အခုချက်ချင်း လက်နက်ချ အညံ့ခံရင် ခင်ဗျားတို့ကို အနာတရ မဖြစ်စေရဘူး၊ ခုချက်ချင်း လက်နက်ချလိုက်ပါ”

ယင်းသို့ ရာဇသံပေးလိုက်သည်ကို ပိုမို လေးနက်စေရန် လက်တွေ့ပြသည့် သဘောပဲလား မသိ။ အဝေးသို့ လက်ပစ်ဗုံး ပစ်လွှတ်သည့် လောင်ပျာ လက်နက်ဆွဲသံ ကြားလိုက်ရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မျက်ရည်ယိုဗုံးတစ်လုံး ဝူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကျ လာလေသည်။

“သူတို့တွေက ဝူအောက်ကို အလုံးအရင်းနဲ့ ဆင်းလိုက်လာကြပြီ၊ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ သူတို့ကို တားလို့မရဘူး”

တွန်ဂါတာက ပြောရင်းနှင့် သူ၏ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ရန်သူ ဘက်သို့ တစ်ချက်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

နောက်ထပ် ပစ်၍မရတော့ချေ။ ကျည်ဆန် လုံးဝကုန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာသည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ရေထဲပစ်ချလိုက်ပြီး နောက် မိမိတို့အတွက် နောက်ဆုံးအခြေအနေတွင် အသုံးပြုရန် ဝှက်ထားသော ကျည်ဆန်လေးတောင့်ကို သတိရကာ သွားယူမည်ပြုရာ ခရိတ်က ရိပ်မိသဖြင့် ဟန့် တားလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်း ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုသေးပါဘူး။ အခု ကျုပ်တို့ ဒီရေအောက်က ငုပ်သွားရင် တစ်နေရာမှာ ထွက်ပေါက်ရှိတယ်”

ခရိတ်က ဖောင်းဖျသလို ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရေမကူးတတ်ဘူးလို့ ပြောထားပြီ မဟုတ်လား”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလိုပဲ လုံးဝရေမကူးတတ်တဲ့ ဆာရာကိုတောင် ကျုပ်က ရေအောက်ထဲက တစ်ခေါက် ခေါ်သွားပြီးခဲ့ပြီ။ သူငယ်ချင်းကိုလည်း ကျုပ်က ဖြစ်အောင် ရေငုပ်ခေါ်သွားနိုင်မှာပါ”

တွန်ဂါတာက ခရိတ်၏မျက်နှာကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေရာ ခရိတ်က-

“သူငယ်ချင်း ကျုပ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစမ်းပါ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဆာရာက ဘေးကင်းရာကို ရောက်သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်း။ ဆာရာဟာ ဟိုမှာ စိတ်ချရတဲ့နေရာ ရောက်နေပြီဆိုတာ ကျုပ် တာဝန်ခံပါတယ်။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ ရန်သူဘက်က လက်ရဖမ်းဆီးတာကို အဖမ်းခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆာရာနဲ့တကွ ခင်ဗျားတို့ မာတာဘယ်လီ လူထုကိုခွဲပြီး ခင်ဗျားက ရန်သူကို ဆက်တိုက်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားပါဦး”

ခရိတ်က ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ တွန်ဂါတာသည် သူတို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေ ဖိနှိပ်ခံနေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရေးကို ထိပ်တန်းတင် ဦးစားပေးမည်ဟု တထစ်ချသိ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်တော့မှ တွန်ဂါတာလည်း ခရိတ်၏ စကားကို နားထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာပြောပါ”

“ဘာမှ အထူးလုပ်စရာ မရှိဘူး။ လေကို ဝဝရှူပြီး အသက်အောင့်ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ်က သူငယ်ချင်းကို ရေငုပ်ပြီး ရေအောက်ထဲက ဆွဲခေါ်သွားမယ်”

ထို့နောက် ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာအား ဆွဲခေါ်ကာ ရေထဲငုပ်ဆင်းသွားလေသည်။ အမှန်တော့ သူသည် အလွန်ပင်ပန်းအားနည်းနေပြီဖြစ်၍ တွန်ဂါတာ၏ ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကို အလွန်ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ဆွဲခေါ်သွားရလေသည်။

ရေအောက် ဥမင်လမ်းကျဉ်းသို့ ရောက်သောအခါ ခရိတ်သည် အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် နည်းပါးမှုကြောင့် သတိမေ့ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သတိမေ့အောင် စိတ်ကို ကြိုးစားတင်း၍ အပေါ်ရေမျက်နှာပြင်ဆီသို့ တက်ရန် ကူးသွားလေသည်။ သို့သော် ကြာရှည်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခရိတ်သည် ရေထဲမှာပင် သတိမေ့သွားလေတော့သည်။

သတိမေ့သွားခါနီး သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ငါတော့ သေရတော့မှာပဲဟု ထင်မိလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် မကြာမီ သတိပြန်ရလာတော့မှ မသေသေးကြောင်း သိရလေသည်။

သူ၏ ဘေးနားတွင် လူတွေရှိနေမှန်းလည်း သိနေသည်။

ထို့ပြင် ချစ်သူ ဆယ်လီ၏အသံဖြင့်-

“ခရိတ်... ခရိတ်... ဒါလင် သတိရလာပြီ မဟုတ်လားဟင်” ဟု ပြောသံလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ပြန်သတိရလာပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၄၁)

သူတို့အားလုံးသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေကြလေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးက ထိုနေရာရှိ သစ်သားလှေကားရင်းတွင် ရှိနေကြပြီး ခရိတ်ကို လှေကားတိုင်ရင်းတွင် မှီနေစေရန် ဝိုင်းထိန်းထားကြလေသည်။

တွန်ဂါတာကတော့ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ရေထဲမှာပင်ရှိနေလျက် ခရိတ်၏ ဦးခေါင်း ရှေ့သို့ ငိုက်ကျမသွားအောင် လက်ဖြင့် ကိုင်ထိန်းထားသည်။

အမှန်တော့ ခရိတ် သတိမေ့သွားချိန်တွင် တွန်ဂါတာက ဝင်ကူထိန်းပေးထား၍သာ ရေနစ်မသေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေရာ ခရိတ်သည် အားပြတ်နေသည့်ကြားမှပင် တွန်ဂါတာအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့များ သူငယ်ချင်းက ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ရေကို ကြောက်သလေး ဘာလေးနဲ့ ပြောခဲ့သေးတယ်”

ခရိတ်က တွန်ဂါတာအား အထူးကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဆယ်လီသည် အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ချမ်းနေရာမှ-

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ကြာရှည်ဆက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးရှင်” ဟု လက်တွေ့အခြေအနေကို သတိပေးလိုက်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေရာက ထွက်ဖို့ရာ လမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ထိုအခါ အားလုံးသည် သစ်သားလှေကားမှ တက်သွားရမည့် မီးခိုးပြောင်းတိုင်ကဲ့သို့ အပေါက်ကျဉ်းဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာမှ တက်သွားပါက ဘာတွေရှိ၍ ဘယ်နေရာ ရောက်သွားမည်ကိုကား မသိရချေ။

ခရိတ်သည် အားပြတ်လျက်ရှိနေသော်လည်း တွန်ဂါတာ၏ လက်ကို တွန်းဖယ်ပစ်ကာ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်သား လှေကား၏ အခြေအနေကို သေချာစွာ လေ့လာစစ်ဆေးကြည့်လေသည်။

ထိုလှေကားမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်က တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး တိုင်းရင်းဆေးဆရာ (မှော်ဆရာကြီး)များက သစ်ခေါက်ကြိုးများဖြင့်

လှေကားကို တုပ်ချည်ကာ ပြုလုပ်ထားလေသည်။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်၍ လှေကားသည် ခိုင်ခံ့ပုံ မရတော့ချေ။

“လှေကားကလည်း ကျွန်မတို့အားလုံးတက်ဖို့ ခိုင်ပါ့မလားရှင့်”

ဆာရာက မေးလိုက်ရာ ခရိတ်သည် လှေကားအခြေအနေကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ဖြေလေသည်။

“တစ်ယောက်ချင်း တက်မှဖြစ်မယ်။ လှေကားက သိပ်မခိုင်တော့ဘူး။ အရင်ဆုံး ဆယ်လီက တက်သွား။ ပြီးတော့မှ ဆာရာက လိုက်တက်ရမယ်။ မင်းတို့တက်ရင် ကြိုးတစ်ချောင်းပါ ယူသွား။ အပေါ်ရောက်ရင် အဲဒီကြိုးနဲ့ ကင်းဗတ်အိတ်တွေရယ်၊ မီးအိမ်တွေရယ် ကြိုးနဲ့ ဆွဲတင်ယူရမယ်”

ဆယ်လီသည် ခရိတ်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကြိုးခွေကို ပခုံးတွင်လွယ်ကာ သစ်သားလှေကားမှ စတင်တက်လေသည်။

သူမ ခပ်သွက်သွက် တက်သွားသဖြင့် လှေကားသည် အသံများမြည်လျက် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကြောင့် ဟိုဘက်သည်ဘက် ယိမ်းယိုင်လျက် ရှိလေသည်။

ဆယ်လီက မီးအိမ်တစ်ခုပါ ယူဆောင်၍ တက်သွားလေရာ အပေါ်နားသို့ ရောက်သောအခါ လူကို မမြင်ရတော့ဘဲ မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်ကိုသာ အောက်မှ လူများက မြင်နေရတော့သည်။

ခဏမျှကြာလျှင် မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ပါ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဆယ်လီ... ဆယ်လီ”

အောက်မှ လှမ်းအော်ခေါ်ကြည့်သောအခါ ချက်ချင်းပင် သူမက ပြန်ထူးလေသည်။

“ကျွန်မ ဒီပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ အိုကေပါပဲ၊ ဒီပေါ်မှာ ပလက်ဖောင်းလိုလိုတစ်ခု ရှိတယ်ရှင့်”

“ဘယ်လောက် ကြီးသလဲကွဲ့”

“တော်တော် ကြီးပါတယ်။ ကျွန်မ အခု ကြိုးကို ပြန်ချပေးလိုက်မယ်”

ဆယ်လီက ပြောပြီး ကြိုးစကို အောက်သို့ ပြန်ချပေးလိုက်ရာ တွန်ဂါတာသည် ကင်းဗတ်အိတ်များကို ကြိုးစတွင် ချည်နှောင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ဆယ်လီရေ ကြိုးစကို ဆွဲတင်တော့ဟေ့”

ဆယ်လီသည် ကြိုးစကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ယူလိုက်သည်။

“အိုကေ အခု ဆာရာကို လွှတ်တင်လိုက်တော့”

ဆယ်လီက အပေါ်မှ လှမ်းပြောသဖြင့် ဆာရာသည် လှေကားမှ တက်သွားလေသည်။

မကြာမီ မိန်းကလေးနှစ်ဦး တီးတိုးပြောသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားကြရလေသည်။

“အိုကေ နောက်တစ်ယောက် တက်လာပေတော့”

ဆယ်လီက အပေါ်မှ ခေါ်ပြန်သဖြင့် ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာအား-

“ကဲ... သူငယ်ချင်း အရင်တက်သွားပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် တွန်ဂါတာက လှေကားဆီသို့ မသွားဘဲ-

“သူငယ်ချင်းက ကိုယ်အလေးချိန် နည်းတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား အရင် သွားနှင့်ပါ” ဟု ပြောရာ ခရိတ်သည် စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်လာလေသည်။

“ကျုပ်က သွားဆိုရင် သွားစမ်းပါဗျာ။ ပြန်ပြီး ငြင်းခုံမှုနေပါနဲ့ မြန်မြန်သာ သွားလိုက်စမ်းပါ”

သည်တော့မှ တွန်ဂါတာသည် ဆက်မငြင်းတော့ဘဲ သစ်သားလှေကားပေါ်သို့ စတင်တက်လိုက်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်က အတော်များလေရာ သစ်သား လှေကားဟောင်းသည် ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပုံမရချေ။ လှေကားထစ်တစ်ခုသည် တွန်ဂါတာ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ဘဲ ပြုတ်ထွက်ကျသွားလေသည်။

“သူငယ်ချင်း အောက်က ရှောင်လိုက်ဦး”

တွန်ဂါတာက အရေးတကြီး ဟစ်အော်သတိပေးလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ တစ်ဖက်သို့ တိမ်းရှောင်လိုက်စဉ်မှာပင် လှေကားမှ ပြုတ်ကျ လာသော သစ်သားတန်းသည် ခရိတ်၏ ဘေးမှကပ်၍ အောက်သို့ ကျသွားလေသည်။

တွန်ဂါတာက သတိထားလျက် လှေကားမှ အပေါ်သို့ ဆက်တက်သွားလေရာ လူပါ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သို့သော် သူ၏ အသံကိုတော့ ကြားနေရသည်။

“သူငယ်ချင်း ခရိတ်၊ လှေကားကတက်ရင် အထူးသတိထားပြီး တက်ပါ။ လှေကားက တော်တော်ဆွေးနေပြီ။ လုံးဝ မခိုင်တော့ဘူး”

ခရိတ်လည်း ရေထဲမှ အပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်၍ သူ၏ ခြေတုတစ်ဖက်ကို တပ်ဆင်လိုက်လေသည်။

“အိုကေ ကျုပ်တက်လာတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် သစ်သားလှေကားမှ စတင်တွယ်တက်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆန္ဒစောပြီး ရှေ့လောကြီးစွာဖြင့် တက်သွားသောကြောင့် နဂိုက ဆွေးနေသော လှေကားသည် ကျိုးပဲ့ပြုတ်ကျတော့မလို အသံများ မြည်စပြုလာလေသည်။

ခရိတ်လည်း ထိတ်လန့်လျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွင်း၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းနှင့် ဆက်စပ်နေသော သစ်သားတန်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ သူ၏ ခြေနှစ်ဖက်က သစ်သားလှေကားထစ်ပေါ်တွင် မရှိဘဲ လွတ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်တော့ဘူး။။ နောက်ထပ် လှုပ်တာနဲ့ လှေကားတစ်ခုလုံး ပျက်ကျပြီး ကျုပ်ပါ အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားလိမ့်မယ်”

ခရိတ်က အပေါ်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် တွန်ဂါတာသည် အပေါ်မှနေ၍ ကြိုးစတစ်ခု ချပေးလေသည်။

ခရိတ်က ထိုကြိုးကို ဖမ်းဆွဲကိုင်မိလျှင် တွန်ဂါတာသည် အပေါ်မှ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ခရိတ်သည် အလွန်ပင်ပန်းပြီး အားနည်းနေပြီဖြစ်ရာ တွန်ဂါတာ၏ ခွန်အားဗလအထူးကောင်းမွန်၍သာ ယခုကဲ့သို့ မိမိအား ကောင်းစွာဆွဲတင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိကာ တွန်ဂါတာအား အထူး ကျေးဇူးတင်မိစေသည်။

ကြိုးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲတင်၍ မကြာမီ အပေါ်သို့ ရောက်သွားလေရာ ဆယ်လီ၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ခရိတ်သည် ချက်ချင်းပင် အားတက်သွားမိလေသည်။

အပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက် ခရိတ်သည် ခေတ္တနားနေပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်လေသည်။

ယခု သူတို့လေးဦးရောက်ရှိနေသော ပလက်ဖောင်းသဖွယ် ကျောက်ပြားမှာ ထုံးကျောက်များဖြင့် သဘာဝအလျောက်ဖြစ်နေသော ကျောက်ပြားကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် လိုက်ဂူကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ မရောက်သေး။ ဂူကြီး၏ ရှုပ်ထွေးသော အတွင်းတစ်နေရာတွင်ပင် ရှိနေကြသေးသည်။ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် သွားနိုင်သည့် ဥမင်လိုက်ခေါင်းငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

“အဲဒီ လိုက်ခေါင်းလမ်းက သွားကြရမှာပဲထင်တယ်။ တခြားလမ်းလည်း မရှိဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက မှော်ဆရာကြီးတွေလည်း ဒီလမ်းက သွားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါပဲ” ဆယ်လီက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

မည်သူကမှ ပြန်မပြောကြချေ။ အားလုံးမှာ မောပန်းပြီး ရိုးတွင်းခြင်ဆီသို့ တိုင်အောင် အအေးဒဏ်ကို ခံနေကြရလေသည်။

“ဒီလိုပဲ ထိုင်နေကြလို့ မဖြစ်ဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ကြိုးစားပြီး လှုပ်ရှားသွားလာနေမှ တော်လိမ့်မယ်”

ဆယ်လီက ထပ်မံပြောလိုက်တော့မှ ခရိတ်သည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေရာမှ ကြိုးစား၍ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ကင်းဗတ်အိတ်တွေနဲ့ ကြိုးခွေကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ရင် ကောင်းမယ်။ နောက်မှ လိုအပ်ရင် ဒီမှာ လာယူနိုင်တာပေါ့”

ခရိတ်ကပြောရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေလေသည်။

သူသည် တကယ်ပင် အားအင်ချည့်နဲ့လျက်ရှိရာ ကြာရှည် မတ်တတ်ရပ်ရန်ပင် ခဲယဉ်းနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှိရာဘက်သို့ လေးဘက်ထောက် တွား၍သွားရန် ကြိုးစားပြန်လေသည်။

ဆယ်လီက ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်ခု လှမ်းပေးသဖြင့် ခရိတ်သည် ဒီးအိမ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ လိုက်ခေါင်းပေါက်ထဲသို့ တွားဝင်သွားလေသည်။

ဝင်ဝင်ချင်းလမ်းက အလွန်ကျဉ်းမြောင်းပြီး အမိုးက နိမ့်သော်လည်း ပေါင်းဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါ မျက်နှာကြက်အမိုးက မြင့်လာသဖြင့် မတ်တတ်ထဲ၍ လာလေသည်။ နောက်ထပ် ပေတစ်ရာခန့် သွားလိုက်သောအခါ ပို၍ပင် မြင့်လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျန်သူ သုံးဦးတို့သည်လည်း သူ၏ နောက်မှ ဆဲလိုက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လိုက်ခေါင်းလမ်းကျဉ်းကလေးဆုံး၍ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းသစ်ကို လေးယောက်စလုံး တအံ့တဩ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိကြလေသည်။

“လှလိုက်တာနော်”

ဆယ်လီက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေရာမှ ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမသည် ခရိတ်ထံမှ ရေနံဆီမီးအိမ်ကို ယူ၍ ကိုင်မြှောက်ကြည့်နေပြန်သည်။

သူတို့ရောက်ရှိလာသော နေရာကား လျှပ်စစ်မီးလုံးပေါင်း ရာထောင်မက ထွန်းလင်းနေသကဲ့သို့ရှိသော ကျောက်ဂူခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

သကြားကဲ့သို့ အပွင့်ငယ်များဖြစ်နေသော ကယ်လစ်ပီယမ်ခေါ် ထုံးကျောက်ဓာတ် အစိုင်အခဲကလေးများသည် ရှေးပဝေသဏီ နှစ်ပေါင်းများစွာက မြေကြီးပေါ်သို့ ကျရောက်နေရာမှ နှစ်ပရီစေ့၌ ကြာမြင့်လာသောအခါ ကျောက်တုံးများကပင် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

အချို့နေရာများတွင် ပန်းပုပညာရှင်တို့၏ လှပသော ပန်းပုလက်ရာ ရုပ်များနှင့်လည်း တူနေသည်။ ဂူ၏နံရံများတွင် အချို့သော ထုံးကျောက် အစိုင်အခဲများက ချန်ဒီလီယာခေါ် ရှေးခေတ် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများတွင် သုံးသည့် မျက်နှာကြက်မှ ဆွဲထားရသော ဖန်သားမီးတိုင်ကြီးများနှင့် တူနေတော့သည်။ နံရံတစ်လျှောက်ရှိ သဘာဝကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းများနှင့်တူသည့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးကလည်း အံ့ဩစေသော ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေလေသည်။

သူတို့လေးဦးသည် လူချင်းခွဲရမှာ ကြောက်သကဲ့သို့ အချင်းချင်း နီးကပ်စွာ ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ဂူကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင်ကား လူတို့၏ လက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လက်ရာများကို တွေ့ရလေသည်။

ဇာတ်ခုံကဲ့သို့ ပလက်ဖောင်းစင်မြင့်တစ်ခုရှိရာ ရှေးခေတ်လူသားများ ပူဇော်ကိုးကွယ်သည့် ဘုရားစင်လိုလို ယစ်ပလွင်လိုလို ခပ်ဆင်ဆင် တူနေပေသည်။

ယင်းစင်မြင့် ယစ်ပလွင်ပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်အလောင်းကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုလူ၏ ခြေနှစ်ဖက်ကိုလည်း ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ကွေး၍ တွဲကပ်ထားလေသည်။

“ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာအစစ်ပင် ဖြစ်ပေသည်တကား။ လိုဘင်ဂူလာသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော လေနှင့်တူသောသူ ဖြစ်သည်ပါတကား။”

ဤသို့ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ယင်း တွန်ဂါတာသည် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်။

ရုပ်အလောင်းတွင် လိုဘင်ဂူလာ၏ လက်များသည် ဒူးဆစ်များအပေါ် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ရှိပြီး ရှေးဟောင်း အိဂျစ်ပြည်၌ လူသေအလောင်းများ ကြာရှည်ခံအောင် မိမိလုပ်ထားသလို ဆေးဖြင့် စီရင်ထားသဖြင့် ညိုမည်းနေလေသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား လိုဘင်ဂူလာဘုရင်၏ လက်သည်းများသည် သေပြီးသည့် နောက်ပိုင်းကျမှ ထပ်၍ ရှည်ထွက်လာပုံရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လက်သည်းများရှည်ပြီး ကောက်နေပုံက သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ လက်နှင့်တူပြီး ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သေဆုံးချိန်က လိုဘင်ဂူလာသည် သားမွေးငှက်တောင်များဖြင့်ပြီးသော ဦးခေါင်းဆောင်းတစ်မျိုး ဆောင်းထားခဲ့ဟန် တူပေသည်။ သို့သော် ယခုတော့မူ ဦးခေါင်းဆောင်းမှာ ပြုတ်ကျပြီး သူ၏ ဘေးနားတွင် ကျနေလေသည်။ ငှက်တောင်များ၏ အပြာရောင်အသွေးသည် ယခုတိုင်အောင်ပင် လတ်ဆတ်နေပုံက အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

လိုဘင်ဂူလာ၏ ရုပ်အလောင်းကို စင်မြင့်ပေါ် နေရာချထားပုံမှာ အပေါ်မျက်နှာကြက်ဆီမှ ရေစိမ့်ကျနေရာ တည့်တည့်တွင် ချထားကြောင်း သတိပြုမိကြလေသည်။

သူတို့လေးဦး ရုပ်ကြည့်နေချိန်မှာပင် ရေစက်တစ်စက် အပေါ်မှ ကျလာပြီး ဘုရင်အလောင်း၏ နဖူးပြင်တည့်တည့်သို့ ကျသွားလေသည်။ နဖူးပြင်မှတစ်ဆင့် ရေအကြွင်းအကျန်များ မျက်နှာပေါ်မှ စီးကျသွားပုံမှာ မျက်ရည်ကျသကဲ့သို့ ထင်ရပေသည်။

နှစ်ရှည်လများ ရေစက်များကျခဲ့ပုံအရဆိုလျှင် ရေစက်ပေါင်း များစွာ သန်းချီ၍ ကျခဲ့ပြီး ဖြစ်ရပေမည်။ ရေစက်တစ်စက်ကျတိုင်း ရေတွင်ပါဝင်သည့် ကယ်လစီယမ် ထုံးဓာတ်အနည်းငယ်သည်လည်း ဘုရင်၏ နဖူးတွင် ကျကျန်ရစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာ၏ ရုပ်ကလာပ်သည် ထုံးကျောက်များကြောင့် ဖြစ်မည်၊ တဖြည်းဖြည်း ကျောက်ရုပ်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။

ယခုပင်လျှင် ဦးခေါင်းသည် ထုံးကျောက်များဖြင့်ပြီးသည့် ကျောက်ရုပ်အသွင် ဖြစ်နေပေပြီ။

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် အဖြူရောင်ကျောက်သား မျက်နှာဖုံးတစ်ခု စွပ်ထားသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ သို့သော် ပါးစပ်ပေါက်နေရာမှ သူ၏ ဖြူဖွေးသော သဘာဝ သွားများက ညီညာစွာရှိလျက် ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ကြည့်နေသလို အသွင်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ယင်းမြင်ကွင်းမှာ အလွန်စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းနေလေရာ အထူးသဖြင့် ဆာရာခမုရာ တိုင်းရင်းသူပီပီ အယူသီးမှု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ဆယ်လီ၏ လက်တစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး နေရရာသည်။

ဆယ်လီကလည်း အားပေးသည့်အနေဖြင့် ဆာရာ၏လက်ကို ပြန်၍ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ရေနံဆီမီးအိမ်ကို လူသေအလောင်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကိုင်မြှောက်၍ ကြည့်ရာမှ မီးအိမ်ကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

လိုဘင်ဂူလာ၏ ရုပ်အလောင်း ရှေ့တည့်တည့် စင်မြင့် သို့မဟုတ် ယစ်ပလ္လင် ရှေ့နားတွင် အရာဝတ္ထုငါးခု ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်းတို့အနက် လေးခုမှာ ဘီယာအိုး လေးလုံးပင် ဖြစ်သည်။

ဘီယာအိုးများမှာ ရွံ့စေးကို လက်ဖြင့် ပုံသွင်းပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အိုး၏ အပေါ် (လည်ပင်း)နားတွင် ဒီဇိုင်းပုံစံများ ဖန်တီးပြုလုပ်ထားလေသည်။ အိုးများ၏ ထိပ်ဝကိုကား ဆိတ်သားရေဖြင့် အလုံပိတ်ဆို့ထားလေသည်။

ပဉ္စမမြောက် အရာဝတ္ထုကား မြင်းကျားသာရေဖြင့် ချုပ်ထားသည့် အိတ်တစ်အိတ် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုအိတ်ကို စိုက်ကြည့်ရာမှ တွန်ဂါတာအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာ၊ သူငယ်ချင်းဟာ ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာရဲ့ တိုက်ရိုက် အနွယ်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဂူတွင်းက ပစ္စည်းမှန်သမျှကို သူငယ်ချင်းကသာ ထိပိုင် ကိုင်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ချိန်တွင် တွန်ဂါတာသည် ဒူးထောက်လျက်ပင် ရှိသေးပြီး ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ သူ၏ မျက်လုံးများက လိုဘင်ဂူလာ၏ ဦးခေါင်းကိုသာ ငေးကြည့်ပြီးမှ ပါးစပ်မှလည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ် ဆုတောင်းနေလေသည်။

ခရစ်ယာန် ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ဆုတောင်းနေခြင်းပေလောဟု ခရိတ်က တွေးမိလေသည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူ၏ ဘိုးဘေးဘီဘင် အနွယ်တော်များကို တိုင်တည် ဆုတောင်းနေလေသလော။

ဆယ်လီသည် သွားချင်းရိုက်မိအောင်ချမ်းနေဆဲပင် ရှိနေရှာလေသည်။ ဆာရာသည်လည်း အအေးဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာလေရာ ခရိတ်သည် မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ဒူးထောက်နေရာမှ မတိတ်တတ်ထလိုက်ပြီး စင်မြင့် (ယစ်ပလ္လင်)အနီးသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

“အို... အရှင်ဘုရင်မင်းမြတ် လိုဘင်ဂူလာ၊ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်အား ယခုမြင်ရပါ၏။ ကူမာလို၏ သားတော်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ယခု သင့်အား လေးစားစွာဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆင်မဆင် ကူမာလို ဖြစ်ပါ၏။”

ဤနေရာတွင် တွန်ဂါတာသည် သူတို့၏ ရိုးရာတိုင်းရင်းသား မာတာဘယ်လီတို့၏ မူလနာမည် ဆင်မဆင် ကူမာလိုဟု သုံးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သင် ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သော အတိတ်တဘောင်ထဲမှ ကျားသစ်ငယ် ဖြစ်ပါမူ ကျွန်ုပ်အား အရှင်က ကူညီစောင့်ရှောက်ပါလော့။ ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် ပန်ကြားပါ၏။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်သည် တဘောင်ထဲမှ ကျားသစ်ငယ် မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်ပါလော့။ အရှင်တို့၏ မာရိုဘာနီ မျိုးရိုးအနွယ်တော်များသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသော ဤရတနာများအား လာရောက်ထိကိုင်သည့်အတွက် အပြစ်ဒဏ် ခတ်လိုက်ပါလော့။”

ပြောပြောဆိုဆို တွန်ဂါတာသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဘီယာအိုးတစ်လုံးကို အသာထိလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ရင်တမမနှင့် ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ရှေ့လျှောက် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်နည်း။

သေဆုံးနေပြီးသော ဘုရင်လိုဘင်ဂူလာ၏ ရုပ်အလောင်းက ထ၍ စကားပြန်ပြောလေမည်လော။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်ကြားမှ တွန်ဂါတာသည် နောက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဘီယာအိုးကို ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် လက်များကိုမြှောက်၍ ကွယ်လွန်သူဘုရင် လိုဘင်ဂူလာအား အလေးပြုလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ခု ကွဲရသလိုလို ကြားလိုက်ရပြီး ရွံစေးဖြင့် လုပ်ထားသော ဘီယာအိုးသည် အက်ကွဲကာ အောက်ခြေမှပွင့်ထွက်လာပြီး ပြောင်လက်သော အရာဝတ္ထုငယ်များ ထွက်ကျလာလေသည်။

စိန်ရတနာများပင်ဖြစ်ပြီး ရေနံဆီမီးအိမ်၏အလင်းရောင်တွင် အရောင် ဖျပ်ဖျပ်လက်လျက် အလွန်အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် စိန်များ စုပုံနေလေတော့သည်။

အခန်း (၄၂)

“ဒါလောက်များလှတဲ့ ပစ္စည်းတွေက စိန်တွေချည်း ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးရှင်။ အရောင် လက်နေတဲ့ ကျောက်တုံးကလေးတွေနဲ့ တူတယ်”

ဆယ်လီက အလွန်အံ့ဩစွာနှင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဘီယာအိုးလေးလုံးစလုံးကို သွန်ချလိုက်ပြီး မြင်းကျားသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အိတ်ကိုပါ သွန်ချလိုက်ပြီး အမြောက်အမြား စုပုံနေသော ကျောက်များကို ငေးမောကြည့်နေမိကြလေသည်။

အားလုံး ငြိမ်သက်နေရာမှ ခရိတ်က စတင်၍ စကားပြောလေသည်။

“တစ်ခုတော့ သေချာတယ်။ ဘီယာအိုးတစ်လုံးဟာ တစ်ဂါလန်ဝင်အိုး ဖြစ် တယ်လို့ တဘောင်မှာဆိုထားတာ မှားတယ်။ ငါ အကဲခတ်ကြည့်ရသလောက် အိုး တွေက တစ်ဂါလန်မရှိဘူး။ အလွန်ဆုံး တစ်ပိုင်လောက်ပဲ ရှိမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အိုးတစ်လုံးဟာ တစ်ပိုင်ပဲ ရှိတယ်ထားဦး။ ငါပိုင်လောက် ရှိတဲ့ စိန်တွေဆိုတာ နည်းသလားဗျ”

တွန်ဂါတာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း သူတို့သည် လှေကား၏ အပေါ်ပိုင်းမှ သစ်သားအချို့ကို ဖြုတ်ယူပြီး မီးဖိုထားလိုက်သဖြင့် အနွေးဓာတ် ရရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“တကယ်လို့ ဒါတွေက စိန်ရတနာ တကယ်ဖြစ်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့”

ဆယ်လီက သံသယရှိဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်က-

“ဒါတွေ အားလုံးဟာ စိန်အစစ်တွေပဲကွဲ့။ အခု မြင်ရတဲ့ ကျောက်အားလုံး ဟာ စိန်တွေချည်းပဲ။ ဟောဒီမယ် ကြည့်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူသည် စိန်တစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုစိန်ကို မီးအိမ်၏ မှန်ပြောင်းတွင် အသာကပ်၍ ဆွဲလိုက်ရာ ကျွဲခနဲ အသံမြည်သွားပြီး မှန်သားတွင် ထင်ရှားသော အစင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုင်း... မြင်ကြပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါ စိန်အစစ်ဖြစ်ကြောင်း သေချာစေတဲ့ အထောက်အထားပဲ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆယ်လီသည် အလွန်အံ့ဩလျက် အသေးဆုံး စိန် တစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“စိန်အစစ်က ဒါလောက်ပဲ ကြီးကြီးရှိလို့လားရှင်။ အခု ဟောဒီ အသေးဆုံးက ကျွန်မ လက်ညှိုးထိပ်ထက် ကြီးနေသေးတယ်”

“ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟိုခေတ်က မာတာဘယ်လီ အလုပ်သမားကြီးတွေက အကြီးဆုံး စိန်တုံးတွေကိုမှ ရွေးယူလာခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ချက် စဉ်းစား

ဖို့က ဒါတွေက စိန်ရိုင်းတုံးတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် အချောကိုင်သွေးရာမှာ ခြောက်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းလောက် လျော့သွားမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အခု မင်းလက်ထဲက စိန်တုံးဆိုရင် အချောသွေးလိုက်တဲ့အခါ ပဲစေ့တစ်စေ့အရွယ်လောက်ပဲ ကျန်လိမ့်မယ်”

ခရိတ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အရောင်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးပဲနော်”

တွန်ဂါတာက ဝင်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

တကယ်လည်း စိန်တွေက အရောင်အသွေးအမျိုးမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ အချို့

က သံပရာသီးမှည့်အရောင်ဖြစ်ပြီး၊ အချို့က အဝါရင့် ဖြစ်နေသည်။ အခြား အရောင် အမျိုးမျိုးလည်း ရှိလေသည်။

“ဟောဒါကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦးရှင့်”

ဆယ်လီက ခရမ်းရောင်အရင့်ရှိသော စိန်တစ်လုံးကို ကောက်ယူရင်း ပြောလိုက် သည်။

“နောက်ပြီး ဟောဒါကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး”

သူမက ကြက်သွေးရောင်အရင့် ကျောက်တစ်လုံးကို ပြပြန်သည်။

“ဒါလည်း ကြည့်ဦးလေ”

သည်တစ်ခါတော့ သူမသည် အစိမ်းရောင် ကျောက်တစ်လုံးကို ယူပြလေသည်။

ထို့နောက် ဆယ်လီသည် ရောင်စုံကျောက်များ တစ်လုံးစီ ရွေးယူ၍ သူမ၏ ရှေ့တွင် စီချထားလိုက်သည်။

“သိပ်လှတာပဲနော်”

ပြောရင်းနှင့် သူမသည် ကျောက်များကို အရွယ်အစားနှင့် အရောင်အသွေးအလိုက် ရွေးချယ်ပြီး စီနေပြန်သည်။ တစ်ဖန် အဝါရောင်၊ ရွှေရောင်ကျောက်များကို တစ်တန်းစီပြီး အနီနှင့် ပန်းနုရောင်ကျောက်များကို နောက်တစ်တန်း စီထားလိုက်သည်။

ဤတွင် ခရိတ်က စိန်အကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

“စိန်ရိုင်းဆိုတာက သဘာဝ အရောင်အသွေးထဲက ဘာအရောင်မဆို ရှိတတ် တယ်။ ဆယ့်လေးရာစုနှစ်တုန်းက ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြားလှည့်ခဲ့တဲ့ ခရီးသည် ဝှန်မန်ဒီဗေးလ် ဆိုသူက သူ့မှတ်တမ်းရေးရာမှာ စိန်ရဲ့ ထူးခြားချက်တစ်ခုက တခြား ကျောက်မျက် ရတနာတွေရဲ့ အရောင်အသွေးကို စိန်ရိုင်းဘဝမှာ အတုယူတတ်တဲ့ သဘာဝရှိတယ်လို့ ရေးသားခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တစ်ခုက စိန်ကို အချောကိုင်သွေးလိုက်ရင် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာနိုင်တယ်တဲ့။ ဥပမာ စတုရန်းပုံကစပြီး အောက်တာဟီဒရွန်ပုံအထိ ဖြစ်လာ နိုင်တယ်”

“အမယ်လေး အရေးထဲ ရှင်က စကားလုံးခက်ခက်တွေ ထည့်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ အောက်တာဟီဒရွန်ဆိုတာက ဘာများလဲရှင်။ ကျွန်မတော့ ကြားတောင် မကြားဖူးပါ ဘူး”

ဆယ်လီက ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်က ခပ်တည်တည်နှင့်-

“အောက်တာဟီဒဂ္ဂန်ဆိုတာ ဘေးနှစ်ဖက်က ကြိတ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး အပေါ်ကတော့ ပိရမစ်ပုံသဏ္ဍာန် နှစ်ခုရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ရှင်က ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲဟင်”

“ငါ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးခဲ့တာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီစာအုပ် တစ်ဝက် နီးပါးလောက်က အာဖရိကတိုက် စိန်တွေအကြောင်း ပါတယ်လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ”

“မတော်ချင်သေးရင်လည်း ငါက ဆက်ပြီးပြောပြနိုင်သေးတယ်။ စိန်ဆိုတာ ဟာ အလင်းရောင်ကို ထောင့်အမျိုးမျိုး ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်စေနိုင်တာမို့ တော်တော် ထူးဆန်းတယ်”

“တော်ပါတော့ရှင်”

ဆယ်လီက ဤသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း သူမ၏ မျက်နှာအမူအရာက စိန်တွေကို စိတ်ဝင်စားနေသေးပုံရသဖြင့် ခရိတ်က စကားဆက်လေသည်။

“စိန်ရဲ့ တောက်ပြောင်လှပမှုကတော့ တကယ် အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်။ တစ်ခုပဲရှိတာက ရှေးခေတ်လူတွေက စိန်ရိုင်းကို အရောင်အသွေး အကောင်းဆုံးဖြစ်လာအောင် သွေးယူတဲ့ အတတ်ပညာ မတတ်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ရှေးခေတ်က ရှေးမလူမျိုးတွေဟာ ပုလဲရတနာကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားကြတယ်။ စိန်ကို ပထမဆုံးသွေးတဲ့ ဟီနူလူမျိုးပညာရှင်တွေကတောင် စိန်ရိုင်းကို အကြမ်းသဘော ပွတ်တိုက်သလောက်ပဲ တတ်ကြတယ်။ ကမ္ဘာကျော် ကိုဟီနူး စိန်ကြီးကို ကြည့်ပါလား။ အကြမ်းလောက်ပဲ သွေးထားတယ်။ အခုခေတ် စိန်သွေးပညာရှင်တွေက အလေးချိန် ကာရက် ခုနစ်ရာကျော်ရှိတဲ့ စိန်ရိုင်းကိုသွေးရင်း ကာရက်တစ်ရာကျော်လောက်ပဲ ကျန်တတ်ကြောင်းသိရရင် ရှေးခေတ်လူတွေ အလွန် အံ့သြကြလိမ့်မယ်”

“နေပါဦးရှင် ကာရက်ခုနစ်ရာဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

ဆာရာက သိလို၍ မေးလိုက်ရာ ခရိတ်သည် သူ၏ရှေ့ရှိ စိန်များထဲမှ စိန်ကြီးတစ်လုံးကို ရွေးထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုစိန်ရိုင်းတုံး၏ အရွယ်ပမာဏမှာ ဂေါက်ရိုက်သည့် ဂေါက်သီးတစ်လုံးပမာဏခန့် ရှိသည်။

“အဲဒါက ကာရက် သုံးရာကျော်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒါကို အချောကိုင် သွေးလိုက်ရင် ကာရက် တစ်ရာကျော်လောက်ပဲ ကျန်မယ်။ ဒါတောင် အတော်ကြီးတဲ့ စိန်ဖြစ်လာမှာမို့ လူတွေက နာမည်ပေးကြလိမ့်မယ်။ ဥပမာ မဂိုဘုရင်ကြီး ရှားဘုရင်မို့ ရတနာ အဲဒီလို နာမည်တွေ ပေးကြလိမ့်မယ်”

“ဒီစိန်ကိုတော့ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ မီးလှုံကြီးလို့ နာမည်ပေးရင် ကောင်းမယ်” ဆာရာက အကြံပြုလိုက်ရာ ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနာမည်က မဆိုးပါဘူး။ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ မီးလျှံကြီးလို နာမည်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းသားပဲ”

တွန်ဂါတာက ဝင်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ အတိအကျ ပြောရခက်သားဗျ။ ဒီစိန်ရိုင်းပုံထဲမှာ တန်ဖိုးရှိတာတွေ ပါသလို လုံးဝ တနဖု မရှိတဲ့ ကျောက်ရိုင်းတွေလည်း ရောပါနေလိမ့်မယ်”

ပြောရင်းနှင့် ခရိတ်သည် အညှီရင့်ရောင် စိန်ရိုင်းတစ်တုံးကို ကောက်ယူလိုက် သည်။

“ဟောဒါဆိုရင် အခုခေတ်မှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့စိန်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငွေကြေးပမာဏနဲ့ ပြောရရင်တော့ စိန်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အဲဒီစိန်သဘောကျပြီး ဝယ်တဲ့ လူကပေးတဲ့ တန်ဖိုးပဲလို့ဆိုရမယ်။ ဒီစိန်တွေအားလုံးကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်နက် ရောင်းချဖို့တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လက်ရှိ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်တစ်ခုလုံးက ဒီစိန်တွေ အားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် ဝယ်နိုင်တဲ့အင်အားမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီစိန်မျိုးတွေ တစ်လုံး ချင်းရောင်းမှ ဖြစ်မယ်။ စိန်တစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးကလည်း အလွန်များမှာမို့ ဝယ်နိုင်မယ့်လူကို တော်တော် ရှာရလိမ့်မယ်”

“တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်များမှာမို့လဲ”

တွန်ဂါတာက ထပ်မေးလိုက်ရာ ခရိတ်သည် နောက်ထပ် စိန်ရိုင်းတစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီစိန်ဆိုရင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ စိန်သွေးပညာရှင်တွေက အထူးဂရုစိုက်ပြီး သွေး ကြလိမ့်မယ်။ စိန်ဆိုတာ သွေးပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရသေးတယ်။ ဒီလို ခွဲရာမှာ မကျွမ်း ကျင်လို့ တစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ လုံးဝ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ သို့သော်လည်း ပညာရှင်က တကယ် ကျွမ်းကျင်ပြီး စိတ်ကလည်း အလွန်တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခွဲလိုက်နိုင်ရင်တော့ ဒီစိန်ဟာ ကာလတန်ဖိုးနဲ့ ဒေါ်လာ ဆယ်သိန်းလောက် တန်လိမ့်မယ်”

“ဟင်... ကျောက်တစ်လုံးတည်းက ဒေါ်လာငွေ ဆယ်သိန်းတောင် တန်မယ် လား”

ဆာရာက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

ခရိတ် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အနည်းဆုံး ခန့်မှန်းပြောတာပါ။ အဲဒါထက်မက တန်ဖိုး ရှိနိုင်တယ်”

ဤတွင် ဆယ်လီသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စိန်ရိုင်းတုံးတွေ ရနိုင်သလောက်ကို ကျုံးယူလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်ကော ကာလတန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိမယ် ထင်သလဲ”

“ဒေါ်လာဌေ သိန်းပေါင်း တစ်ထောင်က သိန်းပေါင်း ငါးထောင်လောက်အထိ ရှိနိုင်တယ်”

ခရိတ်က တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဆယ်လီသည် လက်ခုပ်ထဲမှ စိန်ရိုင်းများကို ပြန်သွန်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် စိတ်ဓာတ်ကျနေကြသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရန်သူတွေ ပတ်ချာဝိုင်း နေသည့် အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန် အလားအလာ အလွန်နည်းနည်းဖြင့် စိတ်ပျက် အားငယ်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အတန်ကြာမှ တွန်ဂါတာက စပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့အဖြစ်ကလည်း တစ်မျိုးပဲဗျ။ အခု ဒီမှာ ကျုပ်တို့ ထိုင်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ဒီစိန်တွေကြောင့် ကျုပ်တို့ဟာ ကမ္ဘာမှာ အကြွယ်ဝဆုံးဆိုတဲ့ လူထက်တောင် ပိုပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝနေပြီလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို မြေအောက်ဝှက်မှာ အကျဉ်းကျသလို နေရာက လွတ်မြောက်ပြီး ပြင်ပနေရောင်အောက်မှာ လွတ်လပ်လာ မယ်ဆိုရင် ဒါတွေအားလုံး ကျုပ်က ပေးပစ်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိတယ်”

သူပြောလိုက်ပုံက လွတ်မြောက်ရေးကလွဲလျှင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟု ဆိုလိုသည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဆာရာသည် ခရိတ်အား လှမ်းကြည့်ရင်း တောင်းပန်သလို ဟန်မျိုးနှင့်-

“ဒီမယ် ကျွန်မတို့ကို စကားပြောစမ်းပါ ပူဖိုးရယ်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် ပုံတွေ ပြောပြစမ်းပါလားဟင်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆယ်လီကပါ ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့်-

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ရှင်က စိန်ရတနာတွေအကြောင်း နားလည်တယ် မဟုတ် လား။ ကျွန်မတို့ကို စိန်တွေအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ။ ဒါမှ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်ပြီး လက်ရှိဘဝကို မေ့နေလိမ့်မယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တွန်ဂါတာက မီးပုံထဲသို့ နောက်ထပ် ထင်းများဖြည့်ထည့်ပေးလိုက်စဉ် ခရိတ် သည် စိန်အကြောင်း စပြောလေသည်။

“ကိုဟီးနူးဆိုတဲ့ စိန်ကြီးအကြောင်း ကြားဖူးကြတယ် မဟုတ်လား။ ကိုဟီးနူးဆိုတဲ့ ဝေါဟာရရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အလင်းရောင်ဖြင့်ပြီးသော တောင်ကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာကော သိကြရဲ့လား။ ဒီစိန်ကြီးရဲ့ တန်ဖိုးကိုလည်း ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မဂိုစစ်ဘုရင်ကြီး ဂေဘာ က ဘယ်လောက်တန်ဖိုး ဖြတ်ခဲ့သလဲ သိလား။ အဲဒီခေတ်က တိုင်းပြည်အားလုံးပါတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးရဲ့ နေ့စဉ်အသုံးစရိတ်ရဲ့ တစ်ဝက်ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းခဲ့တယ်။ အဲဒီ ခေတ်ကတော့ ကိုဟီးနူးစိန်ကြီးထက် ကြီးကျယ်ပြီး အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ စိန်မျိုး

မရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ရှေးခေတ် မြို့တော်ကြီးတွေမှာ ရတနာတွေ အများကြီး စုဆောင်းထားရှိတာကိုတော့ ကြားဖူးကြမှာပေါ့။ အိန္ဒိယပြည် ဒေလီမြို့ဟောင်းမှာက ကိုဟီနူးစိန်လို အဖိုးတန်ရတနာတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိခဲ့သလဲဆိုရင် ရှေးခေတ် ရောမမြို့တော်တို့၊ တစ်ချိန်က အလွန်ကြီးကျယ်ခဲ့တဲ့ ဘေဘီလွန်မြို့ကြီးတို့ထက် ဒေလီမြို့က အဆပေါင်းများစွာသာတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေကို နာမည်ပေးထားခဲ့ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ ‘အလင်းရောင်ပင်လယ်ပြင်’တဲ့ နောက်ပြီး ‘လမင်းရဲ့ သရဖူ’တဲ့ အဲဒီလို နာမည်မျိုးတွေကို ပေးခဲ့ကြတယ်”

ခရိတ်သည် ဤသို့ပြောပြီးနောက် ကျန်လူများ စိတ်ဓာတ်ကျနေရာမှ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်လာစေရန် ရည်ရွယ်လျက် သူစဉ်းစားရသမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကြောင်းများ၊ ပုံပြင်များကို ကြီးစားပြောပြလေသည်။

သူသည် အတိတ်ကာလ ပြင်သစ်ပြည်မှ အလွန်သစ္စာရှိသော အစေခံ(လူယုံတော်) တစ်ဦးအကြောင်း ပုံပြင်ကိုလည်း ပြောပြလိုက်သည်။

တစ်ခါက ဒီဆင်စီဆိုသူသည် သူ၏ ကျွန်ယုံတစ်ဦးအား အလွန် အဖိုးတန်သော စိန်ကြီးတစ်လုံးကို ပြင်သစ်ဘုရင် ဟင်နရီထံသို့လွှတ်၍ ပေးပို့ခိုင်းခဲ့ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော ပုံပြင်ဖြစ်လေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို ခိုးသားဓားပြတွေက သတင်းရလေတော့ စိန်ကြီး ယူဆောင်သွားတဲ့ ကျွန်ယုံကို လမ်းခရီးကဖြတ်ပြီး ဓားပြတိုက်ကြတယ်။ သို့သော်လည်း စိန်ကြီးကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး လူဆိုးတွေက လက်လျှော့ပြီး အဲဒီ ကျွန်ယုံကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အလောင်းကိုလည်း ကပျာကယာ မြေမြှုပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြသတဲ့။ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အခါ မူလစိန်ပိုင်ရှင် ဒီဆင်စီက သူ့ကျွန်ယုံအလောင်း မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို တူးဖော်စေပြီး ပျက်စီးနေတဲ့ အလောင်းကို အသေးစိတ် ရှာဖွေစေသတဲ့။ ဒီတော့မှ စိန်ကြီးဟာ ဒီလူရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ သွားတွေ ရတယ်လို့ ဆိုတယ်”

“ဟင်... စိတ်ညစ်စရာကြီးပဲနော်”

ဆယ်လီက အော့နှလုံးနာဟန်ဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုလည်း ပြောချင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆိုလိုတာကတော့ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ ကြီးကျယ်ခဲ့တဲ့ စိန်ရတနာမှန်သမျှ အလားတူ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေ၊ ပုံပြင်တွေ ရှိခဲ့တာချည်းပဲ။ စိန်ကောင်းကောင်း ရရှိဖို့အတွက် အတိတ်ကာလ သမိုင်းထဲက ဘုရင်ဧကရာဇ်တွေ၊ မဟာရာဇာတွေ၊ ဆူလ်တန် ဇော်ဘွားတွေဟာ စစ်ပွဲတွေ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ စိန်ရတနာကောင်းကောင်းရဖို့အတွက် စိန်အကြောင်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို စစ်ဆေးမေးမြန်းလို့ ကာယကံရှင်က မဖော်ထုတ်ဘဲ လျှို့ဝှက်ထားရင် အဲဒီလူတွေကို ရေဇွေးပူလောင်း၊ သံကို မီးဖုတ်ပြီး အသားမှာကပ်တဲ့ နည်းမျိုးတွေနဲ့

နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး စစ်ခဲ့ကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဆိုရင် မိန့်အတွက် သူတို့ကိုယ် သူတို့ အပျက်စီးခံပြီး လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ခဲ့သလို၊ တချို့က စိန်ရဖို့ အတွက် ဓမ္မာကိုယ်နဲ့ရင်းပြီး ရအောင်ယူခဲ့ကြတယ်။ စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်းအတွက် ဆိုရင် ဘုရင်နန်းတော်တွေကို အတင်းဝင်တိုက်ခိုက် လုယူခဲ့တာတို့၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဘုရားကျောင်း အဆောက်အအုံတွေကို ဝင်ဖျက်ဆီးပြီး ယူတာတို့တွေလည်း အတိတ် သမိုင်းမှာရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် စိန်ကောင်းတစ်လုံးတွေ့ပြီဆိုရင် အဲဒီစိန်ကြီး အတိတ် မှာ ကြေကွဲဖွယ်၊ ရင်နာဖွယ် ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိခဲ့ပြီလို့သာ အထာမှတ်လိုက်ပေတော့။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတာက စိန်ရဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းဟာ အဲဒီလို ဇာတ်လမ်း မျိုးတွေရှိခဲ့ပေမယ့် စိန်မြင်ရင် လိုချင်တပ်မက်တဲ့ လောဘဇောကို ဘယ်လိုမှ ချိုး နှိမ်လို့ မရဘူး။ မဂိုလ်ဘုရင်ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ နာမည်ကျော် စိန်ကြီးအကြောင်းကဆိုရင် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ပန်ဂျပ်ပြည်ရဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးလို့ သမိုင်းမှာတွင်ခဲ့တဲ့ ပန်ချာပီ စစ်သူကြီးရမ်ဂျစ်ဆင်းက စစ်ပွဲမှာ အနိုင်ရတော့ စစ်ရှုံးသူ ရှားဘုရင် ရူဂျာ ကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး မဂိုလ်ဘုရင်ကြီး စိန်ကို မရရအောင် တောင်းယူခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ရမ်ဂျစ်ဆင်းဟာ တစ်ချိန်က ရှားဘုရင် ရူဂျာရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သို့သော် စိန်ကြီးကို လိုချင်တဲ့ လောဘဇောကြောင့် ရန်သူဖြစ်ပြီး စစ်ခင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ နောက် ရမ်ဂျစ်ဆင်းက စိန်ကြီးကို လက်ဝယ်ရရှိပြီးတော့ စစ်ရှုံးသူ ရှားဘုရင် ရူဂျာကို မေးသတဲ့။ အသင်သည် ဤစိန်ကြီးကို မည်မျှနှင့် တန်ဖိုး ဖြတ်ပါသနည်းလို့ မေးတော့၊ ရှားဘုရင် ရူဂျာဟာ သေရတော့မယ့်ဆံဆဲ ဖြစ်နေတဲ့ကြား က ဤစိန်ကြီးသည် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးနိုင်စွမ်းသဖြင့် ငွေကြေးအားဖြင့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်။ လက်ဝယ်ရှိသူအား ကံကောင်းစေ၏။ စစ်မက်တိုက်ခိုက်၍ အနိုင်ရပြီး ဤစိန်ကြီးကို လက်ဝယ်ရရှိသူအဖို့ ရှေ့လျှောက် အလွန်ကံကောင်းလာတော့မည် ဖြစ်ချေ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် မဂိုလ်ဘုရင်ကြီး စိန်၏တန်ဖိုးပင်ဖြစ်၏။ အဲဒီလို ပြန် ပြောခဲ့သတဲ့”

ခရိတ်က ပုံပြင်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ချိန်တွင် တွန်ဂါတာသည် မီးပုံထဲသို့ ထင်းစဖြင့်ထိုးနေရာမှ ထင်းစကိုယူပြီး စိန်ရိုင်းများ စုပုံနေရာသို့ ထိုးပြရင်း-

“ဟောဒီစိန်တွေထဲက စိန်တစ်လုံးက ကျုပ်တို့ကို နည်းနည်းနည်းပါးပါး ကံကောင်း လာအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကြာသော် ခရိတ်တွင် ပြောစရာ ပုံပြင် သို့မဟုတ် စိန်ရတနာအကြောင်းတွေ ကုန်သွားလေသည်။ တောက်လျှောက် မရပ်မနား ပြောခဲ့ရ၍ လည်ချောင်းထဲတွင်လည်း ခြောက်ကပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခက်နေသည်က ကျန်လူသုံးယောက်ကလည်း အခြားလူများ စိတ်ဓာတ်တက်အောင် ဘာမှ မပြောနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် သူတို့သည် စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ပြောင်းဖူးဖြင့်လုပ်ထားသည့် မုန့်များကို အာဟာရအလိုငှာ ကျိတ်မှိတ် စားလိုက်ကြလေသည်။

အားလုံး အိပ်ကြသောအခါ ခရိတ်သည် လဲလျောင်းနေသော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အခြေအနေကို သေချာစွာ ပြန်လည် သုံးသပ်ဆင်ခြင်နေမိလေသည်။ ယင်းသို့ စဉ်းစားမိကာမှ မျက်လုံးကျယ်ကာ ပို၍ပင် မအိပ်ချင်တော့သဖြင့် မထူးပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လျက် လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းတွေကို အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြည့်လေသည်။

ဤဂူကြီးအတွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးရန် နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိမည်ဟု သုံးသပ်မိလေသည်။ ယင်းကား မြေအောက်ရေအိုင်မှတစ်ဆင့် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းများရှိရာ ဂူ၏ ခန်းမကျယ်ကြီးကိုဖြတ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ထွက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုထွက်ပေါက်တွင် ရှိနာစစ်သားများက စောင့်နေကြမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ မစောင့်တော့ဘဲ ထွက်သွားတော့မှာသာလျှင် မိမိတို့က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ရှိနာစစ်သားများသည် မည်မျှကြာကြာ စောင့်နေကြမည်နည်း။

တစ်ဖန် မိမိတို့၏ အခြေအနေကို ပြန်လည် လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်သောအခါ အစာအာဟာရအနေဖြင့် နောက်ထပ် နှစ်ရက်စာမျှသာ ရှိတော့ကြောင်း တွက်မိလေသည်။ ရေအတွက်ကိုမူ ကျောက်ဂူအပေါ်မှ စိမ့်ကျသော ရေရှိနေသဖြင့် ရေပြတ်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။

သို့သော် ဓာတ်ခဲသုံးလက်ဆွဲမီးအိမ်နှစ်ခုမှ ဘက်ထရီများသည် မကြာမီ အားကုန်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ ယခုပင်လျှင် ဘက်ထရီ အားနည်း၍ မီးအလင်းရောင်က မှိန်စ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

မီးဖိုရန်အတွက် ထင်းကို သစ်သားလှေကားက အစိတ်အပိုင်းများယူ၍ သုံးနေကြရာ နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ထင်းလုံးဝ ပြတ်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဤအခြေအနေအတိုင်း အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ ကြာရှည်နေရပါက မိမိတို့အားလုံး ရူးသွပ်သွားဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

ခရိတ်သည် တစ်ယောက်တည်းစဉ်းစားနေစဉ် သူ၏ စဉ်းစားခန်းကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးလိုက်သည့် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူလဲလျောင်းနေသော ကျောက်ပြားသည် မြေငလျင်ပြင်းစွာလှုပ်သလို အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားသွားလေရာ ခရိတ်သည် လန့်ဖျပ်သွားကာ ချက်ချင်းထရန် ကြိုးစားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂူ၏အပေါ်မျက်နှာကြက်နားဆီမှ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ပဲ့ထွက်ပြီး အောက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြုတ်ကျလေရာ သူတို့ စုအိပ်နေသည့်နေရာမှ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမျှအကွာတွင် ကျရောက်လာလေသည်။

ကျောက်တုံး အပဲ့အစများနှင့် ကျောက်မှုန့်များလည်း မီးခိုးများလို ပိတ်မှောင် သွားလေတော့သည်။

ဆာရာသည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာရာမှ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟစ်အော် နေရှာသည်။ တွန်ဂါတာသည်လည်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် နိုး လာပြီး အိပ်မှုနံ့စုံများနှင့် လူးလို့မိုရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်၍ ကြည့်နေလေသည်။

မြေငလျင်လှုပ်သလို ဝူကြီးအတွင်း တုန်ခါလှုပ်သွားခြင်းသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာပြီး ချက်ချင်း ပြန်၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ဆယ်လီက သိလို၍ မေးလိုက်လျှင် ခရိတ်သည် ကိုယ်တိုင်မဖြေလိုသဖြင့် အနီးရှိ တွန်ဂါတာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အထင်တော့ ရှိမှာစစ်သားတွေက ကျောက်ရုပ်ကြွင်းတွေရှိတဲ့ ခန်းမကြီးကို ဒိုင်းနမိုက် (ယမ်းဘီလူး)နဲ့ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ပြီ ထင်တာပဲ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူတို့ က ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက ထွက်ပေါက် လုံးဝမရှိတော့အောင် ဝူပေါက်ကို အသေပိတ် လိုက်တာပဲ”

တွန်ဂါတာက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီသည် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်-

“အိုး... မိုင်ဂေါ့ဒ်”ဟု ဘုရားသခင်ကို တမ်းတရင်း သူမ၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်ရှာသည်။

“ကျွန်မတို့ကို အရှင်လတ်လတ် ဝူသွင်းသဖြိုဟ်ထားလိုက်ပြီ ဆိုပါတော့” ဆာရာက အခြေအနေမှန်ကို ထုတ်ဖော်ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

ပလက်ဖောင်း စင်မြင့်၏အစွန်မှ ရေမျက်နှာပြင်ထိအောင် ပေတစ်ရာခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိလေရာ တွန်ဂါတာသည် နိုင်လွန်ကြိုးဖြင့် သွယ်တန်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ခရိတ်က ယင်းနိုင်လွန်ကြိုးဖြင့်တွယ်လျက် အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ဘေးနှစ်ဖက် နှစ်ချက်တွင်ကား ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိလေရာ ခြေချော်လက်ချော် ကျသွားပါက အရိုးတခြား၊ အသားတခြား မရွံမလှ သေဆုံးရမည်မှာ သေချာပေသည်။

ခရိတ်သည် အထူးသတိထားလျက် ဆင်းသွားပြီးနောက် ရေမျက်နှာပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါ ရေအောက်ထဲ ဆင်းငုပ်၍ အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်လေသည်။

ကျောက်ရုပ်ကြွင်းများရှိသည့် ခန်းမကျယ်သို့ သွားသော ရေအောက် ဥဆီ လိုက်ခေါင်းလမ်းတွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ပိတ်ဆို့နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျောက်တုံးကြီးသည် အပေါ်မှ ပြိုလဲလိမ့်ကျပြီး ပိတ်ဆို့နေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ခရိတ်လည်း ရေအောက်ထဲမှ ၎င်းပုံ၍ ပြန်လှည့်လာခဲ့လေသည်။

“ပုဖိုး... ပုဖိုး... ရှင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

အပေါ်မှ ဆယ်လီက လှမ်းအော်မေးလိုက်ရာ။ ခရိတ်က-

“ငါ... အိုကေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တွန့်ဂါတာ ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်တယ်။

ရန်သူက ခိုင်းနမိုက်နဲ့ ဖောက်ခွဲထားလို့ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း အဝမှာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ပိတ်ဆို့နေတယ်” ဟု ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်”

ဆယ်လီက မေးသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ငါတို့ ဒီဂူအတွင်းကထွက်နိုင်ဖို့ လမ်းတစ်ခုခု ရှိလို့ ရှိပြား လိုက်ရှာကြည့်ကြရမယ်။ ငါတို့ လူနှစ်ယောက်စီ နှစ်သုတ်ခွဲပြီး လိုက်ကြည့်ကြမယ်။ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြား ထွက်ပေါက် လမ်းကျဉ်း၊ လမ်းဟောင်း တစ်ခုခု ရှိမလားလို့ လိုက်ကြည့်ကြမယ်။ သူငယ်ချင်း တွန့်ဂါတာနဲ့ ဆာရာတို့က ဘက်ထရီ မီးအိမ်တစ်ခုယူပြီး လက်ဝဲဘက်ကို လျှောက်လေ့လာကြည့်ပါ။ မီးကိုလည်း ဘက်ထရီ မကုန်အောင် တတ်နိုင်သလောက် လျှော့သုံးပါ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် လူနှစ်သုတ်ခွဲပြီး ဝူအတွင်း လျှောက်လေ့လာ ကြည့်ကြလေသည်။

နောက် သုံးနာရီခန့်ကြာသောအခါ သူတို့သည် မီးဖိုဘေးတွင် ပြန်ဆုံကြရာ ခရိတ်က ရှေးဦးစွာ သတင်းပို့လေသည်။

“ကျုပ်တို့ဘက်က လျှောက်ကြည့်တော့ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းငယ်တစ်ခု တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်က ဝင်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဝင်သွားကာစက အဆင်ပြေပေမယ့် အတော်လေး သွားမိတော့မှ လမ်းကပိတ်နေပြန်တယ်။ သူငယ်ချင်းတို့ဘက်ကကော ဘာများ တွေ့သေးသလဲ”

ခရိတ်၏ စကားအဆုံးတွင် တွန့်ဂါတာက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးဗျာ။ နှစ်နေရာမှာတော့ လမ်းကျဉ်းကလေးလိုလို ဖြစ်နေလို့ သေသေချာချာ ဝင်သွားကြည့်တော့မှ ဘာလမ်းမှမရှိဘဲ ပိတ်နေတာပဲ တွေ့ရတယ်။

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“လောလောဆယ်ဆယ် အစာနည်းနည်းပါးပါးစားပြီး ခဏ အနားယူကြမယ်။ တတ်နိုင်ရင် အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားအိပ်ကြ။ ဒါမှ ကျုပ်တို့အားလုံး အားပြည့်ပြီး ဆက်အလုပ်လုပ်နိုင်ကြမယ်”

လက်ကျန် အစားအစာထဲမှ အနည်းငယ်စီ စားလိုက်ကြပြီးနောက် လဲလျောင်း အနားယူလိုက်ကြသောအခါ ခရိတ်သည် ပင်ပန်းလွန်း၍ပဲလား မသိ၊ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သူ အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးသောအခါ ဆယ်လီသည် သူ၏ ရင်ခွင်တွင် မှီ၍ အိပ်ပျော်နေရာလေသည်။ သူမသည် အိပ်ပျော်နေရင်း ချောင်း ခဏခဏဆိုးနေပေသည်။ အအေးမိထားသဖြင့် ချောင်းဆိုးဟန် တူပေသည်။

ခရိတ်အဖို့မှာမူ အိပ်လိုက်ရ၍ အားအင်ပြန်ပြည့်လာလေသည်။ သူသည် ဆယ်လီ နိုးသွားမည်စိုး၍ မလှုပ်ရှားဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

မီးဖို၏ တစ်ဖက်တွင်ကား တွန်ဂါတာသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက် ဟောက်နေပေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ အသံဆို၍ ကျောက်ဂူအပေါ်မှ စိမ့်ကျသည့် ရေတစ်စက်တစ်စက် ကျသံသာလျှင် ကြားနေရလေသည်။

ခရိတ်သည် နောက်အသံတစ်ခုကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားရသဖြင့် ဂရုစိုက် နားစွင့်ထောင်ကြည့်လေသည်။ အသံက သူ၏စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာကြာ နားစိုက်ထောင်ကြည့်တော့မှ အမှန်ကို စဉ်းစား၍ ရတော့သည်။ သူ သဲ့သဲ့မျှ ကြားနေရသော အသံကား ဝူအတွင်း၌ရှိသော လင်းဆွဲငှက်များ၏ အသံဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ဤနေရာရှိ ပလက်ဖောင်း စင်မြင့်ကို စတွေ့ချိန်က လင်းဆွဲငှက်များရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်ကို ယခုမှ ပြန်သတိရမိလေသည်။

အတန်ကြာသော် ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာမ၍ ဘေးသို့ အသာချထားလိုက်ရာ ကံအားလျော်စွာ သူမသည် မနိုးဘဲ ဆက်လက်၍ အိပ်ပျော်နေရာသည်။

ခရိတ်သည် ဘက်ထရီ မီးအိမ်တစ်ခုကို ယူ၍ ပလက်ဖောင်း (စင်မြင့်)ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ဘက်ထရီက အားကုန်လုပြီဖြစ်၍ သူသည် လိုအပ်မှသာ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လေသည်။ ပလက်ဖောင်း စင်မြင့်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် မှောင်ထဲမှာင် ရပ်၍ အသံများကို နားစိုက်ထောင်နေလေသည်။

လင်းဆွဲငှက်များ၏ အသံသည် တောက်လျှောက်မြည်နေခြင်း မဟုတ်။ မြည်လိုက်၊ ရပ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ရံဖန်ရံခါ အုပ်စုလိုက် တစ်ပြိုင်နက် အော်မြည်သံများ ကြားရပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

ခရိတ်သည် ဘက်ထရီ မီးအိမ်ခလုတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ လက်ပတ် နာရီအရ ငါးနာရီထိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် နံနက်ငါးနာရီလား ညနေ ငါးနာရီလားဟူ၍ ရုတ်တရက် ဝေခွဲ၍ မရချေ။

လင်းဆွဲငှက်များ ဤနေရာတွင် အသိုက်ပြုလုပ်နေကြပုံကို ထောက်လျှင်ကား အပြင်ဘက်တွင် အလင်းရောင် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။

ခရိတ်သည် ထိုင်ချလိုက်ပြီး တစ်နာရီခန့် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ အတန်ကြာသော် လင်းဆွဲငှက်များ ဆူညံစွာ အော်မြည်သံ ကြားရပြန်သည်။ ငှက်ပေါင်းများစွာ တစ်ပြိုင်နက် အော်မြည်နေသံဖြစ်၍ အလွန်ကျယ်လောင်လှပေသည်။

ဤတွင် အချိန်ကို ခန့်မှန်း၍ သိရလေသည်။ လင်းဆွဲငှက်များသည် ညဘက်မှ အစာထွက်ရှာသော သတ္တဝါများဖြစ်ရာ ယခု သူတို့ ဆူညံစွာ အော်မြည်နေပုံအရ အစာထွက်ရှာရန် ပြင်ဆင်နေကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အချိန်မှာ ညနေစောင်း နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန် ဖြစ်ရပေမည်။

လင်းဆွဲငှက်များ၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကာ မှေးမှိန်သွားလေသည်။ ခရိတ်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြန်သောအခါ ခြောက်နာရီခွဲရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဂူအတွင်းမှ အစာရှာရန် ပျံထွက်သွားသော လင်းဆွဲငှက်အုပ်သည် ထွက်ပေါက် တစ်ခုခုမှ အပြင်ဘက် ကောင်းကင်ပြင်သို့ ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်မိလေသည်။

ခရိတ်သည် ပလက်ဖောင်းစင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ အပေါ်သို့လှမ်းကြည့်ရာ လင်းဆွဲငှက်များသည် စင်မြင့်တည့်တည့်ရှိ မီးခိုးပြောင်းတိုင်ကဲ့သို့ အပေါက်မှ ပျံထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းမိသည်။

သို့သော် အပေါ်ပိုင်း၌ မှောင်မည်းနေသဖြင့် အခြေအနေကို အတိအကျ အကဲခတ်၍ မရပါချေ။ မီးခိုးပြောင်းတိုင်၏ အောက်ခြေဘေး နံရံများကတော့ ချောမွတ်နေသဖြင့် တွယ်တက်ကြည့်ရန် ကိုင်စရာဟူ၍ ဘာမှမရှိသဖြင့် တွယ်တက်ရန် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

ခရိတ်က အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း လေ့လာနေစဉ် တွန်ဂါတာက အောက်မှနေ၍

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ဘာများ တွေ့နေလို့လဲ” ဟု လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“ဒီဂူထဲက အပြင်ဘက် ထွက်ဖို့ရာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်ထင်တာပဲ”

“ဘာလဲ မီးခိုးပြောင်းတိုင်ကတစ်ဆင့် တက်ဖို့လား။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တွယ်တက်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒါပေမဲ့ လင်းဆွဲငှက်တွေက အဲဒီက တစ်ဆင့်တက်ပြီး အပေါ်ဘက်နားမှာ အသိုက်လုပ်နေကြတယ်”

“ဟာဗျာ လင်းဆွဲငှက်တွေမှာ ပျံဖို့ အတောင်ရှိတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဦးမှပေါ့။ ဒါထက် အပေါ်ရောက်ဖို့ဆိုရင် ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ”

တွန်ဂါတာက မေးသဖြင့် ခရိတ်က-

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လာကြည့်လေဗျာ။ ကျုပ် မီးအိမ်က ဘက်ထရီကုန်လုပြီမို့ ခင်ဗျားရဲ့ မီးအိမ်ပါ ယူလာခဲ့ပါ”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စင်မြင့်ပေါ်မှတစ်ဆင့် အပေါ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကြ လေသည်။

“ဘယ်လို သဘောရသလဲဗျ”

ခရိတ်က မေးလိုက်ရာ တွန်ဂါတာသည် မှောင်ထဲသို့ ကြည့်ရင်း-

“အဲဒီအကျတော့ ပြောလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှောင်ထဲမှာတစ်ခုခုတော့ ရှိတယ် ထင်တာပဲ။ ကျုပ်တို့ တွယ်တက်နိုင်ဖို့ တစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခုခုရှိရင် အဲဒီနေရာကို ရောက်အောင်သွားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ခရိတ်က ပြောရင်း ဘက်ထရီမီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်အောင်သွားမှာလဲ”

“မသိသေးဘူး၊ ကျုပ် စဉ်းစားနေတုန်းပဲ”

ဤတွင် နှစ်ယောက်သား ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပြန်သည်။ မှောင် မိုက်နေသည့်ကြားမှ သူတို့သည် ပခုံးချင်းထိလျက် နေကြလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ တွန်ဂါတာက-

“ဒီမယ် ခရိတ်၊ တကယ်လို့များ ကျုပ်တို့ အဲဒီနေရာက တစ်နည်းနည်းနဲ့ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရင် ခင်ဗျားလည်း ဒီစိန်တွေကို တချို့တစ်ဝက် ခင်ဗျားရဲ့ ဝေဇု အဖြစ် ရသင့်ရထိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့...”ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောနေစဉ် ခရိတ်က စိတ်တိုလာဟန်နှင့်-

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ် စဉ်းစားနေတယ်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ခဏမျှအကြာတွင် ခရိတ်ပင် စကားပြောလေသည်။

“ဒီမယ် သူငယ်ချင်း၊ သစ်သားလှေကားရဲ့ဘေးက သစ်သားပေါင်ကြီး နဲ့ တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ သစ်သားပေါင်ကြီးက တော်တော်ရှည်လေတော့ ကျုပ်တို့က ဝါးလုံးရှည်သဘော အသုံးပြုပြီး ဟိုဘက်ချောက်နှုတ်ခမ်းကို ရောက်အောင်သွားရင် ဖြစ်မလား မသိဘူး”

ဤသို့ပြောပြီး သူတို့သည် အလင်းရောင်ရရှိစေရန် မီးဖိုငယ်တစ်ခု ဖိုလိုက်ကြ သည်။ ယင်းမီးဖို၏ အလင်းရောင်တွင် ခရိတ်သည် သစ်သားလှေကား၏ ဘေးပေါင်များ ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်လေသည်။

သစ်သားပေါင်တစ်ခုသည် ခရိတ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ခန့်တုတ်ပြီး အာစီ က တိုက်မှ ဆင်နွယ်သစ်ဟုခေါ်သော အလွန်မာကျော တောင့်တင်းသည့် သစ်သားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ သစ်သားပေါင်၏ အရှည်ကလည်း တစ်ဆယ့် ခြောက်ပေခန့် ရှိသည်။

ခရိတ်သည် သစ်သားပေါင်၏ အပေါ်ထိပ်တွင် နိုင်လွန်ကြီးဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်လိုက်ပြီးနောက် ကြိုးစကိုအားပြုကာ ပလက်ဖောင်း စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပြန်တက် လိုက်သည်။

သစ်သားပေါင်ကြီးမှာ နိုင်လွန်ကြီးစဖြင့် တုပ်ချည်ထားပြီဖြစ်၍ တွဲလောင်း ဖြစ်နေလေသည်။

“အခုအချိန်ထိတော့ လုပ်ရတာ လွယ်ကူပါတယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ရှေ့လျှောက် အလွန်ခက်ခဲစွာအလုပ်ဆက်လုပ်ကြ ရတော့မည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သစ်သားပေါင်ကြီးကို သူတို့ အသုံးပြုရခြင်းအကြောင်းမှာ ပလက်ဖောင်း စင်မြင့်မှ ဂုဏ်အပေါ်သို့တက်နိုင်မည့် မီးခိုးပြောင်းတိုင်အပေါက်အောက် တည့်တည့် နေရာသို့ ဆယ်ပေခန့် ဝေးကွာနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အောက်တွင်လည်း အလွန်နက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီး ရှိနေသဖြင့် သူတို့ သည် ပလက်ဖောင်းစင်မြင့်မှ သစ်သားပေါင်ကို ကြိုးတန်းသဖွယ် အသုံးချကာ အပေါ် ထွက်ပေါက်နေရာအောက် တည့်တည့်သွားရန် ကြိုးစားကြစည်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့နှစ်ယောက်က ယောက်ျားသားများပီပီ ခွန်အားစိုက်ထုတ် လျက် မိန်းကလေးနှစ်ဦးက သစ်သားပေါင်ကြီးကို နိုင်လွန်ကြီးဖြင့် အထပ်ထပ် ရစ် ပတ်ကာ ပလက်ဖောင်း စင်မြင့်မှတစ်ဆင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း အပြင်ဘက်သို့ ရွေ့ထုတ်ကြ လေသည်။

ရှည်ရွယ်ချက်ကား သစ်သားပေါင်၏ တစ်ဖက်အစွန်ကို ချောက်ကမ်းပါး တစ်ဖက်ရှိ ကျောက်တုံးတစ်ခုခုသို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့ပြီး ခိုင်မြဲစွာ တန်းနေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် သစ်သားပေါင်က လူတစ်ယောက် သွားနိုင်လောက်အောင် ခိုင်ခံ့သော တန်းတစ်တန်း ဖြစ်လာစေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် အထူးသတိထားလျက် သစ်သားပေါင်ကြီးကို တရွေ့ရွေ့ တွန်း ထုတ်ကြရာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ချော်ထွက်ပြီး သစ်သားပေါင်ကြီးအောက်သို့ လွတ်ကျ လုမတတ် ဖြစ်သွားသေးသည်။ သို့သော် လျင်မြန်စွာ ပြန်ဖမ်းလိုက်နိုင်ကြ၍ တော် သွားသေးသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြိုးစားကြပြန်သည်။

အခန်း (၄၃)

ခရိတ်၏ ရိုးလက်စံအမျိုးအစား လက်ပတ်နာရီအရ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်တော့မှပင် သူတို့သည် သစ်သားတိုင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားကို တစ်ဖက် ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့နိုင်ကြလေသည်။

“နည်းနည်းကလေး လိုသေးတယ်ဗျို့။ ညာဘက်ကို နှစ်လက်မလောက် တွန်းလိုက်ကြစမ်းပါ”

ခရိတ်က ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အားလုံးကြိုးစား၍ တွန်းလိုက်ရာ သစ်သားပေါင်သည် တစ်ဖက်ရှိ ကျောက်တုံးကြားတွင် သွားချိတ်မိလေသည်။

တွန်ဂါတာနှင့် ခရိတ်တို့သည် အလွန်မောဟိုက်ပင်ပန်းသည့်ကြားမှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူတို့သည် ချောက်၏တစ်ဖက်သို့ ကူးသွားရန် တံတားတစ်ခု သဖွယ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ဒီသစ်သားတန်းနဲ့ တစ်ဖက်ကို ကူးသွားရမှာပဲ”

ဆယ်လီက အမှန်ကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ လေသံက စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေသည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုဘက်ကို ကူးသွားလို့ ရောက်သွားရင် ဘာဖြစ်မှာလဲဟင်”

ဆာရာက မေးပြန်ရာ ခရိတ်က-

“ဒါတော့ ဟိုဘက်ရောက်မှ ငါတို့ ပြောနိုင်မှာပေါ့ကွဲ့” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဤတွင် တွန်ဂါတာက-

“ကျုပ် သွားပါရစေ” ဟု ပြောရာ ခရိတ်က-

“သူငယ်ချင်းက ဒီလို ကျောက်တောင်တွေပေါ်တက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိလို့လား” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာက ခေါင်းခါပြလိုက်လျှင် ခရိတ်က တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်-

“ဒီလိုဆိုရင် အဖြေ ရှင်းနေပြီပဲ။ ကဲ... ကျုပ်တို့အားလုံး နှစ်နာရီလောက် အနားယူကြမယ်။ တတ်နိုင်ရင် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ကြ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အားလုံး လဲလျောင်းအနားယူကြသော်လည်း မည်သူမျှ အိပ်၍ မပျော်ချေ။

သို့နှင့်ပင် နှစ်နာရီမပြည့်သေးမီ ခရိတ်ကပင် အားလုံး ထကြရန် မှီးလိုက်သည်။

ခရိတ်က တွန်ဂါတာအား ကြီးကို ခိုင်မြဲစွာ တုပ်နှောင်ပြီး သဘောကျောက်ချထားသလို မတုန်မလှုပ် မရွေ့မလျားဘဲ တောင့်ခံနိုင်အောင် နေရာယူနည်းကို ညွှန်ကြားသင်ပြပေးလေသည်။ ကြီးကို သူ၏ခါးတွင် ချည်နှောင်ပြီး၊ ခြေနှစ်ဖက်က ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကို အားပြုကန်ထားရမည် ဖြစ်လေသည်။ ကြီးစတစ်ဖက်ကိုမူ ခရိတ်၏ ကိုယ်တွင် ချည်ထားမည် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ကို သိပ်ပြီးတော့လည်း ကြီးလျှော့မပေးနဲ့ဗျ။ တကယ်လို့ ကျုပ်က ခြေချော်ကျသွားရင် လှမ်းအော်လိုက်မယ်။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းမှာ အားကုန်စိုက်ပြီး ဆွဲပေတော့။ သဘောပေါက်ပြီနော်”

ဤသို့ပြောပြီး ခရိတ်သည် ဘက်ထရီမီးအိမ်တစ်ခုကို ကြိုးဖြင့် ပခုံးတွင် လွယ်ထားလိုက်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက သူတို့၏ ကိုယ်အလေးချိန်ဖြင့် သစ်သားပေါင်၏ တစ်ဖက်စွန့် (စင်မြင့်ပေါ် တင်နေသည့် အပိုင်း)ကို တအား ဖိထားကြသည်။

ထို့နောက် ခရိတ်သည် သစ်သားပေါင်ကို ခွထိုင်လျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖင်ရွေ့ကာ တိုးသွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ခြေနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဘာကိုမှ ထိမနေဘဲ လေဟာပြင်ထဲတွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေလေသည်။ ခါးတွင် ချည်ထားသော ကြိုးကိုမူ တွန်ဂါတာက ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှော့ပေးနေလေသည်။

သစ်သားပေါင်ကို ချောက်ကမ်းပါးတစ်ဖက်နှင့် သွယ်တန်းထားရာ၌ အောက်မှ အပေါ်သို့ ခပ်မော့မော့ဖြစ်နေရာ ခရိတ်သည် ပေအနည်းမျှ ရွေ့သွားပြီးသော် ဆက်သွားရန် ခက်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သစ်သားပေါ်၌ အလျားမှောက်အိပ်ချလိုက်ပြီး သစ်သားတန်းကို ထန်းပင်တက်သူများလို ခြေဖြင့်ချိတ်လျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း တွားသွားရလေသည်။

မကြာမီ သစ်သားပေါင်၏ အဆုံးသို့ရောက်သွားရာ တစ်ဖက်မှ ကျောက်တုံးအကွဲတစ်ခုကို လက်ဖြင့် စမ်းမိလေသည်။

“ဒီဘက်ကိုတော့ ရောက်ပြီဟေ့”

ခရိတ်က လှမ်းအော်လိုက်ရာ ဆယ်လီက-

“သတိထားပြီးလည်း သွားနော်” ဟု ပြန်ပြောသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခရိတ်သည် သူ၏ ခြေတုကို အသုံးပြုလျက် ချောက်၏ တစ်ဖက်ကမ်းကို ထောက်ကာ တွယ်တက်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးများ အက်ကွဲချွန်ထက်နေသဖြင့် ခြေထောက်အတုကြောင့်သာလျှင် သူသည် မနာကျင်ဘဲ တွယ်တက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မှောင်မည်းနေ၍ ဘာမှ မမြင်ရသော်လည်း ခရိတ်သည် ကြိုးစားပြီး ချောက်ကမ်းပါးတစ်ဖက်မှ ဆက်လက်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း သွားကြည့်ပြန်သည်။ သူ၏ ခြေလှမ်း

တစ်လှမ်းလျှင် ဆယ့်ရှစ်လက်မနှင့်တွက်ကာ လျှောက်သွားသည့် အကွာအဝေး အတိုင်းအတာကိုလည်း တွက်ချက်မှတ်သားသွားလေသည်။

အောက်မှ တွန်ဂါတာသည် ခရိတ် ဆက်သွားရာသို့ ကြိုးကို လျှောပေးလျက် ရှိလေသည်။

သွားရင်းနှင့် မောပန်းလာသဖြင့် ခရိတ်သည် ခေတ္တရပ်နားကာ အမောဖြေနေလိုက်ရာ ကြိုးစကို တစ်ဖက်မှ ကိုင်ထားသူ တွန်ဂါတာက ချက်ချင်း သံသယဖြင့်- “ဟဲ့လို ခရိတ်၊ သူငယ်ချင်း ဘာကြောင့် ရပ်လိုက်တာလဲ” ဟု အော်မေးလိုက်သည်။

ဆယ်လီကလည်း-

“ဒါလင်... ဒါလင်... အားမလျှောလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဆက်လျှောက်ဖို့ ကြိုးစားပါ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဆယ်လီ၏ အသံ ကြားရသောအခါ ခရိတ်သည် အလိုလို စိတ်ဓာတ်တက်လာပြီး ကြိုးစား၍ ဆက်သွားပြန်လေသည်။

အလွန်ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ဆက်သွားပြီးနောက် အတန်ကြာတော့မှ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် ထွက်ပေါက်ဟုထင်ရသော ကျောက်တုံးအကွဲတစ်ခုကို မသဲမကွဲ မြင်ရလေသည်။

ခရိတ်သည် မောပန်းလွန်း၍ ခေတ္တနားနေလိုက်စဉ် အောက်မှ တွန်ဂါတာက- “ဟဲ့လို... ခရိတ်... ခရိတ်” ဟု လှမ်းအော်ခေါ်သံ ကြားရလေသည်။

“ကျုပ် ဒီမှာရှိပါတယ်၊ ခဏလေး နားနေတာပါ။ ဒီမှာ ထွက်ပေါက်နဲ့တူတာတွေနေပြီ”

ခရိတ်ကလည်း ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်ခန့် နားနေပြီးနောက်-

“အိုကေ ကျုပ် ရှေ့ကို ဆက်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

အော်ပြောရင်း ဆက်သွားကြည့်ရာ မီးခိုးပြောင်းတိုင်၏ အဝသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက် လင်းဆွဲငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံကြားလိုက်ရပြီး အခြား လင်းဆွဲပေါင်းများစွာကပါ ဝိုင်းအော်သံကိုပါ ကြားရလေသည်။

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်ပြီဖြစ်၍ လင်းဆွဲငှက်များ မိမိတို့ အသိုက်နီးသို့ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ခရိတ်သည် အပေါ်သို့ ခေါင်းပြုကြည့်ရင်း မီးအိမ်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည့် ချက်ချင်းပင် လင်းဆွဲငှက်များ၏ စူးရှသော အော်သံများကို ကြားရလေသည်။ မီးအိမ်အလင်းရောင်ကြောင့် ကြောက်လန့်၍ အော်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် မီးအိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ လင်းဆွင့်ကံများ အသံကြားရာနေရာက သူ၏ဦးခေါင်းပေါ် သုံးပေခန့်မြင့်သောနေရာမှ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ သူသည် ထိုနေရာသို့ လက်ဖြင့်လှမ်းရန် ကြိုးစားနေစဉ် မီးအိမ်မှ ဘက်ထရီ လုံးဝကုန်သွားလျက် မှောင်မိုက်သွားလေသည်။

ခရိတ်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် မှန်အိမ်ကို လွှင့်ပစ်ချလိုက်သည်။

“ခရိတ်... ခရိတ် ဘာဖြစ်တာလဲ”

အောက်မှ တွန်ဂါတာက လှမ်းအော်မေးသဖြင့်၊ ခရိတ်ကလည်း-

“အိုကေ... အိုကေ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျုပ်က မီးအိမ်ကို လွှတ်ချလိုက် တာပါ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အပေါ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဗျ”

တွန်ဂါတာက လှမ်းအော်မေးပြန်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အပြင်ဘက်ကိုထွက်နိုင်တဲ့ ထွက်ပေါက် မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ အဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ သူငယ်ချင်း”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီကို တက်လာပြီး ကူညီရင်တော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိနိုင်မယ် ထင်တယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ရာ အောက်ဘက်၌ ဓေတ္တငြိမ်သက်နေပြီးနောက် တွန်ဂါ တာက-

“ကျုပ် တက်လာမယ်လေ” ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ... မဖြစ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်က လေးလွန်းတယ်။ ကျုပ်က ဆွဲတင်ဖို့ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အောက်မှ ဓေတ္တငြိမ်သွားကြပြန်သည်။

ထို့နောက် ဆယ်လီ၏သံကို ကြားရလေသည်။

“ကျွန်မ တက်လာခဲ့မယ်။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါ”

“အရင်ဆုံး ကြိုးစတစ်ဖက်ကို မင်းကိုယ်မှာ မြဲမြံချည်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ”

“ကြိုးကို ခိုင်ခိုင်ချည်ပြီးရင် မင်းက သစ်သားပေါင်အတိုင်း ရှေ့ကို တိုးလာ ခဲ့။ ငါက မင်းရဲ့ကိုယ်ကို ကြိုးနဲ့ ထိန်းထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကဲ... ကျွန်မ စတယ်တက်လာပါပြီ”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ပြီး မကြာမီ သူမကပင် ဆက်၍-

“ကျွန်မ ချောက်တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်နေပြီရှင်” ဟု အော်ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းရဲ့ရှေ့မှာမှာ ကျောက်တုံးကြီး အက်ကွဲနေတာ မြင်ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြင်ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ငါက မင်းကို ကြိုးနဲ့ ဆွဲတင်တော့မယ်။ မင်းကလည်း ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကျောက်နံရံကို ကန်ပေးထားရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ငါဆွဲတင်တော့မယ်နော်။ မင်းက အထူး သတိထားပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ကြိုးကို စတင်၍ ဆွဲတင်လေသည်။ ဆယ်လီ၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ အလွန်ပင်ပန်းနေသူ ခရိတ်အဖို့ အတော်ပင် လေးနေလေသည်။ အပေါ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် ဆယ်လီသည် ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်ရာ ခရိတ်က-

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ခြေနဲ့ကန်ထားတာ လွတ်သွားပြီရှင်”

“ဟုတ်လား။ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ။ မင်းခြေထောက်နဲ့ ကျောက်နံရံကို ပြန်စမ်းကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ခြေနဲ့စမ်းလို့ရရင် ပြန်ပြီး ကန်ထားလိုက်။ ငါက မင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲတင်လိုက်မယ်”

သို့နှင့်ပင် ဆယ်လီသည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် အပေါ်သို့ ရောက်လာတော့သည်။ ခရိတ်က သူမအား ကူညီဆွဲတင်ပြီး တစ်နေရာတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရာ ဆယ်လီ မှာ အလွန်မောပန်းနေပုံ ရလေသည်။

“ကျွန်မ ဆက်ပြီး မသွားနိုင်တော့ဘူးရှင်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်း အခု ဒီကိုတက်လာရတာက အခက်ဆုံးပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာမှ ခက်စရာ မရှိတော့ဘူး။ လွယ်လွယ်ကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ မင်း အခု သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်စမ်း။ လင်းဆွဲငှက်တွေရဲ့ အသံ ကြားရတယ်မဟုတ်လား။ ဒီဂူကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ရောက် နိုင်တဲ့ ထွက်ပေါက်က အနီးကလေးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မကြာခင် ငါတို့ အပြင်ဘက် ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ နေရောင်နဲ့ အပြင်ဘက်က လေကောင်းလေသန့် ရှုရတော့မှာကိုသာ တွေးကြည့်စမ်းပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဆက်သွားပါတော့မယ်”

ဆယ်လီက ပြောရင်း မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် သူမအား ကူညီတွဲယူပြီး လင်းဆွဲငှက်များ အသံကြားရာ အပေါ် ဘက်သို့ ဆက်တက်ခိုင်းလေသည်။

ဆယ်လီလည်း ကြီးစား၍ တက်သွားလေသည်။

သို့သော် ခဏကြာသော် သူမက-

“ဒီပေါ်မှာ ထွက်ပေါက်လည်း မရှိဘူး”ဟု လှမ်းပြောလေသည်။

“ဒီမယ် မင်းရဲ့ ခေါင်းပေါ်နားမှာ အပေါက်တစ်ခု ရှိတယ်။ ပြတင်းပေါက်လို အပေါက်မျိုး။ အဲဒီနေရာကို မင်းလက်နဲ့ လှမ်းကြည့်စမ်း”

“မမိဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ မင်းရဲ့ ခြေထောက်ကို ငါက တံတားလိုဖြစ်နေအောင် အိပ်ပေးမယ်။ မင်းက ငါ့ကိုယ်ပေါ်တက်ပြီး အဲဒီအပေါ်ရှိရာကို မိအောင်လှမ်းကြည့်”

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်က တော်တော်လေးတယ်”

“ဟာ... စကားရှည်မနေစမ်းနဲ့ကွာ။ မင်းကမှ ဒီလိုမလုပ်ရင် ငါတို့အားလုံး ဒီဂူထဲက ဘယ်တော့မှ ထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါပြောသလိုသာ လုပ်စမ်းပါ။ ကံ... ပြောနေကြာတယ်၊ ငါက အောက်က တံတားခင်းသလို နေပေးမယ်၊ မင်းက သာ ငါ့ကိုယ်ပေါ် တက်ပေတော့”

ခရိတ်က ဇွတ်အတင်းခိုင်းလိုက်သဖြင့် ဆယ်လီလည်း မတတ်သာဘဲ ခရိတ်၏ ကိုယ်ပေါ်ကို တံတားသဖွယ် တက်နင်းကာ တစ်ဖက်အစွန်သို့ သွားလိုက်ရလေသည်။

“ကျွန်မ ဒီဘက်ကို ရောက်ပြီရှင်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းက ကျောက်တုံး အက်ကွဲနေတဲ့နေရာကို တွေ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်”

“မင်းလက်နဲ့ အပေါ်ကို တတ်နိုင်သလောက် မြင့်မြင့်စမ်းကြည့်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အလို အပေါ်ဘက်မှာ အပေါက်တစ်ပေါက် ရှိတယ်ရှင်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီအပေါက်ထဲကို မင်း တိုးဝင်လို့ရမလား”

ခရိတ်က မေးလိုက်သည်ကို ဆယ်လီက ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ သူမ၏ ကိုယ်အလေးချိန်သည် ခရိတ်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အတော်ပင် လေးနေသဖြင့် ကြာရှည် ဆက်တောင့်ခံနိုင်ပါမည်လောဟု စိုးရိမ်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော် ခဏမျှအကြားတွင် ဆယ်လီ၏ ကိုယ်အလေးချိန်သည် ခရိတ်၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားလေသည်။ သူမသည် အပေါ်ဘက်ရှိ အပေါက်သို့ တွယ်တက်သွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလေသည်။

“ဒီမယ်ရှင် အပေါ်မှာ ဂူတစ်ခု တွေ့နေပြန်တယ်”

ဆယ်လီက အပေါ်မှ လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီမှာ ကြီးကို ခိုင်ခိုင်ချည်ထားဖို့ နေရာတစ်ခုခု ရှာကြည့်စမ်း”

ခရိတ်သည် ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆယ်လီ၏အသံ တိတ်သွားပြန်သည်။ သူမသည် ကြီးစကိုချည်ရန် နေရာလိုက်ရှာနေဟန် တူသည်။

မကြာမီ သူမ၏အသံ ပြန်ကြားရလေသည်။

“ကြီးကို ကျွန်မ ချည်ထားလိုက်ပြီရှင်၊ ခိုင်ခိုင်ချည်ထားလိုက်တယ်”

ခရိတ်လည်း ကြီးကို ဆွဲကြည့်ရာ တကယ်ပင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထားကြောင်း သိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကြီးကို အားပြုဆွဲလျက် ဆယ်လီရီရာသို့ တွယ်တက်သွား လေသည်။

အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဆယ်လီသည် ဝမ်းသာအားရှ ခရိတ်အား ကလေး ငယ်တစ်ယောက်ပမာ ဖက်ထားရှာလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောနိုင်ဘဲရှိစဉ် အောက်မှ တွန်ဂါတာ၏ လှမ်းအော်သံ ကြားရလေသည်။

“အပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

“ဒီပေါ်မှာ ဂူတစ်ခု ထပ်တွေ့နေပြန်တယ်။ ဒီက အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပေါက် တစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာ လင်းဆွဲငှက်တွေလည်း ရှိတယ်”

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်က ကြီးကို အောက်ချပေးလိုက်မယ်။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ဆာရာတို့က ကြီးနဲ့ တွယ်တက်ခဲ့ကြပါ။ အရင်ဆုံး ဆာရာတစ်ယောက်တည်း သစ်သားပေါင်ကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး လာခဲ့ပါ။ ဒီက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အားနဲ့ ဆွဲတင်မယ်”

“အိုကေ၊ ကျုပ်က ဆာရာကို အရင်တက်ခိုင်းလိုက်မယ်”

တွန်ဂါတာက ပြန်ပြောပြီးနောက် ခရိတ်သည် ကြီးစတစ်ဖက်ကို အောက်သို့ ချပေးလိုက်သည်။ သူနှင့် ဆယ်လီတို့က အပေါ်မှနေ၍ ကြီးကို ခိုင်မြဲစွာ ကိုင်ထား ကြစဉ်မှာပင် အောက်မှ လူတစ်ယောက်ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကြောင့် ကြီးတင်းသွား သည်ကို သတိပြုမိကြလေသည်။

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် ကြီးကို အားကုန်စိုက်၍ ဆွဲတင်ကြလေသည်။

မှောင်မိုက်နေ၍ သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီး၏ အောက်ခြေတွင် လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို မထင်မရှား မြင်ရစေ ပြုလာလေသည်။

“ဆာရာ လာနေပြီဗျို့”

တွန်ဂါတာက အောက်မှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သံ ကြားရပြီးနောက် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် အထူးကြိုးစား အားစိုက်၍ ကြီးကို ဆွဲတင်ကြလေသည်။

ဆာရာ၏ ကိုယ်မှာ သေးကွေး၍ အလေးချိန် မများလှသော်လည်း အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရသည်မှာ အလွန် အလှမ်းဝေးသဖြင့် ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့အဖို့ အထူးပင် ကြိုးစားအားစိုက်၍ ဆွဲကြရလေသည်။

မကြာမီ ဆာရာသည် အပေါ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

“အိုကေ ဆာရာကတော့ ရောက်လာပြီဗျို့။ ကိုင်း... သူငယ်ချင်း ကျုပ်တို့က သူငယ်ချင်းကို ဆွဲတင်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

ခရိတ်က အောက်သို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခရိတ်အပြင် ဆယ်လီနှင့် ဆာရာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါ ပေါင်းလျက် သုံးယောက်ပေါင်း ခွန်အားဖြင့် ကြိုးကို ဆွဲတင်ကြပြန်သည်။

တွန်ဂါတာသည် ဆာရာကိုသို့ ခန္ဓာကိုယ် သေးကွေးသူမဟုတ်ဘဲ အလွန်ထွားကျိုင်း ဗလကောင်းသူဖြစ်လေရာ ခရိတ်တို့က သုံးယောက်ပေါင်း အင်အားဖြင့် ဆွဲတင်သည့်တိုင်အောင် အလွန် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ဆွဲကြရလေသည်။

အပေါ်သို့ ရောက်ကာနီးလေ တွန်ဂါတာ၏ ကိုယ်သည် ပို၍ပင် လေးလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

သို့သော် သုံးယောက်သား ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဆွဲတင်ကြလေရာ နောက်ဆုံးတွင် တွန်ဂါတာသည် အပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

လေးယောက်စလုံး အလွန်မောပန်းလျက် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရင်း အပန်းပြေနေခိုက် ခရိတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ သတိရမိဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ထပြေး-

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျုပ်တို့က စိန်တွေယူလာဖို့ မေ့သွားတယ်။ စိန်တွေက အောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဗျ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် တွန်ဂါတာ ဘက်ထရီဇာတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဘာကြောင့် ပိုလေးတယ်လို့ ထင်ရသလဲ သိလား”

ပြောပြောဆိုဆို တွန်ဂါတာသည် သူလွယ်ယူလာသော ကင်းဗတ်အိတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်သည်။

အိတ်အတွင်း၌ စိန်တုံးများ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ထိသံကို ကောင်းစွာ ကြားရတော့မှ ခရိတ်လည်း သဘောကျ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာက တယ်ပြီး စိတ်ကူးကောင်းတာကိုး။ ဒီနေရာမှာ သူငယ်ချင်းက တကယ့်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘက်ထရီဇာတ်ကို မြန်မြန် ပိတ်လိုက်စမ်းပါ။ ဘက်ထရီဇာတ် ကုန်တော့မယ်”

သူတို့သည် ဘက်ထရီဇာတ်အိမ်ကို ရံဖန်ရံခါမှသာဖွင့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ကြလေသည်။

ကျောက်တုံးဖြင့်ပြီးသော ပြတင်းပေါက်လိုအပေါက်၏ အပြင်ဘက်တွင် အမိုးနိမ့်နိမ့်နှင့် ဝူငယ်တစ်ခုရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဝူက အလွန်ကျယ်နေသဖြင့် ဘေးနံရံများကိုပင် မမြင်ရချေ။ အပေါ်မျက်နှာကြက်တွင်ကား လင်းဆွဲငှက်တွေ အမြောက်အမြားရှိပြီး ယင်းတို့စွန့်သော အညစ်အကြေးများက ကြမ်းပြင်တွင် ပြည့်နှက်နေတော့သည်။

တွန်ဂါတာက ခေါင်းဆောင်လျက် သူတို့လေးဦးသည် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြရာ ခရိတ်က နောက်ဆုံးမှလိုက်လေသည်။ သူ၏ ပခုံးတွင် ကြီးခွေကို လွယ်ထားလေသည်။
ယင်းသို့ သွားကြရင်း ကြမ်းပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာလေသည်။
တောင်တက်လမ်းလို ဖြစ်လာကာ မျက်နှာကြက် အမိုးက ပို၍နိမ့်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ထိုအခိုက် ဆယ်လီက ရုတ်တရက် ဟန့်တားလိုက်သည်။

“နေကြဦးရှင့်၊ ဘက်ထရီမီးကိုလည်း မဖွင့်နဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ခရိတ်က ဆယ်လီအား မေးလိုက်သည်။

“ဟိုရှေ့မှာ ဆင်ခြေလျှော့ရဲ့ အပေါ်နားမှာလေ။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကပဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မြင်ယောင်မိတာများလား။”

သူမက ပြောလိုက်ချိန်တွင် ရှေ့သို့ ကြည့်ပါက ဘာမှမမြင်ရဘဲ မှောင်မည်းနေသော်လည်း ကြာရှည် ဆက်ကြည့်သောအခါ မျက်လုံး ကျင့်သားရပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို မသံမကွဲ မြင်ရလေသည်။

“ရှေ့မှာ အလင်းရောင်... အလင်းရောင်ရှိနေတယ်ဗျို့”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြလေသည်။ အလင်းရောင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း များလာလေသည်။

အလင်းရောင်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် ဝူဝူကြီးတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပေါက်ရှိရာသို့ နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားသဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်အားတက်မိကြလေသည်။

သို့သော် ထွက်ပေါက်နှင့် နီးလာ၍ပဲလား မပြောတတ်။ ဝူ၏ ခေါင်မိုးသည် နိမ့်သထက် နိမ့်လာလေရာ ကြာသော် သူတို့သည် လေးဘက်တွား၍ သွားကြရလေသည်။

အလင်းရောင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုများလာသည်ထက် များလာလေသည်။ ဆရာမကလေး ဆရာသည် ဝမ်းသာလွန်းအားကြီး၍ မျက်ရည်များပင် ကျနေသည်ကို ခရိတ်က သတိပြုမိလေသည်။

တွန်ဂါတာကတော့ လွတ်မြောက်တော့မည်ဟု ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ရယ်မောနေသည်။

မကြာမီ ပြင်ပသို့ထွက်နိုင်သည့် ထွက်ပေါက်သို့ ရောက်သွားကြရာ တွန်ဂါတာသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဝမ်းလျားထိုးလျက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်တော့မည်ပြုစဉ် ခရိတ်က သူ၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်း နေပါဦး၊ ရှေ့လောမကြီးပါနဲ့”

တွန်ဂါတာသည် အပြင်ဘက်ထွက်ရန် အလွန်ဆန္ဒပြင်းပြနေသဖြင့် ခရိတ်၏ လက်များကို ကန်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားနေသော်လည်း ခရိတ်က မလွတ်ဘဲ အတင်းပင် ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဒီမယ် သူငယ်ချင်း အပြင်ဘက်မှာ ရှိမှာစစ်သားတွေက အဆင်သင့် စောင့်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားမိရဲ့လား။”

ခရိတ်က ပြောလိုက်တော့မှ တွန်ဂါတာလည်း ငြိမ်သွားတော့သည်။ ရှိမှာဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရုံနှင့် သူတို့အားလုံး စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရင်း အခြေအနေကို စဉ်းစားသုံးသပ်နေကြလေသည်။

ခဏမျှအကြာတွင်တွန်ဂါတာက စတင်၍ စကားပြောလေသည်။

“ကျုပ်နဲ့ ခရိတ်တို့က အရင်ဆုံးထွက်ပြီး အခြေအနေကို ကင်းထောက်ကြည့်ရင်း လေ့လာကြမယ်”

တွန်ဂါတာက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်တုံး ခပ်ကြီးကြီးတစ်တုံး ကောက်ယူ၍ ခရိတ်အား လှမ်းပေးရင်း-

“လောလောဆယ်တော့ လက်နက်ဆိုလို့ ဒါပဲရှိမယ်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ဒီမှာပဲ စောင့်နေကြရမယ်။ ငါတို့က လှမ်းခေါ်လိုက်မှ ထွက်လာကြရမယ်” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ သူ၏ မျက်နှာနှင့် ခြေလက်များကို ရုပ်ဖျက်သည့် အနေဖြင့် မြေမှုန့်များ၊ သဲများ ပွတ်လိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏ ပခုံးမှ ကြိုးခွေကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး တွန်ဂါတာ၏ ဘေးနားသို့ ချဉ်းကပ်ကာ လေးဘက်တွား၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ခရိတ်သည် ရှေ့လျှောက် တွန်ဂါတာအား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သတ်မှတ်လျက် သူက နောက်လိုက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပူကြီးအတွင်းမှာရှိစဉ်က ခရိတ်က တပ်မှူးသဖွယ် အရာရာကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သော်လည်း ယခု အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခါနီးတွင်မူ တွန်ဂါတာအား ခေါင်းဆောင်တင်မြှောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား အာဖရိကတိုက်၏ တောတွင်းဒေသတွင် တွန်ဂါတာသည် သာလျှင် အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး ကျားသစ်ကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ကာ ရန်သူအား တိုက်ခိုက်ရာ၌ သူမတူအောင် အစွမ်းရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူတို့သည် အထူးသတိထားလျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့ တွားသွားကြလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား နံနက်ခင်း၏ နေရောင်သည် အလွန်ထွန်းလင်းတောက်ပနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ၏ အကာအကွယ်ကိုယူလျက်

(အကယ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရန်သူရှိနေလျှင်) ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်အောင် အနည်းငယ် တိုးသွားလိုက် ဆော့ရပ်နေလိုက်နှင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာကြာ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေပြီးနောက် တွန်ဂါတာသည် ညဘက် ကျက်စားသော တောရိုင်းသတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လုံးဝ အသံမကြားအောင် ရှေ့သို့ တိုးသွားလေသည်။

ခရိတ်လည်း တွန်ဂါတာသွား၍ ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် အကွာသို့ရောက်မှ နောက်မှ အသာလိုက်သွားလေသည်။

သူတို့တွေ့ရသော အပြင်ဘက်ရှုခင်းမှာ တောင်ခါးပန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး ထုံးကျောက် အမျိုးအစား ကျောက်တုံးကြီးများ ရှိနေလေသည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့သည် တတ်နိုင်သလောက် ချုံပုတ်ငယ်များ၏ အကာအကွယ်ကို ယူလျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်သွားကြလေသည်။

ယခု သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ တောင်စောင်းဖြစ်သော်လည်း တောင်ထိပ်ဘက်နှင့် နီးကပ်သဖြင့် အကယ်၍ ရန်သူနှင့် ပက်ပင်းတိုးလျှင် မိမိတို့က အပေါ်စီးနေရာတွင် ရှိနေမည်ဖြစ်သည်ဟု တွက်မိကာ အားတက်မိကြလေသည်။

နံနက်ခင်း နေရှိန်သည် ပူပြင်းစပြုလာပြီဖြစ်ရာ ခရိတ်သည် နေရောင်၏ အပူဓာတ် ခံစားရသည်ကိုပင် သဘောကျနေမိလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်၏ အောက်ဘက်နားတွင် နေရာယူထားရာမှ သူတို့ချင်း နားလည်သော လက်ပြနည်းဖြင့် အချက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်ကို အကာအကွယ် ပေးထားပါ”

ယင်းသို့ လက်ပြညွှန်ကြားလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း ဒူးဆစ်နှင့် တံတောင်ဆစ်တို့ကိုသာ အားပြုလျက် တွားသွားပြီး နေရာယူထားလိုက်သည်။

“ရန်သူ ရှိမရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှာကြည့်ပါ”

တွန်ဂါတာက လက်ပြညွှန်ကြားလိုက်သဖြင့် ခရိတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရန်သူ ရှိမရှိ သေချာစွာ လှည့်ပတ် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ဆယ်မိနစ်ခန့် လုံးဝမလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်၍ နေလိုက်ကြသည်။ ထိုအတောအတွင်း နှစ်ယောက်စလုံးက ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရန်သူစစ်သားများ ချုံခို ပုန်းအောင်းနေခြင်း ရှိမရှိ သေချာစေ့စပ်စွာ လိုက်ကြည့်ကြလေသည်။

“ရန်သူ မရှိ၊ လုံးဝ ရှင်းနေသည်”

ခရိတ်က လက်ပြနည်းဖြင့် တွန်ဂါတာအား အချက်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ စထွက်လေသည်။ တွန်ဂါတာက ကုန်းမြင့်တစ်နေရာမှနေ၍ ခရိတ်အား အကာအကွယ်ပေးနေလိုက်သည်။

အဖြူနှင့်အနက်ရောင် အဆင်းရှိပြီး အဝါရောင် နှုတ်သီးကြီးကြီးနှင့် ငှက်တစ်ကောင် သူတို့ရှိရာသို့ ပျံသန်းလာလေသည်။ ထိုငှက်မှာ ကနေရီ အမျိုးအစားငှက်ဖြစ်ပြီး

တိုင်းရင်းသားများက ငှက်၏ နှုတ်သီး အရွယ်ပမာဏကြီးနေ၍ ဟီဒစ်ဟု နာမည်ပေးထားကြသည်။

ငှက်သည် တွန်ဂါတာရှိရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် ကျယ်လောင်စွာ ထိတ်လန့်တကြား အော်မြည်လျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ငှက်သည်တောင်စောင်း တစ်နေရာဘက်သို့ ပျံသန်းသွားလေသည်။

“အန္တရာယ် ရှိနေပြီ”

တွန်ဂါတာက လက်ပြနည်းဖြင့် အချက်ပေးလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား လုံးဝ မလှုပ်ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် ချုံပုတ်ကြားတစ်နေရာ၌ မသိမသာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုလိုလို မြင်လိုက်ရလေသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခရိတ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက် သစ်သားမီးခြစ်ခြစ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်း မသိမသာ ပေါ်ထွက်နေသော စစ်တပ်သုံး သံခမောက်တစ်လုံး၏ အပေါ်ပိုင်းကို သတိပြုမိလေသည်။ သံခမောက်ဆောင်းထားသူသည် စီးကရက်ကို ဖွာသောက်နေသဖြင့် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားပြန်သည်။ ထိုနေရာအနီးတွင် မီးခိုးများလည်း ရှိနေလေသည်။

ခရိတ်သည် အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သံခမောက်ဆောင်းစစ်သားသည် မီးခိုးများ ဖန်တီးထားသည့် အကာအကွယ်နောက်မှနေ၍ စက်သေနတ်ငယ်တစ်လက် ဆင်ထားသော နေရာတွင် ဝပ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စက်သေနတ်ငယ်ကို သုံးချောင်းထောက်ကီရိယာဖြင့် ထောက်ထားပြီး အဝေးမှမြင်နိုင်အောင် လုံခြုံစွာ သစ်ခက်သစ်ရွက်များဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

“ရန်သူ ဘယ်လောက်များသလဲ”

တွန်ဂါတာက လက်ပြအချက်ပေး၍ မေးလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒုတိယမြောက် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ထိုလူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီ၍ ထိုင်နေပြီး သူ၏ဘေးနားတွင် အူဇီ စက်သေနတ်တစ်လက် အသင့်ချထားသည်။ လူက ခန္ဓာကိုယ်တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဗလကောင်းပြီး ဝတ်ထားသော ယူနီဖောင်းဝတ်စုံမှ တံဆိပ်အရ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းလည်း သတိပြုမိသည်။

ခရိတ်က တွန်ဂါတာဘက်သို့ ရန်သူနှစ်ယောက်ဟု လက်ပြ၍ ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားမည် ပြုစဉ်မှာပင် ရန်သူ တပ်ကြပ်ကြီးသည် စီးကရက်ဘူးတစ်ဘူး ထုတ်ယူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှပင် ခရိတ်သည်လည်း တတိယမြောက် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်မိလေတော့သည်။ စောစောက ထိုလူသည် သစ်ပင်ရိပ်တွင် ပက်လက်လှဲအိပ်နေသဖြင့် ခရိတ်က ရုတ်တရက် မမြင်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုတတိယလူသည် ထထိုင်၍ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူပြီး စီးကရက်ဘူးကို နောက်လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြန်သည်။ စတုတ္ထမြောက် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်ပေပြီ။

ဤတွင် ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာအား-
“ရန်သူလေးယောက်” ဟု လက်ပြအချက်ပေးလိုက်သည်။

ရန်သူလေးဦး၏ အနေအထားကို ဂရုစိုက်၍ လေ့လာကြည့်လိုက်သောအခါ စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့ငယ်တစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးထားပြီး အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ်နိုင်အောင် တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောတွင် စနစ်တကျ နေရာယူထားကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

ဤကား ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ပင် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟုလည်း ခရိတ် တွက်မိလေသည်။

မိမိတို့လေးဦး တောင်အောက် ဂူကြီးထဲတွင် ခိုအောင်းနေသည်ကို အတတ်သိသဖြင့် ဂူတွင်းမှ ထွက်ပေါက်များတွင် ယခုကဲ့သို့ စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့နေရာယူစေကာ အသင့် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စက်သေနတ်သမားသည် သေနတ်ပြောင်းကို တောင်အောက်ဘက်သို့ ချိန်ထားသည်ကိုလည်း ခရိတ်က သတိပြုမိလေသည်။

ထိုအခိုက် တွန်ဂါတာသည်လည်း အခြေအနေကို လေ့လာသုံးသပ်ပြီးနောက်-
“ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ရန် အသင့်ပြင်” ဟု လက်ပြ၍ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ခရိတ်လည်း အသင့်ပြင်ဆင်လိုက်စဉ် တွန်ဂါတာကပင် ဆက်လက်၍-
“လက်ယာဘက် ပန်းပြီးတက်” ဟု အချက်ပြရင်း ယင်းညွှန်ကြားချက် အရေးကြီးကြောင်း ထပ်ပြောလိုသဖြင့် လက်သီးဆုပ် ပြလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် သူ၏လက်ထဲမှ ကျောက်တုံးကို အသင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူတို့သည် ရန်သူလေးဦးနှင့် အလွန်နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

စက်သေနတ်သမား သောက်နေသော စီးကရက် ထိပ်များကိုပင် ထင်ရှားစွာ မြင်နေရလေသည်။ ရန်သူလေးဦး၏ ဘေးနားတွင်လည်း စီးကရက်တို့များ၊ စည်သွတ် စားသောက်ဖွယ် ဘူးခွံများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိလေသည်။

ခရိတ်သည် ရန်သူလေးဦးစလုံးအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးက သစ်ကိုင်းတိုတစ်ခုကို မောင်းချစားဖြင့် လှီးဖြတ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်ဦးက အင်္ကျီကိုချွတ်၍ သူ၏ကိုယ်တွင် သန်းရှာသလို ငုံ့ကြည့်နေသည်ကို

လည်းကောင်း မြင်ရလေသည်။ စက်သေနတ်သမား တစ်ဦးသာလျှင် အသင့်ရှိနေပုံ ရလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လျက် ချဉ်းကပ်လာလေသည်။
“အသင့်ဖြစ်ပြီလား။”

တွန်ဂါတာက လက်ပြ၍ မေးရာ၊ ခရိတ်ကလည်း-
“အသင့်ဖြစ်ပြီ” ဟု ပြန်အချက်ပေးလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားရာမှ အောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ချလိုက်သည်။

ဤကား စတင်တိုက်ခိုက်ရန် အချက်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခရိတ်သည် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက် သူ့ကိုယ်ကို လိုမ့်ပြီး မောင်းချစားနှင့် လူဆီသို့ အတင်းဝင်ကာ ထိုလူ၏ နားထင်သို့ ကျောက်တုံးဖြင့် တအားပစ်ထုလိုက်သည်။ အလစ်တွင် ခံလိုက်ရသဖြင့် ထိုလူသည် အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တွန်ဂါတာက စက်သေနတ်သမားအား နောက်မှ ဝင် လုံးတိုက်ခိုက်လေသည်။

ခရိတ်လည်း အူစီစက်သေနတ်ကို လျင်မြန်စွာ ကောက်ကိုင်၍ ချိန်ထား လိုက်သည်။

အခန်း (၄၄)

သူ့ကိုယ်သူ သန်းများ၊ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များ ရှာဖွေရင်း ငုံ့နေခဲ့သူ ရှိရာစစ်သားသည် လျှပ်တစ်ပြက် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို နားမလည်လိုက်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေတော့သည်။

အံ့အားသင့်ရုံမက သူ၏ မျက်နှာနားတွင် နီးကပ်စွာ လာထောက်ထားသော စက်သေနတ်ပြောင်းဝကို ကြည့်ပြီး ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။

စက်သေနတ်ကိုင်ထားသူ ခရိတ်၏ မျက်လုံးများကလည်း အလွန်စူးရှ တောက် ပြောင်လျက် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

တွန်ဂါတာသည် စောစောက တပ်ကြပ်ကြီးကိုင်ထားသော စစ်တပ်သုံး မောင်းချ စားကို ကောက်ယူ၍ မြေပြင်ပေါ် ပက်လက်ဖြစ်နေသူ ရှိရာစစ်သား၏ နားထင်သို့ ဓားဖျားနှင့် တော့ထားလိုက်သည်။ ခူးတစ်ဖက်ဖြင့်လည်း စစ်သား၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ထောက်၍ ဖိထားလိုက်သည်။

“မင်းတို့က အော်မယ်တော့ မကြံနဲ့။ အော်တာနဲ့ အသက်ပျောက်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

တွန်ဂါတာက တကယ်ပင် သတ်ရန် ဝန်မလေးသည့်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်ပျက်သွားသည်မှာ ငါးစက္ကန့်ခန့်ပင် မကြာဘဲ အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်က ကျောက်ထုံးဖြင့် ထုလိုက်သော တပ်ကြပ်ကြီးအနီးသို့ သွား၍ အသက်ရှိသေးသလောဟု သိလိုသဖြင့် သွေးစုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်လေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါပြပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကြီး၏ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ချွတ်ယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝတ်ကြည့်သောအခါ တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့လောက် မထွားကျိုင်းသဖြင့် ဝတ်စုံသည် တွန်ဂါတာနှင့်မတော်ဘဲ ငယ်နေလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်၏ လက်မှ အူဖိစက်သေနတ်ကို ယူ၍ မသေဘဲကျန်သူ စစ်သားနှစ်ဦးအား ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ပြီး ခရိတ်အား-

“စက်သေနတ်သမားရဲ့ ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ယူလိုက်ပါ” ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

စက်သေနတ်သမားမှာ ဇက်ကျိုး၍ သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။ တွန်ဂါတာက နောက်မှ အသာချဉ်းပြီး ထိုလူ၏ သံခမောက်ကို ရုတ်တရက် နောက်သို့ လှန်ချိုးသလို ဆွဲလိုက်စဉ် သားရေမေးသိုင်းကြီးက စစ်သား၏ လည်ပင်းတွင် ချိတ်မိပြီး လည်ပင်းကို လှန်ချိုးသလို ဖြစ်သွားရာမှ ဇက်ကျိုးသေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စက်သေနတ်သမား၏ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ခရိတ်က ဝတ်ကြည့်ရာ ကံအားလျော်စွာ သူနှင့် တိုင်းချုပ်ထားသလို တော်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ရှိနာစစ်သားနှစ်ဦးအနားသို့ ကပ်၍-

“ဟေ့... အလောင်းတွေကို မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ဝူဝကို ဆွဲသွားစမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စစ်သားနှစ်ဦးလည်း အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီဖြစ်ရာ ခိုင်းသည့်အတိုင်း အလောင်းနှစ်လောင်းကို ဝူပေါက်ဝကိုဆီသို့ ဆွဲသွားလိုက်ကြလေသည်။

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့က အလစ်မပေးဘဲ ထိုလူနှစ်ဦးအား တောက်လျှောက်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားကြပြီး ဝူဝသို့ရောက်လျှင် အလောင်းနှစ်လောင်းကို အတွင်းဘက်ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တွန်းချပစ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ... မင်းတို့ အဝတ်အစားတွေ အားလုံး ချွတ်ပစ်လိုက်စမ်း”

တွန်ဂါတာက ရှိနာစစ်သားနှစ်ဦးအား အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

စစ်သားများတွင် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတိုသာ ကျန်သောအခါ တွန်ဂါတာက ခရိတ်အား-

“သူတို့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်ပါ” ဟု ပြောလေသည်။

ခရိတ်သည် စစ်သားနှစ်ဦးအား မြေပြင်တွင် မှောက်အိပ်ခိုင်းပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်၍ နိုင်လွန်ကြီးဖြင့် လက်ပြန်ကြီး ခိုင်မြဲစွာ တုပ်နှောင်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ခြေထောက်များကိုကွေး၍ ခြေချင်းဝတ်နှင့် လက်များကိုပါ ကြိုးနှင့် တုပ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤကား ဝက်သတ်ရုံပို့ခါနီး ဝက်များအား တုပ်နှောင်နည်းဖြစ်၍ မည်သို့မှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား၍မရသော နည်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် ခရိတ်က သူတို့၏ ခြေအိတ်များကို ချွတ်၍ ပါးစပ်ပေါက်တွင် ပိတ်ဆို့ကာ ကြိုးဖြင့် စည်းထားလိုက်ပြန်သည်။

ခရိတ်က အကျဉ်းသားနှစ်ဦးအား ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်နေစဉ် တွန်ဂါတာသည် မိန်းကလေးနှစ်ဦးအား စစ်ဝတ်စုံ ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ပေးနေလေသည်။

ယူနီဖောင်းတွေက အဆမတန်ကြီးနေသော်လည်း အင်္ကျီလက်နှင့် ဘောင်းဘီအောက်ပိုင်းတို့ကို ခေါက်၍ လည်းကောင်း၊ ခါးမှ ဘောင်းဘီကို အတင်းဆွဲ၍ ကျပ်နေအောင်ဝတ်၍ လည်းကောင်း ကြိဖန် ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

“အိုကေ ပင်ဒူလာ၊ မင်းရဲ့မျက်နှာကို မည်းနေအောင် ရုပ်ဖျက်လိုက်ပါဦး” တွန်ဂါတာက အမိန့်ပေးပြန်သဖြင့် ဆယ်လီသည် မျက်နှာကို မြေကြီးမှုန့်များဖြင့် လိမ်းကျံ ရုပ်ဖျက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ လက်တွေကိုပါ ညှိမည်းနေအောင် လုပ်လိုက်ဦး။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ဆံပင်ကိုလည်း ပေါ်မနေအောင် ဖုံးအုပ်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တွန်ဂါတာသည် ရှိနာစစ်သားတစ်ဦး၏ သံပရာခွံဦးထုပ်ပျော့တစ်လုံးကို ဆယ်လီအား ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... လာ သွားကြမယ်”

တွန်ဂါတာသည် စိန်တွေပါလာသော ကင်းဗတ်အိတ်ကို ကျောက်ယူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင်လျက် ရှိနာစစ်သားများ ဆင်ထားသော စက်သေနတ်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် စစ်တပ်သုံး ကျောပိုးအိတ်တစ်ခုကိုယူ၍ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို သွန်ချပစ်လိုက်ပြီး စိန်တွေပါသော ကင်းဗတ်အိတ်ကို ကျောပိုးအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း ခရိတ်သည် ရှိနာစစ်သားများ၏ ပစ္စည်းများကို မွေ့နှောက်ရှာဖွေကြည့်လေသည်။ လက်ပစ်မိုးများ တွေ့ရသောအခါ တွန်ဂါတာအား လက်ပစ်မိုးနှစ်လုံးပေးလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်လုံးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။

လက်နက်အနေဖြင့် အသင့်တွေ့ရသော တိုကာရက်စ် ပစ္စုတိုလ်သေနတ်တစ်လက်ကို ဆာရာအား ပေးလိုက်သည်။

တစ်ဖန် အူဇီဇက်သေနတ်တစ်လက် ထပ်တွေ့သဖြင့် ဆယ်လီအတွက် ပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက် အေကေ ၄၇ မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် နှင့် ကျည်ဆန်ကတ် အပိုငါးကတ်ကို ယူထားလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာကတော့ အူဇီဇက်သေနတ် နောက်ထပ် တစ်လက်ကိုင်ထားသည်။

ခရိတ်သည် အဆင်သင့် တွေ့ရသော ရေဘူးတစ်ဘူးကိုပါ ယူလိုက်သည်။

ရိုနာစစ်သားများ၏ ရိက္ခာများတွင် ချောကလက်များလည်းပါရှိရာ ခရိတ်သည် ချောကလက်ဘူးတစ်ဘူးကို ဖွင့်စမ်းကြည့်ရာ အလွန်အရသာရှိသဖြင့် သူတို့အားလုံး နည်းနည်းစီ ယူစားလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ် ရှေ့ဆုံးကသွားမယ်။ သစ်ပင်တွေရဲ့ အကာအကွယ်ကိုယူပြီး တောင်ကြားထဲ ရောက်အောင် သွားကြမယ်”

တွန်ဂါတာက ချောကလက်ကို ပလုတ်ပလောင်း စားရင်း သူ၏အစီအစဉ်ကို ပြောလေသည်။

သို့နှင့်ပင် သူတို့သည် တောင်ခါးပန်းတစ်လျှောက်တွင်ရှိသော သစ်ပင်ချုံကွယ်များ၏ အကာအကွယ်ကိုယူကာ ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။

သွား၍ သိပ်ဝေးဝေးသို့ မရောက်သေးမီ ရဟတ်ယာဉ်၏အသံကို ကြားရလေသည်။ အင်ဂျင်စက်သံကို ခန့်မှန်းခြင်းအားဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်သည် တောင်ကြားဒေသမှတစ်ဆင့် မိမိတို့ ရှိရာဘက်သို့ လာနေသည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

တောင်စောင်းနှင့်ကွယ်နေသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်ကို မမြင်ရသော်လည်း လျန်မြန်စွာ လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

“အားလုံး ဝပ်နေလိုက်ကြ”

ခရိတ်က အော်ပြောရင်း အနီးရှိ ဆယ်လီအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပခုံးနှင့် တိုက်၍ တွန်းချလိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးလျက် လိမ့်ကျသွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရဟတ်ယာဉ်၏ ပန်ကာဒလက်သံများက အလွန်ကျယ်လောင်လာပြီး ရဟတ်ယာဉ်သည် ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ တစ်နေရာတည်းတွင် ရပ်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ရဟတ်ယာဉ်က မြေပြင်ကို ဆင်းနေပြီရှင်”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် အင်ဂျင်စက်သံ ရပ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ရဟတ်ယာဉ်က မြေကြီးပေါ် ရောက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် လေယာဉ်မှူးက စက်ကို ရပ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

ဆယ်လီကပင် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

အင်ဂျင်စက်သံ ရပ်သွားသော်လည်း မလှမ်းမကမ်းမှ ရှိနာဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးသံများကို သဲ့သဲ့ကြားနေရလေသည်။

“ပုဖိုး ဒီဘက်ကို လာခဲ့စမ်းပါ။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ခဏစောင့်နေကြဦး။”

တွန်ဂါတာက လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ခရိတ်လည်း ချက်ချင်းပင် ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်နှင့်အတူ တောင်ကမူငယ်တစ်ခုရှိရာသို့ တွားသွားပြီး နောက် မသိမသာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လေသည်။

ထိုနေရာမှ တောင်ကြားမြေပြန့်သို့ လှမ်းမြင်နေရလေရာ သစ်ပင်တောအုပ်များ အကြား မြေကွက်လပ်ငယ်တစ်ခု ရှိသည်ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။ ကွက်လပ်၏ တစ်ဖက်အစွန် သစ်ပင်များအနီး၌ နေပူရှိန် ကာကွယ်ရန် ကင်းဗတ် (ရွက်ထည်ဖျင်) အမိုးဖြင့် တဲတစ်ခု မိုးထားသည့် နေရာကိုလည်း သတိပြုမိကြလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေကွက်လပ်အလယ်တွင် ရှိနေပြီး လေယာဉ်မောင်းသူ (ပိုင်းလော့)က ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းနေလေသည်။ ရွက်ထည်တဲအနီး သစ်ပင်အောက်တွင် တတိယတပ်မဟာမှ ယူနီဖောင်းဝတ် လက်နက်ကိုင် စစ်သားများလည်း ရှိနေကြလေသည်။

ရွက်ထည်တဲအတွင်း၌ကား လူသုံးလေးယောက်ခန့် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေကြသည်။

“အဲဒါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာရဲ့ ရှေ့တန်းယာယီစစ်ဌာနချုပ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်” ခရိတ်က ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ တွန်ဂါတာကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်ခုက ဒီတောင်ကြားဒေသက ကျုပ်တို့ စောစောက ဝင်ခဲ့တဲ့နေရာပဲဗျ။ လိုဏ်ဂူရဲ့ အဓိက ခန်းမကျယ်ကြီးဟာ အခု ကျုပ်တို့ရှိနေရာအောက် တည့်တည့်မှာ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်းပြောတာ မှန်တယ်”

ထိုအခိုက် စစ်သည်တပ်စုတစ်စုသည် တန်းစီ၍ တောင်ကြားဒေသမှ လျှောက်ထွက်သွားနေသည်ကို မြင်ရလေရာ ခရိတ်က ညွှန်ပြရင်း-

“သူတို့ ဒီနေရာက ပြန်ထွက်သွားတော့မယ် ထင်တယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့က ဂူထဲကို ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ ဖောက်ခွဲလိုက်ပြီး တော့ အချိန်လေးဆယ့်ရှစ်နာရီလောက် စောင့်ကြည့်ကြပြီး ကျုပ်တို့ထွက်မလာတော့

ကျုပ်တို့အားလုံး သေကုန်ပြီလို့ ယူဆတာနဲ့ ပြန်ထွက်ခွာသွားတာများလား မပြောတတ်ဘူး”

“အခုမြင်ရတာ လူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

တွန်ဂါတာက မေးလိုက်ရာ ခရိတ်သည် သေချာစွာ ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ပြောလေသည်။

“ကျုပ် အခုမြင်ရသလောက် လူနှစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မမြင်ရတဲ့လူတွေလည်း နောက်ထပ် ရှိနိုင်တယ်”

တွန်ဂါတာသည် ဆယ်လီအား လက်ပြခေါ်လိုက်ပြီး အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရဟတ်ယာဉ်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီရဟတ်ယာဉ်ကို မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အဲဒါက ဆူပါဖရီလွန်လို့ခေါ်တဲ့ ရဟတ်ယာဉ် အမျိုးအစားပဲရှင့်”

ဆယ်လီက သွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မင်းအနေနဲ့ ဒီရဟတ်ယာဉ်ကို မောင်းလို့ဖြစ်မလား”

“ကျွန်မက ဘယ်လို ရဟတ်ယာဉ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် မောင်းတတ်ပါတယ်”

ဤတွင် ခရိတ်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် ဆယ်လီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဆယ်လီကလည်းကွာ စကားကို လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့။ မင်းက ဒီရဟတ်

ယာဉ်မျိုး ဘယ်တုန်းကများ မောင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ဒီလို ဆူပါဖရီလွန် အမျိုးအစား မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မက ရဟတ်ယာဉ်မျိုးစုံကို နာရီပေါင်းငါးရာကျော် ယှဉ်သန်းမောင်းနှင်ခဲ့ဖူးတယ်ရှင့်”

ဆယ်လီက ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ တွန်ဂါတာက ဆယ်လီအား မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“ဒီမယ် ဆယ်လီ၊ မင်းက ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကို ရောက်ပြီးလို့ ဘယ်လောက်

ကြာရင် စပြီး ထွက်နိုင်မှာလဲ”

ဆယ်လီက ခေတ္တစဉ်းစားပြီးနောက်-

“နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်လောက်ပါပဲ”ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် မဖြစ်ဘူး၊ ကြာလွန်းတယ်”

ခရိတ်က ပြန်ပြောရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ဤတွင် တွန်ဂါတာက စိတ်ကူးတစ်မျိုး ရလာဟန်ဖြင့်-

“ဒီလိုလုပ်ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား။ ရဟတ်ယာဉ်ကို စပြီး စက်နှိုးနေချိန်မှာ

ကျုပ်တို့က ရှိရာစစ်သားတွေကို တခြားဘက်ကို အာရုံစိုက်နေအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ လုပ်နိုင်ရင်ကော ဘယ်လိုလဲ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ခေတ္တစဉ်းစားပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အင်း... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ကောင်းရဲ့လို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ကြမယ်။ ကျုပ်က တောင်ကြားလမ်းရဲ့ အပေါ်ဘက်ကို တက်သွားမယ်။ သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါခေါ်ပြီး မြေကွက်လပ်နဲ့ အနီးဆုံး တောစပ်ကို ရောက်အောင်သွားရမယ်။ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား။”

တွန်ဂါတာက မေးလိုက်လျှင် ခရိတ်က သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တွန်ဂါတာသည် သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“အခု အချိန်ကစပြီး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာ ကိုးနာရီခွဲတိတိမှာ ကျုပ်က ရန်သူစစ်သားတွေဘက်ကို လက်ပစ်ဗုံးတွေလည်း ပစ်မယ်။ အေကေ ၄၇ သေနတ်နဲ့လည်း တရကြမ်း ပစ်ထည့်လိုက်မယ်။ စစ်သားတွေကတော့ သူတို့ကို လူအုပ်နဲ့ လာတိုက်တာပဲလို့ထင်ပြီး သေနတ်သံကြားရာဘက်ကို မဲလိုက်လာလိမ့်မယ်။ ရဟတ်ယာဉ်ရှိတဲ့ ကွက်လပ်မှာ ဆက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတို့ကတော့ သေနတ်ပစ်သံ၊ လက်ပစ်ဗုံးခွဲသံကြားတာနဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ဆီကို တအားပြေးပေတော့။ ရဟတ်ယာဉ် မြေပြင်က ကြွတက်တာနဲ့ ကျုပ်က ကွက်လပ်ရှိတဲ့နေရာကို တအားပြေးမယ်။ ဟောဟိုနေရပဲ။”

တွန်ဂါတာက လက်ဖြင့် ညွှန်ပြသည်။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ရှိမှာစစ်သားတွေက ကျုပ်ကို မီလာဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် ဆွဲတင်ဖို့ လုပ်ရမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီတိုင်းပဲ လုပ်ကြရအောင်”

ခရိတ်က ပြောရင်းနှင့် အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်ကတ် အပိုများကိုပါ တွန်ဂါတာအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းက ဒါတွေယူထား၊ ကျုပ်က အူဖီစက်သေနတ်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးတော့ ယူထားမယ်”

တွန်ဂါတာထံမှ စက်သေနတ်ငယ်ကိုပါ ခရိတ် ယူလိုက်လေသည်။ သူသည် တွန်ဂါတာအား ရင်းနှီးစွာပင် ပခုံးပုတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ကိုင်း... သူငယ်ချင်း လူချင်းခွဲကြစို့”

တွန်ဂါတာသည် ချက်ချင်းပင် တောင်စောင်းတစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားရာ ခရိတ်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လျက် မြေကွက်လပ်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ယင်းသို့သွားရာတွင် ရန်သူစစ်သားများ၏ အခြေအနေကိုလည်း အထူးသတိထား၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် အကဲခတ်ကြည့်သွားလေသည်။

ကွက်လပ်အနီး တောစပ်ရှိ သစ်ပင်အုပ်တစ်နေရာတွင် ခရိတ်က ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါထက်ပိုပြီး အနီးကပ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ဒီတော့ ငါတို့ ဒီမှာပဲ အသာ ငြိမ်နေလိုက်ကြရမယ်”

သူတို့နေရာမှ ခြေလှမ်းတစ်ရာငါးဆယ်ခန့်အကွာ မြေကွက်လပ်အလယ်တွင် ရဟတ်ယာဉ် ရှိနေလေသည်။ လေယာဉ်မှူး (ပိုင်းလော့)က ရဟတ်ယာဉ်၏ အရိပ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ ဆူပါဖရီလွန် အမျိုးအစား ရဟတ်ယာဉ် ဦးပိုင်းမှာတိုပြီး အစိမ်းရင့်ရောင် ဆေးသုတ်ထားလေသည်။

ခရိတ်သည် ဆယ်လီ၏နီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး တိုးတိုးမေးလေသည်။

“ရဟတ်ယာဉ်က ခရီးအဝေး ဘယ်လောက်ထိအောင် တောက်လျှောက် ပျံ သန်းနိုင်သလဲ”

“ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ အပြည့်ရှိရင်တော့ မိုင်ခြောက်ရာလောက်တော့ ပျံသန်းနိုင် ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်မှာ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီအပြည့် ရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းကြရ ခဲ့”

ပြောရင်းနှင့် ခရိတ်သည် သူ၏ ရိုးလက်စံနာရီကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆယ်မိနစ် လိုသေးတယ်”

ပြောရင်းနှင့် ခရိတ်သည် မိန်းကလေးနှစ်ဦးအား ချောကလက်တစ်ခုစီ ထုတ် ပေးလိုက်သည်။

ဆယ်လီ၏ မျက်နှာကို မြေမှုန့်များ သုတ်လိမ်း၍ ရုပ်ဖျက်ထားသော်လည်း ချွေးများ ထွက်လာသဖြင့် ခရိတ်သည် မြေကြီး အနည်းငယ်ကို ရေဘူးထဲမှ ရေနှင့် ရောစပ်လျက် ရွှံ့စေးဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ကာ ဆယ်လီ၏မျက်နှာကို နောက်ထပ် သုတ် လိမ်းပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖန် ဆယ်လီကလည်း ခရိတ်၏မျက်နှာကို ရွှံ့ဖြင့် သုတ်လိမ်း ပေးလိုက်သည်။

“အချိန် နှစ်မိနစ်ဘဲ လိုတော့တယ်ကွ”

ခရိတ်ကပြောရင်း မြေကွက်လပ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လေယာဉ်မှူးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ အညောင်းဆန့်လိုက်ပြီးနောက် ရဟတ် ယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်သည်။

ယင်းအပြုအမူကို ခရိတ်က ကြည့်ပြီး-

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီထင်တယ်”ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ရဟတ်ယာဉ်က ရွက်ထည်တဲကို ကွယ်နေလေရာ ခရိတ်သည် ကောင်းစွာ မမြင်ရလင့်ကစား တဲအတွင်း၌ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကိုကား သတိပြုမိလေသည်။

မကြာမီ လူတစ်စု ရွက်ထည်တဲတွင်းမှ ထွက်လာလေသည်။

လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက ပျာပျာသလဲ အလေးပြုကြပုံကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် တဲတွင်းမှ ထွက်လာသူများတွင် ထိပ်သီးအရာရှိကြီးများ ပါလိမ့်မည်ဟု တွက်၍ရပေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရဟတ်ယာဉ် စက်နှိုးသံကြားရပြီး ပန်ကာဒလက်များ လည်ပတ်စ ပြုလာသည်။

ရဟတ်ယာဉ်၏ အိပ်စောပိုက်များမှ အဖြူရောင် မီးခိုးများ ထွက်လာပြီး အင်ဂျင်စက်ရှိန် တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရွက်ထည်တဲတွင်းမှ ထွက်လာသူ အရာရှိနှစ်ဦးသည် ရဟတ်ယာဉ် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ ခရိတ်သည် လူတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိလေသည်။

“ဟေ့... ငါတို့တော့ ပြဿနာပေါ်ပြီနဲ့ တူတယ်။ အခု သွားနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ ဖွန်ဂါဘီရာပဲ။ သူတို့ ကြည့်ရတာ ဒီနေရာက ပြန်ထွက်သွားတော့မယ် ထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ရှေ့သို့ တိုးသွားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ကျားသစ်ခေါင်းတံဆိပ်ပါသော သံပရာခွံဦးထုပ်ပျောဆောင်းထားပြီး ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားလေသည်။ ရင်ဘတ်တွင်လည်း စစ်မှုထမ်းကောင်းတံဆိပ်၊ သူရဲကောင်းတံဆိပ်၊ သူရသတ္တိဘွဲ့တံဆိပ် စသော တံဆိပ်တွေ တသီတတန်းကြီး တပ်ဆင်ထားသည်။ သူ၏ လက်မောင်းတွင်ကား သူ့ကိုင်နေကျ လက်ကိုင်တုတ်တိုကို ချိုင်းကြားညှပ်ထားလေသည်။

လမ်းလျှောက်လာရင်း ဖွန်ဂါဘီရာသည် သူ၏ဘေးရှိ အရပ်မြင့်မြင့် မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ဦးနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေပုံ ရသည်။ ထိုမျက်နှာဖြူ အမျိုးသားမှာ ခရိတ် ယခင်က လုံးဝမမြင်ဖူးသော မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မျက်နှာဖြူလူမျိုးသည် ဆာဖာရိုဂျက်ကက်ခေါ် အာဖရိကတိုက်၌ နိုင်ငံခြားသားများ တောလိုက်အမဲပစ်ရာတွင် ဝတ်လေ့ရှိသော ကာကီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ကို ခေါင်းတုံးဆံတောက် ညှပ်ထားပြီး မျက်နှာထားက လူတစ်ဖက်သား အလိုလို မုန်းချင်စရာကောင်းသည့် အင်္ဂါရုပ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ယခုခေတ်ပေါ် လက်ဆွဲအိတ်တစ်ခု ကိုင်ထားပြီး ယင်းလက်ဆွဲအိတ်ကို သံကြိုးနှင့် သူ၏ လက်ကောက်ဝတ် တစ်ဖက်တွင် သော့ခတ် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

သူသည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ပြောနေသည့်စကားကို အာရုံစိုက် နားထောင်ရင်း ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။

ရွက်ထည်တဲမှထွက်၍ ရဟတ်ယာဉ်သို့အသွား လမ်းတစ်ဖက်သို့ အရောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို အပြန်အလှန် ငြင်းခုံနေကြဟန်ဖြင့် စကားများနေသည်ကို ခရိတ်က မြင်ရလေသည်။

မျက်နှာဖြူလူမျိုးသည် လက်တစ်ဖက်မြောက်၍ ဟန်အမူအရာလုပ်ကာ သူ့ဆိုလိုသည့် အချက်ကို အကျောက်အကန် ပြောဆိုနေပုံ ရလေသည်။

ခရိတ်တို့ ပုန်းနေသော နေရာနှင့် အတော်ပင် နီးကပ်နေပြီဖြစ်ရာ မျက်နှာဖြူ အမျိုးသား၏ မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရလေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက အထူးပင် အရောင်အသွေး ပျော့တော့တော့ဖြစ်နေသဖြင့် အသက်မရှိသော ကျောက်ရုပ်တု တစ်ခု၏ မျက်လုံးများနှင့်တူနေသည်ဟု ခရိတ်က ထင်မိလေသည်။

ထိုလူ၏ အသားအရေတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရခဲ့ဖူးသော အမာရွတ်ဟောင်းများ လည်း ရှိနေသည်။ ဖွန်ဂါဘီရာနှင့်ယှဉ်ကြည့်သော် မျက်နှာဖြူအမျိုးသား ပိုပြီး ဩဇာ လွှမ်းမိုးနေသည်ပုံမျိုး ဖြစ်နေပေသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား အထင်သေး ပုံလည်း ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာထား အမူအရာမှာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ မရှိသူတစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုး ဖြစ်နေပေသည်။ မျက်နှာဖြူ အမျိုးသားနှင့် စကားပြောရာတွင်လည်း အပေါ်စီးဖြင့်ပြောပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ ဤသည်မှာ အတော် ထူးဆန်းနေတော့သည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာအား ယခုလို ဟန်အမူအရာမျိုးနှင့် ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးမိချေ။

မျက်နှာဖြူ လူကြီးသည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ စကားကို လုံးဝလက်မခံသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် လက်ကို ကာပြလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုပါ တစ်ဖက်သို့ လွှဲနေလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဖွန်ဂါဘီရာလည်း လက်လျှော့ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသည့်အသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် သူ၏အဖော် မျက်နှာဖြူလူကြီးတို့သည် ပေါက်ကွဲသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လက်ပစ်ဗုံးကွဲသည့်နေရာဘက်မှ အေကေ ၄၇ မောင်းပြန် ခိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ်သံ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ရွက်ထည်တဲဘက်ဆီမှ ရှိနာဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးသံများလည်း ကြားရလေ သည်။ လက်နက်ကိုင် စစ်သားများသည် ပစ်ခတ်သံများ ထွက်ပေါ်ရာ တောင်ကြားဒေသ အပေါ်နားဘက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားကြကုန်သည်ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။

နောက်ထပ် မောင်းပြန် သေနတ်ဆွဲသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်ရာ လူအားလုံး၏ အာရုံသည် သေနတ်သံ ထွက်ပေါ်ရာဘက်သို့သာ ရောက်နေကြတော့သည်။

ခရိတ်လည်း အချိန်ကျပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... လာကြဟေ့၊ ဆယ်လီကံတော့ မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား ပဲ မဟုတ်လား။”

ဤတွင် သူတို့သုံးဦးသည် မြေကွက်လပ်အလယ်ဆီသို့ ထွက်လာကြလေသည်။

“သိပ်လည်း ရှေ့လောမကြီးနဲ့ကွ”

ခရိတ်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် သူတို့သုံးဦးသည် လူစုမခွဲဘဲ အတူတူစု၍နေကာ လျင်မြန် သွက်လက်စွာ ဆက်သွားကြလေသည်။ သူတို့သည် မိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် သူ၏အဖော် မျက်နှာဖြူ လူကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် လက်ပစ်ခဲးမှ ‘ပင်’ခေါ် စနက်တံကို သွားဖြင့် ကိုက်ဖြုတ်ပြီး လက်ဝဲဘက်ဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ လက်ယာဘက်တွင်ကား အူစီစက်သေနတ်ကို အသင့် မောင်းတင်၍ ကိုင်ထားသည်။

သူတို့သည် ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှကွာသောနေရာသို့ ရောက်တော့မှ ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခရိတ်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ခရိတ်၏ မျက်နှာတွင် ရွံ့များ သုတ်လိမ်းထားသော်လည်း ဖွန်ဂါဘီရာက ချက်ချင်း မှတ်မိပြီး အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ယင်းသို့ အံ့အားသင့်နေချိန်မှာပင် ခရိတ်က အူစီစက်သေနတ်ဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်သို့ ချိန်ထားလိုက်သည်။

“ဒီနေရာကဆိုရင် ကျုပ်ပစ်လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေသွားမယ်။ ဟောဒီ လက်ပစ်ခဲးကလည်း ‘ပင်’အသင့်ဖြုတ်ထားပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်က လက်ပစ်ခဲးကို လွှတ်ချလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားရော ကျုပ်တို့ရော အားလုံး ကိစ္စ တုံးသွားမှ သေချာတယ်”

ထိုအချိန်၌ ရဟတ်ယာဉ်၏ စက်သံ ဆူညံနေသဖြင့် ခရိတ်က အော်ပြောရ လေသည်။

“ကိုင်း... ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရဟတ်ယာဉ်ရှိရာကို ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လျှောက်သွားပါ။ မြန်မြန်လည်း မလျှောက်နဲ့၊ အော်လည်း မအော်ပါနဲ့။”

ခရိတ်က အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွန်ဂါဘီရာတို့နောက်မှာ သုံးလှမ်းခွာလျက် သွားလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ လေယာဉ်မှူး(ပိုင်းလော့)သည် လက် နှစ်ဖက်စလုံး အပေါ်သို့ မြှောက်လျက် မတ်တတ်ထလိုက်သည် သူ၏ နောက်နားတွင်ကား ဆာရာက ပစ္စတိုလ်သေနတ် ချိန်လျက် ရပ်နေလေသည်။

“ဟော့ကောင် မင်း ချက်ချင်း အောက်ဆင်းလိုက်စမ်း”

ခရိတ်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ပိုင်းလော့သည် လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက် လေသည်။

အခန်း (၄၅)

“အားလုံးကို ပြောလိုက်စမ်း၊ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကို ငါတို့က စားစာခံအဖြစ် ဖမ်းထားလိုက်ပြီလို့။ ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်မယ်ကြံရင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်လိမ့်ဆိုတာလည်း ပြောလိုက်။ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား။”

ခရိတ်က ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်ရာ လေယာဉ်မှူးလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ နှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ အခု မင်းက ဟိုရွက်ထည်တဲဆီကို ပြန်လျှောက်သွား၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်၊ ပြေးလည်း မပြေးနဲ့၊ အော်လည်း မအော်နဲ့။”

ခရိတ်က ထပ်မံအမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် လေယာဉ်မှူးသည် စိတ်ပေါ့ပါးသွား ဟန်ဖြင့် လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။ ပထမတွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် သွားဟန်ဖြင့် လျှောက်ထွက်သွားသော်လည်း အနည်းငယ် လှမ်းသွားသောအခါ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားလေသည်။

“ကဲ... ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကို တက်လိုက်ကြပါ”

ခရိတ်က အူဇီစက်သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် မလှုပ်ရှားဘဲ ခရိတ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား လှုပ်ရှားမယ် မကြံနဲ့။”

ခရိတ်က ပြောရင်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဖွန်ဂါဘီရာအား အကဲခတ်ကြည့်၍ ထိုလူ၏ စိတ်ထဲ မည်သို့အကြံရှိမည်ကို ရိပ်မိ၍ ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းအကျပ် တွေ့နေသူတစ်ယောက်သည် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဟု သိပြီဆိုလျှင် မိုက်ရှူးရဲ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်တတ်ကြောင်း ခရိတ်က သိပြီးဖြစ်၍ အလစ် မပေးသည့် သဘော နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် တက်လေ၊ လှေကားကနေပြီး တက်လိုက်ပါ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာသည် တကယ်ပင် မိုက်ရှူးရဲ စွန့်စားလျက် ခရိတ်အား အတင်းဝင်လုံးရန် ပြေးဝင်လာလေသည်။

သူသည် အူဇီစက်သေနတ်ပြောင်းဝ တည့်တည့်သို့ ပြေးဝင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခရိတ်ကလည်း ယင်းအကွက်ကို ကြိုတင်မြင်သဖြင့် အသင့်ပြင်ထား ပြီး ဖြစ်နေသည်။

သူသည် လုံးဝမပစ်ခတ်ဘဲ အူဇီစက်သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ နားထင်ဆီသို့ တအား လွှဲရိုက်ချလိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာလည်း ဒူးထောက်လဲကျသွားလေသည်။

ခရိတ်သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ အူစီသေနတ်ကို မျက်နှာဖြူ အမျိုးသား ဘက်သို့ လှည့်ချိန်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ခုခံတိုက်ခိုက်ပါက ပစ်ရန် အဆင်သင့်ပြင် ထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဗိုလ်ချုပ်ကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် တက်နိုင်အောင် ကူညီလိုက်ပါ”

ခရိတ်က လေသံတင်းတင်းဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူ လူကြီးသည် အညံ့မခံလိုသော်လည်း အူစီစက်သေနတ်ကိုတော့ ကြောက်နစ်ဖြင့် မတတ်သာဘဲ ဖွန်ဂါဘီရာအား တွဲထူ၍ မတ်တတ်ထစေလိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာသည် သေနတ်ဒင်ဖြင့် တအား အရိုက်ခံရသော ဒဏ်ကြောင့် သတိမမေ့သော်လည်း မူးဝေထိုင်းမှိုင်းနေဟန် တူလေသည်။

“အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ ကိစ္စတုံးနေမှပဲ”

ဖွန်ဂါဘီရာက စိတ်ပျက်အားလျှော့ဟန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောရာ မျက်နှာဖြူကြီး က မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်-

“ခင်ဗျား တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ” ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

“ဟေ့... လူကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် မြန်မြန် တင်ပေးလိုက်”

ခရိတ်က စက်သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ထောက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ မျက်နှာဖြူ လူကြီးသည် ဖွန်ဂါဘီရာအားတွဲလျက် ရဟတ်ယာဉ် လှေကားပေါ်သို့ စ တက်လေသည်။

“ဟေ့... ဆာရာ မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သေနတ်နဲ့ ဆက်ချိန်ထားပါ”

ခရိတ်က ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဆာရားကား လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရဟတ်ယာဉ် ပိုင်းလော့အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူသည် ကွက်လပ်၏ အစပ်နားဆီသို့ ရောက်လုပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့လူတွေ မြန်မြန်တက်ကြ”

ခရိတ်က ငေါက်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် မျက်နှာဖြူလူကြီးသည် ဖွန်ဂါဘီရာအား ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တွန်းတင်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ မျက်နှာဖြူ လူကြီး၏ လက်တွင် သံကြိုးဖြင့် သော့ခတ်ထားသော လက်ဆွဲအိတ်မှာ တွဲလောင်းကျနေလေသည်။

ခရိတ်သည် လျင်မြန်စွာ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးနောက် ခုံတန်း လျားထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆာရာအား လှမ်း၍-

“ကဲ... ပင်ဒူလာ(ဆယ်လီ)ကို မောင်းထွက်တော့လို့ ပြောလိုက်” ဟု အမိန့်ပေး

လိုက်သည်။

ဆယ်လီလည်း ချက်ချင်းပင် မောင်းထွက်လေရာ ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေပြင်မှ ကြွတက်ပြီး လျင်မြန်စွာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်စ ပြုလေသည်။

ခရိတ်သည် ရဟတ်ယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လက်ပစ်ဗုံးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲခြင်းအားဖြင့် မြေပြင်ရှိ ရန်သူများ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး မိမိတို့အား တိုက်ခိုက်ခြင်းကို နှောင့်နှေးဟန့်တားစေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက် ပစ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ နောက်တည့်တည့်တွင် ရပ်ကာ အူစီစက်သေနတ်ငယ်ဖြင့် လည်ပင်းကို ထောက်ထားလိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ခါးမှ ပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို သူ၏ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ဆာရာဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဒီလူတွေကို မင်းသေနတ်နဲ့ ဆက်ချိန်ထားစမ်း”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်၏ လက်ဝဲဘက် ပြတင်းမှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လေသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် တွန်ဂါတာအား လှမ်းမြင်ရလေသည်။ သူသည် သစ်ပင်များကြားမှ ထွက်၍ ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ လက်နှစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းပြနေလေသည်။

“အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေပါ။ ကျွန်မက ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံဆင်းပြီး ခေါ်တင်ပါ့မယ်” ဆယ်လီက ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ အသံချဲ့စက်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

မကြာမီ ရဟတ်ယာဉ်သည် တွန်ဂါတာ ရပ်စောင့်နေရာအနီးသို့ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံဆင်းသွားလေသည်။ ဆယ်လီက ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်လျက် ရဟတ်ယာဉ်ကို တွန်ဂါတာ၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင် ရပ်နေအောင် ထိန်းမောင်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရဟတ်ယာဉ်၏ ပန်ကာလက်များ လည်ပတ်သည့် လေအရှိန်ကြောင့် ဝဘ်ဝန်းကျင်ရှိ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများသည် မြေပြင်တွင် ပြားဝပ်နေလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် အေကေ ၄၇ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ခရိတ်အား မော့ကြည့်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေကြီးနှင့် ထိလုနီးပါး အလွန် နိမ့်နေပြီဖြစ်ရာ ခရိတ်က ပြတင်းပေါက်မှ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ထုတ်၍ တွန်ဂါတာအား ဆွဲတင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

တွန်ဂါတာလည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လှမ်းခုန်ကာ ခရိတ်၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းချိတ်ပြီး တွယ်တက်လိုက်သည်။ ခရိတ်ကလည်း တွန်ဂါတာအား ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲတင်လိုက်လေသည်။

“အိုကေ အမြန်သာ မောင်းပေတော့ဟေ့”

ခရိတ်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်သည် လျင်မြန်စွာ ကောင်းကင်အမြင့်သို့ ပျံတက်သွားလေတော့သည်။

ပေတစ်ထောင်ကျော်ခန့်သို့ရောက်အောင် ပျံတက်ပြီးနောက် ဆယ်လီသည် ရဟတ်ယာဉ်ကို အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် အကျဉ်းသားနှစ်ဦးအား လှည့်ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါ ဘီရာအား ခက်ထန်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ဖွန်ဂါဘီရာမှာ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကြောင့် မူးမိုက်နေသေးသည့်ပြင် သူတို့အနေဖြင့် အရေးနိမ့်ရသည်ကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ငဲ့နေလေသည်။

“သူတို့ကို ဘယ်မှာ သွားတွေ့တာလဲဗျ”

တွန်ဂါတာက ခရိတ်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သူတို့တွေဟာ ကျုပ်က သူငယ်ချင်းအတွက် လက်ဆောင်ပေးတာပါပဲ။

ရှေ့... ဒါယူထား”

ခရိတ်က အူဇီသေနတ်ကို လှမ်းပေးရင်း-

“သေနတ်က ကျည်ဆန်အသင့်ထိုးထားပြီး မောင်းတင်ထားတယ်။ သူငယ်ချင်း ကပဲ တာဝန်ယူပြီး ဒီသတ္တဝါနှစ်ဦးကို ကြည့်ထားလိုက်ခမ်းပါ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ကျုပ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ”

တွန်ဂါတာက ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောရင်း အူဇီသေနတ်ကို အကျဉ်းသား နှစ်ဦးဘက်သို့ လှည့်ချိန်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဆယ်လီ မောင်းနေတာ ဘယ်လိုလဲလို့ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခရိတ်သည် ရဟတ်ယာဉ်ဦးဘက်သို့ သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ မျက်နှာဖြူလူမျိုး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ထိုလူ၏ဟန်ကို မြင်ပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ခု ကြံစည်တော့မည်ဟု ထင်မိသည်။

ထိုအနိက်မှာပင် မျက်နှာဖြူလူကြီးသည် သူ၏လက်တွင် ကြိုးချည်သောခတ် ထားသော လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်ကို ဖြုတ်၍ ရဟတ်ယာဉ်၏ ပြတင်းပေါက်သို့ လှမ်း ပစ်လိုက်သည်။ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ခရိတ်က သတိထားနေသဖြင့် အထူးလျင်မြန်သွက်လက်စွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို လက်ဖြင့် ကာထားလိုက်ရာ လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကျမသွားဘဲ ရဟတ်ယာဉ်၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

ခရိတ်လည်း လက်ဆွဲသေတ္တာကို ချက်ချင်း ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းက ကျုပ်တို့အဖို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ပြောရင်း ခရိတ်သည် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး-

“သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာ၊ ဒီမျက်နှာဖြူ သတ္တဝါကို အထူးသတိထားကြည့်နေပါ။ ဒီလူက အလွန်ညာဏ်များတယ်”ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခရိတ်သည် လက်ဆွဲသေတ္တာ၏ (လက်ကိုင်အိတ်)ကို ပိုက်၍ လေယာဉ်မှူးထိုင်ခုံရှိရာဘက်သို့ သွားပြီး တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဆယ်လီ မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ၊ ဒီရဟတ်ယာဉ်ကို ချောချောမောမော ပျံသန်းနိုင်သားပဲ”

ခရိတ်က ရယ်မော၍ ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီကလည်း ပြန်၍ ပြုံးပြလေသည်။

“ကျွန်မ အခု လင်းရီဗာကား ထားပစ်ခဲ့တဲ့နေရာကို ဦးတည်ပြီး မောင်းနေတယ်ရှင်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါထက် ဓာတ်ဆီအခြေအနေကကော”

“တိုင်ကီတစ်လုံးက အပြည့်ရှိတယ်။ နောက်တစ်လုံးကလည်း တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ရှိတဲ့အတွက် ဓာတ်ဆီ လုံလောက်ပါတယ်”

ခရိတ်သည် မျက်နှာဖြူလူကြီးထံမှ ရယူခဲ့သော လက်ကိုင်သေတ္တာငယ်ကို လေ့လာကြည့်ရာ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့်ဖွင့်ရမည့် သော့များ ခတ်ထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

“နယ်ခြားရောက်ဖို့ ဘယ်လောက် လိုသေးလဲကွ”

ခရိတ်က ဆယ်လီအား မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့ အခု ပျံသန်းနေတဲ့နှုန်းက တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာခုနစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတော့ နယ်စပ်ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် နှစ်နာရီတောင် မကြာတော့ပါဘူး”

“ဟေ့... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဘယ်ဆိုးလို့တဲ့”

ခရိတ်က ရယ်မောကာ ပြောလိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုင်သေတ္တာငယ်မှ သော့များကို မောင်းချစားဖြင့် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။ မကြာမီ သေတ္တာငယ်၏အဖုံး ပွင့်လာလေသည်။

လက်ဆွဲသေတ္တာ၏ အပေါ်ဆုံးတွင် ရုပ်အင်္ကျီအသစ်နှစ်ထည်၊ ခြေအိတ်တစ်စုံ၊ ရုရှားနိုင်ငံလုပ် ဗောဒ်ကာအရက် တစ်ပုလင်း၊ အေရီဖလုတ်ခေါ် ရုရှားလေကြောင်းကုမ္ပဏီ လေယာဉ်စီးရန် လက်မှတ်များအပြင်၊ ပတ်စ်ပို့ (နိုင်ငံကူးလက်မှတ်) လေးခု တိတိ တွေ့ရလေသည်။ ပတ်စ်ပို့များက ဖင်လန်၊ ဆွီဒင်၊ အရှေ့ဂျာမနီနှင့် ရုရှားနိုင်ငံမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များ ဖြစ်နေသည်။

ခရိတ်သည် ဗောဒ်ကာအရက်ပုလင်းကို ဖွင့်၍ အနည်းငယ်မျှ မော့သောက်လိုက်ရင်း-

“အင်း... ဒီလူကတော့ နိုင်ငံခြားခရီး တကယ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပုလင်းကို ဆယ်လီအား လှမ်းပေးရင်း-

“တော်တော်ပြင်းတဲ့ အရက်ပဲကွဲ့” ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုင်သေတ္တာ ငယ်အတွင်းသို့ ဆက်လက် ရှာဖွေကြည့်လေသည်။

အတွင်း၌တွေ့ရသော ဖိုင်တွဲအချို့မှာ အစိမ်းရောင်ဖြစ်ပြီး တူနှင့် တံစဉ် တံဆိပ်အမှတ်အသား ရိုက်နှိပ်ထားလေရာ ခရိတ်သည် အံ့ဩသွားမိသည်။

“ဟ... ဒီလူကြီးက ရုရှလူမျိုးပါကလား၊ ကွန်မြူနစ်ကြီး တစ်ယောက်ပဲ”

ဤသို့ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ရင်း အပေါ်ဆုံးမှ ဖိုင်တွဲကို အမှတ်တမဲ့ ဖွင့်ကြည့်လိုက် ရာ ခရိတ်သည် ချက်ချင်းပင် စိတ်ဝင်စားလာမိလေသည်။

ဖိုင်တွင်း၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော စာရွက်များကို ခရိတ်သည် ဖတ်ကြည့်ရင်း အထူးစိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် ဆယ်လီက-

“ဘာတွေပါလို့လဲရှင့်” ဟု မေးသည်ကိုပင် ပြန်မဖြေဘဲ ဆက်လက် ဖတ်ကြည့် နေလေသည်။

သူသည် ဖိုင်တွဲကို အစမှအဆုံး ဖတ်ကြည့်သည့်ပြင် နောက်ထပ် ဖိုင်နှစ်ခုကို လည်း ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်ပြန်ရာ အချိန် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသွားလေသည်။

“ငါဖြင့် ယုံကြည်ဖို့တောင် ခဲယဉ်းတယ်။ သူတို့က ဖွန်ဂါဘီရာ နားလည်အောင် ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်လို တိတိကျကျ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားတယ်ကွဲ့။ ဒီကိစ္စကိုလည်း ဖုံးကွယ် လျှို့ဝှက်ထားဖို့တောင် စိတ်ကူးပုံမရဘူး။ လူနာမည်တွေကိုတောင် နာမည် ဝှက် မသုံးဘဲ အမည်ရင်းတွေ သုံးထားတယ်”

ခရိတ်က မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ဆယ်လီက-

“ဘာကို ပြောနေတာလဲရှင့်” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ငါတော့ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒီဖိုင်ကို တွန်ဂါတာကိုယ် တိုင် ဖတ်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်”

ခရိတ်က ပြောရင်း အရက်ပုလင်းကို ပြန်ယူ၍ နောက်ထပ် အနည်းငယ် မော့သောက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူသည် တွန်ဂါတာရှိရာ ရဟတ်ယာဉ်၏ နောက် ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာတို့သည် ဓားစာခံနှစ်ဦး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေကြ လေသည်။ တွန်ဂါတာက ထိုလူနှစ်ဦးအား ရဟတ်ယာဉ်၏ ထိုင်ခုံခါးပတ်များဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ တုပ်နှောင်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် အနည်းငယ် သက်သာလာပုံရပြီး တွန်ဂါတာအား စားတော့ ဝါးတော့မလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခရိတ်သည် မျက်နှာဖြူလူမျိုး၏ လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်ကို တွန်ဂါတာ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပြီး-

“သူငယ်ချင်း ကျုပ်ကို အူဇီသေနတ်ပေးပါ၊ ပြီးတော့ အဲဒီထဲက ဖိုင်တွေကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ခရိတ်အနေဖြင့် မျက်နှာဖြူလူကြီးသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိရှိနေပြီ ဖြစ်၍-

“ဟဲလို ဗိုလ်မှူးကြီး ဘုခါရင်ခင်ဗျား၊ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ အခုလို တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရ တာ အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဟဲ... ဟဲ...”ဟု သရော်သလို ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်ကပင် အူဇီသေနတ်ကို ဘုခါရင်၏ ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်သို့ ချိန်လျက်-

“ဗိုလ်မှူးကြီးတော့ အခုနေအခါ မော်စကိုမြို့ရဲ့ ဆောင်းရာသီကို သတိရ အောက်မေ့နေမှာပဲနော်”ဟု ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုဗီယက်ဆိုရှယ်လစ် ပြည် ထောင်စု နိုင်ငံတော်ရဲ့ သံတမန် အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်က...”

ဘုခါရင်က ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောရာ သူ၏စကားမဆုံးမီ ခရိတ်က ကြား ဖြတ်လျက်-

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားရဲ့ တရားဝင်နာမည်ကို ကျုပ်က နာမည်ကတ်ပြားကို ဖတ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ကျုပ်အကြောင်းလည်း တစ်လှည့် ပြောပါရစေဦး။ ကျုပ်က ထွက်ပြေးနေရတဲ့ တရားခံတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာမို့ ဘာမဆို မိုက်ရူးရဲ့ လုပ်ဝံ့တဲ့သတ္တိ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်မထားဘဲ ဆက်စကားများနေရင် ခင်ဗျားကို အကြီးအကျယ် အနာတရ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိနေတယ်ဗျ”ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည်။

ခရိတ်သည် ဖွန်ဂါဘီရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဗိုလ်ချုပ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ထားတယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ခရိတ်သည် သရော်သလို ပြောလိုက်သော်လည်း ဖွန်ဂါဘီရာသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ပြန်ကြည့်လေသည်။

“မစွတာခရိတ်၊ ခင်ဗျားဟာ တစ်ကြိမ်တော့ လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကျုပ်မှားသွားလို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အမှားတစ်ခုကို နောက်ထပ် နှစ်ခါ ထပ်မှားလေ မရှိဘူး။”

ဖွန်ဂါဘီရာက ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်ချိန်တွင် ခရိတ်သည် သူ၏လက်ထဲ သေနတ်ရှိနေလင့်ကစား ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။ ဖွန်ဂါဘီရာကား ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်ရာတွင် သူမတူအောင် ရက်စက်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း သိနေ၍ တုန်လှုပ်သွားမိ

ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိမိကို ကြည့်နေပုံကလည်း အလွန်စက်ဆုပ်မုန်းတီးပြီး ကြည့်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

ခရိတ်သည် တွန်ဂါတာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရုရှစိုလ်မျိုးကြီး၏ ဖိုင်တွဲများကို လေ့လာဖတ်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဖတ်နေရင်း တွန်ဂါတာသည် အလွန်ဒေါသထွက်လာပုံ ရလေသည်။

“သူငယ်ချင်း ပူဖိုး၊ ဒါတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူငယ်ချင်း နားလည်သလား” တွန်ဂါတာက လှမ်းမေးရာ ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နားလည်ပါတယ်၊ ဒါဟာ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးအာဏာကို သိမ်းယူဖို့ စီမံချက် ရေးဆွဲထားတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတာကတော့ ဖွန်ဂါဘီရာ နားလည်အောင် ရေးထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အာဏာသိမ်းတဲ့အခါ ကွပ်မျက်သုတ်သင်ပစ်ဖို့ လူစာရင်း တောင် ရေးထားပြီ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ အာဏာသိမ်းတဲ့အခါ ကြေညာဖို့ ကြေညာချက်တောင် အသင့်ရေးထားပြီး ဖြစ်နေတယ်”

“စာမျက်နှာ နှစ်ဆယ့်ငါးကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ခရိတ်က ပြောလိုက်သဖြင့် တွန်ဂါတာသည် ဖိုင်တွဲကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အလို ကျုပ်အတွက်တောင် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပြီး ဖြစ်နေပါကလား။ ကျုပ်ကို ရောဂါဝေဒနာရှင်အနေနဲ့ ရုရှက ဆေးရုံတစ်ရုံပို့ပြီး ဦးနှောက်ဉာဏ် လုံးဝ မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် လုပ်မယ် ဆိုပါကလား။ ဒါမှ ကျုပ်က သူတို့ဘက်သား တိုင်းရင်းသား သစ္စာဖောက်ဖြစ်လာပြီး မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေကို သူတို့ရဲ့ ထာဝရကျေးကျွန်ဖြစ်နေအောင် ကျုပ်ကပဲ ခေါင်းဆောင် သိမ်းသွင်းပေးဖို့ စီမံချက် ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စီမံချက်တစ်ခုလုံးက သူငယ်ချင်း အပေါ် အခြေပြုပြီး ဖန်တီးထားတာ ဖြစ်တယ်။ သူငယ်ချင်း အသက်သေသွားရင် သူတို့အကြံက မအောင်မြင်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူက သူငယ်ချင်းကို စောစောက အသေမသတ်တာပေါ့။ ကျုပ်တို့တွေ တောင်ပေါ်က လိုက်ဂူကြီးအတွင်းမှာ ရိုနေတုန်း သူတို့က ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ချိန်မှာ သူငယ်ချင်းကို ရှာမတွေ့တော့ သေသွားပြီလို့ ယူဆရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဖွန်ဂါဘီရာက သူတို့အကြံ မအောင်နိုင်တော့ဘူးလို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့တယ်။ အခုလည်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပါလား”

ခရိတ်က ရှင်းပြနေသော်လည်း တွန်ဂါတာသည် နားထောင်မနေတော့ဘဲ လက်ကိုင်သေတ္တာငယ်ကို ခရိတ်အား ပြန်ပေးလိုက်ပြီး ဖွန်ဂါဘီရာအနီးသို့သွား၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ တွန်ဂါတာသည် အလွန် ဒေါသထွက်နေသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေပေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဒီတိုင်းပြည်နဲ့ တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတွေကို မျက်နှာဖြူ စမစ်အစိုးရ လက်ထက်ကထက်ဆိုးတဲ့ နယ်ချဲ့စနစ်သစ်တစ်ခု လက်အောက်မှာ ကျွန်ဘဝဖြစ်သွားအောင် ရောင်းစားဖို့ကြံတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများကိုသာမက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရှိန်တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ လူယုတ်မာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ အာဏာရူးရာက ဦးနှောက်ပျက်သွားတဲ့ ခွေးရူးတစ်ကောင်လိုပါပဲလား။”

ပြောရင်းနှင့် တွန်ဂါတာသည် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားကာ ဖွန်ဂါဘီရာအား (ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်ထားခြင်းကို ချွတ်ပစ်လျက်) လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲမလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ တွန်ဂါတာသည် ဒဏ်ရာပြင်းစွာရ၍ အလွန် ဒေါသထွက်နေသော ကျွဲရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ရာ ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံနေလေရာ ဖွန်ဂါဘီရာအား ရဟတ်ယာဉ်၏ ပြတင်းပေါက်နားဆီသို့ လွှဲပစ်လိုက်လေသည်။

“ဟင်... အာဏာရူး၊ ခွေးရူး”

ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ရင်း တွန်ဂါတာသည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို ရဟတ်ယာဉ်၏ အပြင်ဘက်သို့ တွန်းထုတ်ထားလိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ် ပျံသန်းနေရင်း မြေပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်ရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်ပင် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ တွန်းချတော့မည် လုပ်နေသဖြင့် ခရိတ်သည် အူဒီသေနတ်ကို ဆာရာအား လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ တွန်ဂါတာအနီးသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် ရဟတ်ယာဉ်အပြင်ဘက်သို့ လုံးလုံး ရောက်နေပြီး တွန်ဂါတာက ချည်နှောင်ထားသော သားရေကြိုးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထား၍သာ တွဲလောင်းဖြစ်နေလေပြီ။

ပေနစ်ထောင်မြင့်သော ကောင်းကင်မှ မြေပြင်သို့ လွတ်ကျတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။

“သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာ၊ နေပါဦး၊ ဣငယ်ချင်း”

ခရိတ်က အရေးတကြီး လှမ်းအော်ပြောလိုက်သော်လည်း တွန်ဂါတာကမူ ဖွန်ဂါဘီရာအား စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း-

“အာဏာရူး သစ္စာဖောက် အသေဆိုးနဲ့ သေပေတော့”ဟု ပြောနေရာ ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်လုံးများသည် မကြံ့စဖူး လွန်ကဲစွာဖြင့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့် အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်လိုဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သော်လည်း
ဘာသံမှ ထွက်မလာချေ။

ဤတွင် ခရိတ် ဟစ်အော်သတိပေးလိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာ နေပါဦးဗျ၊ ဒီလူကို မသတ်လိုက်ပါနဲ့။ သူ အသက်
ထင်ရှားရှိနေမှသာ ကျုပ်တို့အပါအဝင် သူငယ်ချင်းတို့အားလုံးအပေါ် အထင်အမြင်
မှားနေတာတွေကို ရှင်းလင်းလိုရမယ် မဟုတ်လား။ ဖွန်ဂါဘီရာကသာ အရေးကြီးဆုံး
သက်သေ ဖြစ်နေတယ်။ အခု သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ ဇင်ဘာတွေ
နိုင်ငံမှာ တစ်သက်လုံး နေလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

တွန်ဂါတာသည် ခရိတ်ဘက်သို့ ခေတ္တလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို တိုင်းပြည်က အထင်မှားနေတာ
ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်တာက ဖွန်ဂါဘီရာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။”

ခရိတ်က ထပ်ပြီး ပြောလိုက်မှ တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာမှ ဒေါသရိပ် အနည်း
ငယ် ပြေပျောက်စ ပြုလာတော့သည်။

“သူငယ်ချင်း ပူဖိုး၊ ကျုပ်ကို ကူစမ်းပါဦး။”

တွန်ဂါတာက ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ သူသည် ရဟတ်ယာဉ်တံခါးပေါင်ကို
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားပြီး၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်သာ ဖွန်ဂါဘီရာအား ဆွဲထား
ရသဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်ဆွဲတင်ရန် မတတ်နိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်လည်း ချက်ချင်းပင် တွန်ဂါတာအား ကူညီ၍ ဖွန်ဂါဘီရာအား ရဟတ်
ယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရဟတ်ယာဉ်၏ တစ်နေရာတွင် ပစ်ချထားလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ခရိတ်လည်း လေယာဉ်ဦးပိုင်းသို့ ပြန်သွားကာ တွဲဖက်လေယာဉ်မျိုး
ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲရှင့်”

ဆယ်လီက ရဟတ်ယာဉ်မောင်းနေရာမှ မေးလိုက်ရာ ခရိတ်က-

“ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ တွန်ဂါတာက ဖွန်ဂါဘီရာကို
သတ်ပစ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ငါက အချိန်မီ ဝင်တားဆီးလိုက်ရတယ်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ဘာသာသူ ဖွန်ဂါဘီရာကို သတ်ပစ်တာ ရှင်က ဘာကြောင့် ဝင်စွက်ချင်ရ
တာလဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကတောင် ဒီသတ္တဝါကို သတ်ပစ်ချင်တယ်။”

ဆယ်လီ၏စကားကို ခရိတ်က လျစ်လျူရှုကာ-

“ဒီမယ် ဆယ်လီ၊ ဟာရာရေမြို့တော်က အမေရိကန်သံရုံးကို ရေဒီယိုနဲ့
ဆက်သွယ်လို့ ရမလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆယ်လီသည် ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးနောက်-

“ဒီရဟတ်ယာဉ်ပေါ်က ဆက်သွယ်လို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူးရှင်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ စက်ဆနာလေယာဉ် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကို ပေးလိုက်ပါ။ အဲဒီ လေယာဉ် ပျောက်ဆုံးနေတာကို ဘယ်သူကမှ သတင်းပို့ထားမယ် မထင်ဘူး။”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မက ဂျီဟာနစွဘတ်မြို့ကမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ဆီကမှသာ အလွမ်းဝေးဝေး ရေဒီယို ဆက်သွယ်လို့ ရမယ်”

“အိုက္က ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အမေရိကန်သံရုံးက ‘မော်ဂင်’ဆိုတဲ့လူနဲ့ အမြန်ဆက်သွယ်ချင်တာပဲ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆယ်လီသည် ဂျီဟာနစွဘတ်မြို့ (တောင်အာဖရိက)လေဆိပ်မျှော်စင်သို့ ရေဒီယိုဖြင့်ဆက်သွယ်၍ စက်ဆနာလေယာဉ်၏ သင်္ကေတကို ပြောလိုက်သည်။ ယင်းသင်္ကေတမှာ ‘ကီလိုယန်ကီးအယ်ဖာ’ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မျှော်စင်မှ ယင်းသင်္ကေတကို လက်ခံပြီးနောက် ရေဒီယိုဖြင့် ပြန်၍ ဆက်သွယ်လေသည်။

“ဟဲလို ကီလိုယန်ကီးအယ်ဖာ သင်ရောက်ရှိနေသည့် နေရာကို သတင်းပို့ပါ။”

“ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ ပြောက်ပိုင်းမှာ ရောက်ရှိနေပါတယ်။ အခု ဖရန်စစ္စတောင်းမြို့ဘက်ကို ဦးတည် ပျံသန်းနေပါတယ်”

“ဟာရာရေမြို့ဘက်မှာ ဆက်သွယ်စကားပြောချင်တဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ”

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် ပြောချင်ပါတယ်။ ပြောချင်သူက ဟာရာရေမြို့ အမေရိကန်သံရုံးက ယဉ်ကျေးမှုသံမှူး မစ္စတာမော်ဂင်ဆိုသူပါပဲ။ သူ့တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကိုလည်း မသိပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ခဏစောင့်နေပါ။ ကြိုးစား ဆက်သွယ်ကြည့်ပါမယ်”

နောက်တစ်မိနစ်အတွင်း အမေရိကန်သံရုံးမှ ယဉ်ကျေးမှု သံအရာရှိ မော်ဂင်၏ အသံကို ရေဒီယို တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် ကြားရလေသည်။

“ကျုပ် မော်ဂင် ပြောနေပါတယ်။ အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ဟဲလို မော်ဂင်၊ ကျုပ် ခရိတ်ပါ။ မှတ်မိရဲ့လား”

ခရိတ်က ပြန်ပြောလိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ မော်ဂင်သည် အလွန် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဟေ... ခရိတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာမှ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူး။ ဒါထက် ဆယ်လီတစ်ယောက်ရော ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ဒီမယ် မော်ဂင်၊ ကျုပ်ပြောတာကို လေးလေးနက်နက် နားထောင်စမ်းပါ။ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ရုရှ ထောက်လှမ်းရေးက ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခွင့်ရရင် သဘောမကျဘူးလား။ ပြီးတော့ အာဖရိကနိုင်ငံတွေမှာ သူတို့က ဝင်ရောက်ဩဇာလွှမ်းမိုးဖို့အတွက် စီမံချက် ရေးဆွဲထားတာ အပြည့်အစုံပါတဲ့ စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားတွေပါ ရရင်ရော မလိုချင်ဘူးလား။”

ဤတွင်တစ်ဖက်မှ မော်ဂင်သည် ခေတ္တတိတ်ဆိတ်နေလိုက်ပြီးနောက်-
 “ဟဲ့လို ခရိတ်၊ ခင်ဗျား ခဏလေးစောင့်ပါ။ ဆယ်စက္ကန့်လောက်ပဲ ကြာမယ်” ဟု

ပြောလေသည်။
 ခရိတ်သည် ဆယ်စက္ကန့်စောင့်နေရသည်ကိုပင် အလွန် ကြာလှသည်ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

ထို့နောက် တစ်ဖက်မှ မော်ဂင်က ဆက်သွယ်လာပြန်သည်။
 “ဒီမယ် ခရိတ် နောက်ထပ် ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး ဆုံနိုင်မယ့်နေရာကိုသာ ပြောစမ်းပါ။”

ခရိတ်လည်း မြေပုံကြည့်ပြီးနောက် နေရာတစ်ခုကို ပြောလိုက်သည်။
 “အဲဒီနေရာမှာ အရေးပေါ် လေယာဉ်ကွင်းငယ်တစ်ခု ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ အဲဒီကွင်းမှာဆင်းပြီး စောင့်နေမယ်။ ခင်ဗျားတို့လာရင် ကောင်းကင်က အလွယ်တကူ မြင်နိုင်အောင်လည်း အချက်ပြတဲ့အနေနဲ့ မီးပုံကြီး ဖိုထားမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့လောက် ရောက်လာနိုင်မှာလဲ။”

“မနက်ဖြန် အရုဏ်တက်ချိန်လောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်”
 “ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ စောင့်နေပါမယ်”
 ထိုမျှနှင့်ပင် စကားဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ဇင်ဘာဘွေနှင့် ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ကြပြီးနောက် ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်တိတ်အကြာတွင် သူတို့၏ လင်းရိုဗာကားကို ကောင်းကင်မှ လှမ်းမြင်ရလေသည်။ လင်းရိုဗာသည် သူတို့ထားပစ်ခဲ့သည့်နေရာတွင်ပင် ခြေရာလက်ရာမပျက် ရှိနေလေသည်။

ခရိတ်သည် မြေပြင်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း လင်းရိုဗာကားအနီး၌ လူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် သဏ္ဍာန်ကို ရေ့ရေ့မျှ လှမ်းမြင်ရာ အလွန်အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

“ဆာရာရဲ့ ရဲဘော်များကတော့ အခုအချိန်အထိ ကျုပ်တို့ လင်းရိုဗာကားကို စောင့်ရှောက်နေကြတုန်းပဲ။ တကယ် ချီးကျူးစရာ ကောင်းတယ်။ အရေးကြီးတာက

ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ကြိုတင်သတိပေးဖို့ လိုမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြောက်ကျား ရဲဘော်တွေက ရဟတ်ယာဉ်က အစိုးရအမှတ်အသားတံဆိပ်ကို မြင်တာနဲ့ ရန်သူအဖြစ် လှမ်းပစ်လိမ့်မယ်”

ခရိတ်ကပြောလိုက်ရာ ဆာရာလည်း သဘောပေါက်သဖြင့် သူတို့၏ ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းသက်ရန် မြေပြင်သို့ ချဉ်းကပ်သွားချိန်တွင် အသံချဲ့စက်ဖြင့် ဆာရာကိုယ်တိုင် ဟစ်အော် သတိပေးလိုက်သည်။

မာတာဘယ်လီစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ပြောက်ကျားများလည်း ချက်ချင်း နားလည်ဟန်ဖြင့် သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို အောက်သို့ ပြန်စိုက်ထား လိုက်ကြသည်ကို ခရိတ်က လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

လင်းရီဇာကားအနီးတွင် မာတာဘယ်လီ လူငယ်နှစ်ဦး ရှိနေသည်ကိုလည်း ထင်ရှားစွာ မြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

ဂျီနပ်စ်အမည်ရှိ လူငယ်သည် ထိုနေ့နံနက်က တောလိုက်အမဲပစ်ရင်း သမင်ငယ် တစ်ကောင်ကို ရရှိခဲ့ရာ ညနေဘက်တွင် မီးပုံပွဲ (ညစာစားပွဲ)လုပ်၍ သမင်သားကင်နှင့် ပြောင်းဖူးမုန့်များကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်ကြပြီးနောက် လင်းရီဇာကားကို တစ်လှည့်စီ စောင့်ကြရန် မဲနှိုက်ကြရာမှ ဤလူငယ်နှစ်ဦးက တာဝန်ကျခဲ့လေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ကို ချောမောစွာ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် ခရိတ်တို့သည် လင်းရီဇာကားဖြင့် မော်ဂင်နှင့် ချိန်းထားသော လေယာဉ်ကွင်းငယ်ရှိရာသို့ ဆက်သွားကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်မတက်မီအချိန်မှာပင် (မော်ဂင် ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း) လေယာဉ်တစ်စင်း၏ အင်ဂျင်စက်သံကို ကြားရလေတော့သည်။

ခရိတ်လည်း မြေပြင်မှ အချက်ပြသည့်အနေဖြင့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်း နှစ်ဖက်နှစ်ချက်၌ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော ထင်းပုံများကို မီးစတင်ရှို့ထားလိုက်သည်။

မကြာမီ တောင်စူးစူးဘက်မှ ပျံသန်းလာသော လေယာဉ်တစ်စင်းကို စတင် မြင်ကြရလေသည်။

လေယာဉ်က လော့ခ်ဟိအမျိုးအစား ကုန်တင်လေယာဉ်တစ်စင်းဖြစ်ပြီး အမေရိကန် လေတပ်မတော်၏ အမှတ်အသား တံဆိပ်များပါရှိရာ ဆယ်လီသည် ထိုလေယာဉ်ကို ချက်ချင်းပင် မှတ်မိလေသည်။

“အဲဒါ အမေရိကန် အာကာသလေ့လာရေးအဖွဲ့ (နာဆာ)ပိုင် လေယာဉ်ပဲ ရှင့်။ စကြဝဠာကိုလွှတ်တဲ့ အာကာသယာဉ်တွေ ခရီးစဉ်ကို အာဖရိကတိုက် ဝှူထောင့်က လေ့လာဖို့ ဂျီဟာနစ္စဘတ်မြို့မှာ တာဝန်ချထားတဲ့ အထူးလေယာဉ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ သိတယ်”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ရာ ခရိတ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မော်ဂင်က ငါတို့ပြောတာကို တကယ် အလေးအနက် သဘောထားကြောင်း ထင်ရှားတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် လော့ခ်ဟိလေးယာဉ်ကြီးသည် မြေပြင်သို့ ညင်သာစွာ ဆင်းသက် နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီလေးယာဉ်ရဲ့ ထူးခြားချက်က လေးယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်း အရှည်ကြီးမလိုဘဲ အလွယ်တကူ ဆင်းနိုင်တက်နိုင်တယ်ရှင့်။ အခု ရှင်တို့ ကြည့်ကြလေ”

ဆယ်လီက ပြောလိုက်ချိန်တွင် လော့ခ်ဟိလေးယာဉ်ကြီးသည် ဆယ်လီ၏ စက်ဆနာလေးယာဉ်ငယ် လိုအပ်သည့် လေးယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်း ပမာဏအတိုင်းပင် ချောမောစွာ ဆင်းသက်လိုက်လေသည်။

လေးယာဉ်ရပ်၍ တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် သံမှူး မော်ဂင်ခေါင်းဆောင်လျက် လူငါးယောက် လေးယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြလေသည်။

ခရိတ်တို့လည်း ဧည့်သည်များအား ခရီးဦးကြိုပြုရန် လေးယာဉ်အနီးသို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။ လူငါးယောက်စလုံးမှာ အာဖရိကတိုက်၌ မျက်နှာဖြူများ ဝတ်လေ့ရှိသော အဖြူရောင် ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး သူတို့၏ လှုပ်ရှားသွားလာ ဟန်၍ အားကစားသမားများလို သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာ ထင်ရှားနေလေသည်။

“ဟဲလို ဆယ်လီ၊ ဟဲလို ခရိတ်”

မော်ဂင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ခရိတ်က တွန် ဂါတာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်ကိုလည်း ဖော်ရွေစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟဲလို ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာ၊ ကျွန်တော်က ဝန်ကြီးကို သိနေပါတယ်။ ဟော ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါပဲ”

မော်ဂင်က သူနှင့်ပါလာသူများကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလေသည်။ သို့သော် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်မပေးဘဲ-

“ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းထားတဲ့ တရားခံတွေကကော”ဟု မေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် ရုရှဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်တို့အား မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားများ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ရှေ့သို့ ခေါ်ထုတ်လာသောအခါ မော်ဂင်သည် အလွန် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဟာ... ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ဖြစ်နေပါကလားဗျ။ ဒီမယ် ခရိတ် ခင်ဗျား ရူးများနေသလား။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုများ ခင်ဗျားက နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်လို့ စွပ်စွဲပြီး ဖမ်းလာတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

မော်ဂင်က မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပြောလျှင် ခရိတ်က အသင့်ရှိနေသော လက်ကိုင်သေတ္တာငယ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီက စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ ပြီးတော့မှ ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခဏလေး စောင့်ကြည့်ပါဦး။”

မော်ဂင်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် အကျဉ်းသားနှစ်ဦးအား ပြောက်ကျားရဲဘော် ဂျီနပ်စ်နှင့် အာရွန်ဆိုသူတို့ စောင့်ရှောက်လျက် လေယာဉ်ရှိရာသို့ ခေါ်ထုတ်သွားရာ အမေရိကန်ငါးဦးတို့က လွဲပြောင်းလက်ခံယူကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြီးဖြင့် တုတ်နှောင်ထားလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အနည်းငယ် သေးငယ်သွားသည်ဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ ရလေသည်။

အသားအရေက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် လေယာဉ်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် တွန်ဂါတာအနီးမှ ဖြတ်သွားရချိန်တွင်လည်း ဖွန်ဂါဘီရာသည် ခေါင်းထောင်၍ မကြည့်ဘဲ ငဲ့၍သာ လျှောက်သွားလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာကား မဂ္ဂမလှ အရေးနိမ့်ခြင်းကို ခန္ဓာကိုယ်နှင့်တကွ စိတ်ကပါ ပြင်းစွာ ခံစားနေရဟန် တူလေသည်။

တွန်ဂါတာကမူ နာကြည်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ကို ချုပ်ထိန်းရန် ခက်နေပုံရသည်။ သူသည် ဖြတ်လျှောက်သွားသူဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာကို ရုတ်တရက် ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

သန်မာသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ လည်ပင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖျစ်ညစ်ကာ မျက်နှာကိုမော့စေပြီး အလွန်ရှုတ်ချစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို ဖေ့စေကြည့်နေလိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ခု လုပ်တော့မည်ဟု ထင်ရသော်လည်း တွန်ဂါတာသည် ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ပြီး ဖွန်ဂါဘီရာအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ဖွန်ဂါဘီရာလည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွားရာ အမေရိကန်တစ်ဦးက ရုတ်တရက် ဝင်၍ ဖေးမတွဲထုလိုက်ရလေသည်။

တွန်ဂါတာသည် ဖွန်ဂါဘီရာအား အလွန်စက်ဆုပ် မုန်းတီးဟန်ဖြင့် ကြည့်နေရာမှ ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ လူတကာကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတဲ့ လူမှန်သမျှ တကယ်တော့ သူတို့ရဲ့ အတွင်းနှလုံးသားထဲမှာ သူရဲဘောကြောင်တဲ့စိတ်ဓာတ် ရှိကြတာချည်းပဲ။ သတ္တိ တကယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမယ် ပူဖိုး ကျုပ်က ဖွန်ဂါဘီရာကို သတ်မယ်လုပ်တော့ သူငယ်ချင်းက ဝင်ဟန့်တားလိုက်တာ မှန်ကန်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ အခုလိုမှ သူဟာ တကယ်တရားမျှတတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းကို ခံရလိမ့်မယ်။ ကိုင်း... ကျုပ် သူ့မျက်နှာကို ကြာရှည် မကြည့်ချင်ဘူးဗျာ။ မြန်မြန်သာ ခေါ်သွားကြပေတော့”

တွန်း၊ တာက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဖွန်ဂါဘီရာနှင့် ဘူခါရင်တို့အား လော့ခ်ပတ် လေယာဉ်ပေါ်သို့ ခေါ်ယူသွားကြလေသည်။

တွန်းဂါတာတို့လည်း လင်းရီဇာကား၏ အရိပ်တွင် စောင့်နေကြလေသည်။ မော်ဂင်နှင့် သူ၏အဖော် အမေရိကန် လူမျိုးတစ်စုကတော့ အလုပ် များနေကြပုံ ရလေသည်။

“သူတို့က ဝါရှင်တန်မြို့တော်က အာဏာပိုင်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်သတင်းပို့နေကြပုံ ရတယ်။ ဆက်သွယ်ရေး ဂြိုဟ်တုကတစ်ဆင့် ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောလိုရတယ်ဗျ” ခရိတ်က သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။

ဆယ်နာရီကျော်မှ မော်ဂင်သည် အဖော် (အမေရိကန်)တစ်ဦးနှင့်အတူ ခရိတ် တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ဟောဒါက ကာနယ် (ဗိုလ်မှူးကြီး) စမစ် ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရရှိထားတဲ့ အထောက်အထားတွေကို ကျုပ်တို့ ဝိုင်းပြီးစိစစ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဒါတွေအားလုံး အမှန် ချည်းပဲလိုလည်း သုံးသပ်မိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့”

ခရိတ်က ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် မော်ဂင်သည် တွန်းဂါတာဘက်သို့ လှည့်ပြော ပြန်သည်။

“ဝန်ကြီး တွန်းဂါတာခင်ဗျား၊ ဝန်ကြီးအနေနဲ့ အလုပ် အလွန်များမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝါရှင်တန်မြို့တော်က ပုဂ္ဂိုလ်တချို့က ဝန်ကြီးနဲ့ အလွန်စကားပြောချင် နေကြပါတယ်။ ဝန်ကြီးက အချိန်ပေးနိုင်လို့ စကားပြောမယ်ဆိုရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”

“ကျုပ် သွားစကားပြောတဲ့အခါ ဟောဒီ အမျိုးသမီးပါ ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက် ပါလာစေချင်တယ်”

တွန်းဂါတာက ဘေးနားရှိ ဆာရာအား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

မော်ဂင်က ပြောပြီး ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ ကျုပ်တို့က ဖိတ်မန္တ ကပြနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို အမိန့်ပေးခြင်း ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဒီရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လင်းရီဇာကားကို ဘယ်လို လုပ်မလဲဗျ”

ခရိတ်က ပြန်မေးလိုက်ရာ မော်ဂင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါအတွက် ခင်ဗျား ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သက်ဆိုင်ရာ ပိုင်ရှင်များလက်ကို ရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

အခန်း (၄၆)

နောက်ရက်သတ္တ သုံးပတ်တိတိကြာသောအခါ ကုလသမဂ္ဂဌာနချုပ် (နယူးယောက်မြို့)ရှိ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ အမြဲတမ်း ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ အကြီးအကဲထံသို့ ဖိုင်တွဲတစ်ခု ရောက်ရှိလာလေသည်။

ယင်းဖိုင်တွဲအတွင်း၌ ခရိတ်တို့က ရုရှဗိုလ်မှူးကြီးထံမှ ရရှိလိုက်သော စာရွက် စာတမ်းများ၏ ကောက်နုတ်ချက် မိတ္တူများ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာအား သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတို့က စစ်ဆေး၍ ရရှိသော ထွက်ဆိုချက်များ ပါရှိလေသည်။ ဖွန်ဂါဘီရာအား မည်သူတွေက စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်ဟူ၍ကား လူအမည်များ ဖော်ပြထားချေ။

အဆိုပါ ဖိုင်ကို ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ကလည်း ဟာရာရေမြို့တော် ဗဟိုအစိုးရသို့ ချက်ချင်းပို့ပေးလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ ပို့ပေးလိုက်ခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုများကလည်း လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ပထမအချက်အနေဖြင့် ဇင်ဘာတွေ့ အစိုးရက အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား အချုပ်တရားခံအနေဖြင့် ဟာရာရေမြို့တော်တွင် တရားဥပဒေကြောင်း အရ အရေးယူနိုင်ရန် အမြန်ပြန်ပို့ပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

ယင်းကိစ္စ အကောင်အထည်ဖော်သည့်အနေဖြင့် ဇင်ဘာတွေ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ အထူး စုံစမ်းရေးဌာန (စုံထောက်အဖွဲ့)မှ ဝါရင့်ရဲအရာရှိ (အင်စပက်တော် သို့မဟုတ် ရဲမှူး) နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား ဖမ်းယူခေါ်ဆောင်သွားရန် နယူးယောက်မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ပီအေအေခေါ် အမေရိကန် ခရီးသည်တင်လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ဟာရာရေမြို့ လေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာကို ရဲမှူးတစ်ဦး၏ လက်တွင် တွဲ၍ လက်ထိတ်ခတ်လျက် ဆင်းလာလေသည်။

သူတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားရန်အတွက် ဘေးပတ်ပတ်လည် အလုပ်ပိတ်ကာ ထားသော အထူးမော်တော်ကားတစ်စီးက လေဆိပ်တွင် အသင့်စောင့်ကြိုနေလေသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံသို့ ပြန်လာသည် သတင်းကို စာနယ်ဇင်းနှင့် ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များ၌ ဖော်ပြခြင်း မရှိချေ။

ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာအား လေဆိပ်မှ ဟာရာရေမြို့ ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးသို့ တိုက်ရိုက်ပင် ပို့လိုက်ကြသည်။

နောက် ဆယ့်ခြောက်ရက်ကြာသောအခါ အထူးသီးသန့် အချုပ်ခန်းတစ်ခန်း၌ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာသည် သေဆုံးသွားသည်ဟု သတင်းကြားရလေသည်။

သူ၏ အလောင်းကို အကျဉ်းထောင်၏ နောက်ပေါက်မှ ထုတ်သွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ် ဖွန်ဂါဘီရာ၏ မျက်နှာသည် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိအောင်ပင် ရုပ်ပျက်နေ သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ထိုနေ့ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဝန်ကြီးများစီးသော အနက်ရောင်မာစီးဒီး ကားတစ်စီးသည် မြို့ပြင်ဘက် တောင်ပေါ် လမ်းတစ်လမ်း၌ တိမ်းမှောက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် မီးစွဲလောင်သွားလေသည်။

ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သာပါရှိရာ မီးလောင်သေဆုံးနေသော ထိုလူ၏ သွားများ အနေအထားအရ သေသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဖွန်ဂါဘီရာပင် ဖြစ်သည်ဟု သက်ဆိုင်ရာမှ ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူ့အား စစ်တပ်အတုရာရှိကြီးများ၏ အစဉ်အလာအတိုင်း စစ် အခမ်းအနား အပြည့်အစုံနှင့် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြလေသည်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့ (ဒီဇင်ဘာ ၂၅ ရက်) နံနက် ဆယ်နာရီအချိန်တွင် ဂျာမနီပြည် ဘာလင်မြို့၌ အနောက်အုပ်စုနိုင်ငံ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ရုရှထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့တို့က အကျဉ်းသားချင်း အလဲအလှယ်ပြုလုပ်ကြရာ မဟာမိတ် (အနောက်အုပ်စု) ဘက်မှ လွတ်ပေးလိုက်သော အကျဉ်းသားမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘူခါရင်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် အမေရိကန်စစ်တပ်မှထုတ်ပေးသော ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ အရှေ့ဘာလင်မြို့ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ လျှောက်သွားလေသည်။

အလယ်ကောင်တွင် သူတို့နှစ်ဦး ဆုံမိကြရာ ဘူခါရင်သည် စိတ်ထဲမှ-

“အင်း... လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို နောက်လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်နဲ့ လဲလိုက်ရတာပဲလား”ဟု ဆင်ခြင်အောက်မေ့မိလေသည်။

တစ်ဖက် (အရှေ့ဘာလင်)သို့ ရောက်သွားသောအခါ အနက်ရောင် ဆီဒင် ကားတစ်စီးက ဘူခါရင်အတွက် အသင့်စောင့်နေလေသည်။

ထိုကားတွင် လူနှစ်ယောက်ပါလာပြီး တစ်ယောက်က ဘူခါရင်ကို မြင်လျှင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံအရ ကေဂျီဘီ ခေါ် ရုရှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေပေသည်။

“ခင်ဗျား ဘူခါရင်ဆိုတာ မဟုတ်လား”

ထိုလူက မေးလိုက်ပုံမှာ ဘူခါရင်အား ပြစ်တင်ရှုတ်ချသောဟန်မျိုး ဖြစ်နေ လေသည်။

ဘူခါရင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ကေဂျီဘီ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိက မော်တော်ကားပေါ်တက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

မော်တော်ကားသည် လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွားရာ ဘူခါရင်လည်း ကား၏ ထိုင်ခုံတွင် မှီရင်း မျက်လုံးမှိတ်ထားလေသည်။

နေရပ်ရွာနီ ရှုပြည်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ သူ၏ လုပ်ငန်းတာဝန် (မစ်ရှင်)မအောင်မြင်ဘဲ အရေးနိမ့်ခဲ့ခြင်းအတွက် ရင်ဆိုင်ခံစားရမည့် အရေးကို တွေးမိရင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်လျက် မျက်စိ မှိတ်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

နယူးယောက်မြို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ် ရွာနီချုပ်ရှိ သီးသန့်ထမင်းစားခန်းမကြီးတွင် ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုတိယ ဟင်နရီက ဂုဏ်ပြုနေ့လယ်စာ စားပွဲတစ်ရပ် တည်ခင်းစဉ်ခံလေသည်။

ဂုဏ်ပြုစဉ်ခံခြင်း ခံရသူတို့ကား ခရိတ်၊ တွန်ဂါတာ၊ ဆယ်လီနှင့် ဆာရာတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

ဆယ်လီနှင့် ဆာရာ မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့ရသည်မှာ ငါးလခန့် ရှိသွားပြီဖြစ်ရာ ယခု နေ့လယ်စာ စားပွဲမှ ဆုံမိကြသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ညီအစ်မရင်းပမာ ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

တွန်ဂါတာနှင့် ခရိတ်တို့ကတော့ ခပ်တည်တည်၊ ခပ်မှန်မှန်ပင် နေကြသည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာသည် ငယ်စဉ်က ခေါ်သည့် မာတာဘယ်လီနာမည် ပူဖိုးဟုပင် ခေါ်လေသည်။

“သူငယ်ချင်း ပူဖိုး၊ ကျုပ်တော့ အလွန်အားနာမိတယ်။ ငါးလဆိုတော့ အချိန်က အတော်ကြာသွားတယ်”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ကျုပ်က နားလည်မှု ရှိပါတယ်။ သူငယ်ချင်းကို သူတို့က အလုပ်မအားလပ်နိုင်အောင် အလုပ်တွေ ပေးထားတာလည်း သိပါတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအတောအတွင်း သိပ်အလုပ်များနေခဲ့တာပါပဲ။ ကျုပ် သူငယ်ချင်းကို နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရတာကတော့ ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးပြောဆိုခဲ့ရတာကို တစ်လနီးပါး ကြာတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဒီနယူးယောက်မြို့ မှာလည်း ဇင်ဘာတွေ သံအမတ်ကြီးနဲ့လည်း တွေ့ဆုံစကားပြောရသေးတယ်။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က လူကြီးတွေနဲ့လည်း ပြောပြစရာတွေတော့ အများကြီးပဲ သူငယ်ချင်း။ ဘယ်က စပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”

ဤတွင် ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုတိယ ဟင်နရီက စပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကပဲ အစဖော်ပါရစေ။ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာက ဇင်ဘာတွေအစိုးရ ဆီက ဘယ်လို အခွင့်အရေးတွေ ရယူခဲ့တယ်ဆိုတာ ခရိတ်သိအောင် အဲဒါက စပြီး ပြောလိုက်ပါလား”

ထိုအကြံပေးချက်ကို တွန်ဂါတာကလည်း သဘောတူ လက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကောင်းသားပဲ။ ကံ... ပထမဆုံး ပြောချင်တာကတော့ ကျုပ်ကို တရားရုံးက မှောင်ခိုတိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး ပြစ်ဒဏ်စီရင် ချမှတ်ခဲ့တာကို လုံးဝ ပလပ်လိုက်ပြီ”

“ဟာ... ဒါကတော့ သူတို့အနေနဲ့ သူငယ်ချင်းကို လုပ်ပေးရတာ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

ခရိတ်က ဝင်ပြောလိုက်ရာ တွန်ဂါတာက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက ပဏာမသဘောသာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက သူငယ်ချင်းက ဖွန်ဂါဘီရာကို လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့တဲ့ မြောင့်ဆိုချက်ဟာ မတရား နှိပ်စက် အကျပ်ကိုင် ရယူခဲ့တာမို့ တရားမဝင်ဘူးလို့ ပယ်ဖျက်လိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းကို ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူသစ္စာဖောက်လို့ သတ်မှတ် ကြေညာခဲ့တာရော၊ နောက်ပြီး ရိုလင်ကုမ္ပဏီ အစုရှယ်ယာတွေကို ဖွန်ဂါဘီရာလက်ကို လွှဲပြောင်းပေးတာတွေရော အားလုံး တရားမဝင်ဘူးလို့ ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီ။ ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံကြီးနဲ့ ဧမ်ဘေဇီ မြစ်ရေ တိုးရစ်စခန်းကြီးတို့ကိုလည်း သူငယ်ချင်းနာမည်နဲ့ ပြန်လွှဲပြောင်းပေးထားလိုက်ပြီ”

ခရိတ်က အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေစဉ် တွန်ဂါတာ ကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံတော် ဝန်ကြီးချုပ်ကိုယ်တိုင်က ကျုပ်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ် ဆိုတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုအားလုံးဟာ မိမိကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရခဲတဲ့အနေနဲ့ လုပ်ခဲ့ရတာမို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ကျူးလွန်ရာမရောက်ဘူးလို့ လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်တယ်။ အဲဒီထဲမှာ သူငယ်ချင်းတို့နောက် လိုက်တိုက်တဲ့ တတိယတပ်မဟာက တပ်သားတွေကို တိုက်ခိုက် သတ်ခဲ့တာတွေရယ်၊ ဆူပါဖရိုလွန် ရဟတ်ယာဉ်ကို လုယူမောင်းပြေးတာတွေလည်း အကျုံးဝင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဝန်ကြီးချုပ်ကိုယ်တိုင်က သူငယ်ချင်းတို့အတွက် လုံးဝ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ကိုတောင် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီ”

ခရိတ်က ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ နားထောင်နေရာ တွန်ဂါတာကပင် စကားဆက်ပြန်သည်။

“နောက် သတင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ တတိယ တပ်မဟာကို ကျုပ်တို့ မာစတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေနေထိုင်တဲ့ ဒေသက လုံးဝ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ။ အဲဒီတပ်ကို လည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီ။ စစ်သည်တွေကို တခြားတပ်ဖွဲ့တွေမှာ ဖြန့်ပြီး ထည့်သွင်းထား လိုက်တယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ မာစတာဘယ်လီ နယ်မြေအတွင်းကို ပြင်ပက လေ့လာသူတွေ သွားရောက်လေ့လာခွင့် ပိတ်ထားတာကိုလည်း ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါက အလွန်ကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ နောက်ထပ် ပြောစရာတွေ အများကြီး ကျန် သေးတယ်ဗျို့။ ကျုပ်ကို စောစောက ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံသားအဖြစ်က ရပ်စဲထားတာကို

ပြန်ပေးတဲ့အပြင် ကျုပ်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုပါ အခု ပြန်ရပြီ။ ကျုပ်က ဒီကနေပြီး ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံကို လွတ်လပ်စွာ ပြန်ခွင့်လည်း ရတဲ့အပြင် ရှေ့လျှောက် ကျုပ်ရဲ့ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွေကို ဘယ်လိုမှ နောက်တွန့်ဟန်တားခြင်း မပြုစေရပါဘူးလို့ အာမခံချက်ပါ ပေးတယ်။ ဇင်ဘာတွေ့ အစိုးရက မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေနေတဲ့ နယ်မြေကို ဖက်ဒရယ်ပြည်ထောင်စုပုံစံနဲ့ ကိုယ့်ကြံမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ပေးဖို့တောင် စဉ်းစားနေပြီ။ ဒီအတောအတွင်း ကျုပ်က လက်နက်ကိုင် တော်လှန်နေတဲ့ ပြောက်ကျား တွေကို အလင်းပြန်ဝင်ပြီး တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းက အခွင့်အရေးတွေ တောင်းဆိုကြဖို့ စည်းရုံးဖျောင်းဖျပေးရမယ်။ အလင်းဝင်လာတဲ့ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေ အားလုံးကိုလည်း လုံးဝ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးဖို့ အစိုးရက ကတိဝန်ခံချက် ပေးတယ်။”

“ဒါဖြင့် ဟန်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းကိုယ်တိုင်က ဒါမျိုးတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး သူငယ်ချင်းကို ကွန်ဂရက် ကျူလေးရှင်းလို့ ချီးကျူးချင်ပါတယ်။”

ခရိတ်က တကယ်ပင် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။
 “ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို သူငယ်ချင်းကပါ ကူညီမှ ဖြစ်မယ်”
 တွန်ဂါတာက ပြောရင်း ကမ္ဘာ့ဘဏ် ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီဘက်သို့ လှည့်၍-
 “ဒီမယ် ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို လိုဘင်ဂူလာရဲ့ မီးလျှံကိစ္စအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရမလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ နောက်တော့ ပြောတာပေါ့၊ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့အားလုံး နေ့လယ်စာ အရင်စားလိုက်ကြရအောင်။”

ဟင်နရီက ပြောရင်း ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာ နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ကပ်လျက် အခန်းဖြစ်သော ထမင်းစားခန်းမကြီးသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထမင်းစားခန်းမကြီးမှာ အလွန်ထည်ဝါ ခမ်းနားပြီး ပရိဘောဂပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များကအစ အထူးပင် သားနားသပ်ရပ်လှပေသည်။

ဟင်နရီသည် အိမ်ရှင်အဖြစ် စားပွဲ၏ ထိပ်ဆုံးနေရာတွင် ထိုင်ပြီး ခရိတ်အား ပြုံးလျက်-

“ကိုင်း... ယမကာကိုတော့ စိတ်ကြိုက်သာရွေးပေတော့” ဟု ဆိုကာ ယမကာ အရက်မျိုးနံပါရှိသည့် စာရင်းကတ်ပြားကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျော်ကြားဆုံး နံပါတ်တစ် ဘက်ဆယ်လာ စာရင်းဝင် စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ပြုစည်ခံဖို့ဆိုတာက လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးရဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

ဟင်နရီက ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်ရာ ဆယ်လီကပါ ဝင်၍ ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သိပ်ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ခရိတ်ရဲ့ စာအုပ်ထွက်လို့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ နယူးဂျော့ကတိုင်း(မ်)သတင်းစာကြီးက အရောင်းရ တွင်ကျယ်ဆုံး ‘ဘက်ဆယ်လာ’စာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးက ဖော်ပြထားတယ်”

“ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်ကနေပြီး ထုတ်လွှင့်ဖို့ စကားကမ်းလှမ်းတာကော၊ ငွေကြေးကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်ပြီလား”

တွန်ဂါတာက မေးလိုက်ရာ ခရိတ်က-

“စကား ပြောဆိုတာတွေတော့ ပြီးပြတ်ပါပြီ။ စာချုပ်ကတော့ လက်မှတ် မထိုးရသေးဘူး”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် ဟင်နရီက ထ၍ အရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ-

“ကျုပ်ရထားတဲ့ သတင်းအဆိုကတော့ ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီက တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ခရိတ်နဲ့ စာချုပ်ချုပ်မှာ သေချာပါတယ်။ ကိုင်း... ဧည့်သည်တော်များ ခင်ဗျား စာရေးဆရာကြီး မစ္စတာခရိတ်ရဲ့ စာအုပ် ထူးခြားစွာ အောင်မြင်တာကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ယမကာကို သောက်ကြပါစို့ ခင်ဗျာ”ဟု ပြောရင်း ဖန်ခွက် ကို မော့သောက်ချလိုက်ရာ ကျန်လူများကလည်း ဖန်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်၍ သောက်ကြ လေသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ‘တိုစ်’ခေါ် ယမကာအရက်ခွက် ကိုင်မြှောက်၍ ဆုတောင်း ခြင်း၊ ဂုဏ်ပြုခြင်း ပြုရာ၌ ကာယကံရှင်က မသောက်ဘဲ နေရသည်ဖြစ်ရာ ခရိတ်က မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့်-

“နောက်ထပ် ‘တိုစ်’ဆုတောင်းတာ တစ်ခု လုပ်ပါဦး။ ကျုပ်ပါ ဝင်သောက် နိုင်မယ့်ဟာမျိုး လုပ်ပါ”ဟု ပြောရာ ဟင်နရီက ပြုံး၍ ယမကာခွက်ကို ကိုင်မြှောက် လိုက်ပြန်သည်။

“ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျား ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ် တဲ့ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ မီးလျှံကြီးကို ဂုဏ်ပြုရင်း သောက်ကြပါစို့။”

ဤတွင် အားလုံး ဖန်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်မြှောက်ကာ သောက်ကြပြန်ရာ ဟင်နရီ က တွန်ဂါတာဘက်သို့ လှည့်၍-

“ကိုင်း... ခင်ဗျားက လိုဘင်ဂူလာရဲ့ မီးလျှံကြီးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပေ တော့”ဟု ပြောလေသည်။

သည်တော့မှ တွန်ဂါတာက ပြုံး၍ ပြောပြလေသည်။

“ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူကရဲခဲတဲ့ စိန်တွေကို မစ္စတာ ဟင်နရီက လုံခြုံစွာ ထိန်းသိမ်းထားဖို့နဲ့ စိန်တွေရဲ့တန်ဖိုးကို ဖြတ်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာ့စိန်အက်ဖြတ် ပါရဂူများရှိတဲ့ ဟယ်ရီဝင်စတန် ကုမ္ပဏီက လူတွေကတော့ ခန့် မှန်းခြေတန်ဖိုး တွက်လို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်လား၊ တန်ဖိုး ဘယ်လောက် ဖြတ်သလဲတဲ့။ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါရှင့်”
ဆယ်လီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အားလုံး သိတဲ့အတိုင်း လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ ကမ္ဘာ့စိန်ဈေးက
ကျနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်က ဒေါ်လာခုနစ်သောင်းတန်တဲ့ တစ်လုံးဟာ အခုဆိုရင်
နှစ်သောင်းလောက်ပဲ ရတယ်”

“ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ စိန်တွေရဲ့ ခန့်မှန်းခြေ တန်ဖိုး
ကိုသာ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“ကောင်းပြီ ပြောပြပါမယ်။ အခုလောလောဆယ် ပါရဂူတွေက တန်ဖိုးဖြတ်တဲ့
အတိုင်းဆိုရင် စိန်တွေရဲ့ တန်ဖိုးက အမေရိကန်ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းခြောက်ရာလောက်
ရှိသတဲ့”

“ဟင်... ဒေါ်လာ သန်းခြောက်ရာတောင်လား”

အားလုံးက အံ့အားသင့်သလောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြပြီးနောက်
တွန်ဂါတာက ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့ စောစောကတည်းက သဘောတူခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ဒီစိန်တွေကို
ထိန်းသိမ်းဖို့ ဂေါပကအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပြီး တာဝန်ပေးထားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
ဂေါပကအဖွဲ့ထဲ မှာ ခရိတ်က အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်စေချင်ပါတယ်”

“ကျုပ် လက်ခံပါတယ်”

ခရိတ်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် တွန်ဂါတာက ဆက်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို အသိပေးလိုတာက စိန်ဆယ့်လေးလုံးကိုတော့ ရောင်းချလိုက်ပြီး
ဖြစ်တယ်။ ရောင်းချဖို့ ကျုပ်ကပဲ သဘောတူလိုက်တယ်။ ရောင်းရတဲ့ငွေက ဒေါ်လာ
ငွေ သိန်းငါးဆယ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီငွေအားလုံးကိုလည်း ကမ္ဘာ့ဘဏ်ကို လွှဲပြောင်း
ပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်တယ်။ ဒါက ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ခရိတ်ချေးယူခဲ့တဲ့ ငွေကို အပြေအလည်
ပေးဆပ်လိုက်တာပဲ”

တွန်ဂါတာက ပြောရင်းနှင့် အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ် ဆွဲထုတ်ပြီး ခရိတ်
အား လှမ်းပေးရင်း-

“ဟောဒီမှာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ငွေပြေရရှိကြောင်း ပြေစာ။ ဒါဟာ လိုဘင်ဂူလာရဲ့
မီးလျှံလို့ခေါ်တဲ့စိန်တွေထဲက သူငယ်ချင်းရဲ့ အစုရှယ်ယာပဲ။ အခုအချိန်ကစပြီး သူငယ်
ချင်းမှာ ကြွေးမြီလုံးဝမရှိတဲ့အပြင် ကင်းလင်း မွေးမြူရေးခြံကြီးနဲ့တကွ ဇမ်းဘောစီမြစ်ရေများ
တိုးရစ်စခန်းကြီးတို့ဟာလည်း သူငယ်ချင်းကိုယ်ပိုင် ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ် တစ်ခုတော့
သူငယ်ချင်း ပူဖိုးဆီက တောင်းချင်ပါတယ်”

“တောင်းချင်တာ တောင်းစမ်းပါဗျာ”

ခရိတ်က ပြောလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းကို အာဖရိကတိုက် ပြန်လာစေချင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အာဖရိက တိုက်က တိုင်းရင်းသားတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ ကြိုးပမ်းရာမှာ သူငယ်ချင်းတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး လိုအပ်နေတယ်။ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အာဖရိကတိုက်ကြီးဟာ နောက်ထပ် အမှောင်ထုကြီးထဲ ပြန်ရောက်သွားနိုင်တဲ့ အန္တရာယ် တွေ၊ ပယောဂတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း သူငယ်ချင်း အသိဆုံးပဲ”

ဤတွင် ခရိတ်က ဆယ်လီဘက်သို့ လှည့်၍

“ဟေ့... ဆယ်လီ မင်းကပဲ ပြန်ဖြေလိုက်စမ်းပါ” မှု ပြောလိုက်သည်။

ဆယ်လီကလည်း တွန့်ဂါတာအား လှမ်း၍-

“စိတ်ချပါရှင့်၊ ကျွန်မတို့က ရှင်နဲ့အတူ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ကြမှာပါ။

ကျွန်မတို့ ကတိပေးပါတယ်” မှု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ခရိတ်အနေဖြင့် အလွန်သံယောဇဉ် ကြီးမားသော ချစ်မြတ်နိုးသောအာဖရိကတိုက်သို့ ပြန်ရောက်လာပြန်လေပြီ။

ဆယ်လီနှင့် ခရိတ်တို့သည် လင်းရီဇာကားနှင့် ကင်းလင်းမွေးမြူရေးခြံသို့ မောင်းသွားကြလေသည်။

ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်၍ နေရောင်တွင် တောတောင်ရေမြေ သဘာဝ ရှုခင်းတို့ သည် ရွှေရောင် တောက်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

မွေးမြူရေးခြံကြီး၏ အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင်တွင် သူတို့၏ တပည့်များ တိုင်းရင်းသား လုပ်သားကြီးများက စုဝေး၍ ခရီးဦးကြို ပြုနေကြလေသည်။

ခရိတ်သည် အဘိုးကြီး ရှာဒရပ်အား ဖက်သံတကင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် အဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဖက် ပြတ်နေသည်ကို မြင်လျှင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော် အဘိုးကြီးက ပြုံးလျက်-

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်က လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဟိုတီရစ္ဆာန်ကောင်တွေ လက်နှစ်ဖက် လုပ်တာထက် ပိုပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ပါတယ်” မှု ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီလို လုပ်ကြရအောင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လက်တစ်ဖက် ငှား မယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်ကို ခြေထောက်တစ်ဖက် ငှားပေါ့။ ဟဲ... ဟဲ...”

ခရိတ်က ရယ်စရာပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော ကြလေသည်။

ဇားဖိုမှူးကြီး ဂျိုးဇက်သည် အထူးပျော်ရွှင်နေပုံ ရလေသည်။

“အခုမှပဲ ကျုပ်တို့ ကင်းလင်းခြံကြီးမှာ သခင်မ ကောင်းတစ်ယောက် အပိုင် ရောက်ရှိလာတော့တယ်။ ဟဲ... ဟဲ...”

ခရိတ်နှင့် ဆယ်လီတို့သည် လှေကားထိပ်တွင် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တွဲလျက် ရပ်နေကြစဉ် မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတို့က သူတို့အား ခရီးဦးကြိုပြုသည့် ဂုဏ်ပြုတေးများကို မာတာဘယ်လီဘာသာဖြင့် သီဆိုဂုဏ်ပြုကြသည်ကို နားထောင်ရင်း ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်နေကြလေသည်။

တိုင်းရင်းတေးသီချင်းများ သီဆိုတီးမှုတ်၍လည်း ပျော်ဖြေကြရာ အမျိုးသမီးများ က ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်နေကြစဉ် ခရိတ်သည် အလွန် စိတ်နှလုံး ကြည်လင်မိရာမှ ချစ်သူ ဆယ်လီအား ယုယစွာ နမ်းလိုက်လေသည်။ ။

